

ஒழிவில் ஒடுக்கம்

மூலம்
சீர்காழி ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளலார்

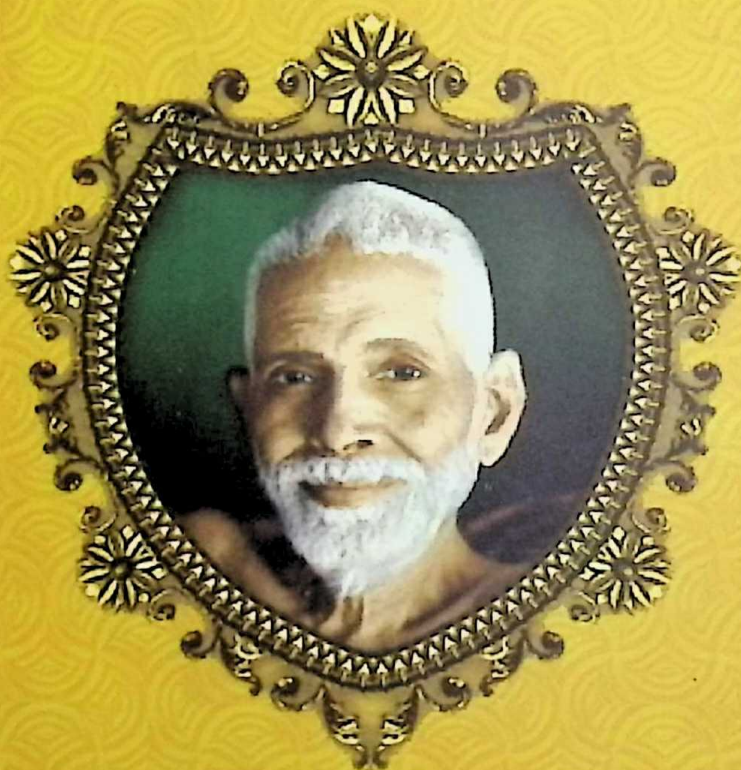
விளக்கவுரை
முகவை கண்ண முருகனடிமை

A.No. 16223

Q23 2/5

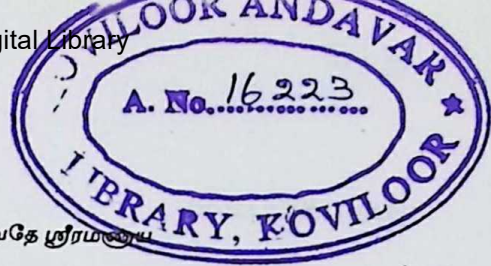

சமர்ப்பணம்

ஸ்ரீ பகவான்
திருவடிகளில்

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

2/5

ஒழிவில் ஒடுக்கம்

மூலம்

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் திருவருள் பெற்ற
சீர்காழி ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளல்

விளக்கவுரை

முகவைக் கண்ண முருகனடிமை

வித்வான் ஸ்ரீ H. வைத்தியநாதன் அவர்களால்
பார்வையிடப்பட்டது

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீரமண பக்த ஸமாஜம்

சென்னை 600 033

முதற்பதிப்பு 2010

உரிமை: ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்

ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்

ஷிர்டி க்ருஹா

G2-42/18 சம்பங்கி தெரு

மேற்கு மாம்பலம்,

சென்னை 600 033.

தொலைபேசி: 23716495, 9444172613

மின்னஞ்சல்: srikalaus@yahoo.com / srhcpl@gmail.com

Fax: 044-24492420

சார்பாக,

18.04.2010 அன்று பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளின் 60-ம் ஆண்டு ஆராதனை மஹோத்ஸவத்தில் சென்னை, மயிலாப்பூர் பாரதிய வித்யா பவனில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ நாச்சியப்ப ஞானதேசிக ஸ்வாமிகள் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

ரூ.150/-

அச்சிட்டோர்

ஜெய் கணேஷ் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்

எண். 19, வெங்கடசாமிலேன், சாந்தோம்,

சென்னை - 600 004 போன் : 2493 4535

பொருளடக்கம்

1. நன்றியுரை	i
2. பணிவுரை	v
3. வாழ்த்துரை	vii
4. அணிந்துரை	xi
5. ஒழிவில் ஒடுக்கம் - நூல் வரலாறு	xv
6. திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் வாழ்க்கைக் குறிப்பு	xix
7. மஹாபெரியவாளும் ஒழிவில் ஒடுக்கமும்	xxlv
8. சிறப்புப் பாயிரம்	xxxv
9. பொதுவில் உபதேசம்	1
10. சத்திநி பாதத்து உத்தமர் ஒழிவு	151
11. யோகக் கழற்றி	203
12. கிரியைக் கழற்றி	249
13. சரியைக் கழற்றி	277
14. விரத்தி விளக்கம்	299
15. துறவு	321
16. அருளவத்தைத் தன்மை	351
17. வாதனை மாண்டார் தன்மை	429
18. நிலை இயல்பு	445
19. அதிகாரங்களின் பெயர்முறை செய்யுள்தொகை	467
20. பிற்சேர்க்கை	469
21. செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி	471

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணய

நன்றியுரை

“அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது” என்றார் ஓளவை மூதாட்டியார். அவ்வாறு கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியில் பெற வேண்டிய முழு பயனையும் பெறுவதற்கு உதவ இறையருளால் அருளாளர்கள் தோன்றுகின்றனர் ; கால, தேச எல்லைகளையெல்லாம் கடந்து தெய்வ மணம் பரப்பி, அகில உலகிற்கும் ஆன்ம ஒளி வீசும் “ஒளி நூல்களை” வழங்குகின்றனர். இந்த வகையில் சைவம் தழைத்தோங்க வந்துதித்த ஆளுடையப்பிள்ளை திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் பிற்காலச் சீடர் சீர்காழி ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளலார் சுவாமிகளின் சுவானுபூதியில் எழுந்ததே இந்த ‘ஒழிவில் ஒடுக்கம்’! இதற்கு, காலகாலத்திற்கு தமிழ் மொழிக்கே பெருமை சேர்க்கும் திருப்போரூர் சந்நிதிமுறையை அருளிய, திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் ஒப்பற்றதோர் விளக்கவுரை ஒன்றை அருளியுள்ளார்கள்.

தமிழ் மொழியின் வேதாந்த இலக்கிய வானில் ஒரு துருவ நக்சத்திரமாகத் தனித்துப் பிரகாசிக்கும் ‘ஒழிவில் ஒடுக்கம்’ என்னும் இப்பெருநூலுக்கு உரை காண்பது எளிதன்று. இறையருளும் தமிழறிவும் பெற்ற திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள், வடலூர் வள்ளலார் பெருமான் போன்றவர்க்கே இது சாத்தியமானதாகும். இத்தகையதொரு அரும் பெரும் பணியினை பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளின் திருவருளால் எங்கள் சமாஜத்தின் தலைவர் “முகவை கண்ண முருகனடிமை” ஸ்ரீ.கே.ஸ்ரீராம் அவர்கள் செய்துள்ளார்கள். ஸ்ரீ ரமண முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாததெது? வல்லவனுக்கு புல்லும் ஆயுதமன்றோ?

மூலநூலும், திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் அருளியுள்ள அதன் விளக்கவுரையும் அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்த காலங்களையொட்டி இன்றைக்கு மிகக் கடினமான தமிழ் நடையில் அமைந்துள்ளன. ஆகவே சிறிதே தமிழ்மொழி அறிந்தோரும் எளிதில் ஓதி, உணர்ந்து பயன்பெற வேண்டி, எளிய தமிழ் நடையில் ஒரு விளக்கவுரை இக்காலத்தில் அவசியமே! திரு. கே.ஸ்ரீராம் ஆக்கியுள்ள இந்த விளக்கவுரை அந்தத் தேவையை முழுவதுமாகப் பூர்த்தி செய்கிறது.

இந்நூல் மொத்தம் பத்து அதிகாரங்கள் கொண்டது. ஆன்மானுபூதியில் ஜீவபோத எழுச்சி முற்றிலும் அடங்கி, அதில் நிரந்தரமாக ஓடுங்கி ஆன்மப் பேரின்பத்தில் திளைத்துக் கிடப்பதே “ஒழிவு இல்(லாத) ஓடுக்கம்” (*Incessant Abidance – in Self*) ஆகும். இந்த ஆன்மானுபவத்தை இந்நூலில் 253 பாடல்களாக பற்பல விதங்களில், கோணங்களில் நம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார் ஸ்ரீகண்ணுடைய வள்ளல் பெருமான்!

முதல் அதிகாரமாகிய பொதுவில் உபதேசத்தில் ஆசாரியர், அனாசாரியர் இலக்கணங்களும், மற்றைய பொதுவான உபதேசங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இரண்டாவது அதிகாரமாகிய சத்திநிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவில் மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் நால்வகை பக்குவம் உடையாரது இலக்கணமும், அவர்களுக்கு உபதேசமுறைமையும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

மூன்றாம் அதிகாரமாகிய யோகக் கழற்றியில் கிரியா யோகம் செய்வது துன்பமேயென்றும், அவ்வாறு துன்பப்பட்டுச் செய்யினும் ஆன்ம இலாபம் இன்று என்றும் கூறி, கிரியா யோகத்தைக் கடந்து செல்லும் உபாயங்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நான்காம் அதிகாரமாகிய கிரியைக் கழற்றியில் கிரியை நிலையில் செய்யப்படும் வழிபாட்டு முறைகளின் பயனற்றத் தன்மையை விளக்கி, அவற்றின் தாப்பரியத்தை உணர்ந்து, அவற்றையும் கடந்து சென்றாலே ஞானம் கிட்டுமென்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐந்தாம் அதிகாரமாகிய சரியைக் கழற்றியில் கிரியை நிலையில் உடல் வருத்தி தொழில் செய்வது வீணையென்றும், ஆன்ம பேரின்பத்தைப் பெறுவதற்கு இவற்றைச் செய்யத் தூண்டும் தற்போதத்தை நீக்க வேண்டியது அவசியமென்றும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆறாம் அதிகாரமாகிய விரத்தி விளக்கத்தில் உள்துறவின் மேன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏழாம் அதிகாரமாகிய துறவில் புறத்துறவின் முக்கியத்துவம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

எட்டாம் அதிகாரமாகிய அருள் அவத்தை தன்மையில் சரியை, கிரியை, யோகமாதிகளை நீத்து, உள்துறவு, புறத்துறவு ஆகிய இரண்டிலும் முழுமைபெற்று, பிருத்வி முதல் நாதத்தத்துவம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து, ஆணவாந்தகாரத்தையும் கடந்து ஆன்ம தரிசனம் பெற்று சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒன்பதாம் அதிகாரமாகிய வாதனை மாண்டார் தன்மையில் இல்லறத்திலிருந்தும் ஞானம் பெற்றோர் உளராகலின், அவர்தம் அகந்தை வாதனை மாண்ட தன்மை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

பத்தாம் அதிகாரமாகிய நிலை இயல்பில் உண்மை ஆன்ம நிலையின் இயல்பு விளக்கப்படுகிறது.

இந்நூல் பற்றிய மற்றைய அரிய விவரங்களை 'நூல் வரலாற்றில்' காணலாம்.

இவ்வாறு உள்ள பொருளை உள்ளபடி அறிந்து உய்யும் வழிமுறைகள், நெளிவுசுருவுகள் இந்நூலில் வெகுவாக

விளக்கப் பெற்றுள்ளன. சுமார் 14-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கண்ணுடைய வள்ளலார் அருளிய இந்நூலுக்கு 17-ம் நூற்றாண்டில் திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் அருளிய விளக்கவுரைக்குப்பின் பாமரரும் பயிலத் தகுந்த வகையில் வெளிவந்துள்ள விளக்கவுரை இது ஒன்றே என்பதை எண்ணும் போது, இந்தப் பணியின் மகத்துவத்தை அன்பர்கள் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஏறக்குறைய காலத்தினால் மறைந்து போய்விடக் கூடிய இத்தகைய அரிய பொக்கிஷங்களைப் பட்டை தீட்டி மீண்டும் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவரும் இதுபோன்ற ஆன்மிகப் பணிகள் மேலும் தொடரவும், “முகவைக் கண்ண முருகனடிமை” திரு.கே.ஸ்ரீராம் அவர்களின் ஸ்ரீரமணத் திருத்தொண்டு மேன்மேலும் சிறக்கவும் ஸ்ரீபகவானின் பேரருளை வேண்டுகிறோம்.

இந்நூல் உருவாக அரும்பாடுபட்ட திரு.வி. ரமணன், அச்சப்பிழை திருத்திய ஸ்ரீமதி. ஹேமா தியாகராஜன், திரு. மாரியப்பன், ஸ்ரீ. என். வெங்கடேஸ்வரன் ஆகியோர், DTP வடிவமைத்த ஸ்ரீமதி.எஸ்.அர்ச்சுனா, செள.ரேணுகா ஆகியோர், அட்டைப் படத்தை அழகுற வடிவமைத்த திருமயிலை G. ரமேஷ், மிகுந்த அக்கறையோடு அச்சிட்ட ஜெய்கணேஷ் ஆப்செட் பிரின்டர்ஸ் ஆகியோர் அனைவருக்கும் ஸ்ரீபகவானின் பேரருளைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

தமிழ் இலக்கிய வேதாந்த உலகில் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இப்பெருநூலை மெய்யன்பர்கள் ஒதி, உணர்ந்து, தம் பிறவிப் பயனடைய அன்போடு அழைக்கிறோம்.

இப்படிக்கு
எம்.கே.வைத்யநாதன்
செயலர்

சென்னை

29.01.2010 (புனர்வசு நன்னாள்)

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

பணிவுரை

பகவான் ஸ்ரீரமணமகரிஷிகளின் முதுபழம் பக்தர்களில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமதி. T.R. கனகம்மாள் அவர்கள் உரையாசிரியரொடு உரையாடுகையில் “ஸ்ரீ பகவான் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது ஒழிவில் ஒடுக்கத்திலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டுவார்; ஒரு முறை ஸ்ரீமுருகனாரிடம் ஒழிவில் ஒடுக்கத்திற்கான திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளின் விளக்கவுரை சித்தாந்தபரமாக உள்ளது. வேதாந்தபரமாக ஒரு உரை எழுதப்பட்டால் நன்றாக இருக்குமென்று கூறினார். உடனே நான் அவரை “ஏன் எழுதவில்லை ஸ்வாமி” என்று வினவியபோது “தெரியவில்லையம்மா! ஏனோ எழுத கைவரவில்லை” என்று கூறினார். ஆகவே அந்தப் பணி இன்னும் நிறைவேறாமலேயே உள்ளது ” என்று கூறினார். இதுவே முதன்முதலில் ஒழிவில் ஒடுக்கத்தைப் பற்றி நான் அறிய நேர்ந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

இது நடந்து சில வருடங்களுக்குப் பிறகு, திருவருணை சாது தன்மய சைதன்யா அவர்கள் வடலூர் சென்றபோது, அங்கே ஒழிவில் ஒடுக்கம் இருக்கக் கண்டு, ஒரு பிரதியை எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதைப் பார்த்தவுடன் முன்பு என் ஆன்மிகத்தாய் ஸ்ரீமதி. T.R. கனகம்மாள் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வரவும், இந்நூலை ஆழ்ந்து படித்துப் பார்த்தேன்; அதன் மேன்மையைக் கண்டு பிரமித்துப் போனேன். நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும் தங்கள் ஆன்மிக அனுபவங்களை அந்நூலில் முழுவதுமாக நிறைத்து, ‘தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக

இவ்வையகமென' ஆத்மானந்தத்தை வாரி
வழங்கியிருப்பதைக் கண்டேன். ஆயினும், இருவருமே
அக்காலத்திய வழக்கப்படி இன்றைக்கு மிகக்கடினமானதமிழ்
நடையில் மூலத்தையும், உரையையும் அமைத்திருக்கின்றனர்.
எனவே எளிய நடையில் சிறிதே தமிழ் அறிந்தவரும் இந்நூலில்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கருத்துக்களைப் புரிந்து
கொள்ளும் வகையிலும், ஸ்ரீ பகவானின் விருப்பப்படி
வேதாந்தபரமாகவும், நூலாசிரியர் ஸ்ரீ கண்ணுடைய
வள்ளலாரும், ஸ்ரீபகவானும் காலத்தினால் வேறுபட்டாலும்
ஆன்மானுபவத்தில் ஒன்றேயாதலை எடுத்துக் காட்டும்
மேற்கோள்களை தக்கவாறு இணைத்தும் இந்த உரையை
அமைத்துள்ளேன். இச்சிறியேனின் விளக்கவுரையையும்
அறிஞர் பெருமக்கள் குற்றம், குறை பாராட்டாது ஏற்க
வேண்டுகிறேன்.

இந்த புனிதப் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்திய ஸ்ரீமதி.
T.R. கனகம்மாள் அவர்களுக்கும், இத்தகைய ஆன்மிகப்
பணிகளுக்கேற்றதொரு பாத்திரமாக என்னை உருவாக்கிய என்
பெருமதிப்பிற்குரிய ஆசான் திரு.H.வைத்தியநாதன்
அவர்களுக்கும் என் அனந்தகோடி நமஸ்காரங்கள்.

எல்லாம் வல்ல பகவான் ஸ்ரீ ரமணேசன்
திருவருளால் கண்ணுடையோர், ஸ்ரீகண்ணுடைய வள்ளலார்
அருளிய இந்த ஆன்மிகப் பொக்கிஷத்தைப் படித்துத் தாம் கண்
பெற்றதன் பயனைப் பெற்றுய்வராக!

இப்படிக்கு,

முகவைக் கண்ண முருகனடிமை

சென்னை

01.01.2010

(பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகள் ஜயந்தி நாள்)

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணய

வாழ்த்துரை

பகவான் ஸ்ரீரமணர் தம்மை நாடி வந்த அடியார்களின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்காக எத்தனையோ விதங்களில் வழிகாட்டினார். அவற்றில் மிக முக்கியமானவை; அருணாசலப் பிரதக்ஷிணம் (பக்தி மார்க்கம்); 'நானூர்' விசாரம் (ஞான மார்க்கம்); மூன்றாவதாக ஸ்ரீ பகவான் பெரிய புராணம், தேவாரம், மற்றும் தாயுமானவர், பட்டினத்தார் போன்றோரின் பாடல்கள், ரிபுசீதை, கைவல்ய நவந்தம், ஒழிவில் ஒடுக்கம் போன்ற வேதாந்த நூல்களிலிருந்து அவ்வப்பொழுது தக்க மேற்கோள்களைக் கூறுவதுடன் அவற்றில் ஈடுபாடு ஏற்படச் செய்தல். வேதாந்த நூலாகிய 'ஒழிவில் ஒடுக்க'த்திற்கு ஒரு விளக்கவுரை தமிழறிந்த அனைவரும் எளிதில் படித்து உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் இப்பொழுது வெளிவருவதும் ஸ்ரீ பகவானுக்கு இந்த நூலை சமர்ப்பணம் செய்துள்ளதும் முற்றிலும் பொருத்தமே! எல்லா மதங்களின் சீரிய நூல்களையும் ஏற்கும் ஸ்ரீ பகவானது சங்கப் பலகையில் 'ஒழிவில் ஒடுக்க'த்திற்கு ஒரு தனியிடமுண்டு.

இந்த நூலின்கண் அமைந்துள்ள 13-ம் திருவெண்பா ஒன்றே இந்நூலின் பெருமை முழுவதையும் விளக்கி நிற்கிறது.

சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும்
சரியொத்த போதமுனைச்சார்வைத் - தெரிய
உரைத்தநூற் பேர்கே ளொழிவி லொடுக்கம்
விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை. - ஒழிவில் ஒடுக்கம்

“சுருதி (வேதம்) குருவாக்கு (உபதேசம்), சுவாநுபவம் (தன்னறிவு) ஆகிய மூன்றையும் ஒருங்கே ஆன்மாநுபவத்தைத் தெளிவாக உரைக்கும் இந்நூல் வேதாந்த இலக்கியத்தை வளப்படுத்தும் நூல்களுக்கெல்லாம் ஆதார வித்து” என்று நூலாசிரியர் சீர்காழி கண்ணுடைய வள்ளலார் இந்த திருப்பாட்டில் அருளியிருக்கிறார்.

ஞானியரெல்லோரும் தேசகாலங்களைக் கடந்த ஒரே அகண்ட சித் ஸ்வரூபரே. அவர்கள் போதனையும் ஒன்றே. குறிப்பாக இந்த நூலின் 74, 199, 204- ஆம் பாட்டுகள் ஸ்ரீபகவானது போதனையை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

‘அவையடக்கம்’ பாடும் புலவர் மரபையொட்டி 17-ஆம் திருப்பாட்டில் அவையடக்கம் பாடுவதில் நூலாசிரியர் புரிந்துள்ள புதுமை வியக்கத்தக்கது.

ஸ்ரீ பகவானே ‘அருணாசல மைந்தன்’ என்றே அடியார் போற்றி மகிழ்வார்; திருஞான சம்பந்தப் பெருமானின் மறு அவதாரமாகவே கூறுவார்; அதற்கொப்ப அருணை ஈசன் ஒரு வயோதிகர் வடிவில் திருக்கோயிலூர் அருகிலுள்ள அறையணிநல்லூர் திருக்கோயிலிலிருந்து திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை திருவருணைக்கு அழைத்துச் சென்றதைப் போன்று சுமார் 1000 வருடங்களுக்குப் பிறகு, ஸ்ரீபகவானையும் அவ்வாறே அறையணிநல்லூர் வழியாக திருவருணைக்கு வரச் செய்த நிகழ்ச்சியை உதாரணமாகக் கூறி மகிழ்வார். “அப்பனுக்குள் பிள்ளை அடக்கம்” எனும் ஸ்ரீபகவான் வாக்கு உலகப் பிரசித்தமாகும். ஆகவே சைவநெறியில் சத்புத்ரமார்க்கத்திற்கு வழிகாட்டிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமானின் அருளால் ஆத்மாநுபூதி பெற்ற சீர்காழி கண்ணுடைய வள்ளலாரும் அருணை ஈசன் கண்டெடுத்த சத்புத்திரராம் ஸ்ரீபகவானும் அருளிய ஞான மொழிகளில் ஒற்றுமை காணப்படுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

ஸ்ரீ பகவான் தாமருளிய ஒப்புயர்வற்ற
அக்ஷரமணமாலையில்,

வேதாந்தத்தே வேற விளங்கும்

வேதப் பொருள் அருள் அருணாசலா(99)

என்ற கண்ணியின் வாயிலாக மெய்யன்பர்கள் யாவர்க்கும்
வேதாந்தம், சொற்கள் மூலம் நமக்குத் தரும் ஞானத்தை
அருணாசலன் நமக்கு மெளனத்தின் வாயிலாகப்
புகட்டுகிறுனென்பதையும், அந்த மெளனத்தை நாம் நன்கு
அறிந்து தெளிவடையுமாறு வேதாந்தம் உதவுகிறதென்பதையும்
போதிக்கிறார். பகவான் வேறு, அருணாசலன் வேறு, வேதாந்தப்
பொருள் வேறு என்றில்லையென்பதும் உண்மை.

ஆன்மீக மெய்யன்பர்கள் வேதாந்த அறிவை நல்கும் இந்த அரிய
நூலை ஒதி, உணர்ந்து ஸ்ரீ பகவானருளிய நூல்களையும்,
நல்வாக்குகளின் உட்கருத்துக்களையும் மற்றும்
அருணாசலனின், ஸ்ரீ ரமணரின் மெளனத்தையும் மேலும்
புரிந்து கொண்டு ஆன்ம வீடுபேறுற ஸ்ரீ பகவான் திருவருளைப்
பிரார்த்திக்கிறேன்.

V.S. ரமணன்

தலைவர், ஸ்ரீ ரமணாசிரமம்.

திருவண்ணாமலை

24- 3-2010

(புனர்வசுநன்னாள்)

அணிந்துரை

இன்றைய அரசியல் கோஷங்களில் இடைவிடாமல் ஒலிக்கும் சொற்கள் “வாழ்க - ஒழிக” என்ற சொற்களேயாகும். இதிலுள்ள “ஒழிக” என்னும் சொல்லின் பொருளே இந்த நூலின் பெயர்த் தொடக்கத்தில் உள்ளது. நூலின் பெயர் “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” என்பது. ஜீவன்கள் உலக வாழ்விலுள்ள பந்தத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அல்லற்படுவதைத் தவிர்க்க வாழ்வில் சில இயல்பான தடைகளை ஒழித்தேயாக வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தி எடுத்துரைக்கும் நூல் இந்த “ஒழிவில் ஒடுக்கம்”. சிலவற்றை ஒழித்தலாலே ஆன்மாவில் ஒடுங்குதல் ஆகும் என்பது பொருள். எல்லா ஜீவராசிகளும் இறுதியில் ஆன்மாவொடு ஐக்கியமாதலையே லட்சியமாகக் கொண்டவையன்றோ? “ஒழிவில்” என்பதிலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு ‘இல்’ ஏதுப் பொருளுடையது. கல்வியில் பெரியவன் கம்பன் என்பது கல்வியாலே கம்பன் பெரியவன் என்பது போல, ஒழிவுகளாலே ஆத்மாவொடு ஒடுங்குவதாகும் என்பது கருத்தாகும்.

ஒழிக்க வேண்டியவை எவையெனில் அவையாவன: தகுதியில்லாத போலி ஆசிரியரிடம் பயில்வதை ஒழித்தல், சத்தி நிபாதத்துக்கு அருகதையுள்ள உத்தமர்கள் உலகப்பற்றினை ஒழித்தல், யோகம், கிரியை, சரியை, மற்றும் அகத்தும் புறத்தும் எழுகின்ற தகாத ஆசைகளை ஒழித்தல் என்பவை. 57வது செய்யுள் பொழிப்புரையில் இவை விரிவாக விளக்கப்பட்டு உள்ளதைக் காணலாம்.

ஒழித்தலாவது கொஞ்சமும் எஞ்சாமல் ஒன்றை விலக்குவது. இதனை கழற்றல் என்றும் நூலாசிரியர் குறிக்கிறார். கழலுதல் என்பது தானாகவே நீங்குதல். கழற்றல் என்பது தானாகக் கழலாமல் இருக்கும் ஒன்றை வலிந்து நீக்குதல். பழக்கப்பட்ட யோகம், கிரியை, சரியை தாமாகக் கழலமாட்டா. இவற்றையுடையவர் முயன்று அவற்றைக் கழற்ற வேண்டும். இவை பற்றிப் பேசும்போது நூலாசிரியர் 'கழற்றி' என்றே அதிகாரப் பெயர் கொடுத்துள்ளார்.

இந்த நூலைப் படித்து எளிதில் ஒருவர் பொருளறிய முடியாது. இந்த அரிய செயலை உரையாசிரியர் 'ஸ்ரீ முகவைக் கண்ண முருகனடிமை' ஸ்ரீ. K. ஸ்ரீராம் அவர்கள் மிகவும் தெளிவாகப் பொழிப்புரையை விரிவாக எழுதியுள்ளார். பகவான் ஸ்ரீரமணர், திருமூலர், பட்டினத்தடிகள், தாயுமானவர் போன்ற அருட் செல்வர் உரைகளையும், திருக்குறளையும் ஏற்ற இடங்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இந்த நூல் சைவசித்தாந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட நூல். பொதுவாக வேதாந்த விஷயங்களைக் கேட்பவரும் படிப்பவரும் மிகச்சிலரே. காரணம் அதன் பொருட் செறிவே. இதனைக் கருதி இந்த நூலாசிரியர் சொல்லும் விஷயங்களைப் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டுக்களொடு சுவைபட விளக்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டுகள் பல உள்ளன; இவை படிப்பவர்க்கு இன்பம் தருபவை; விஷயத்தை எளிதில் விளங்கச் செய்பவை: சுவையானவை; இவற்றிற்கு இந்த உரையாசிரியரின் விளக்கங்கள் தெளிவாக உள்ளன.

வேதாந்தபரமான நூலுக்கும் சைவசித்தாந்தபரமான நூலுக்கும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆனால் இரண்டுமே அத்வைதபரமாகும். சொல்லும் முறைதான் வேறுபடுவதாகும். சித்தாந்த நூல்கள் அரசனின் கட்டளைபோல் ஆணையிடுபவை. வேதாந்த நூல்கள் நண்பர்கள் அறிவுரைபோல் இனிமையாகத்

தெரிவிப்பவை. உதாரணமாக ஆதிசங்கராசாரியர் சொல்கிறார்
மானஸிகதுதியில்; அது வருமாறு:

“ஸம்போ! என் ஆத்மாவே நீ தான். என் அறிவே
உமாதேவி. உன் ஏவலாட்கள் என் ஐந்து பிராண வாயுக்களே.
உன் வீடு என் உடம்பே. உனக்கு நான் செய்யும் பூஜை நான்
அநுபவிக்கும் விஷயங்களே. என் உறக்கமே தியான சமாதி.
என் அன்றாட சஞ்சார நடைகளே உன்னைப் பிரதக்ஷிணம்
செய்வது. நான் பேசும் பேச்சுக்களே உன்னைப் போற்றும்
துதிகள். நான் என்ன காரியங்கள் செய்தாலும்
அவையெல்லாமே உன்னை ஆராதிக்கும் செயல்களே. ஆகவே
என் மனமோ உடம்போ, சொல்லோ, ஐம்புலச் செயலோ
எதுவானாலும் அவற்றில் ஏற்படும் பிழைகளைப்
பொறுப்பாயாக!”

நாம் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்;
இறைவனைப் பூஜிக்க வேண்டும்; இறைவனை பிரதக்ஷிணம்
செய்துப் போற்ற வேண்டும்; உடம்பு, சொல், மனம் ஆகியவை
அவனுக்காகவே செயற்பட வேண்டும்; அவனைத் தியானித்து
சமாதி நிலையைப் பெற வேண்டும் என்பனவே இதன்
உட்பொருளாகும்.

இந்த விதமான உபதேச உரைகளுக்கும்
சித்தாந்தபரமான உபதேச உரைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை
இந்த நூலால் உணரலாம். இந்த நூலுக்கு வேதாந்தபரமான ஒரு
உரை தேவை என்று ஸ்ரீ பகவான் ஸ்ரீமுருகனாரிடம் கூறியதை
சிரமேற் கொண்டு, சிரமப்பட்டு ஆசிரியர் ‘முகவைக் கண்ண
முருகனடிமை’ ஸ்ரீ. K. ஸ்ரீராம் அவர்கள் பொழிப்புரையையும்,
வேதாந்தபரமான தன் அறிவொடு - ஸ்ரீரமண பகவான் உபதேச
நூல்களின் அறிவொடு - பல நூல்களின் அறிவொடு சிறப்பாக
விளக்கவுரையையும் எழுதியுள்ளார். இவருக்கு
இப்படிப்பட்ட நூல்களுக்கு உரையெழுதும் ஆர்வமும்

சிரத்தையும் அளவிட முடியாதபடி உள்ளன. இவரது இத்தகைய பணிகள் மேலும் மேலும் சிறப்புறவும், சான்றோர்தனை மகிழ்வுறச் செய்யவும் வேதாந்தத்தே வேரற விளங்கும் வேதப்பொருளாக ஒளிரும் பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகளின் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

H. வைத்தியநாதன்,

N.No. 86, O.No. 36, [S.M.V. Koil Street],

சுந்தரமூர்த்தி விநாயகர் கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.

30-12-2009

ஒழிவில் ஒடுக்கம் - நூல் வரலாறு

தமிழ் மொழியின் வேதாந்த இலக்கியத்தில் ஓர் சிறப்பிடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்வது “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” என்னும் அற்புதப் படைப்பு! இதை அருளியவர் 14-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளலார் ஆவார். இவருடைய அவதாரத் தலம் சீர்காழி ஆகும். வசதி மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்த இவரை, சிறிய வயதிலிருந்தே இவருடைய பெற்றோர்கள் தோணியப்பர் கோவிலிற்கு அழைத்துச் செல்வர். எனவே இயற்கையாகவே இவருள்ளத்தில் சிவ பக்தி வேரூன்றியது. இவ்வாறு சீர்காழியிலுள்ள தோணியப்பர் சிவாலயத்திற்குச் செல்லும் போதெல்லாம் ஒரு காட்சி இவருடைய பிஞ்சு உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்தது. அதாவது, இவரது பெற்றோர்கள், உறவினர் அனைவரும் அந்தக் கோயிலிலுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகளது சந்நிதியில் இருமுறை கற்பூரம் ஏற்றி வணங்குவர். கோயிலினுள் நுழைந்தவுடன் ஒரு முறையும், பின்பு அனைத்துத் தெய்வங்களையும் கற்பூரம் ஏற்றி வணங்கிய பின்னர், கோயிலைவிட்டு வெளியேறுமுன்னம் மீண்டும் இரண்டாம் முறையும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் சந்நிதியில் கற்பூரம் ஏற்றி வணங்குவர். கண்ணுடைய வள்ளலாரின் இளம் உள்ளத்தில் அனைவராலும் இரண்டு முறை வணங்கப்படும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே அனைத்துத் தெய்வங்களினும் உயர்ந்த தெய்வம் என்னும் எண்ணம் ஆழப்பதிந்தது. இவ்வாறு திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கண்ணுடைய வள்ளலாரது

கண்கண்ட தெய்வமானார். பின்பு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக இந்த பக்தி பிரேமையாகக் கடலெனக் காலப்போக்கில் பெருகியது. இதன் உச்சக் கட்டமாக திருஞானசம்பந்தப் பெருமானருளால் கண்ணுடைய வள்ளலார் சிவ சாயுஜ்ய முக்திநிலை எய்தப்பெற்றார். இதன் விளைவாக அவர்தம் சுவானுபூதியில் பிறந்ததே இன்று தமிழில் வேதாந்த இலக்கியத்தில் தலை சிறந்த நூல்களில் ஒன்றாகப் போற்றப்படும் ஒழிவில் ஒடுக்கம் ஆகும்.

இவர் இயற்றிய மற்றைய நூல்கள் 'மாயா ப்ரலாபம்', மற்றும் 'பஞ்சமலக் கழற்றி' ஆகியவையாகும். மாயாப்ரலாபத்திற்குரிய சிறப்புப் பாயிரத்தில் இவரைப் பற்றி 'அதிகைக்கு அதிபன்' என்றும், 'குக மடத்தலைவன்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், வசதி மிக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென்பதும், தன் குருநாதர்பெயரால் 'கண்ணுடையத் திருஞான சம்பந்தர்' என்னும் திருநாமம் வாய்க்கப் பெற்றவரென்பதும் தெரிய வருகிறது.

ஒப்பு: மாயாப்ரலாபத்தின் சிறப்புப் பாயிரத்தின் ஒரு பகுதி:

மாயா ப்ரலாப மெனவகுத் துரைத்தோன்
கெடிலப் புனல்குழ் அதிகைக்கு அதிபன்
ஆழிமேல் மிதந்த காழிமூ தூரன்
திசைமிகு கிர்த்திக் குகமடத் தலைவன்
கருநெறி கழிக்கும் திருநெறித் தேசிகள்
அத்தனைக் காட்டி அமுது வாழ்வித்த
வித்தகன் தனக்கு வேளைக் காரன்
சிற்குணன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கு அருளும்
நற்கண் ணுடைத்திரு ஞானசம் பந்தன்
திருமலி யின்பச் சிவனடித் தொண்டர்தம்
பெருமையர் அடிபுனை பெற்றி யோனே.

இந்நூலில் காணப்படும் "வேதாந்தம், சித்தாந்தம்" என்னும் பதப் பிரயோகங்கள் இவரை சந்தான குரவர்களாம் அருள்

நந்தி சிவம், மெய்கண்ட சிவம், மறைஞான சிவம், உமாபதி சிவம் ஆகியோர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவராக்குகின்றன. சந்தான குரவரில் பிந்தியவரான உமாபதி சிவம் 14-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரென்பதால், இவர் அவருக்கும் பிந்தியவராகக் கருதப்படுகிறார்.

ஆன்ம வஸ்துவிற்கு வேதாந்த, சித்தாந்த பேதங்கள் இல்லையென்பதை வெள்ளிடை மலையென விளக்கி நிற்கும் இந்நூலின் மேன்மையை உணர்ந்த வடலூர் திருவருட்பிரகாச இராமலிங்க வள்ளலார் சுவாமிகள் 1851-ம் ஆண்டு (விரோதிகிருது வருடம் ஐப்பசி மாதம்) முதன் முதலில் இந்நூலை வெளியிட்டனர். மூலநூலொடு திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் அருளிய விளக்கவுரையையும் சேர்த்து வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஆக, சீர்காழி ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளலார் சுவாமிகளை நூலாசிரியராகவும், திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளை உரையாசிரியராகவும், வடலூர் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் சுவாமிகளைப் பதிப்பாசிரியராகவும் பெற்ற பெருமை படைத்தது இப்பெருநூல்! வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் இந்நூலின் சிறப்புப்பாயிரத்திற்கு மிகச் சிறந்ததோர் விரிவான விருத்தியுரையை உதவி இந்நூலுக்குப் பெருமை சேர்த்திருக்கிறார். மேலும் இந்நூல் வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் அவர்களால் முழுவதுமாகப் பார்வையிடப் பெற்று, மண்ணிப்பாக்கம் சபாபதி முதலியார் அவர்களால் முத்தமிழ் விளக்க அச்சுக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப் பெற்றதென்ற விவரத்தையும் மூலநூலில் காண்கிறோம்.

பின்பு இந்நூல் 1906-ல் ஸ்ரீமான். S. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை M.A.L.T. அவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு, மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் வெளியிட்டபின், சுமார்

150 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், 05-10-2002 அன்று வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் அவதார தினத்தில், வடலூர் திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் தெய்வ நிலையத்தார் இந்நூலை மீண்டும் முதற்பதிப்பாகவும், 05-02-2004 அன்று தைப் பூசப் பெருவிழா தினத்தில் இரண்டாம் பதிப்பாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர்; இப்பதிப்புக்களில், ஒழிவில் ஒடுக்கம் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அருட் குறிப்புகளுக்கு வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் மேட்டுக்குப்பம் சித்திவளாக திருமானிகையில் முதன் முதலில் கொடி கட்டின நாளில் (22.10.1873) செய்த பேருபதேசத்தில் விளக்கம் உள்ளதாகக் கூறி, அந்தப் பேருபதேசத்தையும் இணைத்துள்ளனர்.

ஓம் ஸ்ரீரமணார்ப்பணமஸ்து

திருப்போருர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் - வாழ்க்கைக் குறிப்பு
(‘ஒழிவில் ஒடுக்கம்’ நூலின் முதன் உரையாசிரியர்)

திருப்போருர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் 17-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். மிகவும் போற்றத் தகுந்த குரு பரம்பரையில் தோன்றிய இவர் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவராவார். இவருடைய குரு பரம்பரை வரிசையில் உதித்த பெரியார்கள் :

1) திருவண்ணாமலைக்கு முதன் முதலில் வந்தடைந்த வேளாளர் ஸ்ரீ குமார தேசிகர் 2) துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் 3) பேறையூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகள், 4) விருத்தாசலம் குமார தேவ சுவாமிகள் , 5) திருப்போருர் சிதம்பரம் சுவாமிகள், 6) ரெட்டி சிதம்பர ஸ்வாமிகள், 7) பழனி சுவாமிகள், 8) கூவாலத்து சுவாமிகள், 9) புலியூர் சுவாமிகள், 10) குழந்தை வேல் சுவாமிகள், 11) முத்தைய சுவாமிகள், 12) (திருப்போருர் சிதம்பரம் சுவாமிகளுக்குப்பின் திருப்போருர் மடாதிபதியாக விளங்கிய) சிவசங்கர சுவாமிகள். முதல் தலைமுறை - ஸ்ரீ குமார தேசிகர்

‘நகரேஷு காஞ்சி’ என்று மஹாகவி காளிதாசனால் புகழப்பட்ட காஞ்சிபுரத்தில் தொண்டை மண்டல வேளாளர்க்கு தீக்ஷா குருவாக விளங்கிய ஸ்ரீ குமார தேசிகர் திருக்கார்த்திகை தீபப் பெருவிழாவிற்காக திருவண்ணாமலை சென்றடைந்தார். அங்கு தம் பூஜைப் பெட்டகம் காணாமல் திகைத்தார். அவ்வமயம் அருணை ஈசன் ஓர் அடியவராக அவர்முன் சென்று “நாளேகாலை உமது பூஜை பெட்டகம் வந்து சேரும். நீர் அங்கம் வேறு; லிங்கம் வேறு என்றிருந்தமையின்

இவ்வாறு பிரிய நேரிட்டது. இனி இவ்விதம் நேராதிருக்க இவ்வாலயத்திற்குத் தெற்கு வீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருதேவரிடம் சிவலிங்கதாரண தீக்ஷை பெற்றுக் கொள்வீர். மேலும் உமக்கு மூன்று புதல்வர்களும் ஒரு புதல்வியும் பிறந்து உமக்குப் பெருமை சேர்ப்பர்; அவர்களால் இம்மை, மறுமை இன்பங்களும், முக்தி பேறும் அடைவீர்'' என்று அருள் பாலித்தார். ஸ்ரீகுமாரதேசிகரும் அவ்விதமே சிவலிங்கதாரண தீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டு காஞ்சி மாநகரம் திரும்பினார். அண்ணாமலையார் அருளால் சிவப்பிரகாசர், வேலையர், கருணைப்பிரகாசர் ஆகிய மூன்று மகன்களும், பிற்காலத்தில் பேறையூர் மடாதிபதிகளாக விளங்கிய சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்குத் துணைவியராகும் பேறு பெற்ற ஞானாம்பிகை என்னும் ஒரு மகளும் பிறந்தனர்.

இரண்டாம் தலைமுறை - நல்லாற்றூர் - துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

சிவப்பிரகாசர் ஒரு முறை தம் தம்பியரோடு அருணகிரி வலம் வருகையில் அண்ணாமலையார் மீது 'சோணசைல மாலை' என்னும் நூறு செய்யுள்களைக் கொண்ட நூலைப் பாடினார். இதுவே இவர் இயற்றிய முதன்முதலான நூலாகும். பின்பு திருநெல்வேலி தாமிரபரணி நதிக்கரையிலுள்ள சிந்து பூந்துறை மடத்தின் தலைவர் தருமபுர ஆதீனத்து வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் அவர்களிடம் இலக்கணங்களைக் கற்றார். குறுநிலமன்னராக விளங்கிய அண்ணாமலை ரெட்டியார் வழி செலவிற்காக அளித்த முந்நூறு பொன்னையும் குருகாணிக்கையாக அவர் அளிக்க, தம்பிரான் சுவாமிகளோ அதை மறுத்து, 'தம்மைப் பழித்தலையே வழக்கமாகக் கொண்ட திருச்செந்தூர்தமிழ்ப் புலவரைத் தமக்கு அடிமைப்படுத்துவதே தமக்குரிய குரு காணிக்கை' என்றார். சிவப்பிரகாசரும் அப்புலவரைச் சந்தித்து 'திருச்செந்தூர் நிரோட்டயமக அந்தாதி' பாடி, அவரை வென்றார். தம்பிரான்சுவாமிகள், செய்தியறிந்து,

மனமகிழ்ந்து விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

குறுமன்னர் அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்பவர் திருவெங்கையில் ஈசுவரன் கோயில்கட்டி, கும்பாபிஷேகமும் செய்து, மேலும் சிவப்பிரகாசர் தங்குவதற்கென ஒரு மடமும் கட்டியதால் அங்கு சென்று சில காலம் தங்கினார். அங்கு அவர் இயற்றியதே 'திருவெங்கைக் கோவை, திருவெங்கைக் கலம்பகம், திருவெங்கை உலா, திருவெங்கை அலங்காரம்' ஆகிய நூல்களாகும். பின்னர் சிவப்பிரகாசர் தம் இளவல்கள் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து முடித்து, தாம் துறவறம் பூண்டார்; அதனால் 'சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்' என்று அழைக்கப்படலானார். பின்பு சிதம்பரம் சென்றவர், அங்கு 'சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்க பரிபாஷை, சதமணிமாலே, நால்வர் நான்மணிமாலே' ஆகிய நூல்களை இயற்றினார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் காஞ்சி மாநகரம் சென்று வழிபட விரும்பி, பிரயாணம் மேற்கொண்டவர், வழியில் ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகளைச் சந்தித்தார். அவர் அங்குற்ற காரணத்தை வினவவும், பொம்மிபுரத்திலுள்ள 'ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகளை வழிபட வேண்டியே' என்று சாந்தலிங்க சுவாமிகள் பகர்ந்தார். இருவரும் ஒன்றாகப் பயணத்தைத் தொடரவும், ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் ஸ்ரீ பாலய சுவாமிகள் மீது தோத்திரப் பாடல்கள் இயற்றும்படி வேண்ட, 'நாம் மனிதரைப் பாடுவதில்லை' என்று சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மறுத்தார். அன்றிரவு கனவில் முருகப்பெருமான் காவியுடை, திருநீறு, உருத்திராக்கம், வேல் ஆகியவையுடன் மயிலின் மீது தோன்றி 'எம்மைப்பாடுக' எனவும், ஸ்ரீ பாலய சுவாமிகளே முருகப் பெருமானாக காட்சி அளித்தாரெனத் தேறி, அந்த சுவாமிகள் மீது 'நெஞ்சு விடு தூது' என்னும் நூலைப் பாடினார்.

பின்பு, ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகளின் அன்புக் கட்டளையின் பேரில், தம் தங்கை ஞானாம்பிகையை ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார்.

பின்னர் காஞ்சி மாநகரத்தை அடைந்த ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள், நிஜகுணசிவயோகி சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதிய 'விவேகசிந்தாமணி' யின் ஒரு பாகமாகிய வேதாந்த படலத்தைத் தமிழில் 'வேதாந்த சூடாமணி' என்று பாடியருளினார். மேலும் ரேணுகர் என்னும் கணத்தலைவர் அகத்திய மாமுனிக்கு உபதேசித்த வடமொழி நூலாகிய, சித்தாந்த சிகாமணியையும், கன்னட மொழியில் கவிஞர் சாமரசர் செய்திருந்த 'பிரபுலிங்க லீலை'யையும் தமிழில் முதல்நூல்களென இயற்றினார்.

பின்பு தம் குருவை வணங்கித் துதிக்க எழுந்த பேரவாவினால் 'ஸ்ரீசிவஞானபாலய சுவாமிகள்தாலாட்டு, ஸ்ரீசிவஞானபாலய சுவாமிகள் பிள்ளைத் தமிழ், ஸ்ரீசிவஞானபாலய சுவாமிகள் திருப்பள்ளி எழுச்சி' ஆகிய நூல்களைப் பாடினார். இவற்றை தம் குரு சந்நிதியில் அரங்கேற்ற பொம்மிபுரம் செல்லும் வழியில் 'கூவம்' என்னும் தலத்தில் 'திருக் கூவப் புராணம்' பாடியருளினார். பின்பு பொம்மையபாளையம் சென்று குரு சந்நிதியில் மேற்கண்ட மூன்று நூல்களையும் அரங்கேற்றினார்.

பின்பு விருத்தாசலத்தை அடைந்தவர், ஆங்கே (தல ஈசுவரர் மீது) 'பழமலையந்தாதி, பிட்சாடன நவமணிமாலே, கொச்சக கலிப்பா, (தலநாயகி மீது) பெரியநாயகியம்மை நெடுங்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம், பெரியநாயகியம்மை கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் நூல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்வாறிருக்கையில், தமக்கு ஐநூறு வயது நிறைவுற்றமையால் ஸ்ரீசிவஞானபாலய சுவாமிகள் தம்மை விபூதி மயமாக்கிக் கொண்டு சிவசாயுஜ்யமுற்றனர். அதனால் மனம் கலங்கிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தம் குருவின்மீது 'ஸ்ரீசிவஞானபாலய சுவாமிகள் கலம்பகம்' பாடினார்.

பின்பு ஒருமுறை ராபர்ட். டி. நொபிலி என்னும்

கிறிஸ்துவ மத போதகர் தம் கொள்கையை நிலைநாட்ட தர்க்கம் செய்யவும், அதை மறுத்து 'ஏக மத நிராகரணம்' என்னும் நூலை அருளிச் செய்தார்.

பின்னர் நல்லாற்றூரில் திருமடத்திலிருந்து கொண்டு 'சிவநாம மகிமை, தலவெண்பா, இஷ்டலிங்க அபிஷேக மாலை, இஷ்டலிங்க நெடுங்கழிநெடில், இஷ்டலிங்க குறுங்கழிநெடில், நிரஞ்சனமாலை, கைத்தல மாலை, கண்ணப்பச் சருக்கம், நக்கீரச் சருக்கம்' ஆகிய நூல்களை இயற்றினார்.

இவ்வாறு நிறைந்த சிவானுபவச் செல்வராய் வாழ்ந்த சுவாமிகள், தம் முப்பத்திரண்டாம் வயதில் புரட்டாசி மாதத்தில் பெளர்ணமி திதியில் சிவபெருமான் திருவடிகளில் ஒன்று கலந்தருளினார்.

இவர் நல்லாற்றூரில் சிவயோக சமாதி கூடியதால் 'நல்லாற்றூர் சிவப்பிரகாசர்' என்றும், துறை மங்கலத்தில் வசித்ததால் 'துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்' என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றார்.

திருவெங்கை பழமலை நாதர் திருக்கோயில் தூணில் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவுருவத்தை மன்னர் அண்ணாமலை ரெட்டியார் அமைத்து, தம் இறுதிக் காலம் வரையில் நித்திய பூசையாதிகள் செய்து வழிபட்டனர். ஆதிசங்கரரைப் போன்று முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளே வாழ்ந்த மஹான் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் இறைபணியும் தமிழ்ப் பணியும் எழுத்தில் அடங்குவதன்று.

இவருடைய தங்கையின் கணவர் ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் இவரிடம் தீக்ஷை பெற்று துறவறம் மேற்கொண்டு பேறையூர் மடத்தின் தலைவராக சைவ சித்தாந்த மரபில் மிகச் சிறந்ததோர் இடத்தைப் பெற்றவர்; மேலும், கொலை மறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அலிரோத உந்தியார் ஆகிய நான்கு நூல்களை இயற்றியவர். இவர்தான், தாம் எழுதிய

நான்கு நூல்களோடு ஒழிவில் ஒடுக்கம் நூலையும் கொடுத்து, திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளை அந்த ஐந்து நூல்களுக்கும் உரை எழுதுமாறு பணித்தவர்.

மூன்றாம் தலைமுறை - குமார தேவ சுவாமிகள்

ஸ்ரீ குமார தேவ சுவாமிகள் கன்னட தேசத்தில், அரச குலத்தில் பிறந்து, சில காலம் அரசாட்சி புரிந்த பின், தமது முதன் மந்திரியை பேறையூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகளிடத்தில் அனுப்பி, தம் வரலாற்றை தெரிவித்தும், பிறகு தாமே நேரில் சென்றும் தம்மைச் சீடராக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டினார். ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் முதலில் அவர் அரசர் என்ற காரணத்தினால் மறுத்தார். பின்பு அவருடைய தீவிர ஆன்ம வேட்கையை சில சோதனைகள் மூலம் பரிசோதித்து, அதனால் திருப்தியடைந்து “குமார தேவர்” என்னும் திருநாமத்தைச் சூட்டி, அவரைத் தம் சீடராக ஏற்றுக் கொண்டார். குமார தேவர் யோக சாதனைகளை முடித்து பக்குவமுற்றவுடன், ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் அவரை “மஹாராஜா” என்று பெயரிட்டு அழைத்து, ‘நீ விருத்தாசலத்திற்குச் செல்வாயாக’ என்று கட்டளையிட்டார். குமார தேவ சுவாமிகளும் விருத்தாசலத்தை அடைந்து, அங்கு மணிமுத்தா நதிக் கரையில் இருந்த அரச மரத்தடியில் களைப்பால் உறங்கி விட்டார். விருத்தாசல நாயகியாகிய பெரிய நாயகி அம்மை (பராசக்தி) தமது அபிஷேகத்திற்கு வைத்திருந்த பாலை எடுத்துக்கொண்டு, ஓர் அந்தணப் பெண் வடிவம் தாங்கி, அவரைத் தம் மடியில் வைத்து பாலைப் புகட்டினார். ஆயாசம் தீர்ந்து விழித்து எழுந்தவர், அம்பிகையை யார் என்று வினவ, விருத்தாசல அம்பிகை, “மகனே! என் பெயர் பெரிய நாயகி. நீ இங்கேயே என்னிடத்தில் எப்போதும் செளக்கியமாக இருப்பாயாக” என்று சொல்லி மறைந்தனர். பரவசமடைந்த குமார தேவர் அம்பிகை ‘இங்கேயே இரு’ என்றதனால் அரச மரத்தடியையே தம் வாசஸ்தலமாகக் கொண்டார். நிறைய சித்திகள் புரிந்து அவ்வூராரின் பெருமதிப்பைப் பெற்றார்.

ஒரு நாள் பெரிய நாயகி அம்பாள் வேதாந்த நூல்களை இயற்றும்படி கட்டளையிட்டார். குமார தேவ சுவாமிகள் தம் இயலாமையைத் தெரிவித்தார். உடனே அம்பிகை அவருடைய நாவில் தாமே நின்று உதவுவதாகக் கூறவும், 16 வேதாந்த சாத்திர நூல்களை இயற்றி முடித்தார்.

அவையாவன:

“மகாராஜா துறவு, சுத்த சாதகம், விஞ்ஞான சாரம், அத்துவித உண்மை, பிரமான்னுபூதி விளக்கம், ஞான அம்மானை, வேதாந்த தசாவத்தைக் கட்டளைச் சுருக்கம், வேதாந்த தச காரியக் கட்டளை, சகச நிப்டை, உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை, பிரம சித்திஅகவல், சிவ தரிசன அகவல், ஆகமநெறி அகவல், வேதநெறி அகவல், பிரமான்னுபவ அகவல், சிவ சமரசவாத அகவல்”.

இவ்வாறு தமக்கு அருள் புரிந்த பராசக்தியை நன்றி பெருக்கால் “பெரியநாயகி அம்மன் பதிகம்” பாடிப் போற்றினார்.

ஸ்ரீ குமார தேவ சுவாமிகள் அவர்தம் யாத்திரையின் போது கவிராஜர் திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளைச் சந்தித்தார். அவருடைய மேன்மையை உணர்ந்து, உடனே அவரைத் தம் குருவாகிய ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் சந்நிதானத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்போது ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் தாம் எழுதிய நான்கு நூல்களோடு “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” நூலையும் கொடுத்து, திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளை அந்த ஐந்து நூல்களுக்கும் உரை எழுதுமாறு பணித்தார். மேலும் குமார தேவ சுவாமிகளிடம் தாம் அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாடங்கள் அனைத்தையும் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்குமாறும், உரியகாலத்தில் தீக்ஷை அளிக்குமாறும் ஆணையிட்டார். இவ்வாறு திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் ஸ்ரீ குமார தேவ சுவாமிகளுக்குச் சீடரானார்.

இவருடைய மற்றொரு சீடர் ரெட்டி சிதம்பரம் சுவாமிகள் 'சுவாமி! தாங்கள் உடலாலும் இறையருளோடு ஒன்று கலந்தபின், அடியர் பொருட்டு தங்களுக்குத் திருப்பணி செய்யுமாறு அருள வேண்டும்' என்று விண்ணப்பித்தார். சுவாமிகளோ "நாம் மறைந்த பின்னும் நமது பெயர் நிலைக்க வேண்டுமோ?" என்று வினவி, அகண்ட பரிபூரண ஆன்ம வஸ்துவினில் கலந்தருளினார். அப்பால், ஸ்ரீ ரெட்டி சிதம்பரம் சுவாமிகள், பெரியநாயகி அம்மையின் கட்டளைப்படி, சுவாமிகளுக்கு கோயில், மடம் ஆகிய திருப்பணிகளைச் செய்து முடித்து, தாமும் பரிபூரண சாக்ஷாத்கார சொரூபத்தில் ஐக்கியமாயினார்.

நான்காம் தலைமுறை - திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள்

இறைவனின் ஆணையினால் திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் காட்டுப் பிரதேசமாகயிருந்த திருப்போரூரில் ஸ்ரீ முருகப் பெருமானுக்கு கோயில் கட்டினார். பற்பல சித்திகள் செய்து நோயுற்றவர்களை குணப்படுத்தினார். இவருடைய 'திருப்போரூர் சந்திதி முறை' தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகப் பிரசித்தமான ஒன்றாகும். மதுரை மீனாக்கியம்மையின்மீது 'மீனாக்கியம்மை கலிவெண்பா' பாட, இவருக்கு பராசக்தி நேரில் தரிசனம் அளித்தார். தமது பரம குருவான ஸ்ரீசாந்தலிங்க சுவாமிகளின் விருப்பத்திற்கிணங்க 'ஒழிவில் ஒடுக்கம்' உள்ளிட்ட ஐந்து நூல்களுக்கும் சுவாமிகள் உரை அருளினார். தமது அந்திம காலம் நெருங்கியதை உணர்ந்த சுவாமிகள் சோர்ணசல தேவர் என்னும் அடியவருக்கு உபதேசிக்க திருவுள்ளம் பூண்டார். எனவே அவரைத் திருப்போரூரிலுள்ள தமது மடத்திற்கு வரச் சொல்லி செய்தி அனுப்பவும், அவரும் வந்து சேர்ந்தார். சுவாமிகளும் அவருக்குத்தாம் அருள நினைத்த உபதேசங்களையெல்லாம் அருளி முடித்து வைகாசி மாதம் விசாகப் பெளர்ணமியன்று விதேகரானார். அவ்வமயம் சிவசங்கர சுவாமிகள் திருப்போரூர் முருகப்பெருமான்

சந்நிதியில் தம் சற்குருவாகிய திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் முருகப் பெருமானோடு ஒன்று கலப்பதைத் தரிசனம் செய்தார். தம் குரு தம்மைப் பிரிந்துவிட்டாரேயென்று துக்கித்து, உடனே மடத்திற்குத் திரும்பினார். திரும்பி வரும் வழியில் சோணசல தேவர் அவருக்கு சுவாமிகள் மகாசமாதியான விவரத்தைக் கூறித் தேற்றினார். இந்த சிவசங்கர சுவாமிகள்தான் திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளுக்குப் பின்னர் திருப்போரூர் மடாதிபதியாக விளங்கினார்.

சோணசல தேவர் தமது 30 வயது முதல் 90 வயது வரை அருணகிரிவலம் செய்வது ஒன்றையே தம் தவமாக இயற்றி வாழ்ந்த சீபரியார் ஆவார். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா உலகை விட்டுப் பிரியும் முன்னர் உத்தவர் வரும்வரை காத்திருந்து, அவருக்குத் தம் இறுதி உபதேசங்களை அருளினார். இது ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் 'உத்தவ கீதை' என்று இன்றும் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது. அதுபோன்றே திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளும் தாம் முருகப் பெருமானோடு ஒன்று கலக்குமுன், சோணசல தேவரை கூப்பிட்டனுப்பி உபதேசம் செய்தது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள்தமது நேரடி சீடரும், தமிழ் மொழி வல்லுனருமான குமார தேவ சுவாமிகளை தமது நூல்களுக்கு உரை எழுதுமாறு சொல்வதை விடுத்து, திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் எழுத வேண்டுமென்று ஆணையிட்டது விசித்திரமே! இவையெல்லாம் ஞானிகள் இறைவனின் ஆணைப்படி செயல்படுகிறார்களேயன்றி, தமக்கென்று ஒரு சங்கல்பமும் இல்லாரென்பதையே காட்டுகின்றன.

மிகச் சிறந்த குரு பரம்பரையில் வந்த மிக மிக உயர்ந்த குருசிரேஷ்டரராகிய திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் ஒழிவில் ஓடுக்கத்திற்கு உரை அருளியது ஆன்மிக மெய்யன்பர்கள் பெற்ற பாக்கியமே! நூலாசிரியராகிய ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளல் பெருமான் அருளிய 'ஒழிவில்

ஒடுக்கத்தின்' மேன்மைக்கு என்றென்றைக்கும் மேலும்
தரத்தைக் கூட்டுவதாக அமைந்திருக்கும் திருப்போரூர்
சிதம்பரம் சுவாமிகளின் உரை தமிழ் மொழி பெற்ற
பேறேயாகும்! இந்த உரை இல்லையெனில் 'ஒழிவில் ஒடுக்க'
நூலுக்குப் பொருளறிவது மிகவும் அரியதாகும்.

ஓம் ஸ்ரீரமணார்ப்பணமஸ்து

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

மஹா பெரியவாளும் ஒழிவில் ஒடுக்கமும்

ஜெகத்குரு காஞ்சி காமகோடி சங்கராசார்யார் ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் (மஹா பெரியவாள்) ஒழிவில் ஒடுக்கத்தைப் பற்றி கூறுவதுண்டு. ஒருமுறை மேற்கு மாம்பலம் ஏ.ஆர். சந்திரசேகர் அவர்களிடம் 'வடலூர் வள்ளலாரைப் பற்றி உனக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் சீர்காழி கண்ணுடைய வள்ளலாரைக் கேள்விப்பட்டதுண்டோ?' என்று வினவியுள்ளார். 'இல்லை' என்று பதில் வரவும், 'நிறைய பேருக்கு அப்படித்தான்' என்று கூறியிருக்கிறார். 'ஒழிவில் ஒடுக்கம்' நூலைப் பற்றிக் கூறியபோது உரையாசிரியருக்கு ஸ்ரீ. ஏ.ஆர். சந்திரசேகர் தெரிவித்த விவரம் இது.

சீரிய ரமணபக்தை திருமதி. T.R. கனகம்மாள் ஒழிவில் ஒடுக்கத்தைக் குறித்து மஹாபெரியவாளிடம் பெற்ற அனுபவமோமிகவும் சுவையானது.

திருமதி. கனகம்மாள் 8-ம் வயதிலிருந்து தம் தகப்பனாருடன் ஸ்ரீ பகவான்தரிசனத்திற்கு வரத் தொடங்கினார். திருவண்ணாமலை அவரது சொந்த ஊராக இருந்தாலும், அவர் தகப்பனார் ஆந்திர மாநிலத்தில் குடிபெயர்ந்தால் தெலுங்கு மொழியே அவருடைய தாய்மொழியாகியது. 1946-ல் திருவண்ணாமலைக்கு குடிபுகுந்தவர், நிரந்தரமாக ஸ்ரீ ரமணசிரம வாசியானார். பிறகு அவர் ஸ்ரீ ரமணசிரமத்தை விட்டு விலகவேயில்லை. எளிமை, அமைதி, தியானம் ஆகியவற்றின் மொத்த உருவமாக ஸ்ரீ ரமண சிந்தனையில் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்த பெரியார் அவர்! மவுண்டன் பாத் முன்னாள் ஆசிரியர் திரு. வி. கணேசன், குஞ்சு சுவாமிகள் ஆகியோரின்

இடைவிடாத வற்புறுத்தல்களின் பேரில் அவர் ஸ்ரீ ரமண நூல்திரட்டுக்கு எழுதிய விளக்கவுரைகள் இரண்டு பாகங்களாக வெளிவந்தன. அவை ரமண பக்தர்களிடையே மிகப் பிரசித்தமாகவும், பலமுறை மறுபதிப்புகளாக ஸ்ரீ ரமணசிரமத்தால் மீண்டும் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அந்த இரண்டு பாகங்களும் தற்போது ஆங்கிலத்திலும் தெலுங்கிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஸ்ரீ ரமணசிரமப் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளன.

ஸ்ரீ ரமண பகவானின் தலையாய சீடர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீ முகவைக் கண்ண முருகனாரிடம் திருமதி. கனகம்மாள் கொண்டிருந்த பக்தி பரிபூரணமானது. அவர் முருகனாரிடம் ஸ்ரீ பகவான் இயற்றிய நூல்கள் அனைத்தையும் பழுதறப் பயின்றார்; தமிழ் மொழியில் வல்லுனரானார். 'ஒழிவில் ஒடுக்கம்' நூல் முழுவதற்கும் முருகனாரிடம் அவர் வெகு ஆழமாக பாடம் பயின்றார். அதனால் பின்பு அவரே முருகனாரைப்போன்று தம்மை வந்தடைந்த ரமண பக்தர்களுக்கு கிடைத்தற்கரியதோர் அற்புத ஆசிரியராக விளங்கினார். அவருடைய வாழ்க்கையின் இறுதி 10, 12 ஆண்டுகளில் தேனைத் தேடி ஓடிவரும் தேனீக்களைப்போல் ரமண பக்தர்கள் அவரைத் தேடி வந்தவாறிருந்தனர். பக்தர்களோடு அவர் நிகழ்த்திய சம்பாஷணைகள் ஸ்ரீ பகவானை விட்டு ஒரு சிறிதும் விலகியதேயில்லை.

ஞானவைராக்கியத்தில் தோய்ந்து கிடந்த அவர் வாழ்வு மகோன்னதமானது. அவருடைய மறைவோ அதனினும் மகோன்னதமாக விளங்கியது. ஏனெனில் பொதுவாக திருவண்ணாமலையில் உயிர் பிரிவது உயர்ந்தது; அதனினும் உயர்ந்தது ஸ்ரீ ரமணசிரமத்தில் அது நிகழ்வது; அதனினும் உயர்ந்தது ஸ்ரீ பகவானின் சமாதியை வலம் வரும்போது ஜென்ம நகஷத்திரமாகிய மார்கழி மாதம் புனர்பூச தினத்தன்று ஸ்ரீ பகவானோடு ஒன்று கலப்பது! ஸ்ரீ ரமணசிரமம் ஸ்ரீரமண ஜெயந்தி விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தபோது, ஆயிரக்கணக்கான

ரமண பக்தர்கள் கண்முன் ஸ்ரீ பகவானை வலம் வந்து அவருடைய திருவடிகளில் ஒன்று கலந்த ஸ்ரீமதி. கனகம்மாளின் மகத்துவம் இயம்பற்பாலதன்று. பொதுவாக எல்லோரும் ஸ்ரீ பகவானுக்கு புஷ்பங்கள், மாலைகள், பழங்கள் ஆகியவற்றை சமர்ப்பிப்பர். திருமதி. கனகம்மாள் அவர்களோ வாழும்போதும் சரி, வாழ்வின் இறுதியிலும் சரி தன்னையே ஸ்ரீ பகவானுக்கு சமர்ப்பணம் செய்தார்.

இனி, இந்த 'ஒழிவில் ஒடுக்க' விளக்கவுரை தோன்ற மூலகாரணமாகிய திருமதி. கனகம்மாள் அவர்கள் மஹா பெரியவாளிடம் 'ஒழிவில் ஒடுக்கம்' நூலைக் குறித்துப் பெற்ற அனுபவத்தை அவர் வார்த்தைகளிலேயே கேட்போம்;

1958ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ காஞ்சி பரமாசார்யாள் சென்னையிலிருக்கும் மேற்கு மாம்பலத்திலுள்ள அச்வமேத மகாமண்டபத்தில் முகாமிட்டிருந்தார். என் பெற்றோர்களும் சகோதரர்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். அடிக்கடி நானும் சென்று பரமாசார்யானைத் தரிசிப்பது வழக்கம்.

ஒருநாள் மாலை நேரம். நான் ஸ்வாமிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றிருந்தபோது, இரண்டொரு சிப்பந்திகளைத் தவிர ஸ்வாமிகளிடம் வேறு யாருமே இல்லை. இது எனக்குக் கிடைத்ததொரு நல்ல வாய்ப்பு. கையில் கொண்டு சென்றிருந்த பழங்களை தட்டுடன் அவர்முன் வைத்து, முறைப்படி நமஸ்கரித்து விட்டு எழுந்து நின்றேன்.

கூப்பிய கைகளுடன் நின்ற என்னைப் புன்முறுவலுடன் நோக்கிய ஸ்வாமிகள் "இப்ப நீ இங்குதான் இருக்கிறாயோ?" என்று கேட்டார். "ஆமாம்" என்று பதில் சொன்னேன். என் தாயாரையும் குடும்பத்தாரையும் பரிவுடன் விசாரித்து விட்டு "நீ திருவண்ணாமலையில் ரமணஸ்ரமத்தில்தானே இருக்கிறாய்?" என்றார். அதற்கு நான் "எப்போதும் அங்குதானே இருக்கிறேன்" என்றேன்.

அதைக் கேட்ட உடனே அவர் என்னைப் பார்த்து மேலும்

சொன்ன வார்த்தைகள் என்னைச் சிலிர்க்க வைத்தன. “என்ன! ஏகாந்த வாசமோ?” என்றார். ‘ஆமாம்’ என்று சொல்வதற்கு வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வரவில்லை. அதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தேன். அடுத்தபடி “வேதாந்த சிரவணமோ” என்றார். வாய் பேச முடியாமல் அதற்கும் தலையசைத்தேன். தொடர்ந்து “ஸ்வயம்பாகமோ” என்று சிரித்தபடியே கேட்டார்.

அடுத்தடுத்து ஸ்வாமிகள் கேட்ட இந்த மூன்று கேள்விகளையும் செவியுற்ற நான், வியப்பில் ஆழ்ந்து ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு “பெரியவாதான் அப்படியே இருப்பதற்கான அனுக்ரஹம் பண்ணனும்” என்று கண்ணீர் மல்கக் கூறி நின்றேன். “சரி சரி” என்று கையை அமர்த்தி கருணையோடு பார்த்து ஆசீர்வதித்தார்.

ஸ்வாமிகள் என்னைப் பார்த்து, “வேதாந்த சிரவணமோ!” என்று கேட்கும் தருணத்தில் நான் முருகனார் ஸ்வாமியிடம் “ஒழிவில் ஒடுக்கம்” என்ற வேதாந்த நூலுக்குப் பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ‘ஏகாந்த வாசமும்’, ‘ஸ்வயம்பாகமும்’ ஏற்கனவே என் வாழ்க்கையில் நடைமுறையில் இருந்தவையே. இப்படி தினசரி நடந்து கொண்டிருந்த மூன்று சம்பவங்களையும் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவதுபோல மூன்று கேள்விகளில் அடக்கிக் கூறிவிட்டார்.

அவர்புன்கிரிப்புடன் ‘சரி சரி’ என்று சொல்லிக் கையை அமர்த்தும்போதே நான் என்னை இழந்து விட்டேன். ‘அப்பா! என் வாழ்க்கையும் உனக்கு சம்மதந்தானா!’ என்று உள்ளத்தில் நினைந்து நெஞ்சருகி நின்றேன். ஸ்வாமிகளின் விழிகளுக்குத் தான் என்ன வசீகரமான சக்தி! அவருடைய வாக்கிலும் நோக்கிலும் அத்தகைய ஆற்றல் உள்ளது.

நான் திருவண்ணாமலையில் நடத்தும் வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிய ஆவலாயிருந்ததுபோல் இருந்தன அவர் விடுத்த

கேள்விகள். அதற்கு நான் பதில் கூறியதும் 'சரி சரி' என்று அவர் சொன்னது நான் செல்லும் வழி சரியானதேயென்று உத்திரவாதமளித்ததுபோல் இருந்தது. அவருடைய அபயக் கரமானது அப்படியே நடக்குமென்று ஆசி வழங்குவதுபோல் தோன்றியது. மகான்களின் வாக்கும்நோக்கும் அடி அடைந்தாரை உய்யும் கதிபெறச் செய்வதில் உறுதி உடையவையாகும்.

பின் குறிப்பு:

1. திருமதி T.R. கனகம்மாள் அவர்கள் எழுதி ஸ்ரீரமணாசி ரமத்தால் பதிப்பிக்கப்பட்ட, அவர்தம் ரமண அனுபவங்களை உள்ளடக்கிய "நினைவில் நிறைந்தவை" என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. இந்தக் கருத்துக்கள் 'ஏகாந்த வாசமோ' என்ற தலைப்பின் கீழ் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

2. திருமதி T.R. கனகம்மாள் அவர்கள் விதேகராகுமுன் இந்த ஒழிவில் ஒடுக்கம் - விளக்கவுரையை முழுவதுமாகப் படித்து ஆசீர்வதித்தருளினார்கள்.

சிறப்புப் பாயிரம்

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்
வள்ளன் மலர்த்தாடலைமேல் வைத்துரைத்தா-னுள்ளத்
தழிவிலடுக் குந்தேனை யன்பரெலா முண்ண
வொழிவி லொடுக்கநூ லோர்ந்து.

அந்வயம்

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்
வள்ளன் மலர்த்தாடலைமேல் வைத்து ஓர்ந்து
உள்ளத்து அழிவில் அடுக்கும்தேனை அன்பர் எலாம்
உண்ண ஒழிவில் ஒடுக்க நூல் உரைத்தான்.

பொழிப்புரை: ஆன்மானுபூதியை வாரிவாரி வழங்கும்
வள்ளல்தன்மை பொருந்திய குருசிரேஷ்டிரராகிய
கண்ணுடைய வள்ளல், பிற சமய வாதிகளின் செருக்கு அழிய
வாதுசெய்து வென்ற திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளின்
திருத்தார்களை தம் தலை மேல் வைத்து, அவரருளால் ஆன்ம
ஞானத்தை ஓர்ந்து, உணர்ந்து அதன் காரணமாக உள்ளத்தில்
அகந்தை அழிவினால் உண்டாகும் ஆன்மானந்தத் தேனை தாம்
அனுபவிப்பது போல் மெய்யடியர் அனைவரும் பருகி
அனுபவிக்க வேண்டி ஒழிவில் ஒடுக்கம் என்னும் நூலாகத்தம்
ஆன்மாநுபவத்தை உரைத்தருளினர்.

குறிப்பு: பொ -ரை : பொழிப்புரை, வி-ரை: விளக்கவுரை
ப - ம்: பதச்சேதம்(பதங்களைப் பிரித்தல்),
அ. ப -ரை: அரும்பதவுரை

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

ஒழிவில் ஒடுக்கம்

முதல் அதிகாரம் - பொதுவில் உபதேசம்

அனைவருக்கும் பொதுவான உபதேசங்களைக் கொண்டதால், இவ்வதிகாரம் 'பொதுவில் உபதேசம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றது.

1. வேதா கமப்பவரி வீசங் களாசநிலை
ஆதார வெற்பி லபிடேகம் - போதத்
திருளிலெழு பாநு வெனதொழிவி லின்பக்
கருணைபொழி வானெடுத்த கை.

பதச்சேதம்: வேதாகமப் பவரி வீசம் களாசநிலை
ஆதார வெற்பில் அபிடேகம் - போதத்து
இருளில் எழு பாநு எனது ஒழிவில் இன்பக்
கருணைபொழிவான் எடுத்த கை.

அன்வயம்: எனது ஒழிவில் இன்பக் கருணை பொழிவான் எடுத்த கை, வேதாகமப் பவரி வீசம் களாச நிலை; ஆதார வெற்பில் அபிடேகம்; போதத்து இருளில் எழு பாநு என்று கூட்டுக.

பொழிப்புரை: எனக்கு முடிவில்லாத இன்பக் கருணை வெள்ளத்தைப் பொழிகின்ற திருஞான சம்பந்தப் பெருமானின், உயர எடுத்து மெய்ப்பொருளைச் சுட்டிக் காட்டி நின்ற திருக்கரமானது, வேத, ஆகமங்கள் மண்டலமாய் ஆடும் பவரிக் கூத்தினைப் பிரம்போடு கைவாரங்கொண்டு வீசி நிறுத்தும் ஓர் உண்மை நிலை; ஆதார மலையாகிய ஆன்ம வஸ்துவிற்கோர் மகுடம்; ஆன்ம போதத்தை மறைத்து நின்ற தற்போத அகந்தை இருளைக் கிழித்து எழுகின்ற ஞான சூரியன் ஆகும்.

அரும் பதவுரை: பவுரி - வட்ட வடிவில் மண்டலமாய் ஆடும் ஒரு கூத்து வகை (*A dance in a circle*), களாசம் - பிரம்பு, வெற்பு - மலை, அபிடேகம் - மகுடம், கிரீடம் (*Crown*), போதம் - தற்போதம், பாநு - சூரியன், ஒழிவில் இன்பக் கருணை பொழிவான் - திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி (ஆளுடைப் பிள்ளையார்), கைவாரங் கொள்ளுதல்-1) கை இயக்கம் (அதிகார தோரணை கொள்ளுதல் - *To assume authority*), 2) கூத்தை நிறுத்தும் பொருட்டு ஓகோ என்னும் அடுக்குமொழி கூறிப் பிரம்புடன் கையை உயர எடுத்து வீசுதல், ஒழிவில் - ஒழிவு + இல் (ஒழிவில்லாத).

விளக்கவுரை: 'ஒழிவில் இன்பக் கருணை புரிவான் எடுத்த கை' என்றதாவது

இந்த முதல் வெண்பா, நூலாசிரியர் கண்ணுடைய வள்ளலார் தம் சற்குருவாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் போற்றிப் புகழ்ந்தேத்தும் குரு தோத்திரமாகும். ஒழிவு என்பதேயில்லாத முடிவற்ற அருளாகிய ஆன்ம இன்பத்தைத் தம் இதயத்தில் திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமி பொழிந்தாரென்று தம் சுவானுபூதியினால் எடுத்த எடுப்பிலேயே, தம் சற்குருவின் எல்லையற்ற கருணையைத் தம் முதல் வெண்பாவிலேயே கூற வருவார் எனது ஒழிவு இல்(லாத) இன்பக்கருணை பொழிவான் என்றார். தலைவற்குத் தாமும், தமக்குத் தலைவனும் உடையராதலின் 'எனது' என்றார். சற்குருவின் நாமத்தை பேச்சு வழக்கில் உபயோகித்தல் முறையன்று. எனினும் செய்யுள் வழக்கில் உபயோகித்தல் அனுமதிக்கப்படுவதொன்றையாகும். ஆயினும், அதையும் தவிர்த்து, குருஸ்துதியை ஆசிரியர் அமைத்திருக்கும் திறம் மிகவும் போற்றத்தக்கது. தமது குருவின் பெயரை சீடன் உச்சரிக்கலாகாதென்னும் வழக்கு பற்றியே திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை "ஆளுடைப் பிள்ளையார்" என்றும், திருநாவுக்கரசு அடிகளை "ஆளுடை அடிகள்" என்றும்,

சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளை 'ஆளுடை நம்பி' என்றும் அன்பர் குறிப்பார். இந்த முதல் வெண்பாவில் 'ஆளுடைப் பிள்ளை' என்னும் சொற்குறிப்பையும் தவிர்த்திருப்பது ஆசிரியரின் அதீத ஏக பக்திக்குத் தக்கதோர் சான்று ஆகும்.

வேதாகமப் பவுரி என்றதாவது

“பவுரி” என்பது மண்டலமாய் (வட்டவடிவில்) நின்று பலர் ஆடும் ஒருவகை கூத்து ஆகும். வேதங்கள் இறுதிகட்டமாக உபநிடதங்கள் மூலமாக பரிசுத்த, பரிபூரண, சத், சித், ஆனந்த, ஏக, ஆன்ம வஸ்து ஒன்றே உள்ளது என்று தீர்மானித்துக் கூறுகின்றன. ஆகமங்களோ இந்த ஆன்ம வஸ்து சகுணமாக ஈசுவரன், மகாவிஷ்ணு, பராசக்தி, விநாயகப் பெருமான், சுப்ரமண்ய ஸ்வாமி என்று பலவித நாம, ரூபங்களில் உள்ளதாகக் கொண்டு, இத்தகைய தெய்வங்களுக்கு ஆலயம் நிர்மாணித்தல், ஆலய அமைப்புகள், வழிபாட்டு முறைகள், கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தல் முதலான வழிமுறைகளை விளக்கமாகக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு ஆன்ம வஸ்துவை நிர்க்குணமாக (*without Forms*) வழிபடுதல் இஸ்லாம் போன்ற மதங்களும், சகுணமாக வழிபடுதல் கிறிஸ்துவம், யூத மதம், பார்ஸி மதம் போன்ற மதங்களும் தோன்றக் காரணமாயின. புத்த மதத்தில் மஹாயானம் (ஸகுணம்), ஹீனயானம் (நிர்க்குணம்) ஆகிய இரண்டு வழிபாடுகளும் தோன்றின. ஆக, முதற்பொருளாகிய ஆன்மவஸ்துவை முன்வைத்து, ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது (ஒத்துப் போகாது), பற்பல பேதங்களை உருவாக்கிய சமய நெறிகளை ஒரு வட்ட வடிவில் மண்டலமாய் ஆடும் 'வேதாகமப்பவுரிக் கூத்து' எனக் குறித்தார்.

“வீசம் களாச நிலை” என்றதாவது

‘களாசம்’ என்றால் பிரம்பு. கூத்தின் முடிவில் அதை நிறுத்த வேண்டி, ஒரு பிரம்பைக் கையினால் உயர எடுத்து வீசுதல் ‘கைவாரங்கொள்ளுதல்’ (*Music Director finally raising his hands*

and stopping the music orchestra) எனப்படும். அதனால் 'அதிகாரத் தோரணை மேற்கொள்ளல்' எனவும் பொருள்படும். இங்கே "களாச நிலை" என்று கைவாரங்கொள்ளுதலைக் (கூத்தை நிறுத்துதலை) குறித்தார். பற்பல சமய வழிபாடுகளும் வழிபடுவோரை இறுதியில் ஆன்மவஸ்துவிலேயே சேர்க்கின்றன. இதனைத் தம் சற்குருவானவர் தமக்குச் செய்வித்து ஆன்மநிலையில் சேர்ப்பித்தமையால், அனைத்து சமய வழிபாடுகளும் ஆங்கே பயனற்று ஒரு முடிவிற்கு வருவதை சுவானுபூதியில் உணர்ந்தவர், சற்குருவின் பேரருள் என்னும் பிரம்பு பற்பல சமய நெறிகளாகிய பவுரிக் கூத்தை கைவாரங்கொண்டு வீசி நிறுத்தும் உண்மை நிலை என்றார். இதனை சுருங்கக்கூறி விளங்க வைப்பார் 'வேதாகமப் பவுரி வீசும் களாச நிலை' என்றார். சுருங்கக்கூறின், வேதம் நிர்க்குண உபாசனையையும், ஆகமங்கள் சகுண வழிபாட்டினையும் குறித்து நின்றன.

“ஆதார வெற்பில் அபிடேகம்” என்றதாவது

வெற்பு என்பது மலையாதலின், மலைகளுக்கு அரசனாகிய இமயமலையைக் குறித்தாரெனலாம். ஆனால் ஆறு ஆதார சக்கரங்களுக்கும் ஆதாரம் என்பதினால் மேருமலையைக் குறித்தாரெனினும் தகும். ஏனெனில் ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நின்ற சுழும்னையை 'மேரு' என்றும், இடை, பிங்கலைகளை அதைச் சுற்றிவரும் சூரிய, சந்திரர்கள் என்றும் யோகிகள் கூறுவர். அன்றி, அண்டாண்ட கோடி சராசரங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக விளங்குவதும், மலைகளில் மிக மிகச் சிறந்ததாக மதிக்கப்பெறுவதுமான அருணாசலத்தைக் குறித்தாரெனினும் பொருந்தும். “அண்” என்பது “அருகில்” (e.g. அண்மை) என்று பொருள்படும், ஆகவே 'அண்ணை' என்பது “நெருங்க முடியாத” என்றாகும். பிரம்ம விஷ்ணுக்களால் அடிமுடி காணாது, நெருங்க முடியாத மலையாதலின், தமிழில் “அண்ணாமலை” என்று அது பெயர்

பெற்றது.

ஒப்பு: அதுவேதலம் அருணாசலம் தலம்யாவினும் அதிகம்
அதுபூமியின் இதயம் அறி அதுவே சிவன் இதயம்

-அருணாசல மாகாத்மியம், 1

“அபிஷேகம்” என்றால் “மகுடம்” என்று பொருளாகும். எனவே ஆதார வெற்பாகிய அருணாசல ஆன்ம வஸ்துவிற்கு ஒரு மகுடமாக ஆளுடை பிள்ளையார்களது திருக்கரம் திகழ்கிறது என்கிறார். நூலாசிரியரின் கண்கண்ட தெய்வமாகிய ஞானசம்பந்தபிள்ளையார் அண்ணாமலையாரை “ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்நல்ல அடியார்மேல் ஊனத்திரளை நீக்கும் அதுவும் உண்மைப் பொருள் போலும்” என்று போற்றியுள்ளதை நினைவு கூர்ந்தார் போலும் ஆசிரியர் அண்ணாமலையாரை “ஆதார வெற்பு” என்று மகிழ்ந்து கூறுகிறார்.

அரங்கத்தில் கூத்தர்களின் தலைவன் கைவாரங்கொண்டு கூத்தை நிறுத்தியவுடன், கூத்திற்கு உதவிய சிலரைப் புகழ்ந்தபின் இறுதியாக அந்த நாட்டு மகா மன்னனைப் புகழ்ந்தேத்துதல் போல், ஞானசம்பந்த பிள்ளையார்திருக்கரம் பற்பல சமய நெறிகளின் கூத்தைக் கைவாரங்கொண்டு நிறுத்தி, இறுதியில் முதற்பொருளாகிய ஆன்மவஸ்துவையே தம் அருளாகிய பிரம்பினால் வீசிச் சுட்டிக் காட்டுவதால், அதை ஆன்மவஸ்துவிற்கோர் மகுடம் என்றார்.

இறுதியாக ஆன்ம போதத்தை மறைத்த தற்போத அகந்தை இருளைக் கிழித்து எழும் ஞானசூரியனாக ஆன்மாவைச் சுட்டிக் காட்டியதினால் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்திருக்கரத்தை “போதத்து இருளில் எழு பாநு” என்றார்.

2. தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்கருவாம்
மன்னுபெருஞ் சீய மதயானை - தன்னடைமேற்
சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய்
நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

ப - ம்: தன்னிழப்பை என்னகற்றுச்சாதிப்பான் சற்குருவாம்
மன்னுபெரும் சீய மதயானை - தன்நடை மேல்
சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய்
நிற்பதுபோல் பாரான் எனின்.

அன்வயம்: சற்குருவாம் மன்னுபெரும் சீயம் மதயானை தன்
நடைமேல் சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பு அற்றுக்
கேவலமாய் நிற்பதுபோல் பாரான் எனின், தன்னிழப்பை
என்ன கற்று சாதிப்பான்?

பொ-ரை: பெரும் சிங்கம் ஒன்று மதம் மிக்க யானையின் கனவில்
தோன்றவும், அதன் கர்வம் அனைத்தும் அழிந்து, எல்லாச்
சலனங்களும் அடங்கித் துடிப்பற்றுத் தன் சிறுமையின்
எல்லைக்கே சென்று கேவலமாய் அந்த மதயானை நிற்பதுபோல்,
அந்த பெரும் சிங்கமாக நிலைபெற்ற சற்குரு சீடனைத் தன்
திருக்கண்ணோக்கத்தால் மதயானை போன்ற அவனுடைய
அகந்தையை அதன் எல்லா சேஷடைகளொடும்
ஒடுக்கியழித்து, கேவலம், பிரத்யக் ஆன்ம ஞான சொருபமாக
மாற்றாவிடில், தன்னிழப்பு என்னும் சிவசாயுஜ்ய யோகத்தை
(ஆன்மாவில் ஒன்று கலத்தலை) ஒரு சீடன் தன் முயற்சியாலேயே
கற்று என்ன சாதிப்பான்? (எதுவும் இயலாது என்றவாறு).

அ.ப-ரை: தன்னிழப்பு - அகந்தை அழிவு, மன்னுதல் -
நிலைபெறுதல், சீயம் - சிங்கம், தன் நடை மேல் - அதன்
பக்குவப்படி, துடிப்பற்று - சலனங்களற்று, கேவலம் -
i) சிறுமை ii) அது மாத்திரம், பிரத்யக் (தன்னந்தனி),
சொற்பனம் - சொப்பனம், போதம் - தற்போதம்.

வி-ரை: தற்போத அழிவையே தன்னிழப்பு என்றார். தற்போத
அழிவும் மெய்ப்போத அனுபவமும் ஏகதேசம் நிகழ்வதாதலின்
மெய்ப்போதத் தோற்றத்தைக் குறியாதமைந்தார். யானையைச்
சிங்கம் கொல்வதுபோல் ஆன்ம ஞானத்தால் அகந்தையாகிய
அஞ்ஞானத்தை அழிப்பதால், சற்குருவைச் சிங்கம் என்றும்,

சீடனை யானை என்றும் உருவகப்படுத்துகிறார். அகந்தை அழிந்தவுடன், ஆன்மாவே திரிபுடிகளற்று, துவந்தங்களற்று, நிராலம்பமாய், கேவலமாய் (அது மாத்திரமாய்), பிரத்யக்க்காக (தன்னத் தனியாக) எஞ்சி நிற்பதால் அகந்தைத் துடிப்பு அற்று “கேவலமாய் நிற்பது போல்” என்றார்.

ஒப்பு(1): ஸ்ரீபகவான் தாமியற்றிய உள்ளது நாற்பது நூலில் “தன்னிழப்பு” என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

நானுதியாது உள்ளநிலை நாம்அதுவாய் உள்ளநிலை
நான் உதிக்கும் தானமதை நாடாமல் - நான் உதியாத்
தன்னிழப்பைச் சார்வதெவன் சாராமல் தான் அதுவாம்
தன்னிலையில் நிற்பதெவன் சாற்று.

-உள்ளது நாற்பது, 27

பொருள்: “நான்” என்னும் அகந்தை உதியாத நிலையே நம்முடைய உண்மை சுபாவமான ஆன்மநிலை. “நான்” என்று எழுகின்ற இடமாகிய ஆன்ம மூலத்தானத்தை நாடி, அதில் நிலைபெறாவிட்டால் தன்னிழப்பாகிய அகந்தை நாசத்தை எவ்வாறு அடைய முடியும்? அவ்வாறு அகந்தை நாசத்தை எய்தாமல் ஆன்ம வஸ்துவில் நிலைபெறுவது எவ்வாறு? நீயே கூறு!

ஒப்பு(2): அருணகிரியாரும் “கேவலம்” , “தனி” என்னும் பொருளில் கூறியுள்ளார்:

அநாதியிலே வெளியில் விளைந்த வெறும் பாழை,
பெற்ற வெறும் தனியை,
தெளிய விளம்பிய வாழுகம் ஆறுடை தேசிகனே

-கந்தரலங்காரம்-5, அருணகிரியார்

பொருள்: அனாதியாகிய வெட்ட வெளியாகவும், ஒன்றுமே இல்லாததாகவும், கேவலமாய் (வெறும்), பிரத்யக்காய் (தனி) உள்ள ஆன்மாவை எனக்கு உணர்த்திய முருகப் பெருமானே!

குருவாம் சீயம் என்றதால் சீடனும் யானே என்பது வெளிப்படை. 'நடை' என்பதினால் சீடனின் பக்குவநிலையைக் கூறினார். 'தன் நடை மேல்' என்பது 'சீடனின் பக்குவத்தின் மேல்' என்பதாம், எனவே சீடர் எவ்வளவுதான் அதி தீவிரதர பக்குவராயினும் சற்குருவாலன்றி அகந்தை நாசம் கைகூடாதென்பதைக் கூறவே "தன்னிழப்பை என்ன கற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவாம் மன்னு பெரும் சீயம் --- பாரானெனின்" என்றார்.

"கேவலம்" என்பது மதயானைக்கு அதன் சிறுமையையும், சீடனுக்கு ஆன்மபோதத்தின் முழுமை எழுச்சியையும் ஒருங்கே குறித்து நின்றது.

சற்குருவின் திருவருட்கண்ணோக்க மகிமையை விளக்கி நிற்பது இப்பாடல்! ஸ்ரீபகவானின் திருக்கண்ணோக்கம் மிகவும் பிரசித்தமானது. ஸ்ரீமுருகனார் ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறையில் "திருக்கண்ணோக்கம்" என்ற தலைப்பில் பாடியருளிய பாடல்கள் இங்கே வாசித்துணரத்தக்கன.

3. கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்றகுரு
வேலைப் பகடிகளை மேவாதே - காலம்போற்
பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு வைப்பரவ
வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்.

ப-ம்: கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்றகுரு
வேலைப் பகடிகளை மேவாதே - காலம் போல்
பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுருவைப் பரவ
வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்.

பொ-ரை: ஆன்மிகப் பாதையில் பயணம் செய்ய விரும்பும் மாணாக்கனே! வேலை செய்து கூலி வாங்கிக் கொள்ளும் கூலித் தொழிலாளர்களைப் போன்றும், ஒரு பொருளைக் கொண்டுபோய் விற்கும் வியாபாரிகளைப் போன்றும் தம் செய்கைகளாலும், உபதேசங்களாலும் ஆன்மிகத்தை

மலினப்படுத்தி, ஆன்மானுபவம் இல்லாதபோதும் இருப்பதைப்போல் காட்டி, தம்மை வந்தடைந்தவர்களின் சொத்து பத்துக்களை அபகரிக்கும் தொழில் புரியும் வெளி வேடதாரிகளாகிய கள்ள குருமார்களை மெய்க்குருமார்களென்று நீ மறந்தும் ஏற்றுக்கொள்ளாதே. நாள், வாரம், மாதம், வருடம், யுகம் முதலிய காலங்களும், அந்தந்த காலங்களில் தோன்றி மறையும் உலகங்களும் மாறிக் கொண்டேயிருந்தாலும், அவற்றின் தாக்கமோ, பாதிப்போ சிறிதுமின்றி, மாறாமல் சாட்சி பாவனையில் பார்த்திருக்கும் கால தேவனைப்போல் (கால தத்துவம் என்றாலும் பொருந்தும்) மாயாமாத்திரமான உலக வாழ்வும், தனித்துவப்பட்ட ஜீவபோத சேஷ்டைகளும் தனக்கு அன்னியமாய் தெரியவும், அதனால் இவற்றின் தாக்கற்றிருக்கும் குரு, தன்னைச் சரணடைந்த சீடனையும் தன்னைப்போல் முற்றிலும் அகர்த்தவாகச் சுட்டறிவற்றிருக்கச் செய்யும் கிருபாமூர்த்தி ஆவார். ஆன்ம அருளே சொரூபமாக விளங்கும் அவரைப் புகழ்ந்து தோத்திரம் செய்ய வார்த்தைகள் இல்லை; ஏனெனில் தற்போத அகந்தை வடிவ மனம் அவரைத் தீண்ட இயலாமல் அவர் சந்நிதியில் அழிந்து போவதால்! (ஆகவே அத்தகைய மெய்க்குருவைச் சரணடைவாயாக!).

அ.ப.ரை: பகடி - வெளிவேஷக்காரன் (Imposter), குருவேலைப் பகடி - உண்மை குருபோல நடித்துக் கொள்ளையடிக்கும் வெளிவேடதாரி, கூற்று-யமன், விதி- பிரம்மா.

வி-ரை: காலம் போல் பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு என்ற சொற்தொடர் பொருள் பொதிந்தது:

காலம் சர்வசாக்ஷி; எதற்கும் நில்லாது சுழன்று கொண்டேயிருக்கும்; எதனாலும் பாதிக்கப்படாது; சூரியன் வலம் வருவதால்கணம், நாழிகை, நாள், மாதம், ருது, வருடம், யுகம் என்னும் காலபேதங்களும், அதனால் பிரபஞ்ச பேதங்களும் பற்பல விதமாய் உருவாகின்றன. காலமே இவை அனைத்திற்கும் காரணம். அதுபோலவே, ஆன்மவஸ்துவே

நானாவித பிரபஞ்ச பேதங்களுக்கும் காரணம் ஆகும். ஆயினும் காலத்தைப் போன்றே ஆன்மவஸ்துவும் இந்த பேதங்களினால் ஒரு சிறிதும் பாதிக்கப்படாது விளங்குகிறது. ஆன்மஞானம் எய்திய சற்குருவும் ஆன்மாவைப் போலவே மாயாமாத்ர லோக விவகாரங்களில் சிக்குறாது சர்வசாக்ஷியாகத் தாக்கற்றிருக்கிறார். தான் மாத்திரம் அல்ல; தன்னைச் சரணடைந்த சீடனையும் முற்றிலும் அகர்த்தாவாக்கி விடுகிறார். அதனால் “காலம் போல் (சீடனைப்) பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு” என்றார்.

ஒப்பு: அடைந்தவர்க்குப் பின்னு மொன்றை ஆணைஇடுவோன் அடைந்த கொடுங்கூற்று விதியாவான் - அடைந்தவரைச் செய்வன செய்து முடித்தோராத் தீர்ப்போனே தெய்வ அருட்குருவாத் தேர்.

-குருவாசகக் கோவை, 271

பொருள்: எண்ணற்ற பிறவிகளில் உடல், வாக்கு, மனம் ஆகியவற்றால் கோடிக் கணக்கில் வினைகளை ஆற்றி, அதனால் பாவ, புண்ணியங்களாகிய வினைப்பயன்களைச் சம்பாதித்து, அவற்றை அனுபவிக்க வேண்டி மீண்டும் மீண்டும் பிறவிகள் எடுத்து, மீண்டும் வினை சுழலில் அகப்பட்டு, அதனால் வாடிக் கிலேசித்து, வினைகளிலிருந்து பூரண ஓய்வைப் பெற ஒரு குருவை நாடிச் சீடன் வருகையில், அந்தச் சீடன் செய்ய வேண்டியவைகளாக மேலும் சிலபல வினைகளை அவன்மேல் திணித்து, அவனை அத்தகைய புதிய வினைகளின் பாவ, புண்ணியங்களுக்குள்ளாக்கித் துன்புறுத்தும் அந்த குரு உண்மையில் அந்த சீடனுக்கு யமனாகிறான். அந்தந்த பாவ, புண்ணியங்களை அனுபவிக்க சீடன் மீண்டும் பிறிதொரு பிறவியை அடையவேண்டுமாதலால், அந்த குரு அவனுக்கு பிரம்மாவும் ஆகிறான். இதனால் மோகமும் என்பதே இல்லாமல் போவதால், அத்தகைய குரு உண்மையான குரு அல்ல. மாறாக, சீடனை யாதொரு கர்ம, தர்ம, யோகானுஷ்டானங்களிலும்

ஏவாமல், அந்தச் சீடனின் மனோ, வாக்கு, காயங்களை அமைதியுறச் செய்து, உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய பரமோனத்தில் ஆழ்த்தி, அவனை செய்வன செய்து முடித்த கிருதகிருத்தியாக ஆக்கி, ஜனன - மரண சம்சாரச் சுழலிலிருந்து எந்த குரு விடுவிக்கிறாரோ, அவரே தெய்வம், அருள், சற்குரு (God, Grace and Guru) அனைத்தும் ஆகிறார்.

அ.ப.ரை: கூற்று - யமன், விதி - பிரம்மா

4. குட்டித் திரட்கரடி யாரொழுகக் கோன்குதித்துக் கட்டிப் புதைந்த கதையாகும் - துட்டமலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேப்பிதற்றும் பேதையர்க்குப் புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

ப - ம்: குட்டித் திரட்கரடி ஆறுஒழுகக் கோன்குதித்துக் கட்டிப் புதைந்த கதையாகும் - துட்டமலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேப்பிதற்றும்

பேதையர்க்குப்

புத்திபோல் காட்டும் பொருள்.

அன்வயம்: துட்டமலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேப்பிதற்றும் பேதையர்க்குப் புத்திபோல் காட்டும் பொருள் திரள் கரடிக் குட்டி ஆறொழுகக் கோன் குதித்துக் கட்டிப் புதைந்த கதையாகும்.

பொ-ரை: உருண்டு திரண்டு மொழுமொழுவென்று ஆட்டுக்குட்டியைப்போல் தோற்றமளிக்கும் ஒரு கரடிக் குட்டியை ஆற்று வெள்ளம் அடித்துச் செல்ல, கரையிலிருந்த இடையன் ஒருவன் அதனை தன் மந்தை ஆடெனத் தவறாக நினைத்து, உடனே நதியில் குதித்து அந்தக் கரடியை கட்டிப் பிடித்துக் கொள்ள, இடையன் கையை விட்டும் கரடி விடாமையினால், இடையன், கரடி ஆகிய இருவரும் அந்த நதி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து இறந்தனர். அது போலவே கொடிதாகிய அகந்தை மலப் பைத்தியத்திலே முதிர்ந்தவர்கள்,

குருமார்களைப்போல், தம்மை நம்பி வந்த சீடருக்கு அளிக்கும் உபதேசங்கள் பேயின் பிதற்றல்களாக முடிந்து நீங்காத அழிவினை விளைவிக்கும்.

அ.ப.ரை: துட்ட - துஷ்ட (கொடிய), புத்திபோல் காட்டும் பொருள் - அறிவுரைகள், திரள் கரடிக்குட்டி - உடல் திரண்டு மொழுமொழு வென்றிருக்கும் கரடிக்குட்டி, ஆறு ஒழுக - ஆற்று வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட, கோன் - ஆட்டிடையன்.

வி-ரை: ஆன்மஞானமுறாத அரைவேக்காட்டு அநாசிரியர்கள் அகந்தையாகிய ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு, உழல்வராதலினால் ஆன்மக்கரையேற இயலாதவர்கள் ஆவர். அவர்களே பிறவிப்பிணியென்னும் சம்சார பந்தத்தில் அல்லலுறும்போது, கரடியைக்கட்டிப்பிடித்த ஆட்டிடையனைப் போன்று, அவர்களை நம்பிச் சரண்புகுபவர், தாமும் அகந்தை வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு, மீளாது அழிவரேயன்றி, ஆன்மக்கரையேறி உய்வது எங்ஙனம்?

இடையன் கரடியை ஆடென்றும், கரடி இடையனைத்தான் பிழைத்துப் போவதற்குரியதோர் உபாயமென்றும் தவறாகக் கருதியதுபோல், அநாசாரியரைச் சரண்புகத்தக்கதோர் சத்குருவாக எண்ணும் சீடரும், அபக்குவியைத் தாம் லோகாயதனமாக உய்ந்துபோவதற்குரிய பக்குவமாக அநாசாரியரும் கொண்டனரென்றார்.

ஏற்கனவே ஆன்மக் கரையில் நிலைபெற்றுச் சுகித்திருக்கும் ஜீவன், தன் சொந்த இயல்பாகிய ஆன்மநிலையை மறந்து, தான் இன்னமும் அடையத்தக்கதொரு பொருள் உள்ளதாகக் கருதி, அதற்கு ஆசைப்பட்டு, அகந்தை வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்வதை, ஏற்கனவே கரையில் பாதுகாப்பாக இருந்த இடையன் ஆட்டின்மேல் ஆசைப்பட்டு, அதை அடைய, வெள்ளத்தில் தானே குதித்து, கரடியிடம் அகப்பட்டு அழிவதொடு ஒப்பிடுகிறார்.

உலகியல் பொருள், புகழ் முதலியவற்றிற்கு ஆசைப்பட்டு அலையும் அநாசிரியரும், அத்தகைய போலிக் குருமார்களைத் தஞ்சம் புகுந்த அபக்குவிகளும் ஒருங்கே தவறிழைத்தவராகின்றனரென்பது தாத்தரியமாம்.

ஒப்பு: குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்கா குருவினைக் கொள்வார்
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழி விழுமாறே.

-திருமூலர், திருமந்திரம், 1680

5. குருட்டரிப்ப னுர்க்குங் குபேரனென்று பேரோ
கருப்பிரத மோத்தையோ காட்டு - மருட்டரித்த
வாசாணைப் போல்வாரோ வாறறுக் கப்புறத்தே
பேசா திருத்தவல்லாப் பேர்.

ப- ம்: குருட்டு அரிப்பனுர்க்கும் குபேரன் என்று பேரோ
கருப்பிரத(ம்) மோத்தையோ காட்டும் - அருள்தரித்த
ஆசாணைப் போல்வாரோ ஆறறுக்கு அப்புறத்தே
பேசாது இருத்தவல்லாப் பேர்.

அந்வயம்: குருட்டு அரிப்பனுர்க்கும் குபேரனென்று பேரோ?
கருப்பிரதம் மோத்தையோ காட்டும்? ஆறறுக்கு அப்புறத்தே
பேசாது இருத்தல்வாப்பேர் அருள்தரித்த ஆசாணைப்
போல்வாரோ?

பொ-ரை: மண்ணிலிருந்து பொன்னை அரித்து எடுக்கும்
குருட்டனைக் குபேரன் எனக் கொள்வாரோ? மோத்தை ஆடு
கரும்புரச்ச் சுவையை அறியுமோ? அதுபோல் முப்பத்தாறு
தத்துவங்களையும் கடந்து நிற்கும் ஆன்ம மோனநிலையில் சீடனைச்
சேர்த்து, முற்றிலும் அகர்த்தாவாக, மோனத்தில் நிலை நிறுத்த
இயலாதவர், அருளே சொரூபமாக விளங்கும் உண்மை சற்குரு
ஆவரோ?

முப்பத்தாறு தத்துவங்களாவன:

1. பஞ்ச பூதங்கள் - நீர், நிலம், தீ, காற்று, ஆகாயம் - 5
2. கன்மேந்திரியங்கள் - வாய், கை, கால், குதம், உபஸ்தம் - 5
3. ஞானேந்திரியங்கள் - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி - 5
4. தன் மாத்திரைகள் - சுவை, ஒலி, ஒளி, ஊறு, நாற்றம் - 5
5. அந்தக் கரணங்கள் - மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் - 4
6. வித்யா தத்துவம் - காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம்,
புருடன், மாயை - 7
7. சிவ தத்துவம் - சுத்த வித்தை, ஈசரம், சதாக்கியம்,
விந்து, நாதம் - 5

36

அ.ப-ரை: அரிப்பனார் - மண்ணிலிருந்துப் பொன்னைப் பிரித்தெடுக்கும் அரிப்பாளன், கருப்பிரதம் - கரும்பு ரசம் (Sugarcane juice), மோத்தை - ஆடு, அல்லாப் பேர் - இயலாதவர், ஆறாறு - முப்பத்தாறு தத்துவங்கள், இருத்தவல்லாப்பேர் - இருத்தலாப்பேர் (விரித்தல் விகாரம்), செய்யுள் இசை நோக்கி விரிந்தது. இருத்தலாகாதபேர் - இருத்த இயலாதவர் என்று பொருள்.

வி-ரை: அநாசிரியருக்கும் மெய்க்குருவினிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை விளக்க ஆசிரியர் இந்த வெண்பாவில் குருட்டு அரிப்பனாரையும், மோத்தை ஆட்டையும் உதாரணங்களாகக் கூறுகிறார். பொன்னை மண்ணிலிருந்து பிரிக்கவும், சுத்தம் செய்யவும் அரசர்கள் பிறவிக் குருடர்களைப் பயன்படுத்துவர். ஏனெனில் கைப்பரிசத்தினால் பொன்னை அரிப்பாளன் பிரித்தெடுப்பானேயன்றி, அது 'பொன்' என்று அவன் கண்பார்வையின்மையால் உணர மாட்டாதவனாவான். நாட்டின் உயர்ந்த செல்வமாகிய தங்கம் களவு போகாதிருக்க, அரசர் இவ்வாறு செய்வார். பொன்னிலேயே அனுதினமும் உழுன்றாலும்கூட, அத்தகைய குருட்டு அரிப்பாளனை குபேரன்

என்று எவரே கொள்வர்? அதுபோல் உண்மைச் செல்வமாம் ஆன்மானுபவம் அற்றவர் எவ்வாறு உண்மை சற்குரு ஆவர்?

கண்பார்வையின்மை ஆன்ம ஞானாநுபவ-
மின்மையையும், கைப்பரிசம் (ஸ்பரிசம்) அனாத்மக் கலைகளில்
தேர்ச்சியையும் குறித்து நின்றன.

கரும்புத் தோட்டத்தில் புகுந்த மோத்தை ஆடு கரும்பின்
நுனித் தழையை உண்ணுமேயன்றி, கரும்பையும், கரும்பு
ரசத்தையும் உண்டு, அனுபவித்து, மகிழ அறியாது, அதை
முழுவதுமாக உதாசினம் செய்துவிடும். அதுபோல் அநாசிரியர்
யந்திர, தந்திர, மந்திர, மாயக் கலைகளை அறிவரேயன்றி
ஆன்மக்கலையின் மேன்மையை அறியாது, அதை உதாசினம்
செய்துவிடுவார். எனவே அத்தகைய அநாசிரியரை எவ்வாறு
சத்குருவாகக் கொள்ளல் கூடும்?

“மோத்தையோ” என்னும் சொல்லில் ஓகாரம்
ஒழியிசைப்பொருளில் அநாசிரியருக்கு ஆட்டையும்,
ஞானசிரியருக்கு யானையையும் ஒருங்கே உவமானங்களாகக்
காட்டி நின்றது. வெள்ளாட்டுக் கடா கரும்பை விட்டு,
“கொழுந்தாடை” யென்னும் கரும்பின் நுனித் தழையைத்
தானும் தின்று, பிற ஆடுகளுக்கும் காட்டிக் கொடுப்பது
போன்றும், யானை கொழுந்தாடையை விட்டு, கரும்பைத்
தானும் தின்று, தன் குட்டிகளுக்கும் காட்டிக் கொடுப்பது
போன்றும், அநாசிரியர் (கிரியாகுரு) யந்திர, மந்திர, தந்திரக்
கலைகளை ஆராய்ந்து, அவற்றால் கிடைக்கப்பெறும்
விஷயானந்தத்தைத் தானும் அனுபவித்து, தம் சீடருக்கும்
காண்பித்துக் கொடுப்பர் என்பதையும், சத்குருவானவர் (ஞான
குரு) மிக மிக உயர்ந்த ஆன்மக் கலையை ஆராய்ந்து, அதனால்
கிடைக்கப்பெறும் ஆன்மானந்தத்தைத் தானும் அனுபவித்து,
தன் சீடருக்கும் அருள்பாலிப்பர் என்பதையும் ஆசிரியர் இந்த
வெண்பாவில் வெள்ளிடைமலை போலச்சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

ஒப்பு: புறம்பு காண்குவன் புல்லியன், ஈசனை
அறிந்த ஞானி அகமுறக் காண்பனாள்
எறும்பி காணுறலின் கரும்பே கொளும்
செறிந்த ஆடு இலை தின்பன என்பவே
-பிரபுலிங்க லீலை, சாதகாங்ககதி-7

அ.ப.ரை: எறும்பி - யானை, புல்லியன் - இழிந்தவன்
(அநாசாரியன்) புறம்பு - வெளிவிஷய அனாத்மக் கலைகள்.

பொருள்: யானை கரும்பையே உண்ணும்; இலை உண்ணாது.
ஆடோகரும்பின் இலை, தழைகளையே உணவாகக் கொள்ளும்;
கரும்பை உண்ணாது. அதுபோலவே அநாசாரியன் வெளிஉலக
விஷயாதி சுகங்களையே நாடுவான். ஞானியோ அகமுகப்பட்டு,
தன்னுள் ஆழ்ந்து, ஆன்ம ஞான இன்பம் ஒன்றிலேயே என்றும்
சுகித்திருப்பான்.

6. தன்னறிவு சாட்சியல்லாற் சாயுச்சி யப்பயனைச்
சொன்னபிழை கெட்டேன் றொலைப்பரோ - முன்னே
நடவா வழியொருவன் சொல்ல நடந்து
தடுமாறி நொந்தறியா தார்.

ப-ம்: தன்னறிவு சாட்சியல்லால் சாயுஜ்யப் பயனைச்
சொன்ன பிழைகெட்டேன் தொலைப்பரோ - முன்னே
நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து
தடுமாறி நொந்து அறியாதார்.

பொ-ரை: ஆன்மாநுபவத்தை அடைந்தேனென்பதற்கும்,
அடையவில்லை என்பதற்கும் தன்னறிவே சாட்சியாக
இருக்கவும், அந்த ஆன்மாநுபவம் இல்லாதபோதும், பயன்
கருதி அது இருப்பதைப் போல் பிறருக்குக் காட்டி,
ஆன்மவீட்டை அடையும் உபதேசமொழிகளைக் கூறிய
பாவங்களை (அந்தோ! கெட்டேன்!) இந்தப் போலிக்குருமார்கள்
என்றே நீக்கிக் கொள்வரோ? இவர்கள், ஒரு ஊரைச்
சென்றடைவதற்குரிய சரியான வழியைத் தெரியாதவன்

பிறருக்குத் தெரிந்தவன்போல் தப்பும் தவறுமாகக் கூற, அதை உண்மையென நம்பி, அந்தத் தவறான பாதையில் சென்று அல்லலுறுபவனுடைய துன்பத்தைச் சிறிதும் உணராதவர்களைப் போன்றவராவர்.

அ.ப.ரை: தன்னறிவு - ஆன்மாநுபவம் (பிரத்யக்ஷ ஞானம்), அறிவு - ஆன்மா, சாயுஜ்யம் - முடிந்த முடிவான முக்தி நிலை. (சாலோகம், சாமீப்யம், சாருப்யம் என்னும் மற்றைய மூன்று முக்தி நிலைகளும் இறுதி ஆன்ம வீடாகிய சாயுஜ்ய முக்திக்கு வழியாய் நிற்பன), பிழை - குற்றமாகிய பாவம்.

வி-ரை: ஒரு ஊருக்கு வழி அறியாத ஒருவன் அறிந்தவனைப் போல் வழி கூற, அதைக் கேட்டு அந்த தவறான வழியில் சென்று, முன்னிருந்த ஊரும், பின்னடையும் ஊரும் ஆகிய இரண்டுமின்றி, இடையில் தடுமாறி, மனத்தாலும் உடலாலும் அடையும் துன்பத்தை அறிந்தவர் ஒருக்காலும் தாம் அறியாதிருந்தும் அறிந்தார் போன்று கூறமாட்டார்கள் என்பதினால், அவ்வாறு கூறும் போலிகுருமார்களை “முன்னே நடவா வழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து தடுமாறி நொந்து (அல்லலுறுவதை) அறியாதார்” என்றார். அறியாதார் பிழை தொலைப்பரோ என்று கூட்டுக.

ஆன்மாநுபவம் இல்லாதபோதும், இருப்பதைப் போன்று மனதறிந்து ஆன்ம சந்நிதியில் பொய்யாக நடிப்பவர்கள் அடையும் பாவம், லோகாயதனமான பயனைக் கருதிப் பொய் சொல்வோர்களின் பாவங்களைவிட பல்லாயிரக்கணக்கில் பெரிதென்பதால், அத்தகைய பாவத்தை “எப்படித்தான், என்றைக்குத்தான் இந்தப் போலிக் குருமார்கள் நீக்கிக் கொள்வரோ?” என்று அச்சத்தால் வாய்வெருவி ஆசிரியர் “கெட்டேன்” என்றார். எனவே “அந்தோ! கெட்டேன்!” என்பது இரக்கக் குறிப்பினால் வந்த வழக்கச் சொல்லாகும்.

ஆன்மாநுபவத்திற்குத் தன் அனுபவமே சிறந்த சாட்சியாகும். நியாய சாஸ்திரம் வகுத்த கௌதம மகரிஷியும் சுருதி (வேதம்), அனுமானப் பிரமாணம், உவமானப் பிரமாணம் ஆகியவை ஆன்மாவிற்குப் பிரமாணம் என்று கூறி, இறுதியில் “பிரத்யக்ஷ பிரமாணமே (தன்னறிவு சாட்சியே)” மிக மிகச் சிறந்ததென்கிறார். இதையே ‘தன்னறிவு சாட்சியல்லால்’ என்கிறார் ஆசிரியர்.

ஆன்மாநுபவம் பெற்ற ஞானகுருவே ஞானோபதேசம் செய்யும் தகுதி படைத்தவரேயன்றி, ஆன்மஞானத்தை அடைய முயற்சி செய்யும் சாதகனோ, அன்றி அஞ்ஞானியோ ஞானோபதேசம் செய்தல் குற்றமென்பதை வலியுறுத்துவது இந்த வெண்பா.

ஒப்பு: அறிவே ஆன்மா என்று ஸ்ரீபகவான்கூறுவதைக் காண்க:

‘ஸ்தூலதேகம் நானன்று; கர்மேந்திரியங்கள் நானன்று; ஞானேந்திரியங்கள் நானன்று; பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்கள் நானன்று; நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களுமற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று; மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்ல என்று நேதி செய்து தனித்து நிற்கும் அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்’’

- ‘நானார்’ அருண்மொழித் தொகுப்பு, ஸ்ரீரமண நூற்றிரட்டு

7. பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானஞ்
சையோக போக தரங்கத்தி - னையும்
பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங்
குருவேகாண் ஞானக் குரு.

ப- ம்: பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருள் தானும்
சையோக போக தரங்கத்தில் - நையும்
பரிபாகம் கண்டு பதையாமல் பார்க்கும்
குருவே காண் ஞானக் குரு.

பொ-ரை: அனாத்மாக்களாகிய பொய்மைகள் ஒவ்வொன்றாக நீங்கவும், ஆன்மவஸ்துவாம் மெய்ப்பொருளின் உண்மையினில் தன் உண்மையினை ஓர்ந்து, ஒடுங்கி, அந்த ஆன்மானந்த போகக் கடலில் கரைந்து ஒன்றிடும் சீடனின் அதிதீவிர பக்குவம் கண்டு, தானும் பதையாமல், சீடனையும் பதைக்கவிடாமல் அவன் ஆன்மவஸ்துவோடு ஒன்றாகும்படிக்குத் தன் திருக்கண்ணோக்கத்தால் அருள்பாலிக்கும் சற்குருவே உண்மையான ஞான குரு என அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: பொய் போகப் போக - பொய்மைகள் நீங்க நீங்க, பொருந்தி - ஆன்மாவில் ஒன்று பட்டு, சையோகம் - கலத்தல் (சாயுஜ்யம்), போகம் - ஆனந்தித்தல், தரங்கம் - அலை, ஆகுபெயராய்க் கடலுக்காயிற்று, நையும் - தடுமாறும், பரிபாகம் - பக்குவம், காண் - அறிவாயாக.

வி-ரை: பொய் போகப் போகப் பொருந்திப் பொருள் தானும் என்றதாவது

அனாத்மாக்கள் விலக விலக, ஜீவபோதம் கரையும் போது, அதன் இறுதி அழிவில் பய உணர்வு ஜீவனைப் பற்றும். அப்போது தானும் பதையாமல் சீடனையும் பதறவிடாமல் ஆன்மாநுபூதியை முழுமை செய்வது சற்குருவின் பொறுப்பு ஆகிறது. அவ்விதம் செய்து முடிப்பவரே “ஞானகுரு” என்றார்.

ஒப்பு:

அம்மெய்ப்பொருளின் உண்மையில் தன் உண்மையினை ஓர்ந்து ஒடுங்கி ஒன்றுதலே உண்மையில் காணல் உணர்.

- ஸ்ரீபகவான், உள்ளது நாற்பது, 8

தன்னை மூடியிருக்கும் பொய்த் தத்துவங்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொன்றாக நீங்குவதிலிருந்து ஆரம்பித்து, ஆன்ம மெய்ப்பொருளில் ஒன்று கலத்தலாகிய இறுதி சாயுஜ்ய முக்திநிலை வரை இச்சிறு வெண்பாவில் ஒருசேரச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்தாராயிற்று.

ஆன்மானுபவம் முற்றும் வரை சீடனுக்கு அருள்பாலிப்பவரே உண்மை சற்குரு என்றதால், அஃது ஆற்ற இயலாதவர் அநாசிரியர் என்று குறிப்பால் உணர்த்தினார். சீடனும் தன் பங்கிற்கு ஆன்மானுபவம் முற்றும்படிக்கு அதிதீவிர பக்குவியாய் இருத்தல் வேண்டுமென்பதும், அவ்விதம் இன்றேல், அவன் உண்மையான ஞானகுருவை நாட மாட்டானென்பதும் இந்த வெண்பாவில் காணக் கிடைக்கும் மற்றொரு குறிப்பாம்.

8. தேனுண் டுமிழுந் திறம்போற் சிவாநந்த

மோனத்துளும்பி மொழிகாலத் - தேநின்று

தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்

கான்றதவம் வேத மது.

ப-ம்: தேன்உண்டு உமிழும் திறம்போல் சிவாநந்த

மோனத்துளும்பி மொழிகாலத்தே - நின்று

தோன்றுஇருது போலும்ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்கு ஆன்றதவம் வேதம் அது.

பொ-ரை: தேனை மலரிலிருந்து உண்டு, அதனை மீண்டும் தேனடையில் உமிழும் தேனீயின் தன்மையைப் போல், சிவாநந்த வெள்ளம் மோனமாய்ப் பொங்கி வழியும் போது, சற்குருவானவர் வெளிப்படுத்தும் மோனோபதேசங்களை நன்கு பூத்து மலர்ந்து மிகுந்த பொலிவோடு வளம் கொழிக்கும் வசந்த காலத்தைப் போல் மிகுந்த ஆர்வமொடு, மற்றொதையும் நினையாது, சீடன் கிரகித்துக்கொள்வதே மிகச் சிறந்த தவமும், சற்குருவின் உபதேசங்களே வேதவாக்கும் ஆகும்.

அ.ப-ரை: இருது - வசந்தகாலம், ஆன்ற - மாட்சிமை பொருந்திய, (முதலில்) நின்று தோன்றும் இருது - வசந்தகாலத்தின் உச்சகட்டம்.

வி-ரை: தேனீ தேனை மலரிலிருந்து உண்டு, மீண்டும் தேனடையில் சேர்க்கும் போது, தன் உமிழ்நீரை (Saliva)

அதனோடு கலக்காமல், தேனை மாத்திரம் சேர்க்கும். இறைவன் தேனீக்கென்றே அளித்துள்ளதோர் அற்புதத் திறமை இது! அதுபோல இறைவன் அல்லது ஆத்மாவிடமிருந்து பெற்ற ஆன்மானுபவத்தை சத்குருவானவர் வெளிப்படுத்தும் போது, தன் சொந்த சரக்கெதுவும் கலக்காமல், அந்த ஆன்மானுபவத்தின் மேன்மையைச் சிறிதும் மலிவிப்படுத்தாமல், தூய தேனை மட்டும் தருகின்ற தேனீயைப் போன்று, ஆன்ம இன்பத்தை மட்டும் தம் உபதேசமாகத் தருகிறாரென்பதைக் குறிக்கவே "சிவாநந்த மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே" என்றார். அதாவது ஆன்ம இன்பத்தை மோனத்தாலேயே விளக்கலாகுமன்றி, வார்த்தைகளால் ஆகாது என்பதாம்.

அவ்வாறு சற்குருவின் உபதேசம் மெளனத்தில் நிகழும் போது, அதனை சீடன் நன்கு முற்றிய வசந்த காலம் எவ்வாறு முற்றிலும் மலர்ந்திருக்குமோ, அவ்வாறு மலர்ந்த உள்ளத்தொடு கேட்டு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை "நின்று தோன்று இருது போலும்" என்றார். வசந்தத்தில் மலர் நன்கு பூத்து மணம் பரப்புவது ஒன்றே செய்யுமன்றி, மற்றெதுவும் செய்யாது. அதுபோல் சீடன் மற்றெதையும் சிறிதுகூடச் சிந்தியாது, குருவின் உபதேசமொழிகளை மனதில் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதைக் கூறவருவார் "ஒன்றையும்கூடாது" என்றார்.

மேலும் தமக்கு அன்னியமாக ஒன்று உள்ளதென்று மற்றொன்றைச் சுட்டி அறிவதே "சுட்டறிவு" எனப்படும். ஆன்மானுபவ ஏகாந்தத்தில் மற்றொன்று என்பதே இன்மையால், அகந்தையினால் உருவாக்கப்படும் சுட்டறிவு பொய்யறிவேயாகும். ஆகவே 'சுட்டாது கேட்பவர்க்கு' என்றார். அதாவது சற்குருவின் ஏகான்ம மோனோபதேசம் நிகழும்போது, சீடனும் தானும் அதிலே மற்றொன்றைச் சுட்டி அறியும் தன் அகந்தைச் சுட்டறிவையும் இழந்து

ஆன்மானுபவத்தில் மூழ்கி, மற்றெதையும் கவனியாது ஆன்ம ஞானத்தை அறிய வேண்டுமென்பது குறிப்பாம்.

ஒப்பு: “அறியுமது உண்மை அறிவு ஆகாது”

- உள்ளது நாற்பது, -12

பொருள்: மனத்தினால் அறியப்படும் எதுவும் ஆன்ம அறிவு ஆகாது.

இவ்வாறு சற்குரு ஆன்மாநுபூதியை மோனத்தில் தம் அருள் உபதேசமாக, தம் இருப்பு உணர்வு மாத்திரம் வெளிப்படுத்தும்போது, சீடன்தானும் வசந்தகாலம் போன்று முழு எச்சரிக்கையுடனும், கவனத்துடனும் இந்த மோனோபதேசத்தைப் பெற்று அதில் தன் தனித்துவப்பட்ட அகந்தையை இழந்து தானும் ஆன்மாவாக ஒளிர்வதே மாட்சிமை பொருந்திய, மேன்மை மிகுந்த “தவம்” என்றும், அதுவே வேதம் கூறும் இறுதி இலட்சியம் என்றும் கூறுவார் “அது ஆன்ற தவம், வேதம்” என்றார்.

சீடனின் பக்குவமறிந்து சற்குரு தன்னிச்சையாகவே மோனோபதேசம் நிகழ்த்துவாராதலின், சீடன் தானே அவரை வலியக்கேட்டுக் கட்டாயப்படுத்த இயலாதென்பதனால் ‘மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே’ என்றார்.

வசந்தகாலத்தில் செடி, கொடி, மலர் ஆகியவை பலவித மாற்றங்கள் அடைந்தும், வசந்தகாலம் அவற்றால் தாக்குற்றுப் பாதிக்கப்படாமல் அழகிற்கு அழகாக மிளிர்வதைப்போல், சீடன் தன் கருவி கரணங்களோடு கூடியிருந்தபோதும், அவற்றால் தாக்கற்று, மற்றெதையும் சுட்டி அறியாது, சற்குருவின் மோனோபதேசத்தைக் கேட்டு, ஆன்மாநுபூதியில் திளைக்க வேண்டுமென்பார் “இருது போலும் சுட்டாது கேட்பவர்க்கு” என்றார்.

“மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே” என்று சற்குருவின் இலக்ஷணத்தையும், “சுட்டாது கேட்பவர்” என்பதினால் சீடனின் பக்குவத்தையும் குறித்தமையால் சற்குருவின் மௌனோபதேசம் சொல்லாமல்

சொன்னதென்றும், (சீடன் அதைக்) கேளாமல் கேட்டதென்றும் குறித்தாராயிற்று.

சுட்டற சீடனை நிற்க வைப்பது "தவப்பயன்" என்றாலும், அந்தச் செய்கையைத் "தவம்" என்றே குறித்தார். எனவே "தவம்" தவப்பயனுக்கு ஆகுபெயராயிற்று. அந்த தவத்தில் கேட்டது, ஆன்மாவின் மோன முழக்கமேயாதலினால், அதை "வேதம்" என்றார்.

இவ்வாறு இந்த திருவெண்பாவில் உண்மையான சற்குருவின் மோனோபதேச அருளாற்றலையும், பக்குவமுறு சீடன் அதைப் பயின்று பயனுற்றப்பான்மையையும் ஒருங்கே விளக்கிரையிற்று.

9. இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன
வருளைக் கடந்தபரா நந்தர் - திருவாக்
கமுதமழையம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிரா தென்றே மதி.

ப-ம்: இருளில் சுடர்என்ன இந்துஇரவி யென்ன
அருளைக் கடந்த பராநந்தர் - திருவாக்கு
அமுதமழை அம்பரச்சொல் நல்நிமித்தம் ஆங்கே
மமதைஇராது என்றே மதி.

பொ-ரை: இருட்டில் விளக்கு போன்றும், சந்திரன் போன்றும், பகலில் சூரியன் போன்றும் பிரகாசித்து, அகந்தை இருளையும் அருட் பிரகாசத்தையும் கடந்து, முடிவற்ற பரம்பொருளாகத் திகழும் ஞானாசிரியரின் அழகிய உபதேசம் அமுத மழை போலவும், ஆகாய வாக்கு போலவும், நல் நிமித்தம் போலவும் திகழும். மேலும் ஞானாசிரியரின் உபதேச மொழிகளில் அகந்தை சிறிதும் இருக்காதென்பதை உணர்வாயாக!

வி-ரை: நீரை மழை கைம்மாறின்றிப் பொழிந்தாலும், அளவு அதிகமானால் நாசமே விளைவிக்கும். மாறாக, சற்குருவின் மோனோபதேசம் பெருத்த நன்மையையே

விளைவிக்குமாகையினால் 'அமுத மழை' என்றார். அதுபோலவே ஆகாசத்தில் அசரீரியாக எழும் வாக்கு பரம்பொருளின் உண்மையையே கூறுமாதலால் சற்குருவின் உபதேசத்தை 'அம்பரச் சொல்' என்றார். இறுதியாக, நல்நிமித்தம் கேட்டோர்களுக்கு அவர் விரும்பிய பொருளைக் கூட்டி வைப்பதைப் போல், குருவின் உபதேசம் கேட்டோர்களுக்கு வீடுபேறுதனைக் (சிவசாயுஜ்யம்) கூட்டி வைப்பதால், அதை "நல்நிமித்தம்" என்றார். மேலும் அகந்தையை அழித்தெழுந்த தன்மயானந்தராக ஞானாசிரியர் தழைத்தலின், "ஆங்கே மமதை இராது" என்றார்.

சற்குருவின் உபதேசம் முக்தி நெறியின்கண் அமைந்த - சாலோகம், சாமீப்யம், சாரூபம் போன்ற - பற்பல படிகள் அனைத்தையும் கடந்து இறுதி முக்தி நிலையாகிய ஆன்ம சாயுஜ்யத்தை அருள வல்லதென்பதைக் குறிக்கவும், திருவருள் தோன்றும்போது, மேற்கூறப்பட்ட மூவித முக்தி நிலைகள் ஒன்றிற்கொன்று உயர்வானவை என்பதைக் கூறவேண்டியும், ஒன்றிற்கொன்று அதிகமாகப் பிரகாசிக்கும் விளக்கு, சந்திரன், சூரியன் ஆகிய உதாரணங்களைக் கூறினார். ஆன்மப் பிரகாசம் இம் மூன்றையும் கடந்ததென்பது மறைந்து கிடக்கும் உட்பொருளாம்.

இறுதியாக அஜாத சித்தாந்தத்தை விளக்கவேண்டி, 'அருளைக் கடந்த பராநந்தர்' என்றார். என்ன?

ஒப்பு:

ஆதல் அழிதல் ஆர்ப்பு அவிழ ஆசை முயல்வு ஆர்ந்தார் இல் ஈது பரமார்த்தம் எண்.

- ஸ்ரீரமணமகரிஷி, குருவாசகக்கோவை, 28

பொருள்: எதுவும் உருவாவதும் இல்லை; அழிவதுமில்லை; அகந்தைக் கட்டு அவிழ வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, அதற்காக முயற்சி செய்வரும் இல்லை; அவ்வாறு முயன்று முக்தி அடைந்தவர்களும் இல்லை; இதுவே எப்போதும் உள்ள

உண்மை என்பதை அறிவாயாக!

அதாவது, ஆன்மா என்றுமே பின்னப்படாமலும், மாறுபாடுகளற்றமலும், விகாரப்படாமலும், இருந்ததை இருந்தபடி இருந்து காட்டி, ஸ்வயம் பிரகாசமாய் உள்ளது. முக்காலத்தும் மூவிடத்தும் ஜக, ஜீவ, ஈசுவரர்களென்னும் திரிபதார்த்தத் தோற்றம் யாதொன்றும் உருவாகவேயில்லை. உள்ள பொருள் உள்ளபடியே விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இதுவே அஜாத சித்தாந்தம் எனப்படுவதாகும். இதை இறுதி முக்தி நிலையாகிய ஆன்ம சாயுஜ்ய நிலையை அடைந்தவர் உணர்வர். ஆகவே முடிவற்ற பரம் பொருளாக (பராந்தராக) விளங்கும் ஞானிகளுக்கு பந்தப்பட்டோமென்பதும், முக்தியடைந்தோமென்பதும் ஒருசேர மாயையே! இரட்டைகளாகிய (துவந்தங்கள்) இவ்விரண்டையும் கடந்தவர்கள் அவர்கள்! சேக்கிழார் பெருமான் சிவனடியார்களின் பெருமைகளைக் கூறுமிடத்து இதன் காரணமாகவே "வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்" என்கிறார். அதாவது, வீடுபேறும் மனோகற்பனையாதலால், அதையும் கடந்து ஆன்மாவாக சிவனடியார்கள் ஒளிர்கின்றனரென்கிறார். ஸ்ரீரமண மகரிஷிகளின் ஆன்மானுபவம் இத்தகைய உயர்வற உயர்ந்த நிலையாகவேயிருக்கிறது. இந்த உண்மையை அவர்தம் தலையாய அடியவர் ஸ்ரீமுகவைக் கண்ண முருகனார் தம் சுவானுபவத்தில் உறுதி செய்கிறார்.

ஒப்பு: அநேக சித்தாந்தம் அவரவர்க்கு ஏற்பச்
சொனாலும் குருமணத் தோன்றல் - தனது
நிஜாநுபவ மாக நிகழ்த்தயாம் கேட்டது
அஜாத சித்தாந்தம் அறி.

- குருவாசகக்கோவை, 100

பொருள்: தம்மிடம் வந்து தங்களுடைய சந்தேகங்களை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டி, அவற்றைக் கேட்கும் மக்களுக்கெல்லாம்,

அவரவர் கொள்கைக்கும், நிலைக்கும், பக்குவத்திற்குமேற்ப, பகவான் ஸ்ரீரமணர் அநேகவித சித்தாந்தங்களைக் கூறுவதுண்டு; ஆயினும் அவருடைய சொந்த அனுபவமாக அவர் கூற, நான் கேட்டது அஜாத சித்தாந்தமே! எனவே அதுவே சத்தியம் என்பதை அறிவாயாக!

ஆகவே சற்குரு “வீடும் வேண்டா விறலின்” விளங்குவாராகி, அஜாத சித்தாந்தமே தம் அனுபவமாக ஒளிர்கிறாரென்பதை வலியுறுத்தவே “அருளைக் கடந்த பராநந்தர்” என்றார். அன்றி, சைவசித்தாந்த கோட்பாட்டின்படி, “அருள்” என்பது “பரை” என்பதாகலின், அருளைக் கடத்தல் “பரைஒழிவு” தனைக் குறித்து நிற்கவும், பரைஒழிவின் முடிவு சாயுஜ்ய முக்தி என்பதினால் இதிலும் இறுதிப் பொருளில் பேதமின்றும்.

10. சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட - நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

ப-ம்: சாயா புருடனைப்போல் ஆனந்தமே தடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட - நேயவுரை
ஆவேசர் வீரர் அரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

பொ-ரை: ஆனந்தமே தடித்த மாயா வைரி மனம் சாயாபுருஷனைப் போன்றது. உருவெளித் தோற்றம் கண்டவனைப் போல ஆனந்தமுறச் செய்யும் நிழல்வடிவ லோகாதி விஷயானந்த சுகங்கள் உருக்கொண்ட மாயா மனத்துக்கு எதிரியாகிய சர்க்குருவின் மனோதீத அருள் உபதேசம் ஆவேசமேறினார், மகாவீரர், (போர்புரியும்) அரசர், மடலேறுவோர், சாவதற்குத்துணிந்த வீரர் ஆகியோர் கூற்றிற்கு நிகராகும்.

அ.ப-ரை: சாயா புருடன் [சம்ஸ்கிருதச் சொல்] - உருவெளித்தோற்றம், வயிரி - எதிரி, நேயவுரை - அருள்வாக்கு.

வி-ரை: சாயாபுருஷன் எங்ஙனம் பொய்மையோ அங்ஙனமே மனமும் பொய்மையானது என்பது கருத்து. மனத்துக்கு சாயாபுருஷன் உவமை. லோகாதி விஷயானந்த சுகங்கள் சாயாபுருஷனைப் போன்ற நிழற் சுகங்கள் என்றார். எனவே மாயா மாத்திரமான அகந்தை சுகங்களுக்கு நேர் எதிராக நிலைத்த ஆன்மசுகத்தைத் தருவதினால், ஞானாசிரியரை அவற்றிற்கு "எதிரி" என்பதைக் கூற "மாயாவயிரி" என்றார். சச்சிதானந்த ஆன்ம சொருபத்தில் அகந்தையாகிய மனம் மீண்டும் உயிர்த்தெழாது அழிந்தொழியுமாதலால், அந்த ஆன்ம சொருபராம் ஞானாசிரியரின் அமுத உபதேச மொழிகளை "மனம் மாண்ட நேயவுரை" என்றார்.

இறுதியில், ஆவேசம் ஏறினார், மாவீரர், அரசர், மடலாளர், சாவாநந்தர் ஆகியோர்களின் கூற்றிற்கு ஒத்ததே ஞானாசிரியரின் "மனமாண்ட நேயவுரை" என்கிறார். ஏனெனில் பேய், பிசாசு, உன்மத்தம் பிடித்தவர்கள் ஆகியோர் "ஆவேசமேறினோர்" எனப்படுவர். இவர்கள்தற்செயலின்றிப் பேசுவதுபோல் சத்குருவானவர் ஆன்மபித்து பிடித்தவராக, முக்கரணங்களாகிய மனோ, வாக்கு, காயமாதியவற்றை அடக்கி, தானென்னும் தனித்துவம் அழிந்து, ஆன்ம அருள் என்னும் ஆவேசமேறி உபதேசம் செய்வாராகையினால், சத்குருவை ஆவேசமேறினாருக்கு ஒப்பிட்டார்.

மாவீரரானோர் தம்மை எதிர்த்தாரைக் கொல்வது ஒன்றே கருத்தாகச் செயல்படுவது போல், ஆன்மாவிற்கு எதிரான ஜக, ஜீவ, ஈசுவராதிகள் அனைத்தையும் அனாதமாக்களாக ஒதுக்கித் தள்ளி, அவற்றின் பொய்மையை நிரூபிப்பது ஒன்றே தம் இலக்ஷியமாக சத்குருவின் செயல்பாடுகள் அமைவதாலும், அரசர்களின் ஆணைகள் அவர்தம் குடிமக்களின் இகவுலக வாழ்க்கையை (இம்மை வாழ்வை) வளமாக்குதல் போன்று,

சற்குருவின் உபதேச மொழிகள் அவரைச் சரணடைந்து ஒழுகும் அடியார்களின் பரலோக வாழ்வை (மறுமை வாழ்வை) பயனுள்ளதாக்குவதினாலும், சற்குருவை மாவீரருக்கும் அரசர்க்கும் ஒப்பிட்டார்.

இனி மடலாளர் என்போர் மடல் ஏறுவோர் ஆவர். தான் காதலித்த பெண்ணை மணக்க வேண்டி ஒருவன் பனைமடலாலான குதிரையில் ஏறி ஊர்தல் “மடலூர்தல் அல்லது மடலேறுதல்” எனப்படும். இது பண்டைத் தமிழர்களின் சமுதாயமரபுகளில் ஒன்றாக இருந்தது.

ஒப்பு (1): மடலூர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் மன்ற
படல் ஒல்லாபேதைக்கென்கண். - குறள் 1136

ஒப்பு (2): நோனா உடம்பும் உயிரும் மடலேறும்
நாணினை நீக்கி நிறுத்து. - குறள் 1132

மடலாளர் மற்றொன்றையும் நினைவாது, பேசாது, தாம் விரும்பிய மங்கையின் நினைவாகி, அது ஒன்றைப் பற்றியே பேசுவார் போன்று, சற்குருவானவர் யந்திர, மந்திர, தந்திர சரியாதிகளைக் கூறுது, ஆன்ம ஞானானந்தம் ஒன்றையே தம் மனோ, வாக்கு, காயமாதிகளால் வெளிப்படுத்துவாராதலினால், அவரை மடலாளருக்கு ஒப்பிட்டார்.

இனி, “சாவாநந்தர்” என்றதினால் தம் அகந்தைச் சாவினை விரும்பி வரவேற்பவர்களைக் குறித்தார். தற்போத ஒழிவே மனிதப் பிறவியின் இறுதிப் பயனாக யால், உண்மையை உள்ளபடி நேரடியாக அறிய விரும்பும் எவர்தாம் தன்னிழப்பை நாடார்?

ஒப்பு (1): தைரியமோடு உன் மெய்யகம் நாட யான்
தட்டழிந்தேன் அருள் அருணாசலா

ஒப்பு (2): நாணிலை நாடிட நானாய் ஒன்றி நீ
தாணுவாய் நின்றனை அருணாசலா

தற்போத ஒழிவை நாடுதல் மட்டுமன்றி, அதனால் ஆன்மபோதம் தலைப்படுகாரணத்தால், அந்த அகந்தைச்சாவை ஆனந்தமாகக் கொள்வோர் பெரியோர்! அத்தகைய மேன்மக்களே “சாவாநந்தர்” ஆவர்.

ஒப்பு (1): யவனென்வாயில் மண்ணினை யட்டி
என்பிழைப்பு ஒழித்தது அருணாசலா

ஒப்பு (2): லட்சியம் வைத்து அருள் அஸ்திரம் விட்டெனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனோடு அருணாசலா

ஒப்பு (3): வாவென்று அகம்புக்கு உன்வாழ்வருள் அன்றே என்
வாழ்வு இழந்தேன் அருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை 88, 92, 95

ஆகவே “சாவாநந்தர்” தம் தற்போத ஒழிவையே என்றும், எப்போதும், எவ்விடத்தும் உவந்து கொண்டாடி, அதே நினைவாவர் போன்று சத்குருவும் திகழ்வதால், அவரைச் சாவாநந்தருக்கு ஒப்பிட்டார்.

இவ்வாறு ஏக சிந்தனாவாதிகளாகத் திகழும் ஆவேசர், வீரர், அரசர், மடலாளர், சாவாநந்தர் ஆகிய ஐவர் மொழிக்கும் ஞானாசிரியரின் மனமாண்ட நேயவுரையை ஆசிரியர் “சரி”யென்று உவமித்துரைத்தாராயிற்று. ஞானாசிரியரின் நேயவுரை என்பதினால் மேற்கண்ட ஐவரின் மொழி வருவிக்கப்பட்டது.

சத்குருவின் உபதேச மொழிகளின் மேன்மையை 9, 10-ம் வெண்பாக்களில் வெளிப்படுத்தியவர் அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் இந்நூலின் மேன்மையைக் கூறுகிறார்.

11. சத்தியநிர் வாணத்தாற் றற்போதத் தாக்கறுத்து
வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன் - சுத்தன்
தமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பா
னெமக்கருளிச் செய்த திது.

ப-ம்: சத்திய நிர்வாணத்தால் தற்போதத் தாக்குஅறுத்து வைத்து வழிகாட்டு(ம்) மறைப்புலவன் - சுத்தன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழி சம்பந்தன் என்பான் எமக்கு அருளிச் செய்தது இது.

பொ-ரை: மெய்யான்ம பரிசுத்த வஸ்துவால் தற்போதத்தின் ஆளுகை அனைத்தையும் நீக்கி, அந்த ஆன்மபதத்தில் நான் நிலைத்திருக்கும்படி வைத்து, அதனால் என்பால் வந்தடைந்தோர்களுக்கும் முக்தி நெறியை அடைய என்மூலம் வழிகாட்டி, மார்க்கதரிசியாகத் திகழும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வேதங்களையெல்லாம் நன்கறிந்த வித்தகர்; கன்ம, ஆணவ, மாயா மலங்களை நீக்கிய பரிசுத்தர்; தமிழ் மொழியின் இலக்கண, இலக்கியங்களில் அளவுகடந்த நிபுணத்துவம் பெற்றமையால் தமிழ் மொழிக்கே ஒரு அரசர்; அவர் எம்போன்றோர் ஆன்ம வீடுபேற்றுற அருளிச் செய்த அதி அற்புத நூல் இந்த ஒழிவில் ஒடுக்கம் ஆகும்.

அ.ப-ரை: சத்திய நிர்வாணம் - ஆன்மபதம், குரிசில் - அரசன், எமக்கு - எம்போன்றோர்களுக்கு, இது - இந்த ஒழிவில் ஒடுக்கம் என்னும் நூல். சுத்தன் - மும்மலங்களையும் நீக்கிய பரிசுத்தன் (நின்மலன் - நிர்மல சொரூபி).

வி-ரை: வடமொழியும் (சம்ஸ்கிருதம்) தென்மொழியும் (தமிழ்) தொன்று தொட்டு பாரத தேசத்தின் இரு பெரும் மொழிகளாக விளங்கி வருவன. இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் அளவுகடந்த தேர்ச்சி பெற்றவர் திருஞானசம்பந்த பிள்ளையார் என்பதைக் குறிக்க 'மறைப்புலவன்' என்றும், 'தமிழ்க் குரிசில்' என்றும் ஒருசேர நவின்றார். பிள்ளையார் அருளிய முதல் மூன்று திருமுறைகளிலும் சம்ஸ்கிருத சொற்களை நெடுகக் காணலாம்.

**12. தாக்கற்ற பூரணத்திற் சந்தற்ற தம்மைமலம்
நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா
வொழிவி லொடுக்கமுரைப் போம்.**

ப-ம்: தாக்கற்ற பூரணத்தில் சந்துஅற்ற தம்மைமலம்
நீக்கும் துயர்அகல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த ஆறுநீ மாளா
ஒழிவில் ஒடுக்கம்உரைப் போம்.

பொ-ரை: போக்கும் வரவுமின்றிப் பூரணமாக, இரட்டைகள் (துவந்தங்கள்), முப்புடிகளாதி எவற்றின் பாதிப்புமின்றி, பிளவுபடாது, தான் - தானாகத் திகழும் தம்மை, அதாவது, ஆன்மவஸ்துவை ஸ்வாத்ம பக்தியால், தம்மைப் பற்றிய துயரங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக நேசிப்போர், ஆன்மவஸ்துவை தரிசனம் செய்யும் வழிமுறைகள் பற்பலவாம். அவற்றுள் ஒன்றை மிக மிக வெளிப்படையாக, உள்ளேயிருக்கும் பொருள் முழுவதும் நன்றாகத் தெரியும்படி பையை உட்புறம் மேற்பட்டும் வெளிப்புறம் உட்பட்டுமாக விரித்துக் காட்டுதல் போன்று, நீ என்றும் அழிவுறாதபடி ஆன்மாவில் ஒடுங்க வழிமுறையை எடுத்துரைப்பேன்.

அ.ப.ரை: சந்து - இடைவெளி, தம்மை - ஆன்மாவை, பை மறித்தல் - உள்ளே இருக்கும் பொருள் நன்கு வெளிப்பட, பைவாய் தொட்டு உட்புறம் வெளிப்பட்டும், வெளிப்புறம் உட்பட்டும் அடங்க முழுவதுமாகத் திருப்புதல், ஆறு - வழி (நெறி), மாளா - முடிவற்ற (அழிவுறாத), நீ என்றது சீடனை.

வி-ரை: ஜக, ஜீவ, ஈசுவரர்கள், உடல், மனம், பஞ்சகோசங்கள், பஞ்ச வாயுக்கள், சரீரத் திரயங்கள், இரட்டைகள், முப்புடிகள் ஆகிய எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும், இவை எவற்றாலும் தாக்கப்படாமல் எவ்விதப் பாதிப்புமின்றி பரிபூரண வஸ்துவாக ஆன்மா திகழ்வதால் "தாக்கற்ற பூரணமாய்" என்றார். மேற்கூறியவற்றால் ஆன்மா பிளவுபடாது விளங்குவதால் "சந்தற்ற தம்மை" என்றார்.

தம்மை மலம் நீக்கும் துயர்அகல நேசித்தோர் என்றதாவது
"தம்மை" என்றதினால் ஆன்மாவைக் குறித்தார்; பரபக்தி தத்துவத்தை விளக்குகிறார்.

ஒப்பு (1):

ஞானமாம் தானே மெய் நானாவாம் ஞானம் அஞ்ஞானமாம்
- உள்ளது நாற்பது, 13, ஸ்ரீபகவான் ரமணர்

பொருள்: அறிவுக்கு அறிவாக விளங்கும் மெய்ப்பொருளாம் தானே (ஆன்மாவே) உண்மை! தன்னைப் பற்றி நிற்கும் மற்றைய எல்லாக்கல்வியறிவும் அறியாமையே ஆகும்.

ஒப்பு (2): இருக்கும் இயற்கையால் ஈசஜீவர்கள்
ஒரு பொருளே ஆவர் உந்தீபற

உபாதி உணர்வே வேறு உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 24

பொருள்: உள்ளதாகிய உண்மை இயல்பால் ஜீவாத்மாவும் (Individual soul) பரமாத்மாவும் (Self) ஒன்றாகிய ஏகான்ம வஸ்து ஆவர்.

ஒப்பு (3): தானாய் இருத்தலே தன்னை அறிதலாம்
தான் இரண்டற்றதால் உந்தீபற

தன்மய நிட்டையிது உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 26

பொருள்: தன்னை அறிந்து தானாய்த் திகழ்வதே ஆன்மாவாதல்.

ஒப்பு (4): உள்ளது உணர உணர்வு வேறின்மையால்
உள்ளது உணர்வாகும் உந்தீபற

உணர்வே நாமாயுளம் உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 23

பொருள்: நமது உண்மை இருப்பு உணர்வை உணரும்போது, அந்த உணர்வே (consciousness i.e. Self) நாம் என்பது பிடிபடும். ஆகவே அந்த உணர்வாகிய ஆன்மாவே நாம்!

ஒப்பு (5): அனிய பாவத்தில் அவன் அகம் ஆகும்
அனனிய பாவமே உந்தீபற

அனைத்தினும் உத்தமம் உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 8

பொருள்: பக்தன் வேறு; பரமன் வேறு என்னும் அன்னிய பாவத்தில் வேறுபாடுகள் தோன்றும். ஆனால் உண்மையில் இருவரும் ஒரு பொருளாகிய ஆன்மாவே! இந்த அன்னிய பாவமே அனைத்து தெய்வ வழிபாடுகளிலும் உயர்ந்ததாகும்.

ஒப்பு (6): பாவ பலத்தினால் பாவனாதீத சந்
பாவத்து இருத்தலே உந்தீபற
பரபக்தி தத்துவம் உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 9

பொருள்: மேற்கூறிய அன்னிய பாவபலத்தினால் அனைத்தையும் கடந்த அஜாத நிலையாகிய சத்பாவத்தில் நிலைபெறுதலே தன்னைத் தானே நேசிக்கும் "பரபக்தி அல்லது ஸ்வாத்ம பக்தி" எனப்படும்.

மேற்கண்ட ஐந்து பாடல்களும் ஸ்ரீ பகவான் ரமணர் அருளிய உபதேச உந்தியாரில் 24, 26, 23, 8, 9 - ஆம் பாடல்களாக இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒப்பு (7):

உவகையோர் ஒருவன் தன்னுள் உவப்பவன் களிமுகத்தன்
- ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தி தோத்திரம், 1 - ஸ்ரீரமணரின்
மொழிபெயர்ப்பு

பொருள்: ஆன்ம இன்பத்தை ஓர்ந்து மகிழ்பவன்; ஆன்மாவாகிய தன்னிலே மூழ்கி மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைப்பவன்; அந்த மகிழ்ச்சியை தன் முகத்தில் எந்நேரமும் வெளிப்படுத்துபவன்.

அ.ப-ரை: உவகை - மகிழ்ச்சி, களி - மகிழ்ச்சி, ஆன்ந்தம்

வி-ரை: ஆதிசங்கரப் பெருமான் அருளிய ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி தோத்திரத்தை பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் மேற்கண்டவாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார். இதில் தன்னைத் தானறிந்து ஸ்வாத்ம (பர) பக்தி செய்பவராக ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி திகழ்கிறாரென்று ஐயம் திரிபு நீக்கி வலியுறுத்துகிறார்.

ஆகவே ஆன்மா என்பது எங்கோ வெகுதூரத்தில் உள்ளது அல்ல; அது நாமாக ஒளிர்கின்றதென்பது தாத்தாரியம் ஆகும். இவ்வாறு தன்னைத் தானறிதலே ஆன்மாவை அறிவதுமட்டுமன்றி, மனித வாழ்க்கையின் அனைத்துத் துன்பங்களையும் ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வருவதற்கான மார்க்கமுமாகும்.

எனவே தாக்கற்ற பூரணப் பொருளாக ஆன்மாவில் நிலைபெற்றோர் தம்மைத் தாமறிந்து, அதனால் அனைத்துத் துன்பங்களும் அகல, தம்மில் மகிழ்வர் என்று கூற வருவார். “தம்மை மலம் நீக்கும்துயர் அகல நேசித்தோர்” என்றார்.

அவ்வாறு அத்தகு ஆன்ம ஞானிகள் பெற்ற ஆன்ம இன்பத்தை மற்றவர்களும் அடைய மார்க்கத்தை பைமறித்தால் போன்று இந்த நூலாகிய ஒழிவில் ஒடுக்கத்தில் கூறுகிறேன் என்பார் “பை மறித்த ஆறு நீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம்” என்றார். ஆகவே இந்த திருவெண்பாவில் நூற்பயனைக் குறித்தாராயிற்று.

13. சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும்
சரியொத்த போதமுனைச் சார்வைத் - தெரிய
உரைத்தநூற் பேர்கே ளொழிவி லொடுக்கம்
விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

ப-ம்: சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவம் மூன்றும்
சரி ஒத்த போதமுனைச் சார்வைத் - தெரிய
உரைத்தநூல் பேர்கேள் ஒழிவில் ஒடுக்கம்
விரித்த நூற்கெல்லாம் விதை.

பொ-ரை: வேதம் காட்டும் உண்மை, சத்குருவின் உபதேசம், தனக்குள் தோன்றும் ஆன்ம சுவாநுபவம் ஆகிய மூன்றையும் ஒத்திருக்கும் ஆன்ம போத எல்லையில் சார்ந்து, அதில் மூழ்கித் திளைத்திருக்கும் பாங்கை உள்ளபடித் தெளிவாக விளங்கக் கூறிய இந்த நூலின் பெயர் ஒழிவில் ஒடுக்கம் என்பதை

அறிவாயாக! ஆன்ம போதத்தை விவரித்துக் கூறும் நூல்களுக்கெல்லாம் இது வித்தாகும்.

அ.ப-ரை: சுருதி - வேதம், சுவாநுபவம் - ஆன்மஞானம் தனக்கு அனுபவமாதல், முனை - எல்லை, போதமுனை - ஆன்மபோதத்தின் உச்ச நிலை (எல்லை), பேர் கேள் - பெயரைக் கேட்டு அறிந்துகொள், விதை - வித்து.

வி-ரை: பரம சத்தியமாக விளங்கும் ஆன்ம வஸ்துவிற்கு குருமொழி ஒன்றே போதுமானது என்றாலும், ஆன்மாநுபவத்தைப் பெறத் தக்கப் பக்குவிகளுள் (அதிகாரிகளுள்) தீவிர தர பக்குவம் (உத்தமாதிபம்) இல்லாத மற்றைய உத்தமம் (தீவிரம்), மத்திமம் (மந்ததரம்), மந்தம் ஆகிய மூன்று வகை பக்குவிகளுக்கு ஆன்மாவைப் பற்றிய நம்பிக்கையை உண்டாக்குவதற்கு வேதம் வேண்டியதாக உள்ளது. சுவாநுபவம் தனக்கே அனுபவமாகலின், அதற்கு வேறு அத்தாட்சி தேவையில்லை. இதை பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம் (அத்தாட்சி) என்று கௌதம ரிஷி தாம் வகுத்த நியாய சாஸ்திரத்தில் (ஆறு சாஸ்திரங்களில் ஒன்று) கூறுகிறார். ஆயினும் இந்நூலில் வேத வாக்கு, தமது சற்குருவாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமக்குக் காட்டிக் கொடுத்த குருவாக்கு, தமது சுவாநுபவம் ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளதால், இவை மூன்றும் வெளிப்படுத்தும் ஆன்மபோத அனுபவத்தின் உச்ச நிலையை இந்நூல் முழுவதுமாக உரைக்கின்றதென்பார். “போதமுனைச் சார்வை தெரிய உரைத்த நூல்” என்றார். அதொடுநில்லாது, இக்காரணம் பற்றியே ஆன்மாநுபவத்தை விளக்கும் மற்றைய நூல்களுக்கெல்லாம் இந்நூல் ஆதார வித்தாக உள்ளதென்று மகிழ்ந்து கூறுகிறார். இவ்வாறு இந்த திருவெண்பாவில் இந்நூலின் பெயர் ‘ஒழிவில் ஒடுக்கம்’ என்று நூற்பெயரை அறிவித்தாராயிற்று.

14. தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பழுந்தச் சாற்றுமது
மந்த்ர சரியாதி மார்க்கமிது - முந்தைத்
தபதீ விரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்று
முபதேச மென்றே யுணர்.

ப-ம்: தந்த்ரகலை மந்த்ரக்கலை சார்புஅழுந்தச் சாற்றுமது
மந்த்ர சரியாதி மார்க்கம்இது - முந்தைத்
தப தீவிரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்றும்
உபதேசம் என்றே உணர்.

பொ-ரை: தந்திர, மந்திரக் கலைகள் பிறவிப்பிணி என்னும்
சார்பை (பற்றை) ஏற்படுத்தும் வழியைக்கூறும் கலைகள் ஆகும்.
அது மந்திர சரியாதி மார்க்கம். மாறாக இந்நூலோ முந்தைய
தாருகவன ரிஷிகளையே நல்வழிப்படுத்தி, அவர்களின்
பிறவிப்பிணியாகிய சம்சார பந்தத்தை அகற்றிய உபதேசங்களை
உள்ளடக்கிய நூலென்று உணர்வாயாக!

அ.ப-ரை: தப தீவிரத்தியரை - தவத்தில் தீவிரமாக
ஈடுபடுபவர்களை, தவத்தால் தந்திரமந்திர கலைகளை அறிந்து
சிறக்க விரும்புவோர்களை, தீவிரத்தியர்- தவத்தில் மிகுதியாக
பற்று கொண்ட முனிவர்கள், தீவிரத்தியர்
(சம்ஸ்கிருதச்சொல்) (பற்றறுத்தவர், துறவிகள்), சார்பு - பற்று.

வி-ரை: ஆறு சாஸ்திரங்களில் ஒன்றான மீமாம்சை ஜைமினி
மகாமுனி அருளியது. இதில் வேதமே முடிந்த முடிவான
பிரமாணமாக ஜைமினிநிலை நாட்டியுள்ளார். வேதமோ ஆன்மா
ஒன்றே உள்ளது என்றும், ஜக, ஜீவர்களோடு இறைவனும்,
சிப்பியில் வெள்ளி போல, அதில் கற்பனைகள் என்றும்
கூறுகின்றது. எனவே மீமாம்ச சாத்திரத்தில் நம்பிக்கை
வைத்தவர்கள் இறைவனின் பற்பல வடிவங்களை நிராகரித்தனர்;
பற்பல தெய்வங்களுக்கு ஆலயம் நிர்மாணித்தல்,
கர்ப்பகிரஹத்தில் சிலையைப் பிரதிஷ்டை செய்தல்;
கும்பாபிஷேகம் செய்முறைகள் ஆகியவற்றை விவரிக்கும்

ஆகமங்களைப் புறக்கணித்தனர். வேதங்கள் அறிவுறுத்தும் யாகங்கள், யக்ஞங்கள் ஆகியவற்றை முறைப்படி பயின்று, அதில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றனர். அதனால் அஷ்டமாசித்திகளையும் அடைந்து செருக்குற்றனர். தம்மை எவராலும் வெல்ல முடியாதென இறுமாப்புற்றனர். இறுதியில் வேதமே அசைக்க முடியாத சக்தி, பிரமாணம் எல்லாமும்; இறைவன் அல்ல என்ற முடிவிற்கு வந்தனர். ஏனெனில் புத்ர காமேஷ்டியாகம் முதற்கொண்டு எந்த ஒரு யாகத்தையும் முறைப்படி, சரிவர செய்தால், அதனால் பலன் கிடைப்பது உறுதி என்னும்போது, இறைவன் தேவையேயில்லை என்று நம்பினர். இவ்வாறு தவறான பாதையில் சென்ற தாருகவன் ரிஷிகளுக்கு வழிகாட்ட ஈசுவரன் ஒரு பிஷ்ணாண்டியாக அவர்களிடம் சென்றார். ஈசுவர தேஜஸினால் ரிஷிபத்தினிகள் பிஷ்ணயிட வந்து அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர். அதுகண்டு வெகுண்ட ரிஷிகள் அவரை அழிக்க ஒரு அபிசார வேள்வியைத் துவங்கி, கொடிய பாம்புகள், புலி, கபாலம், முயலகன் என்னும் அரக்கன் ஆகியவற்றை உண்டாக்கி, அவரைக் கொல்ல முயன்றனர். ஈசுவரனே சீறிப் பாயும் பாம்புகளை ஆபரணமாக ஏற்றார்; புலித்தோலை உரித்து இடுப்பில் அணிந்தார்; கபாலத்தைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டார்; முயலகனைப் பாதத்தில் ஒடுக்கினார். ரிஷிகள் இறைவன் முன்பு வேதத்தின் சக்தி நில்லாது தோற்றுப்போனதை உணர்ந்து, அவரைப் பணிந்து நல்வழி காட்ட வேண்டினர். ஈசுவரனும் கருணை கூர்ந்து அவர்களுக்கு ஆன்மசத்தியே அனைத்தினும் மிகப் பெரிதென்றும், அந்த ஆன்மா பற்பல தெய்வவடிவங்களாக உருக்கொண்டு அருள்பாலிப்பதினால் இறைவனே இகழலாகாதென்றும், ஆன்மபதத்தை அடைய இறைவனே சற்குருவாகவும் தோன்றுகிறாரென்றும் உபதேசித்தருளினார்.

ஸ்ரீரமண பகவானின் அடியவர் ஸ்ரீமுருகனார் சிவபெருமானின் லீலைகளையெல்லாம் ஸ்ரீரமணலீலைகளாகப் பாடிக்கொண்டு வருகையில், தாருகவன் லீலையையும் பாடினார்.

அப்போது ஈசுவரன் அருளிய உபதேசத்தை ஸ்ரீபகவான் ரமணரே பாடியருளவேண்டுமென பிரார்த்தித்தபோது, ஸ்ரீபகவானும் அந்த உபதேசத்தை “உபதேச உந்தியார்” என்னும் தலைப்பில் தந்தருளினார். அந்த உபதேசக் கருத்துகளை இந்த ஒழிவில் ஒடுக்கம் மிகப் பெருத்த அளவில் பிரதிபலிக்கிறது.

எனவே யந்திர, தந்திர, மந்திர கலைகள் கற்பிக்கும் கிரியை, சரியையாதியோக நெறிகளின் சார்பை அகற்றி, ஆன்ம வஸ்துவில் சேர்க்கும் “இது (இந்நூல்) முந்தை தப தீவிரத்தியரை (அதாவது, தாருகவன முனிவர்களை) சார்பழியச் (யந்திர, தந்திர, மந்திராதி அகந்தை சார்பு அழிய) சாற்றும் உபதேசம் உணர்” என்றார்.

(பாடபேதம் : தப தீவிரத்தியரைச்)

15. உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ லொத்து விடிற்புலிதீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காம் - சுடச்சுடினு வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா றேழைக்கா காத திது.

ப-ம்: உடற்குயிர்போல் கட்கிமைபோல் ஊசிநூல் ஒத்து விடில் புலிதீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்காம் -

சுடச்சுடினும்

வாழைக்கு ஆகா வேதி மட்கலத்துக்கு ஆகாவாறு ஏழைக்கு ஆகாதது இது.

பொ-ரை: உடலுக்கு உயிரும், கண்ணுக்கு இமையும், ஊசிக்கு நூலும் போன்று சற்குருவொடு சீடன் விளங்க வேண்டும். மேலும் புலி, தீ, பாம்பு ஆகியவைகளுக்கு அகப்பட்டவர் முற்றிலும் அழிதல் போன்று சீடன் தன்னிழப்பிற்கு முற்றிலும் தயாராக இருக்க வேண்டும். அத்தகைய பக்குவம் உடையவர்க்கே இந்த நூல் பயன்படுவதாகும். அது இல்லாத சீடன் சற்குரு அருளும் ஆன்மானுபவத்திற்குப் பாத்திரம் ஆவதில்லை. நெருப்பினால் வாழைத்தண்டு எரியாதது போலும், பரிசுவேதியினால் மண்பாண்டம் பொன்னாகாதது

போலும், பக்குவமற்ற சீடனுக்கு (ஆன்மானுபவத்தை சாதித்துத் தரக்கூடிய) இந்த நூலினால் பிரயோஜனமில்லை.

அ.ப-ரை: உடற்குயிர் - உடலுக்கு உயிர், கட்கிமை - கண்ணுக்கு இமை, வேதி - பரிசுவேதி (இரும்பைப் பொன்னுக்கும் சக்தி படைத்தது), மட்கலம் - மண்பாண்டம், ஏழை - ஆன்மஞானமுற பக்குவமற்றவன்.

வி-ரை: உயிர் இன்றேல் உடல் இல்லை. இமையின்றிக் கண் இல்லை. நூலின்றி ஊசியினால் பயன் இல்லை. அது போல சற்குரு இன்றேல் தான் இல்லை என்னும் அளவிற்குச் சீடன் அவரொடு ஒன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

உடலுக்கு உயிரே பாதுகாப்பு; கண்ணுக்கு இமையே பாதுகாப்பு; ஊசிக்கு நூலும் அவ்வாறே இன்றியமையாதது ஆகும். அதுபோல் சற்குருவின் சரணரவிந்தங்களே தமக்கு முழு பாதுகாப்பு என்பதை சீடன் முற்றிலும் உணர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும். இதையே “உடற்குயிர் போல் கட்கிமை போல் ஊசிநூல் ஒத்துவிடின்” என்றார். அவ்வாறு சற்குருவொடு சீடன் ஒத்து இருந்தால் அகந்தை அழிந்து ஆன்மபதம் பெறுவது திண்ணம். எப்படியெனில் மிருகங்களின் அரசனாகிய சிங்கமும் கூட தன் பசிக்கு இரை வேண்டியே பிறவற்றைக் கொல்லும்; பசி இல்லாவிட்டால் கொல்லாது விட்டுவிடும். ஆனால் புலியோ அவ்வாறின்றி, பசி உள்ளதோ இல்லையோ, கண்ணில் பட்ட எதையும் கொல்லாமல் விடாது. அதுபோல் நெருப்பில் எதைப் போட்டாலும் எரித்து விடும். நெருப்பிற்குத் தீனிபோட்டு அதை அணைப்பது என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. அதுபோல் பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும். பாம்பிடமிருந்து உயிரோடு தப்புவது என்பது மிக மிகக் கடினம். இவை மூன்றும் அகப்பட்டனவற்றை முழுவதுமாக அழித்து விடும். அதுபோல் சற்குருவினிடம் அகப்பட்ட சீடனின் அகந்தை முற்றிலும் அழிந்துவிடும். இதைக் கூறவே “புலி தீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்காம்” என்றார்.

ஒப்பு: புலி வாயிற்பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே குருவினருட் பார்வையிற்பட்டவர்கள் அவரால் ரக்ஷிக்கப்படுவரேயன்றி ஒருக்காலும் கைவிடப்படார்

- நானூர் அருண்மொழித் தொகுப்பு, ஸ்ரீபகவான்.

மாறாக, சற்குருவொடு சீடன் ஒத்துபோகாமல் பக்குவமற்றிருந்தால் அதனால் சற்குருவின் அருளால் அவனுக்கு எந்தவித பிரயோஜனமும் இராது. நெருப்பினால் வாழை மட்டையை சுட்டு எரிக்க இயலாததைப் போன்றும், பரிசுவேதி இரும்பைப் பொன்னுக்குமேயன்றி, மண்பாண்டத்தைப் பொன்னாக மாற்றாதது போன்றும், பக்குவமற்ற சீடனுக்கு சற்குருவினால் பயனேதும் இல்லை; இந்த நூலினாலும் எவ்வித பிரயோஜனமும் இல்லை என்பதைக் கூறவருவார் “ஏழைக்கு ஆகாது இது” என்றார். இங்கே “ஏழை” என்பது அபக்குவியைக் குறித்து நின்றது.

உடலை உயிர் அபிமானித்தல் போன்றும், இமை கண்ணைவிட்டு நீங்காது, அதனைத் திரும்பாதி வந்து சார்வதற்கு முன்னே பாதுகாத்தல் போன்றும், ஊசி இருக்கும் இடம் தோறும் நூல் பின் தொடர்வது போன்றும் சற்குருவின் உடலை உயிர்போல் அபிமானித்தும், அவருடலைக் கண்ணை இமை காப்பதுபோல் பாதுகாத்தும், ஊசியின் நூல் போல் அவர் திருவுள்ளக் குறிப்பறிந்து அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, அவரை வழிபட்டுச் சரணாகதி செய்ய வேண்டும் என்னும் மற்றொரு பொருளும் காண்க.

மேலும், புலி, தீ, பாம்பாதிதளித்தில் வீழ் என்று சற்குரு விதித்தாலும், அதைச் சிரமேற்கொண்டு உடனே செயலாற்றாமளவிற்குச் சீடன் சற்குருவினிடத்தில் அபார நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறவேண்டியே “புலி தீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்காம்” என்று நவின்ருரென்னும் பொருளும் பொருந்துவதே.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் இந்த நூலைப்

பயின்றொழுமுகும் சீடனின் இலக்கணம் வகுத்தாராயிற்று.

16. ஆலிங் கனத்திலே யைந்தினையும் பாடுவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதிரைபோற் - காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோற்கின்னரிப் பாட்டுல்லாசம்
கொண்டவர்போற் கண்டவர்க்கா கும்.

ப-ம்:

ஆலிங் கனத்திலே ஐந்தினையும் பாடுவோன்
மால்இன்ப வாரி மறிதிரைபோல் - காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல் கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம்
கொண்டவர்போல் கண்டவர்க்கு ஆகும்.

பொ-ரை: மாதர் ஆலிங்கனத்தில் ஐந்து இந்திரியங்களின்
சுவையையும் அநுபவிப்பவன் மயக்கும் பெண்ணின்ப கடல்
அலைகளால் முழுவதுமாக மூழ்கடிக்கப்படுவது போன்றும்,
விடியல் வேளையில் சூரியனின் வருகையால் மலர்ந்த
மலர்களின் வாய் வடிவாயமைந்த சலங்கைகளின் ஒலி
போலும், (இசைவல்லுநர்களாகிய கின்னரர்கள் இசைக்கும்)
கின்னரிப் பாட்டில் தம்மை இழந்து உவகை கொண்டவர்கள்
போன்றும், இந்நூலை முறைப்படி சிரத்தையொடு பயின்று,
அதன்படி ஒழுகுபவர் ஆன்மாநுபவம் பெற்று, அதில் மூழ்கித்
தம்மை இழப்பர். பாடுவோன் - அநுபவிப்பவன்; படுதல் -
அநுபவித்தல், பாடு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். விடு-
வீடு போல.

அ.ப-ரை: ஆலிங்கனம் - தழுவுதல் (To embrace),
ஆலிங்கனத்திலே ஐம்புலனின்பங்கள் (ஒப்பு: "கண்டு கேட்டு
உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புலனும், ஒண்டொடிகண்
ணைஉள" - குறள் 1101).

பொருள்: கண்ணால் கண்டும், காதால் கேட்டும், நாவால்
உண்டும், மூக்கால் மோந்தும், உடம்பால் தீண்டியும்
ஐம்புலன்கள் அநுபவிக்கும் - பரிமேலழகர் உரை.), மால் -

மயக்கம், வாரி - கடல், திரை - அலை, மறிதிரை - ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக உயர்ந்து மூழ்கடிக்கும் அலை, காலப்பூ - உதய காலத்தில் பூக்கும் மலர், கிண்கிணி - சலங்கை, கின்னரி - வீணையை விட சிறியதாக உள்ள ஒரு யாழ்வகை வாத்தியக் கருவி; இரண்டு தந்திகள் கொண்டது. உல்லாசம் - உள்ளக்களிப்பு (*Mirth, Gay*), கண்டவர் - இந்நூலை உள்ளபடி உணர்ந்து, அதன் உட்பொருளை அறிந்தவர்.

வி-ரை: மலர்கள் கதிரவனைக் கண்ட பூரிப்பில் தாமாகவே மலர்வன. மலர்ந்த மலர் வடிவமைந்த சலங்கை கிண்கிணி ஆகும். நடனம் செய்யும் மாதர்காலில் அணிவது; மாடுகளின் கழுத்திலும் கட்டப்படுவதுண்டு; இது ஓசையின்பம் தருவதாகும், கால - காலிலுள்ள

கந்தர்வலோகம் போன்று கின்னரர் லோகம் என்பது தேவர்கள் வசிக்கும் லோகங்களில் ஒன்றாகும். குதிரை முகமும் மனித உடலும் கொண்ட கின்னரர்கள் கின்னரி வாத்தியத்தைக் கையாளுவதில் கைதேர்ந்த இசை வல்லுநர்கள் ஆவர். குபேரன் இவர்களின் தலைவர் ஆவார். கின்னரி வாத்யம் என்பது இரண்டு தந்திகள் கொண்டதும், அளவில் வீணையை விட சிறியதும், யாழ்வகையைச் சேர்ந்ததோர் இசைக் கருவியாகும். அளவு கடந்த உள்ளக் களிப்பை உண்டாக்கும் கின்னரி இசையைக் கேட்பவர், அதில் மூழ்கித் தம்மை இழந்துவிடுவர்.

மேற்காணப்படும் மூன்று உபமானங்களிலும் “தன்னை மறத்தல் அல்லது தன்னிழப்பு செய்தல்” என்பது பொதுவாக (*common feature*) விளங்குகிறது. அவ்வாறு தான் ஒரு உடல் என்னும் தேகாபிமானம் அற்றவரே ஆன்ம தரிசனம் செய்யத் தகுதி பெற்றவராதலால், இந்த மூன்று உவமைகளும் பொதுவாக மட்டுமன்றி சிறப்பாகவும் விளங்குகின்றன.

- கிண்கிணி ஒலி, கின்னரிப் பாட்டு ஒலி கேட்பவர் மற்றொன்றும் கேளாது அதனையே கேட்டு உவகையும் உல்லாசமும் உறுவதுபோல், ஆன்மாநுபவத்தில் அது ஒன்றே

பூரணமாகப் பெருகி நிறைந்து மற்றொன்றும் தோன்றாது, காணாது, கேட்காது அந்த ஆன்மசுகமே தன் சொருபமாக ஆன்மஞானி ஒளிர்வதை “(ஆடல்மகளின்) கின்கிணியாய்ச் செய்ததுபோற் கின்னரிப் பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர் போல்” என்றார். இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் நூலின் விளைவு கூறினார்.

17. வணங்கா வுரைக்கு வணக்கமிலை தீங்கை
வணங்கிவாழ்த் தென்னில் வளமியா-வணங்குகினும்
எல்லார்க்கு நன்றா யிருப்பதில்லை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லா திலை.

ப-ம்: வணங்கா உரைக்கு வணக்கம் இலை தீங்கை
வணங்கி வாழ்த்து என்னில் வளம்யா - வணங்குகினும்
எல்லார்க்கு(ம்) நன்றாய் இருப்பதில்லை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லாது இலை.

பொ-ரை: தற்போத அகந்தை அடங்காது ஆணவம் மிகுந்துள்ள நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை. தீமைகளைப் பரப்பும் நூலிற்கு அடக்கம் கூறி அதனை வாழ்த்துங்கள் என்றால், அதனால் உண்டாகும் நன்மை ஒன்றும் இல்லை. உயிர்களுக்குப் பெருத்த நன்மைகளை விளைக்கும் நூலிற்கு அடக்கம் இடம் பெறின், அந்த அடக்கம் எல்லோருக்கும் பொருமை முதலியவற்றால் ஒருசேர ஏற்புடைத்ததாக அமைவது இல்லை. எந்த ஒரு நூலும் எல்லோருக்கும் தீமை பயப்பதும் இல்லை.

அ.ப-ரை: உரை - நூல், வளம்யா - வளம் யாது? (நன்மை இல்லை), பொல்லாது - தீயது (evil, wicked).

வி-ரை: நூலாசிரியர்தம் நூலுக்கு “அவையடக்கம்” பாடுவது இலக்கிய மரபு ஆகும். இம்மரபின்படி இந்த நூலில் தம் “அவையடக்கம்” பாடுவதில் ஒரு புதுமை புரிந்துள்ளார் ஆசிரியர்! அதாவது, அவையடக்கம் பாடுவதன் தாத்தாரியத்தை இந்த அவையடக்கப் பாடலிலே அலசுகிறார்.

“வணங்காவுரை” என்றதினாலே அவையடக்கம் கூறினும், அடக்கம் அறவே இல்லை என்பது உறுதிப்படுகிறது. ஏனெனில் தற்போத அகந்தை எழுச்சியினால் பாடப்பெறும் எந்த ஒரு நூலும் அகந்தையின் செருக்கை வெளிபடுத்துமேயன்றி, அடக்கத்தைக் கூறுவது எங்ஙனம்? ஆகவே “வணங்காவுரைக்கு வணக்கம் இல்லை” என்றார்.

அடுத்து, தீங்கினை மிகப் பெருத்த அளவில் எடுத்துக் கூறும் நூலிற்கு “அவையடக்கம்” பாடிச் சிறப்பிப்பதால் ஏற்படும் நன்மை ஒரு சிறிதும் இல்லை. எனவே “தீங்கை வணங்கி வாழ்த்தென்னில் வளம்யா” என்றார். மாறாக, பெருத்த நன்மையே விளைவிக்கும் நூலிற்கு அவையடக்கம் உண்மையாகவே அமையினும், பொருமை முதலியவற்றால் சிலரால் இகழப்படுவதால் “எல்லார்க்கும் நன்றாய் இருப்பதில்லை” என்றார்.

இறுதியில் பயனற்றதாகக் கருதப்படும் நூலையும் கூட ஒரு சிலர் ஏற்றம் தந்து அங்கீகரிப்பதால் “யாதொன்றும் (எந்த ஒரு நூலும்) எல்லார்க்கும் பொல்லாதிலை” என்றார்.

இவ்வாறு இருக்கையில் தாம் எங்ஙனம் இந்த நூலிற்கு அவையடக்கம் கூறுவது என்று கூறிக்குறிப்பால் அவையடக்கம் கூறுவாராயிற்று. அடுத்து வரும் வெண்பாவில் அகந்தை அழிந்த நிலையில் நூற்பயனை எவ்வாறு எவரே கூறுவர்; கூறுவதற்கு எவரே உளரென்கிறார்.

18. அறைந்த பறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தமுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா - திறங்கேளீர்
கூடக் கரைவதலாற் கூறிற் பயனில்லாப்
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

ப-ம்: அறைந்த பறைகுழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்க
மறந்துஅமுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா - திறம்கேளீர்
கூடக் கரைவத(ல்)லால் கூறிப் பயனில்லாப்
பாடற்கு ஆர்பார்ப்பார் பயன்.

பொ-ரை: மரணம் சம்பவித்த வீட்டில் வாத்யத் தொனிக்கும், இத்தொனிக்கேற்ப ஊதும் புல்லாங்குழல் இசைக்கும், இவைகளுக்கேற்ப நடனமாடுவர்களுக்கும் ஏற்பத் தம்மை மறந்து அழும் மகளிரது அழுகையாகிய வாய்ப்பாட்டு ஒத்து வராது. அதுபோல் தற்போதம் அழிந்த நிலையில் கூறப்பட்டதாகலின் இந்நூல் எழுத்து முதலாய ஐந்து இலக்கணங்களொடு ஒத்து வராது. ஆயினும் இந்நூலின் பொருள் வலிமையைக் கேட்பீராக! இதன் பொருளை (ஆன்மாவை) உணர்பவர் தாமும் அந்த பொருளொடு (ஆன்மாவொடு) சேர்ந்து கரைந்து போவரேயன்றி தனித்துவப்பட்ட அகந்தையொடு எஞ்சி நில்லார். ஆகவே அப்படிப் பட்டவர்களுக்கு இந்த நூலைப்பற்றிய நூற்பயனைக் கூறியாது பயன்? ஆகவே பயனைக்கூறினாலும் பயனைப் பெறும் தற்போதம் ஒழிவதனால் பயனற்றப் பாடலிற்கு எவரே பயனைக் கருதுவர்?

அ.ப-ரை: பறை - சாவுப்பறை (நாலடியார், 24), பறையும் ஊதுகுழலும், திறம் - திறமை, கூடக் கரைதல் - தாமும் அதனோடு சேர்ந்து ஒன்றுபடுதல்.

வி-ரை: பறையும் ஊதுகுழலும் சேர்ந்து சரியொத்த நடனத்தொடு, மரணம் சம்பவித்த வீட்டில்துன்ப மேலீட்டால் தம்மை மறந்து, அந்த துன்பமயமாகவேயிருந்து அழுபவர்களின் ஒப்பாரிப் பாட்டு அழுகை ஒசை ஒவ்வாததுபோல், ஆன்ம இன்ப மேலீட்டால் தம்மை இழந்து, அந்த இன்பமயமாயிருக்கும் நிலையில் தம்மிடமிருந்து எழும் இந்த நூலின் பாடல்கள் தமிழ் இலக்கணத்தொடு ஒத்துப் போகாதென்று கூறுகிறார். அது மட்டுமல்ல; இந்த பாடல்களின் உண்மை சக்தியைத் "(தெரிந்து கொள்வீர்) திறம் கேளீர்" என்றும் கூறி இந்தப் பாடலின் உண்மைப் பொருளை விளக்குகிறார். அதாவது இந்நூலின்கண் அமைந்துள்ள பாடல்களைப் பொருள் உணர்ந்து ஒதுவார், அகந்தை

அழியப்பெற்று, ஆன்ம வஸ்துவொடு ஒன்று கலப்பராதலால் “கூடக் கரைவதல்லால்” என்கிறார். தற்போத அகந்தைவயப்பட்ட ஜீவனுக்கே பாவ, புண்ணிய வினைப்பயன்கள் பற்றுமாதலால் ஜீவத்துவமே அழிந்துவிட்ட நிலையில், பயனை அனுபவிக்க “கூடக் கரைபவர்” எஞ்சி நில்லாமையினால் இந்நூலின் பாடல்களை “பயனில்லாப் பாடல்” என்றும், நூற்பயனை பார்க்கவோ, அனுபவிக்கவோ எவரே ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாக மிஞ்சி உளர் என்றும் கூறுகிறார்.

தற்போதம் அழிந்த நிலையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டதென்று ஆசிரியர்கூறுவதைப் போன்றே, குருவாசகக் கோவையில் ஸ்ரீ முருகனாரும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: யான் ஏன் போதத்தால் எழுதாக் கிளவிக்கு
யான் ஏன் இயம்பல் அவையடக்கம் - மோன
சமாதியால் உள்ளத்துள் சான்றோர்தேர் அந்தப்
புமானதே இந்நூற் பொறுப்பு. -பாடல் 11

பொருள்: நான் என்று எழும் அகந்தை போதத்தால் எழுதப்படாத இந்த நூலுக்கு நான் ஏன் அவையடக்கம் கூற வேண்டும்? ஏனெனில் மோனான்ம சகஜ சமாதியில் தம் இதயத்தில் ஞானியர் அறியும் பூமானாகிய ஸ்ரீரமண பகவானே இந்நூலின் ஆசிரியர் ஆவார்.

ஆகவே ஆசிரியர் தற்போத ஒழிவும், ஆன்மானந்தப் பேறுமே இந்நூலின் முடிந்த முடிவான பொருள் என்று இந்தத் திருவெண்பாவில் விளக்கினாராயிற்று.

19. போதவொழிவையுரை போய்த் தீண்டாபூதலத்தோர்
பாதமனங் கண்போலப் பற்றுமோ - நீதெளியின்
கண்ணாடி யிற்கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல் போற்
கண்ணூரி சன்னையைப்போற் காண்.

ப-ம்: போத ஒழிவை உரைபோய்த் தீண்டா பூதலத்தோர்
பாத(ம்)மனம் கண்போலப் பற்றுமோ - நீதெனியின்
கண்ணாடியில் கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல் போல்
கண்நாரி சன்னையைப்போல் காண்.

அந்வயம்: நாரி கண் சன்னையைப் போல் காண் எனக் கூட்டுக.

பொ-ரை: பாதம், மனம், கண் ஆகிய கருவி கரணங்களால்
நடந்து சென்றும், நினைத்தும், பார்த்தும் இந்த பூவுலகத்தவர்
ஒவ்வொரு பொருளையும் அளவிட்டு அறிவதுபோல், தற்போத
ஒழிவை, அதாவது ஆன்ம எழுச்சியை நூல்கள் அளவிட
இயலாது. மாறாக ஆன்ம வஸ்துவை இதயத்தில் தெளிந்து,
உணர வேண்டுமென்றால் மிகச்சிறிய கண்ணாடியில் மிகப்
பெரிய கடலை குழந்தைக்குக் காட்டுவது போலும், . ஒரு பெண்
(மனைவி), தன் புருஷனுக்கு கண்ஜாடையால் பிறர் அறியாது
தன் கருத்தைக் காட்டுவதுபோலும், அந்தரங்க மோனத்தில்
நான் அறிவிக்கும் குறிப்பால் அந்த ஆன்மவஸ்துவை அறிந்து
கொள்!

அ.ப-ரை: உரை - நூல் (சொற்கள்), கண்ணாரி - வேசி, சன்னை -
1) குறிப்பு, 2) சமிக்கை (Hint), நாரி - பெண் (இங்கு மனைவி).

ஆன்மாநுபூதி குரு - சீடர்க்கிடையே அந்தரங்கத்தில்
மௌன பாஷையிலே நிகழ்வதென்பதை இந்தத்
திருவெண்பாவில் தெரிவித்தாராயிற்று.

20. ஆனைக்கை போலபின வத்துவிதா நந்தமாம்
மோனத்தை வாக்குமன முட்டுமோ - ஞானத்தாற்
காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற
லாற்கருதி நீசிவமா வை.

ப-ம்: ஆனைக்கை போல் அபி(ன்)ன அத்துவித ஆனந்தமாம்
மோனத்தை வாக்குமன(ம்) முட்டுமோ - ஞானத்தால்
காக்கை இருந்தமனை கைமேல்பிறை என்ற
லால் கருதின் நீசிவம் ஆவை.

பொ-ரை: ஸ்பரிசம் அறியும் கையும் கந்தம் (வாசனை) அறியும் மூக்கும் ஒன்றாய் உள்ள யானையின் துதிக்கையைப் போன்று, ஜீவனும் ஆன்மாவும் இரண்டற்றிருக்கும் அத்துவித மோனானந்தத்தை மனமும், அதிலிருந்து பிறக்கும் சொற்களும் தீண்ட இயலுமோ? (இயலாது என்றவாறு). ஆயின், எவ்வாறு அது இயலும் என்று கேட்பாயாகில், ஒரு வீட்டைக் காக்கை இருந்த வீடு என்றும், சந்திரனின் பிறையைக் கைவிரலால் மேலே ஆகாயத்தில் காட்டி அறிவிப்பது போன்றும், நான் இந்நூலில் காட்டும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் கூர்ந்து விசாரித்து அந்த ஆன்மாவைத் தியானித்தால், நீயும் அந்த ஆன்ம மங்கலமாகவே ஆகிவிடுவாய்!

அ.ப-ரை: ஆனை - யானை, அபின - அபின்ன, மனை - வீடு, பிறை - பிறைச்சந்திரன், கருதின் - தியானிப்பின், சிவம் - i) ஆன்மா, ii) மங்கலம் (Auspiciousness) (ஆன்மாவை சத்தியம் (வாய்மை), சிவம் (மங்கலம்), சுந்தரம் (அழகு) என்று குறிப்பது வழக்கு ஆகும். தவிர, “சிவசொருபமாகி விடுவாய்” என்பதும் பொருந்தும்), மனை - வீடு.

வி-ரை: கை, மூக்கு (நாசி) என்று இரண்டு உறுப்புக்கள் பொதுவாக ஒரு பொருளை எடுத்தல், சுவாசித்தல், ஆகிய இரண்டு விஷயங்களையும் தனித்தனியாகப் பிரித்து அறிவதாக இருந்தாலும், யானைக்கு இரண்டும் துதிக்கையாய் இருப்பதுபோல, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்று இரண்டு ஞானங்களும் வேறாயிருப்பினும், சாயுஜ்ய முக்தி பதத்தில் பிரிவுபடாது ஒன்றாயிருத்தலின் “ஆனைக்கைபோல அபி(ன்)ன அத்துவித ஆனந்தமாம்” என்றார்.

வீடுகள் பலவற்றையும் கடந்து காக்கையிருந்த வீட்டை அடைவாய் என்று ஒருவன் கூற, அவ்விதமே அந்த வீட்டை அடைவதுபோல, தத்துவங்கள் முப்பத்தாறையும் கடந்து, “நாத தத்துவத்தின் முடிவில் நின்ற ஆன்ம பரம்பொருள் நீ” என்று சற்குரு உபதேசிக்க, சீடன் அவ்விதமே தத்துவங்களைக் கடந்து

சென்று அறிவதால் “காக்கையிருந்த மனை” என்றார். அதுபோலவே பிறைச்சந்திரனை கைவிரலால் மேலே சுட்டி அறிவிக்க, அந்த பிறையைத் தரிசித்தல் போல், சற்குரு சுட்டிக் காட்ட, ஆன்மாவைத் தன்னுள்ளே மூழ்கி அகத்தே தரிசித்தலால் “கைமேல் பிறை” என்றார்.

வானத்தில் பிறை எங்கு உள்ளது என்று வினவ, அவனுக்கு ஒருவன் வானத்தில் இருக்கும் பிறையைச் சுட்டிக்காட்ட ஒரு வீட்டின் கூரைமீது இருக்கும் காக்கையை முதலில் காட்டிப் பின் காக்கைக்கு நேர் மேலே பார் என்று சொல்லிக் கை காட்டிப் பிறையைச் சுட்டுவது. இதனை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் தடஸ்தலக்ஷணம் என்பர். இதுபோல் “ஞானத்தால் கருதின் நீசிவம் ஆவை” என்றார்.

இவ்விதம் கண்போலும் ஜீவாத்மா, விரல் போலும் திருவருள், பிறைபோலும் ஆன்மா என்றுத் தக்கவாறு உவமானங்களை இந்தத் திருவெண்பாவில் காட்டினாராயிற்று.

21. முலையுண்ணி நீர்உண்ணு மோட்டெருமை மூடர்
சலமின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர் - பலதாரை
வட்டிலே போதுமவர் மாயோக வாசகத்தைக்
கிட்டி னரகங் கிடர்.

ப-ம்: முலை உண்ணி நீர் உண்ணு(ம்) மோட்டெருமை மூடர்
சலம் இன்றிச் சந்து உரைப்பார் தர்க்கர் - பலதாரை
வட்டிலே போதுமவர் மாயோக வாசகத்தைக்
கிட்டின் நரகம் கிடர்.

பொ-ரை: அறிவற்ற மூடர், பசுவின் பால் சுரக்கும் மடியைக் கடிக்கும் உண்ணியைப் போன்றும், தடாகத்தில் நீர் அருந்தும் முரட்டு எருமையைப் போன்றும், நீர் இல்லாமல் சந்தனம் அரைக்க முயலுவார் போன்றும், உண்மையை ஞானிகள் கூறும்போது அதைப் புரிந்துகொள்ளாமல் விதண்டாவாதம் புரியும் தர்க்கர் போன்றும் செயல்படுவர். பல துளைகளைக்

கொண்ட வட்ட வடிவத் தட்டில் நீர் தங்காதது போல், ஞானிகளின் அறிவுரைகள் இத்தகைய மூடர் உள்ளத்தில் தங்காது மறையும். அப்படிப்பட்ட மூடர்களின் வார்த்தைகளை உண்மையென நம்புபவர்கள் நரகத்தையே நெருங்கினவர் ஆவீர்கள். இதை அறிவீராக! (போன்றவர் என்ற சொல்லை எல்லா உவமைகளோடும் கூட்டுக). முலையுண்ணி, எருமை, சந்துரைப்பர், தர்க்கர், பல துளை வட்டில் போலும் விளங்கும் மூடர்களின் வாசகத்தைக் கிட்டினால் நரகத்தைக் கிட்டினவராவீர் என்பது கருத்து.

அ.ப-ரை: முலையுண்ணி - பாலுண்ணி (wart), புலிமுகத்துண்ணி (Acarus, tick on dogs, sheep & cattle) போன்று பசுவின் முலையைக் கடிக்கும் ஒருவகை ஜந்து, மோட்டு - முரட்டுத்தனம், சலம் - நீர் (ஜலம்), சந்து - சந்தனம், உரைத்தல் - தேய்த்தல் (to rub, to grate, to wear away by rubbing) பலதாரைவட்டில் - பல துளைகள் கொண்ட வட்டத்தட்டு, கிடர் - முன்னிலைப்பன்மை [Expletive used only in the 2nd person plural meaning see! behold!], மாயோக - மாயாயோக, கிட்டின் - அடைந்தால் (நம்பினால்), தர்க்கம் - வாதம் (Argument), கிடர் - கிட்டினீர் (இடைக்குறை).

வி-ரை: ஞானிகளின் வாக்கில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டுமேயன்றி, முலையுண்ணி போன்றவர்களின் வாக்கில் ஈடுபடக் கூடாது. போலிகுருமார்களின் மாயா வாசகத்தைக் கேட்க நெருங்காதீர்கள் என்பது இந்தத் திருவெண்பாவில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. அதற்கு சில உவமானங்களை நூலாசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார்.

- (1) முலைஉண்ணி பால் சுரக்கும் பசுவின் முலையைக் கடித்து உதிரத்தை உண்ணுமேயன்றி, பாலை உண்ணாது. அது போன்று விதண்டாவாதம் செய்பவர் ஆன்மானந்தப் பேறு பெறாது, பிறவிச்சுகங்களையே நாடி நிற்பர். (பால் -

ஆன்மசுகம், உதிரம் - இம்மைச்சுகங்கள்)

- (2) முரட்டு எருமை மாடு தடாகத்தில் மூழ்கியும், நீரை அருந்தாததுமட்டுமன்றி, குளத்தையும் சேருக்கிவிட்டுச் செல்வதுபோல், ஞானிகளிடம் சென்றும், அவர்தம் அமுத மொழிகளைக் கொள்ளாது, அவர்களின் தெளிந்த சித்தத்தைத் தருக்கர் தம் பயனற்ற வாதங்களினால் சேருக்கிக்குழப்பமுயல்வர். (ஆயினும் குளத்தில் சேறு அடியில் தங்கி, மீண்டும் குளத்து நீர் தெளிதல் போல், ஞானிகளின் அறிவு எப்போதும் தெளிந்தே நிற்கும்).
- (3) மூடர் அறியாமையில் மூழ்கி, ஞானிகள் நன்மையே கூறினும் தெரிந்து கொள்ள மாட்டார்.
- (4) தாம் பிடித்த பிடி விடாது தீதையே நாடி நிற்பது போல், தருக்கர் ஞானிகளின் ஹிதம் தரும் அறிவுரையை ஏற்காதது மட்டுமல்லாது, தாம் உழலும் தீநெறியையே நாடி நிற்பர்.
- (5) சந்தனம் அரைப்பார் சந்தனக் கட்டையில் நீர் விடாமல் அரைத்தால், கை வருத்தமேயன்றி பயன் ஒன்றும் மிஞ்சாததுபோல், ஞானிகளோடு வீண் தர்க்கத்தில் ஈடுபடும் மூடருக்கு வாய் வருத்தமேயன்றிப் பயன் ஒன்றும் இல்லை.
- (6) பலத்துளை வட்டிலில் எவ்வளவு நீர் விட்டாலும், நீர் தங்காது ஒழுகி வீழ்ந்து விடுவதுபோல, ஞானிகள் உய்ந்து போவதற்குரிய ஒரு நெறி கூறும்போது, அதைத் தம் பலவித தர்க்கங்கள் என்னும் துளைகளால் மலிப்படுத்தி தருக்கர் அதனைப் பயனற்றதாக்குவர். அதனால் ஞானிகளின் உபதேசம் அவர்களின் இதயத்தில் தங்குவதில்லை.
- (7) இத்தகைய அஞ்சாரியர்களின் (ஆசிரியரல் லாதவர்களின்) மூடவாதங்கள் கேட்போரின் மனத்தை மயக்கும் சக்தி படைத்தவை என்பதால் 'மாயோக

வாசகம் (மாயாயோக வாசகம்)' என்றும், போலிஆசாரியர்களுக்கு மட்டுமல்ல; அவற்றால் ஈர்க்கப்படுவருக்கும் நரகமே கிடைக்கும் என்றும் கூறுகிறார்.

- (8) இவற்றை நன்கு தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று கூற வருவார் 'கிடர் (நரகம் கிட்டினீர்)' என்று கூறி, இந்தத் திருவெண்பாவை அழுத்தத்திருத்தமாக நிறைவு செய்கிறார். ஆக, போலிஆசாரியர்களின் அறியாமையையும், அவர்தம் துர்க்குணத்தையும், அவர்களின் வாதப்பிரதிவாதங்களை கேட்பது ஆகாது என்பதையும் இந்தத் திருவெண்பாவில் ஒருங்கே உரைத்தாராயிற்று.

**22. குன்றழலி நெந்துநீர் தேடும் குருடரைப்போற்
கன்றுபசு வைப்பார்க்குங் காலம்போ - லொன்றொன்றில்
வேட்டவதி மோகி விடயம்போற் சற்குருவைத்
தேட்டமதி பக்குவமாய்த் தேர்.**

ப-ம்:

குன்றுஅழலின் நொந்துநீர் தேடும் குருடரைப்போல்
கன்றுபசுவைப் பார்க்கும் காலம் போல் - ஒன்றுஒன்றில்
வேட்டஅதி மோகி விடயம்போல் சற்குருவைத்
தேட்டம் அதிபக்குவமாய்த் தேர்.

பொ-ரை: குன்றச் செய்யும் வெப்பத்தில் அழன்று பருக நீர் எங்குள்ளதென்று தேடும் அறிவில்லாரைப் போன்றும், கன்று பாலைக் குடிக்க வேண்டிய காலத்தில் தன் தாய்ப்பசுவைத் தேடுவது போன்றும், ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களில் ஒன்றிலொன்று மாறி மாறி, மேலும் மேலும் அதிக மோகம் வைக்கும் அதிமோகியைப் போன்றும் தமக்குரிய சற்குருவைத் தேடுவதே அதிதீவிரதர பக்குவம் என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: குன்று அழல் - உடல் குன்றச் செய்யும் வெப்பம் (குன்றினனையாரும் குன்றுவார்-குறள் 965),

குருடு - அறிவின்மை; கண்ணிலார் என்றுமாம், அதிமோகி - அளவிற்கு அதிகமாக இன்பத்தில் பற்று வைப்பான், தேட்டம் - தேடுதல், தேர்தல் - உணர்தல், விடயம் - விஷயம்

வி-ரை: (1) தாங்க முடியாத வெப்பத்தால் பருக நீரைத் தேடுகின்ற மூடர் போன்று, அதி தீவிரதர பக்குவர்களுக்கு சம்சாரப் பிறவிப் பிணி தாங்கவொணாத மாபெரும் துன்பமாய்த் தோன்றுமாதலால் “குன்று அழலின் நொந்து நீர் தேடும் குருடரைப் போல்” என்றார். வெயிற்காலத்தில் அறிவுடையோர் நீர்தம்மிடமே வைத்திருப்பர் எச்சரிக்கையாக என்பது கருத்து.

(2) ஒரு காலத்தில் சுகமாய்த் தோன்றிய இந்திரியாதி பிரபஞ்ச விஷய வாசனைகள், இக்காலத்தில் மாபெரும் துன்பமாய்த் தோற்றலின், கன்று காலை, மாலை காலத்து அன்பொடு தாய்ப்பசுவைத் தேடுவது போன்று அதிதீவிரதர பக்குவர் ஞானாசிரியரைச் சிரத்தையொடு தேடுவரென்று கூற வேண்டியே “கன்று பசுவைப் பார்க்கும் காலம் போல்” என்றார்.

(3) பற்பல விஷய சுகத்தை விரும்பும் அதிமோகி, தான் விரும்பியவற்றில் அதிக சுகம் தருவதாகக் கருதும் ஒரு விஷய சுகத்தில் மனத்தை இழந்து, அதனையே நினைந்து, அதனையே தேடுவதுபோல், அதிதீவிரதர பக்குவர் ஆன்மப் பேரின்பம் ஒன்றையே நினைந்து, அதை அருளும் ஞானாசிரியரை என்றைக்கு அடைவோமென்று அதே நினைவாவராதலின் “ஒன்றொன்றில்லொன்று வேட்ட அதிமோகி விடயம் போல்” என்றார். “அதிவிடயமோகி” என்று அவ்வயப்படுத்தினாலும் பொருந்தும். இங்கே விடயம் விஷயாதி சுகத்தைக் குறித்து நின்றது.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் சற்குருவைத் தேடும் சீடரது அதிதீவிரதர பக்குவத்தின் இலக்கணம் வகுத்தாராயிற்று.

23. பெண்ணு ணலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியு
மெண்ணுத பேத மியல்பின்றிப் - பண்ணுங்காற்
காரணகத்தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூ
லாரணமு மாகமமு மாம்.

ப-ம்: பெண்ணுண் அலியாய் பிறந்துவளர்ந்தே அழியும்
எண்ணுத பேதம் இயல்பின்றிப் - பண்ணுங்கால்
காரணகத்தா ஒருவன் உண்டு அவனைக் காட்டு(ம்) நூல்
ஆரணமும் ஆகமமும் ஆம்.

பொ-ரை: பெண், ஆண், அலி, மற்றும் எண்ணற்ற
பேதங்களாய்த் தோன்றி, வளர்ந்து, அழிவதாகவும், இது தான்
இதன் இயல்பு என்று அறுதியிட்டுக் கூற இயலாததாய் உள்ள
உலகிற்கு தானே செயல்படும் தற்சுதந்திரம் இல்லாமையில்,
இதனை படைத்தற்குக் காரணமாக விளங்கும் கருத்தன் (பூரண
சுதந்திரத்தொடு செயல்படுபவன்) ஒருவன் உண்டு. அவனைச்
சுட்டிக் காட்டும் நூல்கள் நான்கு வேதங்களும், மற்றும் ஆகம
சாத்திரங்களும் ஆகும். [இவைகளால் அவனை அறிந்து கொள்க
என்பது பொருளாம்].

அ.ப-ரை: சுத்தா - கருத்தன், ஆரணம் - வேதம், எண்ணுத
பேதம் - எண்ணற்ற பேதங்கள் (எண்ண முடியாத பேதங்கள்).

வி-ரை: உலகிற்குத்தனி இருப்புணர்வு இல்லை. உதாரணமாக,
மாம்பழம் அதற்கென்றேயுரிய தனிச் சுவை (sweet taste)
உடையது. எவர் அதை உண்பினும் அதே சுவையை மீண்டும்
மீண்டும் தரும். அத்தகைய தனித்துவப்பட்ட இயல்பு உலகிற்கு
இல்லை. டாக்டர் பட்டம் பெற்று மேற்படிப்பிற்கு வெளிநாடு
செல்லும் இளைஞனுக்கு உலகம் சொர்க்கபுரியாகத் தோன்றும்.
திருமணம் முடிந்து தேன்நிலவு செல்லும் இளம்
தம்பதியினருக்கு இந்த பூவுலகம் ஆனந்தமயமே! அதே
சமயம், பாயில் படுத்து நோயில் இராப்பகலின்றி வருந்தும்
வயோதிகனுக்கு இந்த உலகத்தை விட நரகம் வேறொன்று

இல்லை. எனவே ஒருவருக்குத் துன்பமயமாகவும், மற்றொருவருக்கு இன்பமயமாகவும் ஒரே சமயத்தில் விளங்கும் இந்த உலகம் தனக்கென ஒரு இயல்பு அற்றதென்பார் “இயல்பின்றி” என்றார்.

உலகம் எண்ணற்ற பேதங்களை உடையது; 84 லட்சம் பிறவி வகைகளைக் கொண்டது உலகம் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ஒரே ஒரு உலகம் என்பது மட்டுமன்றி, சத்ய, பித்ரு, யக்ஷ, கின்னர, தேவ, கந்தர்வ, ராக்ஷச, நாகலோகங்கள் போன்று எண்ணற்ற உலகங்கள் இருப்பதாகப் பெரியோர் கூறுவர். ஆகவே உலகம் என்றாலே பேதங்கள் என்றாகிறது; எந்த ஒரு உலகமும் பேதங்கள், மாறுபாடுகள் இன்றி அமையாது. உலகின் எண்ணற்ற பேதங்களை வலியுறுத்திக்கூற விரும்புவார் “எண்ணாத பேதம்” என்றார். மேலும் நன்கு விளக்கும் வகையில் மனிதப் பிறவியில் உள்ள பெண், ஆண், அலி என்னும் மூன்று பேதங்களை உதாரணம் காட்டினார். மற்றும், இவை அனைத்தும் அழியாப் பொருள்கள் அல்ல; இந்த உலகில் பிறந்து, வளர்ந்து, மறைந்து போகும் தன்மையதேயென்பதைக் கூற வருவார் “பிறந்து வளர்ந்தே அழியும்” என்றார்.

இந்தத் திருவெண்பாவின் மற்றொரு சிறப்பு, பெண், ஆண், அலி என்னும் சொற்களை பன்மைப் பொருளில் கூறியிருப்பதேயாகும். ஆகவே இந்த வெண்பாவில் குறிக்கப்படாத உலகையும் பன்மையாகக் கொள்வதே சரியாக அமையும். மேலும் “அலி” என்றதனால் ஆண், பெண், ஆகிய உயர்திணை வர்க்கம் மட்டுமன்றி, புல், புழு, கல், மண் ஆகிய அஃறிணை வகைகள் யாவற்றையும் குறித்தாராயிற்று.

உலகிற்குத் தனித்தன்மை இன்மையினால், அது தன் செயல்பாட்டில் தற்சுதந்திரம் (*Independent functioning*) அற்றது. எனவே அத்தகைய உலகம் உருவாவதற்கு ஒரு காரண கர்த்தா இருக்க வேண்டும் என்பதை “காரண கர்த்தா ஒருவன்

உண்டு” என்று குறித்தார். காரியம் நிகழ்வதற்குக் காரணம் அவசியமாகும். காரணமும் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்த காரணம் என்று மூன்று வகைப்படும். மண்பாண்டம் உருவாக, மண் முதற்காரணம்; தண்ட சக்கரம் துணைக்காரணம்; குயவன் நிமித்த காரணமும். அதுபோல் நிமித்த காரணமாகிய பரமான்மா, துணைக் காரணமாகியத் தன் கிரியா சக்தியினால் முதற்காரணமாகிய மாயாசக்தியிலிருந்து ஜக, ஜீவ, ஈசுவரர்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. மண்பாண்டத்தைக் கொண்டு, அதனைக் காரியப்படுத்திய குயவன் ஒருவன் உள்ளான் என்று அறிவதுபோன்று, உலகைப் பார்க்கும் போது, அதனைக் காரியப்படுத்திய கருத்தா (ஆன்மா) ஒன்று உள்ளது என்பது அறியப்படுவதாகலின் “பண்ணுங்கால் காரண கர்த்தா ஒருவன் உண்டு” என்றார்.

மற்றைய நூல்களைப் போலல்லாமல் ஆன்மவஸ்துவை வேதமும், இறைவனை ஆகமங்களும் நேரடியாகச் சுட்டிக் காட்டுவதால் “அவனைக் காட்டு(ம்) நூல் ஆரணமும் ஆகமமும் ஆம்” என்றார்.

மற்றும், “பண்ணுங்கால்” என்று ஏழாம் வேற்றுமை உருபுதனை பயன்படுத்தியிருந்தாலும், பண்ணுவதற்கு (செய்வதற்கு) என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபே பொருந்துதல் காண்க. [உருபு மயக்கம்].

ஒப்பு:

காரியம் காரணம்கண் முதல்துணை நிமித்தம் கண்டாய்
பாரின்மண் திரிகை பண்ணும் அவன் முதல்துணை நிமித்தம்
தேரின்மண் மாயை ஆகத் திரிகைதன் சக்தியாக
ஆரியன் குலாலனாய் நின்று ஆக்குவன் அகிலமெல்லாம்

- சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம், முதல் சூத்திரம் - 18

(குலாலன் - குயவன், திரிகை - சக்கரம்).

இவ்வாறு இந்த திருவெண்பாவில் ஆன்மா (இறைவன் அல்லது பதி) கண்டிப்பாக நிரந்தரம் உள்ளது என்று அறிவிக்கிறார்.

24. தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா
துன்னிலொழி வாழுதிப்பீ றென்றுமிலைச் - சந்நிதிக்கே
யஞ்சுதொழி லாமதனையாநந்த வாக்காலே
கிஞ்சளவு கேட்கலுமா கும்.

ப-ம்:

தன்னை அறியாது வேறுஉண்டாய்த் தான்அறியாது
உன்னில் ஒழிவுஆம் உதிப்பு ஈறு என்றும் இலைச் - சந்நிதிக்கே
அஞ்சுதொழி லாம் அதனை ஆனந்த வாக்காலே
கிஞ்சளவு கேட்கலும்ஆ கும்.

அ.ப-ரை: உன்னுதல் - நினைத்தல், உன்னில் - நினைப்பின்,
உதிப்பு - ஆக்கம், ஈறு - முடிவு (அந்தம்), அஞ்சுதொழில் -
ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும்
பஞ்சகிருத்தியம், ஆனந்த வாக்கு - வேதாகமங்கள், கிஞ்சளவு
- சிறிதளவு.

பொ-ரை:- அளவிறந்து விரிவதனால் தன்னை அறியாது, தானே
பூரணமாய் இரண்டாவதாக பிறிதொரு பொருள் ஏதுமின்றி,
ஏகவஸ்துவாக விளங்குவதால் தனக்கு அன்னியமாய் மற்றொரு
பொருள் இருப்பதாக அறியாது, மறப்பின்றி திகழ்வதால்
நினைப்பும் ஒழிந்து, ஆக்கம் அழிவு ஏதும் இல்லாமல், நித்திய
வஸ்துவாய் நிரந்தரம் பரமான்மா ஒளிர்கின்றது. பஞ்ச
கிருத்தியங்கள் அனைத்தும் ஆன்ம சந்நிதிக்கேயன்றி
ஆன்மாவிற்கேயல்ல. இந்த உண்மையை ஒரு சிறிது இந்த
நூலின் மூலம் கேட்டு அனுபவிப்பது ஆகக்கூடிய காரியமே
ஆகும்.

வி-ரை: ஆன்மாவின் இலக்ஷணங்களை விளக்குகிறார். ஆன்மா
அறிவும் அறியாமையும் அற்றதாகையினால் 'தன்னை அறியாது'
என்றார்.

ஒப்பு: அறிவும் அறியாமையும் அற்றது அறிவாமே
அறியும் அது உண்மை அறிவாகாது

-உள்ளது நாற்பது, 12, ஸ்ரீரமண மகரிஷி

ஆன்மா அளவிடப்படக் கூடியதன்றாகையினால் ஆன்மாவை முழுமையாக அறிவது என்பது என்றுமேயில்லை. ஆகவே ஆன்மாவின் தன்மை அளவிறந்து விரிவதால் “தான் அறியாது” என்றார்.

1. தனது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கியிருப்பதால், ஆன்மாவுக்கு அன்னியமாய் அறிவதற்கு அல்லது அறியப்படுவதற்கு வேறு பொருள் இல்லாமையால், “வேறு உண்டாய்த்தான் அறியாது” என்றார்.
2. உன்னுதல் என்பது நினைத்தல் என்று பொருள்படும். ஆன்மா தன்னை மறத்தல் என்பது என்றுமே இன்மையினாலும், மறப்பு இன்றேல் நினைப்பும் அவசியமில்லாது ஒழிவதாலும், நினைப்பொடு ஆன்மா கூடியிராது ஒழியும் (மிஞ்சும்) என்பார் “உன்னில் ஒழிவாம்” என்றார். ஆன்மாநினைப்பும் மறப்பும் அற்றது என்பது அத்யாத்மப் பொருளாம்.
3. ஆன்மா அநாதி நித்யமாதலின், உற்பத்தி நாசங்கள் அதற்கு என்றுமே இல்லையென்பதால் “உதிப்பு ஈறு என்றும் இலை” என்றார்.

ஒப்பு:

ஆதல் அழிதல் ஆர்ப்பு அவிழ ஆசை முயல்வு ஈந்தார்இல் ஈது பரமார்த்தம் என்று எண்.

- குருவாசகக் கோவை, ஸ்ரீரமணர் பாடல் 28

பொருள்: உண்டாதல், அழிதல், அகந்தைப் பந்தம் அவிழ ஆசைப்படும் அதிதீவிரதரபக்குவிகள், அதற்காக முழுமுயற்சி செய்பவர், அந்த முயற்சியில் வெற்றி பெற்று ஆன்மவஸ்துவில் ஒன்று கலந்தவர்கள் என்பதெல்லாம் உண்மையில் மனோ

கற்பனையே! இவை அனைத்துமின்றி ஆன்மா எப்பொழுதும்
ஸ்வயம்பிரகாசமாய் ஏகவஸ்துவாய் ஒளிர்ந்து
கொண்டிருக்கின்றது. இதுவே பரமார்த்த உண்மைநிலை
என்பதை அறிவாயாக!

மேற்கூறப்பட்ட கருத்து அஜாத சித்தாந்தம் எனப்படும்.
இவ்வாறு ஆன்மா (1) மல ரஹிதமாய்த் தன்னை அறியாது, (2)
பரிபூரணமாய் வேறு ஒன்று அறியாது, (3) நிர் விகாரியாய்
நினைப்பும் மறப்பும் அற்று, (4) நித்தியமாய் உற்பத்தி நாசங்கள்
எதுவும் என்றுமே இன்றி, எப்போதும் இருந்ததை இருந்தபடி
இருந்து காட்டுகின்றதென்னின், அது எவ்வாறு மாயையைக்
காரியப்படுத்தும் என்னும் ஐயப்பாட்டை நீக்கவேண்டி,
அடுத்துவரும் இரண்டு வரிகளைச் சேர்த்து இந்த வெண்பாவை
நிறைவு செய்கிறார்.

4. எவ்வாறு சூரியன் இச்சா சங்கல்பம் ஏதுமின்றி,
அதற்கென்று எந்தவித பிரயத்தனமும் செய்யாவிடிலும்,
தானாகவே தாமரை ஒன்று மொட்டாதலும், மற்றொன்று
மலர்தலும், பிறிதொன்று உலர்ந்து உதிர்ந்தலும் ஆகிய
முத்தொழில் நடைபெறுதல் போல், ஆன்மா
சந்நிதானத்தில், ஆன்மா முற்றிலும் அகர்த்தாவாக
இருப்பினும், தானாகவே மாயையை முதற்காரணமாகக்
கொண்டு, கிரியாசக்தி துணைக் காரணமாகத்
தன்னிச்சையாகவே செயல்படவும், சிருஷ்டியாதி
தோற்றலால் ஆன்மா நிமித்த காரணமாகக்
கருதப்படுகின்றது. சிருஷ்டியைத் தொடர்ந்து காத்தல்,
அழித்தல், மறைத்தல் (திரோதானம்), அருளல்
(அனுக்கிரஹம்) ஆகிய தொழில்கள் உருவாகவும்,
ஆன்மா ஐந்தொழில்களை (பஞ்ச கிருத்தியம்)
உடையதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆன்மா சாந்நித்ய
மாத்திரம் இவ்வளவும் நடைபெறலால் “சந்நிதிக்கே
அஞ்ச தொழிலாம்” என்றார் (ஆன்மாவிற் கு அல்ல
என்றவாறு).

5. ஆன்மானந்தத்திலே பிறந்ததால் வேத, ஆகமங்களை “ஆனந்த வாக்கு” என்றார். அளவிடுதற்கரிய ஆன்மானந்தத்தை முழுவதும் கேட்பது இயலாதென்பதால், ஒரு சிறிது இந்நூலின் மூலம் கேட்டு அனுபவிப்பது ஆகக் கூடிய காரியம் என்பார் “ஆனந்த வாக்காலே கிஞ்சளவு கேட்கலும் ஆகும்” என்றார். ஆனந்த வாக்கான வேதாகமங்களின் சாரமாக இந்நூல் விளங்குகிறதென்பது மறைந்து கிடக்கும் உட்பொருளாகும்.

இவ்வாறு இந்த திருவெண்பாவில் இந்நூல் வேதாகமங்களின் சாரமென குறியாமல் குறித்தார்.

25. உதியாதுளதாகி யோங்கிப்பேராம
லதிசூக்கு மங்குறைந்தாகாமற் - பதையாத
வாகாய முங்காலும் போல வசைவற்ற
தேகாண் பரிபூரணம்.

ப-ம்: உதியாது உளதாகி ஓங்கிப் பேராமல்
அதிசூக்குமம் குறைந்து ஆகாமல் - பதையாத
ஆகாயமும் காலும் போல அசைவற்ற
தேகாண் பரி பூரணம்.

பொ-ரை: தான் ஒன்றினால் உற்பத்தியாகாது, எக்காலமும் உள்ள பொருளாய், அனைத்திலும் ஓங்கி உயர்ந்திருப்பதாய், போக்கு வரவற்று அசலமாய், சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து அதி சூக்குமமாய், குறைதலோ பெருகுதலோ அற்றதாய், சலனமற்ற வாயு ஆகாயத்தில் நிறைந்திருப்பதைப் போல் அசைவற்ற பரிபூரணப் பொருளே ஆன்மா ஆகும் என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: கால் - வாயு, சூக்குமம் (சூக்ஷ்மம்) - நுண்ணியது.

வி-ரை: ஆன்ம இலக்ஷணங்களை இந்தத் திருவெண்பாவில்

மேலும் விவரிக்கிறார். ஆகாயத்தில் வெற்றிடம் இருக்கலாம்; ஆனால் ஆன்ம வஸ்துவோ பரிபூரணமானது; சூனியம் அல்ல என்பதை வலியுறுத்தவே சலனமற்ற வாயு நிறைந்த ஆகாயம் என்று உவமை கூறினார். வாயுவின் இலக்ஷணம் சலனம்; ஆனால் ஆன்மாவோ அசலம் என்பதனால் “பதையாத ஆகாயமும் காலும் போல” என்று ஆகாயத்தையும் வாயுவையும் சேர்த்துக் கூறினார். அதே சமயம் ஆன்மாவை “பேராமல் உளதாகி, சூக்ஷ்மமாய் (நுண்ணியதாய்), பதையாது, அசைவற்ற பரிபூரணம்” என்றார்.

**26. எட்டுருவு மைந்தொழிலு மிச்சைவடி வும்பயனுஞ்
சுட்டரிய பூரணமுஞ் சுட்டுதலு - நிட்டைகளு
முன்னிழப்பிலின்ப முதித்தொடுங்குமொன்றிரண்டும்
தன்னருட்கே யாமத் தனை.**

ப-ம்:

எட்டுஉருவும் ஐந்தொழிலும் இச்சைவடிவும் பயனும்
சுட்டரிய பூரணமும் சுட்டுதலும் - நிட்டைகளும்
உன்னிழப்பில் இன்பம் உதித்துஒடுங்கும் ஒன்றுஇரண்டும்
தன்அருட்கே ஆம்அத் தனை.

பொ-ரை: (1) மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஜீவன் ஆகிய எட்டு உருவங்களும், (2) ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்து தொழில்களும், (3) தன் சுதந்திர இச்சையால் தாங்குகின்ற பற்பல கடவுளர் வடிவங்களும், (4) அந்தக் கடவுளர் அவர்தம் பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்கும் நலன்களும், (5) தனித்துவப்பட்ட அகந்தை மதியினால் சுட்டி அறிய முடியாத பரிபூரணத் தன்மையும், (6) தன்னிழப்பினால் அகந்தை அழியவும், அதனால் சுவானுபூதியில் வஸ்துவை உணர்ந்து, அதனைத் தன் அனுபவமாகத் தெளிந்து சுட்டி அறியப்படும் அறிவும், (7) கேவல, சகஜாதி நிஷ்டைகளும், (8) தற்போத இழப்பில் ஏற்படும் அதீத ஆனந்தமும், (9) அந்த ஆனந்தம்

லயப்படும் பிரஜ்ஞான அத்துவித ஏகான்ம நிலையும், (10) இந்த ஸ்தித பிரக்ஞ நிலையை சாதித்துக் கொடுத்த சற்குருவினிடத்தில் சீடன் கொண்டாடும் துவிதமும் ஆகிய அத்தனையும் ஆன்மாவாகிய தன் அருட்கே ஆம்.

அ.ப-ரை: எட்டு உருவும் - அஷ்டமூர்த்தமும், இச்சை - விரும்பிய, பயன் - நலன்; வரம் *etc*, நிட்டை - நிஷ்டை, ஒன்று - அத்துவிதம், இரண்டு - துவிதம், அத்தனை - அத்தனையும்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆன்மாவின் அருட்சக்தியை வியந்து போற்றுவாராயிற்று.

27. உனையுணர்த்திற் பாச முதவி யுடையோன்
றனையுணர்த்தி நீயே தலமாங் - கனலை
விறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையைவே றாக்கி
யறியகிலாப் போலதுநீ யாம்.

ப- ம்:

உனை உணர்த்தின் பாசம் உதவி உடையோன்
தனை உணர்த்தின் நீயே தலமாம் - கனலை
விறகு இடமாய்க் காணில் அதன் வெம்மையை வேறுக்கி
அறியகிலாப் போல் அது நீ யாம்.

பொ-ரை: ஜீவனாகிய உன்னையும், உன்னைப் பந்தப்படுத்தும் அகந்தைப் பற்றையும், உன்னை உடையவனாகிய உன் இஷ்ட தெய்வத்தையும் (உனக்கு சற்குருவானவர்) உணர்த்தும் போது, இவை மூன்றிற்கும் ஆதார வஸ்துவாக நீயே விளங்குவதை அறிவாய்! இது எவ்வாறென்றால், அக்கினிக்கு விறகு இடமாக இருக்கையில் அந்த அக்னியின் வெப்பத்தை அதிலிருந்து பிரித்து வேறுபடுத்த இயலாதது போன்று, உன்னிடமிருந்து ஆன்ம இயல்பைப் பிரிக்க இயலாது. ஆகவே (உண்மை நோக்கில்) பரமான்ம வஸ்துவே நீ ஆவாய்.

வி-ரை: “உன்னை” என்பதை “பசு” வென்றும், உடையோனைப் “பதி” என்றும் கொண்டு, பசு, பதி ஆகிய இருவரும் ஏகான்ம

வஸ்துவாகிய இரண்டற்ற ஒரு பொருளே என்கிறார். “தத்துவமசி” என்னும் மகாவாக்கியத்தை உறுதிப்படுத்துவார் “அது நீ ஆம்” என்றார். ஆன்ம வஸ்துவை ஜோதி என்றும் நெருப்பு (அக்கினி) என்றும் புராணங்கள் கூறுவதை உறுதி செய்வது இந்த பாடல். ஜோதியிலிருந்து அதன் பிரகாசத்தையும் நெருப்பிலிருந்து அதன் வெம்மையையும் பிரிக்க முடியாதது போல், தன்னை உணர்ந்த ஞானியிடம் இருந்து அவருடைய ஞானத்தையும், பரம கருணையையும் பிரிக்க இயலாது என்பது கருத்து. நெருப்பின் தன்மை வெம்மையும் பிரகாசமும்; அதுபோல் ஞானியின் இயல்பு ஞானமும் கருணையுமாம்.

அக்னியைப் போல் ஜீவன், அதன் இயல்பாகிய உஷ்ணமே இறைவன், அதன் ஒளியே பாசம் என்று கொள்ளின், இவை மூன்றினுக்கும் இடமாக அமையும் விறகே பரமான்மா என்று திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் பின்னும் ஒரு பொருளை அருளியுள்ளார்.

ஒப்பு (1): யதார்த்தமாய் உள்ளது ஆத்ம சொரூபம் ஒன்றே. ஜக, ஜீவ, ஈசுவரர்கள் சிப்பியில் வெள்ளி போல் அதில் கற்பனைகளேயாகும்.

- ஸ்ரீபகவான், நானூர் அருண்மொழித் தொகுப்பு

இந்த திருவெண்பாவில் உயிர் (பசு, ஜீவன்), உலகு (பாசம்), இறைவன் (பதி) ஆகிய மும்முதலும் ஓர் முதலாகிய ஆன்மாவே என்றார்.

ஒப்பு (2):

மும்முதலே எம்மதமும் முற்கொள்ளும் ஓர்முதலே
மும்முதலாய் நிற்கும் என்றும் மும்முதலும் - மும்முதலே
என்னல் அகங்காரம் இருக்குமட்டே யான்கெட்டுத்
தன்னிலையில் நின்றல் தலை.

- ஸ்ரீபகவான், உள்ளது நாற்பது, 2

அ.ப-ரை: ஓர்முதல் - ஆன்மா, தன்னிலை - ஆன்ம நிலை, தலை - தலையாயது, யான் கெட்டு - அகந்தை அழிந்து.

பொருள்: உலகு, உயிர், இறைவன் என்னும் மூன்று முதற் பொருள்களை எல்லாமதங்களும் ஏற்றுக் கொள்கின்றன. (சைவ சித்தாந்தம் இவைகளை பசு, பதி, பாசம் என்று குறிக்கும்). "இவை மூன்றினுக்கும் ஆதாரமாகியதொரு முதற்பொருளாக ஆன்மாவிளங்குகின்றது" என்றும், "அல்லவே அல்ல; இவை மூன்றும் எப்பொழுதும் மூன்றாகவே, தனித்தனியாக, இலங்குகின்றன; இவை மூன்றும் என்றுமே ஒரு பொருளாக மாறுவதில்லை" என்றும் வாதித்து வாழ்நாளை வீணாக்குவது ஒருவனுக்கு அகந்தை உள்ள வரை நீங்காது. மாறாக, அனைத்து முயற்சிகளும் மேற்கொண்டு அகந்தையை அழித்து, தான் - தானாகத் தழைக்கும் ஆன்ம சொரூபத்தில் நிலைபெறுவதே ஜீவனுக்குத் தலையாய கடமையாகும்.

ஒப்பு (3):

என்றும் எவர்க்கும் இயல்பாய் உள்ள பொருளை ஒன்றும் உளத்துள் உணர்ந்துநிலை - நின்றிடாது உண்டுஇன்று உருஅருவென்று ஒன்றுஇரண்டுஅன்று என்றே சண்டையிடல் மாயை சமூக்கு.

- ஸ்ரீ பகவான், உள்ளது நாற்பது, 34

பொருள்: என்றும் எவருக்கும் இயல்பாய் உள்ள ஆன்ம வஸ்துவைத் தம்முள்ளே உணர்ந்து, ஒன்றி, அதில் நிரந்தரமாக ஒன்று கலந்துவிடுவதை விடுத்து, அந்த ஆன்ம வஸ்து 'உண்டு (ஆத்திகம்), இல்லை (நாத்திகம்), உரு (உருவத்தொடு கூடியது, சகுணம்) அரு (இல்லை; அருபமானது, நிர்குணம்), இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டது (Beyond both), [உருஅருஅன்று], ஒரு பொருளாக உள்ளது (ஒன்று), பரமாத்மா - ஜீவாத்மா என்று என்றும் இரண்டாக உள்ளது (துவிதம்), முதலில் இரண்டாக இருந்து, முடிவில் ஒன்றாகிவிடுகிறது' (விசிஷ்டாத்துவிதம்)

(ஒன்று இரண்டு அன்று) என்றெல்லாம் மாந்தர் தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்வது அகந்தையின் மாயவினையாட்டு இழிவேயாகும்.

இவ்வாறு இருப்பது “ஒன்றே”யென்னும் மேற்கண்ட ஸ்ரீரமனோபதேசக் கருத்துக்களையே தம் சுவானுபவமாக இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆசிரியர் விளக்குவாராயிற்று.

28. விடாதவத்தை மூடி விடம்புசித்தாற் போலச்
செடாதிகளுஞ் சேதனனுஞ் சேர்ந்து - படாதுபடு
மச்சைக் கழற்றி னருள்வழிநீ யவ்வழியு
னிச்சைப் பொருண்மலமென் றெண்.

ப - ம்: விடாதுஅவத்தை மூடி விடம்புசித்தால் போலச்
செடாதிகளும் சேதனனும் சேர்ந்து - படாதுபடும்
அச்சைக் கழற்றின் அருள்வழிநீ அவ்வழிஉன்
இச்சைப் பொருள்மலம்என்று எண்.

பொ-ரை: கனவு, நனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்று அவத்தைகளால் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விடாது, இடைவெளி இன்றித் தொடர்ந்து சைதன்யமாகிய ஆன்மா மூடப்படுகிறது. இது விஷத்தைத் தொடர்ந்து உண்பதற்குச் சமானமாகும். இதனால் ஜீவான்மாவும் அதை ஆச்ரயித்து விளங்கும் மனம், தேகம் முதலிய ஜடவஸ்துக்களும் படாதுதுன்பங்களெல்லாம் படும். இந்த மூன்று அவத்தைகளுக்கு ஆதார அச்சாக விளங்கும் காரணமாயையை விலக்கினால் நீ ஆன்மாவாக என்றும் இருப்பதை உணர்வாய்! அந்த ஆன்ம நிலையில் நீ இச்சைப்படுகின்ற உலகாதி விஷயானந்த பொருள்கள் அனைத்தும் குற்றங்குறைகள் படைத்தவை என்பதைத் தெரிந்துகொள்வாய்! (அதனால் அவை என்றுமே தள்ளத்தக்கவை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: அவத்தை - (1) அவஸ்தை (நிலை), (2) துன்பம், விடம் - விஷம், செடம் - ஜடம் (உணர்வற்றது), செடாதிகள் - மனம்,

தேகம் முதலிய ஆன்ம உணர்வற்றவை, சேதனன் - ஜீவான்மா, அச்சு - ஆதாரப்பொருள், (இங்கே காரணமாயை) மலம் - குற்றம், மாசு, அழுக்கு, குறை, தள்ளத்தக்கது, அருள் வழி - ஆன்ம நிலை. படாது படும் - பட்டத்தகாத துன்பங்களை அநுபவிக்கும்.

வி-ரை: உறக்கம், கனவு, நனவு ஆகிய மூன்று நிலைகளும் 'அவஸ்தாத்ரயம்' (சம்ஸ்கிருதச் சொல்) எனப்படும். ஜீவனுக்கு மூன்று தேகங்கள் (சரீரத்ரயம்) இருப்பதாக வேதாந்தம் கூறுகிறது. (1) ஸ்தூல தேகம் - இதன் இயல்பு நனவு நிலை (ஜாக்ரத், *waking state*), (2) சூக்ஷ்ம தேகம் (மனம்) - இதன் இயல்பு கனவு நிலை (சொப்பனம், *Dream*) (3) காரண தேகம் (காரண மாயை, மூல அவித்தை) - இதன் இயல்பு உறக்கம்.

காரண தேகமே மற்றைய இரண்டு தேகங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமாகும். ஆதிசங்கரர் விவேகசூடாமணியில் இதைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியிருக்கிறார்:

“இது அவ்யக்தம், மாயை, அறியாமை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது, சத்து (இருப்பது), அசத்து (இல்லாதது), சதசது (இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டது), பின்னம் (குறைவுபட்டது), அபின்னம் (பூரணமானது), பின்னா பின்னம் (இரண்டுமற்றது), சாவயவம் (அங்கங்கள் உடையது), நிரவயவம் (அங்கங்களற்றது), சாவயவநிரவயம் (இரண்டுமற்றது) என்னும் நவப்பிரகாரங்களில் (9 தன்மைகளில்) இத்தன்மையது என்று கூற இயலாத தன்மையைப் படைத்தது. தான் செயல்படுவதற்கு ஆன்மாவிலிருந்தே அனைத்து சக்தியையும் இது பெறுவதால் “பிரம்ம சக்தி” என்றும் பெயர்பெற்றது. ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பமாக விளங்குவதால், அதன் “அச்சு” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக் குணங்கள் தன் சொரூபமாக அமையப் பெற்றது. இந்த மூன்று

குணங்கள் கொண்டதொரு மூன்றுதலைப் பாம்பாகி, ஆன்ம ரத்னத்தை எவரும் அறியவொட்டாது, மிக ரகச்யமாகப் பாதுகாத்து வருகிறது. இந்தக் காரணத்தேகம் ஆன்மஞானம் ஒன்றினாலேயே முற்றிலும் அழிக்கப்படுவதால், ஒவ்வொருவரும் ஆன்மஞானம் என்னும் கூரிய வாளினால் இந்த முத்தலைப் பாம்பை வெட்டி வீழ்த்தி, ஆன்ம ரத்னத்தை அடைய வேண்டும். இவையே ஆதிசங்கரரின் உபதேசமாம்.

ஆகவே ஜீவான்மா மூன்று தேகங்களாலும் (சரீரத்திரயம்), மூன்று குணங்களாலும், மூன்று அவத்தைகளாலும் (அவஸ்தாத்திரயம்) மூடப்பட்டு இவைகளே தானென்று மயங்கி, காரண மாயையாம் அறியாமையில் மூழ்கி, ஜனன - மரணப் பிறவிச்சுழல் என்னும் துன்பத்தில் சதா உழல்கின்றது.

இதையே விஷத்தை அருந்தியவன் அதனால் விடாது பாதிக்கப்படுவதைப்போல், விஷமாகிய காரண மாயை என்னும் மூல அவித்தையில் மூழ்கியவன் சரீரத்திரயம், அவஸ்தாத்திரயம் ஆகிய ஜடர்திகளால் எப்பொழுதும் தாங்கவொணாத துயரத்தால் பாதிக்கப்படுகிறானென்பார் “விடாது அவத்தைமூடி விடம்புசித்தால் போல் செடாதிகளும் சேதனனும் சேர்ந்து படாது படும்” என்றார். இங்கே சேதனன் என்றது ஜீவான்மாவைக் குறித்து நின்றது.

மற்று, “அவத்தை” என்றால் “துன்பம்” என்னும் சாமானியப் பொருளும் பொருந்துவதேயாகும். இதில் தேகமும் விஷயாதிசுகங்களும் ஆகிய இச்சைப் பொருள்களால் அறியாமையில் மூழ்கிய ஜீவான்மாவை விடாது மேன்மேலும் அவத்தைகள் தொடர்வதால் “அவ்வழி (அறியாமை வழி) உன் இச்சைப் பொருள் (நிரந்தரமாகத் துன்பத்தைத் தரும் உன்னால் இச்சிக்கப்பட்ட உலகாதி விஷயானந்த இச்சைப் பொருள்கள்) நிறைந்த வழி” என்றார்.

ஆகவே உலகாதி விஷய சுகங்களை “மலம்” (மாசு

படைத்தவை) என்று ஒருவன் உணர்தல் அவசியம் என்பார் “மலம் என்று எண் (நினைப்பாயாக)” என்றார். எனவே உலகாதிசுரங்களால் ஜீவனுக்கு என்றும் துன்பமேயன்றி இன்பம் சிறிதும் இல்லை என்பதும், விஷயாதிகளை விஷம்போல் ஒதுக்கும் வைராக்கியமே பரம சுகம் என்பதும் இந்தத் திருவெண்பாவில் மறைந்து ஒளிரும் அத்யாத்மப் பொருளாம். (பாடபேதம் : நருள்வருநீ)

29. தன்னையறி வார்க்கெதிருந் தானும் பயனுமிலை

யென்னிற் சிவனையறி வென்போமோ - சின்னாத
தீதகற்று மாற்றொளிபோற் தேய்ந்துசிவ மாயிருக்கப்
போதகத்தை நாமொழிவிப் போம்.

ப-ம்:

தன்னை அறிவார்க்குஎதிரும் தானும் பயனும்இலை
என்னில் சிவனைஅறிவு என்போமோ - சின்னாத
தீது அகற்று(ம்) மாற்றுஒளிபோல் தேய்ந்துசிவ மாய்இருக்கப்
போதகத்தை நாம்ஒழிவிப் போம்.

பொ-ரை: ஆன்மாவாகிய தன்னை அறிந்தவருக்கு தன்மை, முன்னிலை ஆகியவையும், படர்க்கையாகிய உலகத்தினால் அடையப்பெறும் பயன்களும் இல்லை. இதுவே உண்மை நிலையாதலால், எதிரிட்டு அறியப்படும் கடவுட்காட்சியாகிய சிவனைப் பூரண ஞானம் என்று சொல்வோமா? (மாட்டோம் என்றவாறு). சீடனே! புடமிட்டு மாசு அகற்றிய பொன்னுக்கு ஒளி மிகுதல் போல், ஆன்ம அருளினால் மாசாகிய உன்னுடைய அகந்தை தேய்ந்து, அழிந்து நீ ஆன்மப் பிரகாசமாய் ஒளிர உன்னுடைய தற்போதகத்தை நாம் அழித்து விடுகிறோம்!

அ.ப-ரை: தன்னை - ஆன்மாவை, தான் - தன்மை, எதிர் - முன்னிலை, சின்னாத - சித்-ந-அதா = “சித்” பற்றி அறியாதவனே! சமஸ்கிருதச் சொல். (சீடனே), போதகம் - போதம் (தற்போதம்).

வி-ரை: தன்னை அறிவார்க்கு என்றதாவது

தன்னை அறிவது ஆன்மாவை அறிவதேயாகும். தான் - தானாகத் தழைத்தலே ஆன்மாநுபூதியென்று தன் சுவாநுபூதியினால் ஸ்ரீபகவான் பலமுறை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

ஒப்பு (1):

ஞானமாம் தானே மெய் நானாவாம் ஞானம் அஞ்ஞானமாம்
-உள்ளது நாற்பது, 13

பொருள்: தான் - தானென்று தழைக்கும் தற்பரமே ஆன்மஞானம். மற்றைய உலக ஞானங்கள் அறியாமையே!

ஒப்பு (2): நான் ஒன்று தானத்து நான் நான் என்று ஒன்றுத்
தானாகத் தோன்றுமே உந்தீபற
தானது பூன்றமாம் உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 20

பொருள்: தனக்குள்ளே ஒருவன் ஆழ்ந்து, அந்த 'நான்' எழுகின்ற மூலத்தானத்தில் ஒன்று கலக்கும் போது, 'தான் - தான்' என்று ஒன்று தானாகத் தோன்றும். அது தோன்றி அழியும் அகந்தை அல்ல; எப்போதும் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆன்மாவாகிய பூரணப்பொருளேயாகும்.

ஒப்பு (3): தன்னை உபாதிவிட்டு ஓர்வதுதான் ஈசன்
தன்னை உணர்வதாம் உந்தீபற

தானும் ஒளிர்வதால் உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 25

பொருள்: தன்னை அறிவதே ஈசனாகிய ஆன்மாவை அறிவதாம்.

ஒப்பு (4): தனது இயல் யாதெனத்தான் தெரிகிற்பின்
அனாதி அனந்த சத்து உந்தீபற

அகண்ட சிதானந்தம் உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 28

பொருள்: தன் உண்மை இயல்பு ஒவ்வொருவருக்கும் எதுவென உணரும் போது, அது முதலும் முடிவுமற்ற சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய ஆன்மாவேயாகும்.

ஒப்பு (5):

காணும் தனைவிட்டுத் தான்கடவுளைக் காணல்
காணும் (ம்) மனோமயமாம் காட்சிதனைக் - காணும் அவன்
தான்கடவுள்கண்டானும்... - உள்ளது நாற்பது, 20

பொருள்: தெய்வக் காட்சிகளைக் காணுகின்ற தன்னைத் தெரிந்து கொள்வதே கடவுளைத் தரிசனம் செய்வதாம்.

இவ்வாறு தன்னை அறிவதே ஆன்மாவை அறிதலென்னும் ஸ்ரீ பகவானின் சுவானுபவத்தையே, ஆசிரியர் “தன்னை (ஆன்மாவை) அறிவார்க்கு” என்று குறித்தாராயிற்று.

“எதிரும் தானும் பயனும் இலை” என்றதாவது

ஆன்மாநுபூதி நிலையில் தனக்கு அன்னியமாக எதுவுமே அறியப்படுவதில்லை என்பதை இடித்துரைக்கிறார். தன்மை (1st person), முன்னிலை (2nd person), படர்க்கை (3rd person) ஆகியவைகளை முறையே தானும், எதிரும், உலகமும், அதனால் பெறப்படும் பயனும் குறித்து நின்றன. “பயன்” என்னும் சொல் உலகிற்கு ஆகுபெயராக வந்துற்றது. எனவே படர்க்கை ஆகும். தன்னிழப்பு செய்ததினால் தன்னையே அழியப்பெறின் ஞானிக்கு “தன்மை” என்பதேயில்லை. தன்மை அழியப்பெறின் முன்னிலை, படர்க்கைகள் தானாகவே அழிந்துபடும்.

ஒப்பு (1):

தன்மை உண்டேல் முன்னிலை படர்க்கைகள் தாமுளவாம்
தன்மையின் உண்மையைத் தான் ஆய்ந்து - தன்மையறின்
முன்னிலை படர்க்கை முடிவுற்று ஒன்றாய் ஒளிரும்
தன்மையே தன்நிலைமை தான். - உள்ளது நாற்பது, 14

பொருள்: தன்மையாகிய அகந்தை இருப்பின், முன்னிலை,

படர்க்கைகள் தோன்றும். தன்னைப் பற்றிய உண்மையை ஆராய்ந்து, தனக்குள் மூழ்கி, தன்னிழப்பு செய்து அகந்தை அழியப் பெற்றால், முன்னிலை, படர்க்கைகள் தோன்றாது மறையும். இவ்வாறு இம் மூன்றும் அழியப்பெற்று ஆன்ம சொரூபமெய்தி என்றும் ஆன்மானந்தத்தில் சுகித்திருப்பதே தன் உண்மை நிலையாகும்.

ஒப்பு (2): என்னைச் சூதாய்த்தனிக்கவே சும்மாயிருத்தி
முன்னிலை ஏதும் இல்லாதே சுகமுற்றச் செய்தே
என்னைப் பற்றிக் கொண்டான்டி
- ஆனந்தக்களிப்பு, தாயுமானவர்

பொருள்: என்னை தன்னந்தனியனாகச் (பிரத்யக்), செயலற்றவனாக்கி (கேவலம்), முன்னிலையாதி தன்மை, படர்க்கைகள் அற்று, ஆன்ம சுகத்தை முற்றுவித்து, ஈசுவரன் என்னை சிவமாக்கினான். என்ன சூது இது! (அங்கதம் - வஞ்சகப் புகழ்ச்சி).

இவ்வாறு பகவான் ஸ்ரீ ரமணரும், தாயுமானவரும் ஆன்மாநுபூதியைப் பெற்ற நிலையில் தமக்கு அன்னியமாகத் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய பேதங்கள் முற்றிலும் இல்லை என்று கூறுவதையே நூலாசிரியர் இந்தத் திருவெண்பாவில் 'எதிரும் தானும் பயனும் இலை' என்று முதல் வரியிலேயே எடுத்த எடுப்பில் தன் ஆன்மாநுபவத்தை வைத்தாராயிற்று.

என்னில் சிவனை அறிவு என்போமோ என்றதாவது

தன்னை (அகந்தையை) இழந்த ஆன்மாநுபவ நிலையில் எதையும் எதிரிட்டுச் சுட்டி அறிய மற்றொன்று இல்லாமையினால் சிவபெருமானைத் தரிசனம் செய்து, அவரை ஆன்ம அறிவு சொரூபமாக அறிவது சாத்தியமாகுமா? தன்னை இழந்து தான் - தானாகிய ஆன்ம அறிவாகவே தழைப்பதினால்,

அந்த ஆன்ம அறிவிற்கு (ஞானத்திற்கு) வேறாக சிவக்ஞானம் (சிவ அறிவு) ஒன்று இருப்பதாக உணர்வது எங்ஙனம்? உண்மைநிலை என்னவென்றால், அறிவுக்கு அறிவாய் தன்னை உணர்ந்த ஜீவனுள் இருந்து அறிவு சொருபமாக ஒளிரும் ஆன்மாவே சிவஞாக விளங்குவதால், அதிலிருந்து சிவனைப் பிரிப்பது அசாத்யமல்லவா!

மேலும் ஆன்மா அறியாமையற்றதால் “அறிவு” எனப்படுகின்றதேயன்றி, அதை “அறிவு” என்று தனிப்படக் கூறுதலும் உபசாரமாத்திரமேயாகும். மேலும் உண்மை அறிவு என்பது எதுவென்பதை அறிந்து கொள்வது இங்கே அவசியமாகின்றது.

ஒப்பு (1): அறியாமைவிட்டு அறிவு இன்றும் அறிவு விட்டு அவ் அறியாமை இன்றாகும் அந்த - அறிவும்
அறியாமையும் ஆர்க்கு என்று அம்முதலாம் தன்னை அறியும் அறிவே அறிவு.

- உள்ளது நாற்பது, 10

பொருள்: இதுவரையில் ஒன்றை அறியாமல் இருந்த அறியாமையாலேயே ‘இப்போது அதை அறிகிறோம்’ என்னும் அறிவு உண்டாவதால், ‘அறியாமை’ என்ற ஒன்று இல்லாமல் ‘அறிவு’ என்ற ஒன்று தனிப்பட இருக்காது. அதுபோலவே இப்போது ஒன்றைப் பற்றிய ‘அறிவு’ ஏற்படுவதாலேயே, இதற்குமுன் அது அறியப்படாமல் இருந்தது என்னும் ‘அறியாமை’ இடம் பெறுவதால், ‘அறிவு’ இல்லாமல் ‘அறியாமை’ இருக்காது. ஆகையால் ஒன்று இன்றி மற்றொன்று அமையாத அறிவும் அறியாமையும் ஆன்மா ஆகாது. ஏனெனில் ஆன்மாவோ இரண்டற்றதாகையினால்! எனவே இந்த அறிவும் அறியாமையும் யாருக்கென்று தன்னுள் மூழ்கி, விசாரித்து, இவை இரண்டும் ‘எனக்கே’ என்பதால், ‘நான்யார்?’ என்று தன்னை ஆராய்ந்து, அதனால் அந்த முதல் எழுச்சியாகிய அகந்தையின் பொய்த்தன்மையை அறிந்து கொள்ளும் ‘அறிவு

நிலையே', அதாவது ஆன்மாவாக இருப்பதே, உண்மையான அறிவு (மெய்ஞ்ஞானம்) ஆகும்.

ஒப்பு (2): அறிவுறும் தன்னை அறியாது அயலை அறிவது அறியாமை யன்றி - அறிவோ அறிவயற்கு ஆதாரத் தன்னை அறிய அறிவு அறியாமை அறும். - உள்ளது நாற்பது, 11

பொருள்: எதிரிட்டு நின்ற பிற வஸ்துக்களைச் சுட்டி அறிகின்ற தன்னை (ஆன்மாவை) அறிந்து கொள்ளாமல், புறப் பொருள்களை அறிவது அறியாமையேயன்றி, அது அறிவாகுமா? (ஆகாது என்றவாறு). எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்வதற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் தன்னை (ஆன்மாவை) அறியும் போது, அறிவு - அறியாமைகள் இரண்டும் விலகும்.

ஒப்பு (3): அறிவு அறியாமையும் அற்றது அறிவாமே அறியும் அது உண்மை அறிவு ஆகாது - அறிதற்கு அறிவித்தற்கு அன்னியம் இன்றாய் அவிந்தலால்தான் அறிவு ஆகும் பாழ் அன்று அறி.

- உள்ளது நாற்பது, 12

தான் - ஆன்மா (தான் - தான் என்று தழைப்பது)

பொருள்: அறியும் மனம் அழிவதால், அதன் செயல்பாடுகளான அறிவு, அறியாமை என்ற இரண்டும் முற்றிலும் அற்றுப்போன ஆன்மநிலைதான் உண்மையான அறிவு (மெய்ஞ்ஞான) நிலையாகும். மனம் ஒரு எல்லைக்குட்பட்டது (Limited, finite). ஆன்மாவோ எல்லையற்றது (unlimited, infinite). அதனால் மனத்தால் அறியப்படும் எதுவும் உண்மை அறிவாகிய, எல்லையற்ற ஆன்மா (மெய்ஞ்ஞானம்) ஆகாது. அறிவதற்கோ அல்லது அறிவித்தற்கோ தனக்கு அன்னியமாய் பிறிதொரு பொருள் எதுவுமின்றி ஏக வஸ்துவாய் ஒளிர்வதால் தான் - தானாகத் தழைக்கும் ஆன்மாவே உண்மை அறிவு ஆகும். மேலும் சிலர் (குறிப்பாக பெளத்தர்) வாதிப்பது போல் அது

பாழ் (சூனியம்) அல்ல; மாறாக பரிபூரண ஏக வஸ்து என்பதை அறிவாயாக!

ஒப்பு (4): அறிவறியாமையும் அற்ற அறிவே
அறிவாகும் உண்மைதது உந்தீபற
அறிவதற்கு ஒன்றுஇலை உந்தீபற.

- உபதேச உந்தியார், 27

பொருள்: அறிவு, அறியாமைகள் அற்ற உண்மை அறிவே சரியான அறிவு; உண்மையில் தன்னை அறிந்து மெய்ஞ்ஞானம் உற்றபின், அறிந்து கொள்வதற்கு மேலொரு பொருளும் இல்லை.

ஒப்பு (5): தன்னை அறிதலின்றிப் பின்னை எது அறிகிலென்
தன்னை அறிந்திடில் பின்னென உளது அறிய

- ஸ்ரீ பகவான், ஆன்ம வித்தைக் கீர்த்தனம், 3

எனவே சுவானுபூதியில் அகந்தை அழியப்பெற்று, ஆன்ம எழுச்சியில் நிலைபெற்றவர், தானே சிவமாக ஒளிர்வதனால் தனக்கு அன்னியமாக சிவன் என்பதும், அச் சிவனை அறிவு என்பதும் சாத்தியமோவெனக் கூறவருவார் "சிவனை அறிவு என்போமோ?" என்றார்.

இறுதியாக, புடமிடுகையில், எடை குறைந்து தங்கத்திற்கு மாற்று அதிகரிப்பது போல், அகந்தை அழிந்து ஆன்ம ஞானம் மிகுதலை "தீதகற்று மாற்றொளிபோல் தேய்ந்து சிவமாயிருக்க" என்று உவமை கூறினார். மேலும் தான் மட்டுமல்ல, தம்மை வந்துற்ற சீடனையும் சிவமாக்கி, அந்த சீடனும் எதிரிட்டு சிவ அறிவு என்பதாகப் பிரித்து அறிய இயலாதபடிக்கு ஆன்மாநுபூதியை அருள்பாலிக்கும் தமது ஆன்ம வல்லமையைச் சாற்றுவார் "(நீ) சிவமாயிருக்கப் (உன் அகந்தை) போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம்" என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாநுபூதி முற்றிய சகஜ நிர்விகல்ப சமாதியில் நிலைபெற்ற ஞானிக்கு

உலகமும், ஜீவனும் மட்டுமல்ல; சிவன் முதலான கடவுள்களும் கற்பனையே என்பதை அறிவித்தாராயிற்று.

30. பூரணவா நந்தமாந் தானோ புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப் - பாரீ
ருதியாது நின்ற வொளியையிரு ளாக்கு
மதுகாணு மக்கினித்தம் பம்.

ப - ம்: பூரண ஆனந்தமாம் தானோ புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப் - பாரீர்
உதியாது நின்ற ஒளியை இருளாக்கும்
அது காணும் அக்கினித்தம்பம்.

பொ-ரை: பூரண ஆனந்தமாகப் பெருகும் 'தான்' ஆன்மாவிற்கு அப்பாற்பட்டவன் ஆகமுடியுமா? (முடியாது என்றவாறு). பாற்கடலில் சஞ்சரித்தும், பாலை அருந்தாது, பிற பூச்சி, புழுக்களைப் புசிக்கும் மீன் போன்று, பூரண ஆன்மானந்தக் கடலில் இருந்தும், அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்காமல், உலகாதி விஷயானந்தங்களைத் துய்க்கும் ஜீவர்களின் மாசுபடிந்த வாழ்க்கையைப் பாரீர்! நெருப்பை உடைய விறகுக் கட்டை அந்த நெருப்பை முழுமையாக மறைக்காது, அதன் உஷ்ணத்தை மறைப்பது போல், அகந்தையாம் ஆணவமலம் உதயாஸ்தமனமற்ற ஆன்மாவை முழுவதுமாக மறைக்காமல், அதன் பிரகாசத்தை மாத்திரம் மறைத்து நிற்கும்.

அ.ப-ரை: தான் - (தான் - தானாகத்தழைக்கும்) தற்பரம், புறம்பு - அப்பாற்பட்டது (வெளியில் இருப்பது), வாரி - கடல், பால் வாரி - பாற்கடல், காணும் - காணப்படும் (அல்லது அசைச்சொல்லாகவும் கொள்ளலாம்), அக்னித்தம்பம் - நெருப்பை உடைய விறகுக் கட்டை.

வி-ரை: ஆந்தைக்கு கண்ணின் குறைபாட்டினால் சூரிய ஒளியும் இருளாய் தோன்றுவதுபோல், ஆணவமலக்குற்றத்தால்

ஜீவனுக்கு ஆன்ம பிரகாசம் இருளாய் முடிகிறதென்பதை “உதியாது நின்ற ஒளியை இருளாக்கும்” என்றார். சூரிய ஒளிக்கு உதயாஸ்தமனங்கள் உண்டெனினும், ஆன்ம ஒளிக்கு அவை இல்லாமையால் “உதியாது நின்ற ஒளியை” என்றார். “உதியாது” என்றதனால் “அஸ்தமனமும் இல்லாமை” உடன் தொக்கி நின்றது.

விறகில் நெருப்பு அபின்னமாயிருந்தும், அந்த நெருப்பை விறகு முழுவதும் மறைக்காது, அதன் வெப்பத்தைமாத்திரம் மறைத்ததுபோல், ஆணவ மலம் ஆன்மாவை முழுவதும் மறைக்காது, அதன் ஞானத்தை மாத்திரம் மறைத்ததென்பார் “அது காணும் அக்கினித் தம்பம்” என்றார். நாம் தினமும் காணும் விறகும் நெருப்புமே ஆணவம் ஆன்மஞானத்தை மறைப்பதற்குச் சிறந்த உவமானமென்பார் “அது (தினமும் நாம்) காணும் அக்கினித் தம்பம்” என்றார்.

(ஒப்பு : விறகில் தீயினன் - திருநாவுக்கரசர்).

இறுதியில் விறகின் நெருப்பு அணையாதது மட்டுமல்ல; விறகையே கொளுத்தி அழித்துவிடுவதுபோல், ஆன்மா ஒரு காலகட்டத்தில் ஆணவமலமாகிய அகந்தையை சர்வ நிச்சயமாக அழித்துவிடும் என்னும் மற்றொரு பொருளையும் இந்த உபமான, உபமேயத்தில் காண்க.

31. கடல்சிவநீர் ரான்மா வுப்புமலங் கன்ம
மடர்வாயுப் போத மலேகா - ணிடைவிடா
தவ்வாதி யுட்கரண மைம்பொறியிற் பம்பரம்போ
லிவ்வா றுணைச்சுழற்று மெண்.

ப-ம்: கடல்சிவ(ம்)நீர் ஆன்மா உப்புமலம் கன்மம்
அடர்வாயுப் போதம் அலைகாண் - இடைவிடாது
அவ்வாதி உட்கரணம் ஐம்பொறியில் பம்பரம்போல்
இவ்வாறு உணைச்சுழற்றும் எண்.

பொ-ரை: கடலைப் போன்றது சிவம்; அதன் நீர் போன்றது ஆன்மா; அந்த நீரில் கலந்துள்ள உப்பே ஆணவமலம்; அந்த நீரின்மேல் வீசும் காற்றே வினைகள்; அந்த காற்றால் எழும் அலையை ஒத்தது தற்போதம் (பிறவிச் சுழல் அல்லது சம்சார பந்தம்).

கடலின் இயல்பு நீராவது போன்று சிவத்தின் இயல்பு என்றும் ஆன்மாவாயிருக்க, அதாவது, நீ என்றுமே ஆன்மாவாயிருக்க, கடல்நீரில் உப்புபோல், ஆணவமலம் உன்னில் கலந்து, அந்தக் கடல் நீர்மேல் காற்று தானாக வீசி, அலையாகிய தற்போதம் என்னும் ஆதி மூல அவித்தையை உருவாக்கவும், அது உன்னை கன்ம, ஞானேந்திரியங்கள், மற்றும் மனம், புத்தி, சித்தம், அந்தகரணம் ஆகிய உட்கரணங்கள் மூலமாக கர்மத்தில் (வினைகளில்) ஈடுபட வைத்து, அதனால் வினைப்பயன்களாகிய பாவ, புண்ணியங்களைச் சம்பாதிக்கவைத்து, அவை அனுபவித்தாலொழியத் தீராதாகையினால், மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பு - இறப்பெனும் தற்போத சம்சார பந்தத்தில் இடைவிடாது பம்பரச் சுழல் போன்று எக்காலமும் உன்னைச் சுழற்றுமென்பதை அறிவாயாக! உனை என்றது சீடனை.

அ.ப-ரை: அடர்-அடர்ந்த, போதம்-தற்போதம், உட்கரணம்-மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய அகக்கரணங்கள், ஐம்பொறி-கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், அவ்வாதி - அந்த + ஆதி, ஆதி - மூல அவித்தை (தற்போதம்), காண் - அசைச் சொல் (அல்லது அறிவாய் என்றவாறு), அககரணம் - அந்தஹ்கரணம்.

இந்தத் திருவெண்பாவில், ஜீவர் அவரவர் வினைப்படி ஒழுகி, அகக்கரணங்களோடு கூடி, கன்ம, ஞான இந்திரியங்களின் வழிச் சென்று உலகாதி விஷயங்களை இங்ஙனம் அனுபவிப்பரென்றார்.

32. மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற - வுண்மை
தனையனு வென்றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங் கண்ட
வுனையறிவென் றுள்ளே யுணர்.

ப-ம்: மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தம் கண்டுஅகன்ற - உண்மை
தனைஅனு என்றேஉணர்த்தும் சார்பினையும் கண்ட
உனைஅறிவு என்றுள்ளே உணர்.

பொ-ரை: மண், நீர், நெருப்பு, வாயு, ஆகாயம் ஆகிய பஞ்ச
பூதங்கள் (5), சத்து, அசத்து, சித்து (சைதன்யம்), அசித்து
(ஜடம்), ஆனந்தம், துக்கம் ஆகிய விஷயங்கள், வாய்
(பேசுதல்), கைகள் (வேலைகள் செய்தல்), கால்கள் (நடத்தல்),
குதம் (உடற்கழிவுகளை வெளியேற்றுதல்), உபஸ்தம் (ஆண்,
பெண், குறிகள் - வேறொரு உயிர் பிறப்பதற்குக்
காரணமாயிருத்தல்) ஆகிய கன்மேந்திரியங்கள் (5), மனம்,
புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனப்படும் மனமாதி அந்தக்கரண
சதுஷ்டயம் (4), கண், மூக்கு, செவி, வாய், மெய் (உடல்) ஆகிய
ஞானேந்திரியங்கள் (5), இவற்றிற்குரிய சுவை, ஒளி, ஊறு,
ஓசை, நாற்றம் ஆகிய தன்மாத்திரைகள் (5), சுத்த வித்தை, ஈசுரம்,
சாதாக்கியம், விந்து, நாதம் ஆகிய ஐந்து தத்துவங்களை
உள்ளடக்கிய சிவதத்துவம் (5), காலதத்துவம், நியதிதத்துவம்,
கலாதத்துவம், வித்யா தத்துவம், அராகதத்துவம்,
புருஷதத்துவம், மாயா தத்துவம் ஆகிய சுத்தாசுத்தத் தத்துவம்
(7), ஆகிய 36 தத்துவங்களை அடி தொடங்கி, வேறு வேறாய்
சந்தேகத்திற்கிடமின்றி ஆராய்ந்து, அவற்றின் பொய்மையை
உணர்ந்து, அனுமாத்திரமாம் இவையத்தனையும் நானல்ல
என்று அவற்றினின்று அகன்று, பின்பு அவ்வாறு அகன்றதினால்
எஞ்சி நிற்பதாகிய "ஆன்மாவே நான்" என்ற பேருண்மையை
அகமுகப்பட்டு அனுபவத்தால் உணர்ந்து கொண்ட உன்னை
ஆன்ம அறிவு சொரூபமென்றே அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: சார்பு - நானல்லாதவற்றை நானல்லவென்று தள்ளிவிடும் நேதி தத்துவ அப்யாசத்தால் இறுதியில் எஞ்சிநின்று, ஜீவன் சார்வதற்குச் சார்பு அளிக்கும் ஆன்மா. அறிவு - ஆன்மா அறிவு (ஆன்மா ஞானம்), நாதாந்தம் - நாததத்துவத்தை ஈராகக் கொண்ட ஐந்து சிவதத்துவங்கள், அந்தம் - ஈறு(இறுதி).

வி-ரை: கண்ணிற்கு மந்த பார்வை, நல்ல பார்வை, குருட்டுத்தன்மை ஆகிய அதனுடைய குணங்களை அறிய இயலாது. அது போன்றே 36 தத்துவங்களும் அவ்வவற்றின் இயல்புகளை அறிய இயலாதனவாகும். மாறாக, உள்ளுக்கு உள்ளே, அறிவுக்கு அறிவாக இலங்கும் ஆன்மா ஒன்றே திருக்காகவும் (கண்டு அறிவதாகவும்), மேற்கூறப்பட்ட 36 தத்துவங்கள் அனைத்தும் அதனால் கண்டு அறியப்படும் திருசியங்களாகவும் (பார்க்கப்படு பொருள்களாகவும்) கழிந்தொழிவனவாதலால் “நாதாந்தங் கண்டு அகன்ற உண்மைதனை” என்றார். ஆன்மாவே இவையனைத்தையும் உணர்த்துகின்றபடியினால், அதனை “உணர்த்தும் சார்பு” என்று குறித்தார்.

ஒப்பு(1): ஆன்மாவை ‘சார்பு’ என்று திருவள்ளுவரும் கூறியிருக்கிறார்.

சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் மற்று அழித்துச்
சார்தரா சார்தரு(ம்) நோய். - குறள் 359

பொருள்: ஆன்மா சார்பினை உணர்ந்து, அகந்தை சார்பு கெட்டொழிய ஆன்மாவில் நிலைபெற்றால் மற்றைய பற்றுக்களைத்தும் நீங்கி பிறவிப் பிணியும் நிரந்தரமாக நீங்கும். மேலும் உணரும், உணர்த்தும் ஸ்வயம்பிரகாச அறிவு சொருபமாகத் திகழ்வதினால் ஆன்மாவை “அறிவு” என்று அறுதியிட்டுரைத்தாராயிற்று.

ஒப்பு (2): ஆறாறையும் நீத்து அதன் மேல்நிலையைப்
பேறா அடியேன் பெறுமாறு உளதோ

- அருணகிரியார், கந்தரநுபூதி

பொருள்: 36 (6x 6) தத்துவங்களையும் நீக்கி, அவற்றிற்கு மேலாக உள்ள ஆன்மநிலையை அடியேன் பெறுவேனோ?

ஒப்பு (3):

பாராதி பூதம் நீ அல்லை, உன்னிப் பார் இந்திரியம் கரணம் நீ அல்லை,
ஆராய் உணர்வு நீ என்றான் - ஐயன் அன்பாய்
உரைத்த சொல் ஆனந்தம் தோழி

- தாயுமானவர், ஆனந்தக் களிப்பு, 9

பொருள்: பிருத்வி (பார்) முதலான பஞ்ச பூதங்களும், கன்ம, ஞான இந்திரியங்களும், அந்தகரண சதுஷ்டயமும் நீ அல்ல. உண்மையில் ஆராய்ந்து பார்க்கில், நீ ஆன்ம உணர்வே ஆவாய். (consciousness, பிரஞ்ஞானம் பிரம்மா - வேத மகாவாக்கியம்)

ஒப்பு (4): கண் அதுதான் அந்தமிலாக் கண்

- உள்ளது நாற்பது, 4

பொருள்: உண்மையான குருட்டுத் தன்மையே இல்லாத கண் ஆன்மாவே; மற்றவை அல்ல. அந்தம் - குருட்டுத்தன்மை (சம்ஸ்கிருதச் சொல்).

ஒப்பு (5): தத்துவந் தெரியாத த்தனை உற்றாய்
தத்துவம் இது என் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 42

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் ஒன்றினாலும் அறியப்படாது உயர்ந்தவனே! அவை அனைத்தையும் நீங்கிச் சும்மாயிருப்பதே உனை அறியும் தத்துவம் என்று எனக்கு உணர்த்திய அருணாசலா!

33. அஞ்சுதொழி லாவதுவே யஞ்சவத்தை கிஞ்சலிலா
வஞ்சிடத்துங் கொள்ளிவட்ட மாகவே - பஞ்சவன்னம்
வைத்த படிசும்போன் மாறாதுனை மயக்கல்
சித்திரக்கூத் தாகத் தெளி.

ப - ம்:

அஞ்சுதொழில் ஆவதுவே அஞ்சுவத்தை கிஞ்சலிலா
அஞ்சுஇடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே - பஞ்சவன்னம்
வைத்த படிகம்போல் மாறாதுஉனை மயக்கல்
சித்திரக் கூத்தாகத் தெளி.

பொ-ரை: இறைவனின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்து தொழில்களும் நனவுநிலை முதலான ஐந்து அவத்தைகளோடு கூடி இருப்பதாகும். அந்த ஐந்து அவத்தையும் மாறி மாறிக் கொள்ளிவட்டம்போல் சுழன்று வரவும், ஸ்படிகக்கல் அதன் அருகில் வைக்கப்பட்ட பஞ்சவர்ணங்களின் நிறமாக மாறுவதைப் போல, நீ சேர்ந்த அவத்தை யாதோ அதன் மயமாகவே உன்னை ஆக்குவித்து, உன்னை இடைவிடாது எப்போதும் மயக்குதல் பொய்மையானதொரு கூத்தாக அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: அஞ்சுதொழில் - ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனப்படும் இறைவனின் பஞ்ச கிருத்தியம், அவத்தை - அவஸ்தை (நிலை), கொள்ளி - நெருப்பு, கொள்ளிவட்டம் - கொள்ளியைச்சுற்றும் போது தோன்றும் ஒரு கற்பனையான வட்டவடிவு, அஞ்சு அவத்தை - சைசவம், பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம், மூப்பு என்றும், கனவு, நனவு, உறக்கம், மறைத்தல்நிலை, அருளல்நிலை எனலும் பொருந்தும். பஞ்சவன்னம் - பஞ்சவர்ணம் (வெள்ளை, கருப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை ஆகிய ஐந்து நிறங்கள்), படிகம் - ஸ்படிகம், சித்திரம் - ஓவியம் (உயிரற்றது, எனவே பொய்மையானது). கிஞ்சல் - எல்லை (Limit), கிஞ்சல் இலா - முடிவற்ற

வி-ரை: "அவஸ்தை" (சமஸ்கிருதச் சொல்) தமிழில் "அவத்தை" ஆகியது. அவஸ்தை என்றால் "நிலை" என்பது பொருளாகும். ஆக, ஜாக்ராவஸ்தை (நனவு நிலை அல்லது

விழிப்பு நிலை), சொப்பனாவஸ்தை (கனவு நிலை) மற்றும், நித்திராவஸ்தை (உறக்க நிலை) ஆகிய மூன்று அவத்தைகளும் (நிலைகளும்) ஜீவனை முடிவில்லாமல் ஒன்று மாறி ஒன்று தொடர்ந்து பற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு அவத்தையிலும் ஜீவன் அதன் மயமாகவே ஆகிவிடுகிறான். இது ஸ்படிகக்கல் பக்கத்தில் ஐந்து நிறங்களில் எந்த ஒன்றை வைத்தாலும், அந்த நிறமாகவே மாறிக் காண்பதை போன்றதாகும். இப்போது நூலாசிரியர் இறைவனின் படைத்தல் (சிருஷ்டி), காத்தல் (ஸ்திதி), அழித்தல் (சம்ஹாரம்), மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்து தொழில்களையும் ஜீவனின் ஐந்து அவத்தைகளுக்கு ஒப்பிடுகிறார். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரத்தோடு மறைத்தல் (திரோபாவம்) நிலை, அருளல் (அநுக்கிரஹம்) நிலை ஆகிய இரண்டு நிலைகளையும் ஜீவன் அனுபவிப்பதால், இறைவனின் ஐந்து தொழில்களையும் ஜீவனின் ஐந்து அவத்தைகளுக்கு வரிசைப்படுத்துகிறார். உபமானத்தில் ஐந்து அவத்தைகளையும் வெள்ளை, கறுப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை ஆகிய ஐந்து நிறங்களுக்கு உவமித்துத்துரைப்பது ரசிக்கத்தக்கது. “நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய்” என்பது சிவபுராணம். “வண்ணம் ஓர் ஐந்துடையாய்” என்று இறைவனைப் போற்றுவது ஸ்ரீரமண புராணம். எனவே “ஜீவன் சலன்; சிவன் அசலன்” என்பதைத் தவிர இருவருக்கும் வேறு வித்தியாசமின்மையால், இறைவனுக்குரிய ஐந்து நிறங்களே ஜீவனுக்குரிய ஐந்து அவத்தைகளுக்கு உவமை கூறியிருப்பது உற்றுநோக்கி மகிழத்தக்கது.

இனி நூலாசிரியர் ஐந்து தொழில்களை ஐந்து அவத்தைகள் ஆக்கும் அழகினைப் பார்ப்போம்.

வேதாந்தபரமாக: முப்பத்தாறு தத்துவங்களோடும் ஜீவன் தேக போகங்களை அனுபவிப்பதினால், ஜாக்ரம் (விழிப்பு நிலை) சிருஷ்டி (படைத்தல்) எனவும், ஜாக்ரத்தில் அனுபவித்தவைகளைக் கனவிலும் அறிந்து மகிழ்வதால்,

சொப்பனம் ஸ்திதி (காத்தல்) ஆகிறது. இந்த சொப்பனம் மின்னலைப் போன்று ஒருகாற் தோன்றி, மறுகால் மறைவதினால், சுழுப்தி (உறக்கம்) நிலைசம்ஹாரம் (அழித்தல்) எனவும், பிராணவாயுவின் இயக்கமன்றி ஒன்றும் தோன்றாது, மதுஷுண்ட வண்டெனவும் அந்த சுகத்தில் மயங்கி, கிறங்கி அம்மயமாகவே இருத்தலால், 'துரீயம்' தனை திரோபாவம் (மறைத்தல்) எனவும், முழுவதுமான அந்தகார இருளில் காரணமாயையென்னும் அநீர்வசனீய சக்தியினால் சூக்ஷ்ம, ஸ்தூல தேகங்களைக் கொடுத்தல், நன்மை தீமையாகி இருவினைகளைச் செய்வித்தல், பாவ, புண்ணியங்களை அடைவித்தல், குரு மூர்த்தமாக வந்து உபதேசித்து அருளல், இதனால் முற்றிலும் அந்தகார இருளில் மூழ்கிய ஜீவனை அதற்கு நேரெதிராக முற்றிலும் ஆன்மப் பிரகாசமாகப் ஒளிர்வித்தலாகிய 'அநுக்கிரஹம்' தனை (அருளல்) துரீயாதீதம் எனவும் கூறினார்.

தேகான்மபரமாக: மேற்கண்டனவற்றை உடலோடு பொருத்திப் பார்க்கின், உடல் தோன்றி நின்று அழிவது, சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரம் ஆகும். உயிர்க்கு மயக்கமும் தெளிவும் முறையே திரோபாவமும், அநுக்ரஹமும் ஆகும். இங்கே ஐந்து தொழில்களும் உடலுக்கு மூன்றும், உயிருக்கு இரண்டுமாக ஆயின.

இந்திரியபரமாக: கன்ம, ஞான இந்திரியங்களோடும் பொருத்திப் பார்க்கையில், ஒரு இந்திரியத்தில் ஜீவன் பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி; அதனால் அறிந்து கொள்ளும் விஷயத்தை அநுபவித்தல் ஸ்திதி; அவ்விஷயமாய் அமுந்துதல் சம்ஹாரம்; அதனில் ருசிப்பித்தல் திரோபாவம்; அதனைத் தெளிந்து மனத்தில் கொள்ளுகை அநுக்கிரகம் ஆகும்.

மனோசங்கற்பரமாக: மனத்தால் ஒரு பொருளை நினைத்தல் சிருஷ்டி, அந்தப் பொருளில் பிரியம் உண்டாதல் ஸ்திதி, அது எப்போது கிட்டுமென்று திகைத்து நின்றல் சம்ஹாரம்,

அப்பொருளில் மயங்குதல் திரோபாவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல் (கொள்ளுதல்) அநுக்கிரகம் ஆகும்.

முக்திபரமாக: முக்திநிலையில் அருள்வடிவமாதல் சிருஷ்டி, ஆனந்தப் பேறு ஸ்திதி, இதில் அதீதப்படுதல் சம்ஹாரம், ஞாதுரு ஞேயம் ஞானம் ஆகிய முப்புடிகளும் தோன்றாதிருத்தல் திரோபாவம், இவை யாவும் எக்காலமும் விளங்கி, ஆன்மாநுபவம் சகஜமாதல் (விதேக முக்தியில் நிலைபெறுதல்) அநுக்கிரகம் ஆகும்.

இவ்வாறு பஞ்ச கிருத்தியத்தால் (ஐந்து தொழில்களையும்) ஐந்து அவத்தைகள் நிகழ்கின்றனவென்பதை வேதாந்தபரமாகவும், தேகான்மபரமாகவும் (உடலைப் பிரதானமாகக் கொண்டும்), கன்ம, ஞான இந்திரிய பரமாகவும், மனோ வியாபாரபரமாகவும், முக்திபரமாகவும் விளக்க வேண்டி சுருங்க உரைப்பார் “அஞ்ச தொழில் ஆவதுவே அஞ்ச இடத்தும் (அவத்தைகளிலும்)” என்றார்.

கொள்ளிவட்டம் என்றதாவது

நெருப்பைத் தாங்கிய கோலைச் சுற்றும்போது ஏற்படும் பொய்மையான தொரு நெருப்பு வட்டம் எந்த அளவிற்குக் கற்பனையோ அந்த அளவிற்கு ஐந்து தொழில்களும் அவற்றால் நிகழ்வுறும் ஐந்து அவத்தைகளும் உண்மையற்றவை என்பதை வலியுறுத்தவேயாகும். ஏகான்ம ஞானநுபவத்தில் சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்கள் யாவும் ஒருக்காலும் இல்லை; ஆன்மா ஒன்றே நித்தியமாக இரண்டற்று எப்போதும் ஒளிர்கின்றது என்னும் அஜாத சித்தாந்தப் பேருண்மையைத் சுவானுபூதியில் உணர்ந்தவராதலால், ஆசிரியர் “அஞ்ச இடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே” என்றார். அன்றி, கொள்ளிவட்டம் போன்று ஐந்து அவத்தைகளும் ஜீவனிடத்தில் மாறி மாறி சுழன்று வரும் என்று கொள்ளுவது சாமானியப் பொருளாகும். ஏற்புடைத்தும் ஆகாது; என்னை? இந்தப் பொருளிலும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம், திரோபாவம் ஆகிய

நான்கும் மீண்டும் மீண்டும் வருமென்பது ஏற்கப்படின்னும், “அநுக்கிரகம்” மறுபடியும் மறுபடியும் நிகழுமென்பது எங்ஙனம்? மற்றைய நான்கின் சுழற்சியை ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வருவதல்லவோ “அநுக்கிரகம்” ஆகவே ஐந்து அவத்தைகளும் மாறி, மாறி, ஜீவனை மயக்குதல் உயிரற்ற ஓவியம் போன்ற உண்மையற்ற கூத்து என்பார் “உனை மயக்கல் சித்திரக் கூத்தாகத் தெளி” என்றார்.

இவ்வாறு ஈசனின் பஞ்சகிருத்தியமும், ஜீவனின் பஞ்ச அவஸ்தைகளும் மாயாமாத்திர மனோவியாபாரக் கற்பனையென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் அறிவித்தாராயிற்று.

34. மாயா விகார மதுபானம் போன்றுமயக்
கோயாததுன்னு லொழியுமோ - நீயதுவாய்ப்
போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
யாகாது போலே யறி.

ப- ம்: மாயா விகார மதுபானம் போன்றுமயக்கு
ஓயாதது உன்னால் ஒழியுமோ - நீ அதுவாய்ப்
போகாமல் ஆடும் பவுரி அவன் பொய்க்காட்சி
ஆகாது போலே அறி.

பொ-ரை: முன் வெண்பாவில் கூறப்பட்ட அவத்தை மாயா மாத்திரம்; பரிபூரண ஆன்மாவை விகாரப்படுத்துவது; அது மதுபானம் செய்தவனின் நற்குணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது லாகிரியில் அந்த மது மயக்குவது போன்று உனது ஞான குணத்தை விகாரப்படுத்தி உன்னை ஓயாது மயக்கும். அதனை உன்னாலே ஒழிக்க முடியுமா? ஒழிக்க இயலாதென்று நீ நினைத்தால், இயலுமென்பதற்கு ஓர் உபாயம் கூறுவேன். ஒரு பார்ப்பனக் கூத்தன் தோட்டிவேடம் போட்டாலும், அந்த பொய்க்காட்சி தானன்று என்று வேறுபடுத்தி நிற்பதுபோல், எந்த அவத்தையுள் நீ இருந்தாலும், அந்த அவத்தைமயமாய்ப் போகாமல், உன்னை சதா வேறுபடுத்தி நிற்பின், அது உன்னை

மயக்காது என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: ஆடும் பவுரி - பொய்வேடமிட்டு ஆடும் கூத்து

வி-ரை: ஜாக்ராவஸ்தையில் தன்னை அவத்தைமயமாகாமல் காத்துக் கொள்வது சாத்யம்; ஆயினும் சொப்பனத்தில் அது கைகூடுவது ஆகாதேயென்னின், ஜாக்ராவஸ்தையைப் பிரித்து நிற்பின், அநுக்கிரகம் மேலிடவும், அதனால் ஜாக்ராவஸ்தை பொய்மையாய் மறையவும், சொப்பனாதிகள் தோன்றாததலின், அதைத் தனிப்பட கூறுதொழிந்தார். இவ்வாறு ஸ்ரீபகவான் ரமணரும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: தேகம் நானென்பதில், பஞ்ச கோச ரூபமான மூன்று (ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண) தேகங்கள் அடங்கிவிட்டன. அதில் ஒன்று நீக்கப்பட்டால், (மற்றவை) எல்லாம் தானே நீங்கிவிடும். இதைப் பற்றியே மற்ற தேகங்கள் ஜீவித்திருப்பதால் (அவற்றை) பிரத்யேகம் நீக்கத் தேவையில்லை.
- விசார சங்கிரகம் - I, 4

அதாவது தேகம் நானன்று என்பது ஜாக்ராவஸ்தையிலேயே சாத்யமென்பதால், அந்த ஜாக்ராவஸ்தையில் தன்னை அதனின்றி வேறுபடுத்திக் காண்பதே திருவருள் (அநுக்கிரகம்) கைகூடப் போதுமானதென்பது தாத்தரியமாம். இதையே ஆசிரியர் இந்தத்திருவெண்பாவில் உறுதிபட உரைத்தாராயிற்று.

இனி, பஞ்ச கிருத்தியத்தால் உண்டாகும் ஐந்து அவத்தைகளையும் கடந்து அதீதப்பட்டு நின்றவர்க்கு, மீண்டும் ஓரோர் காலத்து ஓரோர் இடத்து ஓரோர் அவத்தைகள் தோன்றாதோவென்னும் ஐயத்தைப் பற்றி அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் விளக்குகின்றார்.

35. பழுதையைப் பாம்பென்ற பயம்போன்ற பாவித்
தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ - தொழிலொழிவி
னின்றசிவ யோகி நினைத்தொருகா னீவாரா
யென்றழைத்தா லும்பதையா தென்.

ப- ம்:

பழுதையை பாம்புஎன்ற பயம்போனால் பாவித்து
அழுதுஉடம்பை ஆட்டுகினும் ஆமோ - தொழில்ஒழிவில்
நின்றசிவ யோகிநினைத்துஒருகால் நீவாராய்
என்றுஅழைத்தா லும்பதையாது என்.

பொ-ரை: இருட்டில் கயிற்றைப் பாம்பென்று நினைத்து பயந்து
அச்சத்தால் நடுங்கியவர், வெளிச்சத்தில் அது பாம்பல்ல;
கயிறுதானென்று அறிந்தபின், மீண்டும் அந்த கயிறைப்
பாம்பென்று பாவிப்பின், முன்போல் பயநடுக்கம்
உண்டாகுமோ? (உண்டாகாது என்றவாறு). அதுபோல் முன்பு
அகந்தை இருளில் மெய்ப்போல் தோன்றிய அவத்தைகள்
அத்துணையும், பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து மேல்நின்ற
ஆன்மநிலையில் அதீதப்பட்டு, சகஜநிஷ்டையில் பொருந்திய
சிவயோகி (ஞானி)க்கு பொய்மையாய் அழிந்தபின், மீண்டும்
அந்த ஞானி அந்த அவத்தைகளை நினைவு கூர்ந்து, மறுபடியும்
“வாராய்” என்றாலும், முன்பு அழையாதபோதும் தானே
வந்தது, இப்போது அழைத்தாலும் அணுவளவேனும்
அசையாதிருக்கின்றனவே! என்ன ஆச்சரியம்!.

அ.ப-ரை: பழுதை - கயிறு, தொழில் ஒழிவில் - பஞ்ச
கிருத்தியங்களும் ஐந்து அவத்தைகளொடு பொய்மையாய்
ஒழிந்த ஆன்மநிலையில், என் - என்கொலோ! (ஆச்சரியக்குறி).

வி-ரை: “தொழில்” என்றதனால் இறைவனின் பஞ்ச
கிருத்தியங்களையும், அவற்றால் உண்டாகும் ஐந்து
அவத்தைகளையும் குறித்தார். எனவே “தொழில்
ஒழிவில்” என்றது இவை இரண்டுமே பொய்மையைத் தீர்ந்த
அத்துவித ஏகான்ம வீடுபேற்றைக் குறித்து நின்றது.
“அழைத்தாலும்” என்றதினால், ஆன்மானந்தத்தில்
தோய்ந்திருக்கும் ஞானி பேச்சிற்குக்கூட மீண்டும்
அவத்தைகளை எண்ணவோ, அழைக்கவோ செய்யாரென்றார்.

ஒருகால், வாய்வெருவி ஞானி அழைத்தாலும், அவத்தைகள் அவரைத்தம் ஆளுகைக்கு உட்படுத்த முடியாமல் செயலற்றுப் போகின்றனவென்பதைக் கூறவே அந்த அவத்தைகள் “பதையாது” என்றார்.

36. கன்னிக் கதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத் தன்னையறி யாவறிவே தான்மீளச் - சொன்னாலு நாவென்ற நாவேபோ னுனென்ற சொல்லளவே யாமன்றித் தானெதிரா கா.

ப-ம்: கன்னிக் கதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத் தன்னையறியா அறிவே தான்மீளச் - சொன்னாலு(ம்) நாவென்ற நாவேபோல் நான் என்ற சொல்லளவே ஆம்அன்றித் தான்எதிர் ஆகா.

அ.ப-ரை: கன்னி - இளமை (Fresh), கதலி - வாழை (முற்றாத வாழை என்ற பொருள்).

வி-ரை: புத்தம் புதிய வாழையின் மட்டையிலிருந்து நார் உரிப்பவனின் கண் அதன் உள்ளே என்ன உள்ளதோவென்று ஒரு பெரும் எதிர்பார்ப்போடு ஒவ்வொரு முறையும் மட்டையை உரிக்கும்போதும் சுட்டிப் பார்க்கும்; பின்பு வாழையின் மட்டைகள் அனைத்தும் கழிக்கப்பட்டவுடன் அதன் உள்ளே ஒன்றுமே இல்லாததனைக் கண்டு செயலற்று வெறிதே சும்மா இருக்கும். அதுபோல் சற்குருவின் அருளால் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஒவ்வொன்றாகக் கடந்து, இறுதியில் தன்னையே ஆன்மவஸ்துவில் இழந்துவிடும் சீடனின் அகந்தை செயலற்றுப் போகிறது. அதுவரையில் புறப்பொருள்களாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சுட்டி அறிந்த அகந்தை மனம் தன்னையே அறியாது அழிந்துபடுகிறது.

ஒப்பு: அருளால் எவையும் பார் என்றான் - அதை, அறியாதே சுட்டி என் அறிவாலே பார்த்தேன்

இருளான பொருள் கண்டதல்லால் - கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி

-தாயுமானவர், ஆனந்தக் களிப்பு

பொருள்: ஆன்ம அருளால் எதையும் பாரென்று என் சத்குரு கூறியதை அறியாமல், என் அகந்தை அறிவாலே அந்த ஆன்ம வஸ்துவைப் பார்த்தேன். பார்த்தவுடன் என் அகந்தை அழியவும், என்னைச் சுற்றி எல்லாம் கரைந்து இருளே சூழ்ந்து கொண்டது. அடுத்த வினாடி அந்த இருளைப் பார்த்த நானும் இல்லாமல் போனேன்.

இவ்வாறு தாயுமான சுவாமிகளின் தன்னிழப்பு அனுபவத்தையே 'தன்னை அறியா அறிவு' என்றார். இந்த ஏகான்ம நிலையில், நாவானது நாவென்று சொன்னாலும், அந்தப் பெயருக்குரிய பொருள் வேறின்றித் தானாயிருந்த அந்த நாவைப் போல், சற்குருவானவர்தன்னை நானென்றும், சீடனை நீயென்றும் கூறினாலும், அது வாங்மாத்திரமேயன்றி (சொல்லளவேயன்றி) உண்மையில் நானென்னும் தன்மையும், நீயென்னும் முன்னிலையும், ஆன்மாவென்னும் படர்க்கையும் முற்றிலும் சற்குருவிற்கு இல்லை. இந்த பரமார்த்த உண்மையை 'நாவென்ற நாவேபோல் நானென்ற சொல்லளவேயாமன்றித் (ஞானிக்கு) தான் எதிர் ஆகா' என்றார்.

இந்தக் கருத்தையே முன்னம் 24 - வது வெண்பாவில் "தன்னை அறியாது வேறு உண்டாய்த் தானறியா" என்ற வரிகளில் எடுத்துரைத்தார்.

எனவே, சற்குருவாம் ஞானி ஆன்மசொருபமாகத் தழைத்தலின் நானென்பதும், அந்த ஆன்ம பிரகாசத்தில் பிரபஞ்சம் மறைதலின் நீ அல்லது பிறரென்பதும் அவருக்கு என்றுமே இல்லை என்பதை இந்த திருவெண்பாவில் அறுதியிட்டுரைத்தாராயிற்று.

37. தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமல்ல வென்றுரைத்தாந்
சும்மா விருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ - விம்மி
யரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யல்லாந்
றெரிந்திடுமோ நீயே தெளி.

ப - ம்: தம்மால் அறிந்ததுஎல்லாம் தாமல்ல என்றுஉரைத்தால்
சும்மா இருப்புஅதுவாய்த் தோன்றாதோ - விம்மி
அரிந்ததலை வாயடங்கும் அவ்வளவே அல்லால்
தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி.

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் துணை கொண்டு தம்
அகந்தை அறிவால் அந்'யக் கூடியவை அனைத்தும் தாம் அல்ல
என்பதை உணர்ந்து, அவற்றினின்று நீங்கி சும்மா இருத்தல்
ஆன்ம ஞான மோனனந்தம் அல்லவோ? அவ்வாறு கேவல,
சகஜ நிஷ்டை நிலையை அடைந்தோம் என்று கூடக் கூற
இயலாது ஞானி சும்மா இருத்தல் எவ்வாறெனின், உடலின்
தலையாய உறுப்பாகிய தலையை அரிந்தபோது, மற்றொரு
உறுப்பாகிய வாய், வாய்விட்டலராமல், வெறுமனே திறந்து
அடங்குமன்றி, தலைபோயிற்றென்று கூற அறியாது; அது
போன்றே, முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அங்கங்களாக,
கேவல-சகஜான்ம நிலையை அடைந்தோம் என்னும் நினைப்பு
தலையாக விளங்கவும், இந்தத் தலை போயவிடத்து,
ஆன்மாநுபூதி பெற்ற ஞானி, அந்த ஆன்மாநுபவத்தை
வாய்விட்டுக்கூறுதல் என்பது சிறிதுமின்றி, சும்மா இருப்பார்.
இதை நீயே சுவாநுபூதியால் உணர்வாயாக!

அ.ப-ரை: சும்மா இருப்பு - மோக்ஷானந்த முக்திநிலை, அது - ஆன்மா
வி-ரை: "சும்மா இருப்பதே சுகம்" என்பது ஆன்றோர் வாக்கு!
இருந்ததை இருந்தபடி இருந்து காட்டுவதே சும்மா
இருப்பதாம்! ஆன்ம நிலையுற்ற ஞானி ஆன்ம இயல்பின்படி
சும்மா இருப்பதன்றி வேறென்று அறியார்.

ஒப்பு (1): சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
 சோம்பர்கிடப்பதும் சுத்த வெளியிலே
 சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடம்
 சோம்பர்கண்டார் அச்சுருதிகண் தூக்கமே
 - திருமந்திரம், 128

ஒப்பு (2): தூங்கிக் கண்டார் சிவலோகமும் தம்முள்ளே
 தூங்கிக் கண்டார் சிவயோகமும் தம்முள்ளே
 தூங்கிக் கண்டார் சிவபோகமும் தம்முள்ளே
 தூங்கிக் கண்டார் நிலை சொல்வது எவ்வாறே
 - திருமந்திரம், 129

ஒப்பு (3): சோம்பியாய் சும்மா சுகமுண்டு உறங்கிடிச்
 சொல் வேறுஎன்கதி அருணாசலா
 - ஸ்ரீ பகவான், அக்ஷரமணமாலை, 37

பொருள்: அகந்தை முனைப்பு அறவே அழியப்பெற்று, புற
 விஷயங்களில் அறவே உதாசீனனாகச் சும்மா இருக்கத்
 தன்னியல்பால் அகத்தே துலங்கும் ஆன்மசுகத்தை உண்டு,
 ஆங்கே யோக நித்திரையில் அறிதுயில் கொண்டு கிடப்பின்,
 அதனினும் வேறு பரகதி ஒன்று உளதேல் கூறியருள்
 அருணாசலா!

ஒப்பு (4): சொன்மானததனுவின் கன்மாதி சிறிதின்றிச்
 சும்மா அமர்ந்திருக்க அம்மா அகத்தில் ஆன்ம
 சோதியே நிதானுபூதியே இராது பீதியே
 இன்பவம் போதியே
 - ஸ்ரீ பகவான், ஆன்மவித்தைக் கீர்த்தனம்

ஒப்பு (5): உள்ளதும் இல்லதும் ஆகி - முன்
 உணர்வதுவாய் உன் உ(ள்)ளம் கண்ட தெல்லாம்
 தள்ளெனச் சொல்லி என் ஐயன் - என்னைத்
 தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப் பார்தோழி
 - தாயுமானவர், ஆனந்தக் களிப்பு

குறிப்பு: “உன் மனம் கண்டதெல்லாம் தள்ளெனச் சொல்லி” என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறுவதையே, நூலாசிரியர் ‘தம்மால் அறிந்ததெல்லாம் தாம் அல்ல என்று உரைத்தால்’ என்றார்.

இனி முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் அனைத்தின் பயனின்மையை ஓர்ந்து, வஸ்துவில் ஒடுங்கி, ஒன்று கலந்திடில், அதை வாய்விட்டுச் சொல்வதென்பதும் இயலாது போகிறதென்னும் ஞானியின் அநுபவத்தை “அரிந்த தலை வாயடங்கும் அளவே” என்றார்.

ஒப்பு (1): அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே - அவனாகிய
மேனியில் (ஆன்மாவில்) அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக் கொண்டான் என்னைத் தன்னுள் - சற்றும்
வாய் பேசா வண்ணம்(ம்) மரபும் செய்தான்டி
-தாயுமானவர், ஆனந்தக் களிப்பு

ஒப்பு (2): மௌனியாய்க் கல்போல் மலராது இருந்தால்
மௌனம் இது ஆமோ அருணாசலா
- அக்ஷரமணமாலே, 87

பொருள்: மௌனியாய் வாய்பேசவும் இயலாமல் கல்போல்
லோகாதி புற விஷயங்களுக்கு மலராது, ஆன்ம சுகத்தில்
மயங்கிச் சும்மா இருத்தலாகிய இதுவே உண்மையான
மௌனம் அல்லவோ அருணாசலா!

ஒப்பு(3): கண்டவன் எவன் எனக் கருத்தினுள் நாட
கண்டவன் நின்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டனன் என்றிடக் கருத்து எழவில்லை
கண்டிலன் என்றிடக் கருத்து எழுமாறென்?
- அருணாசல அஷ்டகம், 2

பொருள்: காணும் “நான் யார்” என்று எனக்குள் ஆழ்ந்து
பார்க்கவும், ஆங்கே அதுவரையில் தன்னைத் தேடிய அகந்தை
செயலற்று நின்றிட, என்னுடைய உண்மையான “நான்”

என்னும் ஆன்மவஸ்துவைக் கண்டேன். கண்டவுடன், 'கண்டேன்' என்று கூறுவதற்கு என்னால் வாய்விட்டுப் பேச இயலவில்லை. எனவே என்னால் 'காணவில்லை' என்று கூறமட்டும் பேசஇயலுமோ? வாக்கு, மனம், உடல் முழுவதும் பரவி நின்ற முழுமையான மோனமே என் இயல்பாகியது.

இவ்வாறு ஆன்ம மோன நிலையை இந்தத் திருவெண்பாவில் விளக்குவாரா யிற்று. அடுத்த பாடலில் தம் ஆன்மானுபவத்தை மேலும் விவரிக்கிறார் ஆசிரியர்.

38. மறவாத தம்மை யறிவார் மருளோ
வறிவோ விடயம்போ லாகி - லறிவை
யறிவதறி வாகையினு லாறாறுந் தத்த
மறிவையறி யாபோ லறி.

ப- ம்: மறவாத தம்மை அறிவார் மருளோ
அறிவோ விடயம்போ லாகில் - அறிவை
அறிவதுஅறி வாகையினால் ஆறாறும் தத்தம்
அறிவைஅறி யாப்போல் அறி.

பொ-ரை: என்றுமே மறக்க இயலாத ஆன்மாவைப் புதிதுபோல் மீண்டும் அறிவது அறியாமையோ அல்லது அறிவுடைமையோ? மருட்போதமோ அன்றி அருட்போதமோ? புற விஷயங்களை அறிவது அகந்தை அறிவிற்கே சாத்யமாகும். அதுபோல் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் வெளிவிஷயங்களை அறிவதற்கே பயன்படும். அவை தம்மைத்தாமே அறிய மாட்டா. மாறாக, ஆன்ம அறிவே தன்னைத்தான் அறிந்து கொள்ளும். ஆகையினால், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தம்மைத் தாமே அறியாது இயங்குவதைப் போன்று, நீயும் உன்னை முழுமையாகத் ஆன்மவஸ்துவில் தன்னிழப்பு செய்து, அகந்தை அறிவால் ஆன்மாவை அறியாது, ஆன்மாவாகவே இலங்குவாயாக.

அ.ப-ரை: மருள் - மயக்க அறிவு (அறியாமை இருள்), விடயம் - விஷய போகங்கள் (அனாத்மாக்கள்).

வி-ரை: என்றுமே தன் இயல்பாக இலங்கும் ஆன்மாவை மீண்டும் புதிதுபோல் அறிவது அறிவுடைமையோ அல்லது அறியாமையோ என்று ஆசிரியர் வியப்புறுதல் போன்று என்றும் எப்போதும் ஆன்மாவாகிய தன்னை 'மீண்டும் அறிந்தேன்' என்பது நகைப்பிற்குரியதென்று ஸ்ரீரமண மகரிஷிகளும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: என்னை அறியேன்நான் என்னை அறிந்தேன்நான்
என்னல் நகைப்பிற்கு இடனாகும் - என்னை
தனை விடயமாக்க இருதான் உண்டோ ஒன்றாய்
அனைவர் அனுபூதி உண்மையால்.

- உள்ளது நாற்பது, 33

பொருள்: என்னை (ஆன்மாவை) அறியேன் என்று சிலரும், அறிந்து விட்டேன் என்று சிலரும் கூறுவது பரிகாசத்திற்குரிய செயல்களாகும். ஏனெனில் தன்னுள் அறிபடுபொருளாகவும், அதை அறிவதற்கும் இரண்டு 'நான்' உணர்வுகள் உள்ளனவா என்ன? அனைவரது அனுபவமும் "நான் ஒருவனே" என்பதல்லவா?

ஓயாது துன்பத்தில் உழலும் மாந்தர் தம் உண்மையான ஆன்ம இயல்பை அறிவதே அனைத்து துன்பங்களும் நீங்கி, நிலைத்த சுகத்தைப் பெறுவதாகிய பந்த மோகமும் என்பதை குரு மூலமாகவோ, அல்லது மற்றெவ்வாறோ அறிந்தவுடன், "அந்தோ! நான் என்னை அறியவில்லையே!" என்று வருந்துவர். மற்றும் சிலர்பூசை, செபம், தியானம், உபாசனை, யோகம் என்று சிறிது சாதனைகளைப் புரிந்து, அதனால் நாதம், ஜோதி முதலிய விசேஷானுபவங்களைப் பெற்றவுடன், "நான் ஆன்மானுபூதியைப் பெற்று, என்னை அறிந்தேன்" என்று ஊரறியப் பறைசாற்றக் கிளம்பிவிடுவர். இந்த இரண்டுமே நகைப்பிற்குரியவை என்கிறார் ஸ்ரீபகவான். ஏனெனில் ஆன்மாவை "அறிந்தேன்" என்பதற்கு ஒரு ஜீவபோத எழுச்சி தேவைப்படுகிறது. ஆன்மானுபூதியைப் பெற்ற நிலையிலோ

ஜீவபோதம் அழிந்துபோகிறது; அதனால் ஆன்மாவை 'அறிந்தேன்' என்றோ, அன்றி, 'அறியவில்லை' என்றோ கூறுவது இயலாத காரியமாகிவிடுகிறது. அதனாலேயே பெரியோர் 'கண்டவர் விண்டிலர்; விண்டவர்கண்டிலர்' என்றனர்.

“விடயம் போலாகில் அறிவை அறிவது அறிவாகையினால்” என்றதாவது

அனாத்மாக்களாகிய விஷயாதி லோக வஸ்துக்களும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஆன்மாவால் அறிபடு பொருள்களாகும் (திருசியங்கள்). ஆன்மா ஏகவஸ்துவாக, இரண்டற்று விளங்குவதால், அதுவே அனைத்தையும் அறியும் அறிவு ஆகும். எனவே அது ஒருக்காலும் விஷயாதிகள் ஆகாது. ஆனாலும்கூட, பேச்சளவிற்காக, அதை ஒரு விஷயாதி அறிபடுபொருளாக அனுமானித்துக் கொண்டால், அந்த ஆன்ம அறிவை அறிவது அந்த ஆன்ம அறிவே என்பார் “விடயம் போலாகில் (ஆன்ம) அறிவை அறிவது (ஆன்ம) அறிவாகையினால்” என்றார்.

“மறவாத தம்மை” என்றதாவது

ஆன்மாநுபூதி நிலையில் தன் இயல்பு ஆன்மாவேயென்பதை மறப்பதென்பது என்றுமே இல்லாமையினால், ஆங்கே அதை நினைப்பதென்பதும் அற்றுப் போகின்றது. ஆகவே நினைப்பும் மறப்பும் அற்றது ஆன்மாவென்பதைக்கூறவேண்டி “மறவாத தம்மை” என்றார். இங்கே “தம்மை” என்றது ஆன்மாவைக் குறித்து நின்றது.

இவ்வாறு ஆன்மா நினைப்பும் மறப்பும் அற்றதென்பதை அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் மேலும் விரித்துரைக்கிறார்.

39. ஊன்றி நிலமசைவி னாத மொழிந்தசிவந்

தோன்றாத் துணையுனக்குத் தோன்றுமோ - தோன்றின் விரனுதியைத் தீண்டுவபோல் வாய்முகத்தை மென்று சிரிப்பதுபோற் பார்த்துத் தெளி.

ப-ம்: ஊன்றின் நிலம் அசைவில் நாதம் ஒழிந்தசிவம்
தோன்றாத்துணை உனக்குத் தோன்றுமோ - தோன்றின்
விரல்நுதியைத் தீண்டுவதுபோல் வாய்முகத்தை மென்று
சிரிப்பதுபோல் பார்த்துத் தெளி.

பொ-ரை: ஒரு தடியை நிலத்தின்மீது பலமாக ஊன்றி பூமியை
அசைக்க முயன்றாலும், அதனால் பூமி அசையாது. அது போல்
முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் முடிவாகிய நாதாந்தத்
தத்துவத்தையும் கடந்து, உயிருக்கு உயிராய், தோன்றத்
துணையாய் விளங்கும் ஆன்மாவைத் தற்போத ஜீவ அறிவுச்
சக்தியால் ஊன்றி, அசைத்து அதை அறிவேன் என்றால்,
எல்லையற்ற அந்த ஆன்மா உன் ஜீவபோத அகந்தை அறிவிற்குக்
கட்டுப்பட்டுத் தோன்றுமோ? “தோன்றும்” என்று நீ
எண்ணுவது, ஒரு விரல் தன் நுனியைத் தொடுவது சாத்யம்
ஆவது போலவும், எதனையும் மென்று தின்னும் வாய், அது
இருக்கும் முகத்தையே மென்று, தின்று சிரிப்பது போலவும்
அன்றோ? ஆகவே அகந்தைவயப்பட்ட அறிவு ஆன்மாவை
அறிவதென்பது என்றுமே இல்லை என்னும் அறிவுத் தெளிவை
அடைவாயாக!

அ.ப-ரை: அசைவில் - அசைவு + இல், இல் - இல்லை, விரனுதி
- விரல் நுனி.

வி-ரை: ஒரு கம்பைக் கொண்டு பூமியை அசைக்க
முடியாததைப் போன்று, அகந்தையால் ஆன்மாவை அளத்தல்
அசாத்யமென்றார். இதை வலியுறுத்தித் திடம்படச்
சொல்வதற்கே விரல் அதன் நுனியைத் தொட
முயற்சிப்பதையும், மென்று தின்பதற்கே ஏற்பட்ட வாய்
முகத்தையே மென்று தின்பது என்பதையும் உவமானங்களாகக்
கூறுகிறார். எவ்வளவு வலுவான தடியாக இருந்தாலும் பூமி
அசையுமோ? அதுபோல் அகந்தை அறிவு எவ்வளவு
தீக்ஷண்யமாக (கூர்மையாக) இருந்தாலும் ஆன்மாவை அறிய
அதனால் இயலாதென்று கூறுகிறார். எனவே “ஆன்மாவை

அறிந்தேன்'' என்று சிலர் கூறி மகிழ்வது, வாய் முகத்தை மென்று, தின்று, சிரிப்பதைப் போன்றதென்று கூறவே "சிரிப்பது" என்னும் சொல்லைக் கூட்டினார்.

(பாடபேதம் : னிலமசையி)

40. பற்றியது தானும் படிகநீ பற்றுவிடப்
பற்றை யெதிரிட்டுப் பார்த்தாலென் - சற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிறித்தறியத் தேடு
மறியாமை காணு ணவம்.

ப - ம்: பற்றியது தானும் படிக(ம்)நீ பற்றுவிடப்
பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தால் என் - சற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிறித்து அறியத் தேடும்
அறியாமை காணா ணவம்.

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றும் உன்னைப் பற்றும் போது, ஸ்படிகக்கல் தன்னைப் பற்றிய நிறம்போல, அதன் மயமாகவே மாறிவிடும் நீ, அகந்தைப் பற்றை நீக்க ஆன்மாவை உனக்கு அன்னியமாகக் கருதி, அதை எதிரிட்டுச் சுட்டி அறியப் பார்ப்பதனால் என்ன பயன்? உன்னில் ஒரு சிறிதும் பிரிவு என்பதே இல்லாத ஆன்மாவைப் பிரித்து அறிய முயற்சிக்கும் அறியாமை ஆணவ அகந்தையேயெனக் கண்டு தெளிவாயாக!

அ.ப-ரை: படிகம் - ஸ்படிகம், பற்று - 1) ஆசைகள், 2) முப்பத்தாறு தத்துவங்களொடு தொடர்பு, பற்று - ஆன்மா, பிறியா - பிரியா, எதுகை நோக்கி வல்லினமாயிற்று, ஆணவம் - ஆணவ மலம் (அகந்தை).

வி-ரை: ஆன்மா ஜீவனை எந்நேரமும் பற்றி, அதனை ஒருபோதும் விடாதிருத்தலினால், ஆன்மாவைப் 'பற்று' என்றார்.

ஆன்மப் பற்றைக் கெட்டியாகப் பற்றுவது அனாத்மப் பற்றுகள் விலகச் சிறந்த வழியென வள்ளுவப் பெருந்தகையும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு. -குறள் 350

ஆன்மாவைப் பிரியாது, அதனுள் ஒடுங்கி
ஒன்றுதலால்தான் தன்னை மூடியிருக்கும் முப்பத்தாறு
தத்துவங்களும் மிஞ்சாது அகலும். அன்றி, ஆன்மாவைத்
தனக்கு வேறாகப் பிரித்தால், அவை தொடரும். ஆகவே
'பற்றுவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தாலென்' என்றார்.

ஒப்பு: மதிக்கு ஒளி தந்து அம் மதிக்குள் ஒளிரும்
மதியினை உள்ளே மடக்கிப் - பதியில்
பதித்திடுதல் அன்றிப் பதியை மதியால்
மதித்திடுதல் எங்ஙன் மதி. - உள்ளது நாற்பது, 22

பொருள்: எதையும் அறியும் அகந்தை மதிக்கு ஒளி தந்து, அந்த
மதிக்குள் அறிவுக்கறிவாய் ஒளிரும் ஆன்மாவில் அந்த
ஜீவபோத அகந்தை அறிவை அகமுக நாட்டத்தால் ஆன்மாவில்
பதித்து, மூழ்க வைப்பதைத் தவிர, அந்த மதியால் ஆன்மாவை
அளவிட்டுக் கண்டறிதல் எவ்வாறு முடியும்? (முடியாது என்று
உணர்க).

41. அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூ ரணமே பரையாய்ப் - பரையொழிவி
லானந்தா தீதமா மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

ப- ம்: அருளாலே தம்மை அறிந்த அருளாய் அந்தப்
பரிபூ ரணமே பரையாய்ப் - பரை ஒழிவில்
ஆனந்தா தீதமாம் அத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

பொ-ரை: ஆன்ம அருளாலே தம்மை ஜீவன் என்றும், பின்பு
அந்த ஜீவபோதத்தை நீக்கிய ஆன்ம அருளே தாமென்றும்
தம்மை அறிந்து, பின்னர் ஆன்ம அருளையும் தம்மையும்

பிரித்துப் பாராது தம்மைச் சிறிதும் தோற்றாத அந்தப் பரிபூரண பரையே (அருளே) யாகி, மேலும் இவ்வாறு ஆன்ம அருளையாக ஜீவிக்கும் போது தோன்றும் ஆனந்தமயமாகி, பின்னர் அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கின்றோமென்னும் அனுபவமும் நீங்கி, அதனால் தன்வயமிழந்து அதீதப்படும் அத்துவித சித்தாந்த மோனமே வேதாந்தம் காட்டும் முடிந்த முடிவானநிலை (இடம்) யார்கும்.

அ.ப-ரை: அருள் - ஆன்மா, பரை - 1) சிற்பரையாகிய பராசக்தி i.e, அருள் (சிவனை 'அறிவு' என்பர்), 2) பரை - கிரியாசக்தி, பரை ஒழிவில் - கிரியாசக்தி ஒழிந்தவிடத்தில், அத்துவித சித்தாந்தம் - அத்துவித கோட்பாடு, வேதாந்தம் - ஆறு சாத்திரங்களில் ஒன்று (மகாமுனி வியாசர் தொகுத்தது).

வி-ரை: 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வு தாவரங்கள், விலங்குகளுக்குத் தனிப்படத் தேற்றமாவதில்லை. மனிதப் பிறவியிலேயே இது சாத்யமாகிறது. இதுவே 'ஆறும் அறிவு' எனப்படுகிறது. இதுவே 'மனம்' அல்லது 'அகந்தை' உற்பத்திக்குக் காரணமாம். இந்தச் சிற்றறிவே பேரறிவாகிய ஆன்மாவை உணரவகை செய்கிறது. உண்மையில் 'சிற்றறிவு' 'பேரறிவு' என்று இரண்டு அறிவுகள் இல்லை. ஆன்ம அறிவு (ஞானம்) ஒன்றே உள்ளது. தன்னை 'ஜீவாத்மா' வாக அறிந்துகொண்டபின், தேகாபிமானத்தை நீக்கி, ஒருவன் பரமாத்மாவாக உணர்ந்துகொள்ளும்போது ஆன்ம அறிவு ஒன்றே ஜீவாத்மாகவும், பின்பு பரமாத்மாவாகவும் செயல்படுவதைத் தெரிந்து கொள்கிறான். ஆகவே 'அருளாலே தம்மை அறிந்த' என்றார். பரமாத்மாவாகத் தன்னை உணரும்போது, பரிபூரண ஆன்மவஸ்துவே நான் என்னும் உணர்வில் திளைப்பதால் 'அருளாய்ப் பரிபூரணமே பரையாய்' என்றார். இங்கே ஆன்ம அருள் செயல்படுவதால் "பரையாய்" என்றார். 'பரை' என்பது பராசக்தியைக் குறிக்கும். பராசக்தியை 'அருள்' வடிவமாகவும், ஈசுவரனை 'ஞான' (அறிவு)

வடிவமாகவும் பெரியோர் கூறுவர். 'அருள்' செயல்படுவதற்கும், 'ஞானம்' செயலின்மைக்கும் (அகண்ட அசல மோன நிலை) மூலகாரணமாம். ஆகவே 'பரை' என்பது 'கிரியாசக்தியையும்' குறிக்கும்.

ஆன்ம அருளிஞலே தம்மை ஆன்ம வஸ்துவாக உணர்வது ஆன்ம அருளாகவே ஜீவிப்பதென்பதால் 'பரிபூரணமே பரையாய்' என்றார். ஆன்ம அருள் ஒருவனை முற்றிலும் அசலமாக்கி விடுவதால், கிரியாசக்தி கிஞ்சித்தும் செயல்படாது, முற்றிலும் அழிந்த அந்த நிலையை 'பரை ஒழிவில்' என்றார். இங்கே மற்றைய இச்சாசக்தி, ஞான சக்தி ஆகிய இரண்டும் கூட 'ஒழிந்த நிலை' என்பது கண்கூடு. எனவே அவை இரண்டையும் தனிப்படக் கூறுதமைந்தார். 'பரை ஒழிவில்' ஆன்மானந்தம் தலைப்படுவதால் அந்த நிலையை 'ஆனந்தம்' என்றார். இறுதியில் தான் அந்த ஆன்மானந்தத்தை 'அனுபவிக்கிறோம்' என்னும் தன்மை உணர்வும் அழிந்து, அந்த ஆன்ம சுகமயமாகவே ஜீவன் அந்த ஆன்மானந்தக் கடலில் மூழ்கி ஒன்றும் தோற்றமல், அந்த சுகமயமாகவேயிருப்பதால் அந்த நிலையே 'ஆனந்தாதீதம்' என்றும், அதுவே ஆன்மாபாவத்தில் முடிந்த முடிவான நிலை; இந்த நிலையையே வேதாந்தம் 'பரமபதம் (இறுதி நிலை)' என்றும் 'பரந்தாமம் (தாமம் - இடம்)' என்றும் கூறுகிறதென்பதைக் தெளிவுபடுத்தவே அதை 'அத்துவித சித்தாந்த மோனம் வேதாந்த முடிவு' என்றார்.

ஒப்பு: தியானத்தால் சூக்ஷ்மமான மனதில் அந்த சொரூபானந்தம் (ஆன்மானந்தம்) ஆவிர்ப்பவிக்கும் (தோன்றும்). இந்த சூக்ஷ்ம மனதோடு சொரூபானந்தம் உள்ளவனே ஜீவன் முக்தன். இந்த சூக்ஷ்ம மனதும் லயித்து, சொரூபத்தின் அனுபவமும் இல்லாமல், ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி ஒன்றும் தோற்றமல், அம்மயமாயிருப்பவனே விதேக முக்தன். மேலொரு நிலையும் இல்லை. இதுவே முடிவு.

-ஸ்ரீ பகவான், விசார சங்கிரகம், முக்தி (viii 3)

இனி அடுத்து வரும் பாடலில் 'தன்மை' மட்டுமல்லாது, தாம் இந்தத் திருப்பாட்டில் கூறுதுவிட்ட முன்னிலை, படர்க்கைகளும் கூட ஆன்மநிலையில் அற்றுப்போகும் உண்மையை எடுத்துரைக்கிறார்.

42. தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய் படர்க்கையுமா
யென்னொழிவி லின்புமா யின்புமிது - வென்றோ
வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடுஎன்றா
ஓதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்.

ப - ம்: தன்மையும் முன்னிலையும் தானாய் படர்க்கையுமாய்
என்ஒழிவில் இன்புமாய் இன்பும்இது - என்ஓத
வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடுஎன்றான்
ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன்.

பொ-ரை: தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கைகள் அனைத்தும் ஆகிய நான் அழிந்து "தான் - தான்" என்று தழைக்கும் ஆன்மவஸ்துவாகவும் அதில் நிரம்பிக் கிடக்கும் அழிவற்ற ஆனந்தமுமாகி, மேலும் அந்த ஆனந்தத்தை "அனுபவிக்கிறேன்" என்ற எண்ணமும் அழிந்து, அந்த சுக மயமானவனாகவே ஆகிவிடுவதே வேதாந்த முடிவாகிய பிறப்பு-இறப்பு அற்ற "வீடுபேறு (முக்தி நிலை)" என்று ஓதாமல் ஆன்மானுபூதி பெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்தார்.

அ.ப-ரை: வேதாந்த சித்தாந்தம் - வேதாந்தம் முடிந்த முடிவாகக் கூறும் கோட்பாடு, பிறவா வீடு - மீண்டும் கருவடையும் வழியை அடைக்கும் முக்தி நிலை, ஓதாமல் வேதம் உணர்தல் - வேத, சாத்திரப் படிப்பறிவு இல்லாமலேயே வேதம் சுட்டிக் காட்டும் சாயுஜ்ய முக்தி நிலையை அனுபவபூர்வமாக உணர்தல். உணர்ந்தோன் - திருஞானசம்பந்தர்.

வி-ரை(1) : தன்மை (First person) ஆகிய "நான்" என்பது எழுந்தால்தான், முன்னிலை என்பதாகிய "நீ" என்பதும்

(Second person) படர்க்கையாகிய “அவன், அவள், அது” என்பவைகளும் (Third person) எழ முடியும். “நான்” என்பதின்றி முன்னிலை, படர்க்கைகள் இரா. எனவே தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கைகள் அனைத்தும் “தானாய்” என்றார். “நானார்” என்னும் விசாரத்தால் “நான்” என்னும் தன்மை அழியப் பெறவும் முன்னிலை, படர்க்கைகளும் அற்றுப் போனதால் ஆன்மானந்தம் தலைப்படவும் “என் ஒழிவில் இன்புமாய்” என்றார். இதுவே ஜீவன் முக்தி நிலையாகும். இங்கே “என்” என்று அகந்தைவய மனத்தைக் குறிக்கிறார். இவ்வாறு ஆன்ம சுகத்தை “அனுபவிக்கிறேன்” என்னும் எண்ணமும் இல்லாதுபோய், அந்த சுகமயமாகவே இருத்தல் “விதேகமுக்தி” எனப்படுகிறது. இதுவே இறுதிநிலையாதலின் இதையே சாயுஜ்ய முக்திநிலையாம் “பிறவாவீடு பேறு” என்று வேதாந்த முடிவு கூறுகின்றதென்று திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் தம் சுவானுபூதியில் தமக்குத் தெரிவித்தாரென்றார். இங்ஙனம் தமக்கும் அந்த இறுதி வீடுபேறுநிலையை தம் சத்குருவாகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிஞரென்பதையே “என்றான்” என்பதினால் ஆசிரியர் தெரிவிக்கிறார். வேதம் சுட்டிக் காட்டும் இந்த இறுதி விதேக முக்தி நிலையை ஈசனருளால் வேத, சாத்திரப் படிப்பறிவின்றி மூன்று வயது நிரம்பும் முன்னமே ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பெற்றதால் அவரை “ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன்” என்றார்.

ஸ்ரீபகவானும் தாயுமானவரும் இதையே தம் அனுபவமாகக் கூறுகின்றனர்.

ஒப்பு(1):

தன்மை உண்டேல் முன்னிலை படர்க்கைகள்தாம் உளவாம்
தன்மையின் உண்மையைத் தானாய்ந்து - தன்மையறின்
முன்னிலை படர்க்கை முடிவுற்று ஒன்றாய் ஒளிரும்
தன்மையே தன்நிலைமை தான். - உள்ளது நாற்பது, 14

பொருள்: தன்மையாகிய “நான்” எழுந்தபின் “நீ, அவன்”

என்னும் முன்னிலை, படர்க்கைகள் உருவாகின்றன. எனவே "நான் யார்" என்னும் விசாரத்தால் "நான்" என்பதின் உண்மையை ஆராய்ந்து தன்னுடைய உண்மையான ஆன்மநிலையை உணரும்போது, முன்னிலை, படர்க்கைகள் முடிவுற்று, மறைகின்றன. பின்பு ஏகவஸ்துவாய் ஒளிரும் முக்திநிலை ஒன்றே எஞ்சி நிற்கின்றது.

ஒப்பு(2): சொன்னசொல் ஏதென்று சொல்வேன் - என்னைச் சூதாய்த்தனிக்கவே சும்மா இருத்தி
முன்னிலை ஏதும் இல்லாதே - சுகம்
முற்றச் செய்தேனைப் பற்றிக் கொண்டான்டி
- ஆனந்தக்களிப்பு, தாயுமானவர்

பொருள்: ஈசுவரன் எனக்கு அளித்த அறிவுரையின் மகத்துவத்தை எவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன்? ஏனெனில் அந்த அறிவுரையினால் ஈசன் என்னைத் தன்னந்தனியனாக்கி (அதாவது கேவலம், பிரத்யக்மான ஏகான்ம வஸ்துவாக்கி), மேலும் செய்வன செய்து முடித்த கிருதக் கிருத்தியனாக்கி, அதனால் முற்றிலும் அகர்த்தாவாக்கி, முன்னிலைப் (மற்றும் தன்மை, படர்க்கைகள்) பொருள்கள் என்று சுட்டி அறிவதற்கு ஒன்றுமேயில்லாமல் செய்து, என்நினைவு அனைத்தையும் தான் - தானாகத் தழைக்கும் ஆன்மவஸ்துவாகச் செய்தார்.

வி-ரை:(2): அறிவுக்கு அறிவாய் எனக்குள் ஒளிரும் திருவருளாகவும் (தன்மை), அந்தத் திருவருளே திருவுருவமாக எழுந்தருளித் தம் முன்வந்த சற்குருவுமாகி (முன்னிலை), அந்த அருள் கூர்தலால் எழுந்த வேதங்கள், ஆகமங்கள் சாத்திரங்கள், புராணங்கள் ஆகியவைகளாகி (படர்க்கை), இந்த குரு, சுருதி (வேதம்), சுவாநுபவங்களால் எனது ஜீவபோத நாசத்தில் தோன்றும் அழிவற்ற ஆனந்தமுமாகி, அந்த ஆனந்தம் இதுதான் என்று சுட்டியறிய இயலாத ஆனந்தாதீதமும் தானாகி (தான் - தானாகத் தழைக்கும் தற்பரமுமாகி), வேத, சாத்திரப்

படிப்பறிவு ஒன்றும் இன்றி, ஓதாமல் ஆன்மானுபவத்தை ஈசனருளால் உணர்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இந்த அனுபவமே வேதாந்தக் கொள்கையின் முடிந்த முடிவான “பிறவா வீடுபேறு” (சாயுஜ்ய முக்திநிலை) என்று அருளிச் செய்தார்.

ஓதி உணர்ந்தவரைக் காட்டிலும், ஓதாமல் உணர்ந்தவர் கூற்றே உண்மைநிலையைக் கூறுமாதலாலும், ஓதாமல் உணர்ந்தவரே உண்மையை உள்ளபடி அறிய வல்லாராகையாலும், அவர்தம் சுவாநுபவமே கொள்ளத் தக்கதென்று கூறவருவார் “ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன்” என்று தம் சற்குருவைச்சிறப்பித்தார்.

43. மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக் கலையாதி யைக்கழற்றிக் காட்டித் - தொலைவிலே காட்சியொழித் தென்னைக் கரந்தகலா வாதனையின் மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

ப - ம்: மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக் கலையாதி யைக்கழற்றிக் காட்டித் - தொலைவிலே காட்சிஒழித்து என்னைக் கரந்துஅகலா வாதனையின் மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

பொ-ரை: சமவெளியிலிருந்து மலையேறிப் போனவர்க்கு ஆங்கே மீண்டும் ஒரு சமவெளியாகத் தோன்றி, முன்பு தாம் புறப்பட்ட சமவெளியை மலையின் உச்சியிலிருந்து நோக்கும் போது அது மிகவும் சிறிதாகித் தோற்றாது ஒழிவது போல், அகந்தை சமவெளியிலிருந்து மிக உயர்ந்த ஆன்ம சமவெளியை அடைந்தவுடன் அகந்தைமனக் கலைகள் அனைத்தும் முற்றிலும் அழிந்து, இறுதியில் இந்த அனுபவங்களைப் பெற்ற என்னையும் தன்னுள் கரைத்துக் கணமும் என்னை விட்டகலாத ஆன்ம வஸ்துவின் பெருமைகளைக்கூறப் புகுகையில், மோனமே என் மொழியாக வந்துற்றது; இது என்ன ஆச்சரியம்!

ப-ரை: மலையேறிப் போவார் - அகந்தை மன சமவெளியைவிட்டு ஆன்மமலை ஏறியவர், மாநிலம் - சமவெளி (அகந்தைக்கும் ஆன்மாவிற்கும் பொதுவாக நின்றது), கலை - அகந்தையை அழிக்க எழுந்த மனோ, வாக்கு, தேகாதி முயற்சிகள், கரந்த - மறைத்த, வாதனை - வாசனை (நறுமணம்) அகலாவாதனை - ஒருபோது வஸ்துவில் கரைந்தது, எப்போதும் மறைந்ததுதானெனல் (மறுபடியும் அகந்தைவயப்படுதல் என்றும் இன்று என்பது பொருளாம்).

வி-ரை: ஆன்ம சிகரத்தின் உச்சியாகிய விதேக முக்திநிலையை அடைதலை “மலையேறிப் போதல்” என்றார். பிறகு அங்கிருந்து பார்க்கும்போது அது பரந்து விரிந்து ஆன்ம சமவெளியெனக் கூற “மாநிலம்” என்றார். ஏனெனில் அது மலையுச்சியெனச் சிறியதாயிராமல் எங்கும் பரந்து, எதிலும் நிறைந்த வெட்டவெளி என்பதை அந்த மலையுச்சியைச் சென்றடைந்த பின்பே உணர்ந்தாராகையால், அது மாநிலமாய் (மிகப் பெரிய சமவெளி நிலமாய்த்) தோன்றியதென்றார். புறப்பட்ட இடமும் சமவெளியாதலின், அகந்தை மன அனுபவங்களும் மாநிலமேயென்பது குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

“கலையாதி” யென்பதினால் அகந்தை மனக்கலைகளாகிய சதுர்வித கர்ம, பக்தி, ராஜ, ஞான யோகங்கள், விக்ரக ஆராதனை, மந்திர ஜபம், மூர்த்தித் தியானம், குண்டலினி, ஹட யோகங்கள், பிராஞ்ஞாமம் முதலிய பயிற்சிகள், பூஜை, ஜபம், தியானாதிகள், மற்றும் உலகியல் கலைகளாகிய பொறியியல், மருத்துவம் ஆகிய அனைத்து வித்தைகள் ஆகிய எல்லாக்கலைகளையும், அவற்றொடு இணைந்த அப்யாசங்களையும் குறித்து, அவை அனைத்தும் ஆன்மக் கலையில் தேர்ச்சிபெறின் அறவே அழிந்தொழியும் என்பதை “கலையாதியைக் கழற்றிக்காட்டி” என்றார்.

மேலும் மலையுச்சியிலிருந்து பார்க்கையில் அடிவாரத்தில் உள்ளவை மிகவும் சுருங்கி, இறுதியில்

காணவொட்டாது மறைவதைப் போன்று, ஆன்ம சிகரத்தை அடையும் போது (விதேகமுக்தி நிலையில்), அகந்தை மனக் கலைகள் அனைத்தும் தொலைவில் கண்ணுக்குத் தெரியாத காட்சிகளைப் போல் மறைந்து இல்லாமல் போவதை “தொலைவிலே காட்சி ஒழித்து” என்றார். எனவே “தொலைவிலே காட்சியொழித்து” என்றமையால், ‘மலைமுடிமேல் நின்று பார்க்கையில்’ என்பது வெளிப்படை.

பின்பு பார்த்துகின்ற (இவை அனைத்தையும் அனுபவிக்கின்ற) தானும் வஸ்துவில் மறைந்து இல்லாமல் போன அனுபவத்தை “என்னைக் கரந்து அகலா வாதனையை” என்றார்.

இவ்வாறு “நான்” என்னும் அகந்தை முழுவதுமாக அழிந்தொழிந்ததால், இந்த ஆன்ம அனுபவத்தை எடுத்துக்கூற எவருமின்மையால் “மோனமாம் வந்து” என்றார்.

ஒப்பு (1): அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே - அவனாகிய
மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக் கொண்டான் என்னைத் தன்னுள் சற்றும்
வாய் பேசா வண்ணம் மரபும் செய்தான்டி

ஒப்பு(2): அருளால் எவையும் பார் என்றான் - அத்தை
அறியாதே சுட்டி என் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள் கண்டதல்லால் - கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி

ஒப்பு(3): விளையும் சிவானந்த பூமி - அந்த
வெட்டவெளி நண்ணித்துட்ட இருளாம்
களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் - ஐயன்
களையன்றி வேறென்றும் கண்டிலன் தோழி
-(1), (2), (3) - ஆனந்தக்களிப்பு, தாயுமானவர்

ஒப்பு(4): கண்டவன் எவனெனக் கருத்தினுள் நாட
கண்டவன் நின்றிட நின்றது கண்டேன்

கண்டனன் என்றிடக் கருத்தெழு வில்லை

கண்டிலன் என்றிடக் கருத்தெழு மாறென்

- அருணாசல அஷ்டகம், 2, ஸ்ரீபகவான்

“கலையாதி” என்பதினால் ஆறு அத்துவாவாகிய மந்திரம் பதினொன்றும், பதம் எண்பத்தொன்றும், வன்னம் ஐம்பத்தொன்றும், புவனம் இருநூற்றிருபத்து நாலும், தத்துவம் முப்பத்தாறும், கலை ஐந்தும் ஆகியவனவற்றைக் குறித்தாரெனினும் பொருந்தும்.

44. இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்ற னெனக்குப்
பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு - வது நாங்கா
ணென்ற னதன்பே ரிரவைப் பகலாக்கு
மொன்றோ பரமசுகமோ.

ப - ம்: இதுஎன்றது எல்லாம்பொய் என்றான் எனக்குப்
பொதுஅன்றித் தங்கும்இடம் போச்சு - அதுநான் காண்
என்றான் அதன்பேர் இரவைப் பகலாக்கும்
ஒன்றோ பரம சுகமோ.

பொ-ரை: இது என்று சுட்டியறியும் சுட்டறிவால் உணர்ந்தது அத்தனையும் பொய்யென்று என் சத்குரு ஞான சம்பந்தப் பெருமான் எனக்கு உணர்த்தினார். அதனால் அறியாமை அகன்று, அறிவாம் ஆன்மப் பொதுவெளியே எனக்குத்தங்கும் இடமாகியது; அன்றி, முன்பு நான்தங்கியிருந்த அகந்தை மனச் சமவெளி முற்றிலும் அழிந்தொழிந்தது. ஆகவே இதன் பெயர் அறியாமையிருளை ஆன்மஞானப்பகலாக்கிய ஞான சூரியனோ? அல்லது இதுவரையில் என்னால் ஒழிக்க இயலாதிருந்த ஜீவபோதத்தை விழுங்கி எழுந்த ஆன்மஞானந்த பரம சுகமோ?

அ.ப-ரை: பொது - ஆன்மப் பொதுவெளி, அது நான் காண் - சுகம் இதம், தங்கும் இடம் - ஆன்ம ஆதாரவஸ்து.

வி-ரை: “இது” என்று அகந்தை மன அறிவாலே சுட்டியறியப்பட்ட உடலும், அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த செல்வச் சிறப்பு, குலச்சிறப்பு, கல்விச் சிறப்பு, பதவியாதி அதிகாரச் சிறப்பு, உடலை மையமாகக் கொண்டெழுந்த அழகுச்சிறப்பு, பேரும் புகழும் பெற்ற உற்றார், உறவினர் சிறப்பு ஆகிய இவையனைத்தும் மனோமயப் பொய்க் காட்சிகளேயேயன்றி உண்மையல்ல என்பார் “இது என்றது எல்லாம் பொய் என்றான்” என்றார். இந்தப் பேருண்மையைத் தாமே உணர்வதென்பது இயலாததற்போத ஜீவ அகந்தை வடிவினாலேயே தமக்கு திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அறிவுக்கறிவாத் தம்முள்ளிருந்தும், சத்குருவாய் வெளியில் அமைந்தும் உணர்த்தியதனால் “என்றான்” என்றார்.

இவ்வாறு குருவருளால் ஆன்மாநுபவத்தை எய்தியதனால் முன்பு தாம் தங்கியிருந்த அகந்தை மன ஜீவ போத வாழ்க்கை முற்றிலும் கனவாய்க் கரைந்து அழிந்ததென்பார் “தங்குமிடம் போச்சு” என்றார். பின்பு எஞ்சி நின்றது ஆன்மப் பொது வெளியேயாதலால் எனக்கு “ஆன்மப் பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு” என்றார்.

தாம் சுவாநுபூதியில் திளைத்திருக்கும் பாங்கை எடுத்துரைக்க விரும்புவார் “அது நான் காண்” என்றார். வேத மகாவாக்கியமான “தத் (அது ஆன்மா) த்வம் (நீ-ஜீவன்) அசி (இருக்கிறாய்)” என்பதன்மறுவடிவமே ‘அஹம் (நான்-ஜீவன்) இதம் (இது - ஆன்மா)’ என்னும் மற்றொரு வேத வாக்கு ஆகும். இந்த “அஹமிதம்” என்பதனைத்தன் அனுபவமாக உணர்ந்தவர் “அது (ஆன்மா) நான் (ஜீவன்) காண்” என்றார்.

இந்த ஆன்மாநுபவத்தை வாய்விட்டுரைக்க முயன்றபோது, மெளனமே மொழியாகித் தம்மைத் தடுத்ததென்று முந்தியபாட்டில் கூறியவர், இந்தத் திருப்பாட்டில் “இந்த ஆன்மாவை என்னவென்று பெயரிட்டுரைப்பது? இது ஆணவ அறியாமையிருளேப்

பகலாக்கும் விஷயமோ? அன்றி ஆன்மாவைத் தமாய்ப் பொங்கிப் பீறிட்டெழுந்து தம்மைத் தன்வயப்படுத்தும் பரம சுகமோ? ” என்றார்.

ஒப்பு: அ. தங்கும் இடம் போச்சு

(1) உள்ளதும் இல்லதும் ஆகி முன்
உணர்வதுவாய் உன் உளம் கண்டதெல்லாம்
தள்ளெனச் சொல்லி என் ஐயந் - என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப் பார்தோழி
- ஆனந்தக் களிப்பு, தாயுமானவர்

பொருள்: நான் இதுவரையில் தங்கி வாழுமிடமாய்த் திகழ்ந்த ஜீவபோதச்சார்புகளையெல்லாம் நீக்கி, என்னைத் தன்னைப்போல் ஆன்மவஸ்துவாக்கிய என் சற்குருவின் ஆற்றலை என்னசொல்லிப் போற்றுவேன்?

(2) மொட்டை யடித்தெனை வெட்ட வெளியில் நீ
நட்டம் ஆடினான் அருணாசலா
- அக்ஷரமணமாலை, 85, ஸ்ரீபகவான்

ஆ. பரம சுகமோ?

(1) கடலின் மடை விண்டதென்ன - இரு
கண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகிதம் ஆக - என
துள்ளம் உருக உபாயம் செய்வான்டி
- ஆனந்தக் களிப்பு, தாயுமானவர்

(2) சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கல்
சும்மா பொருந்திடு அங்கு அருணாசலா
- அக்ஷரமணமாலை, 85

பொருள்: அகந்தைமனச் சொல்லும் உணர்வும் முற்றிலும் அழியவும், பரமானந்த ஆன்ம சுகக்கடல் பொங்கவும் என் உள்ளத்தில் பொருந்தி என் சற்குருவாய் விளங்கும் அருணாசலா!

45. அறிவித்தா லன்றி யறியாய்நீ யென்றான்
மறவைக் கதுவே மருந்தா - யறியவெனி
லாகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலு
மாகாய வாக்கா மது.

ப- ம்: அறிவித்தால் அன்றி அறியாய்நீ என்றான்
மறவைக்கு அதுவே மருந்தாய் - அறியவெனில்
ஆகாயம் எய்யவைத்த அம்பாம் அறிவெனிலும்
ஆகாய வாக்காம் அது.

பொ-ரை: ஆன்மாவே (சற்குரு வடிவிலோ வேறு
எவ்வழியிலோ) அறிவித்தாலன்றி அதை அறிவது உன்னால்
அறவே அசாத்யம் என்று என் சற்குருவாகிய
திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் உரைத்தார். பிறவிப் பிணி
விளைக்கும் கொடுந் துன்பத்திற்கு ஆன்மாவே மருந்தாய்
விளங்குவதை நீ உன் அகந்தை மதி கொண்டு அறிய
முயற்சித்தால், அது ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டு
ஆகாயத்தையே இலக்காக வைத்து எய்யப்பட்ட அம்பு போலப்
பயனற்றுப் போகும். குரு உபதேசத்தினால் நீ ஆன்ம அறிவுதனை
அடைந்தபின், அந்த குருவின் உபதேசமும் பிறர்க்குத்
தோற்றுவதேயன்றி அவருக்கே தோற்றாதாகலின், ஆகாயத்தில்
எழுந்த அசரீரி வாக்கு போன்றதாகும்.

அ.ப-ரை: மறவை - கொடுந்துன்பம் (இங்கே பிறவிப்பிணி).

வி-ரை: "ஆன்மா எவனை வரிக்கின்றதோ அவனை பிரம்ம
ஞானத்தை அடைகிறான். இது வேதங்களை ஓதுவதாலோ,
கூர்ந்த மதிநுட்பத்தாலோ அல்லது வேதாந்த சிரவணத்தாலோ
அடையப்படுவதல்ல." - கடோபநிஷத்.

மேற்கண்ட உபநிடத உண்மையையே "அறிவித்தாலன்றி நீ
அறியாய்" என்றார்.

மேலும் இந்த பிரம்ம ஞானமே பிறவிப்பிணி என்னும்
கொடுந் துன்பத்தை நீக்கும் மாமருந்து என்பதை அறிவு

பூர்வமாய் நன்கு ஐயம்திரிபு நீக்கி நீ உணர்ந்திருந்தாலும், அகந்தை மதியினால் அதை அனுபவபூர்வமாய் உணர முயற்சி செய்வதால், அது பயனற்றுப்போகும். ஏனெனில் எல்லையற்ற பரம்பொருளை அகந்தை மதி எல்லைக்குள் அடக்குதல் இயலாது. ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டு ஆகாயத்தை வெற்றி கொள்ள, ஆகாயத்தினை இலக்காக வைத்து அம்பு எய்வதைப் போன்றதொரு அவல முயற்சியாகவே ஆன்மாவை அகந்தை மதிக்குள் கொண்டு வர முயல்வது முடியும். ஏனெனில் ஆகாயப் பெருவெளிக்குள் மிதந்து செல்லும் ஒரு சிறு சந்திரனைப் போன்றதே அகந்தை மதியாகையினால்! இவையனைத்தையும் சுருங்க உரைப்பார் “அறிய எனில் ஆகாயம் எய்ய வைத்த அம்பாம்” என்றார். அம்பு எய்வதற்கு முன் நிற்பதற்கு இடமும், எய்தபின், அந்த அம்பு போய்ச் சேருவதற்கு இடமும் ஆகாயத்தையன்றி வேறு இடம் இன்மையால் இதனை உவமையாகக் கூறினார்.

ஆயினும் பிரம்ம ஞானம் எய்தியோர் (தற்காலத்தில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர், ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் போன்றோர்) அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்து, அதைப் பிறர்க்கும் தம் அருளுபதேசங்களினாலும், தம் அநுக்கிரகத்தினாலும் உணரச் செய்கின்றனரேயெனில், ஆசிரியர் இங்கேதம் அனுபவத்தைக் கூறுகிறார். அதாவது தம் சற்குருவாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் அருளால் தாம் ஆன்மானுபவத்தைப் பெற்றும், அவருடைய அருளுபதேசங்கள் மௌனத்திலே நிகழ்ந்ததால், சற்குருவாகிய அவருக்குத் தோற்றாது, சீடராகிய தமக்குத் உண்மையில் தோற்றியதால், அவை ஆகாயத்தில் உருவம் ஏதுமின்றித் தோன்றிய அசரீரி வாக்கேயென்று கூற வருவார் “ஆகாய வாக்காம் அது” என்றார்.

46. மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்ப
நிலைபோகப் போயொழிந்த நிட்டை - பலவோ
வறிவுக் கெதிரில்லை யாகாய நீழ
வறநிற்கு மாபோனிற் பாய்.

ப-ம்: மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்ப
 நிலைபோகப் போய் ஒழிந்த நிட்டை - பலவோ
 அறிவுக்கு எதிர்இல்லை ஆகாய நீழல்
 அற நிற்குமா(ப்) போல் நிற்பாய்.

பொ-ரை: ஆணவ மலமாகிய பொய்ம்மாயை, அதனால் தூண்டப்பட்டு விளைவதான விளைகள், மற்றும் பாவ, புண்ணியங்களான விளைப்பயன்கள் என்னும் சித்த மயக்கம், இவற்றால் ஆன்மாவில் உருவாகும் 'தனித்துவப்பட்ட நான்' என்னும் ஜீவபோத விகற்பம் (மாறுபாடு) ஆகிய அனைத்தும் முற்றிலும் அழிந்து, சகஜ நிர்விகற்ப விதேக நிஷ்டை கைகூடின், அதற்கு மேல் வேறு சமாதி நிலை இன்மையின், அஃது ஒன்றேயன்றிப் பலவாகுமோ? தற்போதம் நீங்கிச் சிவமாய் (ஆன்மாவாய்) நின்றலின், அதற்கு எதிரீடாய் (முன்னிலை) ஏதும் அமைவதில்லை; என்னையெனின் ஆகாயம் எல்லாப் பொருள்களோடும் கூடியிருப்பினும், அவற்றின் நிழல் (பாதிப்பு) அதனைத் தாக்காது நிற்பதுபோல், எல்லாக் கருவி கரணங்களோடும் நீ (ஆன்மா) கூடியிருப்பினும், நீ கேவலாத்துவித ஆன்மவஸ்துவாய் எவ்வித பாதிப்பும் பரித்யக்காக தாக்கற்று ஒளிர்வாய்!

அ.ப-ரை: மலம் - ஆணவ மலம் (Ego), மாயை - காரணமாயை (அகந்தை தோன்றக் காரணமாவது), கன்மம் - விளை, கன்ம மயக்கம் - விளைகளை ஆற்றுவதினால் விளையும் பாவ, புண்ணிய விளைப் பயன்களினால் ஏற்படும் 'சம்சாரம்' என்னும் அறிவு மயக்கம், விகற்பம் - வேறுபாடு (மாறுபாடு - தனித்துவப்பட்ட ஜீவபோத அறிவு) (differentiated knowledge), (ஆன்மாவை விகாரப்படுத்துவது), நிட்டை - சகஜான்ம நிஷ்டை, நிஷ்டை-சமாதி, நீழல் - நிழல், நிற்குமாப்போல் - நிற்பதைப் போல்; நிற்பாய் - நிலைத்து, ஒழிவின்றி, நிரந்தரமாக விளங்குவாய்.

வி-ரை: காரண மாயையை “மலமாயை” என்றார். இதுவே “லிங்க சரீரம்” அல்லது “சூட்சும சரீரம்” எனப்படும் “அகந்தை மனம்” தோன்றக் காரணம் ஆகும். வினைகளை ஆற்றுவதினாலே கிட்டும் பெயர், புகழ், செல்வம் ஆகியவைகளை “கன்ம மயக்கம்” என்றார். ஏனெனில் வினைகள் விளைப்பயன்களால் ஜீவனை நிரந்தரமாகப் பந்தப்படுத்துகின்றன. அதனால் ஜீவன் “சம்சாரம்” என்னும் பிறவிச்சுழலில் அகப்பட்டுக்கொள்கிறான். காரணமாயை, மற்றும் கன்ம மயக்கம் ஆகியவற்றால் வேறுபாடற்று ஏக வஸ்துவாயிருந்த ஆன்மாவில் “ஜீவன்” என்பதாகிய “விகற்பம்” தோன்றியது. அறியாமையால் தோன்றிய இவ்விகற்பம் (ஜீவன்) ஆன்ம அறிவால் (குருவருளால்) முற்றிலும் நீக்கப்படும் போது, சகஜான்ம நிஷ்டை கைகூடுகிறது. இந்த இறுதி சமாதி நிலையில் “ஜீவன்” என்னும் விகற்பம் மறைந்து, முன்போல் ஆன்மா ஒன்றே ஏகவஸ்துவாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கின்றது.

ஆன்மாவைத் தேடி சாதனை புரியும் காலத்தில் வேதாந்தம் ஆந்தர திருசியானுவித்த விகற்ப சமாதி, பாஹ்ய திருசியானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி, ஆந்தர நிர்விகற்ப சமாதி, பாஹ்ய நிர்விகற்ப சமாதி, கேவல நிர்விகற்ப சமாதி, ஜீவன் முக்தி என்று பஃபல சமாதி நிலைகளை விரிவாக எடுத்துக்கூறும். ஆயினும், சகஜ நிர்விகற்ப சமாதி ஒன்றே (விதேக முக்தி) முடிந்த முடிவான இறுதி சமாதி நிலையாக (state of Non-Dual consciousness) அமைவதை குருவருளால் சுவாநுபூதியில் உணர்ந்தவர் ‘விகற்ப நிலை போகப் போய் ஒழிந்த நிர்விகற்பமல்லவோ? என்றார். (அல்லவே; ஏக சகஜான்ம நிஷ்டை நிலை ஒன்றே என்றவாறு).

மேற்கூறப்பட்ட பற்பல நிஷ்டைநிலைகளும் பிறிதொன்றைத்திரிட்டு அறிவதனால் உருவாகின்றன. மாறாக, எதிரிட்டு அறிவதற்கு “முன்னிலை” எதுவும் இல்லாத நிலையில் இறுதி விதேக முக்தியாம் “சகஜ நிஷ்டை” விளங்குவதால்

ஆன்ம “அறிவுக்கு (ஞானத்திற்கு) எதிர் இல்லை” என்றார்.

ஆகாயம் தனது மிக மிக நுண்ணிய குணத்தில் திரிபு (மாறுபாடு) ஏதுமின்றி இருப்பதால், மற்றைய தூலப் பொருள்களால், அவற்றின் குண தோஷங்களால், சிறிதும் தாக்குறது அமையும். நுனிக்க நுனிக்க நுணுகும் ஆகாயம் என்றே கூறுவர். அதிக தூலமான கடப்பாரைக் கம்பியால் மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தின் தரத்தைச் சிறிதும் தகர்க்க முடியாததுபோல், அதிகதூலமானபொருட்கள்மிகநுட்பமான ஆகாயத்தைச் சிறிதும் பாதிப்பதில்லை. அதுபோல் மிக மிக நுண்ணியதாய், நுட்பமாய்த் திகழும் ஆன்ம வஸ்துவை தூலாதிகளாம் காரண, சூக்ஷ்ம, தூல சரீரங்களும், அவற்றின் செயல்பாடுகளும் சிறிதும் பாதிப்பதில்லை. ஆகாயம் ஆன்மாவிற்கும், ஜீவன் ஆகாயத்திலுள்ள தூலப் பொருள்களுக்கும், ஜீவனின் செயல்பாடுகள் தூலப்பொருள்களின் நிழலுக்கும் (உபமான, உபமேயங்களாக) உவமித்துரைக்கப்பட்டன.

ஒப்பு (1): “சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாய்” என்று மணிவாசகரும் ஆன்மவஸ்துவாம் இறைவனை வர்ணிக்கிறார்.

ஒப்பு (2): “அணுவுக்கு அணுவாய் அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்” என்று ஓளவை மூதாட்டியார் விநாயகர் அகவலில் கூறுகிறார்.

ஒப்பு (3): நுண்ணுரு உனையான் விண்ணுரு நண்ணிட எண்ணஅலை இறும் என்ற அருணாசலா

- ஸ்ரீ அக்ஷரமணமலை, 57, ஸ்ரீ பகவான்

இவ்வாறு ஆன்மா அதி சூக்ஷ்மமானதும், நிச்சலனமுமானபடியால், ஜீவனின் தமோகுண ரூபமான உலகாகாரப்பரிணாமமடைதலும், ரஜோகுணரூபமான அவற்றின் செயல்பாடுகளாம் சலனங்களும் சத்வகுண அபிவிருத்தியால் முற்றிலும் நீங்கி, பின்பு அந்த சத்வ குண சலனங்களும் மறைந்து, மனம் அதி சூக்ஷ்மமாகவும்

நிச்சலனமாகவும் மாறவும், ஆன்மாவில் அது ஒன்று கலத்தல் (சாயுஜ்யம்) சாத்யமாகின்றது. இதையே 'ஆகாயம் நீழல் அற நிற்குமாப் போல் நிற்பாய்' என்றார். அப்போது நிழலாகிப்போனத் தூலக் கருவிக் கரணங்கள், முன்போல் அதனைத் (மனத்தை) தாக்க மாட்டாவென்பது உட்பொருளாம்.

47. போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும்
போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகு - மீது
விழித்திமைப்பா நின்றால் வெளியசைந்தாற் காற்றும்
பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போற் பார்.

ப-ம்:

போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும்
போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும் - ஈது
விழித்துஇமைப்பா(ம்) நின்றால் வெளி அசைந்தால் காற்றும்
பழக்கம்அதைச் சாட்சிபோல் பார்.

பொ-ரை: ஜீவபோதப் பதைப்பு (செயல்பாடுகள்) நீங்கவே, ஆன்மப் பரிபூரணம் தெளிவாக உணரப்படும். அவ்வாறு ஜீவபோதச் சலனங்கள் நீங்காவிடில், ஆன்மா (பூரணம்) அவற்றில் மறைந்து தெளிவின்றிப் பொய்மையோவென சந்தேகத்திற்கு இடமாகும். இவ்வாறு ஜீவன் விரிந்தும், அடங்கியும் மாறுபடுதல் விழி இமை விழித்தல் போலும் ஆம். ஆகாயத்தில் காற்று, தான் தனித்துவப்பட்ட பொருளாய் அசைந்தால் காற்றாகும். மாறாக, தான் தனித்துவப்படாமல், காற்று அசைவின்றி நின்றால் ஆகாயமாகவே அமையும். அவ்வாறு ஆகாயத்தில் அடங்கி அசைவின்றி சாட்சிபோல் இயலும் காற்றைப்போன்று, ஜீவனாகிய நீ ஆன்மாவின்னிறு தனித்துவப்பட்டதோர் வியக்தியாக மாறாமல், அதனுள் அடங்கியும், விரிந்தும் நின்ற பழக்கத்தைச் சாட்சிபோல் கண்டு, செயலற்று நிற்பாய். அப்போது நீயே ஆன்மாவென்பதை உணர்ந்து கொள்வாய்.

அ.ப-ரை: போதம் - ஜீவபோதம், பதைப்பு - ஜீவபோத செயல்பாடுகள், பூரணம் - ஆன்மா, வெளி - ஆகாயம்.

வி-ரை: ஜீவபோத செயல்பாடுகள் மறைந்து, ஜீவனின் தனித்துவம் அழியுமானால் ஆன்மா தெளிவாக விளங்கும். அன்றி, எந்த அளவு ஜீவனின் செயல்பாடுகள் விரிகின்றனவோ, அந்த அளவு ஆன்மா தெளிவின்றிப் பொய்யாகிப்போகும்; அப்போது ஜீவபோதமும், உலகமும் பனிச்சென்று நேரே உண்மைபோல் தெளிவாகப் பிரகாசிக்கும். இதையே "போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும் போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும்" என்றார்.

தூக்கத்தில் ஜீவபோத செயல்பாடுகள் அனைத்தும் அடங்கி, ஆன்மசுகமே தெளிவாக ஒவ்வொரு ஜீவராலும் உணரப்படுகின்றது. ஆனால் விழிப்பு நிலையில் ஜீவனின் செயல்பாடுகள் முழுவதுமாக விரிந்து ஆன்மாவைத் தெரியவொட்டாமல் செய்துவிடுகின்றன. இது விழிஇமை விழிப்பதும், இமைப்பதும் போன்றதென்று கூறவருவார் "ஈது விழித்து இமைப்பாம்" என்றார்.

இனி, சாதகர்க்கு ஆன்மாவை உணர ஒரு சாதனோபாயத்தைக் கூறுகிறார். அதற்காக ஆகாயம், காற்று ஆகியவை கொண்டு ஒரு உபமானத்தைத் தருகிறார். காற்று சலனமற்று இருக்கையில், ஆகாயத்திற்கும் அதற்கும் சிறிதும் வேறுபாடு தெரிவதில்லை. ஆனால், சற்று அசைந்தாலும் காற்றாகப் பரிணாமம் எய்துகிறது. அது சலனமற்று இருக்கையில், தனித்துவப்பட்டு ஆகாயத்தினின்று வேறுக இருந்தாலும், சாட்சியாகச் செயலற்று இருப்பதைப்போல், ஆகாயமாகிய ஆன்மாவில் காற்றாகிய ஜீவன் (சாதகன்) தானொரு சாட்சியாகச் செயலற்று இருப்பதைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டால், காற்றைப் போல் ஆகாயத்தில் விரிந்தும் அடங்கியும் அமையும் ஜீவபோத செயல்பாடுகளின் பயனற்ற

தன்மையை உணர்ந்து கொள்ள இயலும். இவ்வாறு பழகப் பழக, ஆன்மாவை விட்டு விலகாமல், அதிலேயே தங்கியிருக்கும் ஏகாக்ரத் தன்மை வலுப்படும். அதனால் “நான்” என்னும் ஜீவபோதம் ஆன்மாவில் கரைந்து, சாயுஜ்ய முக்திநிலை சித்திக்கும். இதை சுவாநுபூதியிலே உணர்ந்தவர் “பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போல் பார்” என்றார். இதைப் பெரியோர் “சித்தம் நின்றால் சிவன்; அசைந்தால் ஜீவன்” என்பார்.

ஒப்பு: சித்தம் சிறிது அசையச்சம்சாரம்) நிச்சலமாச்
சித்தநிலை நிற்க முத்தி சித்தமிது - சித்தம்
திரமாக்கவே வேண்டும் ஆதலினால் தீமான்
பரமாம் பிரக்ஞையினால் பார்.

-தேவிகாலோத்தரம், 10-ஸ்ரீபகவான் மொழியெர்ப்பு

பொருள்: மனமானது சிறிது அசைந்து பஹிர்முகப்பட்டு உலகாதி விஷயங்களில் ஈடுபட்டாலும் அதுவே சம்சாரம் ஆகும். அதே மனம் சிறிதும் சலனமின்றித் தன்னிலையில் அகமுகப்பட்டு நிற்குமானால் அதுவே முக்தியாம். இதுவே சர்வநிச்சயமன உண்மை ஆகும். ஆகையினால் புத்திமானாகிய விவேகி மனத்தை மிக மிக உயர்ந்ததாகிய ஆன்ம உணர்வில் உறுதிப்படுத்தி ஸ்திரமாக்க வேண்டுமென்பதை அறிவாயாக!

குறிப்பு: ‘தேவிகாலோத்தரம்’ என்னும் இந்த அதியற்புத வேதாந்த கிரந்தம் ஆகமங்களின் உட்பிரிவாகிய உபாகமங்களில் ஒன்றாகும். சகுணப் பிரம்ம சொரூபமாயுள்ள தேவதாமூர்த்திகளையும், அவற்றைப் பிரதிஷ்டை செய்யும் வழிமுறைகளையும், மூர்த்திகளை அர்ச்சித்து வழிபாடு செய்ய வேண்டிய கிரமங்களையும், அந்த மூர்த்திகள் இருந்து அருள்பாலிக்கும் கோவில்களின் கட்டுமான அமைப்புக்களின் விதிமுறைகளையும், கோபுர நிர்மாணத்தையும், அந்தந்த தெய்வத்திற்கேற்றவாறு விரிவாக எடுத்துரைப்பனவே

ஆகமங்களாகும். ஆலய சம்பந்தப்பட்ட வாயி, கூப, தடாக நிர்மாணங்கள் மிக விரிவாக ஆகமங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகமங்களின் நோக்கம் இதுவேயாகும். ஆயினும் இவற்றுள் ஒரு பெருந் தெய்வமாகிய பரமசிவன் மற்றொரு பெருந் தெய்வமாகிய பராசக்திக்குச் செய்த உபதேசம் “தேவிகாலோத்திரம் (தேவியின் வினாவுக்கு காலன் (சிவன்) செய்த உத்திரம் (பதிலான உபதேசம்)” என்று இடம் பெற்றுள்ளது. ஆகமங்களின் தலையாய நோக்கத்திற்கு இது மாறுபடுவதால் இவ்வாறு உருவாகியவை ‘உபாகமங்கள்’ எனப்பட்டன. ஈசுவரன் முருகப் பெருமானுக்குச் செய்த உபதேசத்தை விளக்குவதாகிய ‘சர்வ ஞானோத்ர - ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் படலம்’ மற்றொரு உபாகமநூல் ஆகும். இவ்விரண்டு உபாகமங்களையும் ஸ்ரீபகவான் மொழிபெயர்த்த விதம் மிகவும் சுவையானது. தஞ்சாவூர் குப்புசாமி ராஜா மேற்கண்ட அத்வைதபரமான உபாகமங்களைச் சேகரிக்கும் வேலையை யக்ஞராம தீக்ஷிதரிடம் ஒப்படைத்தார். தீக்ஷிதர் ஸ்ரீபகவானின் தரிசனத்திற்கு வந்தபோது, இந்த விவரத்தைக் கூறினார். இதற்கு முன்பே அண்ணாமலையார் கோவிலின் அர்ச்சகர் சின்னசாமி குருக்களின் மகன் ராமலிங்கம் விருத்தாசலத்திலுள்ளதமது உறவினர் வீட்டிலிருந்த சில பனை ஓலைகளில் எழுதப்பட்டிருந்த வேதாந்த கிரந்தங்களை ஸ்ரீ பகவானின் பார்வைக்குக் கொண்டு வந்திருந்தார். அதில் தேவிகாலோத்திரமும் இருந்தது. தீக்ஷிதரிடம் அவற்றை ஸ்ரீபகவான் கொடுக்க, அவரும் எழுதிக் கொண்டார். அப்போது தீக்ஷிதருக்கு உதவி செய்யும் வகையில் தேவிகாலோத்திரத்தை ஸ்ரீ பகவானே அவருக்கு எழுதிக் கொடுத்தார். பிற்காலத்தில் தேவிகாலோத்திரத்தை தமிழில் வெண்பா வடிவில் மொழிபெயர்க்க முயற்சி செய்தபோது, அந்தப் பாடல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைவுக்கு வர, அவற்றை மொழிபெயர்த்து முடித்தார். இவ்வாறு மூலநூலைப் பார்க்காமலே ஸ்ரீபகவானால் இயற்றப்பட்ட அனுவாத நூல்

இது! 'தேவிகாலோத்திர ஞானசார விசாரப்படலம்' என்பது இந்நூலின் முழுப்பெயராகும். இதுவும் மற்றொரு உபாகமநூலாகிய 'சர்வ ஞானோத்ர ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் படலமும்' ஆன்மானுபூதி நிலையை மிகவும் விளக்கமாக உரைப்பதைக் கண்டு வியந்த ஸ்ரீபகவான் இவையிரண்டையும் அனுவாத நூல்களாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இந்த மொழிபெயர்ப்புகள் 'ஸ்ரீரமண நூல்திரட்டில்' இடம் பெற்றுள்ளன.

எவருடைய தூண்டுதலும் இல்லாமலேயே, ஸ்ரீபகவான் தாமாகவே தேவிகாலோத்திரத்தை மொழிபெயர்த்ததிலிருந்தே இந்த நூலின் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும். முதுபழம் ரமண பக்தர் திருமதி . T. R. கனகம்மாள் எழுதிய இந்நூலின் விளக்கஉரை அடங்கிய, ஸ்ரீரமணசிரமப் பதிப்பான 'ஸ்ரீஅநுவாதநூன் மாகை - உரை'யை ஒதி உணர்வது சாதகர்க்குப் பெருத்த நன்மை பயப்பதாம்.

48. வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த
நாதாந்த போத நமூவினர்க்கு - நேதி
தனைக்கழன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தி
லுனக்கறிவா நந்தமுதிக் கும்.

ப - ம்: வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த
நாதாந்த போதம் நமூவினர்க்கு - நேதி
தனைக்கழன்று தற்போதம் சார்புஅழியும் சந்தில்
உனக்குஅறிவு ஆனந்தம்உதிக் கும்.

பொ-ரை: தத்துவங்களுக்கெல்லாம் இறுதி தத்துவமாகிய நாதத் தத்துவத்தையும் கடந்து சென்றவர்க்கு, வேதாந்தம் கூறும் இறுதிப் பொருளாகிய ஆன்மவஸ்துவைக் காட்டிக் கொடுக்கும் இந்நூலின்கண் அமைந்துள்ள வேதாந்த சித்தாந்தமே இறுதி நிலை ஆகும். என்னை? முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் 'நேதி' தத்துவ அப்பியாசத்தினால் கழன்று போகையில்,

தற்போதமாகிய 'நான்' என்னும் அகங்காரமும், அதனைச் சார்ந்து நிற்கும் சார்புகளாகிய 'என்னுடையது' என்னும் மமகாரங்களும் அழிந்துபோகும். அப்போது ஆன்மஞான ஆனந்தம் கடலென உன்னுள்ளே பெருகும். இதுவே இறுதிநிலை அல்ல; இடைப்பட்டதோர் நிலையே! ஏனெனில் இந்த ஆனந்தத்தை "அனுபவிக்கிறோம்" என்ற தன்மை உணர்வும் மறைந்து, அதீதநிலையில் அந்த ஆனந்தமயமாகவே சுகித்துக் கிடந்து, அருளும் பரையும் துவித நாட்டமின்றி ஆனந்தாதீதப்படுதலே இறுதிநிலையாகும். எனவே அகந்தை அழிந்தவுடன் எழும் ஆனந்தம் சந்தியிலே உதிப்பதாகும்.

அ.ப-ரை: சந்தில் - நடுவில் (இடையில்), சந்தில் - இடைப்பட்ட நிலையில்.

வி-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் நாத தத்துவமே இறுதியானது. அந்த நாத தத்துவம் உள்ள வரை ஜீவபோத அகந்தை அழியாது. ஆகவே 'நான் இதுவல்ல' (ந; இதி) என்னும் நேதி தத்துவ ஆன்ம விசாரம் நாதாந்த தத்துவமும் அகன்று போகும் வரை அப்யாசிக்கப்படவேண்டும். அவ்வாறு நாத தத்துவத்தையும் கடந்து போனவர்களுக்கு அகந்தை அழியப்பெற்று ஆன்ம ஆனந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். ஆகவே ஜீவபோத அகந்தையை "நாதாந்த போதம்" என்றார். அந்த நாதாந்த போதத்தைக் கடந்து சென்று, ஆன்மானந்தம் தலைப்படும் போது, மேலும் நேதி முதலான எந்த வித ஆன்மிக அப்யாசமும் தேவைப்படாது, கழிந்து போவதால் "நேதி தனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பழியும்" என்றார்.

சைவ சித்தாந்தத்தை இந்நூல் நிலை நிறுத்துவதாகத் தோன்றிடினும், உண்மையில் ஆறு சாத்திரங்களில் வியாசமகா முனிவரால் வகுக்கப்பட்ட "வேதாந்தம்" என்னும் உபநிஷதங்களின் தொகுப்பு வலியுறுத்தும் ஆன்ம வஸ்துவையே அடையத்தக்க இறுதிப் பரம்பொருளாகக் கூறுவதால் இந்நூல் "வேதாந்தம் போலிருக்கும்" என்றார்.

“வேதாந்தம்” என்றாலே நடைமுறைக்கு உகந்ததல்ல (Not practicable) என்னும் பொதுக் கருத்திற்கு மாறுபட விரும்பியவராய், அவ்வாறின்றி இந்த ஒழிவில் ஒடுக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் மிகமிக நடைமுறைப் படுத்தற்குரியவை என்பதைக் கூறவேண்டியே “வேதாந்தம் போலிருக்கும் (ஆனால் அவ்வாறல்ல)” என்றார். ஜீவபோத அகந்தை உள்ள அளவே வேதாந்தமோ, சித்தாந்தமோ, நாதாந்தமோ சாத்யமாகும். “வேதாந்தம்” என்பது உபநிஷத்துக்களின் தொகுப்பு ஆகும். ஆன்மா நிர்குணமானதென்பதைப் பறைசாற்றுவதாம். சித்தாந்தமோ ஆன்மா சகுண வடிவில் தாம் சார்ந்துள்ள மதத்தின் கொள்கைப்படி சைவ சித்தாந்தம், வைஷ்ணவ சித்தாந்தம் என பற்பல வகைகளில் மாறுபட்டு நிற்பதாம். நாதாந்தமோ ஜீவனை மூடியிருக்கும் 36 தத்துவங்களையும் இந்தப் பாடலில் குறித்து நின்றது. அகந்தை அழியின், இம்மூன்றும் அற்றுப்போகும். அப்போது “நேதி” தத்துவ விசாரமும் அவசியமின்றிக் கழலும். அப்போது ஆன்மானந்தம் கடலே புரண்டாற்போல் பொங்கிப் பெருகும். இவை அத்தனையும் ஒருசேரச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைப்பார் “வேதாந்த, சித்தாந்த, நாதாந்த போதம் நமூவினர்க்கு, நேதி தனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பு அழியும் சந்தில் உனக்கு அறிவானந்தம் உதிக்கும்” என்றார்.

ஆயினும், அத்தகைய பேரின்பம் பொங்கிப் பெருகும் நிலையே இறுதி நிலை அல்ல. இது ஜீவன் முக்தி நிலையே! எந்த ஆதார ஆன்மவஸ்துவிலிருந்து அந்தப் பேரானந்தம் பொங்கி எழுகின்றதோ, அந்த ஆதார வஸ்துவில் அத்தகு ஆனந்தமும் பின்பு மெல்ல மெல்ல அடங்கி சாந்தமடையும். இதுவே இறுதி விதேக முக்தி நிலை அல்லது சுகஜான்ம நிஷ்டை நிலை ஆகும். ஆகவே ஆன்மப் பேரானந்தம் பொங்கிப் பெருகும் ஜீவன் முக்தி நிலை, அகந்தைக்கும் விதேக முக்திக்கும் இடைப்பட்டதோர் நிலை என்று கூறவே “சந்தில் உனக்கு அறிவானந்தம் உதிக்கும்” என்றார்.

49. தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவு
மத்தின் வரத்து மசையாத - சுத்தத்தை
யொன்றென்ற னீசற் றுளதாவை யாதலினு
லன்றென்ற தென்றே யறி.

ப- ம்: தத்துவா தீதத் திமிர்ப்புஅடங்கித் தன் செலவும்
அத்தின் வரத்தும் அசையாத - சுத்தத்தை
ஒன்றுஎன்றால் நீசற்று உளதுஆவை ஆதலினால்
அன்றுஎன்றது அன்றே அறி.

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட,
ஆணவ அகந்தை மனம் அடங்கியழிந்த சகஜான்ம நிலையில்,
ஜீவனாகிய தான் ஆன்மாவைச் சென்றடைதலும், ஆன்மா
ஜீவனை நாடிவந்து பொருந்துதலும் ஆகிய இருவகை
அசைவுகளுமின்றி விளங்கும் ஆன்ம பரி சுத்த, பரிபூரணத்தை
'ஒன்று' என்று கூறினால், அவ்வாறு கூறவேண்டி, நீ
இரண்டாவது வஸ்துவாக அதனின்றி பிரிந்து
விடுவாயாகையினால், அந்த ஏகசகஜான்ம நிலையில், அவ்வாறு
கூறுவதென்பதும் இல்லையென்பதை உடனே உணர்ந்து
கொள்வாயாக! அத்தின் = அதின்; விரித்தல் விகாரம் எதுகை
நோக்கி.

அ.ப-ரை: திமிர்ப்பு - அகந்தை (ஜீவன்), தன் செலவு - தான்
(ஜீவன்) சென்று ஆன்மாவொடு கூடுதல், அத்தின் -
ஆன்மாவின், வரத்தும் - வரவும் (ஆன்மா வந்து ஜீவனொடு
கூடுதலும்), சுத்தத்தை - பரிசுத்த வஸ்துவாகிய ஆன்மாவை.

வி-ரை: மற்றைய பெரியோர்களும் ஆன்மவஸ்துவினின்றி
தாம் வேறுபடாத தம் ஆன்மாநுபவத்தைக் கூறியுள்ளனர்.

ஒப்பு (1): ஒன்று நீ அல்லே அன்றி ஒன்று இல்லை
யாருன்னை அறியகிற்பாரே

- கோயிற்றிருப்பதிகம், 7, மணிவாசகர்

பொருள்: நீ ஏகவஸ்து அல்லவா? மேலும் உன்னையன்றி பிறிதொரு பொருள் இல்லவேயில்லை, இந்த உன்னுடைய ரகசியத்தை உள்ளபடி எவரே உணர்வர்?

ஒப்பு (2): அதுவென்றால் எதுவென ஒன்று அடுக்கும் சங்கை
ஆதலினால் அதுவெனலும் அறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவும் சனகனாதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தார் என்றும்
- தாயுமானவர்

பொருள்: ஆன்ம வஸ்துவை 'அது' என்று சுட்டி அறிய முயற்சிக்கின், தனக்கு அன்னியமாக ஒன்றுமே இல்லாதபோது, அந்த 'அது' என்பது 'எது?' என்று சந்தேகம் எழும். ஆகவே வஸ்துவை 'அது' என்றும் கூறாமல் எவ்வாறு மதுவுண்ட வண்டு, தன்னை மறந்து, அந்த சுகத்திலே மயங்கி, கிறங்கி, அந்த சுகரூபமாகவே ஜீவிக்குமோ, அவ்வாறே ஜனக மகாராஜன், சுகப்பிரம்மம் போன்றோர் ஆன்ம சுகரூபமாகவே ஜீவித்தனர். (சங்கை - சந்தேகம்).

அகந்தை உள்ளவரையே ஆன்மவஸ்துவினின்று ஜீவன் பிரிந்ததுபோலும், பின்பு கூடினது போலும் அனுபவம் ஏற்படுமாதலின். 'தற்செலவும், அத்தின் வரத்தும்' என்றார்.

ஒப்பு: பத்தன் நான் என்னும்மட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
- உள்ளது நாற்பது, 39

பொருள்: நான் அகந்தையினாலே பந்தப்பட்டவன் (கட்டுண்டவன்) என்கையில்தான், பந்தஜீவன், ஜீவன் முக்தன் போன்ற சிந்தனைகள் உண்டாகும். (பத்தன் - கட்டுண்டவன்).

50. வெற்றவெறு மாநந்த மேலிடே கேவலத்தி
நிற்பதுபோலந்த நிலைகழன்றோர் - சிற்போத
வண்டங் கடந்த வமுதத்தி னோடுலவும்
வெண்டிங்க ளுங்கிரண மும்.

ப-ம்: வெற்றவெறும் ஆனந்த மேலீடே கேவலத்தில்
நிற்பதுபோல் அந்தநிலை கழன்றோர் - சிற்போத
அண்டம் கடந்த அமுதத்தி னோடு உலவும்
வெண்திங்க ளும்கிரண மும்.

பொ-ரை: நிர்விகல்ப கேவல சமாதியில் ஆனந்தம் ஒன்றே
மேலிடும். இந்த கேவலானந்தத்தையும் தாண்டி, அதற்கும்
மேற்பட்டு சகஜான்மநிலையில் நின்றோர் சந்திரனைப் போன்ற
ஆன்மவஸ்து ஆவர். சந்திரனை விட்டு நீங்காத, குளிர்ந்த அமுதம்
போன்ற ஆனந்தம் அவர்தம் இயல்பாகும். சந்திரனின்
குளிர்மையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வரும் கிரணம் போல்
ஆன்மவஸ்துவின் ஆனந்தத்தை பிறவுயிர்களுக்குக் காட்டிக்
கொடுப்பர். சந்திரனின் கிரணம் அதனின்றி வேறுகாது,
இரண்டறக் கலந்து நிற்பதுபோல் ஆன்மவஸ்துவை விட்டு
என்றும் விலகாது ஆன்ம சந்திரனின் கிரணங்களாக ஒளிர்வர்.

அ.ப-ரை: மேலீடு - பொங்கிப் பெருகுதல் (நிறைந்து வழிதல்),
வெற்ற வெறும் - அது மாத்திரம் (கேவலம்), சிற்போதம் -
சைதன்ய ஆன்ம போதம், திங்கள் - சந்திரன், கிரணம் - கதிர்
(சந்திரனின் ஒளிக்கதிர்கள்).

வி-ரை: “நான் இருக்கிறேன்” என்னும் உணர்வு தேகத்தைச்
சார்ந்து இயலும் போது, அஞ்ஞானத்தில் உள்ளதாகக்
கூறப்படுகின்றது. அதுவே தேகாபிமானத்தைக் கடந்து ஆன்ம
வஸ்துவைச் சார்ந்திருத்தல் மெய்ஞ்ஞானம் எனப்படுகிறது.
இந்த நிலையில் ஜீவன் தன் ஜீவத்துவத்தை இழந்து ஆன்மாவில்
ஒன்று கலந்து, அதிலுள்ள அளவு கடந்த ஆன்மப் பேரின்பத்தை
அநுபவிக்கிறான். ஆனந்தம் ஒன்றே முழுவதுமாக
நிறைந்துள்ள அந்த நிலையை “வெற்ற வெறும் ஆனந்த
மேலீடை” என்றார். ஆனால், இவ்வாறு அள்வற்ற ஆனந்தத்தை
“அநுபவிக்கிறோம்” என்ற உணர்வு உள்ள இந்த நிலை “ஜீவன்
முக்தி நிலை” என்று கூறப்படுகிறது. இதுவே அருளும் பரையும்

நிறைந்த “சிற்போத நிலை” என்று சைவ சித்தாந்தத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்தநிலையையும் கடந்து, ஆன்மானந்தத்தைக் கடந்து, அத்தகைய ஆன்மானந்தத்தை “அநுபவிக்கிறோம்” என்ற உணர்வுமற்று, அந்த சுகமயமாகவேயிருத்தல் “பிரஜ்ஞானம்” என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. இதுவே இறுதியான “விதேக முக்தி நிலை ; இதற்குமேல் ஒரு நிலையும் இல்லை” என்று பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் சுவாநுபூதியில் கூறுகிறார். “கேவலம்” என்றால் “அதுமாத்திரம்” என்று பொருள்படும். “ஜீவன் முக்தி நிலை” இறுதி நிலையாகிய “விதேக முக்தி நிலை” ஆகாதெனினும், அது இறுதிநிலைபோல் சாதகர்க்குத் தோன்றுமாதலின், “கேவலத்தில் நிற்பது போல்” என்று கூறி “அந்த நிலை கழன்றோர்” என்று உடனே கூறியருளி, இறுதி விதேக நிலையை அடைந்தோரைக் குறிப்பிட்டார். இது ஆசிரியர் இறுதி விதேக முக்தி நிலையை சுவாநுபூதியில் பெற்றமைக்கோர் சான்றும்.

“ஜீவன் முக்தியிலே ஆனந்தம்; விதேக முக்தியில் இல்லையோ” வென ஐயம் தோன்றுமாதலின், அதனை நீக்கவே ‘திங்களும் கிரணமும்’ என்று குறித்தார். சந்திரனின் குளிர்மையாக ஆன்மானந்தமும், அதைத் தாங்கிச் செல்லும் சந்திர ஒளிக் கதிர்களாக விதேக முக்தரும் அமைகின்றரென்று கூறி, சந்திரனின் ஒளிக்கதிர்கள் சந்திரனுக்கு வேறுகாததுபோல், விதேக முக்தரும், ஆன்ம வஸ்துவும் வேறுகாரென்று குறிப்பால் உணர்த்தினார். “ஆன்மவஸ்து ஆனந்தமயமானது; சூனியம் அல்ல” என்று ஸ்ரீபகவானும் அருளியிருக்கிறார்.

ஒப்பு: அறிதற்கு அறிவித்தற்கு அன்னியம் இன்றாய்

அவிர்வதால் தான் அறிவாகும் பாழ் அன்று அறி

- உள்ளது நாற்பது, 12

பொருள்: ஆன்மவஸ்து உள்ளதென்றும், அது ஆனந்தமென்றும் அறிவதற்கோ, அறிவித்தற்கோ அவசியமின்றி பிறிதொரு இரண்டாவது அன்னிய வஸ்து ஏதுமின்றி, 'தான்-தான்' என்று இரண்டற்று ஒளிர்வதால், ஆன்மபூரண அறிவும் (ஞானமும்), ஆனந்தமும் ஆகும். அது "குனிய நிலை அல்ல" என்பதை அறிவாயாக!

51. நினைப்பு மறப்பறுத்து நீயறலை நீக்கா
துணைக்கரைய நிலலங்க னங்க - னெனக்கதற்றல்
விப்பிரட்ட மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்டசுரை
செப்படித்தன் ஞானச் சிறை.

ப-ம்: நினைப்பு மறப்புஅறுத்து நீஅறலை நீக்காது
உணைக்கரைய நிலஅங்கன் அங்கன் - எனக்கதற்றல்
விப்பிரட்ட(ம்) மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்டசுரை
செப்படித்தன் ஞானச் சிறை.

பொ-ரை: நினைப்பும் மறப்பும் அற்ற ஆன்மநிலை தன்னிழப்பாகிய அகந்தை நீக்கத்தினாலேயே எய்தப்பெறும். அந்த நிலை நிலைக்கப்பெற உன்னைக் (அகந்தையைக்) கரைத்து அப்படியே நிலைத்து நில்லென்று சீடனுக்குக் கூறுதல் ஆன்ம பயணத்திலிருந்து நழுவுதல், மந்திரத்தால் மாங்காய் வருவிப்பதைப் போன்ற மாயாவிநோதம், கடலில் போடப்பட்ட சுரை ஓடு, செப்படி வித்தை, அரைகுறை ஞானமாகிய சிறையில் அகப்பட்டுக் கொள்ளுதல் ஆகியவை ஆகும்.

அ.ப-ரை: நீ அறல் - அகந்தை நீங்கிய நிலை, கதற்றல் - கதறல், விப்பிரட்டம் - ஆன்ம ஒழுக்கத்திலிருந்து நழுவுதல், மந்திரட்டம் - மந்திரத்தால் உண்டாக்கப்படும் மாயா விநோதங்கள், வேலை - கடல், செப்படித்தல் - செப்படி வித்தை, ஞானச்சிறை - ஞானமே சிறையாதல்.

வி-ரை: ஆன்ம ஞானமெய்தின், அந்த நினைப்பு

நிரந்தரமாதலின், மறப்பு என்பதே இல்லாமல் போகின்றது. “மறப்பு” என்பதே இல்லை என்றால், நினைப்பிற்கு அவசியமேது? ஆகவே ஞானி நினைப்பும் மறப்பும் அற்ற நிலையை எய்துகிறான்.

ஒப்பு:

நாம் அது என்று எண்ணுவதேன் நான் மனிதன் என்று எணுமோ
நாம் அதுவாய் நிற்கும் அதனால் - உள்ளது நாற்பது, 36

பொருள்: நாம் என்றும் ஆன்மவஸ்துவாய்த் திகழ்வதனால், நாம் ஆன்மா என்று ஏன்தியானிக்க வேண்டும்? ‘நான் மனிதன் தான்’ என்று ஒவ்வொரு மனிதனும் அடிக்கடித் தன்னை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்கின்றானா என்ன? (எனவே ஆன்மநிலை நினைப்பும் மறப்புமற்றதென்றவாறு).

சற்குருவாகத் தன்னை நினைத்து, சீடனாக மற்றொருவனை ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒருவன் உண்மையிலேயே சீடனின் அகந்தையை அழித்து, அவனைத் தன்னிழப்பைச் செய்ய வைத்து, ஆன்மநிலைக்கு ஏற்றி விடாமல், வெறுமனே வாங்மாத்திரம் (பேச்சளவில்) நினைப்பும் மறப்புமற்று, தன்னிழப்பு செய்து, அந்நிலையிலிருந்து நீங்காமல், உன்னகந்தை ஆன்மவஸ்துவில் கரையக் கரைய “அப்படியே நில்; அப்படியே நில்” என்று மறுபடியும் மறுபடியும் உபதேசிப்பது பயனற்றதோர் கதறலே என்பார் “நினைப்பு மறப்பறுத்து நீ அறலை நீங்காது உனைக் கரைய நில் அங்ஙன் அங்ஙன் எனக் கதற்றல்” என்றார். கதறல் என்பது கதற்றல் ஆனது செய்யுள் விகாரமாம்.

இத்தகைய உபதேசங்கள் எந்த அளவு பயனற்றவை என்பதைப் பற்பல உதாரணங்களால் விளக்குகிறார்.

விப்பிரட்டம் ((விப்ரஷ்டம் - ஸம்ஸ்கிருதம்)

ஆன்மஞானமுறாத போலி குருமார்களால் தூண்டப்பட்டு ஏட்டளவில் அனுபவமின்றி அமைந்த

அறிவுரைகளைப் அப்பியாசம் செய்வோர், தன்னிழப்பு கைகூடாமல், முன்பு தம்மால் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயாதி வாசனைகளும், அவற்றாலுற்றச் சிற்றின்பங்களும் அகலாமல், அகந்தைமய ஜீவபோத மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து, மெய்யறிவானந்த ஆன்ம ஒழுக்கத்திலிருந்து நழுவி பிரஷ்டராதலின், இதை “விப்பிரட்டம்” என்றார். இவ்வாறு சத்திய ஞானானந்த ஆன்மாவிலிருந்து நழுவுதலுக்குப் போலிகுருமார்களின் வரட்டு உபதேசம் ஆகுபெயராகி நின்றது. மற்றைய உதாரணங்களும் அவ்வாறேயாகும்.

மந்திரட்டம் (மந்திரஸ்தம் - ஸம்ஸ்கிருதம்)

ஆன்மநிலையில் பிறிதொரு பொய்மைக் காட்சியும் தோன்றாது. ஆனால் அகந்தை மன மயக்கத்தினால் பற்பல விநோதக் காட்சிகள் மந்திரவாதியின் மந்திரபலத்தால் தோன்றும் மாயா ஜாலக் காட்சிகள் போன்று தோன்றுமாதலால் “மந்திரட்டம்” என்றார். போலிகுருமார்களின் உபதேசங்கள் இத்தகு மனோமயக் காட்சிகளை நீக்காதென்பது கருத்தாகும்.

வேலையிலே போட்ட சுரை

கடலினுள்ளே செல்லாது, கடலையிலேயே மிதந்து கரையில் வந்து ஒதுங்கும் சுரை ஓடு போல், அகந்தை மனம் நிலைநில்லாது, உலகாதி வாசனைகளில் அழுந்தித் தொடர்ந்து சுழல்வதினால், போலிக்குருவின் உபதேசம்பாற்பட்ட சீடன் “வேலையிலே போட்ட சுரை” என்றார்.

செப்படித்தல்

செப்படி வித்தைக்காரன் காட்டும் செப்படி வித்தையில் பற்பல காட்சிகள் பொய்மையாக விரிவதுபோல், போலிகுருவின் உபதேசங்கள் கேட்பதற்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டுமேயன்றி, உண்மையில் சீடர்க்கு நன்மை பயக்காதென்பதினால், அத்தகைய உபதேசங்களை “செப்படித்தல்” என்றார்.

ஞானச்சிறை

போலிக்குருவின் உபதேசம் அரைகுறை ஞானத்தைத் தந்து, சீடனுக்கு அறியாமையைப் போக்காது, ஆன்மா உண்மையிலேயே உள்ளதாவென்ற சந்தேக ஞானம், அனாத்மாவை ஆன்மாவாக அறியும் விபரீத ஞானம் ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்து, சீடன் மெய்ஞ்ஞானம் எய்தவிடாமல் தடுக்கும் சிறையாக மாறுவதினால், போலிக்குருமார்களின் உபதேசத்தை “ஞானச்சிறை” என்றார்.

ஆகவே ஜீவபோத தன்னிழப்பிற்கு உபாயம் கூறுது, சகலவிதமான ஸவிகல்ப, நிர்விகல்ப கேவல சமாதிகளின் தன்மைகளை விரிவாக குருவானவர் சீடனுக்கு உபதேசிப்பது ஏட்டளவில் அமையும் வரட்டு வேதாந்தமாக முடியுமென்று ஆசிரியர் இந்தத் திருப்பாட்டில் விளக்குகிறார். இது காரணம்பற்றியே, ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் விவேக சூடாமணியில் ஜீவபோத தன்னிழப்பை சீடன் சாதிக்க வேண்டி, அனாத்மாக்களை முதலில் விரிவாகக் கூறி, பின்பே ஆன்மாவைப் பற்றிய விளக்கங்களை குரு - சிஷ்ய சம்வாதமாக அருளியிருப்பதை ஆங்கே காண்க.

52. சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்றால்

சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை - முத்தி

யநிர்வசன மின்ப வதீதமெனி லாங்கே

பினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்.

ப - ம்: சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதிரும் கழன்றால்

சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை - முத்தி

அநிர்வசனம் இன்ப அதீதமெனில் ஆங்கே

பினமிடுதல் கன்மம் பி(ள்)ளாய்.

பொ-ரை: சப்தம் முதலான முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அகல, தன்மையும் முன்னிலையும் மறைய, ஏகவஸ்துவாகத் தன்னை உணரும்போது, துவைதமென்று (இரண்டென்று) கூறும்

பற்பல சித்தாந்தச் சிறப்புக்களும், அத்வைதமேயென்று கூறும் வேதாந்த சிறப்புக்களும் தத்தம் சக்தியை இழந்து, இல்லாது போகின்றன. ஆகவே சொல்லிறந்த அதீத இன்ப முக்தி நிலையை ஒன்றென்றும், இரண்டென்றும் பின்னப்படுத்துதல் ஜீவபோத சேஷ்டையேயாகும்.

அ.ப-ரை: அநிர்வசனம் - வாக்கிற்கடங்காதது, பினம் - பின்னம்; இடைக்குறை, சீர்மை - சிறப்பு.

வி-ரை: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாகிய பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களில் செவிக்குரிய சப்த தத்துவத்தைக் கொண்டு முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் குறிக்கிறார். இவை உள்ளவரையே சித்தாந்த, வேதாந்தங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இந்தத் தத்துவங்களைக் கடந்து, தன்மையும் முன்னிலையும் கழல, சொல்லற்கரிய அதீத இன்ப விதேக முக்தி நிலையில் சித்தாந்த வேதாந்தங்கள் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை இழந்து போகின்ற உண்மைநிலையை இந்த திருப்பாட்டில் எடுத்துரைக்கிறார். ஏனெனில், சைவ, வைஷ்ணவம் முதலாய அனைத்து சித்தாந்தங்களும் கடவுள் என்றும், பக்தன் என்றும் ஆன்மவஸ்துவை இரண்டாகக் குறிக்கின்றன. வேதாந்தமோ வஸ்து ஒன்றேயென்று நிச்சயத்துக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு ஒன்று என்றும், இரண்டு என்றும் வஸ்துவை பின்னப்படுத்துதல் அகந்தை மன ஜீவபோதமேயென்கிறார் ஆசிரியர்.

ஒப்பு:

உண்டு இன்று உரு அரு என்று ஒன்று இரண்டு அன்று என்றே சண்டையிடல் மாயைச் சமூக்கு - உள்ளது நாற்பது, 34

பொருள்: ஆன்மா உண்டு, இல்லை; அது சகுணம், நிர்குணம் (சித்தாந்தம், வேதாந்தம்), இரண்டும் அன்று; ஒன்று (அத்துவிதம்), இரண்டு (துவிதம்), அன்று (விசிஷ்டாத்துவிதம்) என்று ஜீவரைத் தமக்குள் சண்டையிடச் செய்வது அகந்தை மனம் உருவாக்கும் சிக்கலேயாகும்.

முத்தியை அறிவிப்பது வேதாந்த, சித்தாந்தங்களின் முடிவாகையினால், “சீர்மை” என்றும், அந்த இறுதி விதேக முக்தி நிலையில் அதனை அறிந்து கூறுதற்கு ஜீவ போதம் இல்லாமல் போவதினால் “அநிர்வசனம்” என்றும் கூறினார்.

ஒப்பு: தத்துவங்கள் அனைத்தும் அதீதத்தில் செயலிழந்து போவதை சைவ சித்தாந்தமும் கூறுகின்றது.

“மருவிய பொறியில் ஒன்றும் மாபூதம் ஐந்தில் ஒன்றும் கருவிகள் நான்கும் நீங்காக் கலாதிகள் ஐந்தும் கூடி ஒரு புலன் நுகரும் இந்த ஒழுங்கு ஒழிந்து உயிரும் ஒன்றைத் தெறிவுறாது அவன் ஒழிந்து அத்திரள்களும் செயல் இலாவே.”
- சைவசித்தாந்தம், சிவப்பிரகாசம், ஐந்தாம் சூத்திரம், 1

சித்தாந்த முக்தியோ, அன்றி வேதாந்த முக்தியோ உண்மை என்று ஐயுறும் சீடனுக்கு, காண்பான் காட்சி உள்ளவரை சித்தாந்த முக்தியும், அவை அற்றவுடன் வேதாந்த முக்தியும் ஒருங்கே, முற்றிலும் சரியென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் கூறுபவர் வேதாந்த முக்தியை அடுத்து வரும் திருப்பாட்டில் மேலும் விவரிக்கிறார்.

53. சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு

அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார - மிந்தவழி

யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக

டட்டும் பெருமுரசந் தான்.

ப- ம்: சிந்தை பயம்இலச்சை சீலம் அருவருப்பு

அந்தைவிடும் சாந்திகுலம் ஆசாரம் - இந்தவழி

எட்டும் சிவயோகிக்கு இல்லையென மாமறைகள்

தட்டும் பெருமுரசம் தான்.

பொ-ரை: அளவிறந்து பெருகும் தன்மையுடைய சிந்தனை, மற்றொன்றை எதிரிட்டு அறிவதால் ஏற்படும் பயம், நாணம், தீயொழுக்கம் நீக்க வேண்டி அப்யாசிக்கப்படும் நல்லொழுக்கம், அசத்தம் கண்டு உண்டாகும் அருவருப்பு,

அகந்தையால் தூண்டப்பட்டு செய்த பாவங்களைத் தீர்க்க வேண்டி ஆற்றும் பரிகாரம், தாம் சார்ந்த குலாசாரம், சமயாசாரம் ஆகிய இந்த எட்டுவகை மார்க்கங்களும் சிவானம் ஜோதியில் ஒன்று கலந்த ஞானிக்கு இல்லாமல் மறைகின்றனவென்று உயர்ந்த நான்கு வேதங்களும் பெரிதாக முரசறைகின்றன.

அ.ப-ரை: சிந்தை - சிந்தனை (கவலை), இலச்சை - லஜ்ஜை, சீலம் - நல்லொழுக்கம், அந்தை - அகந்தை (இடைக்குறை), சாந்தி - பரிகாரம், ஆசாரம் - குல, சமய ஆசாரங்கள், யோகி - ஆன்மவஸ்துவில் ஒன்று கலந்து ஞானி.

குறிப்பு: மேற்கண்ட எட்டும் ஆன்மாவிற்கு இல்லையென்பதினால், ஆன்மவஸ்துவில் ஒன்றிக் கலந்த ஞானிக்கும் இல்லை என்றார்.

54. தத்துவத்தார் ரல்லார் சலசந் திரனொப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யுந் தவாதவங்கள் - சுத்தக்
ககனம்மழை யாற்கழுவிக் காற்றைக் கனலாற்
றகனஞ் செயல்போற் றெளி.

ப- ம்: தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந் திரனொப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யும் தவாதவங்கள் - சுத்தக்
ககன(ம்)மழை யால்கழுவிக் காற்றைக் கனலால்
தகனம் செயல்போல் தெளி.

பொ-ரை: பரதத்துவமாகிய ஆன்மவஸ்துவை அடையாதார் தற்போத ஜீவ அகந்தையால் கட்டுண்டு, பாவ, புண்ணியங்களாகிய வினைப்பயன்களால் தாக்குற்று, சுக, துக்காதிகளை மீண்டும் மீண்டும், மாறி மாறி, அனுபவித்து, உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் நீரின் அசைவால் சலனமுறும் ஜல சந்திர பிரதி பிம்பத்திற்கு நிகராவர். ஆன்ம வஸ்துவை அடைந்த ஞானியரோ தம்மால் செய்யப்படும் தவங்களாலும் தவமல்லாதவைகளாலும் உருவாகும் பாவ, புண்ணியங்களால்

தாக்குறது சுயம்பிரகாச பரதத்துவமாக ஒளிர்வர். இது எவ்வாறு எனின், நிர்மலமாய் உள்ள சுத்த ஆகாயத்தை மழையால் கழுவி சுத்தம் செய்வது போலும், காற்றை நெருப்பால் சுடுவது போலும் ஆகும். ஆகாயத்தை நீரால் கழுவுவதும், காற்றை நெருப்பால் சுட்டுப் பொசுக்குவதும் ஆகாது என்பதைப்போல், ஞானியர் பாவ, புண்ணியங்களால் கட்டுறது என்றும் சுதந்திர புருடராவர் என்பது கருத்தாம்.

அ.ப-ரை: தத்துவத்தார் - ஞானியர், சலசந்திரன் - நீரில் தோன்றும் சந்திர பிரதிபிம்பம், தவாதவங்கள் தவங்கள் அதவங்கள் - பயனுள்ள, பயனற்றச் செய்கைகள், ககனம் - ஆகாயம், தகனம் - எரித்தல் (சுடுதல்).

55. காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றுங் கதிரவனும் சீலமிலா ரென்றுஞ் சிவயோகி - மேலொன்றைச் சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக் கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

ப-ம்: காலனுக்குப் பாவமென்றும் காற்றும் கதிரவனும் சீலம்இலார் என்றும் சிவயோகி - மேலொன்றைச் சுட்டுவதும் தம்மைச் சுழற்றிவிடாது ஆட்டு(ம்) மலக் கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

பொ-ரை: உடலிலிருந்து உயிரைப் பிரிப்பதால் எமதர்மராஜனுக்குப் பாவம் உண்டென்றும், அசுத்த நிலத்தைச் சார்வதால் வாயுபகவானும், சூரிய பகவானும் ஆசாரம் அற்றுப் போயினரென்றும், கூறுதல் போன்று, பூஜை, ஜபம், தியானாதிகளைச் செய்திலரென்றும், நீராடலாதி ஆசாரமில்லரென்றும் இன்னொரன்ன குணதோஷங்களை ஆன்மஞானிமேல் சுட்டிப் பழிப்பது, தன்னை விடாது பற்றி, மூன்று அவத்தைகளிலும் சுழற்றி ஆட்டும் அகந்தை பந்தத்தினால் தோன்றும் மனோபிரமையின் வலுவினாலேயேயாகும்.

அ.ப-ரை: காலன் - எமன், மலக்கட்டு - அகந்தையினால் கட்டுறுதல், பிராந்தி - பிரமை, வலு - பலம், உறுதி.

வி-ரை: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சைவ சித்தாந்தம் விவரிக்கும் நான்கினுள் ஞானம் ஒன்றே முக்திக்கு வழிகோலுவதாகலின், முக்தனாகத் திகழும் ஞானி, பரிசுத்த ஆன்மான்ந்தத்தில் சதா மூழ்கியுள்ளதால், சாதாரண தர்மங்களாகிய நீராடலாதி ஆசாரங்களற்று ஒருக்கால் இருக்க நேரிடின், அகந்தையினால் கட்டுண்ட அஞ்ஞானிகள்தம்மைப் போல் ஞானி ஆசார சீலராக இல்லாமை கண்டு, ஞானியை இகழத் தலைப்படுவர். இது அகந்தை மன பிரமையின் பலத்தினால் நிகழ்வதென்பார் “பிராந்தி வலுக்காண்” என்றார்.

எமனுக்கு உயிரை வாங்குவதால் பாவமும், காற்றிற்கும், சூரியனுக்கும் அசுத்தமும் இல்லாததுபோல், நன்மார்க்கம் சாராமையால் பாவமும், ஆசார சீலமின்மையால் அசுத்தமும் ஞானிக்கு என்றும் இன்றென்று உவமானங்களை எடுத்துக் காட்டினார்.

**56. நாயேறி வீழ்ந்தென் னுடத்துகிலென் ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - ரோயார்
பெருமை சிறுமையிலே பின்னுமுன்னு மில்லை
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.**

ப - ம்: நாயேறி வீழ்ந்தென் நடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்
பேயாம் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - தோயார்
பெருமை சிறுமையிலே பின்னும் முன்னும் இல்லை
வரைவற்று வேண்டிய செய்வார்.

(தோயார் - இகழ்ச்சி, புகழ்ச்சிகளில் தோயாதவர்)

பொ-ரை: நாய் சவாரி செய்பவன், அதை சரிவரச் செய்யாமல் அதிலிருந்து வீழ்ந்ததினால் இகழ்ச்சி என்ன? மாறாக, வீழாது நன்கு நடத்தியதனால் பெறும் புகழ்ச்சி என்ன? (செய்வதோ நாய்

சவாரி; குதிரை சவாரியோ அல்லது யானை சவாரியோ போன்றதாகிய ஏற்றம் மிக்கது அல்ல என்றவாறு). அதுபோல் ஞானிக்கு பேய்க்கூத்துப்போல் தோன்றும் இந்த உலகோர் இகழ்வதினால் ஓர் நஷ்டமோ, அன்றிப் புகழ்வதினால் ஓர் லாபமோ என்ன உள்ளது? இந்த இரண்டோடும் ஞானி தம்மைச் சிறிதும் ஐக்கியப் படுத்திக் கொள்ளார். உயர்ச்சி வந்ததென்று பெருமையோ, அன்றி தாழ்ச்சி வந்ததென்று சிறுமையோ அவர்க்கு என்றும் இல்லை.

அகந்தையினால் பந்தப்படுவதாகிய “முன்னும்” பின்பு அதனின்றி விடுதலையுற்று முக்தி அடைவதாகிய “பின்னும்” அவருக்கு என்றும் இல்லை. ஆகையினால் சுத்த ஞான சொரூபமாகத் துலங்கி எந்தவித வரையறைகளும் இன்றிச் “சித்தம் போக்கு சிவம் போக்கென” பிற உயிர்களின் நன்மைக்காக வேண்டியவாறு செயல்படுவார்.

வி-ரை: அகந்தைவயப்பட்ட உலகோர் இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியும் நாய் சவாரி போன்றதென்று உபமானம் காட்டியதினால், ஆன்மவயப்பட்டு நிற்பதே யானை சவாரி, குதிரை சவாரி போன்று ஏற்றம் மிக்க தென்பது குறிப்பால் வெளிப்படையாம். உலகோர் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் “தாற்காலிகம்” என்பதும், ஆன்மஉயர்வே “பாரமார்த்திகம்” என்பதும் இந்தத் திருவெண்பாவில் மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாட்டின்படி, செம்பிற்களிம்பு போல், ஜீவனை அநாதிகாலமாகப் பற்றியிருந்த சகலமலத்தை நீக்க வேண்டி, மாயையில் தேகாதி இந்திரிய கரணங்களைத் தந்ததினால் சகலத்தைப் “பின்னும்” என்றும், முந்தைய மூத்த ஆணவமலத்தை “முன்னும்” என்றும் கூறின ரெனினும் பொருந்தும்.

57. சன்மார்க்க மேமுதலாத் தாசமார்க் கத்தளவுந்
தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன் - றன்னைத்
துறவி யரசு சுகியோகி போகி
அறவன் மறவனென லாம்.

ப - ம்: சன்மார்க்கமே முதலாத் தாச மார்க்கத்து அளவும்
தன்மார்க்கமான எங்கள் சம்பந்தன் - தன்னைத்
துறவி அரசு சுகியோகி போகி
அறவன் மறவன் எனலாம்.

பொ-ரை: சன்மார்க்கம் (இறைவனும் தானும் ஒன்றும் ஏகான்ம வஸ்துவேயாக உணர்வது), சுகமார்க்கம் (இறைவனை நண்பனாக வழிபடுவது), சற்புத்ர மார்க்கம் (இறைவனை தந்தையாக வழிபடுவது), தாசமார்க்கம் (இறைவனுக்குத் தன்னை அடிமையாகச் சரணாகதி செய்வது) ஆகிய நான்கு மார்க்கங்களையும் தன்னுடைய மார்க்கமாக்கிக் கொண்ட எனது சற்குருவாகிய திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரை தேகாதி கருவி கரணங்களோடு உலகியல் விஷய வாசனைகள் அனைத்தொடும் கூடியிருந்தும், அவற்றொடு சிறிதும் தாக்கற்று ஸ்வயமே நிற்பதினால் துறவி என்றும், அண்டாண்டகோடி சராசரங்கள் அனைத்தையும் ஆன்ம வஸ்துவாகத் தாமேயிருந்து நடத்துவதினால் அகிலபுவன சக்கரவர்த்தி என்றும், ஆன்மானந்த மயமாகச் சரித்தலின் சுகி என்றும், சிவத்தொடு சிவ சாயுஜ்ய யோகமுற்றதினால் யோகி என்றும், ஆன்ம போகத்தை என்றும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதினால் போகி என்றும், சகல தர்மங்களின் வடிவாகிய இறைவனாக ஒளிர்வதினால் அறவன் என்றும், படைத்தலைவனாக படைகளை முன்னின்று நடத்தித் தீய சக்திகளை நாசம் செய்விப்பதினால் மறவன் என்றும் போற்றுவது மிகமிகப் பொருந்துவதேயாகும்.

அ.ப-ரை: தாசமார்க்கம் - தாஸமார்க்கம், சன்மார்க்கம் - ஞானநெறி, அறவன் - இறைவன், மறவன் - படைத்தலைவன் (commander - in - chief).

வி-ரை: ஞானிகளை நான்கு வகையிற் பிரிப்பர்.

1. சுகத்தியாகி

“நான் இது அல்ல (நேதித் தத்துவம்)” என்று அனைத்தையும் துறந்து, துறவறம் ஏற்று சந்நியாஸ நெறியில் ஆன்மாவை அடைதல் ஆகும். அகில இந்திய அளவில் இந்த மார்க்கத்திற்குத் தலை சிறந்த உதாரண புருஷர் சுகப்பிரம்மம் ஆவார். பட்டினத்தார் எனப் பெயர்பெற்ற ஞானி தமிழ்நாட்டில் துறவுக்குப் பெயர்பெற்றவர்.

2. ஜனக யோகி

யோஜ் (yog) (ஒன்று கலத்தல்) என்னும் அடிப்படைச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததே ‘யோகம்’ என்னும் சொல்லாகும். பதஞ்சலி முனிவர் வகுத்துத் தந்த அஷ்டாங்க யோகம்தனை (யமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி ஆகிய எட்டு அங்கங்கள் கூடியது) பயின்று வஸ்துவை அடைதல் ‘ராஜயோகம்’ எனப்படும். சீதா பிராட்டியாரின் தந்தை ஜனக மகாராஜா யோகத்தைப் பயின்று ஆன்மவஸ்துவில் ஒன்று கலந்தவர். ஆகவே யோகிகளில் சிறந்தவராகப் போற்றப்படுகிறார்.

3. வசிஷ்ட கர்மி

வேத கர்மாக்களை சிரத்தையுடன் ஆற்றுவதனால் ஆன்ம ஞானத்தை அடைந்த வசிஷ்ட மகாமுனி, இல்லறத்தை ஏற்பவர்கள் ஆன்மஞானமுறுவதற்கு இல்லற வாழ்க்கை தடையாயிராது என்பதற்கு மாபெரும் உதாரண புருஷராய் விளங்குகிறார். பாரத கலாசாரத்தில் கிருஹஸ்தாசிரமம் மிக மேன்மையானதாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. அகத்தியர் முதலான பற்பல ரிஷிகள் இல்லறவாசிகளே!

4. கிருஷ்ண போகி

கிருஷ்ணர் பரமாத்ம சொரூபமேயென்றாலும், பற்பல

லோகாயதனமான விஷயாதி சுகங்களில் மூழ்கியிருப்பவர்போல் காட்சியளிக்கிறார். ஆகவே ஞானி தேகாதி இந்திரிய கருவி கரணங்களோடு பொருந்தி; உலக இன்பங்களை அனுபவித்தாலும், தன் ஆத்ம இயல்பை மறவாது, அதில் நிலைத்திருக்கிறாரென்பதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் மாபெரும் உதாரணமாகத் திகழ்கிறார்.

ஆக, ஞானிகள் மேற்கண்ட நான்கு வகைப்பட்டவராகக் கொண்டாடப்படுகின்ற திறத்தை உணர்ந்த ஆசிரியர் தம் சற்குரு ஞானசம்பந்த சுவாமிகள், மேற்கண்ட நான்கு விதத்தினராகவும் விளங்குகிறாரென்று கூறவே “துறவி (சுகப்பிரம்மம்), அரசு, யோகி (ஜனகர்), சுகி, (ஸ்ரீகிருஷ்ணர்), அடைந்தவரின் ஆணவமலத்தை அழிக்கும் இறைவன் (அறவன்), மறவன் (சைவ சமயத் தானைத்தலைவன்), இல்லற வாழ்க்கையை ஏற்றதோர் ஞான சிகாமணி (வசிஷ்டர்) ” என்றெல்லாம் வர்ணித்தார்.

“சன்மார்க்கம் முதலாதாசமார்க்கத்து அளவும்” என்றதாவது

தாசமார்க்கம், சற்புத்ரமார்க்கம், சுகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் ஆகியவை முறையே சைவ சித்தாந்தத்தில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு நிலைகளுக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றன.

1. சரியை: சகுண வழிபாடு. இறைவனைச் சிவபெருமானாக வழிபடுதல், பூந்தோட்டம் உருவாக்குதல், மலர் பறித்தல், மாலை தொடுத்தல், இறைவனுக்குச் சூட்டி மகிழ்தல், திருக்கோயிலைத் தூய்மை செய்தல், குளம் தோண்டுதல், திருவிளக்கிடுதல் ஆகிய புறத்தொழில்கள் சரியை எனப்படும். இதுவே ‘தாஸமார்க்கம்’ எனப் போற்றப்படுகிறது.

2. கிரியை: எண்ணத்தாலும் செயலாலும் இறைவனை சகுணமாகவும் நிர்குணமாகவும் தியானித்தல், அதாவது, சிவபெருமான் உருவத்தையும், உருவருவாக அமைந்துள்ள

இலிங்க வடிவத்தையும், அக்னி ஸ்தம்பமாக நின்ற தீப வடிவத்தையும் தியானித்தலாகும். இறைவனை நீர், நிலம், ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, சந்திரன், சூரியன், ஜீவன் ஆகிய எட்டு வடிவங்களாக வழிபட்டுத் தன்னைத் தூய்மை செய்து கொள்ளல், பூஜை செய்யும் இடத்தைச் சுத்தம் செய்தல், பூஜைக்குப் பயன்படும் பொருள்களைத் தூய்மை செய்தல், ஜெபம் செய்ய நேரும் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தையும் ஞானநோக்கம் வேண்டித் தூய்மை செய்து கொள்ளல், வழிபடும் இலிங்கத்தைத் திருமுழுக்காட்டுதல் முதலிய செயல்களால் தூய்மை செய்தல் ஆகிய இவை ஐந்தும் “பஞ்ச சுத்தி” எனப்படும். இவற்றிற்கு முறையே “ஆன்மசுத்தி, தான சுத்தி, திரவிய சுத்தி, மந்திர சுத்தி, இலிங்க சுத்தி” என்பது பெயராகும். மேலும் தூப, தீப, அர்ச்சனையாதிகளால் இறைவனை வழிபட வேண்டும். எனவே “கிரியை” என்பது அகமும் புறமும் தொழில்படுவதாகும்.

3. யோகம்: மனத்தை உலகியல் விஷய வாசனைகளில் உழலாமல் அடக்குதல், பிராணாயாமம் முதலிய யோகப்படி முறைகளில் ஈடுபடுதல், சிவத்தையே தியானப் பொருளாக உணர்தல், சமாதி நிலையுற்று சிவானந்த அமுதத்தை உண்டு, இன்பமார்தல் ஆகியவையாகும். இது அகம் தொழிற்படுவதாகும்.

4. ஞானம்: ஞானமே வீடுபேறு தர வல்லது. சிவபெருமானே சற்கருவாய் வந்து ஞானிக்கு உபதேசித்து, அவனை ஞானமயமாக்குகிறார். இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சுத்திநிபாதம் ஆகிய நிலைகள் ஏற்பட்டு, முக்திநிலை சாத்யமாகின்றது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனி போன்றவைகளை ஒக்கும். ஞானம் அறிவு தொழிற்படல் ஆகும்.

மேற்கண்ட விவரங்களைப் பட்டியலிட கீழ்க்கண்டவாறு விளங்கும்:

சரியை	கிரியை	யோகம்	ஞானம்
தாஸமார்க்கம்	சற்புத்ரமார்க்கம்	சகமார்க்கம்	சன்மார்க்கம்
அடிமைநெறி	மகன்மைநெறி	தோழமைநெறி	ஞானநெறி (குருசீடநெறி)
அரும்பு	மலர்	காய்	கனி
சாலோகமுக்தி	சாமீபமுக்தி	சாருபமுக்தி	சாயுஜ்யமுக்தி
அப்பர்	ஞான சம்பந்தர்	சுந்தரர்	மணிவாசகர்
புறத்தொழில்	அகமும் புறமும் தொழிற்படுதல்	அகம் தொழிற்படல்	அறிவு தொழிற்படல்

இவ்வாறு அனைத்து உயிர்களும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு நிலைகளில் படிப்படியாக முன்னேறுதல் சைவ சித்தாந்தத்தில் சோபான முறை எனப்படும். (சோபானம் - படிக்கட்டு). இதையே "சன்மார்க்க முதலா தாச மார்க்கத்தளவும்" என்றார் ஆசிரியர். ஒவ்வொரு மார்க்கமும் தனித்தனியே வீடுபேறு தரவல்லது என்பது உண்மைநிலையாம்.

(பாடபேதம் : தாதமார்க்கம்)

58. தானல்லர் தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம் - யானைக்கை
போலே யிவருடம்பிற் போகமெலாம் பூசையித
இலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

ப - ம்: தானல்லர் தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் வினையுமிடம் - யானைக்கை
போலே இவர்டடம்பின் போகம்எ(ல்)லாம் பூசைஇத
னாலே சுகம்பிழைக்கும் எண்.

பொ-ரை: "நான்" என்னும் அகங்காரம் அழியப்பெற்றவர்;
"என்னுடையது" என்னும் மமகாரம் நீங்கப் பெற்றவர்; அது
(தத்) நீ (த்வம்) என்னும் வேத மகாவாக்கியப் பேருண்மைக்கு
மிகப் பொருத்தமான, சிறந்த தலைவர்; இத்தகைய ஆன்மிகச்
சிறப்புகள் பெற்ற ஞானியின் திருமேனி சதா ஆன்மப்
பேரானந்தம் பொங்கிப் பெருகும் வினாநிலம் ஆகும். எவ்வாறு
யானைக்கு அதன் துதிக்கை ஒன்றே ஸ்பரிசம், கந்தம் (மணம்,
நாற்றம்) ஆகியவற்றை உணர்கின்ற தேகமாகவும், நாசியாகவும்
செயல்படுகிறதோ, அதுபோன்றே ஞானியின் திருமேனி
அனுபவிக்கும் போகங்களெல்லாம் பரிபூரண ஆன்ம
வஸ்துவிற்கு செய்யப்படும் பூஜை ஆகும். இவ்வித
பூஜையினாலே உலக மாந்தர் பிறவித்துன்பத்திலிருந்து நீங்கி,
ஆன்ம வீடுபேறுற்று நிலைத்த சுகமுறுவரென்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: தான் - அகங்காரம், தனது - மமகாரம், சால - சிறந்த,
தத்துவம் - அது நீ (ஸம்ஸ்கிருதச்சொல்).

வி-ரை: அகங்காரம் அழியின் மமகாரம் தானே
அழியுமென்பதால் "தானல்லர்" என்று அகந்தை நாசத்தை
எடுத்த எடுப்பிலே பாடலின் முதல் வார்த்தையாகக் குறித்தார்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் அனைத்தையும் தம்
ஆளுகையில் கொண்டிருப்பதால் "தத்துவ சாலத் தலைவர்"
என்றொரெனினும் பொருந்தும்.

"வினையும் சிவானந்த பூமி" என்று ஆனந்தக்களிப்பில்
தாயுமானவ சுவாமிகள்தம்மனுபவத்தை வெளியிட்டாப்போல்
ஞானியின் திருமேனி "சதாநந்தம் வினையுமிடம்" என்றார்.

மூக்கும் கையும் யானைக்குத் துதிக்கை ஒன்றே
ஆனற்போல், பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள் மூலம் ஞானி

துய்க்கும் வெளியுலக நுகர்ச்சிகளெல்லாம் ஆன்மாவுக்கு “பூசை” என்றார்.

ஞானி திருமேனியுடன் கூடி தரணியில் வாழ்வதே “லோக கேஷமம் ” என்பதால் “இதனால் சகம் பிழைக்கும்” என்றார்.

ஒப்பு: ஸ்ரீமுருகனார் சுவாமிகளும் தன்னுடைய அகங்கார, மமகாரங்களை ஸ்ரீபகவான் அழித்ததினால் தானற்று, தனதற்ற நிலையைக் கூறுகிறார்.

யான் எனது என்னும் இரண்டும் அவ்வுடையோன்
தான்தனது ஆக்கிக்கொண்டனன் என்க

- திருவண்டப் பகுதி, 77, 78

அ.ப-ரை: யான் - அகங்காரம், எனது - மமகாரம், தான், தனது - ஆன்மவஸ்துவாகிய ஸ்ரீபகவான்.

59. பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலு
மாசை மிகுந்த வரசியர்க்காங் - காசற்ற
முண்டையர்க் காகாசீவன் முத்தனுக்குப் போகமலாற்
குண்டையொப்பார்க் கேனிதுவா கும்.

ப-ம்:

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன்துகிலும்
ஆசை மிகுந்த அரசியர்க்கு ஆம் - காசஅற்ற
முண்டையர்க்கு ஆகாசீவன் முத்தனுக்குப் போகம் அலால்
குண்டை ஒப்பார் க்கு ஏன் இது ஆகும்.

பொ-ரை: சந்தனம் முதலான மேனியில் பூசப்படுபவனவும், நறுமணம் கொண்ட மல்லிகை முதலான மலர்கள் கூந்தலில் சூடப்படுபவனவும், பொன்னுபரணங்கள் மார்பில் அணியப்படுபவனவும், பொன் கொண்ட சரிகை விளிம்புடைய ஆடைகள் உடுத்தப்படுபவனவும் செல்வம் மிகுந்த அரசியர்க்கே பொருந்துவனவாகும்; மழித்த தலை கொண்டு

எளிய ஆடை மட்டும் உடுத்து, பிட்சை பெற்று உண்ணும் பெண்துறவியர்க்கு ஆகாது. இதுபோல ஆன்மாநுபூதி பெற்ற ஜீவன் முக்தருக்கே மெய்யின்ப ஆன்ம போகம் ஏற்குமே யன்றி, அகந்தைவயப்பட்டு அறியாமையால் உழலும் அஞ்ஞானியர்க்கு ஏலாது.

அ.ப-ரை: முண்டா என்ற சம்ஸ்கிருதப் பெண்பாற் சொல் (ராதா - ராதை, சீதை - சீதை என்பதைப் போல) “முண்டை” ஆயிற்று. பிக்ஷயெடுத்துண்ணும் பெண் துறவிகள் என்று பொருள். (இன்றும் ஜைன சந்நியாசினிகள், ஸாத்வீ எனப்படுபவர், தலைமழித்து, எளிய ஆடை உடுத்து, பிக்ஷயெடுத்துண்டு வாழ்வதைக் காணலாம்), மாசை - பொன், குண்டை - எருது, (எருது வயலை உழுது நெற்பயிரின் கழிவான வைக்கோலை உணவாகக் கொள்ளும். இது போன்றே பரோபகாரிகள் போகப் பொருளைத் தமக்கு விரும்பமாட்டார்கள்).

வி-ரை: பெண்கள் அலங்கார வஸ்துக்களை அணிந்து இன்புறுதலை ஆன்மபோக இன்பத்திற்கு உவமித்தார். ஆன்மானந்தத்தை அனுபவிக்கும் ஜீவனை “அரசி” என்பதனால், ஆன்மா அரசன் என்பது தருவிக்கப்பட்டது. ஆன்மா ஏகவஸ்துவெனினும், ஜீவர்கள் பலர் ஆன்ம ஞானிகளாக விளங்குவதை “அரசியர்” என்று பன்மையினால் குறித்தார். அலங்காராதி ஆபரண வஸ்துக்கள் சுமங்கலிகளுக்கே உரியதன்றி, மற்றவர்க்கு ஏற்புடையதல்லவென்பதை ‘முண்டையர்க்கு ஆகா’ என்றார். அவ்வித அலங்காரத்திற்குரிய வஸ்துக்கள் விலையுயர்ந்தவைகளாதலின், செல்வச் செழிப்பு மிக்க அரசியர்க்கே தகுந்தவை என்றும், பெண் துறவியர்க்கு ஆகாவென்றும் கூறினார். இங்கே செல்வச் செழிப்பு ஆன்ம இன்பத்திற்கு உவமானம் ஆகியது. ஆகவே ஏழ்மை ஆன்மஞானம் இல்லாமையைக் குறித்து நின்றது. எனவே “காசு அற்ற (இல்லாத) முண்டையர்” என்றார். இறுதியாக ‘குண்டை’ என்றால் ‘எருது’ என்பது பொருளாகும். எருது

தொழிற்படுத்தற்குரியதேயன்றி, அதன் எஜமானனோடு எந்தவித கூட்டுறவும் வைத்துக்கொள்ளத் தகுதியற்றது. அதுபோல், பொருள் ஈட்டுவதாகிய உலகியல் விவகாரங்கள், பூஜை, ஜப, தபாதிகள், யாக, யக்ஞங்கள் போன்ற வேத கர்மாக்கள் ஆகிய வினைகளை, ஜடம்போல் எருது புரியும் உழுதல் போன்ற தொழில்களுக்கு ஒப்பிட்டு, இவ்வித வினைகளை ஆற்றும் அஞ்ஞானிகளை 'எருது', அதாவது, 'குண்டை' ஒப்பார் என்றார். இவ்விதம் செயலாற்றும் அஞ்ஞானிகள் எருதைப் போன்று, தங்கள் எஜமானனான சிவத்தோடு (ஆன்மாவோடு) கூட்டுறவு அற்றவர்கள் என்பதை விளக்கவேண்டியே "குண்டை ஒப்பார்" என்றார். எனவே ஆன்ம வீடுபேறு உற்றவர்க்கே ஆன்ம இன்பமாம் போகம் உரியதன்றி, மற்றையர் (அஞ்ஞானிகள்) விதிப்படித்தமக்கிட்ட கர்மாக்களைப் புரிதலின்றி, ஆன்ம போகம் அனுபவித்தல் எவ்வாறு சாத்யமென்பதை வலியுறுத்திக் கூற விரும்புவார் "குண்டை ஒப்பார்க்கு ஏன் இது ஆகும்" என்றார். இதனால் ஜீவர் தொழிற்படவேண்டியது ஆன்ம ஞான போகமுறுவதற்கேயன்றி, பொருள், புகழ், பட்டம், பதவியாதியைப் பெற்றுத்தரும் உலகியல் போகங்களுக்கல்ல என்று இந்த திருப்பாட்டினால் சாதகருக்கு நேர்வழி காட்டினார்.

(பாடபேதம் : காசிற்ற)

60. ஆனைமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிநாய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ - ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதுராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

ப- ம்: ஆனைமதப் பட்டால் அலங்காரம் அன்றிநாய்
தானும் மதப்பட்டால் சரியாமோ - ஞானி
தடைமீறி னாலும் சதுராகும் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

பொ-ரை: யானைக்கு மதம் பிடித்தால் அனைவரும் பயப்படுவர்; அதற்குரிய மதிப்பைக் கொடுப்பர் (இதனை அலங்காரம் என்றார்). மாறாக, நாய்க்கு மதம் (பித்து) பிடித்தால் எவரும் அதனை மதியார். அதுபோல் ஞானி ஆனந்தமேலீட்டால் உலக வழக்கிற்கு மாறுபட்டுச் செய்யினும், உலகோர் அதனை மதிப்பர். ஆனால், அஞ்ஞானி ஞானியைப் பார்த்து தானும் அவ்வாறு செயல்படின், அனைவரும் இழித்துரைப்பர். (ஆகவே அஞ்ஞானி தன்னிலையைக் கடக்கலாகாது என்றவாறு).

அ.ப-ரை: கன்மி - கர்மி (அஞ்ஞானி), கடை - நெறி.

61. அதிபக்கு வத்தாற் கநுக்கிரகஞ் செய்யும்
புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா - திதுவென்றோப்
பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே யநந்த விதம்.

ப - ம்: அதிபக்கு வத்தாற்கு அநுக்கிரகம் செய்யும்
புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதாது - இதுஎன்றோப்
பேறே அனந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே அனந்த விதம்.

பொ-ரை: தீவிரதர பக்குவற்கு ஆன்ம வீடுபேறு பெற குருவின் அநுக்கிரகம் செயல்படும் புதுமை சாத்திரங்கள் காட்டும் வழிமுறைகளுக்குள் அடங்காது. இது எவ்வாறென்று கேட்பீராகில், ஆன்மபேறு முடிவற்றது; அதனால் இவ்வாறு குருவனுக்கிரகத்தால் வீடுபேறு உற்றவர், வீடுபேறு அடைந்த விதத்தில், எண்ணற்ற வகைகளில் வேறுபடுவர்.

வி-ரை: ஆன்மா எல்லையற்றதாகலின், அதை அடைவதற்கு தீவிரதர பக்குவர்களுக்குச் சாத்திரங்கள் வகுத்துக் காட்டும் இன்னமுறையில்தான் குரு செய்விப்பாரென்று நிர்ணயித்துக் கூறுதல் இயலாது. தத்தாத்ரேயர் எவரிடமும் குருமுகமாக ஆன்மப்பேறுதனைப் பெறுத்துகண்டு, இதுபற்றி அவரிடம் வினவியபோது, அவர் தமக்கு 24 குருமார்கள் உண்டென்று

கூறி, பறவைகள், விலங்குகள், வேடன் முதலான பற்பல உதாரணங்களைக் கூறினார். பட்டினத்தார் “காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே” என்னும் ஈசனின் உபதேசம் ஒன்றினாலே ஞானியானார். ஆதிசங்கரரின் சிஷ்யர் ஹஸ்தாமலகர், அவர் சிசுவாயிருக்கையில் ஒரு ஞானி தன்னுடலை விட்டு, அவருடலில் புகுந்ததினால் ஞானியானார். மார்க்கண்டேயர் ஈசனிடம் செய்த சரணாகதியினால் சிவசாயுஜ்யப்பேறு பெற்றார். சுகப் பிரம்மம் ஞான வைராக்கியத்தினால் முக்தியடைந்தார். ஸ்ரீரமண பகவானே மரணபயம் வந்துற்றதால், அதை நேரிடையாக எதிர்கொண்டு நித்ய முக்தி அடைந்தார். மனிதவடிவில் எவரொருவரையும் குருவாக அடையாத ஸ்ரீபகவான், மலையுருவாய் அமைந்த அருணாசலத்தைக் குருவாகக் கொண்டு, அல்லும் பகலும் அனவரதமும் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பக்தி செய்து வாழ்ந்தார். எனவே ஆசிரியர் ஆன்மஞர்னமுறுவதற்குரிய வழிமுறைகள் அனந்தம் என்றார். சாத்திரங்கள் கூறும் சதுர்யோகங்களாகிய கர்ம, பக்தி, ராஜ, ஞான மார்க்கங்கள் பொதுவானவையென்றி, அவற்றால் குரு அநுக்கிரகத்தால் சீடனுக்கு நேரும் ஞானானுபவம் மாறுபடும் புதுமைகளுக்கு அளவில்லையென்றார்.

அன்றி, மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம் என்னும் மற்றைய மூன்றுவித பக்குவர்களுக்கு, அவரவர்க்கேற்ப, அறிவுரைகளைப் பற்பல விதமாக புகட்டவேண்டி வருவதால், தீவிரதர பக்குவரையொழிந்த ஏனையோர் அனந்தம் என்றும், அவர்க்குரிய உபதேசங்களும் அனந்தம் என்றும் கூறுகின்றாரெனினும் பொருந்தும்.

62. அறியாமை நீங்கி யறிவா யறிவே
யறியாம லாயிரண்டு மற்றுப் - பிறியாதார்
தன்னிழப்பின் ஞான சமதிக்குச் சாதகரா
மந்நிலைக்கே சீவன்முத்த ராம்.

ப-ம்: அறியாமை நீங்கி அறிவாய் அறிவே
 அறியாமல் ஆய்இரண்டும் அற்றுப் - பிறியாதார்
 தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச் சாதகராம்
 அந்நிலைக்கே சீவன்முத்த ராம்.

பொ-ரை: அகந்தை இருளாகிய அறியாமை நீங்கி, ஆன்ம அறிவாகத் தன்னை உணர்ந்து, பின்பு அஞ்ஞானத்தால் விளைவதான பந்தமும், ஆன்ம ஞானத்தால் விளைவதான முக்தியும் ஆகிய இரண்டும் நீங்கப்பெற்று அதாவது, அறியாமையும் அறிவும் ஆகிய இரண்டும் அற்று, ஆன்மவஸ்துவை பிரியாதிருப்போர் தன்னிழப்பைச் சாதித்து ஞானசமாதி இறுதி நிலைக்குத்தகுதிபெற்ற சாதகராவர்; மேலும் உயர்ந்து ஜீவன் முக்தரும் ஆவர்.

வி-ரை: தீவிரதர பக்குவர் ஜீவன் முக்தராவது திண்ணமென்று இந்தத் திருப்பாட்டில் விளக்கினார். அறிவும் அறியாமையும் அற்றது ஆன்ம அறிவு என்பதை ஸ்ரீபகவானும் பல இடங்களில் விளக்கியுள்ளார்.

ஒப்பு: அறிவு அறியாமையும் அற்ற அறிவே
 அறிவாகும் உண்மையீது உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 27

சைவ சித்தாந்தத்தில் தன்னிழப்பாகிய தற்சுதந்திர ஜீவபோதம் அறுதல் பரை நிலை, அதாவது, அருள் நிலை எனப்படுகிறது. இந்த நிலை எய்திடில் சுகப்பேறு தாமே லபிக்குமாதலின், இந்த நிலை எய்தியவரை ஜீவன் முக்தரென்றார்.

63. மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப்
 பகமா யிலச்சைவிடப் பண்பாய்ச் - சகமாணக்
 கண்ணூரி போல்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவ
 மெண்ணாழி காலமிருந் தென்.

ப-ம்: மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப் பகமாய் இலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச் - சக மாணக் கண்ணூரி போல்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவம் எண்ணுழி காலம் இருந்தென்.

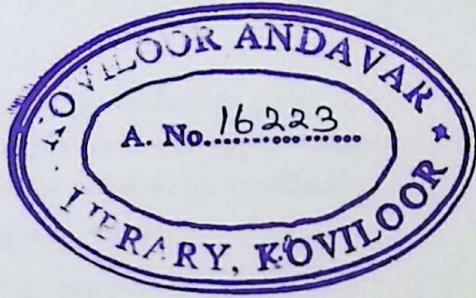
பொ-ரை: இந்திரனின் உடற் கண்ணைப் பார்த்தவர்களுக்கு அல்குல் நினைவுக்கு வர அவர்கள் நாணமுறல்போல், உலகத்தவர் உயர்வாகக் கொண்டாடும் வேசி தன் தகுதியின்மையைத் தானே நன்கறிந்து, சிறுமை பாராட்டிக் கொள்வதுபோல், ஜகத்தோர் போலிக்குருமார்களின் தவவேடம் கண்டு, அவர்களைப் புகழ்ந்து பேசினாலும், அந்த வேடத்திற்குரிய ஆன்மஞானம் தமக்கு இல்லாமையை உணர்ந்து தம்முள்ளே நாணமுறும் அவர்கள் எவ்வளவு அளவிறந்த காலம் அந்தத் தவவேடம் பூண்டு இருப்பினும், அந்த வேடத்தால் அவர்களுக்கு என்ன பயன்?

அ.ப-ரை: மகவான் - இந்திரன், பகம் - அல்குல் (பெண்குறி), இலச்சை - லஜ்ஜை (நாணம்), சக(ம்) சகம் மாண - உலகம் உயர்வாகப் பேச, கண்ணூரி - கண்ஜாடை காட்டி அழைக்கும் பெண்(வேசி), எண்ணுழி - அளவிறந்த காலம், வேடக் கண்ணாடி காட்டுதல் - தவவேடம் காட்டுதல்.

வி-ரை: இந்திரன் கௌதம முனிவரின் மனைவியை கௌதம முனிவரைப்போல் மாறுவேடமிட்டு ஏமாற்றியதைக் கண்டு வெகுண்ட முனிவர் தம் மனைவியைக் கல்லாகும்படி சாபமிட்டார். இந்திரனின் உடல் முழுவதும் அல்குல் உருவமான கண்களாகும்படிக்குச் சபித்தார். இதை ஆசிரியர் இந்த திருப்பாட்டில் கூறுகிறார். இந்திரனின் இத்தகைய கண்களை எண்ணிப் பார்த்தவர் தன்னிச்சையாகவே நாணமுறுவதை "மாண்பு" என்று இகழ்ந்துரைக்கிறார். அதுபோலவே, ஜகம் உயர்வாகப் பேசும் 'வேசி' என்று இந்தத் திருப்பாட்டில் மற்றொரு உவமானத்திலும் இகழ்ந்துரைப்பது உற்று நோக்கத்தக்கது. போலிகுருமார்களைச் சாடும் வகையில்

இந்த “பொதுவில் உபதேசம்” அதிகாரத்தை ஆரம்பித்தவர், இதை விட சாடுவது கடினமென்னும் வகையில் உவமானங்களை மிகக் கடுமையாகக் காட்டி இந்த அதிகாரத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

முதல் அதிகாரம் முற்றிற்று

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

இரண்டாம் அதிகாரம்

சத்திநிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவு

நால்வகை சத்திநிபாதத்து உத்தமர்களாகிய மந்த, மந்ததர, தீவிர, தீவிரதர பக்குவர்கள் உலகாதி விஷய வாசனைப் பற்றொழிந்து, தம் ஜீவபோதமும் ஒழியப் பெறுவதை முறையே கூறினமையால், இந்த அதிகாரம் 'சத்திநிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவு' என்னும் பெயர் பெற்றது. [சத்திநிபாதர் - இறையருள் பதியப் பெற்றவர்].

64. சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா றெனக்களித்த வள்ளல் - குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ணல்வர்க் குபதேச
மானத் தையுநிகழ்த்தி னான்.

1

ப - ம்: சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோக மாதி
வருமா றுஎனக்களித்த வள்ளல் - குருராயன்
ஞானத்தில் பக்குவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேச
மானத் தையு(ம்)நிகழ்த்தி னான்.

பொ-ரை: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் இந்நான்கு பாதத்திற்கும் சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்யம் என்னும் நான்கு பதமும் வரும் முறைமையை எனக்கு உணர்த்திய வள்ளல் குருராயனாகிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமான், அது மட்டுமன்றி, ஞானபாதத்திற்குரிய மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் நான்கு வகைப்பட்ட பக்குவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் வழிமுறைகளையும் எனக்குக்கற்றுக் கொடுத்தார்.

வி-ரை: 'சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோகமாதி' என்றதாவது

இறைவனை சகுண ரூபத்தில் வழிபட்டு மனமாதி அந்தஹ்மகரண சதுஷ்டயங்களும், வாக்காதி கன்மேந்திரிய பஞ்சகமும், சக்ஷுவாதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகமும் புறத்தொழிற்பட்டுத் தன்னை மறைத்து நிற்கும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நியதி களைவது சரியை; அவை நீங்கிய தன்னை அருளால் (சரியை ஒழிவு) அறிந்து நிற்பது சாலோக பதம் ஆகும். ஆங்கு அந்த அருளைத் தரிசித்துப் பின் அருள் என்றும், தான் என்றும் பிரித்து நோக்காது தற்போத ஜீவத்துவத்தை, அகமும் புறமும் தொழிற்பட, முற்றிலும் அடக்குவது கிரியை; அதனால் அந்த அருளே வடிவாயிருப்பது சாமீபம் ஆகும். அவ்வாறு தற்போதம் சிறிதும் தோன்றாது ஒழித்து ஆன்ம அருளில் ஒன்று கலப்பது யோகம் ஆகும். அங்ஙனம் கிரியை ஒழிவாம் பரை (அருள்) தானாய் ஆனந்தித்து இருப்பது சாரூபம் ஆகும். இதுவே ஞானம். அந்த ஞானானந்தத்தினும் அதீதப்படுவது பரை நீக்கமாகிய சாயுஜ்யபதம் ஆகும். இவ்வாறு முக்தி பதங்களின் பற்பல நிலைகளையும், அவைகளை அடைய உதவும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய சாதனா மார்க்கங்களையும், இவைகளுக்கிடையே முறையே அமைந்த தொடர்பினையும் உள்ளவாறு தம் சத்குரு தமக்கு அருளிய பெருந்திறமதைக் கூற வருவார் "சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோகமாதி வருமாறு" என்றார்.

65. கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்டவள வுக்களவு

சொன்னதல வெங்கள் சுவாமியுரை - மன்னடத்தி

லானந்த மூர்ச்சிதர்கை யாடகயாழ் தன்னிலே

தானுநலம் போலமொழிந் தான்.

2

ப- ம்:

கின்னரியைத் தொட்டவர்போல் கேட்ட அளவுக்கு அளவு
சொன்னது அல எங்கள் சுவாமியுரை - மன் நடத்தில்

ஆனந்த மூர்ச்சிதர்கை ஆடகயாழ் தன்னிலே
தானு(ம்)நலம் பேரல் மொழிந்தான்.

பொ-ரை: எங்கள் சற்குருவாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் உபதேசத் திருவாக்கு கின்னரி இசைக் கருவியை மீட்டுபவர் தாம் நினைக்கும் அளவிற்கு மட்டுமே அந்த வாத்தியம் வாசிப்பது போன்றதன்று. மாறாக, நடனத்திற்கு அரசனாகிய நடராஜ பெருமானின் திருநடனத்தைப் பார்த்து, அதிசயித்து, ஆனந்தப் பரவசத்தில் மூர்ச்சித்து மயங்கியவர், பொன்னால் செய்யப்பட்ட தெய்வீகயாழில் தம்மை மறந்து வாசிப்பது போன்றதாகும்.

அ.ப-ரை: கின்னரி - கின்னர்கள் வாசிக்கும் வாத்தியம்; வீணை போன்றது. மன் - அரசன், நடத்தில் - நடனத்தில், ஆடகம் - பொன் (நால்வகைப் பொன்களில் ஒன்று).

வி-ரை: எந்த இசைக் கருவியும் அதனை வாசிப்பவர் மனத்தில் நினைப்பதை வாசிக்கும். அதற்கு மேம்பட்டுத் தானே வாசியாது. இது மிக மிக உயர்ந்த கின்னரி வாத்தியத்திற்கும் பொருந்துமாகையால், கின்னரி வாத்தியத்தைக் குறிப்பிட்டுக் கூறினார். ஆனால், சற்குருவின் உபதேசத் திருவாக்கோ சீடர் நினைவாத, கேளாத ஐயப்பாடுகளையும் தீர்த்து வைக்குமாதலால் “கின்னரியைத் தொட்டவர் போல் கேட்டளவுக்களவு சொன்னதல்ல எங்கள் சுவாமி உரை” என்றார்.

தெய்வயாழிற்குமேல் வேறு யாழ் இல்லாமைபோல, சாயுஜ்யபதத்தில் நிலைபெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் போன்ற சற்குருவிற்குமேல் வேறு ஆசாரியர் இலர் என்பார் “ஆடகயாழ்” என்ற உவமானத்தைக் கூறினார்.

இறைவனின் தெய்விக ஆனந்தத் தாண்டவத்தைக் கண்டு தம்மை மறந்தவர் தாமாக நினைந்து வருடாது, தன்னிச்சையாகவே தெய்விக யாழை வாசித்தல் போன்று,

ஞானசம்பந்த குருராயர் ஆனந்தாதீதராய் தாம் நினைவாது கூறிய உபதேசமாதலின், அதனை “மன்நடத்தில் ஆனந்த மூர்ச்சிதர்கை ஆடகயாழ்” என்றார். இங்கே “யாழ்” அதனினின்று வெளிப்பட்ட “யாழிசையைக்” குறித்து நின்றது.

“யாழ்” வாசிப்பவர் மனத்தால் நினைத்து வாசியாதிருந்தாலும், பிறருக்கு அவர் - அங்ஙனம் செய்வதுபோல் தோற்றலின், அதாவது, சற்குருசதாசகஜான்ம நிஷ்டையில் மூழ்கி, விதேக முக்தராய், சாயுஜ்ய முக்திபதத்தில் நிலைக்கப்பெறினும், சீடர்தம் தேவைபொருட்டு அவரிடமிருந்து தன்னிச்சையாக (Involuntary) உபதேசமொழிகள் வெளிவருதல் பொருட்டு, அவற்றுக்கும் சற்குருவிற்கும் சிறிதும் சம்பந்தமின்மையை உணர்த்த விரும்புவார் “தானு(ம்) நலம் போல மொழிந்தான்” என்றார். “தானும்”, “போல” என்னும் சொற்கள் இங்கே உன்னி மகிழ்த்தக்கன. ஆக, சற்குரு ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சாயுஜ்ய முக்திபதத்தில் அகர்த்த, ஆனந்தாதீதராய் எழுந்தருளியிருந்தே இந்நூலில் விவரிக்கப்படும் உபதேசங்களைச் அருளிச் செய்தாரென்று இந்த திருப்பாட்டில் ஆசிரியர் அறிவித்தாராயிற்று.

(பாடபேதம் : ஆடகவாழ்)

66. சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமார்க்குத்
தம்மாய்வார்க் கோருரையே சஞ்சீவ - மென்மேலும்
மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட
போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

3

ப- ம்:

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியாம் உத்தமார்க்குத்
தம்ஆய்வார்க்கு ஓர்உரையே சஞ்சீவ(ம்) - மென்மேலும்
மாற்றம் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட
போல்தும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

அந்வயம்: சகுனப்புள் வாக்கு போல் மதுவுண்ட தும்பி யின் பாட்டுப் போல்.

பொ-ரை: தீவிரதர பக்குவர்களுக்கு சற்குருவின் திருப்பார்வை ஒன்றே ஆன்மசுத்தியடையப் போதுமானதாகும். தீவிர பக்குவர்க்கு தற்போதம் சிறிதும் தோற்றாது ஒழிப்பதற்கு சற்குருவின் திருவாய்வழி ஒன்றே போதுமானது. மந்ததர பக்குவர்க்கு நல்ல சகுனமாய் விட்டு விட்டு அவ்வப்போது ஒலிக்கும் ஆந்தையின் நற்சகுன அலறல் போன்று சற்குருவின் பற்பல உபதேச மொழிகள் ஆன்ம சிரஞ்சீவித்துவத்தைக் கொடுக்கும். மந்த பக்குவர்க்கோ தேனே நிறைய உண்ட இன்ப மிகுதியால் தொடர்ந்து, இடைவெளியின்றி வண்டு பாட்டிசைப்பதைப் போல் வேதாகம சாத்திரங்களாலும் நானாவித உபாய யுக்திகளாலும் இடையறாது அறிவிக்க ஆன்ம சுத்தியாம்.

அ.ப-ரை: தே - தெய்வம், தெய்வம் போன்ற குரு; குருவின் பார்வையையே (கடாசுஷத்தையே), உத்தமர் - தீவிரதர பக்குவர், தம்மாய்வார் - தீவிர பக்குவர், சஞ்சீவம் - சிரஞ்சீவித்துவம், மென்மேலும் மாற்றம் - மற்றைய மந்ததர, மந்த பக்குவர், புள் - பறவை, சகுனப்புள் - சகுனமாகக் கத்தும் பறவை (ஆந்தை). இது கத்தும் எண்ணிக்கைக்குத் தனித்தனியே பலனைச் சோதிட நூல்கள் கூறும்.

வி-ரை: பற்பல தீவிரதர பக்குவர்க்கு ஸ்ரீபகவானின் திருக்கண்ணோக்கம் ஒன்றே ஆன்மாநுபூதியை அருள்பாலித்த நிகழ்ச்சிகள் எண்ணிலடங்கா. ஸ்ரீமுருகனார், ஆர்தர் ஆஸ்போர்ன் மற்றும் பற்பல அடியார்களின் அனுபவ உரைகளில் இதற்கு உதாரணங்களைக் கூற இயலும். ஸ்ரீமுருகனாரின் அநுபவத்தை அவர்கவிதையிலே காணலாம்.

ஒப்பு: வட்டிற்கு இலை பறிக்கென வனத்தெனைக் கொடு போகி உலைவறக் கண்ணோக்கு உவகையின் உதவிபும்

உகண்ட என் உயிர் உணர்வு ஒடுக்கி நள்ளியாமத்து
அகண்ட சிவாநுபவ வாலறிவு அளித்தும்

- கீர்த்தி திருவகவல் 225 - 228, ஸ்ரீமுருகனார்

பொருள்: காலையில் இலை பறிப்பதற்காகக் காட்டிற்கு என்னை அழைத்துச் சென்று, ஸ்ரீபகவான் என் மன அலைச்சல் அற்றுப் போகும்படிக்குத்தன் திருக்கண்ணோக்கத்தை என்மீது பாய்ச்சி, என் பிராணனையும், ஜீவபோத உணர்வையும் ஒடுக்கி, உச்சிப்போதில் சிவாநுபவ ஆன்மஞானத்தை அருளிநார். (நள்ளியாமம் - நண்பகல் உச்சிப்போது).

தற்போதத்தை நீக்குவது அல்லது கிரியை ஒழிவு, பரை அல்லது அருள் ஆகும். இதுவே சரியை, கிரியைகளுக்கு அடுத்த சாரூப முக்தி பதம் அல்லது யோகம் ஆகும். இந்த நிலையில் உள்ள தீவிர பக்குவர்க்கு சற்குருவின் ஒரே ஒரு உபதேசச் சொல்லே சாயுஜ்ய முக்திபதம் அல்லது சிரஞ்சீவித்துவத்தில் சேர்க்க வல்லது. இத்தகையோர்க்கு ஸ்ரீபகவான் அருளிய “நானார்” என்னும் ஓர் சொல்லே போதுமான உபதேசமாக விளங்கியது. “நானார்” என்னும் உபதேச ஓர் மொழி ஸ்ரீபகவானிடத்திலே மிகப் பிரசித்தமானது. ஸ்ரீமுருகனாரும் இதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒப்பு:

மூர்த்திதலம் தீர்த்தமெனும் மூன்றுமாய்த்தான்முயங்கி
ஆர்த்தியொடு அன்பரால் ஆடப் பெறுவோனே
அவ்வாறு அவற்றை உவந்து ஆடினர்க்கோர் சற்குருவாய்ச்
செவ்வே ஓர்வார்த்தை திருவாய் மலர்வோனே

- ஸ்ரீரமண புராணம், 355 - 358

பொருள்: மிகுந்த விருப்பமுடன் உன்னை வழிபடும் அடியார்க்கு அவர்தம் இஷ்ட தெய்வமாகவும், அந்த தெய்வம் இலங்கும் திருத்தலமாகவும், அந்தத் திருத்தலத்தில் அன்பர்களின் பாவங்களைப் போக்கும் புண்ணிய தீர்த்தமாகவும் தானே விளங்குபவனே! இவ்வாறு இம்மூன்றுமாக உன்னை பாவித்துப்

பக்தியொடு பணியும் அடியார்களின் சற்குருவாகி, பெருமை மிக்க “நானார்” என்னும் ஓர்மொழி உபதேசத்தைத் தந்தருள்பவனே!

“மென்மேலும் மாற்றம்” என்பதனால், மற்றைய மந்ததர, மந்த பக்குவர்களைக் குறித்தார்; இவர்களுக்கு முறையே சகுனம் சொல்லும் ஆந்தையின் அலறலையும், வண்டின் ரீங்காரத்தையும் உவமித்துரைத்தார். ஆந்தை விட்டு விட்டு அலறுவதைப்போல், அவ்வப்போது அல்லது தேவைப்படும்போதெல்லாம், ஹிதோபதேசங்களால், மந்ததர பக்குவரைச் சற்குருவானவர் பரிசுத்தமாக்கி ஆன்மாநுபூதி அருள்வதை ‘சகுனப்புள்வாக்கு போல்’ என்றார். மூர்ச்சித்த பெண் வண்டினைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ஆண் வண்டு இடையறாது ரீங்காரம் செய்யவே, அந்தப் பெண் வண்டு மூர்ச்சை தெளிந்து, தானும் பறந்து ஆண் வண்டினோடு சேர்ந்து கொள்வதைப் போல, வேத, சாத்திர, புராண, ஆகமங்களின் துணை கொண்டு, சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களாலும், மற்றைய நானாவித யுத்திகளாலும் சற்குரு இடைவிடாது உபதேசம் செய்யவே மந்த பக்குவர் ஆன்ம சத்தி எய்துவர் என்பதை “தும்பியின் பாட்டுப் போல்” என்றார். மதுவுண்ட தும்பியே வெகு உற்சாகத்தொடு விடாது பாட்டிசைக்குமாதலால், அதுபோன்று சற்குருவும் தொடர்ந்து, சீடன்பால்வைத்த பரிவு என்னும் உற்சாகத்தால் சீடன் ஆன்மாநுபூதி அடையும் வரையில் தொடர்ந்து உபதேசம் அருளிக்கொண்டேயிருத்தலால் “மதுவுண்டதும்பி” என்றார். இவ்வாறு நால்வகைப் பக்குவருக்கும் சற்குரு உபதேசிக்கும் முறைமையை இந்தத் திருப்பாட்டில் அறிவித்தாராயிற்று.

67. முலைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி முடிச்

கலவியிலே நக்கினதைக் காட்டல் - சலனைபய

னாலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது

போனாலா மிந்தப் பெர்ருள்.

ப-ம்: முலைமுதிர நாண(ம்) முதிர்ந்தடங்கி மூடிக்
கலவியிலே நக்கின(த்)தைக் காட்டல் - சலனைபய
னாலும் தம்பனைசெய்து ஆனந்தம் ஆக்குவது
போனால்ஆம் இந்தப் பொருள்.

பொ-ரை: ஒரு பெண் தனது முலை முதிர முதிர, நாணம் மேன்
மேலும் முதிர்ந்து, பிற புருடரொடு நகையாடலாதி அடங்கி,
முலையினை மறைத்து, தனது கணவனிடம் மட்டும் அதை
கலவியிலே திறந்து நக்கினத்தைக் காட்டுவது, ஒருவன் அறிவு
முதிர முதிர, முன்போல் உலகாதி வெளிவிஷய வாசனைகளில்
செல்வதற்கு ஆர்வம் குறைந்து, அந்த விஷயங்களில்
அலைபாயும் மனத்தை உள்ளே செலுத்தி, அதை ஆன்மாவில்
கரைத்து ஒன்றுமில்லாது செய்வது போன்றதாகும். இவ்வாறு
வெளியுலக விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தி, அதனால்
விளையும் துன்பத்தைப் பயனுக்குவதும், அல்லது மனத்தைத்
திறந்து, அதனைச் செயலற்றதாக்கி, ஆன்மாவில் கரைத்து,
அதனால் விளையும் ஆனந்தத்தைப் பயனுக்கி அனுபவிப்பதும்
ஆகிய இந்த இரண்டும் மறைந்து, விதேக முக்தராய்
ஆனந்தாதீதப்பட்டு, பந்தம் - முக்தி ஆகிய இரட்டைகள்
அழிந்து, சகஜானந்த நிஷ்டராய் இருப்பவர்க்கே இந்த ஆன்மா
நிரந்தரமாம்.

அ.ப-ரை: நக்கினம் - உடலில் ஆடையற்ற நிலை. சலனை -
துன்பம் (சலனம்), தம்பனை - மாயாஜால மந்திர சக்தியால்
ஒருவனை எந்தக் காரியமும் செய்யவிடாமல் தடுத்துக்
கட்டிப்போடுதல் (அஷ்ட கருமங்களில் ஒன்று) (*Paralysing all
activities of a person using magical powers*).

வி-ரை: போக விஷயங்களில் பொருந்தியும், பின்பு சில
நேரங்களில் ஆன்ம ஆனந்தத்திற் சென்று அமுந்தியும்,
இங்ஙனம் மாறி மாறி மனம் நிற்குமெனின், ஆனந்தம்
நிரந்தரமாகாது, மாறித் தோன்றுமாதலால் "ஆனந்தமாக்குவது
போனால் இந்தப் பொருள் (ஆன்மா) ஆம் (உண்டு)" என்றார்.

“ஆனாலும்” என்பதனை “சலனை” என்பதனொடு வெளிப்படையாகவும், “ஆனந்தமாக்குதல்” என்பதனொடு குறிப்பாலும் கூட்டினார்.

இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆன்ம அறிவானந்தத்து அமுந்திய ஜீவபோதம், விரிந்து விஷயானந்தத்தில் செல்லாது ஏகான்ம ஓரியல்பாய் நின்றார்க்கே ஆன்மானந்தம் மாறாது சித்தியாகுமென்பதைத் தக்க உதாரணம் காட்டி வலியுறுத்துவாராயிற்று.

68. பஞ்ச மலமும் பசுவநந்த மும்பதியு

மஞ்சு தொழிலு மவத்தைகளுங் - கிஞ்சறிவுங்

கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக்

காட்சிமெழு கிற்கனகங் காண்.

5

ப-ம்: பஞ்ச மலமும் பசுஅநந்த மும்பதியும்

அஞ்சு தொழிலும் அவத்தைகளும் - கிஞ்சஅறிவும்

கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சம்கெடாக்

காட்சிமெழு கில்கனகம் காண்.

பொ-ரை: ஆணவம், கன்மம், மாயை, காமியம், திரோதானம் என்று கூறப்படும் பஞ்ச (ஐந்து) மலங்களின் இலக்கணமும், இவற்றால் மறைக்கப்பட்டு முடிவற்றதாய்த் தோன்றும் பசுவினது இலக்கணமும், இந்த பசு, பாசங்களுக்கு முதன்மையாய் ஏகமாயிருந்த பதியினது இலக்கணமும், அந்த பதியின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்து தொழில்களின் இலக்கணமும், நித்திரை, நனவு, கனவு ஆகிய அவஸ்தைகளின் இலக்கணமும், இவை அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயுள்ள ஜீவான்ம அறிவின் இலக்கணமும் கேட்டறிந்து, சரியை, கிரியை, யோகங்களைச் செய்து அகந்தை மனக் கிலேசம் அழியப் பெறாதவர் அறிவு, மெழுகில் மாற்று உரைத்துப் பார்க்கப்பட்ட தங்கம், அந்த மெழுகில் கரைந்து திரும்ப வராது போல, விஷய வாசனா

மலத்துள் மறைந்து போகும்; ஆன்மாநுபவம் பெறுது
என்பதைத் தெரிந்து கொள்வாயாக!

அ.ப-ரை: காட்சி - அறிவு, கனகம் - பொன், கிஞ்சறிவு - சிறிய
அறிவு (சிற்றறிவு - ஜீவான்ம அறிவு), பேரறிவு - பரமான்ம
அறிவு.

வி-ரை: அஜாதத்தில் அன்னியம் இல்லை. விவர்த்தத்தில்
கயிற்றில் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம் போல, ஜீவனுக்கு
ஆணவம், கன்மம், மாயை, காமியம், திரோதானம்
(மறைத்தல்) ஆகிய பொய்த்தோற்றங்கள் உண்டு. ஆகவே
இவற்றைப் “பஞ்சமலங்கள்” என்றார்.

ஜீவான்மா முடிவற்றுப் பரமான்மாவிற்கு நிரந்தரமாக
அன்னியம்போல் தோன்றுவதால், “பசு (ஜீவன்) அநந்தம்”
என்றார்.

ஏட்டறிவினால் ஆன்மாநுபவம் எய்தப்பெறுமையைக்
குறிக்கவே மேற்கூறப்பட்ட அனைத்துப் பொருள்களின்
இலக்கணங்களையும் அறிவதனால் பயனில்லை; எனவே
அத்தகைய அறிவு உரைத்துப் பார்க்கப்பட்ட தங்கம் மறுபடியும்
உருக்கி எடுக்க இயல மாட்டாததுபோல், முற்றிலும்
பயனற்றது என்பார் “மெழுகில் கனகம் காண்” என்றார்.
இவ்வாறு இந்தத் திருப்பாட்டில் அனாத்மாக்களைப் பற்றிய
அனைத்து அறிவுகளும், அவற்றினதுணைகொண்டு செய்யப்படும்
அனைத்து ஆராய்ச்சிகளும் ஆன்மஞானத்தை
நல்கமாட்டாமையினால், அவை அனைத்தும் முற்றிலும்
வீணையென்று தீர்ப்பளிக்கிறார்.

69.வாதி மடத்தனமு மாமருத்து வன்பிணியும்
சாதித்த வீரன்மேற் றம்பலமுந் - தீததுபோல்
ஞானத்தி லின்பை நசிப்பித்து நானதுவா
முனத்தை யாரொழிவிப் போர்.

ப-ம்: வாதி மடத்தனமும் மாமருத்து வன்பிணியும்
சாதித்த வீரன்மேல் தம்பலமும் - தீதுஅதுபோல்
ஞானத்தில் இன்பை நசிப்பித்து நானதுவாம்
ஊனத்தை யார்ஒழிவிப் போர்.

பொ-ரை: வாதம் செய்பவன் அறிவீனராயிருத்தலும், மகாமருத்துவன் பிணியினாய் இருத்தலும், மாவீரன்மேல் பிறர் உமிழ்ந்த வெற்றிலை எச்சில் இருத்தலும் பொருத்தம் அன்று. வாதி பண்டிதனாகவும், மருத்துவன் நோயற்றவனாகவும், வீரன் தன் மேல் தம்பலம் உமிழ முற்படுபவனை உடனே உதைத்துத் தண்டிப்பவனாகவும் இருப்பது பொருந்துவனவாகும். அங்ஙனம் இல்லாமலிருப்பது அவர்களது இயலாமையையே காட்டுவதாகும். அதுபோல் ஆன்ம ஞானத்தை அடைந்து விட்டேன் என்று வரட்டு வேதாந்தம் பேசிக் கொண்டு, அதே சமயம் உண்மையான ஆன்ம இன்பத்தை அனுபவிக்காமல் அனாத்மாக்களாகிய உலக விஷயாதிகளால் துன்பத்தை அனுபவிக்கும் போலி குருமார்களின் பாவத்தை எவரே ஒழிவிப்பர்? (இயலாது என்றவாறு).

அ.ப-ரை: வாதி - வீண் வாதம் செய்பவன், மடத்தனம் - முட்டாளாயிருத்தலும், தம்பலம் - வெற்றிலைச்சாற்றெச்சில்.

வி-ரை: அறிவீனம், பிணி, தம்பலம் முறையே வாதி, மருத்துவன், வீரன் ஆகியோரிடத்து இருப்பின், அவர்கள்தாம் சொன்னவாறு செய்பவர் அல்லர் என்று அறிவது போல், விஷயப் பற்று நீங்காதவர், உண்மையில் ஆன்மவஸ்து ஆகார்; ஆயினும் அவர்கள் அவ்வாறு ஆன்மானந்தத்தைப் பெற்றோமென்று அசத்தியம் கூறல் மிகவும் பாவம் என்பார் “ஊனத்தை யார்ஒழிவிப்போர்” என்றார்.

“நான் அது (ஆன்மா) ஆம்” என்று ஆன்மாநுபவத்தைப் பெறாமலே அதற்கு உரிமை கோரல், ஆன்ம அறிவிலே தாம் பெறுவதற்குரிய ஆனந்தத்தை இல்லாமல்

செய்துவிடுவதாகவே இறுதியில் முடியும் என்னும் உண்மையைக் கூற விழைவார் “ஞானத்தில் இன்பை நசிப்பித்து” என்றார்.

ஆன்ம ஞானத்தைப் பெற்று ஆத்ம இன்பத்தை அனுபவிக்காதொழிவதொடு, அதற்கு நேர்மாறாக, விஷய வாசனைச் சேற்றில் அழுந்திநின்று, விஷய இன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, “நான் ஆன்ம ஆனந்தமயமானேன்” என்று கூறுவதைப் போன்ற குற்றத்தினும் வேறு பெரிய குற்றம் இல்லாததினால் “இதை எவரே நீக்குவர்?” என்றார்.

(பாடபேதம் : வடத்தினமும்)

70. மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை
அயலுக் குபதேச மாகுந் - துயிலாத்
தொறுவனைப்போ னின்றுகே சேழுக்கு நோயு
மறுமுரைத்தோ நாமுரைப்ப தை.

7

ப-ம்: மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை
அயலுக்கு உபதேசம் ஆகும் - துயிலாத்
தொறுவனைப்போல் நின்றுகேள் தூசுஅழுக்கு நோயும்
அறும்உரைத்தோம் நாம் உரைப்ப தை.

பொ-ரை: உலகப் பற்றுதனை நீக்கி, ஞானவைராக்கியம் பூண்ட தீவிரதர பக்குவர்களின் வேண்டுதலின் பேரில், சற்குருவானவர் அவர்மீது ப்ரீதியினால் மகிழ்ந்துரைத்த உபதேச மொழிகள் மற்றைய தீவிர, மந்ததர, மந்த பக்குவிகளுக்கும் பயன்படும். இடையன் துயிலாது துயின்று மாட்டுமணி ஓசையின் நினைவாகவே இருப்பது போல், சற்குருவின் உபதேசங்களைக் கேட்டு, அதே நினைவாக எப்போதும் இருப்பாயேயாகில், உன்னுடைய சஞ்சித, ஆகாமிய, பிராரப்த மூவினைகளும் தூசு, அழுக்கு, நோயும் நீங்குவதைப்போல், உன்னை விட்டு நீங்கும். உனக்குக் கூற வேண்டிய, நன்மை தரும் ஹிதோபதேசத்தை நாம் இப்போது

கூறிவிட்டோம். (ஏற்றுக் கொள்வதும், தள்ளிவிடுவதும் இனி உன்னுடைய பொறுப்பு என்றவாறு).

அ.ப-ரை: மயல் - பற்று, வார்த்தை - உபதேசம், அயல் - மற்றையோர், தொறுவன் - மாடுகளைப் பாதுகாக்கும் இடையன், நின்று கேள் - மிக உன்னிப்பாக முழுகவனத்துடன் கேள், தூசு, அழுக்கு, நோய் - சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரப்தம் ஆகிய மூன்று வினைகள், கேடுசழுக்கு - கேள் + தூசு + அழுக்கு.

வி-ரை: ஸ்ரீபகவானின் தலையாய அடியவர்; தீவிரதர பக்குவர் நிலையில் இருப்பவராகிய முகவை கண்ண முருகஞர் சுவாமிகள் ஸ்ரீபகவானிடம் “மெய்யின் இயல்பும், அதையுற்று உய்யும் வகையும் எம்போன்ற சிற்றறிவு படைத்தவரும் உணர்ந்து கொள்ளும்படிக்கு இயம்பி அருள்க” என்று பிரார்த்திக்கவும், ஸ்ரீபகவான் “உள்ளது நாற்பது, உபதேச உந்தியார், குருவாசகக்கோவை” ஆகியவற்றை உபதேசித்தருளினார். இவை மூன்றும் “ஸ்ரீரமணப் பிரஸ்தான த்ரயம்” என்று இன்று போற்றப்பட்டு, மற்றைய தீவிர, மந்ததர, மந்த பக்குவர்க்கும் மிகவும் பயன்படுவதாக உள்ளன. இது இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், சீரடிசாய்பாபா, காஞ்சி மகாஸ்வாமிகள், யோகி அரவிந்தர் போன்ற மற்றைய சற்குருமார்களுக்கும் பொருந்தும். உலக மாந்தர்க்கு சற்குருவின் உபதேசமொழிகள் அவர்களின் தீவிரதர பக்குவர்களாலேயே கிடைக்கின்றன. இந்த உண்மையைக் கூறவருவார் “மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை அயலுக்கு உபதேசமாகும்” என்றார்.

மாட்டிடையன் துயிலாமல் துயின்று, அதாவது ஜாக்ரத்திலும் நில்லாது, உறக்கத்திலும் செல்லாது, மாட்டின் அசைவுகளைத் தெரிவிக்கும் அதன் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள மணியோசையிலும், குரலிலும் கவனமாக இருப்பதுபோல், சீடன்குருவின் உபதேசமொழிகள் எப்போது பிறக்குமோ என்ற தயார்நிலையிலும், அவை தோன்றுகையில் பிழைகளின்றி கிரகித்துக் கொள்வதும், பின்பு அவற்றை சதா

தியானிப்பதுமாகவும் இருத்தல் வேண்டுமென்னும் ஆவசியகத்தை வலியுறுத்தவேண்டியே “துயிலாத் தொறுவனைப் போல் நின்று கேள்” என்றார்.

தூசு சஞ்சிதத்தையும், அதன்மேல் ஏறிநின்ற அழுக்கு ஆகாமியத்தையும், நோய் பிராரப்த வினையையும் குறித்து நின்றன. சஞ்சிதம் செய்வினையாகவும், ஆகாமியம் சேர்வினையாகவும் ஜீவனெடு ஒட்டாமல் ஒட்டுவன. பிராரப்தம் ஒன்றே ஜீவனுக்கு சுகம் என்னும் துன்பமும், துன்பம் என்னும் துக்கமும் தருவதாகையால், அதனை ஜீவனை வருத்தும் “நோய்” என்றார். இந்த மூன்று வகை வினைகளின் நீக்கமே நிரந்தர ஆன்ம சுகத்திற்கு வழியென்பதால், சற்குருவின் அருளுரைகளைப் கவனமாகப் பயின்று, சிரத்தையொடு ஒழுக அவை மூன்றும் நீங்கும் என்பார் “தூசு அழுக்கு நோயும் அறும்” என்றார். “நோயும்” என்பதன் உம்மையால் மற்றைய இரண்டும் கூட அற்றுப் போகுமெனக் குறித்தார்.

ஒப்பு: வினைமுதல் நாம்ஆயின் விளைபயன் துய்ப்போம்
வினைமுதல் ஆர்என்று வினவித் - தனைஅறியக்
கர்த்தத்துவம் போய் சுருமம்மூன்றும் கழலும்
நித்தமாம் முக்தி நிலை.

- உள்ளது நாற்பது, ஸ்ரீபகவான்

இறுதியாக ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் மிகவும் விரிவாகத் தமது அருளுபதேசங்களை எடுத்துரைத்த பின்பு “அர்ஜுனா! உனக்கு நல்வழி காட்டினேன். உனக்கு எது சரியென்று தோன்றுகிறதோ, அதை நீ செய்வாயாக! (பகவத் கீதை) ” என்று கூறியபடி “நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம்” என்றார்.

71. அண்டமுதலா யநந்தம் பிறப்பின் விதங்

கொண்டுநர ராய்வினைகள் கூறொத்துத் - தொண்டிற்
சரியாதி செய்து தவச்சார்பி னிற்போர்க்
கரிதான பக்குவநா லாம்.

ப-ம்: அண்டம்முதலாய் அநந்தம் பிறப்பின் விதம்
கொண்டுநர ராய்வினைகள் கூறொத்துத் - தொண்டில்
சரியாதி செய்து தவசார்பில் நிற்போர்க்கு
அரிதான பக்குவம்நா லாம்.

பொ-ரை: அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜம், சராயுஜம்
என்னும் நான்கு வழிகளில் பிறக்கும் உயிர்கள் ஏழுவகைப்
பிறவிகளை அடைகின்றன. இதில் 84 லட்சம் யோனி பேதங்கள்
உள்ளனவென்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. இறுதியில்
மனிதப்பிறவி ஜீவனுக்கு வாய்க்கின்றது. அந்த மனிதப்
பிறவியில் பல ஜென்மங்கள் எடுத்து, பின்பு
முன்வினைப்பயனால் இறைத் தொண்டில் சரியை, கிரியை,
யோகங்கள் செய்து, அதன் பயனாய் இருவினைஒப்பு,
மலபரிபாகம் பிறந்து, உயிர்ச்சார்பு, பொருட்சார்புகளை நீத்துத்
தவச்சார்பில் மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் ஆகிய
நான்கு பக்குவ நிலைகள் உள்ளன.

அ.ப-ரை: அண்டம்முதலா - அண்டஜம் (முட்டை), சுவேதஜம்
(வியர்வை - பாக்டீரியா முதலியன), உற்பிஜம் (விதை),
சராயுஜம் (கருவுறுதல்) முதலியன, பிறப்பின் விதம் -
ஏழுவகைப் பிறப்பு (நீர் வாழ்வன, ஊர்வன, பறப்பன,
விலங்குகள், தாவரங்கள், மனிதர், தேவர்), நரர் - மனிதர்,
சரியாதி - சரியை, கிரியை, யோகங்கள். தொண்டில் - இறை
பணியில்.

72. மேலைச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகி ழற்றுவெறுஞ்
சாலப்பொய் யாயுடலார் தானுர்தன் - மூலமார்
என்றுதெரி விப்பாரை யெய்துவோ மென்றிரண்டா
யொன்றுபடத் தேட்டமுதிக் கும். 9

ப-ம்: மேலை சுகம்வெறுத்து மேலொடுகிழ் அற்று வெறும்
சாலப்பொய் யாய்உடலார் தானுர்தன் - மூலம்ஆர்
என்றுதெரி விப்பாரை எய்துவோமென்று இரண்டாய்
ஒன்றுபடத் தேட்டம்உதிக் கும்.

பொ-ரை: மேலோட்டமான சிற்றின்ப சுகங்களில் வைராக்கியம் ஏற்பட்டு, இம்மை, மறுமை போகங்களிலும் பற்று நீங்கி, இவை அனைத்தையும் அளவு கடந்த வெறும் பொய்யாய் உணர்ந்து, “இந்த உடல் யாது? இதனுள் இருக்கும் நான் யார்? இவற்றின் மூலப் பொருள் எது? ” என்பதைத் தனக்குள்ளே மூழ்கி விசாரித்து, இவற்றைத் தானே அறியக் கூடுவதில்லையாகலின், இவற்றை அறிவிக்கும் ஞானாசிரியரை சற்குருவாக அடைவோமென்று அத்தகைய சற்குருவைத் தேடியலைந்து, இறுதியில் அத்தகைய மகாபுருஷரை அடைந்து, ஆண்டான் - அடிமையென இரண்டுபட்டு, அவருக்கு பக்தி செய்து, அந்த பக்தியினால் தன்னை ஏகவஸ்துவாக சற்குருவொடு கலந்து ஒன்றுபட, ஏற்கனவே சேகரிக்கப்பட்ட பொருளாக அந்த சீடனுள்ளே சதா ஒளிரும் ஆன்மவஸ்து புதிதுபோன்று அவனுக்குப் புலப்படும் (ஆவிர்பவிக்கும்).

அ.ப-ரை: மேலைசுகம் - ஆன்ம அமைதியைக் குலைத்து, உடலுக்கு இன்பமூட்டும் மேலோட்டமான உலகாதி விஷய சுகங்கள், மேலொடு கீழ் - மேலுலகம் (பரலோகம்), கீழ் உலகம் (இகலோகம்) ஆகியவை, சால - மிகுந்த (அளவற்ற), இரண்டாய் - குரு - சிஷ்யர்களாகிய இரண்டாய், ஒன்றுபட - சிவசாயுஜ்யம் எய்த, தேட்டம் - ஏற்கனவே சேகரிக்கப்பட்ட பொருள் (*The one which is already acquired / obtained / hoarded*), உதிக்கும் - ஆவிர்பவிக்கும்.

வி-ரை: உடலுக்கு இன்பம் தருகின்ற ஐம்புல சுகங்கள் ஆன்மவஸ்துவைக் காட்டிக் கொடுக்க இயலாதவைகளாக இருப்பதனால், அவைகளை அளவின்றி அனுபவிப்பது முதலில் வெறுப்பையும், இறுதியில் வெறுமையையும் (*sense of boredom or emptiness*) தோற்றுவிக்கும். இந்த வெறுமை மனச்சோர்வுக்கு (*Depression*) வழிகோலும். மனச்சோர்வுற்றவன் உலக வாழ்க்கையை வெறுத்துத் தற்கொலை (*suicide*) செய்து கொள்ளும் அவலநிலைக்குத்

தள்ளப்படுகிறான். எனவே அளவின்றி ஆழமற்ற, மேலோட்டமான சிற்றின்பங்களை அனுபவிப்பதே மேலைநாடுகளிலே ஹிப்பிகள் (Hippies) உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது. இவை அனைத்தையும் “மேலை சுகம் வெறுத்து” என்றார்.

சொர்க்கம் முதலான மேலுலகங்களிலும் உடலுக்கு சுகம் தரும் ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களே பன்னூறு மடங்குகள் அதிகமாக அனுபவிக்கப்படுகின்றன. எனவே அவைகளினாலும் முக்தி என்பது கிஞ்சித்தேனும் இல்லையாகையால் இகலோகம், பரலோகம் ஆகிய இருலோக சுகங்களிலும் பற்று நீங்கிய நிலையைக் குறிப்பார் “மேலொடு கீழ் அற்று” என்றார்.

ஒப்பு: கேள்வி தர்க்கம் கெடுமதி வாதம்
கீழ் மேல் உலகம் கிண்கிணி வேதம்
வேள்வி தருமோ மெய்ந்நிலை போதம்
விரைவில் அளிப்பது சற்குரு பாதம்

- ரமணகீதம், சாதுஷம் சுவாமிகள்

ஞானத்தைத் தேடி முயற்சி செய்யும்போது, இக, பர சுகங்கள் முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்றாமல், உண்மை இருப்புணர்வு அற்றுப் பொய்யாய் மறைவதால் “வெறும் சாலப் பொய்யாய்” என்றார்.

இவ்வாறு உலகாதி சுகங்களின் பொய்மையை உணரும்போது, “நானா? தன்னுடைய மூலம் எது?” என்கிற ஆராய்ச்சி பிறக்கும். மனிதனின் இந்த ஆராய்ச்சியினாலேயே வேதாந்தம் பிறந்தது. இதில் தேர்ச்சி பெற்ற சற்குருவை நாடி, ஆன்மக் கலையைக் கற்க அவருக்கு மாணக்கனாவதையே “இரண்டாய்” என்றார். ஆகவே சற்குருவிற்குத்தன்னை சரணாகதி செய்யும் சீடனாகிய ஜீவன், சற்குருவின் கருணையால் தன்னை ஏக வஸ்துவாக உணர்ந்து, ஆன்மாநுபூதி பெற்று, சற்குருவொடு ஒன்று கலந்து, இரண்டற்று ஒன்றாய்ப் பிரகாசிப்பதை

“ஒன்றுபட” என்று குறித்தார்.

ஆன்மா ஒவ்வொரு ஜீவராசியினுள்ளும் தவறாது உறைவதால், அது ஏதோ புதிதாகப் பெறப்படும் பொருளல்ல; மாறாக ஏற்கனவே நமக்குள்ளே சேகரிக்கப்பட்டதொரு பொருளாகும். ஏற்கனவே நமக்குள்ளே உள்ளலற உள்ளத்தே உறைகின்ற அந்த உள்ள பொருளை உள்ளலற உணர்வதே, அதாவது, நினைப்பும், மறப்புமின்றி நினைப்பதே ஆன்மாவை மீண்டும் பெறுதல் என்று உபசாரமாத்திரம் கூறப்படுகின்றது. எனவே ஆன்மாவை “தேட்டம் (ஏற்கனவே சேகரிக்கப்பட்ட பொருள்)” என்று கூறி, ஆயினும் அதை உணரும்போது, அது புதிதுபோல் தோன்றுவதால் “தேட்டம் (ஆன்மா) உதிக்கும்” என்றார். உதிப்பது மறையும் என்பது பொது விதியாயினும், ஆன்மா புதிதுபோல உதித்தாலும், பின்பு அழிவதென்பதேயில்லை என்று ஸ்ரீபகவான்தம் சுவானுபூதியில் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு:

நானாரென மனம் உள்நாடி உளம் நண்ணவே
நானாம் அவன்தலை நாணமுற - நான் நானாத்
தோன்றும் ஒன்று தானாகத் தோன்றினும் நான் அன்று பொருள்
பூன்றம் அதுதானாம் பொருள்.

- உள்ளது நாற்பது, 30

பொருள்: “நான் ஆர்? என் மூலம் எது?” என்று தன்னுள் ஆழ்ந்து மனம் தன் மூலமாகிய இதயத்தில் சேரவும், அதனால் அகந்தை தலைசாய்ந்து அழியவும், நான் - நான் என்று ஒன்று (ஆன்மா) ஸ்புரித்துக் கொண்டு வெளிப்படும். அவ்வாறு தோன்றினாலும், அது அழியும் அகந்தையாகிய “நான்” அல்ல; மாறாக, அழியவே அழியாத, என்றுமுள்ள பூரணப் பொருளாகிய ஆன்மா ஆகும்.

இனி, அடுத்துவரும் திருப்பாட்டில், முதன் முறையாக ஆன்மா உதிக்கும்போது ஜீவனில் ஏற்படும் உணர்ச்சிகளையும்,

அனுபவங்களையும் விவரிக்கிறார்.

73. வேர்க்குங்கண் ணீர்த்தும்புங் கம்பிக்கு மெய்ந்நடுங்கும்
வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும் - கார்க்கதமாய்க்
காந்து முரோமாஞ் சலியாகுங் காதலித்தார்க்
கேய்ந்தகுணங் காணிவையெட் டும்.

10

ப-ம்:

வேர்க்கும்கண் ணீர்த்தும்பும் கம்பிக்கு(ம்) மெய்ந்நடுங்கும்
வார்த்தை நழுவு(ம்) மனம்பதறும் - கார்க்கதமாய்க்
காந்தும் உரோமாஞ் சலிஆகும் காதலித்தார்க்கு
ஏய்ந்தகுணம் காணஇவைஎட் டும்.

பொ-ரை: உடலில் வேர்வை அரும்பும்; கண்களில் ஆனந்தக்
கண்ணீர் பெருகும்; மனம் நடுங்கும்; அதனால் உடலும்
நடுங்கும்; பேசமுடியாமல் வாய் குழறும்; மனம்தன் அழிவை
நினைத்துப் பதறும்; மேகம் குழறுவதுபோல் மனம் உள்ளே
குமுறிக் கனன்று, காந்தும்; மயிர்க் கூச்செறியும்; இந்த எட்டும்
முக்தியின் மேல் இச்சைவைத்த முழுக்ஷு அந்த முக்தி நிலையை
உணரும்போது ஏற்படும் அனுபவங்களாகும்.

அ.ப-ரை: கம்பித்தல் - நடுங்குதல், கார் - மேகம், கார்க்கதமாய்
- மேகம் முழங்குவது போலாகி, காந்துதல் - வெதும்புதல்
(குமுறி வேகுதல், கனன்று வெந்துபோதல்), காதலித்தார் -
பக்தர்

74. அரைநோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச் சறியாச்
சுரமுட்ட மெல்லாந் துறத்த - லுரைதோற்று
மான மவுனம் விகள மறவையா
வானவிவை பத்துமவத் தை.

11

ப-ம்: அரைநோட்டம் சிந்தை பெருமூச்சு அறியாச்
சுரம்உனட்டம் எல்லாம் துறத்தல் - உரைதோற்று
மான(ம்) மவுனம் விகள(ம்) மறவையாவு
ஆனஇவை பத்தும்அவத் தை.

பொ-ரை: உலகாதி விஷயங்களில் உதாசீனம், தனித்துவப்பட்ட ஜீவபோத சிந்தனைகள் அற்ற நிலை, அத்தகைய சிந்தனைகள் இல்லாததினால் பெருமூச்சற்று பிராணன் அடங்கிய நிலை, ஆன்மாநுபவம் உடலின்மேல் பாயும்போது ஏற்படும் உஷ்ணம்; சாப்பாடு முதலானவற்றையும் கூடத்துறத்தல், தம் ஆன்மாநுபவத்தை என்னவென்று பிறர்க்கு எடுத்துரைப்பதென்று வெளிப்படக் கூறுது அடங்கும் மானம், மௌனம், ஜீவபோதச் சிதைவு, ஆனந்த மேலீட்டால் மூர்ச்சித்தல், தற்போத அகந்தையின் மரணம் ஆகிய இந்த பத்து நிலைகளும் ஜீவன்முகத்தனின் இலக்ஷணங்களாகும்.

அ.ப-ரை: அரைநோட்டம் - முழுக்கவனம் இல்லாமை (உதாசீனம்), சிந்தை - எண்ணங்கள், பெருமூச்சு - நெடுமூச்சு; இங்கே பிராணனைக் குறித்தது, சுரம் - உடலில் உஷ்ணம், ஊட்டம் - சாப்பாடு, உரை தோற்ற மானம் - வாய்விட்டுக் கூறுவதெவ்வாறென்ற கூச்சநிலை, விகளம் - சிதைவு, மறவை - மூர்ச்சித்தல், சாவு - அகந்தையின் சாவு.

வி-ரை: இந்தத் திருப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள ஜீவன்முகத் தலக்ஷணங்கள் நூற்றுக்கு நூறு ஸ்ரீபகவானுக்குப் பொருந்தும் அதிசயம் உற்றுநோக்கத்தக்கது.

1. அரை நோட்டம்

உலகாதி விஷயங்களில் பற்று நீங்குதல், அவற்றில் முழு கவனம் செலுத்தாமல் இருத்தல் ஆகியவை. ஆன்மாநுபவம் பெற்றபின் ஸ்ரீபகவானுக்கு உணவு, உடை, பள்ளிப் படிப்பு ஆகியவற்றில் நாட்டம் குறைந்தது. கண்களை மூடியபடி தன்னுள் மூழ்கி ஆன்ம இன்பத்தில் மனம் லயிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் ஆங்கில இலக்கண புத்தகத்தைப் (Bain's Grammar) படித்துக் கொண்டிருந்தவர் அதைக் கைநழுவ விட்டு மோனத்தில் ஆழ்ந்தார். இதைக்கண்ட அவருடைய தமையனார் நாகசாமி "இப்படியெல்லாம் இருக்கிறவனுக்குப் படிப்பு எதற்கு? " என்று கடிந்து கொண்டார். இதுவே ஸ்ரீபகவான்

மதுரையை விட்டுத் திருவருணை வருவதற்குக் காரணமாயிற்று.

ஒப்பு: யவன் என் வாயில் மண்ணினை யட்டி

என் பிழைப்பு ஒழித்தது அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 88

பொருள்: உலகாயதன வாழ்வில் எனக்கிருந்த பற்றை நீக்கியது
உன்னையன்றி வேறுயார் அருணாசலா?

2. சிந்தை

சிந்தை மற்றும் பெருமூச்சு(3) அறியா
ஆன்மாநுபவத்திற்குப் பின்பு எண்ணங்களற்ற நிலையை
அடைந்ததால் ஸ்ரீபகவானுக்கு சிந்தனையும், அதாவது மனமும்,
அதன் தூல வடிவமான பிராணனும் ஆன்மாவில் அடங்கிப்
போயின.

ஒப்பு: சிந்தை (மனம்) ஒழிவு.

சீரை அழித்து நிர்வாணமாச் செய்து அருட்

சீரை அளித்தருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 30

பொருள்: அகந்தை சீரை அழித்து, அதாவது மனத்தை மாய்த்து,
எண்ணங்கள் அனைத்தையும் அகற்றி, நிர்வாணமாகச் செய்து,
உன்னுடைய ஆன்மச் சீரைத் தந்தருளிய அருணாசலா!

3. பெருமூச்சு (பிராணன்) அகற்றுதல்

லட்சியம் வைத்து அருள் அஸ்திரம் விட்டெனைப்

பட்சித்தாய் பிராணனோடு அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 92

4. சுரம்

மதுரையில் ஆன்மானுபவம் ஏற்பட்டவுடன், ஸ்ரீபகவான் தம்
உடலில், குறிப்பாகத் தலையில் தாங்கமுடியாத உஷ்ணத்தை
அனுபவித்தார். பின்பு திருவருணையை அடைந்து, தன்னை

ஆட்கொண்டருளிய அருணாசலனின் சந்நிதிக்கு வந்தபின்பே அந்த ஜூரத்தின் உக்ரம் குறைந்ததென்று பிற்காலத்தில் கூறியருளினார். இவ்வித ஜூரத்தையே ஆசிரியர் இங்கே “சுரம்” என்று ஜீவன்முக்தி அடைந்தவரின் உடனடி அனுபவமாகக் குறித்தார் போலும்.

5. ஊட்டம் (உணவு) எல்லாம் துறத்தல்

திருவருணையை அடைந்து சில, பல வருடங்கள் ஸ்ரீபகவான் சிறிதுகூட உணவைப் பற்றிய கவலையேயில்லாமல் இருந்தார். அப்போது ஐம்புலன்களும் செயலற்று நிற்கவும், கண்களை மூடியபடி ஆன்மசுகத்தில் அவர் லயித்திருக்கவும், அன்பர் அவர் வாயைத் திறந்து உணவை ஊட்ட வேண்டியிருந்தது. ஆசிரியர் குறிப்பிடும் ‘ஊட்டம் எ(ல்)லாம் துறத்தல்’ என்னும் நிலை ஸ்ரீபகவானின் பிரத்யக்ஷ ஆன்மாநுபவமாக இருந்தது.

6. உரை தோற்ற மாணம்

ஆன்மாநுபூதி பெற்றபின் அதை பிறரறிய வெளியிடாத மாண உணர்ச்சியைத் தன்னிச்சையாகவே ஜீவன்முக்தன் பெறுகிறானென்பதற்கு ஸ்ரீபகவானே மிகச்சிறந்த உதாரணமாக விளங்குகிறார். இந்த அனுபவத்தை அருணாசல அஷ்டகத்தில் அவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஒப்பு (1): கண்டனன் என்றிடக் கருத்தெழ வில்லை
கண்டிலன் என்றிடக்கருத்தெழுமாறென்

- அருணாசல அஷ்டகம், 2

பொருள்: ஆன்ம வஸ்துவைக் கண்டு கொண்டேன் என்று கூறவே வாய் வரவில்லை. நிலைமை இவ்வாறிருக்க, காணவில்லை என்று கூறிட மாத் திரம் வார்த்தை எவ்வாறு எழும்?

ஒப்பு (2): சுகக்கடல்பொங்கச் சொல்லுணர்வு அடங்கச்
சுமமா பொருந்திடு அங்கு அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 31

ஒப்பு (3): சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா இருந்தாய் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 36

ஒப்பு (4): தலைவநின் தன்மை என்ன என்பார்க்குத்
தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்

- அருணாசல பதிகம், 5

இவ்வாறு தனக்குத் தன் தலைவன் (சற்குரு) ஏகாந்தத்தில் அருள்பாலித்த ஆன்மாநுபவத்தை வெளியில் பிறருக்கு எவ்விதம் சொல்வதென்று சொல்லாது அடங்கும் "மானம்" ஜீவன்முக்த லக்ஷணமாக ஸ்ரீபகவானிடம் முழுமையாகப் பொருந்தி நின்றது.

7. மவுனம்

வாக்கு மௌனம், சித்த மௌனம் என்பதன்றி, உடலாலும் (அதாவது மனோ, வாக்கு, காயம் (உடல்) ஆகிய மூன்றிலும்) ஸ்ரீபகவான் மகாமோனத்தில் அமர்ந்து காட்சியளித்தது உலகப்பிரசித்தம்!

ஒப்பு: மௌனியாய்க் கற்போன் மலராது இருந்தான்
மௌனம் இதாமோ அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 87

பொருள்: மௌனமே மொழியாக உன்னிடத்தில் பாடம் கற்றுக் கொண்ட எனக்கு ஆன்மமோனமே இறுதிநிலையாகவும், உலகாதி விஷய சுகங்களில் பற்று நீங்கி, அவற்றிற்கு மலராது அகன்றேன். இதுதான் உண்மை மவுனம் அல்லவா அருணாசலா!

8. விகளம் (சிதைவு)

விகளம் என்றால் "சிதைவு" என்பது பொருளாகும். அகந்தை சிதைவே ஆன்ம லக்ஷணம். மரணபயம் ஸ்ரீபகவானைத் திடீரென விசுவரூபமெடுத்து வாட்டியபோது, அதைத் தாமே நேரிடையாக எதிர்கொண்டார். வீட்டிலுள்ள

பெரியவர்களையோ, மருத்துவரையோ நாடவில்லை. மாறாக அசாத்ய துணிவொடு தம்முடைய அகந்தை அழிவிற்கு, அதாவது, தன்னிழப்பிற்குத் தாமே உடன்பட்டார். “சரி, மரணம் வந்துவிட்டது” என்று தரையில் படுத்தார். கை, கால்கள் விறைத்துப் போயின. இப்போது இந்த உடலைச் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று எரித்து விடுவார்கள். அத்துடன் நான் இறந்து விடுவேனா? இல்லையே! இந்த உடலுக்கு அப்பாற்பட்டு ஒன்று நான், நான் என்று ஸ்புரித்துக் கொண்டு எழுகின்றதே! இதுவல்லவோ உண்மையான நான்!” என்று தன்னைத்தானே அறிந்து கொண்டார். ஆங்கே உடலளவும், மனத்தளவுமாக படுத்த “வெங்கடராமன்” என்னும் பாலன் (தன்னகந்தை) சிதைந்து போகவும், எல்லையற்றப் பேருணர்வாகிய (Eternal Spirit) பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகள் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்தார். இதுவே விகளம்!

9.மறவை (1.தன்னையே மறந்திருக்கும்நிலை, 2.மூர்ச்சித்தல்)

திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் ‘மறவை’ என்பதற்கு ‘மூர்ச்சித்தல்’ என்ற பொருளை அவர்தம் ஒழிவில் ஒடுக்க விளக்கவுரையில் தந்தருளியிருக்கிறார். முதுபழம் ரமண பக்தர்கள் ஸ்ரீபகவான் ஐம்புலன்களும் செயலற்று சதா காலம் மோன மூர்ச்சையில் பல வருடங்கள் ஆழ்ந்திருந்ததைக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீபகவானுக்கு சராசரி மனிதரைப்போல் பேசிப் பழகப் பல வருடங்கள் பிடித்தன. பிற்காலத்தில் இந்நினைவால் தூண்டப்பட்டு, பழம் பக்தர்கள் ஸ்ரீபகவானை மீண்டும் தவராஜ்யோக சொரூபராகக் காட்சியளிக்க வேண்டியபோது, ஸ்ரீபகவான் “அது அப்போது தேவையாயிருந்தது; இப்போது அதற்கெல்லாம் அவசியமில்லை” என்று கூறியருளினார். மூர்ச்சிக்கும் காலந்தோறும் ஜீவன் ஆன்ம சுகத்தையே அனுபவிக்கிறுனென்பது பெரியோர் வாக்கு ஆகும்.

10. சாவு

அகந்தை சாவே ஆன்மாவில் பிறத்தலாம். இந்த ஜீவன்முக்தி லக்ஷணத்தை ஸ்ரீபகவான் அவரருளிய பற்பல பாடல்களில் குறித்திருக்கிறார்.

ஒப்பு (1):

வாவென்று அகம்புக்கு உன் வாழ்வு அருள் அன்றே என்
வாழ்விழந்தேன் அருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 95

பொருள்: என் ஆன்ம மெய்யகத்தில் நீ வாவென்றதால் நுழைந்த அன்றே என் அகந்தை வாழ்வு சாவுற்று, என் ஆன்மவாழ்வை அடைந்தேன். இது உன்னருளே அருணாசலா!

ஒப்பு (2):

பொடியான் மயக்கி என்போதத்தைப் பறித்து உன்
போதத்தைக் காட்டினை அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 73

பொருள்: 'மந்திரப் பொடி போட்டு மயக்குவதைப் போன்று நீ என்னை மயக்கி, என் ஜீவபோதத்தை அழித்து, என்னுடைய ஆன்ம போதத்தைக் காட்டினை அருணாசலா!

இவ்வாறு இந்த திருவெண்பாவில் ஆசிரியர் ஜீவன்முக்தனின் பத்து இலக்ஷணங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தாராயிற்று.

75. தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க்
காட்டு மளவே கரைபுரண்டு - கேட்ட
வதிபக் குவத்தார்க் ககம்புறமென் றுறு
விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

12

ப-ம்: தேட்டம் திரண்ட திருமேனி உட்புறம்பாய்க்
காட்டும் அளவே கரைபுரண்டு - கேட்ட

அதிபக் குவத்தார்க்கு அகம்புறம் என்று ஆறு
விதிவைத்த தீக்கையாம் எண்.

பொ-ரை: ஏற்கனவே சேகரிக்கப்பட்ட பொருளாக அகத்தே
விளங்கும் ஆன்மாவே புறத்தே திருமேனி தாங்கி
மனிதவடிவில் சற்குருவாகத் தோன்றும்போது, அன்பென்னும்
ஆறு கரைபுரண்டு பெருக, ஆன்ம தாகம் அளவின்றி
அதிகரித்து, அவரைப் பணிந்து ஆன்மஞானத்தை அடையும்
வழிவகைகளைத் தீவிரதரபக்குவர் வினவவும், சற்குருவானவர்
அனுக்கிரஹம் செய்யும் தீகைகள் அகத்தீகைகள் மூன்றும்,
புறத் தீகைகள் மூன்றும் ஆக மொத்தம் ஆறு வகைப்படும்
என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: தேட்டம் - ஆன்மா, தேட்டம் திரண்ட திருமேனி -
ஆன்மாவே சற்குருவாய் அவதாரம் செய்தல், உட்புறம்பாய்
அகத்தே ஒளிரும் ஆன்மா புறத்தே தோன்றுதல், கரைபுரண்டு -
ஆன்மதாகம் அல்லது பக்தி பெருகி.

வி-ரை: திருக்கண்ணோக்கம், பாவனை, யோகம் என்னும்
இம்மூன்றும் அகத்தீகையாகும். ஸ்பரிசம், வாக்கு, நூல்
ஆகியவை புறத்தீகையாம்.

76. பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துமல மாயை
கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச் - சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

13

ப-ம்: பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்து(ம்) மலமாயை
கருமத்தை எல்லாம் கழற்றிச் - சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

பொ-ரை: பறவை ஸ்பரிசத்தால் முட்டையை அடைகாத்துப்
பொரிக்கச் செய்வதுபோலும், ஆமை கரையில் தான் இட்ட

முட்டையைத் தூரத்தில் இருந்துப் பாவனையாலே (சங்கல்பத்தாலே) பொரிக்கச் செய்வதுபோலும், மீன் தன் பார்வையாலே பொரிக்கச் செய்வது போலும் சற்குருவானவர் ஸ்பரிச தீக்ஷை, சக்ஷ தீக்ஷை, சங்கல்ப தீக்ஷை ஆகிய மூவித தீக்ஷைகளினால் சீடனின் ஆணவ, மாயா, கன்ம மலங்கள் மூன்றையும் அகற்றி, அநொடு மட்டுமன்றிச் சரியை, கிரியை, யோகங்களைப் புரியும் விஷய வாசனை உருவாகிய தற்போத ஜீவத்துவ மயக்கத்தைத் தன் உபதேசத் திருமொழிகளினாலே நீக்கிவிட, அகந்தைமன தற்போதஜீவத்துவம் அழியும்.

அ.ப-ரை: பரிசித்தும் - ஸ்பரிச தீக்ஷை, சிந்தித்தும் - சங்கல்ப தீக்ஷை, பார்த்தும் - சக்ஷ தீக்ஷை, மலம் - ஆணவமலம், மாயை - மாயாமலம், கருமம் - கன்மமலம், சரியாதி - சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகியவை, வாதனை - வாசனை, போத மயக்கம் - ஜீவபோத அறியாமை, வாக்காலே - அருள் உபதேசங்களினாலே, போதை செய்து - போதனை செய்து, போக்கிவிடப் போம் - சற்குரு நீக்கிவிடவும் சீடனை விட்டு அகலும்.

வி-ரை: யோகத்தை, அதாவது, ஜீவன் பரத்தொடு ஒன்று கலத்தலை சங்கல்ப தீக்ஷையிலும், நூலை வாக்கென்னும் அருள் உபதேச மொழிகளிலும் அடக்கி, தீக்ஷைகள் ஆறையும் நான்காய் இத்திருவெண்பாவில் கூறினார்.

77. காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்பாரும்
பாலுணும்புள் ளிப்பிமீன் பக்கிதீக் - காலு
மிரும்பினீர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார்
தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

14

ப-ம்: காலமறை தேசமறை கன்மறைபோல் காண்பாரும்
பாலுணும்புள் இப்பி மீன்பக்கிதீக் - காலும்
இரும்பில்நீர் மின்னலிலே ஏற்றபணம் பார்ப்பார்
தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

பொ-ரை: ஒரு காலத்து அறியாதிருந்து பின் ஒரு காலத்து அறிந்து கொள்ளப்படும் காலமறை பொருள் (காலத்தினால் மறைக்கப்பட்ட பொருள்) போலவும், ஒரு இடத்தில் அறியாதிருந்து மற்றொரு இடத்தில் அறிந்து கொள்ளப்படும் தேசமறை பொருள் (தேசத்தினால் மறைக்கப்பட்ட பொருள்) போலவும், முன்பு நவரத்ன மணிகளுள் ஒன்றென அறியாதிருந்து, பின்பு அதன் நோட்டம் அறிவாரொடும் பழகி, அது மாணிக்கக்கல்லையென அறிந்து கொள்ளும் கல்மறை போலவும் சற்குருவின் அநுக்கிரகத்தால் ஆன்ம வஸ்துவைத் தரிசனம் செய்து, அதனை அறிந்து கொள்வாரும் உளர். மேலும் நீரை நீக்கிப் பாலை உண்ணும் அன்னப்பறவையைப் போலவும், நீர்த்துளி விழுமளவிற்குக் காத்திருந்து, உடன் வாய் மூடிக்கொள்ளும் சிப்பி போலவும், போகு மீன் போக, உறு மீன் வருமளவும் அசைவறக் காத்திருக்கும் கொக்கு போலவும், உலையில் காயும் இரும்பின் நீர் போலவும், மின்னலொளியில் கண்சிமிட்டும் நேரத்தில் தாம் ஏற்ற பண நோட்டம் அறிவார் போலவும், சற்குரு அநுக்கிரகித்த ஆன்மப் பொருளை அறிந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவர்கள் உளர்.

அ.ப-ரை: காலமறை - காலத்தினால் மறைக்கப்பட்ட பொருள், தேசமறை - தேசத்தினால் மறைக்கப்பட்ட பொருள், கல்மறை - நவரத்னக் கல் கூழாங்கல் போலத் தோன்றுதல், பால் உ(ண்)ணும் புள் - அன்னப்பறவை, புள் - பறவை, இப்பி - சிப்பி, இரும்பின் நீர் - இரும்பை உலையில் காய்ச்சும்போது, அதனின்றி வெளிப்படும் நீர்த் துளிகள், பக்கி - பறவை, பக்ஷி (சம்ஸ்கிருதச் சொல்), மீன்பக்கி - மீன்பக்ஷி (கொக்கு).

வி-ரை: சற்குருவின் பேரருளும், அவரருளிய உபதேச மொழிகளின் பொருளும் அவரருளிய காலத்துத் தோன்றாதிருந்து, பின்னர் ஒரு காலத்துத் தம்முள்ளே தெரிவதால் அவற்றைக் 'காலமறை' என்றும், அவர்கொடுத்த நூலில் தெரியாதிருந்து, அந்நூற் பொருளைக் கூறும் மற்றொரு

நூலில் தெரிந்து கொள்வதால் 'தேசமறை' என்றும், நவரத்ன மணிக்கல்லின் (பிளாட்டினம் போன்றவை) மதிப்பு அதனை அறிந்தவர்கூறவே தெரிவதால் 'கல்மறை' என்றும் கூறினார்.

இனி, தீவிரதர பக்குவர்க்கு பற்பல உவமானங்களைக் கூறுகிறார். அன்னப் பறவை நீரை நீக்கிப் பாலை மட்டும் உண்பதுபோல், தீவிரதர பக்குவர் சற்குருவின் அருளால் அனாதமாக்களை நீக்கி, ஆன்மா ஒன்றையே கொள்ளுவதால் அவர்களை "பால் உண்ணும் புள்" என்றார்.

சிப்பி மழைத் துளிக்குக் காத்திருந்து, துளி விழுந்த மாத்திரத்தில் வாய் மூடிக் கொள்வதுபோல், சற்குருவின் பேரருள் எந்த விதத்தில் எப்போது கிடைக்குமோவென்று இதயம் மலர்ந்து, எப்போதும் தயார் நிலையில் இருந்து, சற்குருவின் அருள் சகஷு தீகைஷயாகவோ, ஸ்பரிச தீகைஷயாகவோ, வாக்கு தீகைஷயாகவோ, மற்றெவ்விதமோ வெளிப்படும்போது, அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதால் "இப்பி" என்றார்.

கொக்கு சித்திரப்பறவை போல் ஆற்றில் அசைவற இருந்து, படைபோல் அணிவகுத்து வரிசைப்பட்டுக் கடைசியில் வரும் தான் கொள்ளத்தக்க ஒரு மீன் வந்தவுடன் விரைந்து செயலாற்றி, அதனைப் பற்றுவதுபோல், சற்குருவின் அருளுக்காகக் காத்திருந்து, அது தோன்றும்போது, உடனே அதைப் பற்றிப் பயன்படுத்திக் கொள்வதால் "மீன்பக்கி" என்றார்.

மேற்கண்டபடி விரைந்து செயலாற்றுவது மட்டுமன்றி, மிக்க அறிவுக் கூர்மையால் அதிசீக்கிரத்தில் சற்குருவின் ஞானமொழிகளின் அர்த்தமெல்லாம் கிரகித்துக் கொள்வதினால், மின்னலொளியில் அதிவிரைவில் தம்மிடமுள்ள பண நோட்டின் மதிப்பறிவார் போன்றவர் என்பதைக் கூறவேண்டி 'மின்னலிலே ஏற்ற பணம் பார்ப்பார்' என்றார்.

உலையில் காய்ச்சிய இரும்பு தான் ஏற்ற நீரை, உடனே நெருப்பால் உறிஞ்சி விடுவது போல், சற்குருவின் உபதேசங்களை மிக உறுதியாக, உடனேயே ஏற்றி அதன்படி செயலாற்றி, அவற்றை மறந்தோ, மதியாமலோ மீண்டும் விட்டு விடாதிருப்பதினால், பக்குவரை “இரும்பின் நீர்” என்று குறித்தார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் தீவிரதர பக்குவர் சற்குருவின் அருளை ஏற்று உய்யும் விதங்களைப் பற்பல உதாரணங்களைக் கூறி விவரித்தாராயிற்று.

தவிரவும், ஆன்மா காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதென்றும், தேசம் அல்லது இடத்திற்கு அப்பாற்பட்டதென்றும், உலகாதி நவரத்ன மணிகளுக்கெல்லாம் மிக உயர்ந்து அப்பாற்பட்டதென்றும் சற்குரு உணர்த்த, தீவிரதர பக்குவர் அவ்வாறே காண்கின்றனரென்று கொள்வதும் மிகப் பொருந்தும்.

78. பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பால்போ
லதிமோகி தீப்புக்ல்போ லன்பாம் - விதவையர் போற்
கன்னன் கடையிற் கொடைபோலக் காணலாம்
தன்னையிழ வாதமிழத்த றான்.

15

ப-ம்:

பதிஇறக்கக் கேட்டுஇறந்த பத்தினிபோல் பால்போல்
அதிமோகி தீப்புக்ல்போல் அன்பாம் - விதவையர்போல்
கன்னன் கடையில் கொடைபோலக் காணலாம்
தன்னையிழ வாதுஇழத்தல் தான்.

பொ-ரை: பதி இறந்தானெனப் பிறர்கூறக் கேட்ட அக்கணமே இறந்த பதிவிரதையைப் போன்றும், அளவு மீறிக் காய்ச்சப்பட்ட பால் பொங்கித் தானே அந்த நெருப்பில் விழுந்து அழிவது போன்றும், மனைவி தன் கணவன் மேல் வைத்த அதீதமான அன்பினால் அவன் சிதையில் தானும்

அக்னிப் பிரவேசம் செய்து மாய்வது போன்றும், கணவன் இறந்த பின்பு உயிர் வாழ்ந்தாலும், அவன் மீது முன்னர் வைத்த அன்பு பின்னரும் குறையாது வாழும் விதவையர் போலும், தன் புண்ணியங்கள் எல்லாவற்றையும் கர்ணன் தன் மரணநிலையில் அதை யாசித்த அந்தணனுக்குத் தானம் செய்ததுபோன்றும், தீவிரதர பக்குவர் தம்மை இழக்காது தம் தற்போத ஜீவத்துவத்தை இழக்கும் முறைமை காணப்படும்.

அ.ப-ரை: கன்னன் - கர்ணன், இழவாது இழத்தல் - தானாகிய ஆன்ம வஸ்துவை உணர்ந்து, அதை இழக்காது அகந்தையை இழத்தல்.

வி-ரை: பதி இறந்த செய்தி கேட்ட அக்கணமே தான் இறக்கும் சதி போல், சற்குருவின் உபதேச மொழிகளைக் கேட்ட அக்கணமே தற்போதம் அழியப்பெறுவாரை “பதி இறக்கக் கேட்ட பத்தினி போல்” என்றார்.

வைராக்யம் என்னும் நெருப்பால் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட அகந்தை அந்த வைராக்ய நெருப்பாலேயே முற்றிலும் அழிவதை, நெருப்பினால் காய்ச்சப்பட்டுப் பொங்கிய பால் அந்த நெருப்பிலேயே வீழ்ந்து அழிவதற்கு உவமை கூறிப் “பால் போல்” என்றார்.

கணவன் மீது வைத்த அளவற்ற மோகத்தினால் அவன் சிதையில் விழுந்து மனைவி இறப்பதைத் தன்னிழப்பிற்கு மற்றொரு உவமானமாகக் கூறினார்.

கணவன் உயிரொடு இல்லாவிட்டாலும் விஷயாதி தேக போகங்களை வெறுத்து, யான், எனது என்னும் அகங்கார, மமகாரங்களின் எழுச்சியை அடக்கியிருத்தலால், சற்குருவின் சந்நிதியில் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் தற்போதத்தை அடக்கி வெற்றி கொள்ளும் சீடரை “விதவையர் போல்” என்றார்.

வேறொன்றும் கருதாது, உலகாதி விஷய வாசனைகளைப்

பக்குவர் அடியோடு விட்டுவிடுவதை, கர்ணன் தன் அந்திம காலத்தில் தான் ஜீவித காலம் முழுவதும் செய்த நற்காரியங்களின் புண்ணியப் பலனை வேறொன்றும் கருதாது ஒரு அந்தணனுக்குத் தானம் செய்ததொடு ஒப்பிட்டார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் தீவிரதர பக்குவர் தற்போதத்தை ஒழிக்கும் முறைமையை பலவித உபமானங்களால் விளக்கினாராயிற்று.

79. மாற்றுப்பலவகையாம் பொன்னோடவைப் பான்போற்
நேற்றிச் சிவாகமத்தாற் செப்புகினு - மேற்ற
பரிபாகத்தாலே பழுப்பாம் பலவு
மொருபாக மன்றென்றுணர்.

16

ப-ம்: மாற்றுப் பலவகையாம் பொன்னோட வைப்பான்போல்
தேற்றிச் சிவாகமத்தால் செப்புகினும் - ஏற்ற
பரிபாகத்தாலே பழுப்பாம் பலவும்
ஒருபாகம் அன்றுஎன்று உணர்.

பொ-ரை: பலவகைப்பட்ட தங்கத்தைப் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமாக்கற்பொருட்டு நீரைப் போல் ஓடும் படி புடம் போடும் ஒருவனைப்போல், சற்குரு பக்குவர் நால்வருக்கும் சிவாகமத்தால் ஒரேவிதமாய் உபதேசித்தருளினாலும், மாற்றுக் குறைந்ததங்கம் ஒருபாகமாய் பழுப்பாகாததுபோல், பக்குவர் நால்வருக்கும் ஒரேமாதிரியாக ஞானம் சாத்யமாகாதென்பதை அறிவாயாக!

வி-ரை: புடமிடுகையில் தாழ்ந்த மாற்றுப் பொன், மாற்று ஏற்றமாக இருக்கும் பொன் போல் அதிவிரைவில் ஏற்றம் பெறுது. புடமிடுதல் மேலும் தொடர்ந்தாலே மாற்று உயரும். அதுபோல் நால்வகை பக்குவர்களும் குருவின் உபதேசத்தால் ஒரேமாதிரியாக உயர்வடைவதில்லை; அது அவரவர் பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப்படி அமையும்.

மாற்றுக் குறைந்த பொன், காலம் தாழ்ந்தாலும் கூட,

தொடர்ந்து புடமிடுகையினால் மாற்று உயர்ந்தாகும். அதுபோல், குருவோடு தொடர்ந்து கூடியிருக்கும் சத்சங்கத்தால் ஒரு காலகட்டத்தில், காலம் தாழ்ந்தாலும் கூட, சீடர்கண்டிப்பாக உருப்படுவரென்னும் மற்றொரு பொருளும் காண்க. இனி நால்வகைப் பக்குவர்க்கும் ஞானம் பலிக்கும் விதங்களைக் கூறுகிறார்.

80. கல்லையுரு வாக்குங் சுழற்றியிலே யில்வாழ்க்கை
சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவரும் - தொல்லுலகங்
கான்றசோ றாகுங் கதலித்தண் டைக்கனலி
லுன்றல்போன் ஞானமுதிக் கும். 17

ப-ம்: கல்லையுரு ஆக்கும் சுழற்றியிலே இல்வாழ்க்கை
சில்ல(ம்)நீர் போலத் தெளிந்துவரும் - தொல்லுலகம்
கான்ற சோறாகும் கதலித்தண்டைக் கனலில்
ஊன்றல்போல் ஞானம்உதிக் கும்.

பொ-ரை: கல்லில் சிலை வடிக்கும் முறைமைபோலும்,
தேற்றாங் கொட்டையால் தெளிவிக்கப்பட்ட நீர் போலும்,
இல்வாழ்க்கையின் இன்ப, துன்பங்களால் அறிவு
தெளிவடையும். அப்போது உலகாதி சுகங்கள் கக்கின
சோறுபோல் அருவருப்பாகத் தோன்றும். மந்த பக்குவர்க்கு
வாழைத் தண்டை நெருப்பில் சுடல்போல், மெள்ள மெள்ள
ஞானம் தோன்றும்.

அ.ப-ரை: கல்லையுரு ஆக்கும் = சிலை வடித்தல், சுழற்றி - சுற்றிச்
சுழற்றுவதில் சில்லம் - தேற்றாங்கொட்டை (clearing nut tree
seed), கான்ற - கக்கின, கதலித்தண்டு - வாழைத் தண்டு.

வி-ரை: சிலை வடித்தல் விரைவில் ஆகாது. புரட்டிப் புரட்டி
வடித்தால்தான் உருவாகும். அதுபோல் உலக வாழ்க்கையினால்
அனுபவிக்கப்படும் இன்ப, துன்பங்களினால் சித்தம்
தெளிதற்கு நீண்ட காலம் தேவைப்படும். ஆகவே மந்த

பக்குவிகளுக்கு வாழைத்தண்டில் நெருப்பு பற்றுவதைப்போல் ஞானமெய்த வெகுகாலமாகும். ஆயினும் ஞானமுற்றகாலை, அவர்களுக்கும் கூட உலகாதி சுகங்கள் வெறுத்துப் போகும். இவ்வாழ்க்கையில் சுழல, சேறு போல் வாழ்க்கை கலங்கும்; மாறாக, கழன்றாலோ சில்லம் நீரைத் தெளிவாக்குவதுபோல் ஆகும்.

பற்றும், பற்றின்மையும் சேர்ந்தே வருவதால் இவ்வாழ்க்கையைப் “பிரிந்த சேறும், தெளிந்த நீரும் சேர்ந்த கலவை” என்றார்.

(பாடபேதம் : சுழற்றியிலே)

81. இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பச்சை
மரஞ்சுடுமா போன்ஞானம் வாய்க்கு - மிருந்தவிட
நீர்த்தா மரையிலைபோ நீங்கு முலகமெலாம்
பேய்த்தேர்போற் றேன்றும் பிரிந்து. 18

ப-ம்: இரும்பை வடிவாக்கும் இயல்பினர்க்குப் பச்சை
மரம்சுடுமா போல்ஞானம் வாய்க்கும் - இருந்த இட(ம்)
நீர்த்தாமரை இலைபோல் நீங்கும் உலகமெலாம்
பேய்த்தேர்போல் தோன்றும் பிரிந்து.

பொ-ரை: இரும்பில் சிலை வடிப்பதைப்போன்று மந்ததர
பக்குவர்க்குப் பச்சை மரத்தை அக்னியால் எரிப்பதுபோல்
மெதுவாக ஞானம் பலிக்கும். அவர்களுக்கு இக உலக
வாழ்க்கை தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல் ஒட்டாது நீங்கும்;
உலகம் கானல்நீர் போல் அன்னியமாகப் பொய்யெனத்
தோன்றும்.

அ.ப-ரை: பேய்த்தேர் - கானல்நீர்.

வி-ரை: முந்தைய பாடலில் மந்த பக்குவர்க்கு
வாழைத்தண்டையும், இந்தப் பாடலில் மந்ததரப் பக்குவர்க்குப்
பச்சை மரத்தையும் ஒப்பிட்டார்.

82. மரப்பாவை போலுடம்பின் வாதனையை மாற்றிக்
கரித்தீக் கவர்வதுவாங் காமித் - திருந்த
மனைபொதுவின் மண்டபமாம் வாளுர்கள் வாழ்வுங்
கனவெனவே தோன்றிடுங் காண். 19

ப-ம்:

மரப்பாவைபோல் உடம்பின் வாதனையை மாற்றிக்
கரித்தீக் கவர்வதுவாம் காமித்து - இருந்த
மனைப்பொதுவின் மண்டபமாம் வாளுர்கள் வாழ்வும்
கனவெனவே தோன்றிடும் காண்.

பொ-ரை: தீவிரப் பக்குவர்க்கு, மரத்தால் ஆன பதுமை
போலுள்ள உடம்பின் வாதனையை கரித் தீ பற்றிய மரத்தினை
அழிப்பதைப் போலும், தேகாதி பொறிகரணவாசனைகள் நீங்கி
ஞானம் உண்டாம். தாம் முன்பு மிகவும் இச்சித்த இகவுலக
அகந்தை வீட்டு வாழ்க்கை ஆன்மப் பொதுவெளி வாழ்வாக
மாறும். ஆங்கே இந்திராதி தேவலோக சொர்க்க வாழ்வும்
கனவாகி மறையும்.

அ.ப-ரை: காமித்திருந்த - காமித்து இருந்த.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் தீவிர பக்குவர்
ஞானமெய்தும் முறைமையை அறிவித்தாராயிற்று.

(பாடபேதம் : காமித்திருத்த)

83. வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மே
லண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசையிலை - கண்ணீர்
ரொழுகும் பொழுதறியா துள்ளுருகி விம்மி
யழுதுசிரிப் பார்புளக மாம். 20

ப-ம்: வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேல்
அண்ணின்மயிர் பஞ்சாகும் ஆசையிலை - கண்ணீர்
ஒழுகும் பொழுதறியாது உள்உருகி விம்மி
அழுதுசிரி ப்பார்புளக மாம்.

பொ-ரை: வெண்ணெயினால் ஆன பாவை போன்ற தீவிரதர பக்குவர்க்கு வெயில்பட்டவுடன் வெண்ணெய் உருகுதல் போல் சற்குருவின் பார்வைபட்டவுடன் அகந்தை தானே அழியும்; விளக்கின் மேல்பக்கத்தில் வைக்கப்படும் மயிர், பஞ்சு போல அகந்தை சற்குருவின் ஞானப் பார்வை என்னும் நெருப்பால் உடனே எரிந்து போகும்; ஞான வைராக்கியம் பரிபூரணமாகி ஆசைகள் அறும்; விழிகளில் கண்ணீர் பெருகும்; இரவு, பகல் ஆகியவை அறியாது எந்நேரமும் மனமுருகி, நெஞ்சம் விம்மி, சற்குருவின் எல்லையற்ற அபாத்ர கருணையை எண்ணியெண்ணி அழுவதும், சிரிப்பதும் நிகழும்; உடல் புளகித்து, ரோமாஞ்சனமாகும்.

அ.ப-ரை: வெண்ணெயுறு பாவையர் - தீவிரதர பக்குவர், அண்ணின் - அருகிலானால், பொழுது அறியாது - இரவு, பகல் அறியாது, புளகம் - மயிர் கூச் செறிதல், ஞானம் - அகந்தை நிரம்பிய ஞானம்.

வி-ரை: தீவிரதர பக்குவர்தம் ஆன்மிகப் பயணத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இருப்பதால், அவர்களுக்கு அகந்தை, வெண்ணெயினால் செய்யப்பட்ட பொம்மையாக உள்ளது. எனவே சற்குருவின் பார்வை பட்டவுடன் அனலில் மெழுகெனக் கரைந்துவிடும். நெருப்பின் அருகில் வைக்கப்பட்ட மயிர், பஞ்சு ஆகியவை உடனே எரிந்து விடுவதைப்போல், ஞானவைராக்கியம் என்னும் நெருப்பால் இல்வாழ்க்கையின்மேல், உலகாதி விஷய சுகங்கள் மேல், உடம்பின் மேல் உள்ள ஆசைகள் முற்றிலும் அற்றுப்போகும். எனவே "ஆசையிலை" என்றார். வெண்ணெய், மயிர், பஞ்சு ஆகிய உதாரணங்களைக் கூறியது அதிவிரையில் தீவிரதர பக்குவர் ஆன்ம ஞானமெய்துவர் என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக்கவேயாம்.

இங்ஙனம் திருவெண்பாக்கள் 80, 81, 82, 83 ஆகியவற்றில் நால்வகைப் பக்குவர்களும் ஆன்ம

ஞானமெய்தும் முறைமைகளை அறிவித்தாராயிற்று. இனி பக்குவர்க்கே ஞானமன்றி, ஏனையோர்க்கு சித்தியாதென்பதை அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் விளக்குகிறார்.

84. புளிசேர் பழமானுற் போற்புறம்போ டுள்ளின்
முளைதானும் வேராய் முளைபோய்த் - துளைமாண்ட
ஊசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோ லொப்பாருக்
காசைக்கே டாநந்த மாம்.

21

ப-ம்: புளிசேர் பழம்ஆனால் போல்புறம்போ டுள்ளின்
முளைதானும் வேராய் முளைபோய்த் - துளைமாண்ட
ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததுபோல் ஒப்பாருக்கு
ஆசைக்கேடு ஆனந்தம் ஆம்.

அன்வயம்: புறம்பு ஓடு உள்ளின் முளைதானும் வேராய் புளிசேர்
பழம் ஆனால் போல் என்று கூட்டுக.

பொ-ரை: வெளி ஓடும் அதனுள்ளிருக்கும் மரம் முளைக்கும்
விதையும் வேறு வேறாகும் புளியம்பழம் போன்றும்,
முளையையும் துளையையும் இழந்த ஊசிக்கு மற்றவற்றோடு
தொடர்பு ஒழிந்தது போன்றும் பற்றற்றவர்க்கு ஆசைகள் நாச
முறும்.

அ.ப-ரை: புறம்பு - வெளியுலக ஆசைகள், உள் - அந்தகரணம்,
முளை - மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் அந்தகரண
சதுராதிகளில் ஒன்றான அகங்காரம், ஒப்பார் -
ஆன்மஞானமுற்றவர், சரடு-நூல்.

வி-ரை: முதலில் பிஞ்சாய் இருக்கையில் ஓடும் விதையும்
பிரிவுறுது ஒன்றாய் இருந்த புளி, அந்த ஓடும் விதையும்
பிரிபடும் பழம் ஆவதுபோல், முன்னம் ஆத்மஞானம்
பிடிபடாதிருந்த நிலையில் வெளியுலக விஷயாதிகளாம்
புறம்போடு, தனக்குள்ளேயிருக்கும் அகந்தையும்
அன்னியமின்றிப் பிரிவுபடாது வெறியாட்டம் போடவும்,

இப்போது ஆன்மஞானத்தை அடைந்தபின், அவ்விரண்டும் அன்னியமாக நீங்கின. இது முனையும் காதும் அற்ற ஊசிக்கு சரடு ஒழிந்ததுபோல், ரஜோகுணவிசுஷ்பசக்தியால் தூண்டப்பட்டு உருவாகும் அனைத்து வெளியுலக ஆசைகளும், தமோகுண ஆவரண சக்தியால் தானே ஆன்மாவாகச் செயல்படும் அந்தகரண சதுராதிகளில் ஒன்றான அகங்காரத்தின் பற்றுக்களும் ஒருங்கே ஒழிந்தது போன்றும். முனை, காதற்ற ஊசியை ஜீவன் என்றும், வெளியுலக விஷயாதி ஆசைகளை “புறம்பு” என்றும், அந்தகரணத்தை “உள்” என்றும், அதில் ஒன்றான பற்றுக்களை “முனை” என்றும் உவமித்தார். இந்த ஆன்மாநுபவத்தால் விளைவது எல்லாவித ஆசைகளின் நாசமே என்றும், அதனால் விளைவது ஆன்மானந்தமே என்றும் கூறவேண்டியே “ஆசைக்கேடு ஆனந்தமாம்” என்றார்.

மேலும் புளியம்பழம், ஊசி உவமானத்தில் புளியின் ஓடு ஆசைகளையும், விதை ஜீவனையும், ஊசியின் முனை, காது முறையே ஆசைகளையும் ஜீவனையும் குறித்து நின்றன.

(பாடபேதம் : முளைபோய்த்துளைமாண்ட)

85. அருண னுதயம்போற் றும்வீழ்வா ராசை
பெருகுவபோற் கப்பல் பிழைத்துக் - கரைகாணு
மாபோற் சிறையு மரும்பிணியு நீங்கியிடு
மாபோ லதிசயம் போலாம்.

22

ப-ம்: அருணன் உதயம்போல் தாம்வீழ்வார் ஆசை
பெருகுவபோல் கப்பல் பிழைத்துக் - கரைகாணு
மாபோல் சிறையும் அரும்பிணியும் நீங்கியிடு
மாபோல் அதிசயம் போலாம்.

பொ-ரை: வைகறையில் சூரியனின் உதயம்போன்றும், தாம் விரும்பிய மாதர்மேல் ஆசை மேன்மேலும் பெருகுவதுபோன்றும், திசைதவறிய கப்பல் கரைசேர்வதைப் போன்றும், விடுபடுதல் என்பதே இல்லாததுபோல் தோன்றிய

சிறையிலிருந்து விடுபட்டதுபோன்றும், தீராத நோய் தீர்ந்ததுபோன்றும், நினைத்தும் பார்த்தற்கரியதோர் அதிசயம் கண்முன்னே நிகழ்வது போன்றும், ஆன்மஞானம் எய்தினோர்க்கு சற்குருவின் ஆன்ம அருள் தோன்றும். கரைகாணுமாபோல், நீங்கியிடுமாபோல்: இரண்டும் ஒரே பொருளைத் தருவன.

அ.ப-ரை: வீழ்வார் - விரும்புவார் ('தாம் வீழ்வார்'- குறள் 1191)

வி-ரை: ஆணவ இருளாலும், அதனால் விளையும் அறியாமை, சந்தேகம், விபரீதம் ஆகிய மூன்றுதடைகளாலும், எது மெய், எது பொய் என்பதறியாமல் ஒன்றும் தோன்றாதிருந்தவர்களுக்கு, இப்போது சற்குருவின் அருளொளியால் அனைத்தும் ஏகான்ம வஸ்துவாகத் தெளிவாய் தோற்றலின் "அருணன் உதயம் போல்" என்றார்.

அந்த அருட்சத்தியால் தம்மகந்தை குன்றக் குன்றத் தம்முள் ஆன்மானந்தம் மேன்மேல் பெருகிக் கொண்டே போவதினால், லோகாயதமாகத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட பெண்ணின்மேல் வைத்த ஆசை, மற்றைய ஆசைகள் குறைய, குறைய, மேன்மேலும் பெருகுவதைப் போன்றதேயென்று கூற வருவார் 'தாம் வீழ்வார் ஆசை பெருகுவபோல்' என்றார். இங்கே தாம் விரும்பிய மாதர்மேல் வைத்த ஆசையால் மற்றைய ஆசைகள் அதிவிரைவிலே மறைந்து போகவும், அந்தக் காமத்தீ மேன்மேலும் பெருகவும், அதிலே தாம் வீழ்வதை 'தாம் வீழ்வார் ஆசை' என்றார். ஆன்மிக நோக்கில், சற்குருவின் அருளால் தாம் ஆன்மா மீது கொண்ட பிரேமை கடலென மேன்மேலும் பெருகவும், அந்த பிரேமை கடலிலே தம்முடைய மற்றைய ஆசைகளும், அவற்றின் பிறப்பிடமான தம்அகந்தையும் ஒருசேரக் கரைந்து மறைவதைக் கூற விரும்புவார் "தாம் வீழ்வார் ஆசை பெருகுவபோல்" என்று உவமானம் காட்டினார்.

கடலில் திசை தெரியாது தத்தளிக்கும் கப்பல் என்றைக்குக் கரை சேருமோ என்று தவித்துக் கொண்டிருக்கையில், அதிர்ஷ்டவசமாய் ஒரு கரையில் சேர்வதைப் போல், என்றைக்கு, எந்தப் பிறவியில் ஆன்மானந்தம் கிட்டுமென்று ஏங்கும் ஒரு முழுக்கூவிற்கு இந்தப் பிறவியிலேயே கிட்டிநாற்போல் என்று கூற வேண்டியே "கப்பல் பிழைத்துக் கரை காணுமாபோல்" என்றார்.

ஒப்பு: இன்று வருமோநாளைக்கே வருமோமற்று
என்று வருமோதுன்றுமல - மாயை
வென்று வெளிக்குள் வெளிக் கடந்து சும்மா
இருக்கும் சுகமே சுகம்.

- வடலூர்வள்ளலார் சுவாமிகள்

இந்த உடலையே தாமாகக் கருதி வெளிமுகப்பட்டு உலகாதி விஷய வாசனை சுகங்களையே அனுபவித்து, அந்த உடலே சிறையாக அகப்பட்டுக் கொண்டவர், பின்பு அதை உணர்ந்தம்கூட, அந்தச்சிறையிலிருந்து வெளிப்பட இயலாது தத்தளிக்கையில், சற்குருவின் அருளால் அகமுகப்பட்டுத் தம்மை உட்புறத்தே சிவான்ம வெளியாய் உணர்ந்து, விடுபட்டதைக் கூறவே "சிறையும் நீங்கியிடுமாப்போல்" என்றார். உடல் என்பது இங்கே உடற்பற்றைக்குறித்து நின்றது. ஏனெனில் உடற்பற்றே உலகாதி ஐம்புல சுகங்களைக் காட்டி ஜீவனை மருட்டுவதாம். மணிவாசகரும் இதைக் கூறுவதைக் காண்க.

ஒப்பு: வேற்று விகாரவிடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப்புலக்குரம்பைக்கட்டழிக்க வல்லானே

- சிவபுராணம், 84 - 88

பிறவிப் பிணியே அனைத்துப் பிணிகளிலும் மாபெரும் பிணியாதலால், அதைத் தீராப்பிணி (அரும்பிணி) என்றார். தீராத நோய் என்று கருதிய நோயில் வாடுபவன் திடீரென்று அந்த நோய் ஒரு அதிசய மூலிகையால் தீர்ந்து குணமடைவதைப்போல், சற்குருவின் அன்பு என்னும் விசித்திர மூலிகையால் பிறவிப்பிணி என்னும் தீராத நோய் நீங்கிய அதிசயத்தைக் குறிப்பார் "அரும்பிணி நீங்கியிடுமாபோல்" என்றார்.

மேற் கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு உவமானத்திலும் குணமாதல் அதிசயம் போல் நிகழ்வதால், ஆன்மஞானம் எய்துதலும் சற்குரு ஆற்றும் 'அதிசயம்' என்பார் 'அதிசயம் போலாம்' என்று இத்திருவெண்பாவை நிறைவு செய்கிறார்.

86. உடல்பொறிக ளுட்கரணத் தோடுகுணம் வாயு
விடவிடவே நாதாந்த வீடும் - நிலையாய்த்
தன்ஔழிவும் பேரின்ப சாகரமுஞ் சந்தழிவா
ரென்னபடார் கண்டறியா ரே.

23

ப-ம்: உடற்பொறிகள் உட்கரணத்தோடு குணம் வாயு
விடவிடவே நாதாந்த வீடும் - நிலையாய்த்
தன்ஔழிவும் பேரின்ப சாகரமும் சந்தழிவார்
என்னபடார் கண்டுஅறியா ரே.

பொ-ரை: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தகரண சதுஷ்டயங்கள், ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்கள், பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் ஆகிய பிராணாதி பஞ்சவாயுக்கள் ஆகிய இவை அனைத்தும் ஞான விசாரத்தால் ஒவ்வொன்றாக நீக்கப்பட்டவுடன், நாதத்தத்துவத்திற்கும் அப்பாலுள்ள நடுநிலையாகிய ஆன்ம வீடு அடையப்படுகிறது. அப்போது

தன்னொழிவாகிய அகந்தை நாசம் ஏற்படவும், அதனால் ஆன்மப் பேரின்பம்கடலெனப் பெருகி ஜீவனை மூழ்கடிக்கிறது. அப்போது ஆன்மாவை இதுகாறும் ஜீவனிடமிருந்து பிரித்த பிளவு முழுவதுமாக அழிந்து ஆன்மா முன்னெப்போதும்போல் பிரகாசிக்கின்றது. இந்த அனுபவத்திற்குப்பின் முக்திப்பேறுற்ற ஜீவன்முக்தன் அடையும் அனுபவங்களை அவர்கள் எவ்வாறு அறிவார்கள்? அறியமாட்டார்கள்! (அறிவதற்கு ஆங்கே தனித்துவப்பட்ட ஜீவபோதம் இல்லை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: நடுநிலை - ஆன்மநிலை, தன்னொழிவு - தன்னிழப்பு (அகந்தை நாசம், தற்போத அழிவு), சந்து - பிளவு, என்னபடார் - எத்தகைய பாடு படுவர்? (உறும் கதி யாது?)

வி-ரை: உடற்பொறிகள் என்று தொடங்கி 36 தத்துவங்களையும் குறித்தார். கூறாமல் விட்ட மற்றைய தத்துவங்கள் தருவித்துக் கொள்ளப்படவேண்டும். அவை அனைத்தும் நீங்கவும், ஆன்ம வீடு அடையப்படுகிறதென்றார். நாத தத்துவம் இறுதித் தத்துவமாகவும், அதையும் நீக்க ஆன்ம வீடு அடையப் பெறுவதால், ஆன்மவீட்டை 'நாதாந்த வீடு' என்றார்.

ஒப்பு: ஆறாறையும் நீத்து அதன்மேல் நிலையைப்

பேரா அடியேன் பெறுமாறு உளதோ

-கந்தரனுபூதி, 47, அருணகிரியார்

'நடுநிலையாய்' என்றதாவது

ஹருத் (நடு) + அயம் (இந்த) என்பது "ஹ்ருதயம்" (சம்ஸ்கிருதச் சொல்) ஆயிற்று. அதாவது "இந்த நடு அல்லது மையம் (center)" என்பது பொருளாகும். ஆன்மாவுக்கு "ஹ்ருதயம் (தமிழில் 'இதயம்')" என்றும் பெயர் உண்டு. அது அண்டாண்டகோடி சராசரங்கள் அனைத்திற்கும் மையமாகத் திகழ்வதால் "ஹ்ருதயம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது. சுற்றளவு என்பதேயில்லாமல் எங்கு தொட்டாலும் மையமாக

இருக்கும் அதிசயம் படைத்தது ஆன்மா! (Self is one which has its center everywhere but circumference nowhere).

ஒப்பு: அதுவேதலம் அருணாசலம் தலம் யாவினும் அதிகம்

அது பூமியின் இதயம் - அருணாசலமா ஹாத்மியம், 1

பொருள்: அருணாசலம் ஆன்மவஸ்துவாகையினால் 'இதயம்' ஆகும். ஒரு குளிர்சாதனப் பெட்டிக்கு (Fridge) கம்பர்ஸர் (compressor) இதயமாக (heart) இருப்பதைப்போல், மனித உடல் உயிர்வாழ மிகமிக அவசியமான உறுப்பு 'இதயம்' என அழைக்கப்படுகிறது. மூளை செயல்படாமல் கோமாவில் (coma) உயிர் வாழ்பவர் உண்டு; ஆனால் இதயம் செயல்படாமல் ஒரு கணமும் உயிர் வாழ்ந்தவர் இல்லை. அதுபோலவே அண்டாண்டகோடி சராசரங்கள் அனைத்தும் இயங்க ஆன்மா இன்றியமையாததினால் அது 'இதயம்' எனப்படுகிறது. எனவே இதயமாகிய ஆன்மா 'நடு வீடு, நடுநிலை' என்று தமிழில் பெயர்கள் பெற்றது.

ஒப்பு (1): ஸ்ரீமுருகனார் சுவாமிகள் சுவானுபவத்தில் ஆன்மாவை 'நடு' என்று குறித்திருக்கிறார்.

அடுமாறு எண்ணி அருள்வாளால்

அவிச்சைதன்னை அற அடர்த்து

நடுவே எழுவோ(ம்) நமை ஆண்ட

ரமணன் திருநன் நாட்டுக்கே. - ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறை, 746

பொருள்: ஸ்ரீபகவானின் அருள் என்னும் வாளால் அறியாமை என்னும் அரக்கனை வெட்டியழித்து, ஸ்ரீரமண சாம்ராஜ்ஜியமாகிய ஆன்ம மையத்தைச் சேர்வோம்!

ஒப்பு (2): புத்தி அகங்காரம் புலம்பெய்த ஒங்கு(ம்)

மத்தி இதயந்தான் மறையவனும் மாலும்

நத்த அறியாது நலங்குலைய அன்றார்

மத்தி ஒளிர் அண்ணாமலையினது மெய்யே

- ஸ்ரீ அருணாசலத்தவம், ஸ்ரீமுருகனார்

பொருள்: புத்தியும் அகந்தையும் எட்ட முடியாமல் ஒங்கி நின்ற நடுநிலையாகிய (இதயமாகிய) ஆன்மவஸ்துவின் உண்மைத் தத்துவமே பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் நிலைகுலைய, அவர்களின் நடுவில் அருணாசல அக்னிஸ்தம்பமாக எழுந்தது.

ஒப்பு(3):

ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு உயர் செல்வமெல்லாம்
அன்றென்றிருபசித் தோர்முகம் பார்நல் லறமுநட்டும்
நன்றென்றிருநடு நீங்காம லேநமக் கிட்டபடி
என்றென்றிருமனமே உனக்கே உபதேசமிதே.

- பட்டினத்தார்

இன்றோரன்ன காரணங்களினால் ஆன்மவஸ்துவை இந்தத் திருவெண்பாவில் "நடுநிலையாய்" என்றார்.

இவ்வாறு 36 தத்துவங்களையும் கடந்து ஆன்ம மையத்தை அடையும் போது அகந்தை நாசமும் ஆன்மப் பேரின்பமும் ஏகதேசம் ஏற்பட்டு, இதுகாறும் சிவமாக இருந்த ஜீவனை, சிவத்தை (ஆன்மாவை) அறியவொட்டாமல் பிரித்து, ஒன்றாகிய ஆன்மவஸ்துவை, சிவனும் ஜீவனுமாக இரண்டாய்ப் பிளந்து நின்ற ஜடகிரந்தி (அகந்தை முடிச்சு) அவிழ்ந்ததென்பார் "சந்து (பிளவு) அழிவார்" என்றார்.

"கண்டாரும் கிடையாது; விண்டாரும் சொன்னதில்லை" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை வலியுறுத்தும் வகையில், இவ்வாறு ஆன்மஞானமுற்றோர் "என்ன படார் (என்ன பாடு படுவர்?) கண்டு அறியாரே" என்று இந்த திருவெண்பாவை நிறைவு செய்கிறார். ஸ்ரீபகவானின் அனுபவமும் இதுவே!

ஒப்பு: கண்டவன் நின்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டனன் என்றிடக் கருத்து எழவில்லை
கண்டிலன் என்றிடக் கருத்து எழுமாறு என்?

- அருணாசல அஷ்டகம், 2

பொருள்: கண்டவனாகிய தற்போத ஜீவ அகந்தை நிற்கவும் (செயலற்று அழிந்து போகவும்), ஆங்கே எப்போதும் நின்றதாகிய (உள்ளதாகிய) ஆன்ம வஸ்துவைக் கண்டேன். நான் ஆன்ம தரிசனம் செய்தேனென்று சொல்வதற்கு. என் மனதில் எண்ணம் உதிக்கவில்லை; ஏனெனில் மனம் முற்றிலும் அழிந்து போயிற்று. எனவே காணவில்லை என்று கூற எண்ணம் தோன்றுவதற்கு வழி உண்டாமா? (இல்லை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: ஆறு - வழி, ஆறு என்? - வழி ஏது?

87. அறிவுமறி வானு மறியா மலையு
மறியிற் றடையே த வர்க்குப் - பிறிவரோ
வாகாயஞ் சூறைகொளி லஞ்சி யடுக்களைக்குட்
போகாது போலாம் பொருள்.

24

ப-ம்: அறிவும் அறி வானும் அறியா மலையும்
அறியின் தடையேது அவர்க்குப் - பிறிவரோ
ஆகாயம் சூறைகொளில் அஞ்சி அடுக்களைக்குள்
போகாது போலாம் பொருள்.

பொ-ரை: அறிவு, அறிபவன், அறியாமை இவை மூன்றையும் ஆராய்ந்து, இவை யாருக்கென்று தன்னை ஆராய்ந்து, தன்னுடைய உண்மை இயல்பு ஆன்மாவென்று உணர்ந்தவருக்கு ஆன்மாநுபூதியை அடைவதற்குத் தடையேது? இவ்வாறு தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்த ஞானியர் மீண்டும் ஆன்மாவை விட்டுப் பிறிவரோ? ஆகாயத்தைச் சூறைக் காற்று தாக்கினால், அதற்கு அஞ்சி ஆகாயம் சமையற்கட்டில் போய் ஒளிந்து கொள்ளுமோ? அதுபோல் ஆன்ம அறிவைப் பெற்ற ஞானியரை அறியாமை மீண்டும் தாக்கினால் அதற்கு அவர் அஞ்சுவரோ?

அ.ப-ரை: அறியாமலையும் - அறியாமையையும், பிறிவரோ - பிறிவரோ, எதுகை நோக்கி வல்லினமாயிற்று; வலித்தல் விகாரம். சூறை - புயற்காற்று (storm), அடுக்களை - சமையற்கட்டு, பாகசாலை (kitchen).

வி-ரை: தன்னை அறிந்த ஆன்மஞானியரை மீண்டும் அகந்தையாகிய அறியாமை தாக்கி முன்போல் துன்புறுத்தல் அசாத்யமென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் உறுதிசெய்வாராயிற்று.

88. பொய்ப்போல மெய்யு மறியப் பெறப்போக
சையோகர்க் கொன்றோடுஞ் சார்பில்லை - துய்ய
விழிக்கு னுதித்த விரிகதிர்போற் றம்மை
யழித்ததுவே யாச்சரிய மாம்.

25

ப-ம்: பொய்ப்போல மெய்யும் அறியப் பெறப்போக
சையோகர்க்கு ஒன்றோடும் சார்பில்லை - துய்ய
விழிக்குள் உதித்த விரிகதிர்போல் தம்மை
அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம்.

பொ-ரை: தான் தேகமென்று எண்ணியபோது, ஒருகால் அழியும் பொய்யாகிய உடல் வேறு, தான் வேறு என்று பிரித்தறியாது, அந்த உடல் மயமாகவேயிருந்ததுபோல், இப்போது ஆன்மாவொடு கூடி அந்த ஆன்மானந்தத்தைச் சுகித்து நின்ற ஞானியர்க்கு உடல் மாத்திரமல்ல; வேறெந்தப் பொருளோடும் தொடர்பில்லை. தூய்மையான, குறையில்லா நல்ல விழிக்குள் உதித்த சூரிய ஒளிக் கதிரால் பிறவற்றை எதிரிட்டு அறிய இயலாததைப் போல், ஞானியர்க்கு தன்னழிவினால் மற்றெந்த பொருளையும் தனக்கு அன்னியமாக எதிரிட்டு அறியவோ, அவற்றோடு தொடர்பு கொள்ளவோ இயலாது. இது ஆன்மாநுபூதியினால் விளையும் ஒரு ஆச்சரியமே!

அ.ப-ரை: அறியப் பெற - அறியப் பெற்று, பெற: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் - பெற்று எனப் பொருள் கொண்டது. சையோகர் - ஆன்மாவில் ஒன்று கலந்தவர்.

வி-ரை: சூரிய ஒளிக்கதிர் பிற பொருள்களின்மீது விழும்போது, அவற்றை அறிய முடிகிறது. அந்த ஒளிக்கதிர் விழியிலேயே

விழுந்தால் எவ்வாறு மற்றவற்றை பார்க்கவோ, அறியவோ இயலும்? அவ்வாறே ஆன்மஒளி அகந்தையின் மீதே விழும்போது, பிற பொருள்களைச் (அனாத்மாக்களை) சுட்டியறியும் சுட்டறிவு அழிந்து போகின்றதென்பது தாத்பரியம்.

89. தன்னையிழப் பார்க்கென்ன சார்வூழி சங்கார
மென்னிலொளித் தெங்கே யிருக்கலா - முன்னே
புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமையா நாட்டஞ்
சலியாமன் மூடுந் தனை.

26

ப-ம்: தன்னையிழப்பார்க்கு என்ன சார்வூழி சங்காரம்
என்னில் ஒளித்தெங்கே இருக்கலா(ம்) - முன்னே
புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமையா நாட்டம்
சலியாமல் மூடும் தனை.

அந்வயம்: இமையா நாட்டம் த(ன்)னை மூடும்.

பொ-ரை: தன்னையிழப்பாளருக்குச் சார்ந்து நிற்க மற்றொரு சார்பு
எதற்கு? ஊழி சங்கார காலத்தில் ஒளிந்து
தப்பித்துக்கொள்வதற்கு இடம் எங்கேயுள்ளது? புலியைத்
தேடிக் கண்டுபிடிக்கப் போனவனை, அவன் அதைக்
காணாவிட்டாலும் புலி அவனைக் கண்டு மாய்ப்பது போல்,
ஆன்மாவை அறிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து
செல்கையில், பூரண விழிப்புடன் இமையா நாட்டமுடைய
ஆன்மா தற்போத ஜீவத்துவத்தை சிறிதும் தப்பவிடாமல்
சலியாது, தளராது முழுவதுமாக அழித்துவிடும்.

அ.ப-ரை: சார்வூழி - சார்வு + ஊழி, சங்காரம் - அழிவு, இமையா
நாட்டம் - எப்போதும் விழிப்புள்ள உணர்வு.

வி-ரை: ஆன்மாவைப் காணல் புலி பார்க்க போவதைப்
போன்றதேயென்றார். புலியைப் பார்த்தால் ஒருவேளை அது
பார்க்காத மட்டில் தப்பிக்க வாய்ப்புண்டு. ஆனால் ஆன்மா

ஜீவத்துவத்தை பார்க்காதிருக்க வாய்ப்பேயில்லை என்பதைக் கூறவே “இமையா நாட்டம்” என்றார். ஜீவத்துவத்தை அழிப்பதில் ஆன்மா சிறிதும் தளராது என்பதைக் கூற விரும்பியே “சலியாமல் மூடும்” என்றார். பிரளய காலத்தில் அனைத்தும் முழுவதுமாக அழிவதுபோல் தற்போத அழிவு நிகழுமாதலால் ஓடி ஒளிந்து தப்பித்துக்கொள்ள அகந்தையேயில்லாது போகுமென்பார் “ஒளித்து எங்கே இருக்கலாம்” என்றார். தன்னையே (அகந்தையையே) இழந்தபின் என்னசார்பு இருந்து என்ன பயன் என்பார் “தன்னை இழப்பார்க்கு என்ன சார்வு” என்றார்.

ஒப்பு: ஆன்மவஸ்துவாகிய அருணாசலன் அடியாரது தற்போத ஜீவத்துவ அகந்தையை அழிப்பதற்கு எப்போதும் தயார்நிலையில் இருக்கிறானென்று ஸ்ரீபகவானும் கூறியிருக்கிறார்:

பார்த்தனன் புதுமை உயிர்வலிக் காந்தப்

பர்வதம் ஒருதரம் இதனை

ஓர்த்திடும் உயிரின் சேட்டையை ஒடுக்கி

ஒருதனத்து அபிமுக மாக

ஈர்த்து அதைத் தன்போல் அசலமாய்ச் செய்தவ்

வின்னுயிர் பலிகொளும் இஃதென்

ஓர்த்து உய்மின் உயிர்காள் உளமதில் ஒளிர்இவ்

வுயிர்க்கொலி அருணமாகிரியே

-அருணாசல பதிகம்

பொருள்: அருணாசலத்திலே ஒரு புதுமையைப் பார்த்தேன்! மெய்யன்பர்களை தன்பால் ஆகர்ஷிக்கும் இந்தக் காந்தமலை ஒரே ஒருமுறை தியானிக்கும் ஜீவனுடைய அகந்தைச் செயல்பாடுகளை முழுவதுமாக அழித்து, தன்பால் அந்த ஜீவனை ஈர்த்து ஜீவபோத அகந்தையை நிர்மூலமாக்கிவிடுகிறது. இது என்ன ஆச்சரியம்! உலக மாந்தர்களே! நீங்களும் அகந்தை

நாசினியாம் அருணாசலத்தை தியானித்து ஆன்ம வீடு
பேறுற்றாய்வீராக!

90. அறிந்ததுவாய் நின்ற வறியாமை கண்டு
மறந்தறியார் வாழாது வாழ்ந்த - வெறும்பாழ்
விளைந்தசுகஞ் சொல்லில் வெளியைப் படியா
லளந்தறியு மாபோல வாம்.

27

ப-ம்: அறிந்துஅதுவாய் நின்ற அறியாமை கண்டு
மறந்துஅறியார் வாழாது வாழ்ந்த - வெறும்பாழ்
விளைந்தசுகம் சொல்லில் வெளியைப் படியால்
அளந்துஅறியு மாபோல வாம்.

பொ-ரை: ஆன்ம வஸ்துவை அறிந்தபின், தாம்
“முக்தியடைந்தோம்” என்னும் மகிழ்ச்சி “பந்தப்பட்டோம்”
என்னும் அறியாமையால் விளைந்ததாகையினால் அந்த
அறியாமையின் பொய்மையை உணர்ந்து, பின்னர் பந்த -
முக்திகளாகிய இரட்டைகளை மறந்து, அதாவது உதாசீனம்
செய்து, ஆன்மா ஒன்றைத் தவிர மற்றெதுவும் அறியாத
ஞானியர் தம் அகந்தை வாழாது, தாம் ஆன்ம சொரூபமாக
வாழ்வார். அவ்விதம் வாழ்ந்தவர்களுக்கு ஒன்றுமேயில்லாத
பாழ்போல் விளங்கும் ஆன்மாவிலிருந்து விளைந்த
பேரானந்தத்தைச் சொற்களால் உரைக்கவும் கூடுமோ?
அவ்வாறு கூற முயற்சிப்பது ஆகாயத்தை “படி” என்னும்
அளவையால் அளக்க முயற்சிப்பது போன்றதாகும். (இயலாது
என்றவாறு).

அ.ப-ரை: அறிந்து அதுவாய் நின்றல் - ஆன்மாவை உணர்தல்,
அறியாமை கண்டு - முன்பு பந்தத்தில் கட்டுண்டிருந்த
அறியாமையை உணர்ந்து, மறந்து - உதாசீனம் செய்து, அறியார்
- ஆன்மாவைத் தவிர மற்றெதுவும் அறியாத ஞானியர், படி -
முகத்தலளவைக்கு உதவுவது.

91. அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த
வறிவென்னும் வேதத்தி னந்தம் - பிரியா
நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்ற னானென்
றலைக்கு மரிபிரம ரை.

28

ப-ம்: அறிவுக்கு அறிவுஎன்னும் ஆகமங்கள் சுத்த
அறிவுஎன்னும் வேதத்தின் அந்தம் - பிரியா
நிலைக்குச் சரியாகு(ம்) நீஎன்றால் நான்என்று
அலைக்கு ம் அரிபிரம ரை.

பொ-ரை: அறிவுக்கு அறிவாக விளங்குவது தத்தம் தெய்வங்கள்
என்று சகுண தியானத்திற்கு வழிகோலும் ஆகமங்கள்
கூறுகின்றன. வேதாந்தமோ அறிவுக்கு அறிவாக விளங்குவது
நிர்குண ஆன்ம அறிவே என்று சாதிக்கும். தற்போதம் போய்
சிவத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும், ஜீவத்துவம் போய்
ஆன்மாவைப் பிரியாத நிலைக்கும் வேறுபாடின்மையால்
ஆகமங்களும், வேதங்களும் கூறும் வாக்கியம் சரியேயாகும்,
அதாவது, ஒன்றோடொன்று ஒத்ததேயாகும்.

அந்த சுத்தான்ம நிலை நிலல்லாது, ஆன்மாவை எதிரிட்டுச்
சுட்டறிவால் நீ அதுவாய் (ஆன்மாவாய்) இருக்கிறாய் (தத் த்வம்
அஸி) என்றும், நான் அதுவே (அஹம் பிரம்மாஸ்மி) என்றும்
வாங்மாத்திரம் (வாசக ஞானமாய்) தியானிப்பது மாபெரும்
தெய்வங்களான பிரம்ம, விஷ்ணுக்களையும் அலைக்கழிக்கும்.

வி-ரை: திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிகளால் சிவாநுபூதி எய்தப்
பெற்றவர், அது ஆன்மாநுபூதியே என்பதைத் தெளிவாக
உணர்ந்ததினால் எழுந்த திருவெண்பா இது!

முதல் அதிகாரத்தின் முதல் திருவெண்பாவில்
ஆகமங்கள் தெய்வ நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி, முடிவில்
சிவாநுபூதியில் ஜீவனைச் சேர்க்கின்றனவென்பதைத்
தெளிவுபடுத்தினார். சைவ வழிபாடு சிவாநுபூதியில்
சேர்க்குமென்பது பிரசித்தம். மற்றைய தெய்வங்களாகிய
பராசக்தி, விநாயகப் பெருமான், சுப்ரமணிய ஸ்வாமி

இரண்டாம் அதிகாரம் - சத்திநிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவு 201

ஆகியோர் சிவாநுபூதியிலேயே தத்தம் பக்தர்களைச் சேர்க்கின்றனரென்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. ஆனால் மஹாவிஷ்ணுவும் கூட சிவாநுபூதியிலேயே தம் அன்பர்களைச் சேர்க்கிறாரென்று ஸ்ரீஹரியின் புகழ்பாடும் மஹாபக்த விஜயம் கூறுகின்றது. பரம விஷ்ணுபக்தரான நாமதேவர் இறுதியில் சிவாநுபூதியே பெற்றாரென்று அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு பக்தராகிய நரஹரி பக்தர் பண்டரீபுரத்தில் பாண்டுரங்கனை ஈசுவரனாகத் தரிசனம் செய்தாரென்று அந்த நூலிலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ஹரனும் ஹரியும் ஒன்றேயான ஏகான்ம வஸ்துவேயென்பது உண்மையை அறிந்த ஆன்மஞானிகளின் துணிபு ஆகும். அடியைக் காண முடியாமல் அருணாசலத்தில் தன்னை இழந்து சங்கரநாராயணனாக சிவத்தில் விஷ்ணு ஒன்று கலந்ததை விளக்கி நிற்பதே அருணாசலத் தத்துவமாகும். சுருங்கக்கூறின், ஆகமங்கள் காட்டும் இறுதிநிலை சிவாநுபூதியேயாகும். இந்நூலாசிரியரோ அந்த சிவாநுபூதி ஆன்மாநுபூதியேயென்று தம் சிவாநுபூதியில் அழுத்தந்திருத்தமாக எடுத்துரைக்கிறார். ஒரு தெய்வத்தைத் தொழும்போது, ஆண்டான் - அடிமை உறவு ஏற்படுவதால், “நான் - நீ” என்பது தவிர்க்க முடியாதது. ஆகவே நாம, ரூபங்களற்ற சுத்தான்ம வெட்ட வெளியே இறுதி நிலையென்பதை உறுதி செய்யவே, “நீ - நான்” என்பது பிரம்ம, விஷ்ணுக்களையும் பூரண ஆன்ம ஞானம் பெறவிடாது அலைக்கழிக்குமென்கிறார். அன்றி, ஆசிரியர் சைவப்பற்று மிக்கவராதலால் ஈசுவரனை விட மஹாவிஷ்ணுவைக் குறைத்துக் கூறினாரென்பது பொருந்தாது. மாறாக, நாம, ரூபங்களற்ற சுத்த, ஏகான்ம நிலையையே மிக உயர்வாகக் கூறுகிறாரென்று கொள்வதே ஆசிரியரின் மனப்பாங்கை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள உதவுவதாம். இத்தகைய வேதாந்த கிரந்தங்கள் இருக்கையில் ஆன்ம கலைக்கு அழிவேது?

இரண்டாம் அதிகாரம் முற்றிற்று

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

முன்றும் அதிகாரம்

யோகக் கழற்றி

சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய நிலைப்படிசளில் நிற்போர்களில் ஓரொருவர் முன் விட்ட குறையால் ஞானத்திற்குப் பக்குவராய் இருப்பர். அவர்களுக்கு சரியை, கிரியை, யோகாதிகளை நீக்கி, ஞானத்தை அருள்பாலிக்கச் செய்யும் போதனைகளைத் தனித்தனியே அதிகாரமாக்கினார். “யோகம்” ஞானத்திற்கு மிக அருகிலுள்ளதினால், யோகத்தைக் கழல வைக்கும் இந்த அதிகாரத்தை முதலில் வைத்தார். பின்னர் கிரியை, சரியை ஆகியவற்றை நீக்க உதவும் போதனைகளை முறையே கிரியைக்கழற்றி, சரியைக் கழற்றி என்று அடுத்தடுத்து வைத்தார். யோகத்தில் நிற்கும் ஞானபக்குவன் அதிபக்குவனென்பதாலும் இந்த அதிகாரத்தை ஏனைய இரண்டிற்கும் முதலில் வைத்தார். (கழற்றி - கழன்று விலக உதவுவது).

92. சரியை கிரியைகளைச் சற்றாக்கிச் சாகாக்

கருமயோ கத்தைக் கழற்ற - வரிதவர்க்குத்

தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத

வூன்றியபோ தங்கழலு மோ.

1

ப-ம்: சரியை கிரியைகளைச் சற்றாக்கிச் சாகாக்

கருமயோ கத்தைக் கழற்ற - அரிது அவர்க்குத்

தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத

ஊன்றிய போதம் கழலுமோ.

பொ-ரை: சரியை, கிரியைகளை அற்பமெனக் கருதி, அவற்றைக் கடந்த, உடல் நாசமாகா வகை செய்யும் கர்ம, குண்டலினி யோகங்களைப் பயில்வோர் அவைகளை விட்டுவிடுதல் என்பது இயலாத ஒன்றாகும். இத்தகைய கிரியா யோகிகளுக்கு ஆறூதாரங்களிலும் ஒரு மூர்த்தியைத் தியானித்து, பின்பு அதனை விட்டு மற்றோர் மூர்த்தியைத் தியானிக்கும் போது, முன்னம் தோன்றியதே பொய்ப்பொருளாய்ப் போகும்போது, அவர்களுக்கு தோன்றாததும், அவ்யக்தமாகவும், மிக வலுவாகவும் ஊன்றிவிட்ட மூல அவித்தையாகிய தற்போதம் பொய்மையாய் நீங்குமோ?

அ.ப-ரை: தோன்றியது - புலப்படுவது, தோன்றாத - புலப்படாத, ஊன்றிய - அநாதி காலமாக நிலைத்துவிட்ட, போதம் - அகந்தை.

வி-ரை: கருமயோகத்தை ஆற்றுபவர் ஒன்றனுக்கு மற்றொன்று மேம்பட்டதென்று கருதித் தம் லக்ஷியத்தை மாற்றிக் கொண்டேயிருப்பர். எனவே அவர்களுக்கு ஒருகால் மெய்ப்போலத் தோன்றும் லக்ஷியம், மறுகால் பொய்யாய் முடியும். எனவே நன்றாக விளங்கிய ஒன்றே பொய்யாகப் போவதினால், விளங்காத காரணமாயாகிய தற்போத மூலஅவித்தை மெய்ப்பொருளாகத் தோன்றி, நன்கு வலுவாக நிலைத்து விட்டதினால் எவ்வாறு பொய்மையாகத் தீர்ந்து விலகுமென்கிறார். மெய்ப்பொருளாகத்தற்போதத்தை ஏற்றுக் கொண்டதினால் அதனை விலக்குவது மிகக் கடினமென்கிறார். விளங்கிய ஒன்றே மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் பகுத்து அறியக்கூடும். விளங்காத ஒன்று அவ்வாறு அறியப்பட மாட்டாதென்பது தாத்பரியமாம். எனவே ஞானத்தினாலேயே நிரந்தர முக்தியென்றும், சரியை, கிரியை, யோகத்தினால் அல்லவென்றும் இந்த திருவெண்பாவில் வலியுறுத்து வாராயிற்று.

93. அட்டமா சித்திகளு மத்துவா மூர்த்திகளுங்
கிட்டிலதற் கங்கங்கே கீழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதுந் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து
பெரும்பாவஞ் செய்யப் பெறும்.

2

ப-ம்: அஷ்டமா சித்திகளும் அத்துவா மூர்த்திகளும்
கிட்டில்அதற்கு அங்கங்கே கீழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதும் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து
பெரும்பாவம் செய்யப் பெறும்.

பொ-ரை: (கிரியை)யோகத்தால் அஷ்டமாசித்திகளும்
அடையப்பெறும். விநாயகப்பெருமான் முதலான ஆறு
அத்துவா மூர்த்திகளையும் ஆறாதாரங்களில் தியானிக்கும்
சக்தியும் கிடைக்கும். ஆயினும் சித்திகளுள் ஒருருவை
மறைத்து ஒருருவைக் காட்டுவது ஒரு பிறவியை நீக்கி
பிறிதொரு பிறவியை எய்துவதற்குச் சமானமாகும்.
தியானத்தால் ஓராதாரம் விட்டு வேறு ஓராதாரம் சேர்தல் ஒரு
அவஸ்தையை விட்டு பிறிதொரு அவஸ்தையை (நிலை)
அடைவது போலுமாகும். ஒரு பிறவிக் கேதுன்பம் அதிகமாக
உள்ளபோது, பிறவிகளை மாற்றி மாற்றியெடுத்தல்
பெருந்துன்பம் அடைய வழிகோலும். அதுபோலவே,
தம்மைப் படைத்தழிக்கும் தெய்வமூர்த்திகளைத் தியானத்தால்
தாம் படைத்தழித்தலினால் பெரும்பாவமே வந்துசேரும்.

அ.ப-ரை: அட்டமாசித்தி - அணிமாமுதலான அஷ்ட (எட்டு)
மாசித்திகள், அத்துவா - 1) ஜீவன் முக்தியடைவதற்குரிய ஆறு
வழிகள் (பாதை) (path to liberation), 2) கிரியாயோகத்தினால்
கர்மபலன்களை ஜீவன் சம்பாதித்துக் கொள்ளும் ஆறு வழிகள்
(Means to acquire karmas), கிட்டில் - கிடைத்தாலும், அதற்கு
- அந்த அந்த நிலைகளுக்கு.

வி-ரை: 'அத்துவா' என்றதாவது ('வழி' எனப் பொருள்படும்
சம்ஸ்கிருதச் சொல்)

‘அத்துவா’ என்பது ஜீவன் முக்தியடைவதற்குரிய ஆறு வழிகள் ஆகும். இந்தவழிகளில் சென்று முக்தியடைய ஜீவன் வினைகளை ஆற்ற வேண்டியிருப்பதால், கர்மபலன்களை சம்பாதித்துக் கொள்வதும் ‘அத்துவா’ எனப்படுகிறது. ஆறு வழிகளில் ஒவ்வொரு வழியின் முடிவிலும் குருவானவர் தீக்ஷயளித்து அடுத்த வழிக்கு ஏற்றிவிடுவார். ஆறு வழிகளும் திரோதான சக்தியால் அழிந்துபடவும், இறுதியில் சிவபெருமானே அந்த திரோதான சக்தியையும் அழித்து, ஜீவனுக்கு முக்தியளிக்கிறார். இந்த மார்க்கம் ‘அத்துவாசைவம்’ என்றழைக்கப்படுகிறது. முக்தியடைய காபாலிகம், பைசாசம் முதலான பதினாறு சைவ மார்க்கங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

‘அத்துவா’ சைவத்தின் ஆறு வழிகளாவன:

1. மந்திராத்துவா: மந்திர ரூபமானது (*in the form of mantras*). பதினொன்று மந்திரங்கள் நிறைந்தது.
  2. பதாத்துவா: பத ரூபமானது. பதங்கள் எண்பத்தொன்றாகும்.
  3. வர்ணாத்துவா: அக்ஷரங்கள் வடிவானது (*in the form of letters*). 51 அக்ஷரங்கள் கொண்டது.
  4. புவனாத்துவா: உலக ரூபமானது; இருநூற்று இருபத்து நான்கு உலகங்கள் கொண்டது.
  5. தத்துவாத்துவா: முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் கொண்டது (*in the form of Tattvas*)
  6. கலாத்துவா: ஐந்து கலைகள் கொண்டது.
- மேற்கண்ட ஒவ்வொரு மார்க்கத்திற்கும் தனிப்பட்டதொரு தெய்வம் உண்டு. அந்தத் தெய்வத்தை உபாசனமூர்த்தியாகக் கொண்டு தவமியற்றி, அடுத்த மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்கத் தகுதி பெறும்போது, அந்தந்த மார்க்கத்திற்குரிய கடவுள்கள் அந்தச் சீடனுக்கு தீக்ஷை (*Initiation*) அளித்துக் கைதூக்கி விடுகின்றனர். இதையே “அத்துவா மூர்த்திகளும் கிட்டில்” என்றார்.

அஷ்டமா சித்திகளினால் எடுக்கும் உருவங்களில் ஒருருவுக்கு மற்றொன்று தாழ்ந்தும், உயர்ந்தும் இருக்குமாதலால், அந்த உருவங்களை எடுக்கையில் மகிழ்ச்சியும், விடுக்கையில் துக்கமும் தோன்றுமென்பதை “அங்கங்கே கீழ்மேலாய் விட்டு வரும்போதும் துக்கமாய்” என்றார். அதுபோலவே ஆறு அத்துவாமூர்த்திகளைத் தியானிக்கும்போது மகிழ்ச்சியும், விடுக்கும்போது துக்கமும் தோன்றுமென்றார்.

சித்தியால் வேறுவேறு உருவங்களை எடுப்பது ஒரு பிறவியை நீக்கி மற்றொரு பிறவியை எடுப்பதென்பதாலும், அத்துவா நிலைகள் ஆறினுள் ஓராதாரம் நீக்கி மற்றொன்றினுள் புகுதல் ஓர் அவத்தையை விடுத்து மற்றொரு அவத்தையை எய்துவதென்பதாலும் “வந்து வந்து மாய்ந்து” என்றார்.

மேலும் சித்திகளினால் மகிழ்ச்சியில் சுபானுக்கிரஹமும், கோபத்தில் சாபமும் உண்டாதல் தெய்வ அருட்சக்திக்குக் குறுக்கீடாய் அமைவதாலும், தம்மைப் படைத்தழிக்கும் தெய்வங்களைத் தாம் “தியானித்தல்” என்பதினால் தாமே படைத்தழிப்பதினாலும் ‘பெரும்பாவம் செய்யப்பெறும்’ என்றார்.

இறுதியாக, ஆக்ஞா சக்கரமளவும் சென்று மீண்டு வரும்போது துக்கம் விளைவதால் “வரும்போதும் துக்கமாய்” என்று கூறுகிறாரெனினும் தகும்.

அஷ்ட (எட்டு) மா சித்திகளாவன:

1. அணிமா - அணு அளவாதல், அருபமாதல்
(becoming invisible).
2. இலகிமா - தேகத்தை லேசாக்குதல்
3. கரிமா - தேகத்தை பாரமாக்குதல்
4. மகிமா - பல இடங்களில் ஒரேசமயத்தில்
தோன்றுதல்

5. பிராப்தி - காற்றிலே பறந்து செல்லுதல்
6. பிராகாமியம் - அளவில்லாமல் உலக இன்பங்களை அனுபவித்தல்
7. ஈசத்துவம் - அனைத்து உலகங்களிலும் தன் ஆணையைச் செலுத்துதல்
8. வசித்துவம் - அனைவரையும் தன் சொற்படி நடக்க வசியப்படுத்துதல்

94. அறிவடங்கா வாயு வடங்கவசை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி - பெருகி
னடந்த குருட்மே னஞ்சருந்திப் பாழூர்க்
கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு.

3

ப-ம்: அறிவடங்கா வாயு அடங்கஅசை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி - பெருகி
நடந்த குருட்டுஊமன் நஞ்சருந்திப் பாழூர்க்
கிடந்தகுழிப் புக்குஅதினும் கேடு.

பொ-ரை: ஜீவத்துவ புத்தி கூர்மையைப் பயன்படுத்தி, அதன் வழியில் சென்று, அடங்காத வாயுவைத் தன் இச்சைப்படி, ரேசக, கும்பக, பூரகப் பிராணயாமங்கள் செய்து, தேகத்தை அசைவற்று யானையைக் கட்டும்தறி போல் செய்து வாயுலயசமாதியில் ஆழ்ந்துவிடுதல், பிறவிக் குருடனாகிய ஒரு ஊமையன் நடந்து சென்று எதை அருந்துகிறோமென்று அறியாது நஞ்சினை அருந்தி, பாழான ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் உள்ளதொரு ஆழமான பள்ளத்தில் எடுப்பாரற்று வீழ்ந்து விடுவதைவிடவும் அதிக தீங்கு விளைவிப்பதாகும்.

அ.ப-ரை: தறி - யானையைப் பிணிக்கும் மரத்தாலான தடி, முக்கால் பகுதி பூமியுள்ளும் கால் பங்கு வெளிப் புறத்திலும் தூண்போல் கனத்த அளவுள்ள மரம். சமாதி - லய சமாதி (ஆன்ம பதம் அல்ல).

வி-ரை: பிராணாயாமத்தால் வாயுவை அடக்கி ஒரு தறி போல் அசைவற்றிருக்கச் செய்யும் முயற்சியை 'நடந்த' என்றார். அவ்வித முயற்சியால் ஆன்மபதம் அடையப் பெறுதென்கையால், அவ்விதம் முயற்சி செய்பவரைக் 'குருடு' என்றார். ஆன்ம ஞானம் பெறுததினால் அதை வெளியிடும் வகை அறியாத நிலையில் உள்ளதால் அத்தகையோரை 'ஊமன்' என்றார். உணர்வாகிய ஆன்மாவொடு கூடாமல், ஜடமாகிய வாயுவொடு கூடினமையால், அந்தச் செய்கையை 'நஞ்சருந்தி' என்றார். பிராணாயாமத்தால் லயசமாதியில் மூழ்கியவர், பின்பு அதனின்றி மீள்வது மிக மிக்க கடினம் என்பதைக்கூறவே, அந்த லயசமாதியை 'பாழூர்க்கிடந்த குழி' என்றார். மேலும் ஊராகிய ஆன்மப்பட்டினத்திற்கு வெளியே லயசமாதி அமைவதால், ஊருக்கு வெளியே ஒதுக்குப்புறத்தில் கிடந்த 'குழி' என்றார். குருட்டு ஊமையனோ அறியாது செய்யவும், அறிவு மிக்க சாதகன் தம் அறிவைத் தவறாக அறிந்து பயன்படுத்துவதால் 'அதனினும் கேடு' என்றார். ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் உள்ள குழி ஊருக்கு எப்படி வழிகாட்டுமென்பது மற்றொரு குறிப்பாகும். அவ்வாறே பிராணாயாமம் ஆன்மபதத்தில் சேர்க்காதென்பது அத்யாத்மப்பொருளாகும். எனவே அவ்விதம் தவறாக முயல்வோரைக் 'குருட்டு ஊமனுக்கும்', அவர்தம் லயசமாதியை 'நஞ்சருந்திப் பாழூர்க் கிடந்த குழியில் புகுவதற்கும்' உவமித்துரைத்தார். இவ்வாறு கிரியாயோகம் செய்வது துன்பமென்றும், அவ்வாறு வருந்தி, உழைத்துத் துன்பப்பட்டுச் செய்யினும், அதனால் ஆன்மலாபமின்று என்றும் உரைத்தார்.

ஒப்பு: ஸ்ரீபகவானும் பிராணாயாமப் படுகுழியைப்பற்றிச் சாதகர்க்கு எச்சரித்துள்ளார்:

"மனம் அடங்குவதற்கு (நானார்) விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை. மற்ற உபாயங்களினால் அடக்கினால் மனம் அடங்கினாற்போலிருந்து மறுபடியும்

கிளம்பிவிடும். பிராணாயாமத்தினாலும் மனம் அடங்கும். ஆனால் பிராணன் அடங்கியிருக்கும் வரையில் மனமும் அடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும் வெளிப்பட்டு வாசனைவயத்தால் அலையும். மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும் பிறப்பிடம் ஒன்றே. நினைவே மனத்தின் சொருபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே அகங்காரம். அகங்காரம் எங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும் கிளம்புகிறது. ஆகையால் மனமடங்கும்போது பிராணனும், பிராணன் அடங்கும்போது மனமும் அடங்கும். ஆனால் சுழுத்தியில் (தூக்கத்தில்) மனமடங்கியிருந்தபோதிலும் பிராணன் அடங்கவில்லை. தேகத்தின் பாதுகாப்பு நிமித்தமும், தேகமானது மரித்துவிட்டதோவென்று பிறர் ஐயுறாவண்ணமும் இவ்வாறு ஈசுவர நியதியால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிராணாயாமம் மனத்தை அடக்க சகாயமாகுமேயன்றி, மனோநாசம் செய்யாது." - 'நானார்' அருண்மொழித் தொகுப்பு.

லயசமாதியில் வீழ்ந்துவிட்ட அன்பர்களை ஸ்ரீபகவான் மீட்ட நிகழ்ச்சிகள் உண்டு. ஆந்திர அன்பர் சங்கரானந்தருக்கு (அஞ்சல் அலுவலகத்தில் அதிகாரியாக இருந்தவர்) அலுவலகத்திலோ அல்லது வீட்டிலோ எந்த வேலையும் செய்ய இயலாது லயசமாதி ஏற்பட்டுவிடும். அவர் நிலையைப் பார்த்த ஸ்ரீபகவான் ஞானத்திற்கு லயம், விசேஷம், கஷாயம் ஆகிய மூன்றும் தடைகளாகுமென்று கூறி, அவரை எங்கும் உட்காரவிடாமல் நடத்திக்கொண்டும், சிரவண, மனன, நிதித்யாசனங்களிலும், விசார வழியில் பேசிக்கொண்டும் இருந்தால் சரியாகிவிடுமென்றார்கள். அவ்வாறே மற்றைய ரமண பக்தர்கள் செயல்பட்டு, அவரைத் தெளிவித்தனர். ஸ்ரீபகவானருளால் சங்கரானந்தரும் லயஸ்திதியாகிய படுகுழியிலிருந்து மீண்டு, விசாரஞான அப்யாஸியானார். ஸ்ரீரமணசிரமத்தின் சர்வாதிகாரியாக செயல்பட்ட ஸ்ரீ

நிரஞ்சனனந்த சுவாமிகளைப் பிற்காலத்தில் ரங்கூனுக்கு அழைத்துச் சென்றவர் இவர்தான். இவரைப்பற்றி குஞ்சு சுவாமிகளின் 'எனது நினைவுகள்' புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

(பாடபேதம் : தறியிருத்தாற்)

95. கவிப்பயனு மாதனமுங் கண்சிமிட்டா நோக்கும்
தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத் - தவிர்க்கின்
மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான்போ
னிறைந்து துளும்பாம னில்.

4

ப-ம்: கவிப்பயனும் ஆதனமும் கண்சிமிட்டா நோக்கும்
தவப்பகடி ஆட்டம்காண் சார்வைத் - தவிர்க்கின்
மறந்தறியல் ஆகா மலட்டறிவாய் வான்போல்
நிறைந்து துளும்பாமல் நில்.

பொ-ரை: வேதாந்த கவிதைகளை ஓதிக் கற்று, பிறருக்கு அவற்றின் பொருளைக் கூறுதலும், பத்மாஸனம் போன்ற ஆசனங்களைப் புரிதலும், மனத்தை ஒரு தானத்தில் இருத்திக் கண்ணிமையாது நோக்குதலும் ஆகிய இன்றோரன்ன செய்கைகள் ஞானத் தபோதனர் முன் காட்டப்படும் போலிக் கபட ஆட்டங்களாக முடியும். ஆகவே அகந்தை சார்பு நீங்கி, சகஜான்ம ஞான நிஷ்டை கூடும்போது, நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாது, ஒன்றும் கலவாத அறிவாய், ஒன்றோடும் தாக்கற்று அசைவற்றிருக்கும் ஆகாயம்போல், எங்கும் எப்போதும் பூரணமாய், அசலமாக இருப்பாயாக!

அ.ப-ரை: கவிப்பயன் - வேதாந்த கவிதை வடிவ நூல்களின் பொருளைப் பிறருக்கு உபதேசித்தல், ஆதனம் - ஆசனம், சார்வை - அகந்தை சார்பை, மறந்து - மறப்பு, அறியல் - நினைப்பு, மலட்டறிவு - ஒன்றும் கலவாத ஆன்ம அறிவு, வான்போல் - ஆகாயம்போல், நிறைந்து - பூரணமாய், துளும்பாமல் - அசலமாய் (அசைவற்று).

வி-ரை: கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி தானும் அதுபோல் ஆட முயல்வதுபோல், ஞானிகளைப்போல் தானும் வேடமும் நடையும் காட்டுதலை “தவப்பகடி ஆட்டம்” என்றார்.

நாசிநுனி, புருவ மத்தியங்களில் கவனத்தைச் செலுத்துதலை “கண்சிமிட்டா நோக்கும்” என்றார்.

சகஜான்ம நிஷ்டை சாத்திரப் படிப்பறிவினாலோ, யோகாசனங்களினாலோ கிஞ்சித்தும் இல்லையென்பார் “கவிப்பயனும், ஆதனமும்..... தவப்பகடியாட்டம்” என்றார்.

ஆன்ம அறிவு எதனோடும் சேராது, தனித்தியங்குவதால் ‘மலட்டு அறிவு’ என்றார். ஆகவே சாதகரும் சாத்திரம், சடங்கு, சம்பிரதாயம், தானம் முதலான எந்த வித சார்பையும் (dependence) தவிர்த்தலே ஆன்மஞானமடையும் வழி என்று வலியுறுத்தவே “சார்வைத் தவிர்க்கின்” என்றார்.

ஒப்பு: சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவ பூஜை பண்ணினாலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை உபாசித்தாலும், இன்னும் என்ன செய்தாலும் பிரம்மாத்ம ஐக்ய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயினும் முத்தி (ஆன்ம பதம்) அடைய இயலாது.

- விவேககுடாமணி, ஆதிசங்கரர்

96. தத்துவமுட் டாக்காய்ச் சமாதியினைச் சார்போதப்

பித்தனென்பார் பேரிற் பிழையுண்டோ - புத்திபோய்க்

கம்பக் களிறுகட்டக் கல்லினார் காணுமிவ

ரம்பரத்தை வந்துபிடிப் பார்.

5

ப-ம்: தத்துவ(ம்)முட் டாக்காய் சமாதியினைச் சார்போதப்

பித்தனென்பார் பேரில் பிழையுண்டோ - புத்திபோய்க்

கம்பக் களிறுகட்டக் கல்லில்நார் காணும் இவர்

அம்பரத்தை வந்துபிடிப் பார்.

பொ-ரை: தத்துவங்களை நீக்கித் தம்மை அருளால் அறிதலின்றி, அந்த தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாக்காய் மூடிக்கொண்டு லயசமாதியைக் கூடும் கிரியா யோகியைப் “பரமாத்மாவைக்

கூடாது, ஜீவபோதத்தைக் கூடும் பித்தன்'' என்று ஆன்மஞானிகள் கூறும்போது, அதில் குற்றம் ஏது உள்ளது? (ஒன்றும் இல்லை என்றவாறு). கம்பமாகிய கட்டுத் தறியில் கட்டத்தகுந்த மத யானையை ஒரு கல்லில் நார் கொண்டு கட்ட முற்படுகின்ற இந்த அகந்தை மன ஜீவ போதப்பித்தர்கள் ஆகாயத்தை வளைத்துப் பிடிக்க முயல்வோராவர்.

அ.ப-ரை: முட்டாக்கு - தலை மூடுசீலை, போர்வை (overall, veil), களிறு - யானை, போதப்பித்தன் - ஜீவபோதத்தைச் சாரும் பித்தன், அம்பரம் - ஆகாயம், புத்திபோய் - அறிவற்று (அறிவிழந்து).

வி-ரை: பிராணயாமத்தால் வாயுவை உள்ளே அடக்கி, அதனைப் போர்வையாக்கி, அதனுள் தாம் மறைந்திருத்தலின், அவர்களால் எவ்வாறு ஆன்மபதத்தை அறிதல் கூடும்? அத்தகையோருக்கு மனமும் பிராணனும் முறையே சூக்ஷ்மமாகவும், தூலமாயாயும் உள்ளபடியாலும், அதனால் 36 தத்துவங்களும் நீங்காதபடியாலும், அந்த 36 தத்துவங்களையும் பொதுவாக ஆன்மாவை மறைக்கும் "தத்துவ முட்டாக்கு" என்றார். இவர்கள் எந்நாளும் ஆன்மாவை அறிதலென்பது அறவேயின்மையினால், ஒரு தூணில் கட்டுவதினால் அடக்க முடியாத யானையைக் கல்லில் கட்டுவதற்கு நாரைப் பயன்படுத்துதலை உதாரணம் காட்டினார்.

மேலும் தமக்குள் உறையும் ஆன்மாவை அறியாது, பிறிதொரு இடத்து இருப்பதாய்க் கருதி, அதனைப் பிடிக்க முயல்வதினால் இவர்களை 'அம்பரத்தை வந்து பிடிப்பார்' என்றார்.

ஆகவே இந்த திருவெண்பாவில் இருவருமே (ஞானியும் கிரியாயோகியும்) முறையே ஆன்மசமாதியையும், லயசமாதியையும் கூடுவராதலின், ஞானிகள் லயசமாதியைக் கடிந்துரைக்கவே அதனைக் கூடும் கிரியாயோகியை

இகழ்நெய்யைப் பரென்றும், அதில் தவறென்றும் லையென்றும் நவின்றார்.

97. நெய்யி நிழல்போ நிழலிற் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவுந் - துய்ய
வொளியோசை யாகி யொடுங்குவதுந் தம்மைத்
தெளியாதார் செய்யுஞ் செயல். 6

ப-ம்: நெய்யில் நிழல்போல் நிழலில் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவும் - துய்ய
ஒளிஒசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத்
தெளியாதார் செய்யும் செயல்.

பொ-ரை: நெய்யில் தோன்றும் நிழலைப்போலும், உருவெளித் தோற்றமாயுள்ள உருவத்தில் புருஷனைப் போலும், உண்மை இருப்புணர்வு இல்லாத அனாதமாக்களில் தற்போத ஜீவத்துவ விகற்பம் (வேறுபாடு) புகுவதும், நாத தத்துவ தரிசனமும் விந்து தரிசனமும் தெளிவாகத் தோற்றுவதும், அவை மீண்டும் ஒடுங்குவதும் ஆன்மபதத்தை அடைந்து தெளியாதவர்கள் செய்யும் செயல்களாகும்.

அ.ப-ரை: விகற்பம் - வேறுபாடு (மாறுபாடு), துய்ய - தெளிந்த, ஒளி - விந்து தத்துவம், ஒசை - நாத தத்துவம், தம்மை - ஆன்மபதத்தை.

வி-ரை: நேரே பார்த்தால் எண்ணெயில் நிழல் தெரிவது போல் நெய்யில் தெரியாது. அதுபோல் உருவெளித் தோற்றத்தில் காணும் உருவத்தில் மனிதனைக் காணமுடியாது. எண்ணெய் போல் தோன்றும் புத்துருக்கு நெய்யில் [just-melted ghee] முகம் பார்த்தாலும் முகத்தின் நிழல் தெரியவே தெரியாது. ஒசை என்பதினால் மந்திர ஜபங்கள், விக்ரஹ ஆராதனைகள் ஆகிய அனைத்தையும் குறித்தார். ஒளி என்பதினால் தியானிக்கப்பட்ட கடவுள்காட்சிகள் அனைத்தையும் குறித்தார். இவையனைத்தும் அனாதமாக்களான கருவி கரணங்களால் உணரப்படுவதால்

பொய்யில் “தோன்றியவை”யென்றும், ஒருகால் தோன்றி மறுகால் மறைவதால் “ஒடுங்குவதும்” என்றும் குறித்தார். நாத, விந்து தரிசனங்கள் மாயையுள் தோன்றுவதால், அவை பொருள் (வஸ்து - ஆன்மா) ஆகாது என்பது பொருளாம். ஆகவே இத்தகைய அனுபவங்கள் “தம்மைத் தெளியாதார் செய்யும் செயல்” என்றார். “தானாயிருத்தலே தன்னை அறிவதாம்” என்னும் ஸ்ரீ பகவானின் வாக்கின்படி (உபதேச உந்தியார், 26) “தம்மை” என்பதினால் ஆன்மவஸ்துவைக் குறித்தார்.

98. சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கியொழிப் பார்போ னுழைவதையு - நீக்கியே கண்ணாடி பார்த்த குரங்கறிவாய்க் காண்பதையு மெண்ணா ரவத்தையறி யில். 7

ப-ம்: சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கிஒழிப் பார்போல் னுழைவதையு(ம்) - நீக்கியே கண்ணாடி பார்த்த குரங்கறிவாய்க் காண்பதையும் எண்ணார் அவத்தைஅறி யில்.

பொ-ரை: ஜாக்ரத்தில் (விழிப்பு நிலையில்) நிற்குண கேவலசமாதியை அடைவதற்காக முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தள்ளி, அவற்றைக்கடந்து செல்லும் ஞானியர் போன்று தாமும் “தத்துவங்களைக் கடந்தோம்” என்று கருதி பிராணவாயுவில் நுழைந்து, மறைந்திருப்போர் தற்போதத்தால் தாம் தியானித்தறியும் பொருளை, குரங்கு கண்ணாடியில் கண்ட தன் நிழலுருவை மற்றோர் குரங்கென்று மெய்யாகக் கருதுவதுபோல், மெய்ப்பொருளாய்க் (ஆன்மாவாய்) காண்பர். ஆனால் ஞானியரோசுத்தாவத்தையில் அருள்மயமாய்த் தம்மை உணர்ந்து நிற்பாராதலின், எதிரிட்டவை எல்லாம் பொய்யென அறிந்து, அவற்றை மெய்யென எண்ண மாட்டார்கள்.

அ.ப-ரை: சாக்கிரம் - விழிப்பு நிலை (*waking state*), கேவலம் - கேவல சமாதி, நூக்கி - தள்ளி, அவத்தை - ஆன்மநிலை.

வி-ரை: நித்திரையில் முயற்சியின்றி எல்லா ஜீவர்களும் அனுபவிக்கும் ஆன்மானந்தத்தை விழிப்புநிலையிலும் அடையவேண்டி, முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்கி கேவல சமாதியில் நிலைபெற்ற ஞானியரை “சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்” என்றார். ஆன்ம விசார ஞானத்தால் தத்துவங்களை நீக்காமல், பிராணயாமத்தால் அவற்றைக் கடந்து செல்பவரை “தத்துவங்களில் நுழைவதையும் நீக்கியவர்” என்று குறிக்க “ஒழிப்பார் போல் நுழைவதையும் நீக்கியே” என்றார்.

அவ்வாறு தத்துவங்களற்றுக் கேவலமாய் நிற்கவும், ஆங்கே லயசமாதி கூடி, அதுவே ஆன்மாநுபூதியென மயங்குவராதலின், அந்தநிலையை கண்ணாடியில் பார்க்கும் தன் பிம்பத்தையே மற்றொரு குரங்காய் நினைத்து கொள்ளும் குரங்கின் அறியாமைக்கு ஒப்பிட்டார்.

மேலும் சகல, கேவலங்களை நீக்கி சகஜான்ம நிர்விகல்ப சமாதியில் ஒன்றுகலந்த ஆன்மஞானியர் பிராணயாமத்தில் மட்டுமன்றி, மற்றெவ்வாற்றானும் கிரியா யோகிகள் எதிரிட்டுக் கருதிய பொருளை மெய்ப்பொருளாகக் கருத மாட்டாரென்பதை வலியுறுத்திக் கூறவே “எண்ணார் அவத்தை அறியில்” என்றார். இங்கே “அவத்தை” தூரியாதீத ஆன்ம நிலையைக் குறித்து நின்றது.

**99. உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ
விபரீத மோபழக்கோ வேரோ - தபசிநீ
கண்முடா விண்முடத் தேடுங் கவுசனேபோ
லெண்முடா யோக மிதுவென்.**

8

ப-ம்: உபதேசப் பித்தோ உபமானப் பித்தோ
விபரீதமோ பழக்கோ வேரோ - தபசிநீ

கண்மூடா விண்மூடத் தேடும் கவுசனைப்போல்

எண்மூடா யோகம் இது என்.

பொ-ரை: உனக்கு தவறான போலிக்குருமார்கள் எவராகிலும் கூறியதினால் ஏற்பட்ட உபதேசப் பித்தோ? சாத்திரம் கூறுவதினால் ஏற்பட்ட உபமானப் பித்தோ? அல்லது உன்னிடமிருந்தே பிறந்த விபரீத புத்தியோ? அன்றி பழக்க தோஷத்தால் வந்ததோ? அஃதன்றிப் பிறர் செய்வது கண்டு தான் செய்தல் போன்று வேறு ஏதாவது வழிமுறைகளினால் உண்டானதோ? பிராணாயாமம் செய்வதனால் தவவேடம் பூண்டு தவசிபோல் தோற்றமளிக்கும் நீ அந்தத் தவத்திற்குரிய ஞானயோகம் புரியாது, விண்ணை மூடக்கண்ணை மூடாது, அந்த விண்ணை மூடி மறைக்குமளவிற்கு ஒரு பட்டுவிரிப்பைத் தேடும் மூடனைப் போல், எண்ணங்களை மூடாது (அழிக்காது), பிராணனை மூடும் யோகம் இத்தென்கொல்? (இஃதென்ன அறிவீனம் என்றவாறு).

அ.ப-ரை: கவுசம் - பட்டுத்துணிப் பரப்பு, (ஸம்ஸ்கிருதச் சொல்). இதுவே இப்போது 'கொசாம்' எனப்படுகிறது. ஒரு பொருளை உள்வைத்து, அது மறையும்படிக்கு மூடிக்கட்டப்படும் மேற்கட்டு (wrapper, cover, envelope), எண்மூடா யோகம் - எண்ணங்களை வெளியே வரவிடாமல் மூடி அழிக்காத பிராணாயாம யோகம்.

வி-ரை: பிராணாயாமத்தால் கிட்டும் லய சமாதிப் பித்தைப் பற்பல விதங்களில் மிகக் கடுமையாகச் சாடுகிறார் ஆசிரியர். பிராணாயாமத்தால் முக்தி கிஞ்சித்தும் இல்லையென்பதைக் கூறவே அது விண்ணை மூட ஒரு உறையைத் தேடும் மூடத்தனம் என்கிறார். மனோநாசம் ஒன்றே ஆன்மஞானத்திற்கு வழிகோலுமாகலின் அதை சாதித்துத் தராத பிராணாயாம யோகத்தை எண்ணங்களை மூடாத அல்லது அழிக்காத "எண்மூடா யோகம்" என்றார். பிராணாயாமம் புரிபவர் உண்மைத் தவம் புரிபவரல்லர்; தவசிகளைப்போல்

தோற்றமளிக்கும் வேடதாரிகளையென்று பரிகாசம் செய்யவே “தபசிநீ” என்று இகழ்ந்துரைத்தார்.

100. வாலே முகமாய் வரவானே ஏறினான்

போலேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும் - சாலப்

பெருஞ் சிரிப்பாந்தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத்

தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.

9

ப-ம்: வாலே முகமாய் வரவானே ஏறினான்

போலேஉன் போதமோ போய்த்தீண்டும் - சாலப்

பெருஞ் சிரிப்பாந்தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத்

தெரிஞ்சிருக்கத் தேடும் செயல்.

பொ-ரை: தான்கருதிய ஊருக்குச் செல்லதலைப்புறத்தை விட்டு வால் பக்கமாய் சிறந்த யானைமேல் அமர்ந்து சவாரி செய்ய முயற்சிப்பவனைப் போன்று, ஆன்மபோதத்தை அடைவதற்காக, அதை நோக்கி முற்பக்கம் செல்வதை விடுத்து, உன் ஜீவபோதத்தை முன்னிட்டுப் பிற்பக்கமாகச் சென்றால், அந்த ஜீவபோதமோ ஆன்மபோதத்தைத் தீண்டுவது? இந்த வால்புற சவாரி எவ்வாறுள்ளதென்றால், தன்னை கணநேரமும் விடாது பற்றி, அதன் இஷ்டப்படி ஆட்டுவிக்கும் பேயை ஒருவன், அது எங்கு உள்ள தென்று தேடும் அறியாமையைப் போன்றதேயாகும்; மேலும் பெரும் நகைப்பிற்குரியதாகும்.

வி-ரை: தொண்ணூற்றொன்பது சதவிகித மாந்தர் தம் அகந்தையை அறிவதில்லை. அதுவோ அல்லும் பகலும் விடாது அதன் விருப்பப்படி அவர்களை ஆட்டுவிக்கிறது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தவரே ஆன்மிகப் பாதையில் அடியெடுத்து வைக்கின்றனர்; அகந்தை எங்கு உள்ளதென்று தேடிக்கண்டுபிடித்து அழிக்க முயல்கின்றனர். இது யானைமீது வால்பக்கம் ஏறி அமர்ந்து சவாரிசெய்ய முயற்சிப்பதைப்போன்று நடவாத காரியமென்கிறார். அகந்தையின் அட்டகாசங்களினால் மிகவும் துன்புற்று வருந்தியபோதும், அதனை வைராக்கியத்தால் விட்டு

விலகாமல், அதனை அழிப்பதற்காக அதைத் தேடுவது, ஒருவன் தனக்கு நன்கு தெரிந்த பொருளை மீண்டும் தேடுவதை ஒக்குமாதலால், அந்தச் செயலை பெரும் நகைப்பிற்குரிய தென்றார். இவ்வாறு கூறுவதினால் பந்த - முக்திகளின் ஊடே கணமும் நீங்காதிருந்து சந்ததம் ஜீவரைக் காப்பாற்றும் ஆன்மாவை அறிய முயற்சிப்பதே யானையின் முன்பக்கம் அமர்ந்து செய்யும் சவாரி என்பதைக் குறிப்பால் கூறினார். எனவே ஆன்ம ஞானத்தை அடைவதே அகந்தை நாசத்தை முற்றுவிக்குமென்பதும், இரண்டும் ஏகதேசம் நிகழ்வதென்பதும் தாத்தாரியமாம். ஐம்புலசுகங்களை நாடுவது ஜீவபோதத்தை முன்னிட்டு யானைமேல் வால்புற சவாரியையும், அவற்றை விடுத்து வைராக்கிய புருஷராய் ஆன்மாவை நாடுவது யானைமேல் தலைப்பக்க சவாரியையும் குறித்து நின்றன.

அ.ப-ரை: வரஆனை-சிறந்த யானை.

101. குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கைகத்திக் கூட்டை
மறந்தழைத்தாற் தூக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர்
தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை
யுன்னி லொளித்துவிடா தோ.

10

ப-ம்: குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கைகத்திக் கூட்டை
மறந்து அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர்
தன்னை அழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை
உன்னில் ஒளித்துவிடா தோ.

பொ-ரை: துடையைத் தட்டிக்கொண்டு, குறட்டை விட்டு, உடம்பை மறந்ததாகப் பாவித்து, தூக்கத்தை வாவென்று அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ? அந்தோ! வெறுங் கெடுவீர்! தற்போதத்தை அழித்து எழும் சச்சிதானந்த ஆன்ம போதத்தை ஜீவபோதத்தால் உணர முற்படின், அது தன்னை உனக்குள் ஒளித்துக்கொண்டு விடாதோ? (அவ்வாறு ஒளித்துக்

கொள்வதினால் ஜீவபோதம் ஆன்மபோதத்தை உணர்வதென்பது என்றுமே இயலாது என்றவாறு).

அ.ப-ரை: குறங்கு குத்திக் கொண்டு - தொடையைத் தானே தட்டிக்கொண்டு, குறோக்கை - குறட்டை, கூடு - தேகம். தொடையைத் தட்டித் தட்டித் தூக்கத்தைக் குழந்தைக்கு வருவிப்பர். தொடையை விடாமல் தட்டினால் தூக்கம் வரும் என்பது கருத்து.

வி-ரை: உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவனைப்போல் செயலெல்லாம் காட்டிக் கொண்டு, உண்மையில் உறங்காதிருப்பவனைப் போன்று, ஏகாந்தத்திலிருத்தல், ஆசனங்கள் பயில்தல், அசைவற்றிருத்தல் முதலிய ஞானியரின் செய்கைகளைச் செய்து கொண்டு, ஆனால் ஆனந்த ஞான நித்திரை செய்யாமல் தற்போதத்தொடு இருக்கும் போலிக்குருமார்களை இந்தத் திருவெண்பாவில் சுட்டிக் காட்டினார்.

(பாடபேதம் : சச்சிதா நத்தத்தை)

102. மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட
தெனவாய்ப் பறையறையி லென்னு - நினைவதெலாஞ்
சாக்கிரப்பொய் தானுந் தனியனலன் றற்பரமு
நீக்கமற்ற பூரணமென் னில்.

11

ப-ம்:

மன(ம்)வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவை மாண்டது எனவாய்ப் பறைஅறையில் என்னு(ம்) - நினைவதெலாம் சாக்கிரப்பொய் தானும் தனியன்அலன் தற்பரமு(ம்) நீக்கமற்ற பூரணம் என்னில்.

பொ-ரை: ஜீவாத்மா பரமாத்மாவினின்று வேறுபட்டுத்தனித்து விளங்காது; பரமாத்மாவோ ஜீவாத்மாவை விட்டு நீங்காது உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரண வஸ்து ஆகும். எனவே மனோ, வாக்கு, தேக அளவில் தம்மை வருத்திக் கொண்டு, ஞான சமாதியைப் பெற்றதுபோல் நடித்து, பரமாத்மா

அளவிடப் பயன்படும் அனைத்து அளவுகளையெல்லாம் கடந்ததென பிறருக்கு உரக்கப் பறையறிவிப்பதினால் எவருக்கு என்ன பயன் உண்டாகும்? உண்மையில் மனத்தின் மூலமாக நினைத்து, உணர்ந்து, விழிப்பு நிலையில் அறிவதெல்லாம் பொய்யென அறிவாயாக! தற்பரமாகிய பரமான்மா நீக்கமற்ற பூரண வஸ்துவாகையினால், தானாகிய ஜீவான்மாவும் தனித்து விளங்குவதல்ல.

அ.ப-ரை: மாய்ந்து - வருத்தி, சாக்கிரம் (ஜாக்ரம்) - விழிப்பு நிலை, காயம் - தேகம், தானும் - ஜீவான்மாவும், தற்பரம் - பரமான்மா, என்னில் - என்பதினால்.

வி-ரை: மனத்தால் வருந்துவது மனத்தின் தூல ரூபமான வாயுவை உள்மறித்தல் (பிராணாயாமம் செய்தல்), வாக்கால் வருந்துவது சாத்திரங்களைத் தானும் ஓதி, பிறருக்கும் உபதேசம் செய்தல், தேகத்தால் வருந்துவது ஆசனங்கள் கட்டல், ஓளடதம் புசித்தல் ஆகியவை ஆகும். இவையனைத்தையும் செய்து, தம்மை மிகவும் வருத்திக்கொண்டு, இந்தக்கலைகளில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்று, அதேசமயம் ஆன்ம ஞானத்தை அடையாது, ஊருக்கு உபதேசம் செய்வதினால் பயனில்லை என்கிறார். ஆன்மாநுபூதி பெறாது, எல்லையற்ற பரமான்மவஸ்துவை அளவிடல் அசாத்யம் என்று பேச்சளவில் கூறித்திரிவது வீணையெனக் கூறவருவார் “(ஆன்மா) அளவை மாண்டதென வாய்ப்பறை அறையில் என்னும்?” என்றார். விழிப்பு நிலையிலே (waking state) மனம் அறிவதெல்லாம் ஒரு அளவிற்கு உட்படுவதினால் பொய்மை அனாத்மாவேயன்றி, மெய்ம்மை ஆன்ம அறிவு ஆகாதென்பார் “நினைவதெலாம் சாக்கிரப் பொய்” என்றார்.

ஒப்பு (1): அறிவுறும் தன்னை அறியாது அயலை
அறிவது அறியாமையன்றி - அறிவோ

ஒப்பு (2): அறியும் அது உண்மை அறிவாகாது
- உள்ளது நாற்பது, 11, 12, ஸ்ரீபகவான்

அளவை என்பது காட்சி, அநுமானம், ஆகமம் முதலியனவற்றையும் குறித்து நிற்கும். அத்தகு அளவைகள் மாண்டது ஆன்மாவும் ஜீவபோதமும் இரண்டற்று விளங்கும் அநுபூதி நிலையாகும். இதனை அனுபவத்தில் அறியாது, அளவை மாண்டதென்று வெறுமனே ஊருக்கு உபதேசிப்பதினால் பயன் என்னவோ என்பார் “வாய்ப்பறை அறையில் என்னும்” என்னும் மற்றொரு பொருளும் காண்க. ஜாக்ரம் (விழிப்பு நிலையில் மனம் அறிவதெல்லாம்) பொய் என்பதினால், அதன் ஒரு பகுதியான ஜீவான்மாவும் தனித்துவப்பட்ட இருப்புணர்வு கொண்டதல்ல. ஏனெனில் தற்பரமாகிய பரமான்மா எங்கும் நிறைந்து நீக்கமற்று பூரணப் பொருளாக விளங்குவதினால் என்கூற வருவார் “தானும் தனியன் அலன் தற்பரமு(ம்) நீக்கமற்ற பூரணம் என்னில்” என்றார்.

103. வாயுமனங் கண்ணசையா வாறடக்கி மக்கினமாய்
நீபுதைந்து போய்க்கூட நீதியோ - காயத்துக்
குட்புறம்பாய் நீதானாய் உண்டில்லை யாயதற்கு
மப்புறமாய்த் தாக்குற்றதை.

12

ப-ம்: வாயுமனம் கண்ணசையா வாறு அடக்கி மக்கினமாய்
நீபுதைந்து போய்க்கூடல் நீதியோ - காயத்துக்கு
உள்புறம்பாய் நீதானாய் உண்டில்லை யாய் அதற்கும்
அப்புறமாய்த் தாக்குற்றதை.

அந்வயம்: காயத்துக்கு உள்புறம்பாய் நீதானாய் உண்டில்லையாய்
அதற்கும் அப்புறமாய் தாக்கு அற்றதை வாயு மனம்
கண்ணசையாவாறு அடக்கி மக்கினமாய் நீபுதைந்து போய்க்
கூடல் நீதியோ?

பொ-ரை: தேகத்திற்கு உள்ளும் வெளியும் (கடாகாசம்
போன்று) நீ ஆன்ம வஸ்துவாகவும், ஜீவபோதம் சிறிதுகூட

இல்லாதவனாகவும், மேலும் இந்த இரண்டு நிலைகளையும் கடந்து, பந்த - முக்திகள் எதுவும் தோன்றாத விதேக முக்தனாய் சுகாதீதப்பட்டு, அந்த ஆன்ம சுகமயமாகவே ஒன்றோடும் தாக்கற்று உன் உண்மை இயல்பு விளங்கவும், வாயுவும், மனமும், கண்ணும் சிறிதும் அசையாதவாறு அடக்கி, பிராணாயாமத்தால் லயசமாதியில் மூழ்கி, அதனோடு கூடியிருத்தல் நியாயமாகுமோ?

அ.ப-ரை: மக்கினம் - மூழ்குதல், தானாய் - "தான்-தான்" என்று தழைக்கும் தற்பரமாய் (ஆன்மாவாய்)

104. ஒட்டா திருக்கவென்ற லொட்டா துறக்கமாஞ்
சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தாந் - துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீ ரிதென்ன நிலை.

13

ப-ம்: ஒட்டா திருக்கவென்றால் ஒட்டாது உறக்கமாம்
சுட்டா துஇருக்கின் சுடர்க்கொழுந்தாம் - துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீ ர்இதென்ன நிலை.

பொ-ரை: பிராணாயாம யோகாப்பியாசத்தால் கருவிக் கரணங்களின் தாக்கற்று லயசமாதியில் அழுந்தி நின்றால் ஆன்ம யோக நித்திரை கிட்டாது. எதிரிட்டு மற்றொன்றை அறியும் சுட்டறிவு (அகந்தை) அழியின், ஆன்ம ஒளி உள்ளத்தில் தோன்றும். அவ்வாறு செய்யாமல், அகந்தை மனத்தொடு வாயுவையும் பிராணாயாமத்தால் உள்ளே நிறுத்தி, லயசமாதியிலேயே கவனத்தை வைப்பீர்! இதனால் ஆன்மாநுபூதி ஒருக்காலும் இல்லை. இதென்ன நீவிர் கொள்ளும் விபரீத நிலை! (இதை உடனே கைவிடுங்கள் என்றவாறு).

அ.ப-ரை: துட்டமனம் - துஷ்டமனம்.

வி-ரை: ஐம்புலக் கருவி, கரணங்களொடு ஒட்டாது, பற்றற்றிருக்கவே பிராணாயாமம் பயின்று லயசமாதியைச்

சார்வர். இது 'அஞ்ஞான உறக்கமேயன்றி வேறன்று' எனினும் அமையும். "சுட்டாது இருக்கின்" என்றதனால் எதிரிட்டு எதனையும் சுட்டியறியும் "சுட்டறிவு" அழிந்த நிலையைக் குறித்தார். துஷ்ட மனம் என்று அகந்தை மனத்தை ஆசிரியர் கூறுவதுபோலவே, தாயுமானவரும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: இறப்பும் பிறப்புமாய் பொருந்த - எனக்கு
எவ்வணம் வந்ததென்று எண்ணி யான்பார்க்கில்
மறப்பும் நினைப்புமாய் நின்ற - வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி

ஆன்ம அறிவை அடையவொட்டாமல் தடுத்து நிற்பதினால் அகந்தை மனத்தை வஞ்ச மனம் என்றார். (வஞ்ச மனம் - நல்லது செய்வது போல் காட்டி ஏமாற்றும் மனம்)

பிராணயாமத்தால் வாயுவை உள்மறித்து நிறுத்தினால் மனமும் அசைவற்று நிற்குமெனின், அவ்வாறு அடக்கப்பட்ட மனத்தின் இயல்பு பற்றி அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் விவரிக்கிறார்.

105. கூட்டிற் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தாமனத்தை
யாட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார் - காட்சியறச்
சும்மா விருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி
சம்மானை பம்பரங்கா ணும்.

14

ப-ம்: கூட்டில் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தா(ம்)மனத்தை
ஆட்டிப் பிடித்து ஆர்அடக்குவார் - காட்சியறச்
சும்மா இருக்கில் அசையாது சுற்றுவிறிசு
அம்மானை பம்பரம் காணும்.

அன்வயம்: அசையாது காட்சியறச் சும்மா இருக்கில் சுற்று விறிசு, அம்மானை, பம்பரம் காணும், கூட்டில் குரங்கை, நிழல் கோரணிக் கூத்தாம் மனத்தை ஆட்டிப் பிடித்து ஆர் அடக்குவார்?

காண்- அசை, உம் - இசைநிறை உம்மை.

பொ-ரை: ஆன்மதரிசனம் செய்யாது, உலகாதி ஐம்புல விஷய வாசனையறிவுதனை மாத்திரம் விலகச் செய்யும் பிராணாயாம யோகாப்பியாசத்தால் வாயுவை நிறுத்துவதால் மனத்தை அடக்கிவிடின், அத்தகைய மனம், பிடித்து அசைக்காவிடினும் தானே சுற்றுகின்ற விறிசு போலும், எறிந்து பிடியாது தானே சுழலும் அம்மானை போலும், ஆட்டாது ஆடும் பம்பரம் போலும்தானே எழுந்து, சுழன்று, குதித்து கூட்டில் அடைபட்ட குரங்கு போன்றும், நிழலாட்டத்தில் கோமாளி ஆடும் கூத்தைப் போன்றும் ஆட்டம் போடும். அப்படிப்பட்ட மனத்தை எவரே அடக்கி ஆள்வர்?

அ.ப-ரை: விறிசு - ஒருவகை வாணம் (பட்டாசு வகைகளில் ஒன்று) விறிசு விடுதல் - விறிசு வாணத்தை விண்ணோக்கிவிடல், கோரணி - கோமாளி (*Buffoon*), கோரணிக் கூத்து - கோமாளியின் கேலிக்கூத்து (கோமாளிக் கூத்துக்குப் பொருள் இல்லை; முறை இல்லை), காட்சி - உலகாதி ஐம்புல விஷயக் காட்சி, சும்மா இருக்கினும் - விறிசு, அம்மானை, பம்பரத்தை சுழல விட்டவன் சும்மா இருப்பினும் விறிசும், அம்மானையும் பம்பரமும் சுழன்றுக்கொண்டே இருப்பது, அம்மானை - பந்துகள் சில வானத்தில் உயர்வதும், சில கீழே விழுவதுமாக விளையாடப்படும் ஒருவகை மகளிர் விளையாட்டு (*Girls' game of keeping number of balls in the air, some rising while others keep falling*).

வி-ரை: ஒரு உடலைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டு சேட்டித்தலின், மனத்தைக் "குரங்கு" என்றும், உடலைக் "கூடு" என்றும் கூறினார்.

மேலும் மனத்தின் இயல்பை விறிசு, அம்மானை, பம்பரம் ஆகிய மூன்று உதாரணங்களைக் காட்டி விளக்குகிறார். விறிசு, அம்மானை, பம்பரம் ஆகியவற்றை விடுபவர் விட்ட பின்பு எதுவும் செய்யாமல் இருப்பார். ஆனால் அவர் விட்ட

விறிசு அம்மாளை, பம்பரம் ஆடிக் கொண்டிருக்கும்.

1) விரைந்து வானத்தை நோக்கியெழுந்து தானே பன்முகமாய்ச்சிதறும் “விறிசு” போன்றதென்றார்.

2) ஒருவர் எறிந்து பிடியாது, தானே சுழன்று, வானத்தில் குதித்து குதித்து எழுவதினால் “அம்மாளை” என்றார்.

3) சுழற்றுபவர் இல்லாமலேயே ஒரு கணத்தில் அநேக முறை தானே சுழல்வதினால் “பம்பரம்” என்றார்.

திரையில் நிழற்காட்சியாகத் தோன்றும் காட்சியைக் கைகளினால் கட்டிப் பிடிக்க முடியாதது போன்று மனத்தின் ஆட்ட அசைவுகளை அறிவதேயன்றி, அறிந்து கட்டி நிறுத்த இயலாதென்பதனால் “நிழற்கோரணிக் கூத்து” என்றார்.

மனம் பிராணயாமத்தால் அடக்கப்பட்டாலும் வெளியே நன்கு புலப்படும்படியாகத் தூலமாக செயல்படுவதை “கூட்டில் குரங்கின் அசைவு, மற்றும் நிழற் கோரணிக் கூத்து” என்றார். பின்பு அந்த மனமே மேலும் அடங்கினாலும், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் சூக்ஷ்மமாகச் செயல்படுவதை விறிசு, அம்மாளை, பம்பரம் ஆகியவற்றின் அசைவிற்கு ஒப்பிட்டார்.

இதனால் மனோநாசமே ஆன்ம ஞானமேயன்றி, மனத்தை அடக்குவதினால் (மனோலயத்தினால்) ஆன்மஞானம் ஒருக்காலும் இல்லையென்பதை திடம்பட இந்தத் திருவெண்பாவில் எடுத்துரைத்தார்.

106. பற்றாத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்ற லென்னாகக் கலக்காது - சற்றே நீ
தீண்டிவிடிற் றுன்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடி னீசிவமா வை.

15

ப-ம்: பற்றாத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்றால் என்னாகக் கலக்காது - சற்றே நீ
தீண்டிவிடில் தான்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடி னீசிவமா வை.

பொ-ரை: பிராணாயாமத்தால் மனத்தை ஐம்புல உலகாதி விஷய வாசனைகளிலிருந்து விடுவித்து, கருவிகரணங்களைப் பற்றாது இருந்தபோதும், முன்னம் அவற்றைப் பற்றியிருந்த பழக்க தோஷத்தால், அவை உன்னை ஏன் கலக்கி, மயங்கச் செய்யாது? சற்று அவற்றைப் பற்றுதலே பிறப்பும், அவற்றை விடுதலே இறப்புமாகும். இவ்வாறு அவற்றை பற்றுதலும், விடுதலும் செய்யும் உன்னுடைய தற்போதம் அழிந்தால், நீ சிவமாகிய ஆன்மவஸ்து ஆவாய்! அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: என்னாக - ஏன்?, தீண்டுதல் - பற்றுதல், விடில் - விடுதல், கலக்குதல் - தடுமாற வைத்தல், மயக்குதல்.

வி-ரை: வாயுவை அடக்கி, மனத்தை ஒன்றையும் கருதாது லயசமாதியில் செயலற்றிருக்கச் செய்தாலும், முன்னம் உலகாதிசுகங்களை அனுபவித்த காரணத்தால், கட்டுண்ட மனம் விடுபடும்போது மீண்டும் வாசனைவயத்தால் அலைபாயும். அதனால் பாவ, புண்ணியங்களைச் சம்பாதித்து செனன - மரண சம்சார சுழலில் அகப்பட்டு பற்பல பிறவிகளை மீண்டும் மீண்டும் அடையும். ஆகவே மனோநாசமே ஆன்மாநுபூதியில் சேர்க்குமேயன்றி, மனத்தை அடக்கி, கட்டுப்படுத்தும் பிராணாயாமயோகம் அல்ல என்பார் “மாண்டுவிடில் நீ சிவமாவை” என்றார்.

107. அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்
விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்
தராசி னுனிபோற் சமாதிவரின் ஞான
விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.

16

ப-ம்: அறிவாய் இரீர்மயக்கம் ஆகாது அசையில்
விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்
தராசின் நுனிபோல் சமாதிவரின் ஞான
இராசன்உமக்கு ஒப்பார் எவர்.

(பிரியா என்பது எதுகைக்காக 'பிறியா' என்று

வல்லினமாயிற்று; வலித்தல் விகாரம்.)

பொ-ரை: ஆன்ம அறிவாய் ஸ்திரமாய் இருப்பீர்; உமக்கு ஜீவபோத மயக்கம் பொருந்தாத ஒன்று ஆகும். மாறாக, ஆன்ம நிலையிலிருந்து அசைந்து நழுவினீரேல், உம்முடைய மனம் விறிசு வாணம் போல் மேலெழுந்து உலகாதி விஷயங்களில் பன்முகமாய்ச் சிதறி விகற்பமுறாதோ? (உறும் என்றவாறு). தராசின் நுனி ஆடாது, அசையாது நேர் நிற்பது போல் ஆன்மபோதம் தலைப்பட்டு, ஆன்மவஸ்துவாய் நீ ஆடாது, அசையாது, திடமாய் சகஜ நிஷ்டை கூடி இருப்பாயாகில், ஞானப் பேரரசனும் உமக்கு ஒப்பார் எவர் உளர்?

அ.ப-ரை: பிரியா - நடுநிலை பிரியாது, அறிவு - ஆன்மஞானம், விகற்பம் - i) வேறுபாடு, ii) சவிகற்பக் காட்சி (Differentiated knowledge).

108. நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுடுத்தொழிலுங்
காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தா - ரார்க்குமிது
போகாமனாதி புதைக்குநிழல் போலாநீ
யாகாயம் போற்பா ரறும்.

17

ப-ம்: நீர்க்குப் பதமும் நெருப்புச் சுடும் தொழிலும்
காற்றைச் சலிக்கவும் ஆர்கற்பித்தார் - ஆர்க்கும் இது
போகாமனாதி புதைக்கு(ம்) நிழல் போலா(ம்) நீ
ஆகாயம் போல் பார் அறும்.

பொ-ரை: நீருக்கு குளிர்ந்து பதம் செய்யும் தன்மையும், நெருப்பிற்கு சுடும் குணமும், காற்றிற்கு சதா அலையும் தன்மையும் கற்றுக் கொடுத்தவர் எவர்? அவற்றுக்கு இக்குணங்கள் இயல்பாக இருப்பதைப்போல், மனத்திற்கு ஒரு பொருளைப் பற்றும் தன்மையும், புத்திக்கு அந்த பொருள் இத்தன்மையதென்று நிச்சயிக்கும் திறமையும், அகங்காரத்திற்கு அது நிச்சயித்த பொருளை அபிமானிக்கும் குணமும், சித்தத்திற்கு அபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும்

குணமும் இயல்பாதலினால், இந்த மனமாதி அந்தக்கரணங்களை நீக்குவது எளிதல்ல. நிழலைப் புதைக்கக் குழிதோண்டி அந்த நிழலைப் புதைத்து மேலே மண்ணைப் போட்டாலும், அந்த மண்மேல் நிழல் எழுவதுபோல், அந்தக்கரணங்களை தற்போதத்தால் அடக்குந்தோறும், மீண்டும் அவை மேன்மேலும் எழும். ஆயின், எவ்விதம் தான் நீக்குவது என்று கேட்பாயேயாகில், தேகத்தை மண்குடமெனக் கருதி, குடத்திற்குள்ளும் வெளியேயும் ஆகாயம் ஒன்றே நிறைந்து விளங்குவதை ஊனக் கண்ணால் கண்டு அறிவதைப்போலே, ஆன்ம போதமே உடலுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் நிறைந்திருப்பதை அனுபவத்தால் உணர்ந்து தெளிவதே தற்போத அந்தக்கரணசேட்டைகளை நீக்கும் உபாயமாகும்.

வி-ரை: நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகியவற்றின் இயற்கைக் குணங்களை மாற்ற ஜீவபோதத்தால் இயலாததுபோல், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனப்படும் அந்தக்கரணங்களின் இயற்கை குணங்களையும் ஜீவபோதம் மாற்றவோ, நீக்கவோ சக்தியற்றதென்றார்.

இதனால் அந்தக்கரணம் ஐம்பொறிகள் மூலமாக பிரபஞ்ச வெளிவிஷயங்களை நாடி பஹிர்முகப்படும்போது, தற்போத முயற்சியாம் பிராணாயாமத்தால் அடக்கினால், பிராணாயாமக் கட்டு அவிமும் காலங்களில் அவை மேலும் அதிக சக்தியோடு எழும். ஆகையால், உள்ளேயும், வெளியேயும் அகண்ட ஆன்ம வஸ்துவை அனுபவத்தால் உணர்ந்து அறியும் போது, அந்தக்கரணங்கள் செயலற்று அடங்குமென்பது தாத்தரியமாம்.

109. மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை

யெண்ணி லளந்தறிய வெய்துமோ - வுண்மையைநீ

யுண்டென்னி லோர்வார்த்தை யுண்டல்லா

துன்னொழிவைக்

கண்டறியி லன்னியமாங் காண்.

ப-ம்:

மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை
எண்ணில் அளந்தறிய எய்துமோ - உண்மையை நீ
உண்டுஎன்னில் ஓர்வார்த்தை உண்டுஅல்லாது உன்ஒழிவைக்
கண்டுஅறியில் அன்னியமாம் காண்.

பொ-ரை: மண்ணகம், வானகம் ஆகிய இரண்டையும் நீட்டல்
அளவையாலும், மலையை எடுத்தல் அளவையாலும், கடலை
முகத்தல் அளவையாலும் இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியக்
கூடுமோ? அதுபோல் ஆன்ம வஸ்துவை உண்டு என்று
ஜீவபோத சக்தியைக் கொண்டு கூறினால், அது சொல்லளவில்
(அநுபவமின்றி) கூறப்படும் ஒரு வார்த்தையாக மிஞ்சும்.
மேலும் பிராணயாமத்தால் லயசமாதியில் தற்போத அகந்தை
மனத்தை செயலற்றதாக்கி ஒழித்து, அந்த ஆன்ம வஸ்துவை
அறிய முயற்சித்தால் ஆன்ம வஸ்துவோ உனக்குப் பிடிபடாமல்
அன்னியப்பட்டு வெகுதூரத்திற்கு விலகும்.

வி-ரை: ஜீவபோதத்தால் சிறிது அளவிடப்படும் மண், மலை,
கடல், வானம் ஆகியவையே முற்றும் அளவிடப்படாது மிஞ்சி
நிற்குமெனில் அண்டாண்ட கோடி சராசரங்கள் அனைத்திலும்
நிறைந்து விளங்கும் ஆன்ம வஸ்துவை ஜீவபோதத்தால், அது
எவ்வளவுதான் லயசமாதியில் செயலற்றுப் போனாலும்,
அளவிடல் அசாத்யம் என்பதை இந்தத் திருவெண்பாவில்
மீண்டும் வலியுறுத்தினாயிற்று.

110. உதித்தொடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மென்னு
துதிப்பை யுதிப்பா லொடுக்கிற் - பதைத்தெழுந்த
பந்தன்றோ சாட்சியைப்போற் பார்வேர் பறித்தமரங்
கொந்தலர்ந்து காயாதொக் கும்.

19

ப-ம்:

உதித்துஒடுங்கும் பொய்க்கார் உபாதானம் என்னுது
உதிப்பை உதிப்பால் ஒடுக்கின் - பதைத்துஎழுந்த

பந்து அன்றோ(?) சாட்சியைப்போல் பார்(!)வேர் பறித்த மரம்
கொந்து அலர்ந்து காயாது ஒக் கும்.

பொ-ரை: ஆகாயத்தில் தோன்றி மறையும் மேகம் போலும், உண்மை இருப்புணர்வு இல்லாவிட்டாலும் இருப்பது போல் தோன்றும் அனாத்மாக்களாகிய உலகாதி விஷய வாசனைகள், அவற்றை மெய்யெனக்காட்டிக் கொடுக்கும் கருவி கரணங்கள் ஆகியவை அனைத்தையும் ஆன்மஞானத்தால் பொய்யெனத் தள்ளி நீக்காது, அவற்றை மெய்யெனக் கருதி, பிராணயாமத்தால் அடக்கினால், அவை அடிக்குந்தோறும் விரைந்து எழும் பந்து போல் ஆகாவோ? அந்த பந்தைக் கரத்தால் அடிக்காது விடுத்தால், அது செயலற்று நிலத்தில் கிடக்குமாதலால், கருவி கரணங்களோடு உள்ள தொடர்பை அறுத்து சாட்சியைப் போல் அவற்றினின்று நீ நீங்கினால், வேரைப் பறித்த மரத்திலுள்ள பூங்கொத்து மலர்ந்து காய் ஆகாமல், உலர்ந்து அழிவதைப் போல் கருவி கரணங்கள் செயலற்றுப் போகும்.

அ.ப-ரை: கார் - மேகம், உபாதானம் - முதற்காரணம் (as clay in the pot), (இங்கே உலகமும், அது அளிக்கும் உலகாதி விஷய வாசனை சுகங்களும்,) உதிப்பை - கருவி கரணங்களின் எழுச்சியை, உதிப்பு - ஜீவபோதம் (இங்கே ஜீவபோத முயற்சியாகிய பிராணயாம யோகம்), கொந்து - பூங்கொத்து.

வி-ரை: ஜீவபோத எழுச்சியினால் பிராணயாம யோகம் பயிலப்படுவதால் ஜீவபோதத்தை 'உதிப்பு' என்றார். 'உபாதானம்' என்பது முதற்காரணமாகிய உலகக்காட்சி என்றாலும், உலகிற்கு உண்மை இருப்பின்மையால் 'மாயை'யை குறித்து நின்றது. கருவிக் கரணங்கள் ஜீவபோதம் என்னும் நீர் இருப்பின் துளிர்ந்தும், அது இல்லையெனில் இறந்தும் போவதால் "வேர் பறித்த மரம்" என்றார்.

111. சுட்டுப்போ தங்கமுன்ற சுத்தமரை மாத்திரையில்
மட்டுத்தா னற்றநிட்டை வாய்க்குமேற் - கெட்டேன்
றலைச்செய்யு மாநந்தஞ் சற்றே பால்வாரி
முலைக்கண்ணிற் றேன்று முறை. 20

ப-ம்: சுட்டுபோ தங்கமுன்ற சுத்தம்அரை மாத்திரையில்
மட்டுத்தா னற்றநிட்டை வாய்க்குமேல் - கெட்டேன்
தலைச்செய்யும் ஆனந்தம் சற்றே பால்வாரி
முலைக்கண்ணில் தோன்று(ம்) முறை.

பொ-ரை: மற்றொன்றைச் சுட்டியறியும் ஜீவபோதம் அழிந்த
அரைக்கணப்போதிற்குள் எல்லையற்ற சகஜான்ம நிஷ்டை
வாய்க்குமேயானால், அந்த சமயத்தில் தலைப்படும் ஆனந்தம்
சிறிதோ? முலைக்கண் அமைந்துவாரத்தில் பெரிய பாற்கடல்
வெளிப்படுவதுபோல் பரிபூரண ஆனந்தம் விளையும்.

அ.ப-ரை: சுட்டுபோதம் - சுட்டறியும் ஜீவபோதம், சுத்தம் -
ஜீவன் முக்தி நிலை, மட்டுதானற்ற - அளவற்ற, தலைசெய்யும் -
தலைப்படும், பால்வாரி - பாற்கடல், கெட்டேன் - என்னும்
சொல் மகிழ்ச்சியில் வியப்பை உணர்த்துவது; பொருள் இல்லை.

வி-ரை: அகந்தை அழிவதும் ஆன்மா எழுவதும்
ஏகதேசமாயினும், உபசாரமாத்திரம் "அரைமாத்திரையில்"
என்றார். அகந்தை மன ஜீவபோதம் அழியவும், உடனே
பரிபூரணனந்தம் உள்ளத்தில் வெகுவேகமாக
ஆவிர்பவிக்கவும், அதை "பால்வாரி" என்றார். முதலில்
ஆன்மானந்தம் சிறிதாகத் தோன்றி, பின்பு வெகுவிரைவில்
கடலெனப் பெருகவும் அதை "முலைக்கண்ணில் தோன்றும்
முறை" என்றார். இங்கு "சுத்தம்" என்றது அகந்தை
முழுவதுமாக அழிந்து, ஆன்மா முற்றிலும் உள்ளத்தில் தன்னை
நிறைவித்தலால் சுத்தான்ம நிலையைக் குறித்தது.

112. ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோடமுந்தி நீங்கியரு - ளாகாதோ
வென்றுசலிப் பானே னெதிரற்ற பூரணத்தே
யொன்று மிலைகா ணுனக்கு.

21

ப-ம்: ஆகாயத் தேபலவும் தோன்றி அடங்காதோ
நீகாயத் தோடுஅமுந்தி நீங்கியருள் - ஆகாதோ
என்றுசலிப் பானேன் எதிரற்ற பூரணத்தே
ஒன்று ம்இலைகா ண் உனக்கு.

அந்வயம்: நீ காயத்தோடு அமுந்தி, நீங்கி அருள்
ஆகாதோவென்று சலிப்பானேன்? ஆகாயத்தே பலவும்
தோன்றி அடங்காதோ? எதிரற்ற பூரணத்தே உனக்கு ஒன்றுமில்
காண்.

பொ-ரை: நீ ஒரு உடலோடு உன்னை இணைத்துக் கொண்டு,
பின்பு அந்த உடற்பற்று நீங்கி, ஆன்மாநுபூதி பெற
இயலாதோவென்று ஏங்கி, சலித்து துக்கிப்பானேன்?
ஆகாயத்தில் பற்பல சராசரங்கள் தோன்றி மறைவதில்லையோ?
அதுபோல் சுட்டியறிவதற்கு எதிரே அன்னியமாக மற்றொரு
பொருள் எதுவுமற்றுப் பரிபூரண ஆன்ம வஸ்துவாகத் திகழும்
உனக்கு துயருறுவதற்கு அவசியம் ஏதொன்றும்
இல்லையென்பதை அறிவாயாக!

வி-ரை: ஆகாயத்தில் பற்பல கோள்கள் தோன்றி,
மறைந்தவாறிருந்தும், அதனால் ஆகாயத்திற்கு எந்தவித
பாதிப்பும் ஏற்படுவதில்லை. கோள்கள் தோன்றுவதால்
இலாபமோ, மறைவதால் நஷ்டமோ ஆகாயத்திற்கு
உண்டாவதில்லை. அதுபோல் பூரணப்பொருளாகிய ஆன்மா
ஒன்றே அனைத்தையும் பார்க்கும் திருக்காக(கண் ஆக) விளங்க,
மற்றவை அனைத்தும், ஆன்மாவால் பார்க்கப்படுகின்ற அனாத்ம
திருசியங்களாகக் கரந்தொழிவனவாகையால், அவைகள்
தோன்றுவதாலும், மறைவதாலும் ஆன்மாவிற்கு இலாபமோ,

நஷ்டமோ இல்லையென்றார். (திருக்கு - அனைத்தையும் பார்ப்பதாகிய உள்ள பொருள்; திருசியம் - நிலையற்ற பார்க்கப்படு பொருள்கள்). ஆகவே நிரந்தரமாக விளங்கும் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாக உண்மையில் நிலைத்து விளங்குவதாகிய மற்றொரு பொருள் எதுவுமில்லை என்பதால் 'எதிரற்ற பூரணத்தே' என்றார். அந்த பூரணப் பொருளாக விளங்கும் ஜீவன், தேகாபிமானத்தால், தேகாதிகள் (பஞ்சகர்ம, ஞானேந்திரியங்கள், பஞ்ச வாயுக்கள், சதுஷ்டய அந்தகரணங்கள் ஆகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்) தானென்று மாயையால் மயங்கி, வினைகளைப் புரிந்து, பாவ - புண்ணியங்களைச் சம்பாழித்து, அதனால் ஜனன - மரண சம்சார பந்தத்தில் அகப்பட்டு, தான் குறைகள் நிறைந்ததாகத் துக்கித்து, அந்தத்துக்கத்திலிருந்து விடுபடவேண்டிச் சுகத்தைத் தேடி அலைகின்றான். ஆகவே தேகத்தொடு சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டு, அதன் காரணமாக உண்டாகிய துக்கம் நீங்க வேண்டுமென்று முயற்சிக்கும் ஜீவன், அவ்வாறு சதாதான் மகா பாபியாகி விட்டேனெயென்று அழுது, ஏங்கிக் கொண்டிராமல், பூரணப்பொருளாகிய ஆன்மநிலையே தன்னுடைய உண்மை இயல்பு நிலை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்துவார் "எதிரற்ற பூரணத்தே (அழுது, ஏங்கி, சலிப்பதற்கு அன்னியமாக) ஒன்றுமில்லை காண் உனக்கு" என்றார்.

அதாவது, ஆன்மாவை தனக்கு அன்னியமாகக் கருதி, அதை அடைய வேண்டுமென்று அழுது, துக்கிப்பதற்குக் கூட தேவை "ஒன்றுமில்லை காண் உனக்கு" என்றார். ஜீவான்மா - பரமான்மாவென்று இரண்டு ஆன்மாக்கள் இல்லை; ஆன்மா ஒன்றே எங்கும் எப்போதும் ஏகவஸ்துவாக உள்ளதென்பது தாத்தரியம். "ஏகமேவ அத்விதீயம் பிரம்ம" (இரண்டற்றதாகிய ஆன்மா ஒன்றேயாக என்றும் விளங்குகிறது) என்று வேதங்கள் கோஷிப்பதும் இதுவே!

இவ்வாறு ஆன்மாவாக என்றைக்கு இருப்போமென்று ஏங்கும் சீடனுக்கு, ஆன்மா பூரணமென்றும், அந்தப் பூரணப்பொருள் சீடனுக்கு அன்னியம் அன்று என்றும் உபதேசித்து அவனது துயரை சற்குருவாம் ஆசிரியர் நீக்குவாராயிற்று.

113. பழக்கங் கொடியதுபார் பாறையினுங் கோழி
கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் - விழித்துங்
குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடா
ரருளைப் பகுக்குமான் மா.

22

ப-ம்: பழக்கம் கொடியதுபார் பாறையினும் கோழி
கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் - விழித்துங்
குருடர்க்கு ஒளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடார்
அருளைப் பகுக்கும்ஆன் மா.

பொ-ரை: பன்னாள் பழகிவிட்ட பழக்கத்தை நீக்குவதென்பது அரிதாகையினால், பழக்கம் மிகவும் கொடியதென்பதை அறிவாயாக! பன்னாள் குப்பையைக் கிளறிப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட கோழி கற்பாறையானாலும், நெற்பொலியானாலும் கிளறிப் பார்க்கும். இருட்டில் கண்தெரியாது குருடனாய்க் கோலூன்றி நடந்தவன் வெளிச்சத்திலும் கண்கள் கூசிப் பார்க்க முடியாமல் தவிப்பதைப் போன்று, ஆன்மாநுபூதி பெற்றாலும், அதைப் பெற்ற புதிதில் ஜீவன் அதை ஒரு முன்னிலைப் பொருளாய்ப் பகுத்து, அதிலிருந்து நழுவிவிட நேரும்.

அ.ப-ரை: பொலி - நெற்பொலி (தூற்றாத நெல்), கோல் போடார் - இருட்டில் முன்னம் கைவசமிருந்த கோலை வெளிச்சத்திலும் கைவிடார், ஆன்மா - ஜீவான்மா.

வி-ரை: கோழி பழக்கதோஷத்தால் சீக்கக்கூடாத பாறையைச் சீத்தல் போன்றும், கிளற வேண்டிய அவசியமில்லாது, நின்று

தின்ன வேண்டிய தூற்றாதநெல் மேட்டில் விட்டாலும், அதனைக் கின்றுதல் போன்றும், அதுவாயிருந்து அநுபவிப்பதல்லால் எதிரிட்டு, முன்னிலைப் பொருளாய் பகுக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத பரமான்மாவைப் பழக்க தோஷத்தால் ஜீவான்மா முதலில் பகுத்து அறியத் தலைப்படும். அஞ்ஞான அகந்தையிருளில் நெடுநாள் மூழ்கியிருந்த ஜீவான்மாவிற்கு ஆன்மஜோதி பிரகாசமே பகையாய்த் தோன்றி, அதனால் ஜீவன் ஆன்மாநுபூதி பெற்றபோதும், முதலில் அந்த புதுமையைக் கண்டு தடுமாறும். இது முன்பு இருளில் கோலூன்றிக் குருடனாக நடந்த ஒருவன், வெளிச்சத்திற்கு வந்த பின்பும், அந்த புதுமை தாங்கவொணுது, கண்கள் கூசி, குருடனாய் (கையிலிருக்கும் கோலை வீசி சகஜமாய் நடவாமல்), முன்போல் அந்த கோலின் உதவியை நாடித் தடுமாறுவதை ஒக்கும். பொதுவாய் இருள் பகையான போதும், இங்கே பழக்கதோஷத்தால் ஒளியும் ஒருவர்க்கு பகையாவதினால் 'குருடர்க்கு ஒளி பகையாய்' என்றார். முன்னர் ஆணவ மறைப்பால், அது, இதுவென்று பகுத்த பரமான்ம போதத்தை, இப்போது ஆணவம் நீங்கி அதன் அருளொளி கண்டும், இந்த அருள் ஒளியை முன்போல் ஆணவ இருளாக ஜீவன் பாவித்து விடுவதினால், இருளில் கோலூன்றித் தவிக்கும் குருடனுக்கு ஜீவனை உவமை கூறினார்.

தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் பரமான்மாவாகக் காண்பதேயன்றி, அவற்றைப் பலவித தத்துவங்களாகப் பகுப்பது, அந்த பரமான்மாவைப் பகுப்பதேயென்னும் உண்மையை இந்த திருவெண்பாவில் குறித்தாராயிற்று.

114. சுட்டியநான் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத்
தட்டிப் புறப்படுத்துந் தன்மைபோ - லொட்டொழித்து
நின்றார்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத்
தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்.

ப-ம்:

கட்டியநாண் விட்டாலும் கந்துஅகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல் - ஓட்டொழித்து நின்றார்போல் நீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கம்அறுத்து ஒன்றாக்கில் ஒன்றுஇரண்டா கும்.

பொ-ரை: தூணோடு கட்டிய தும்பை அவிழ்த்துவிட்டாலும், அந்தத் தூணில் முன் கட்டப்பட்டிருந்ததைக் கருதி, அந்தத் தறியை விட்டு அகலாத கன்றுகளைக் கைகளால் தட்டி, வெளியில் ஓட்டுவதைப்போல், முப்பத்தாறு கருவிகளையும் பிராணயாமத்தாலோ, அன்றி பிறசாதனங்களினாலோ விடுத்து, ஆன்மவஸ்துவைப்போல் அசைவற்று, இருந்ததை இருந்தபடி காட்டி நில்லென்று, ஆன்மவஸ்துவும் தானும் வேறென்று கருதும் துவித பாவனையை நீக்கி, ஆன்மவஸ்துவொடு ஜீவான்மாவை ஒன்றாக்கினாலும், இறுதியில் ஜீவான்மபோத அசைவால் முன்போல் ஜீவான்மா பரமான்மாவிலிருந்து பிரிந்து இரண்டாகும்.

அ.ப-ரை: நாண் - மாடுகளைப் பிணைக்கும் கயிறு, கந்து - தூண் (post).

வி-ரை: தும்பை அவிழ்த்து விடும்போதே தாய்ப்பசுவைச் சென்றடைந்து, பால் உண்ணும் கன்றுபோல், தற்போதம் ஒழிந்தபோதே ஆன்மவஸ்துவொடுகூடி, பேரின்பம் பெறுவர் பக்குவர். அபக்குவிகளோ, தும்பை அவிழ்த்து, கரங்களால் தட்டி, ஓட்டி, வலிய தாயொடு சேர்த்து, மடியை உண்ண விடுப்பினும், பாலுண்ணாது மீளும் கன்றுகளைப்போலாவர்; அதாவது, கருவிக் கரணங்களிலிருந்து நீக்கி ஆன்ம வஸ்துவொடு ஒன்றாகக்கூட்டினும், ஆங்கே அசைவற்றிருந்து, அந்த ஆனந்தப் பேற்றினை அடையாது, முன்னம் பழக்க தோஷத்தால் கருவி கரணங்களொடு கட்டப்பட்டிருந்ததையே நினைந்து, தற்போத எழுச்சியாலசைந்து இரண்டாவர்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆன்ம ஞானத்தால் கிட்டும் மனோநாசத்தாலன்றி, பிராணயாமம் போன்ற மற்றெவ்வாறேனும் ஆன்மாநுபவம் பூரணமாகாதென்பதைத் தெரிவித்தாராயிற்று.

115. குரங்கை நினையா திருவென்று கூறத்
திரும்பி யதுவே தியானம் - வருங்கதைபோல்
நீசிவமாய் நில்லென்றா னீங்கியது வாய்நினைந்து
மாய்வையது வன்றோ மலம். 24

ப-ம்: குரங்கை நினையாது இருவென்று கூறத்
திரும்பி அதுவே தியானம் - வரும் கதைபோல்
நீசிவமாய் நில்லென்றால் நீங்கிஅது வாய்நினைந்து
மாய்வை அதுவன்றோ மலம்.

பொ-ரை: மருத்துவர் மருந்துண்ணும் போது குரங்கை நினையாதேயென்று கூறவும், ஒருவனுக்கு ஒவ்வொருவேளையும் மருந்துண்ணும்போதெல்லாம் குரங்கே விடாது நினைவுக்கு வருவதைப் போல, நீ ஒன்றையும் எதிரிட்டு அறியாது ஆன்மவஸ்துவாய் நில்லென்று சற்குருவானவர் கூறும்போது, எதிரிடும் தற்போதம் ஒழிவதே ஆன்மபோதம் தலைப்பட்டு நிற்பதென்பதை அறியாது, தற்போதத்தால் ஆன்மாவை விட்டு நீங்கி, ஆன்மவஸ்துவை எதிரிட்டுப் பார்த்து நான் சிவமானேன் என்று பொய்யாகக் கருதி, இறுதியில் துக்கத்தில் மூழ்குவாய்! இவ்வாறு உன்னைதுயரக்கடலில் வாட்டி வருத்துவது தற்போத அகந்தையாகிய ஆணவமலம் அன்றோ!

அ.ப-ரை: மாய்வை - வருந்துவாய், மலம் - ஆணவமலம்.

116. மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்
கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி - யுணர்த்துகினு
நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலா
மாரித்தை நீக்கியிருப் பார். 25

ப-ம்: மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்திருக்கத் தேடும்
கணக்காம் தற்போதத்தைக் காட்டி - உணர்த்துகினு(ம்)
நீரில் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலாம்
ஆர்இத்தை நீக்கிஇருப் பார்.

பொ-ரை: தலையில் ஒளி உமிழும் மாணிக்க மணியை வைத்திருக்கும் மணிப்பாம்பு, தான் ஒளிந்து கொள்ள இருளைத் தேடுவதுபோல், அகந்தை மன தற்போதத்தை உதவியாகக் கொண்டு ஆன்மபோதத்தில் ஒன்று கலந்து, அதில் மறைந்திருக்க முயல்வது முறையாகுமோ? இது எங்கும் நீர் நிறைந்திருக்க, நீருக்காகக் கிணற்றைத் தேடுதல் போன்றும், தனது நிழலை எதிரியாய்க் கருதி அதனோடு யுத்தம் செய்பவனைப் போன்றும் பயனற்ற செய்கையாகும். இத்தகைய தவறான முயற்சிகளினால் எவரே தற்போத ஆணவ மலத்தை நீக்குவர்?

அ.ப-ரை: மணிப்பாம்பு - தலையில் மாணிக்க மணியை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பாம்பு.

வி-ரை: தலையிலுள்ள மாணிக்க மணியின் ஒளியினால், மணிப்பாம்பு இருளை நாடுந்தோறும், அந்த இருள் விலகுவதன்றி நில்லாது. அதுபோல் ஜீவத்துவ அகந்தை மதியொடு ஆன்மாவைத் தேடினால் அது நீங்குவதன்றி நில்லாது. மாறாக, தலையிலுள்ள மணியை புரைவழியாகக் கொணர்ந்து வாய்க்குள் அடக்கிக்கொண்டால், இருள் தானாகவே வந்துசேரும்; பிரத்யேகம் தேடவேண்டிய அவசியமில்லை. அதுபோல் மனோநாசம் செய்யின், ஆன்மபோதம் தன்னிச்சையாகவே உணரப்படும். மேலும் மாணிக்கமணியை வாய்க்குள் அடக்குதல் அதை உண்பதேயாதலால், மாணிக்கமணியாகிய அகந்தை மனத்தை தானாகிய ஆன்மவஸ்துவிற்கு ஊணாக்கினால், இருப்பது ஆன்மாவே என்னும் தன் உண்மைசுபாவம் அனுபவமாகும். தலைமேல் வைத்து முன்னிட்ட மணிச்சுடரை வாய்க்குள்

அடக்கிப் பின்னிட்டால் ஆங்கே இருளே நிறைவது போல, ஜீவபோதத்தை நாசம் செய்யில் இங்கு ஆன்மாவே பூரணமாய் நிறைந்திருக்கிறதென்றார்.

அவ்வாறு நீர் வெள்ளமாய் நிறைந்திருக்கவும், அந்த வெள்ளத்தில் கிணற்று நீரைத் தேடினவனைப் போன்றவனே எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆன்மாவை தேடுகின்றவன் என்பார் “நீரில் கிணறு” என்னும் உவமானம் காட்டினார்.

தன் உடல் அசைவால் அசையும் நிழலை நிஜமென நம்பி, அதனோடு யுத்தம் செய்பவனைப் போன்றவனே, தன் ஜீவபோத அசைவால் கருவிக் கரணங்கள் அசைவது அறியாது, அவற்றிற்குத் தனிப்பட வேறு அசைவு உள்ளதென்று கருதி, பிராணாயாமம் போன்ற கிரியாயோகத்தால் அவற்றை அடக்க முயல்பவனும் என்று மேலும் உதாரணம் கூறினார்.

மேற் கூறப்பட்ட இரண்டு உதாரணங்களும் ஆன்மாவை அறிய பிராணாயாம லயசமாதி பயனற்றதென்பதை விளக்கி நின்றன. ஆகவே “ஆர் இத்தை நீக்கி இருப்பார்?” என்றார். அதாவது, அத்தகைய பயனற்ற வழிமுறைகளினால் எவரே ஜீவபோத அகந்தையை நீக்க இயலுமென்பது தாத்தரியமாகும். சுருங்கக்கூறின், “மணிப்பாம்பிருள்” என்றது தற்போத பிராணாயாம முயற்சிகளுக்கு முக்கியத்துவமளித்து ஆன்மாவை நாடுவதற்கு உவமை, “நீரில் கிணறு” என்றது ஆன்மாவை ஏதோ ஓரிடத்தில் இருப்பதாகக் கருதி தேடுவதற்கு உவமை, “நிழலுயுத்தம்” என்றது தன்னை (தற்போதத்தை) ஆன்மபோதத்திற்கு ஊணாகக் கொடுத்து தன்னிழப்பு செய்தலே கருவிக் கரணங்களைச் செயலற்று நிற்கச் செய்யும் வழிவகை என்பதை அறியாது, தற்போதத்தால் அவற்றை அடக்க முயல்வதற்கு உவமை எனக் கொள்க.

இவ்வாறு “பழக்கம் கொடியது பார்” என்னும் திருவெண்பா முதல் இந்தத் திருவெண்பா வரை நீண்டகாலம் தற்போதத்தால் துவித நாட்டம் பழகிவிட்டதினால், அந்த

ஜீவபோதத்தை ஒழித்து, ஆன்மாவொடு இரண்டற்றிருக்க உபாயம் எதனைக்கூறினாலும், பழக்கதோஷத்தால் அந்ததுவித நாட்டத்தை ஒழித்து நின்றல் மிகவும் அரிதென்று அறிவித்தாராயிற்று.

ஆயினும் இந்த கொடிய துவிதபாவ பழக்கம் எவ்வாறு நீங்குமென மேற்கொண்டு கூறுகிறார்.

117. உப்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாதிகளும்
சுட்டறிவு கெட்டவர்போற் றுங்குவதும் - விட்டுப்
பகல்விளக்கு முச்சிப் படிகமும்போற் பாச
மகலநிற்பார்க் கார்ச்சரியொப் பார்.

26

ப-ம்: உப்புறம்பாம் பூசனையும் யோக சமாதிகளும்
சுட்டறிவு கெட்டவர்போல் தூங்குவதும் - விட்டுப்
பகல்விளக்கும் உச்சிப் படிகமும்போல் பாசம்
அகலநிற்பார்க் குஆர்ச்சரியொப் பார்.

பொ-ரை: அந்தர்யோகம், பஹிர்யோகமாய்ச் செய்யும் பூசைகளும், ஆறூதார பாவனா யோக சமாதிகள் கூடுதலும், சுட்டறிவாம் ஜீவபோதம் அழிந்த பரமானந்த யோக நித்திரை துயிலும் ஞானியர்போல், வாயுவை பிராணாயாமத்தால் உள்ளடக்கி, அதனுள் மறைந்து தூங்குவதுமாகிய இவை அனைத்தையும் பொய்யென உணர்ந்து, அவற்றை விட்டு நீங்கி, பகல்வேளையில் ஏற்றிய தீபம்போலும், உச்சிப்பகல் காலத்து ஸ்படிகம் போலும், கருவிகள் முப்பத்தாறும் அகன்றுபோக ஆன்மவஸ்துவில் அசைவற நிலைத்து நிற்கும் ஞானியர்களுக்கு எவரே இணையாவர்?

வி-ரை: தன்னிழப்பைச் செய்து, ஆன்மாவில் இரண்டற ஒன்று கலத்தலினாலேயே ஆன்ம ஞானம் லபிக்குமேயன்றி, தற்போதத்தொடும் கூடிய மற்றைய எவ்வித அந்தர்யோக, பஹிர்யோக பூசை, ஜபாதிகளாலும், வாயுவை உள்மறிக்கும் பிராணாயாம லயசமாதியாலும் பயனில்லை என்கிறார். எனவே

அவற்றினின்று நீங்குவதன் அவசியத்தை உணர்த்தவே “தூங்குவதும் விட்டு” என்றார்.

இருளில் ஒளிர்வதுபோலன்றி, சூரிய ஒளியில் தன்னொளி மங்கிக் கெட்டாலும், தான் கெடாதிருக்கும் பகல் விளக்குப் போல், முன்னம் ஆணவ இருட்டில் தோன்றியதுபோலன்றி, ஆன்ம அருட்பிரகாசத்தால் தற்போதம் கெட்டு, ஆயினும் தான் கெடாது ஆன்ம வஸ்துவாகவே நின்றலின் “பகல் விளக்குப்போல்” என்றார்.

காலை, மாலைப்பொழுதுகளில் ஸ்படிகம் பஞ்ச வண்ணங்களை கவர்ந்தாலும், உச்சிப்போதில் மிக அதிகப் பிரகாசத்தில் பஞ்ச வண்ணங்களையும் கவராததுபோல், ஆன்மப் பிரகாசத்தில் சகல, கேவலங்களின்றி சுத்தாத்ம ஜோதியாய், கருவிக் கரணங்கள் ஒன்றோடும் தாக்கற்று நின்றலின் “உச்சிப் படிகமும்போல் பாசம் அகல நிற்பார்” என்று உவமித்தார்.

“பகல் விளக்கு” என்றது ஆன்மாவில் ஒன்றுகலந்து நிற்பதற்கும், “உச்சிப்படிகம்” என்றது கருவிகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்று நிற்பதற்கும் உவமானங்களாக உரைக்கப்பட்டிருப்பது ரசிக்கத்தக்கது.

ஆகவே இது நாள்வரை பழகிய யோகப்பழக்கத்தை விட்டு, ஞானாப்பியாசம் பழக இந்தத் திருவெண்பாவில் உபதேசித்தாராயிற்று.

இனி, ஒன்றும் கருதாது, செய்யாது சும்மா நிற்பின், எவ்விதம் ஆன்மாநுபூதி பெற இயலுமென்பதை மேலே கூறுகிறார்.

118. இருட்கே வலத்தின் றெழுப்பியெதி ரிட்ட

மருட்கே வலசகல மாற்றித் - திரிச்சுடர்போற்

றன்னறிவு தின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் போவதல்லா
லுன்னுதலே யோட்டுதல்கா னும்.

ப-ம்:

இருட்கே வலத்தின்று எழுப்பிஎதி ரிட்ட
மருட் கேவலசகல(ம்) மாற்றித் - திரிச்சுடர்போல்
தன்அறிவு தின்னிக்குத் தான்உணவாய்ப் போவதல்லால்
உன்னுதலே ஓட்டுதல்கா னும்.

பொ-ரை: கருவிகள் முப்பத்தாறும், ஜீவபோதமும் செயல்படாமல் இருந்த முழு அந்தகாரத்தில் கேவல சுத்த நிலையில் இருந்து, தனது அருட்சக்தியால் கருவிகரணங்களைக் கூடப்பண்ணி, தற்போதத்தை எழுப்பி, சுருதி (வேதம்), குருவாதி படர்க்கை, முன்னிலைகளாய் நின்று, ஞான சமாதிகூடப்பண்ணி, அந்த தற்போதத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய சகல, கேவலங்களை பூரண ஆன்ம வஸ்துவாக மாற்றி, விளக்குத்திரி மேலேறிய சுடர் சிறுகச், சிறுக அதைத் தின்று, இறுதியில் அந்தத் திரி முழுவதையும் விழுங்குதல் போல, ஆன்ம அருள் தற்போதத்தின் மேலேறி, சிறுகச் சிறுக அதை முழுவதுமாக விழுங்கி, தான் - தானாய்த் திகழும் அந்த ஆன்மவஸ்துவிற்கு உணவாய்ப் போவதன்றி, தான் வேறொரு முதலாய் நின்று அந்த ஆன்மாவை எதிரிட்டு நாடுதல் அதனை நீக்குதலையாருமென்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: கேவலம் - சுத்த கேவலம், சகலம் - சுத்த சகலம், உன்னுதல் - எதிரிட்டு அறிதல், காணும் - அறிவாயாக, ஓட்டுதல் - நீக்குதல்.

வி-ரை: சைவ சித்தாந்தத்தில், ஜீவன் முழுவதுமாக அஞ்ஞான இருளில் கருவி கரணங்கள் தொடர்பற்று மூழ்கியிருப்பது சுத்த கேவலாவத்தை எனப்படும். கருவி கரணங்களோடு கூடி உலகாதி விஷய வாசனைகளோடு பொருந்தியிருப்பது சகலாவத்தை எனப்படும். ஆன்மத் திருவருளே ஒன்றும் தோன்றாமல் அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த ஜீவபோதத்தைத் தட்டி எழுப்பி, சடமான கருவி

கரணங்களொடு ஜீவனைக் கூடச் செய்கிறது. பின்பு தானே (ஆன்மாவே) நான்கு வேதங்களாகவும், ஆறு சாத்திரங்களாகவும், பதினெட்டுப் புராணங்களாகவும், சற்குருவாகவும் ஜீவனின் முன் தோன்றி, அஞ்ஞானத்தை அழித்து மெய்ஞ்ஞானத்தை அருளி, ஞானசமாதியில் சேர்த்து வைக்கிறது. இதனால் வேத, சாத்திர, புராணங்கள் படர்க்கைப் பொருள்களாகவும், சற்குரு முன்னிலைப் பொருளாகவும், ஜீவாத்மா தன்மைப் பொருளாகவும் ஆதல் கண்கூடு. விளக்கில் திரிபோல, பின்பு பரமான்மா ஜீவான்மாவை முற்றிலும் விழுங்கி ஏகவஸ்துவாய் மிளிர்கின்றது. அப்போது தற்போத ஜீவன் ஆன்மபோதத்திற்கு உணவாகிப் போகாமல், அதை எதிரிட்டு உணர முயற்சி செய்தல் ஆன்ம வஸ்துவைத் தன்னைவிட்டு விலகச் செய்தலே என்பார் “உன்னுதலே ஓட்டுதல் காணும்” என்றார். இங்ஙனம் அகந்தை மன ஜீவபோதத்தால் அஞ்ஞானத்தில் கட்டுண்டபோதும், சுதந்திரமாயுள்ள ஆன்மாவால் முக்திப்பேறு பெற்று விடுதலையடைந்தபோதும் ஜீவனுக்குத் தனிப்பட ஏதும் சுதந்திரம் இன்று என்பது உண்மைநிலையாயிருக்க, இதை உணர்ந்து ஒன்றையும் ஜீவன் எதிரிடாது அசைவற்று நிற்கவும், ஆன்மா தானே செயல்பட்டு, அதனை விழுங்கிவிடும் என்று கூறவேண்டியே ‘கேவலத்து இன்று எழுப்பி’ என்றும், “தன்னறிவு தின்னி” என்றும் ஆன்மாவைக் குறித்தார். இன்று மெய்ஞ்ஞானத்திற்கு எழுப்பியது போலவே, முன்பு அஞ்ஞான நிலையிலிருந்து எழுப்பியதும் ஆன்மாவே என்று குறிப்பிட விரும்புவார் “இருள்கேவலத்தின்று எழுப்பி” என்றார்.

119. அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற வத்துவிதி யார்க்கும்
வெறும்பாழி லூன்றல் விடாது - பிறந்திறப்பை
யான லுனதொழிவு மாநந்த மாமுதிப்பும்
போனொகா னுன்பிறப்பும் போம்.

ப-ம்: அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற அத்துவிதி யார்க்கும்
வெறும்பாழில் ஊன்றல் விடாது - பிறந்திறப்பை
ஆனால் உனதுஒழிவும் ஆனந்தமாம் உதிப்பும்
போனால் காண் உன்பிறப்பும் போம்.

பொ-ரை: ஜீவபோத அகந்தை மதியினால் எதிரிட்டுச் சுட்டி
அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற வேதாந்த ஞானம்
படைத்தவர்களுக்கும் கூட, மிஞ்சி நின்ற சூனியத்தில் ஊன்றி
நிற்றல் விடாது. அதனால் நீயும் அவர்போல் நின்றால், நிரந்தர
விடுதலையாம் வீடுபேறின்றி, மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து
இறப்பாய். மாறாக, ஜீவபோத ஒழிவும், அதன் இறுதியில்
ஆவிர்ப்பு பவிக்கும் அதீத ஆனந்தமும் அடங்கி சகஜான்ம நிலை
ஏற்பட்டாலே, உனது செனன - மரண பிறவி சுழல் ஒரு
முடிவுக்கு வரும்.

அ.ப-ரை: அத்துவிதி - வேதாந்திகள், பாழ் - சூனியம்.

வி-ரை: அகந்தை அழிந்தவுடன், ஆன்மானந்தம்
கட்டுக்கடங்காமல் பெருக்கெடுத்து ஓடும். இதுவே ஜீவன்
முக்தி நிலை. ஆயினும் இதுவே இறுதி நிலை அல்ல. எந்த ஆதார
ஆன்ம வஸ்துவிலிருந்து அந்த ஆனந்தம்
ஆவிர்ப்பவித்தெழுந்ததோ, அந்த ஆன்ம வஸ்துவில் அந்த
பிரம்மானந்தமும் சமனப்பட்டு அடங்கி, சகஜான்மநிலை
சித்திக்கும். இது விதேக முக்தி எனப்படும். இதுவே
இறுதிநிலையென்று ஸ்ரீபகவானும் விசார சங்கிரஹத்தில்
கூறியிருக்கிறார். எனவே விதேக முக்தனுக்கே மறுபடியும்
பிறந்திறப்பது முற்றிலும் அற்றுப் போகுமென்பதை விளக்க
வேண்டியே “உனது ஒழிவும், ஆனந்தமாம் உதிப்பும் (ஜீவன்
முக்தி நிலை) போனால் (விதேக முக்திநிலை) உன் பிறப்பும்
போம்” என்றார்.

120. அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து - மறவையுமாய்த்
தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றோடும்
போமா நிலைபிறப்பென் போம்.

29

ப-ம்: அறிவுக்கு அறிவாய் அகண்டமாய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து - மறவையுமாய்த்
தாமே சிவத்தைப் படைத்து அழிப்பார் தற்றோடும்
போமா நிலைபிறப்புஎன் போம்.

பொ-ரை: அறிவிற்கும் அறிவாய், அபின்னமாய் விளங்கும்
சிவான்ம பரிபூரணத்தைத் தற்போதத்தால் சிறிது நினைத்து,
பின்பு அந்த நினைப்பும் அகன்று மறந்துபோய்விடுவதனால்,
முதலில் தியானிப்பதால் சிவத்தைப் படைப்பதும், பின்பு
மறத்தலால் அழிப்பதும் ஆகிய குறையை நீக்கிக் கொள்ள
வில்லையென்றால், பிறந்திற்கும் பிறவிச் சுழல் எவ்வாறு
நீங்கும்?

அ.ப-ரை: அகண்டம் - அபின்னம், நிறைவு - பரிபூரண
ஆன்மா, குறைய நினைந்து - சிறிது நினைந்து, மறவை - மறத்தல்,
தற்றோடும் - தன் + தோஷம், தோஷம் - குறை (deficiency),
போமாறு - போக்கும் வழி, என்போம் - என் (எவ்வாறு) +
போம் (போகும்).

121. மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பும்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் - விறப்பேனைப்
பானுவும் வேதியும்போற் பார்த்தும் பரிசித்தும்
ஞானபந்தன் றுனாக்கி னான்.

30

ப-ம்: மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பும்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் - விறப்பேனைப்
பானுவும் வேதியும்போல் பார்த்தும் பரிசித்தும்
ஞானபந்தன் தான்ஆக்கி னான்.

பொ-ரை: சகல, கேவல அவத்தைகள் நினைப்பும், மறப்புமாய் மாறி, மாறி வருவதால், உலகாதி விஷய வாசனைகளில் விருப்பும், வெறுப்பும் பிறவிகள் தோறும் நீங்காமல் துன்பத்தைத் தந்தாலும், அவைகளை ஜீவபோத ஆணவத்தால் இன்பமெனக் கருதி மகிழ்கின்ற என்னை, இருளை நீக்கும் சூரியனாகவும், செம்பைப் பொன்னுக்கும் ஸ்பரிசவேதி போன்றும், தன் ஞானான்ம ஜோதிப் பிரகாச திருக்கண் நோக்கத்தாலும், தன் கர, சரணங்களால் ஸ்பரிசித்தும், மும்மலங்களையும் நீக்கி என் சற்குருவாகிய திருஞானசம்பந்த பெருமான் தான் - தானாகத் தழைக்கும் ஆன்ம வஸ்துவாக்கினார்.

அ.ப-ரை: விறப்பேனை-இறுமாந்திருப்பேனை

வி-ரை: தானல்லாத தேகத்தை "நான்" என்றும், தனதல்லாத விஷயாதி போகங்களை எனதென்றும் எண்ணுவது மயக்கம் ஆகும். அத்தேக போகங்களில் விருப்பும் வெறுப்பும் உண்டாகச் செய்வது விகற்பம் ஆகும். (விகற்பம் என்பது மாறுபாடு என்று பொருள்படும்). ஆகலின், இவற்றைத் தொடர்ந்து நல்ல, தீய இருவகை வினைகளும், அவற்றால் பாவ, புண்ணிய வினைப் பயன்களும் விடாது ஜீவனைப் பீடிப்பதால், பிறப்பும், இறப்பும் தொடர் சங்கிலியாக ஜீவனை சம்சாரச் சுழலில் அலைக்கழிப்பதை "மயக்கும் விகற்பம் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்" என்று இம் முறை வைத்துக் கூறினார்.

பார்த்தும், ஸ்பரிசித்தும், சங்கற்பித்தும் ஞானதீக்ஷை செய்வது முறைமையாகுமென்றாலும், சங்கல்பமின்றி, பார்த்தலும் ஸ்பரிசித்தலும் நடவாதாதலின், சங்கல்ப தீக்ஷையைக் குறியாதமைந்தார்.

ஒப்பு: நோக்கியே கருதி மெய்தாக்கியே பக்குவம்

ஆக்கி நீ ஆண்டருள் அருணாசலா

- ஸ்ரீ அருணாசல அக்ஷரமணமாலே, 63, ஸ்ரீ பகவான்

பொருள்: அருட்கண்ணால் நோக்கி, அருட்கருத்தால் எண்ணி, அருள் வடிவால் தாக்கியும் (ஸ்பரிசித்தும்) என்னைப் பக்குவப்படுத்தி என்னை நீ இனிதே ஆண்டருள் அருணாசலா.

மேற்கண்ட பொருளில் சக்ஷ-தீக்ஷ (நோக்குதல்), பாவதீக்ஷ (கருதுதல்), ஹஸ்ததீக்ஷ (தடவல்) ஆகிய மூவித தீக்ஷகளையும் ஒருங்கே வேண்டினார். ஒரே தீக்ஷயால் மட்டுமே ஆன்மானுபவம்தனை அடைய இயலாத அபக்குவிகளுக்காக ஸ்ரீபகவான் அவ்வாறு வேண்டினார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் தம் சற்குருவின் அருளால்தாம் ஆன்மாநுபூதி பெற்றமையைக் குறிப்பிட்டு, தம் சுவாநுபூதியில் இந்நூல் உருவானதென்னும் உண்மையைக் குறிப்பால் உணர்த்தினாராயிற்று.

மூன்றாம் அதிகாரம் முற்றிற்று

நான்காம் அதிகாரம்

கிரியைக் கழற்றி

122. தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச்
செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது - வைத்தெடுத்தும்
பூரணமே யென்றழைத்துந் தேடிப் புரண்டமுதுங்
கோரணிகாட் டும்பேய்க் குவால். 1

ப-ம்: தத்துவத்தை எல்லாம் சடமென்று தாக்கற்றுச்
செத்தஅசத்தின் கண்போல் திரியாது - வைத்துஎடுத்தும்
பூரணமே என்றுஅழைத்தும் தேடிப் புரண்டுஅமுதும்
கோரணிகா ட்டும் பேய்க் குவால்.

பொ-ரை: தத்துவங்கள் முப்பத்தாறையும் சடமென்று
உணர்ந்து, அவைகள் ஒன்றோடும் தொடர்பற்று இறந்த
ஆட்டின் கண்ணைப் போல் சுட்டறிவு கெட்டு ('சித்தன் போக்கு
சிவன் போக்கு' என்று) சும்மாதிரியாமல், (அகண்ட நிர்நாம,
நிரூப) வடிவமற்ற பூரணவஸ்துவை ஒரு வடிவில் ஆவாஹனம்
செய்து, பூசை புரிந்து, பரிபூரணமேயென்று ஓலமிட்டு
அழைத்து, அதைத் தேடி புண்ணியதலங்களுக்குக் கேஷத்ராடனம்
செய்து, நிலத்தில் புரண்டமுது அல்லலுறும்
கிரியையாளர்களின் செய்கைகள் பேய்க் கூட்டங்களின்
கூத்தினைப் போன்றதாகும்.

அ.ப-ரை: அசம் - ஆடு (அஜம் - ஸம்ஸ்கிருதச் சொல்),

செத்தசத்தின் - செத்த அசத்தின் (தொகுத்தல் விகாரம்), பேய்க் குவால் - பேய்க்கூட்டம், கோரணி - கூத்து.

வி-ரை: இறந்த ஆட்டின் கண் உயிருள்ள ஆட்டின் கண் போல் இருந்தாலும் செயல்படாதொழிவதாகையால், ஞானிகள் செயல்படினும், சுட்டறிவு இல்லாதவர் என்பதற்கு செத்த ஆட்டின் கண்ணை உவமித்தார். அத்தகைய ஞானியர்போல் கிரியையாளரும் இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தைக்கூறவே "செத்த அசத்தின் கண்போல் திரியாது" என்றார்.

எங்கும் பரந்து எதிலும் நிறைந்து எல்லாமாய் விளங்கும் ஆன்மவஸ்துவை சிவன், அம்பாள், விஷ்ணு போன்ற கடவுளர் உருவத்தில் இருப்பதாக ஆவாஹனம் பண்ணி, தியானம் செய்து, தம்முன் தோன்ற வேண்டுமென்று ஓலமிட்டழைத்து, மகா புண்ணிய தலங்களில் தேடி, இறைவன் எதிரில் வராமையென்று அழுது, புரண்டு வருந்தும் செயல்கள் நன்மையே பயப்பினும், அதற்கும் மேம்பட்டவர் ஆன்மாநுபூதி நிலையை அடைந்து விட்டவர் ஆதலால், முன்சொன்ன கிரியையாளர் செய்கைகள் பேய்க்கூட்டங்கள் கூத்தாடுவது போன்றதென்று பரிகாசம் செய்தார்.

123. கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச் சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சுகம்படைக்கக் கற்றானுங் காலனுமாங் காண். 2

ப-ம்: கிரியைக்கு இளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச் சற்றே பதைப்பத் தரினும் சுகம்படைக்கக் கற்றானும் காலனுமாம் காண்.

பொ-ரை: மனத்தால் தியானம், வாக்கால் ஜபம் அல்லது தோத்திரம், உடலால் பூஜை ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும் மெலிந்து, இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பி வந்து

கேட்டவர்க்கு, இம்மனோ, வாக்கு, காயங்கள் அசைவதற்குக் காரணமாகிய தற்போதத்தை அழித்து, ஏகான்ம வஸ்துவாக்கி, இன்னது வேண்டுமென்பது ஒன்றுமில்லாமல் சும்மா திரிய வைத்துப் பேரின்பத்தை உண்டாக்கிய ஆன்மானந்த ஸ்ரீமானே ஞான குருவன்றி, சீடனுடைய ஜீவபோதம் சிறிது அசைவதற்குக்கூட காரணமாகும் உபதேசங்களைத் தந்தாலும், அத்தகைய குரு அவனைத் தஞ்சமென்றடைந்த சீடனுக்கு பிரம்மாவும், யமனும் ஆகிறுனென்பதை அறிவாயாக! (ஞானகுரு ஆகமாட்டானென்றவாறு).

வி-ரை: ஏற்கனவே எவ்வளவோபூஜை, ஜபம், தியானாதிகள் செய்து, அதனால் பாவ, புண்ணியங்களைச் சம்பாதித்து, அவைகளால் மீண்டும் மீண்டும் பற்பல பிறப்பு இறப்புக்களை அடைந்து, வாடிக்கிலேசித்து குருவை வந்தடைந்த சீடனுக்கு மேலும் சில கர்ம தர்ம, யோகானுஷ்டானங்களை உபதேசித்து, அவற்றை பயிலும்படி செய்து, அதனால் பாவ, புண்ணிய வினைப்பயன்களை அடையவைத்து, மீண்டும் பிறப்பு - இறப்புதனை எய்த வைப்பதினால் அந்த குரு அவனைச் சரணடைந்த சீடனுக்கு முறையே பிரம்மாவும் யமனும் ஆகிறான். மாறாக, எந்த குரு சீடனுடைய தற்போத சேஷ்டைகளையெல்லாம் ஒடுக்கிச் செயலறச் செய்து, வினைப்பயன்களை உண்டாக்கும் தற்போதத்தையே அழித்து, சீடனை ஆன்மானந்தத்தில் அழுத்தி, சும்மா இருக்க வைப்பானோ, அவனே "ஞானகுரு" என்றார் அத்தகு சீடன் ஜீவன் முக்தனாய் நிலத்தில் சஞ்சரித்தலின், "சும்மா திரிய" என்றார்.

ஒப்பு: அடைந்தவர்க்குப் பின்னும் ஒன்றை ஆணையிடுவோன் அடைந்த கொடும்பூற்று விதியாவான் - அடைந்தவரைச் செய்வன செய்து முடித்தோராத் தீர்ப்போனே தெய்வ அருட்குருவாத் தேர்.

- ஸ்ரீபகவான், குருவாசகக் கோவை, 271

124. அக்கினி தேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து
வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பின் - றுக்கியாய்
நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்தளப்பா
ராரைப்போல் வாரென்ன லாம். 3

ப-ம்: அக்கினி தேவற்கு அசீர்த்தியென்று சுக்குஅரைத்து
வைக்கோலால் மூடி மலைஅடுப்பின் - துக்கியாய்
நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்து அளப்பார்
ஆரைப்போல் வார்என்ன லாம்.

பொ-ரை: அக்னிதேவனுக்கு அஜீரணமென்று கருதி, அதைப்
போக்குவதற்கு சுக்கை அரைத்துக் கொடுத்தும், அவனுக்கு
சீதளமென்று கருதி சூடேற்ற அவனை வைக்கோலால் மூடியும்
இவ்வாறெல்லாம் முன்னமே செய்யாதிருந்தோமே யென்று,
மலை போன்ற அச்சம் மேலிட்டு, துக்கம் கொள்பவராய், நீரைச்
சுத்தம் செய்ய நீரால் கழுவி, தமது நிழலைத் தம் அடியால்
இவ்வளவென்று அளவிடுவாரையாவரைப் போன்றவரென்று
கூறுவது?

அ.ப-ரை: அசீர்த்தி - அஜீரணம், மலை அடுப்பின் - மலை போன்ற
அச்சத்தினால் (அச்சத்தின் அளவு மிகுதிக்கு மலை உவமை).

வி-ரை: ஒவ்வொருவர் வயிற்றினுள்ளும் ஜாடராக்னியாக
இருந்துகொண்டு, அவர்புசித்த உணவனைத்தையும் ஜீரணிக்கப்
பண்ணும் அக்னி தேவனுக்கு அஜீரணமென்னும் குறைபாடு
வந்துற்றதென்று சுக்கரைத்துக்கொடுத்து உபசரிப்பது
போன்றதே, ஒவ்வொரு ஜீவனிலும் உயிருக்குயிராய் விளங்கி,
வளம் சேர்க்கும் பரிபூரண ஆன்மவஸ்துவிற்குக்
குறைபாடுள்ளதெனக் கருதி, அஷ்டவிதார்ச்சனை, சோடச
உபசாரங்களைச் செய்வதுமென்று உவமானம் காட்டினார்.
இவற்றையெல்லாம் இதுநாள்வரை செய்யாமல்
விட்டோமேயென்றும், இன்றைக்கு இந்நாழிகையளவு பூசை,
தூப, தீப, நைவேத்ய உபசாரங்களைச் செய்யாமல்

விட்டோமேயென்றும் மனத்தில் துயரமடைவதால் "துக்கியாய்" என்றார். அனைத்தையும் கழுவி சுத்தமாக்கும் நீரில் அசுத்தமுள்ளதென்று கருதி, அதனைக் கழுவிச் சுத்தமாக்க முயல்பவனைப் போன்று, தன்னைச் சேர்ந்தவரனைவரையும் அகந்தை அழுக்கை நீக்கிப் பரிசுத்தமாக்கும் ஆன்மவஸ்துவை ஒரு கடவுளாக பாவித்து, அந்த விக்ரஹத்தை நீராட்டி சுத்தம் செய்பவனொரு ஒப்பிட வேண்டியே "நீரைக் கழுவி" என்றார்.

மேலும் புதைப்பதற்கு அகப்படாத நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினாற்போல், ஒன்றனுக்கும் அகப்படாத ஆன்மவஸ்துவை தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோல் பாவித்து ஆவாஹனம் செய்வதை "நிழலைப் புதைத்து" என்றார்.

நிழலை அளந்து செல்லச் செல்ல, அந்த நிழல் மேலும் நீண்டுகொண்டே போவதைப்போல, ஆன்மாவைத் தியானிக்குந்தோறும் அது அந்த தியானத்திற்கு அப்பால் மேலும் பெருகுவதை "நிழலளப்பார்" என்றார்.

ஆகவே கிரியையாளர்களின் மாயாகாரியமான நீராதி உபசாரங்களால் ஆன்மாவிற்குச் சுத்தமும், சுகமும் உண்டாகாதென்றும், ஆன்மபோதத்தை ஜீவபோதத்தால் அளவிட்டறிவதென்பது என்றுமேயில்லையென்றும் இந்தத் திருவெண்பாவில் தெரிவிப்பாராயிற்று.

125. நீர்க்கும் வழிக்குந் துயரில்லை நீந்திநடந்
தார்க்குத் துயரென் றறிவறியா - மூர்க்கருரை
யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரத்துக் கேணியிட்டுக்
காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண்.

4

ப-ம்: நீர்க்கும் வழிக்கும் துயரில்லை நீந்திநடந்
தார்க்குத் துயரென்று அறிவுஅறியா - மூர்க்கர் உரை
ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அம்பரத்துக்கு ஏணியிட்டுக்
காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண்.

பொ-ரை: வெள்ளமாய்ப் பெருகி ஓடும் நீருக்கும், ஊருக்குச் செல்லும் வழிக்கும் துயரில்லை. வெள்ளத்தில் நீந்துபவர்களுக்கும் வழிநடந்தார்களுக்கும் தான் துன்பம் உண்டாகும். அதுபோல் பூரணமாய், ஆனந்தமாய் இருக்கும் ஆன்மாவிற்கு ஒரு துன்பமும் இல்லை. அதற்கு ஏதோ ஒரு குறையுள்ளதுபோல் கருதி, அதனால் வரும் துன்பத்தை நீக்க வேண்டி, பூசை, நைவேத்ய உபசாரங்களை செய்யும் தமக்கே துன்பமென்று அறிந்து, இவ்வித பூசையாதிகளை விடுத்து, ஞானகுருவை அடைந்து ஆன்மஞானத்தை அடைதல் வேண்டுமென்பதை அறியாத கிரியாகுருவாகிய மூர்க்கர் பிறருக்கு உபதேசம்போல் கூறும் உரை, பிரளயமாய்ச் செல்லும் வெள்ளத்திற்கு வாய் கட்டி, அதனை அடக்க முயற்சிப்பதுபோலும், ஆகாயத்தின்கண் ஏணி நாட்டி, அதனைப் பிடிக்க முயல்வது போலும், எங்கும் நில்லாது ஓடும் காற்றைக் கால்பிடித்துத் தடுப்பது போலும் என்பதை அறிவாயாக!

வி-ரை: மலையிலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடிக்கடலளவு பாயும் ஆற்று வெள்ளத்திற்குத் தடைகட்டி அடக்க முயற்சிப்பதுபோல், பூதாதி பஞ்சகம் முதற்கொண்டு முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஊடுருவிப் பாயும் பேரானந்தக் கடலாகிய ஆன்மாவை ஒரு வடிவத்தில் ஆவாஹனம் செய்வதை “ஆற்றுக்கு வாய் கட்டி” என்றார்.

ஏணி நிற்பதற்கும், அதன் மேல் ஏறிச் செல்வோனுக்கும் இடம் கொடுத்து நின்ற ஆகாயத்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப் பிடிக்க செல்வதுபோல், பூசை செய்வோன் உள்ளே அந்தர்யாமியாக வீற்றிருந்தும், அந்த பூசனையாகவும், அந்த பூசனை எழும் தானமாகவும், உள்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள ஆன்மாவை பூஜை, ஜப, தியான உபசாரங்களால் அறிய முயற்சிப்பதற்கு ஈடாகும் என்பார் “அம்பரத்துக்கு ஏணியிட்டு” என்றார்.

வடிவமற்ற காற்றுக்குக் காலே இல்லை என்கையில், அதற்குக் கால் பிடித்தல் போன்ற உபசாரங்களைச் செய்வதைப் போன்றதே, உருவ, அருபங்களைக் கடந்து விளங்கும் ஆன்மாவிற்கு அஷ்டவித அர்ச்சனைகள், சோடச உபசாரங்கள் செய்வது என்பார் “காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண்” என்றார்.

இந்தத் திருவெண்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசங்கள் சீடருக்கு நன்மை தரமாட்டாவெனத் தெரிவித்தாராயிற்று.

126. ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிசையோ ஆழ்கடலோ
மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ - யோகிக்கும்
கன்மமோ பூரணன்காண் காலமுமா காயமும்போய்
என்ன தொழிலையிற் றும். - 5

ப-ம்: ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிசையோ ஆழ்கடலோ
மீகாமன் போல்திரிய வேண்டுமோ - யோகிக்கும்
கன்மமோ பூரணன்காண் காலமும் ஆகாயமும்போய்
என்ன தொழிலையிற் றும்.

பொ-ரை: ஆகாயத்திலே தாமே தாம் நினைத்தபடி பறந்து செல்வோர்க்கு வாகனம் வேண்டுமோ? ஆகாயம் ஆழ்கடலோ? ஏனெனில் அவர்கள் ஆழ்கடலில் திசைநாடியின் உதவிகொண்டு கப்பலைச் செலுத்தும் மாலுமி போன்றவரோ? அதுபோல் சிவஞான யோகிக்குப் பற்றுக் கோடாய் வினைகள் அமையுமோ? எனவே வினைகளை ஆற்றவேண்டிய அவசியமேதுமில்லாத பூரண ஆன்ம வஸ்துவே ஞானயோகி என்பதை அறிவாயாக! காலமும் ஆகாயமும் தாம் இருந்தபடி இருக்குமேயன்றி, என்ன தொழிலையிற்றும்?

அ.ப-ரை: விசை - 1) வேகம், 2) பற்றுக்கோடு, மாவிசை - மிக விரைவாக செல்ல உதவும் வாகனம் (vehicle that helps to move faster) மீகாமன் - மாலுமி, யோகி - ஞானி, மா - குதிரை போன்ற வாகனம் எனலுமாம்.

வி-ரை: ஆகாய மார்க்கத்தில் தன்னிச்சைபோல் சஞ்சாரம் செய்பவனுக்குத் தனிப்பட ஆகாய விமானம், பறக்கும் குதிரை போன்றதொரு வாகனம் தேவையில்லை. அதுபோல் ஞானி நினைத்தமாத்திரம் குருவருளால் தான் கருதிய ஆன்மவீடுற்று பூரண ஆனந்தராய் சுகித்திருப்பர். இதற்கு அவர் பிரத்யேகம் ஏதும் தொழிற்படவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகவே "ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிசையோ? என்றார். இங்கே தொழிற்படுதல் (வினைகளை ஆற்றுதல்) ஆகாய விமானம் போன்றதொரு வாகனத்திற்கு உவமையாய் நின்றது. ஞானி முற்றிலும் "அகர்த்தா" என்பது உறுதிசெய்யப்படுகிறது. மேலும், ஆகாயம், என்ன ஆழ்கடல் ஆகுமோ? " என்றார். அதாவது, ஆழ்கடலில் பயணம் செய்யும் மாலுமிக்கு பயணம் செய்ய வாகனமாகிய கப்பல் தேவையாகும். அந்தக் கப்பலைச் செலுத்தி, துறைமுகத்தை அடைவதற்குத் திசைநாடி (compass) என்னும் பற்றுக்கோடு அவசியமாகும். இவையெல்லாம் ஆகாயத்திலே தானே பறந்து செல்பவனுக்கு தேவையில்லையென்பதால் "ஆகாயம் ஆழ்கடலோ? " என்றும், "மீகாமன்போல் திரிய வேண்டுமோ? " என்றும் கூறினார்.

இத்தகைய உவமானங்களால், கிரியையாளர் ஆன்மாவை ஒரு இறைவடிவமாக பாவித்து, தம் அர்ச்சனையாதிகளால் அந்த இறைபதத்தை அடைய வினைகளை ஆற்றுவர். இங்கே கிரியாவானை, மாலுமியாகவும் இறைபதத்தைத் துறைமுகமாகவும் அர்ச்சனையாதிகளைக் கப்பலாகவும் (வாகனமாகவும்) கூறினார். ஆனால் ஞானியோ முற்றிலும் அகர்த்தாவாக ஆன்மப் பூரணமாகச் சுகித்திருப்பான். எனவே அர்ச்சனையாதிகளை வாகன மென்றும், அவற்றில் தொழிற்படுதல் வாகனத்தைச் செலுத்துதலுமாகவும் கூறினார். ஆகவே தொழிற்படுதலென்பதேயில்லாத "யோகிக்கும் (ஞானிக்கும்) கன்மமோ" என்றார்.

காலமும், ஆகாயமும் பிறவற்றைத் தம்முள் தொழிற்பட வைப்பனவேயன்றி, தாமே செயல் படாதிருப்பவையாகும். அதுபோல், ஞானியின் சந்நிதானத்தில் கருவி கரணங்கள் செயல்படுவனவன்றி, ஞானி அவற்றோடு கூடித் தொழில் செய்யார். எனவே “காலமும் ஆகாயமும் என்ன தொழில் இயற்றும்?” என்றார்.

எனவே இந்தத் திருவெண்பாவில் கிரியாயோகத்தின் பிரயோஜனம் தொழிற்படுதலின் பயனற்ற தன்மையை உணர்ந்து, ஞானயோகத்தை அப்யாசித்தலே நலம் என்று கூறாமல் கூறினார்.

(பாடபேதம் : மாவிகையோ)

127. நெருப்பில் விறகுதியா நெய்யிற்பா ரோன்ற
வருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போன் - மருட்கெடுத்த
ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞானிகளு
முனத் தொழிலுழைப்பா ரோ. 6

ப-ம்: நெருப்பில் விறகுதியா நெய்யில்பால் தோன்ற
அருக்கன் இருளை அடர்த்தால் போல் - மருள்கெடுத்த
ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமென் ன் ஞானிகளும்
ஊனத் தொழில்உழைப்பா ரோ.

பொ-ரை: நெருப்பில் விறகு தோன்றாததுபோன்றும், நெய்யில் பால் தோன்றாதது போன்றும், சூரியன் இருளை அழிப்பதுபோன்றும் ஜீவபோத அகந்தை மயக்கத்தை அழிக்கும் ஆன்ம ஞானத்தின் இயல்பு கிரியாநாசம் என்பது உண்மையாதலின், ஞானமே தம் சொருபமாக விளங்கும் ஞானியர் குறைபாடு மிக்க கிரியைத் தொழில்களைச் செய்வரோ? (செய்யார் என்றவாறு).

அ.ப-ரை: அருக்கன் - சூரியன், மருள் - மயக்கம், ஊனம் - குறை.

வி-ரை: விறகை அழித்து எழுந்த நெருப்பில் விறகும், பாலை அழித்தெழுந்த நெய்யில் பாலும் தோன்றுவதில்லை. அதுபோல் கிரியைத் தொழில்களை அழித்தெழுந்த ஞானத்தில் கிரியை இல்லை. ஆகவே இந்த உவமானங்களைக் கூறினார்.

கிரியையின் விளைப்பயன் புண்ணியமாதலின், அந்த புண்ணியத்தை அனுபவிக்கப் பிறப்பிறப்பாதி தொடரும். அதனால் ஆன்மலாபம் விலகிப் போகும். எனவே அதை “ஊனத்தொழில்” என்றார். மேலும், ஆன்மானுபவமெய்திய ஞானியர் பிறவிப் பந்தத்தில் சிக்காராதலின், ஊனத்தொழிலாகிய கிரியைத் தொழிலை செய்து “உழைப்பாரோ” என்றார்.

128. கிரியையான் ஞானங் கிடைத்தாலுங் கேடு
கருவால் வருவதுபோற் காணு - மொருகோடி
சூரியரைக் கூரிருளா லேசுருட்ட னீர்கில
காரணனைத் தீண்டநினைக் கை. 7

ப-ம்: கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கேடு
கருவால் வருவதுபோல் காணும் - ஒரு கோடி
சூரியரைக் கூரிருளா லேசுருட்டல் நீர் அகில
காரணனைத் தீண்டநினைக் கை.

அந்வயம்: நீர் அகில காரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி சூரியரைக் கூரிருளாலே சுருட்டல்.

பொ-ரை: கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும், அந்த ஞானத்திற்குத் கிரியையாம் கருவால் உற்பத்தியாகும் புண்ணியபலத்தால் கேடு உண்டாகும். அது மட்டுமன்றி, அகில உலகிற்கும் மூலகாரணமாக விளங்கும் ஆன்மவஸ்துவை கிரியைத்தொழிலால் பற்ற நினைப்பது ஒருகோடி சூரியர்களை அடர்த்தியான இருளினால் சுருட்டிப் பிடிக்க முயல்வது போலாகும்.

அ.ப-ரை: அகில காரணன் - ஆன்மவஸ்து.

வி-ரை: கிரியைத் தொழிலால் ஞானம் என்பது என்றுமேயில்லையென்பதை வலியுறுத்திக் கூற வருவார் கிரியையால் ஞானம் உண்டாயினும் கேடுறுமென்றார். இதற்கு கிரியையால் ஞானமென்பது கோடி சூரியரை இருளால் சுருட்டிப் பிடிப்பதுபோலாகுமென்று மேலும் உவமானம் காட்டினார்.

கிரியையால் ஞானம் உதித்தாலும், நண்டு, சிப்பி முதலியன தம் கருவால் நாசமடைவதைப் போல், ஞான மேலீட்டால் கிரியை நாசமுறுமென்னும் பொருளும் பொருந்துவதே!

129. சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோ மென்ற
னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச்
சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்
கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம். 8

ப-ம்: சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில் செய்வோமென்றால்
நகாரோதுயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச்
சாத்திரமும் பூசைசமாதிகளும் சார்போதக்
கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

பொ-ரை: சுகாதீத விதேக கைவல்ய பதத்தை அடைய விரும்பினால், அதை சாதித்துத்தரும் ஞானாசிரியரை அடைந்து, அவருடைய கிருபானுகூரஹத்தினால் ஞானவருள் பெற்று அந்த ஆன்ம வீடுபேறு அடைவதை விடுத்து, கிரியைத் தொழில்களினால் அந்த வீடுபேறு அடையலாமென்றெண்ணி, அந்த கிரியைகளைச் செய்தால் ஞானிகள் நகைக்க மாட்டார்களோ? ஏனெனில் உறங்க விரும்புவோர் ஓரிடத்தில் படுத்து நித்திரை செய்வதை விடுத்து, வழி நடந்து சென்றோ துயில்வார்? சாத்திரங்களும், பூஜை, ஜபம், தவம், தியான சமாதிகளும், ஜீவபோதம் கருவிகளோடு சாரும் கூட்டமும் மாயையின்கூட்டம் ஆகும்.

அ.ப-ரை: சுகாதீதம் - விதேக முக்தி நிலை, நகாரோ - நகைக்க மாட்டார்களோ?, விகாரம் - மாறுபாடு, குழாம் - கூட்டம். கோத்திரம் - 1) கூட்டம் '2) வம்சாவளி, 3) எண் குற்றங்களில் ஒன்று, மறுபிறப்புக்குக் காரணமாவது.

வி-ரை: ஜீவபோத ஒழிவில் அமையும் ஆனந்தாதீத விதேக முக்தியை விரும்புவோர் கருவிகளோடு கூடித் தொழில்படுவதினால், நெய்யால் மேன்மேலும் தழைக்கும் அக்னியைப் போல், ஜீவபோதம் மறுபடியும் துளிர்ந்து வளருமாதலால் "சுகாதீதம் வேண்டில் தொழில் செய்வோமென்றால்" என்றார்.

இவ்வாறு தொழில்படுவதினால் சுகாதீதம் பெறுதல் ஒருக்காலும் இல்லையென்பதை ஞானிகள் : நன்கு அறிவாராகலின் "நகாரோ" என்றார்.

தேகம் அசைந்தசைந்து செல்கையில் உறக்கம் வந்தாலும் அதை நடை தடைசெய்வதைப் போல, கருவிகள் அசைந்து தொழில் செய்யும்போது, சுகாதீத ஆன்ம நித்திரை வந்தாலும், அதைத் தடுத்து விடுமென்பதை "துயில்வார் நடந்தோ" என்றார்.

ஜீவபோதம் ஒன்றாயினும், அது கருவிகள்தோறும் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாய்க் கூடி, கருவிகள் மயமாய் இருத்தலினால் "சார்போத கோத்திரம் (கூட்டம்)" என்றார். "கோத்திரம்" என்றால் மறுபிறவிக்குக் காரணமாகும் எட்டுவகை குற்றங்களில் ஒன்றாகும். எனவே கருவிகளோடு கூடுவது மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகும் எட்டு வகை குற்றங்களில் ஒன்றெனக்கூறுகிறாரெனினும் பொருந்தும்.

ஜீவபோதம் பல கருவிகளோடும் கூடுவதைப் பன்மையாக "மாயைக்குழாம் (கூட்டம்)" என்றார்.

ஒப்பு: வினைகளை ஆற்றுவதினால் ஆன்மஞானம் பெறுதல்

அசாத்யம் என்பதை ஸ்ரீபகவான் மிக அற்புதமாகக் கீழ்க்கண்ட பாடலில் விளக்கியுள்ளார்:

வினையும் விபத்தி வியோகம் அஞ்ஞானம்

இனையவை ஆர்க்கு என்று ஆய்ந்திடலே - வினேபத்தி

யோகம் உணர்வு ஆய்ந்திட நான் இன்றி அவை என்றும் இல் தானாக ம(ன்)னலே உண்மையாம்.

- உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம், 14.

வி-ரை: வினேகளை இயற்றும் கர்த்தா யாரென்று அறிந்து கொள்ளவே கர்மயோகம் உருவாகியுள்ளது. இறைவனிடத்திலே அன்பின்மையைப் போக்கவே பக்தியோகமும், இறைவனைப் பிரிந்த குற்றத்தைப் நீக்கவே ராஜயோகமும், தன் உண்மை ஆன்ம இயல்பை அறியாத அஞ்ஞானக் குறையை நிவர்த்திக்கவே ஞானயோகமும் முறையே உண்டாயின. மேற்கண்டவாறு சதுர்வித யோகங்களில் ஈடுபடுவது அந்தந்த யோகத்திற்குரிய குறையை அகற்றி, தன்னைக் குறையில்லாதவனாக, ஆன்ம பரிபூரணமாக அறிந்துகொள்வதற்கேயாகும். இறுதியில் இந்த நால்வகைக் குறைகளும் நமக்கல்ல; அகந்தைக்கேயென்று உணர்ந்து, அந்த அகந்தையின் இயல்பை "நான் யார்?" என்று ஆராயும் போது, அகந்தையின்மை உணரப்படும். அப்போது நால்வகைக் குற்றங்களும் இல்லாதனவாகிப் போகும். அதனால் நாம் என்றுமே எந்தவித குற்றங்களும்ற்ற ஆன்மாவாக இருக்கிறோமென்னும் உண்மை அனுபமமாகிவிடும். அதனால் சதுர்வித யோகங்களில் மட்டுமன்றி, மற்றெந்த வகையிலும் தொழில்படுதல் ஆன்ம ஞானத்தைப் பெற்றுத்தராது; ஆகவே தொழில்படுதலை விடுத்து, மனத்தை அமைதிப்படுத்தி உள்முக ஆன்ம விசாரத்தினால் முக்திபதம் அடையப்பட வேண்டுமென்று ஸ்ரீபகவான்கூறுவதை மேலும் உறுதி செய்யும் வகையில் நூலாசிரியர் "சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில் செய்வோமென்றால் நகாரோதுயில்வார் நடந்தோ" என்கிறார்.

130. தொழிலிறுதி தானே சுகவுதய மென்றற்

றொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோந் -

தொழில்செயினும்

வந்திப்போ கம்போல வுண்டுடுத்தன் மாத்திரமாய்ச்

சிந்திப்பா ரைப்பேணிச் செய்.

9

ப-ம்: தொழில்இறுதி தானே சுகஉதயம் என்றால்

தொழில்உதயம் துக்கமெனச் சொல்லோம் -

தொழில்செயினும்

வந்திப் போகம்போல உண்டுஉடுத்தல் மாத்திரமாய்ச்

சிந்திப்பா ரைப்பேணிச் செய்.

பொ-ரை: ஜீவபோதத்தின் அனைத்து கிரியைகளும் ஒழிந்த இடம் ஆன்மானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும் இடமென்றால், அணுவளவாகிலும் கிரியை உதயமான இடத்தில் துன்பம் உள்ளதென்று யாம் கூறமாட்டோம். தொழில்களைச் செய்தாலும், மேலொன்றும் பயன்கருதாது, உண்டு, உடுக்கும் வந்தி போகம் போல், இம்மை, மறுமைப் போகங்களில் ஒன்றையும் நினையாது, வினைப்பயன்களால் தாக்கற்று, முற்றிலும் அகர்த்தராகத் திகழும் ஞானியரைப் பார்த்தறிந்து, நீயும் அவரைப் போல் செயல்படுவாயாக!

அ.ப-ரை: வந்தி - மலடி

வி-ரை: வெய்யிலில் சென்று துன்புறுவதால், நிழலில் சுகம் தெரிவதுபோல், தானே என்றும் ஆன்மமயமாக இருந்தும், உலகாதி விஷய வாசனைகளால் தொழிற்பட்டு துக்கத்தை அனுபவிப்பது, அது ஒழிந்தகாலே ஆன்மசுகம் உதயமாகக் காரணமாகின்றது. எனவே தொழில் ஒழிந்த இடம் தொழில் உதயமானதற்கு முன்பிருந்த இடமாவதால் அது துன்பமயமானதென்று கூறுவது தவறென்றார். ஞானியர் வினைகளைச் செய்தும் செய்யாதவரென்பதை முன்னர் பல திருவெண்பாக்களில் விளக்கியுள்ளாராகையினால், இங்கும்

அதைத் தொடர்ந்து மேலும் விளக்குகிறார். தன்னலமின்றிப் பிறர் நன்மைக்காகவே அமைவதால், ஞானிகள் செயல்படுவது பலனை எதிர்பார்த்தல்லவென்றும், அவர்கள் கிடைத்ததைப் புசித்து, கந்தையானாலும் உடுத்து வாழ்வரென்றும் கூறினார். மலடி போகம் செய்கையில் மேலொன்றும் பலன் எதிர்பாராததுபோல், ஞானிக்கு இக, பர சுகங்கள் பொய்யாகலின், ஞானிகளின் வாழ்வு அவள் உண்டு, உடுத்து வாழ்வது போலென்று இங்ஙனம் உவமானம் கூறினார்.

கிடைத்ததைப் புசித்து, கந்தையானாலும் உடுத்து, "சித்தம் போக்கு சிவன் போக்கென" வாழும் வாழ்வைப் பட்டினத்தாரும் கூறியிருக்கிறார்.

ஒப்பு:

இருக்கும் இடம்தேடி என்பசிக்கே அன்னம்

உருக்கமுடன் கொண்டு வந்தால் உண்பேன் - பெருக்க

அழைத்தாலும் போகேன் அனவரதம் தேகம்

இளைத்தாலும் போகேன் இனி.

- பட்டினத்தார்

பலன் கருதாது, வினைகளைச் செய்தும் செய்யாதவராய், அகர்த்தாவாய் வாழ்ந்த ஸ்ரீபகவான் கிடைத்ததை உண்டு, உடுத்து, எளிமையின் எல்லைக்கோடுகளைத் தொட்டுக் காண்பித்த நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம். ஒரு முறை அவருடைய கௌபீனம் கிழிந்த நிலையில், அதை முள்ளால் மீண்டும் மீண்டும் தைத்து உபயோகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தார். இதை எவரும் அறியாதிருக்கும் பொருட்டு மரத்தில் ஒளித்து விடுவார். புதிதாக ஒரு கௌபீனத்தைக் கேட்பதற்குக்கூட மனமில்லாத அவருடைய இயல்பே இதற்குக் காரணமாகும். ஒரு நாள் சிறுவனொருவன் இதைக் கண்டுபிடித்து "இந்தக் கௌபீனத்தை கவர்னர்கேட்கிறார்" என்று ஏளனம் செய்யவும், ஸ்ரீபகவான் 'கவர்னரே கேட்டாலும் இது கொடுப்பதற்கில்லை' என்று தானும் வேடிக்கையாகப் பதிலளித்தார். அப்போது உண்மை வெளிப்படவும், அருகிலிருந்த அன்பர்கள்

ஸ்ரீபகவானுடைய இந்த தேவையைக் கூட தாம் உணராமல் அபசாரம் செய்துவிட்டோமேயென்று மனமுருகிக் கதறி அழுதனர். இத்தகையதோர் பற்றற்ற வாழ்க்கையைத்தான் ஆசிரியர் “வந்தி போகம் போல உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமாய்ச் சிந்திப்பாரை” என்றார்.

ஞானியர்களின் இந்த அனுபவத்தைப் ஸ்ரீபகவான் கூறியுள்ளதை கீழே காண்க:

ஒப்பு: வண்டிதையில் வானுக்கவ் வண்டிசெல னின்றலொடு வண்டிதனி யுற்றிடுதன் மானுமே - வண்டியா முனவுட லுள்ளே யுறங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு மானதொழி னிட்டையுறக்கம்.

- உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம், 31

பொருள்: வண்டியினுள்ளதுயில்பவன் அந்த வண்டி செல்லுதல், நின்றல், அந்த வண்டியைத் தனியாகக் கழற்றிவிடுதல் ஆகியவை ஒன்றையும் அறியான். அதுபோலவே தேகம் என்னும் வண்டியினுள் வீற்றிருக்கும் ஞானியும் தேகம் செயல்பட்டாலும் (விழிப்பு நிலை), செயல்படாவிட்டாலும் (உறக்கம்), கருவி கரணங்களைக் கழற்றிவிடும் கேவல் நிர்விகல்ப நிஷ்டை ஆகியவை அனைத்தையும் சமமாகக் கருதுவான். (இதுவே சகஜானம் நிர்விகல்ப நிஷ்டை என்பது).

ஆகவே சீடனுக்கு “நீ அத்தகைய ஞானியர்போல் தேவைப்படும் தொழில் மாத்திரம் செய்து, அதற்கு அதிகமாச் செய்யற்க” என்று அறிவுறுத்தவே “சிந்திப்பாரைப் பேணிச் செய்” என்றார்.

ஆக, இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானக்கிரியையை மாத்திரம் மேலைப்பயன் கருதாது செய்தல் வேண்டுமென்று அறிவித்தாராயிற்று.

131. சும்மாது இருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை
விம்மா கதறுவதும் வேலைகளுந் - தம்மறிவா
நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டைகளு ஞானிகண்முன்
காட்டும் பரியா சகம். 10

ப-ம்: சும்மாஅது இருக்கவைத்த சூத்திரமாம் சாத்திரத்தை
விம்மா கதறுவதும் வேலைகளும் - தம் அறிவால்
நீட்டிப் பிடித்திருக்கு(ம்) நிட்டைகளும் ஞானிகள்முன்
காட்டும் பரியா சகம்.

பொ-ரை: ஜீவபோதத்தை ஒழித்து ஆன்மானந்தத்தில் மயங்கி
சும்மா இருக்க ஒதி வைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை பெரு
முயற்சி செய்து, விம்மி, கதறி, அழுது ஒதுதல், நீராடலாதி
கிரியைகளைச் செய்தல், உடலை நீட்டிப் பிடித்து ஆசனங்கள்
கட்டுதல், பிராணாயாம லய சமாதி நிஷ்டையைச் சார்தல்
ஆகியவை ஞானியர் முன் செய்யப்படும் வேடிக்கை
நிகழ்ச்சிகளாகும்.

அ.ப-ரை: பரியாசகம் - வேடிக்கை, ஏளனம் (Not Serious),
விம்மா - விம்மி என்று பொருள்: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு
வினையெச்சம், சும்மாது - சும்மா+அது = சும்மாவது (தொகுத்தல்
விகாரம்).

வி-ரை: வேதாகம வழி கூறும் ஞான சாத்திரங்கள் அனைத்தும்
ஜீவபோத அகந்தையை அழித்து, ஆன்மபோத
மயமாயிருப்பதற்கு உபாயமாக இருப்பதினால் "சும்மா அது
இருக்க வைத்த சூத்திரமாம் சாத்திரத்தை" என்றார்.

ஞான சாத்திரங்களை ஒதி, அவற்றின் பொருளை உணரச்
செய்யப்படும் முயற்சியை "விம்மா" என்றும், அந்தப்
பொருள்படி நிற்காததனால் "கதறுவதும்" என்றும்,
இவ்வாற்றால் கிரியைகள் யாவும் உலகாதி வேலைகளோடு
இவையுமோர்வகை வேலைகள் ஆவதனால் "வேலைகள்"
என்றும், ஜீவபோத எழுச்சியால் கூடப்படும் நிஷ்டை

ஞானநிஷ்டையின்மையால் 'நீட்டிப் பிடித்திருக்கும் நிட்டைகளும்' என்றும், இவையெல்லாம் ஞானிகளுக்கு வேடிக்கைகளாவதனால் 'பரியாசகம்' என்றும் தீர்த்துரைத்தார்.

132. குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தல்லாற்
படியும் விசும்பும் பரப்பி - யிடையாடு
மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத
சாத்திரங்கற் றுர்வீடுற் றுர்.

11

ப-ம்: குடையும் செருப்பும் கொடுநடப்பது அல்லால்
படியும் விசும்பும் பரப்பி - இடையாடு(ம்)
மாத்திரம்போ லேசமய வாத(ம்)மனம் போதாத
சாத்திரங்கற் றுஆர்வீடுஉற் றுர்.

பொ-ரை: தலைக்குக் குடையும், காலுக்குச் செருப்பும் கொண்டு, மழை, வெய்யிலாதிகள் தலையில் படாமலும், காலில் கல், முள் முதலியவைகளின் பாதிப்பு இல்லாமலும் செல்ல வேண்டுமேயல்லாது, ஆகாத காரியமான ஆகாயமெங்கும் குடை பரப்பி, பூமியெங்கும் தோல் பரப்பி அவற்றிற்கு நடுவே செல்வது எப்படியோ, அப்படியே சமயவாதிகளின் தர்க்கவாதங்களையும், அளவில்லாமல் பற்பல சாத்திரங்களையும் கற்று ஆன்மவீடு அடைய முயற்சிப்பதும் ஆகும். அவ்வாறு ஆன்மவீடு அடைந்தவர் எவர் உளர்? (இல்லை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: படி - பூமி, விசும்பு - ஆகாயம், வாதம் - தர்க்கவாதம், மனம் - சாத்திரங்கள் நிரம்பிய மனம், இடையாடு(ம்) மாத்திரம் போலே - நடுவே செல்வது போலே.

வி-ரை: ஒரு ஊரை அடையக்கருதியவன் தலைக்கும், காலுக்கும் துன்பம் அணுகாவண்ணம் குடையும், செருப்பும் அணிந்து கொண்டு அந்த ஊரை அடைவதுபோல், ஆன்மவீடு அடைய விரும்புவோர் ஞானகுருவின் உபதேசமொழிகளையும், அவர் கற்றுக் கொடுக்கும் சாத்திரத்தையும் கொண்டு, அவற்றின்

பொருள்படி கருவி கரணங்களொடு கூடாது, ஜீவபோதத்தை ஒழித்து அந்த ஆன்ம வீட்டை அடைய வேண்டும். அதுவன்றி அளவில்லா ஆகாயத்திலும், பூமியிலும் குடையும் தோலும் பரப்பி, நடுவில் செல்லத் தொடங்குவோன் அவன் விரும்பும் ஊரை அடைய மாட்டாததைப்போலே, பற்பல சமயவாதிகளின் அளவற்ற தர்க்க வாதங்களையும், மனம் போதாத அளவிற்கு சாத்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர் ஆன்ம வீட்டை அடைய மாட்டார்கள் என்று கூற வேண்டி “சமயவாதம் மனம் போதாத சாத்திரம் கற்று வீடு உற்றார் ஆர்?” என்றார்.

133. அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீ - ரறிவாய்நீர்
ஆம்போ தறிவிப்பான் ருனா யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்.

12

ப-ம்: அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீர் - அறிவாய்நீர்
ஆம்போ துஅறிவிப்பான் தானாய் அவைஇரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்.

அந்வயம்: அறிவாய் நீர் ஆம்போது(ம்) அறிவிப்பான் தானாய் அவையிரண்டும் போம் போதும் வாராப் பொருள் கெடுவீர்! அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட கிறியால் வருமோ?

பொ-ரை: கிரியையாதி தொழில்களால் நீர் தூய்மை அடையும்போது அறிவாகவும், அறிவிப்பவனாகவும் ஆகும் போதும், பின்னர் அந்த அறியும் அறிவும், அறிவிக்கும் அறிவும் ஆகிய அவை இரண்டும் நீங்கும் போதும் வராத ஆன்ம மெய்ப்பொருள், தற்போத அறிவால் ஒன்றை ஒரு வடிவில் பாவித்துப் பற்றி, அனுபவித்து, பின்னர் மற்றொரு வடிவை பாவிப்பதினாலோ, அன்றி வேறேதேனுமொரு காரணத்தாலோ அதை விட்டு விடும் பொய்மையினால் வருமோ?

அ.ப-ரை: கிறி - 1) மாயம் (*Deceit*), 2) பொய்மை (*False hood*), கெடுவீர் - விளிச்சொல்.

வி-ரை: பாவனையில் தோன்றும் வடிவு மாயை; அந்த வடிவில் உண்டாகும் பிரியத்தினால் ஏற்படுவது கருமம்; அந்த வடிவை மெய்யாகக் கருதச் செய்வது ஆணவம்; எனவே “கிறியால் வருமோ கெடுவீர்” என்றார்.

இவ்வாறு ஆசிரியர்கூறுவதினால் பூஜை, ஜபம், சகுணத்தியானம் ஆகியவைகளை அப்பாசிப்பதே தவறென்று கூறுவதாக தர்க்கம் செய்தல் வீணையாகும். ஏனெனில் இத்தகைய உபதேசங்கள் சகுண தியானத்திலிருந்து சாதகரை நிர்குண தியானத்திற்கு அழைத்துச் செல்வனவாம்.

கடவுட் காட்சிகள் ஒருகால் தோன்றி, மறுகால் மறைவன. தோன்றும் போது ஆனந்தமும், மறையுங்கால் துக்கமும் தரும் இவைகள் மனோமயக் காட்சிகளேயென்று ஸ்ரீபகவானும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: காணும் தனைவிட்டுத் தான்கடவுளைக் காணல்

காணும் மனோமயமாம் காட்சி... - உள்ளது நாற்பது, 20

ஒழிவில் ஒடுக்கம் நூல் முழுவதும் ஆசிரியர் மிக உயர்ந்த ஆன்ம பதத்தை அதிசீக்கிரமாக அடைய வழிகாட்டுகிறாரென்பதே உண்மை நிலையாகும்.

134. அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வாறா
லிழப்பே யுனக்கிச்சை யென்றா - யிழப்பை
யறியா ததுகா ணறியாவஞ் ஞானங்
கிறிகேளுன் போதங் கெடல்.

13

ப-ம்: அழிப்பே அவனுக்கு இச்சைஅது வாறால்
 இழப்பே உனக்குஇச்சை என்னாய் - இழப்பை
 அறியா ததுகாண் அறியாஅஞ் ஞானம்
 கிறிகேள்உன் போதம் கெடல்.

பொ-ரை: உன் ஜீவபோதத்தை அழிப்பதே ஆன்மாவிற்கு விருப்பம் என்பதனால், நீயும் அதையே உன் விருப்பமாக ஏற்றுக்கொள்க. ஏனெனில் தன்னிழப்பை அறியாது, கிரியையாதிகளை நீ செய்தலே அஞ்ஞானம் என்பதை அறிவாயாக. கிரியையாதி பொய்மையில் உழல்பவனே! உன் ஜீவபோதம் கெட்டழிவதே ஆன்மபோதத்தை உணர்வதென்று நான்கூறுவதை செவிமடுப்பாயாக! (காது கொடுத்துக் கேட்டு, அதன்படி ஒழுகுவாய் என்றவாறு).

அ.ப-ரை: கிறி - பொய்மை, அவன் - சிவம் (ஆன்மா)

வி-ரை: இந்தத் திருவெண்பாவில் அழிப்பு, அழித்தல் ஆகியவற்றிற்கு ஒரு சிறப்புப் பொருளுண்டு. ஜீவபோத அகந்தையால் கட்டுண்ட ஜீவான்மாவை பரமான்மா, அதன் தேகப்பிரக்ஞையை அழித்து உறக்கம் என்னும் அஞ்ஞானத்தில் வைத்து, இளைப்பாற்றிப் புத்துணர்ச்சியை அளிக்கிறது. அதுபோலவே, மெய்ஞ்ஞானத்தில் ஜீவபோதத்தை அழித்து, ஆனந்தக்கடலில் (யோக நித்திரையில்) அழுத்தி, இளைப்பாற்றி பரமான்மா ஜீவான்மாவிற்கு முக்திபதமென்னும் புத்துணர்ச்சியைத் தருகிறது. எனவே ஆன்மாவிற்கு பந்தத்திலும், முக்தியிலும் அழிப்பே இச்சையாக உள்ளதென்பார் “அழிப்பே அவனுக்கு (ஆன்மாவிற்கு) இச்சை” என்றார்.

“நான்” என்னும் ஜீவபோதம் தேகாபிமானத்தால் உருவாகிறது. “நான்” என்னும் உணர்வு எப்போதும் ஒரு உடலைப் பற்றியே ஜீவிக்கும்; தனியே நில்லாது. தேகாபிமானம் ஜீவனை விழிப்பு நிலையில் (ஜாக்ரத்) ஒரு உடலோடு பிணைக்கிறது. உறக்கத்தில் செயலிழந்து போகிறது. அப்போது பரமான்மா ஆனந்தம் தலைப்படுகிறது. உறக்கத்தில் ஆனந்தம் அனைவரின் அனுபவமாக இருக்கிறது; இல்லையென்பார் எவருமே இலர். ஆங்கே “நான்” என்னும் தேகான்மபாவம் (தேகத்தையே ஆன்மாவாக, சத்திய வஸ்துவாக பாவித்தல்)

அறவே அற்றுப்போவதினால் ஆனந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கிறது. அதுபோலவே, விழிப்பு நிலையில், பரமான்மா தேகான்ம பாவத்தை அழிக்கும் போது ஜீவபோதம் அழிந்து, உறக்கத்தில் அனைவரும் அனுபவிக்கும் ஆத்மானந்தம் விழிப்பு நிலையிலும் தொடர்ந்து அனுபவிக்கப்படுகிறது. இதுவே, ஜீவான்மாவினால் பெரிதும் வேண்டப்படவொன்றாதலின், அதனால் “இழப்பே உனக்கு இச்சை என்னாய்” என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத்திருவெண்பாவில் தற்போத நாசத்தை விரும்பினார்க்கு மெய்யான்ம முக்தி பதம் கிட்டுமென்றாயிற்று.

135. மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைத்
யெரிந்த விறகோ டிறக்கில் - விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டேநீ தோயுமதென் னாடி
நிழல்புதைத்தாற் போலெதிர்போய் நில். 14

ப-ம்: மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைத்
எரிந்த விறகோடு இறக்கில் - விரிந்த
தொழில்மனத்தின் மட்டேநீ தோயுமதுஎன் நாடி
நிழல்புதைத்தால் போல்எதிர்போய் நில்.

பொ-ரை: வந்துற்ற நோய்க்கு மருந்து உண்டபோது, உண்ட மருந்தும் வந்துற்ற பிணியோடு மாண்டு போவதைப் போன்றும், எரியும் விறகு முற்றிலும் எரிந்து அழியும்போது, அந்த விறகொடு அதிலிருந்து அதுவரையில் வெளிப்பட்ட புகையும் தீயும், அழிந்து போவதைப் போன்றும், உலகாதி விஷய வாசனையப்பட்டு பஹிர்முகமாய் விரிந்த மனத்தளவேயாகும் உனது கிரியைத் தொழில்கள். மனோநாசத்தால் ஜீவபோதம் அழியும்போது அவைகளும் உடன் தாமே அழியும். உண்மை இவ்வாறிருக்க, கருவிகரணங்களையும், அவற்றை இயக்கும் ஜீவபோதத்தையும் கடந்து நின்ற ஆன்மவஸ்துவை ஜீவபோதத்தால்

கருவிகரணங்களின் மூலம் கிரியைத்தொழில்களைச் செய்து அடைய முயலும் உன் கருத்துதான் என்னே? பெரிய நிழலில் சிறிய நிழல் புதைந்து மறைவதுபோலவும், உன் ஜீவபோதத்தை ஆன்மபோதத்தில் கரைத்து, தனக்கு அன்னியமாகப் பிறிதொரு பொருள் உள்ளதென்னும் எதிரீடெல்லாம் அகன்று, அகண்ட ஏக வஸ்துவாக நிற்பாயாக! அ.ப-ரை: பிணி - நோய், எதிர்போய் - தமக்கு அன்னியமாக மற்றொன்று உள்ளது என்னும் சுட்டறிவு நீங்கி.

வி-ரை: ஜீவபோதத்தை “விறகு” என்றார். விறகு உள்ளளவும் புகையும் நெருப்பும் வெளிப்படும். அதுபோல் ஜீவபோதம் உள்ளளவும் கிரியைத் தொழில்கள் தொடரும். விறகு முற்றிலும் எரிந்தபின், புகையும் நெருப்பும் தன்னிச்சையாகவே அழிவதுபோல், ஜீவபோத நாசம் முழுமையடையும்போது கிரியைத் தொழில்களும் தாமே அழியுமென்பார் “புகை தீ எரிந்த விறகோடு இறக்கில்” என்றார்.

கிரியைத் தொழில்களினால் ஜீவபோதம் மேன்மேலும் வளர்வதன்றி, இறவாது; ஆகவே கிரியைத் தொழில்களைச் செய்வதை விட்டு விட்டால், ஜீவபோத அசைவும் நிற்கும்; “நின்றால் சிவம், அசைந்தால் ஜீவன்” என்னும் பேருண்மை இதன் அத்யாத்மப் பொருளாம்.

பெரிய நிழலில் சிறிய நிழல் புறம்போகாது, அடங்கி மறைவதைப்போல், பூரணப் பொருளாகிய ஆன்மாவில் சிறிய அளவினதாகிய ஜீவான்மா எதிரிட்டசையாது அடங்கி மறையுமாதலால் “நிழல் புதைத்தால் போல்” என்றார். ஸ்ரீபகவானும் இந்தக்கருத்தைக் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: பேய்த்தனம் விட விடாப்பேயாய்ப் பிடித்தெனைப்

பேயனாகினையென் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 71

அ.ப-ரை: பேய்த்தனம் விட - ஜீவபோதம் அகல, விடாப்பேய் - ஆன்மா, பேயனாக்கினை - ஆன்மவஸ்துவாக்கினை.

பொருள்: பெரியதொரு பேய் பிடிக்கும்போது, சிறிய பேய்கள் தாமாகவே அகலுவதைப் போல, பெரிய ஆன்மபோதம் தலைப்பட்டவுடன் சிறிய ஜீவபோதம் அகன்றது அருணாசலா!

ஜீவபோத அகந்தை ஆன்மாவில் ஒன்றி மறையும்போது, அதற்கு அன்னியமாக எதிரிட்டுச் சொல்ல பிறிதொரு முன்னிலைப் பொருள் இல்லாமையினால் “எதிர்போய் நில்” என்று தம் சுவானுபூதியில் கூறினார்.

136. காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்தான்என் னாதே
யமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.

15

ப-ம்: காணும் அறிவுநீ காட்டு(ம்)அறிவு நாம்அவற்றைக்
காணக் கழலும் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்தான்என் னாதே
அமிழ்த்துகர கம்போல்நிற் பாய்.

பொ-ரை: கருவி கரணங்களையும், அவற்றின் செயல் பாடுகளையும், அதனால் உண்டாகும் விளைவுகளையும் கண்டு, அறிந்து, ஆராயும் அறிவு நீ! அவ்வாறு அவையனைத்தையும் அறிவுக்கு அறிவாய் உன்னுளிருந்து காட்டும் அறிவு யாம்! அவற்றை உள்ளபடிக்கு உணர்ந்தால், அந்தக்கருவி கரணங்கள் நீங்கும். முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கண்டதினால், அவற்றின் பொய்மையில் இதுகாறும் அகப்பட்டு உழன்ற தன் கடந்த காலத்தை நினைந்து வெட்கப்பட்டு, அதற்குப் பிராயசித்தமாக, சதா வெளிமுகப்பட்ட உன் அறிவை அகமுகப்படுத்தி, எம்மை எதிரிட்டுச்சுட்டியறிய எண்ணாதே! மேலும் “நான்” என்னும் ஜீவபோதம் என்றும், “தான்” என்னும் ஆன்மபோதம் என்றும் கூட கருதுவதை விட்டுவிட்டு,

கடலில் அமிழ்த்தப்பட்ட குடம் கடல்நீரைத் தன்னுள்ளே மொண்டு மறைவதைப்போல், ஆன்ம பரிபூரண அருட்கடலில், அதன் அருளை உண்டு, உன் ஜீவபோத தனித்துவம் மறைந்து நிற்பாயாக!

அ.ப-ரை: கழற்றியிலே - நீங்குகையிலே, நாணி - வெட்கி, நான் - ஜீவபோதம், தான் - ஆன்மபோதம், கரகம் - குடம்.

வி-ரை: 'நாணி நமை திரும்பிப் பாராதே' என்றதாவது

“நாணி” என்ற சொல் பொருள் பொதிந்தது. ஆன்ம வஸ்துவை முதன் முறையாகத் தரிசனம் செய்யும்போது ஜீவபோத அகந்தை தன் கீழ்மையை நினைந்து நாணமுறுவதை ஸ்ரீபகவான் சுவானுபூதியால் உந்தப்பட்டுத் தாம் அருளிய நூல்களில் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

ஒப்பு(1): நானாரென மனம் உள்நாடி உள(ம்) நண்ணவே
நானாம் அவன்தலை நாணமுற - நான்நானாத்
தோன்றும் ஒன்று ..... - உள்ளது நாற்பது, 30

பொருள்: “நானார்” என்னும் ஆன்ம விசாரத்தால், மனம் அகமுகப்பட்டு, தன்னுள் ஆழ்ந்து, தன் மூலத்தானமாகிய ஆன்ம இதயத் தானத்தைச் சேரவே, இதுகாறும் “நான் இத்தேகம்” என்ற உணர்வால் ஆணவத்தொடு கம்பீரமாக செயல்பட்ட அகந்தையாகிய சிதாபாசன், நாணமுற்றுத் தலைசாய்ந்து அழிந்து போகவும், “நான்-நான்” என்று ஆன்ம உணர்வுதானாகவே தோன்றும்.

ஒப்பு(2): நானென்று எழுமிடம் ஏதென நாட
உள் நான் தலைசாய்ந்திடும் உந்தீபற
- உபதேச உந்தியார், 19

ஒப்பு(3): தலைவ நின் தன்மை என்னவென்பார்க்குத்
தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்
- அருணாசல பதிகம், 5

பொருள்: அருணாசலா! நின் தன்மையாகிய ஆன்ம உணர்வு எத்தகையதென்று என்னை எவராகினும் கேட்பாரேயாகில், என் அகந்தை மதி வாய்திறவாமல் நாணமுற்று, தலைசாய்ந்து சிலைபோல நிற்க வைத்தாய்!

ஸ்ரீபகவானருளால் ஆன்மாநுபூதி பெற்ற ஸ்ரீ முருகனாரும் ஆன்ம சந்நிதியில் அகந்தை நாண முறுவதைக் கூறியிருக்கிறார்.

ஒப்பு(4):

ஆணித்தரமாய் நாளுரென உள்ளாழ்ந்த அறிவால்
நாணித் தலைசாய்ந்து ஊன்நான் எனும் அப்போலிப்
பரிச்சின்ன வீண் அகந்தை பாறுதலும் ஆங்கே
வெரிச் சென்ன லின்றி விளங்கு சிதாகாய
முழுமுதலாய் முப்புடியின் மோகஉணர்வு ஓய்ந்து
கெழுமிய ஆனந்தம் கிளரும் பரவசமே

- ஸ்ரீரமண புராணம், 375-380

பொருள்: ஆணித்தரமாக "நான்யார்" என்று உள்ளாழ்ந்த விசாரத்தால், "தேகமே நான்" என்னும் போலியான பின்னப்பட்ட வீண் அகந்தை வெட்கப்பட்டு, தலை சாய்ந்து அழிந்தொழிந்தவுடன், அதனால் என் உள்ளம் சூனியமாக வெரிச்சென்றில்லாமல், எங்கும் நிறைந்த சிதாகாய முழுமுதற்பொருளாக விளங்கி, முப்புடிகளின் மோகவுணர்வு ஓய்ந்து, பரிபூரண ஆனந்தம் அடர்த்தியாகக் கிளர்ந்தெழுந்து என்னை ஆக்ரமித்துக் கொண்ட ஆன்ம சொருப பரவசமே!

அ.ப-ரை: பரிச்சின்னம் - பின்னப்படுதல், பாறுதல் - அழிதல், சிதாகாயம் - சைதன்யப் பரவெளி, ஊன் - மாமிசம் (தேகம்), கெழுமிய - அடர்த்தியான, வெரிச்சென்னல் - ஒன்றுமற்ற (வெறுமை)

ஒப்பு(5): யான் பின்தலைசாய்ந்து இறந்தாலே

- ஸ்ரீரமண புராணம், 221

ஒப்பு(6): திருச்சந்நிதானத்தில் என் அகந்தை
வெட்கும்பரிசாண்டோன் வீரக் கழல் வெல்க
-ஸ்ரீரமண புராணம், 137 - 138

பொருள்: தம் திருச்சந்நிதானத்தில் என்னகந்தையை நாணமுறச் செய்த ஸ்ரீபகவானின் வீரக்கழல்கள் வெல்க!

மனத்தின் உருவை எதுவென நாட ஆரம்பித்து, அது உள்ளே அடங்கித்தன் பிறப்பிடமாகிய இதயத்தை அடையவும், மேகங்கள் விலகியவுடன், முன்பே பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த சூரியன் இப்போது புதிதாகக் காணப்படுவதுபோல், இது நாள் வரை அகந்தை எழுச்சி ஆரவாரத்தால் விளங்காதிருந்த ஆன்மா புதிதுபோல் காணப்படும். இவ்வாறு முதன்முதலில் ஆன்ம தரிசனம் செய்யும் போது ஜீவபோத அகந்தை முதலில் தன் சிறுமையை நினைந்து வெட்கமுற்று செயலற்றுப் போய், பின்பு ஆன்மாவில் கரைந்தழியும். அப்போது இதுகாறும் அகந்தையாக இருந்த “நான் என்னும் உணர்வு” முன்பு எப்போதும் போல் ஸ்வயமே ஆன்மாவாகப் பிரகாசிக்கும்.

மேற்கண்ட இந்த ஆன்ம அனுபவத்தையே ஆசிரியரும் தம் சுவானுபவமாக இந்தத் திருவெண்பாவில் “காணக் கழலும் கழற்றியிலே, நாணி ந(ம்)மைத்திரும்பிப் பாராதே, நான்தான் என்னாதே, அமிழ்த்து கரகம் போல் நிற்பாய்” என்றார்.

137. வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவானந்தம் போதும் - பதையா விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியா னூற்போற் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள். 16

ப-ம்: வதுவைச் சடங்குஅதனை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவானந்தம் போதும் - பதையா விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபியா னூல்போல் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.

பொ-ரை: தன் கணவனொடும்கூடி இல்லறம் நடத்தி இன்புறுவதற்காகச் செய்யப்படும் விரிவான திருமணச் சடங்குகளை, அவனொடும்கூடி இன்புறுதலே என எண்ணும் பேதைப்பெண்போல், ஆன்மசிவ புருஷனுடன் ஜீவன் கூடி இன்புறுவதற்காக ஏற்பட்ட கிரியையாதி தொழில்களையே சிவசாயுஜ்ய முக்திபோகமாக எண்ணி நீ ஏமாறும் இந்த புதுமை சிவானந்தம் போதும்; இனியாகிலும் அசையாது நின்று ஒளிரும் விளக்கின் ஒளியில் எண்ணெய் முழுவதுமாக வியாபித்து, அதற்குத் தன்னை முழுவதுமாகக் கொடுத்து, அதற்கு உணவாகி மறைவதைப் போல், அசைவற நிற்கும் சிவான்ம வஸ்துவில் முழுவதும் பரவி நின்று, அது உன்னை ஆட்கொள்ளவேண்டி அதற்கு உன்னைக் உணவாகக் கொடுத்தல்தான் உண்மையான சிவசாயுஜ்ய முக்தி என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: வதுவை - திருமணம், மைதுனம் - சம்போகம் (*sexual intercourse*).

வி-ரை: தன்னைக் கொடுப்பது சத்தியம் என்றாராதலின், கிரியை தொழிற்படுவது அசத்தியம் என்றாயிற்று.

ஒப்பு: தலைவன் காணல் எவன் (தலைவற்கு) ஊனாதல் காண்
- உள்ளது நாற்பது, 21

ஆக, இந்தத் திருவெண்பாவில் ஜீவபோதத்தால் செய்யப்படும் கிரியை முக்திக்கு ஹேது அன்றென்றும், ஜீவபோதத்தை ஆன்ம போதத்திற்கு ஊனாகக் கொடுப்பதுவே ஹேது என்றும் வலியுறுத்தினாயிற்று.

நான்காம் அதிகாரம் முற்றிற்று

ஐந்தாம் அதிகாரம்

சரியைக் கழற்றி

138. நடந்துங் குளித்துமிது நல்லநா ளுனை
விடுந்தொழிலான் மெய்வருந்தி வீடென் - றடங்காதா
ரென்றுசுக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக்கமிவர்க்
கென்றெதிர்போ யின்பமுதிக் கும். 1

ப-ம்: நடந்தும் குளித்தும்இதுந ல்லநா ள்ஊனை
விடும் தொழிலால் மெய்வருந்தி வீடென்று
- அடங்காதார்
என்றுசுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம்இவர்க்கு
என்றுஎதிர்போய் இன்பம்உதிக் கும்.

பொ-ரை: பாத யாத்திரைசெய்தும், கங்கை முதலிய புண்ணிய
தீர்த்தங்கள் ஆடியும், "இது நல்ல நாள்" என்று சில நாட்களில்
அசைவ உணவைத் தவிர்த்தும், இவ்வாறான சரியைத்
தொழில்களால் உடலை வருத்தி, இங்ஙனம் செய்வதே
வீடுபேறென்றெண்ணி தற்போதம் அடங்காதார் எக்காலம் ஓர்
தொழிலையும் செய்யாது சுகத்தை அடைவர்? இத்தகைய
சரியைத் தொழில்களால் ஆன்ம ப்ராப்தியும், துக்க நிவர்த்தியும்
இன்மையால், இம்மை வாழ்வில் துன்பமே விளையும். ஆகவே
எக்காலம் இவர்களுக்கு நான் என்றும், எதிரிடும் சிவம்
(தெய்வம்) என்றும் எழும் ஜீவபோதம் ஒழிந்து இன்பம்
தோன்றும்?

நோக்கம் ஆன்மபதமேயாயினும், அதனைப்

பெறுவதற்கு உதவாத சரியைத் தொழில்களை மெய் வருத்திச் செய்வதனால் பயனில்லை. ஏனெனில் அவை தற்போதத்தை மேலும் திடமாக்குமேயன்றி அழிப்பதற்கு உதவா. ஒருவன் தனக்குள்ளே ஆழ்ந்து தன்ஜீவபோத அகந்தையை ஆன்மாவில் தன்னிழப்பு செய்வதனாலேயே ஆன்மபதம் எய்த இயலுமேயன்றி, மற்று சரியை, கிரியை, பிராணாயாம யோக லய சமாதிக்களால் ஒருக்காலும் இல்லை என்று கூற வேண்டியே "என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும்" என்றார்.

139. உடலா லுழைத்தா லுடலொழியு மென்று
கெடுவீ ரிதையெங்கே கேட்டீ - ருடலே
நடையா டியபிணம்போ னுன்போய்த் திரியக்
கிடையாதோ வென்றுகே ளீர்.

2

ப-ம்: உடலால் உழைத்தால் உடல்ஒழியும் என்று
கெடுவீர் இதைஎங்கே கேட்டீர் - உடலே
நடையா டியபிணம்போல் நான்போய்த் திரியக்
கிடையாதோ என்று கேளீர்.

பொ-ரை: சரியையாதி தொழில்களினால் உடலால் உழைத்தால் உடலால் விளையும் ஜனனமரணமாதி சம்சார பந்தம் நீங்கி ஆன்ம வீடுபேறு கிடைக்குமென்று எந்த குருவினிடம் கேட்டீர்? நீங்கள் கேட்டு அறிய வேண்டியது யாதெனின், ஞானகுருவை அடைந்து, அவர் அனுக்ரஹத்தால் கருவி கரணங்களொடு முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் கெட்டு, தனது உடலின் உள்ளும் புறமும் ஆகாயம் போல் ஆன்மாவே நிறைந்திருக்க, "நான்" என்னும் ஜீவபோதம் அழிந்து, நிலத்தின்கண் நடைபயிலும் பிணம்போல் உலாவும் ஆன்மபேறு அடைய இயலாதோ என்பதேயாகும்.

அ.ப-ரை: உடல் ஒழிதல் - பிறப்பு இறப்பு அறுதல், நான் போய்த் திரிய - ஜீவபோதம் அழிந்து நடைபயில (ஜீவன் முக்தி நிலை), கெடுவீர் - இரக்கக்குறிப்பு.

குறிப்பு: ஆன்ம வீடு பேறடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டு, அதற்கு உதவாத சரியையாதி தொழில்களில் ஈடுபட்டமையால் “கெடுவீர்” என்றார். அன்றி, இரக்கக்குறிப்பாகவும் கொள்ளலாம்.

எதைக் கேட்டுத் தெளிய வேண்டுமோ அதைக் கேளாது, எதைத் தெரிந்து கொள்ள தேவையில்லையோ அதைக் கேட்டறிந்ததனால், “கேட்டீர், கேளீர்” என்று உரைத்தாராயிற்று.

140. எந்தவூர் நீரென்ற லிப்போ திருந்துநாம்
வந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தவூர்க்
கின்றுநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழலகு
மொன்றுபோ லொன்றுதோன் றும். 3

ப-ம்:

எந்தவூர் நீரென்றால் இப்போது இருந்துநாம்
வந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தவூர்க்கு
இன்றுநாம் போம்வழியே துஎன்னில் உமக்கு ஏழலகும்
ஒன்றுபோ ல்ஒன்றுதோன் றும்.

பொ-ரை: நீர் எந்தவூரென்று ஒருவர் வினவுகையில், எந்தவூரிலிருந்து நாம் வந்துள்ளோமென்பதைச் சொல்ல இயலாது, அதை நீ மறந்துவிடில், உனக்கு எல்லா ஊர்களும் ஒன்று போல் தோன்றும்.

அ.ப-ரை: ஒன்று போல் ஒன்று தோன்றும் - ஒவ்வொரு ஊரும் முன்னிருந்த ஊரைப் போல் தோன்றும்.

வி-ரை: ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊரைச் சென்றடைந்தவனுக்கு முன்னிருந்த ஊர் மறந்து போயிற்றென்றால், பின் வந்தடைந்த ஊரும், மற்று வேறு எந்த ஊர்சென்றாலும், அனைத்து ஊர்களும், எந்த வித்தியாசமுமின்றி, ஒரே ஊர்போல் தோன்றும். அதுபோல், முன்னிருந்த

ஜீவபோத அகந்தை ஊரை விடுத்து ஆன்ம ஊரை அடைந்தகாலே, அகந்தை முற்றிலும் ஆன்மாவில் கரைந்தழிந்துவிடுவதால், அகந்தை ஊர் ஞானிக்கு முற்றிலும் மறந்து போய் விடும். தான் புறப்பட்டு வந்த ஊர் மறந்தவனுக்கு மற்றெந்த ஊரும் ஒன்றேயாவது போல், எங்கும் நிறைந்து, எதிலும் பரவி, அன்னியமின்றி இரண்டற்று, எல்லாமாய் விளங்கும் ஆன்ம ஊரை அடைந்தவனுக்கு ஏகான்ம உணர்வே மிஞ்சும். இவ்வாறு தற்போத அகந்தை முற்றிலும் அழிந்தொழிவதை “வந்த ஊர் தன்னை மறந்தோமேல்” என்றார்.

மற்றைய பெரியோர்களும் இதைக் கூறியுள்ளனர்.

ஒப்பு(1): யாதும் சுவடுபடாமல் ஐயாறு அடைகின்றபோது
....கண்டறியாதன கண்டேன். - நாவுக்கரசர்

பொருள்: ஜீவபோத அகந்தை மீண்டும் ஆன்ம வஸ்துவை விட்டுப் பிரியாமலிருக்க, இறைவன் (ஆன்மா) அது அகந்தை ஊரிலிருந்து தன்னை வந்தடைந்த அதன் அடிச் சுவடுகளை அழித்து விடுகிறாராம். ஏனெனில் பழைய வாசனைகள் மீண்டும் தலையெடுக்க அத்தகைய அடிச்சுவடுகள் அவசியமாதலாலும், அவை அழிக்கப்படின், அகந்தை அத்யந்தம் நாசமாதலாலும் என்க. இதையே நாவுக்கரசர் பெருமான் “யாதும் ..... கண்டேன்” என்று தம்மனுபவமாகக் கூறுகின்றார்.

ஒப்பு(2): தைரியமோடு உன் மெய்யக நாடயான்
தட்டழிந்தேன் அருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலே, 50

பொருள்: அதி தீவிரதீரத்தொடு உன்னை (ஆன்மாவை) நாடவும், நான் தாக்குத் தகவலின்றி, தட்டுகெட்டு, அடியோடு என் ஜீவபோத அகந்தை அழியப் பெற்றேன் அருணாசலா! (தட்டழிதல். - தாக்குத் தகவலின்றி, வந்த வழியும் மறந்து, அடியோடு தட்டு கெட்டழிதல்).

இவ்வாறு வந்த வழியின் சுவடுகளை அழித்து, அதை முற்றிலும் மறப்பித்தலென்பது இறைவனே (ஆன்மாவே) தம் பரம காருண்யத்தால் செய்து முடிப்பதாகையால், ஜீவர் தம் சுதந்திரத்தாலேயே வீடடைதல் அசாத்யமென்னும் சுதந்திரவீனத்தை இந்தத் திருவெண்பாவில் அறிவித்தாராயிற்று.

141. வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்லங்
காட்டுவது ஞானக் களவுகாண் - தேட்டமற்றோன்
பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாச மென்றறிந்தார்க்
கோர்வடிவும் வார்த்தையுமுண்டோ. 4

ப-ம்: வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்லங்
காட்டுவது ஞானக் களவுகாண் - தேட்டமற்றோன்
பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாசம் என்று அறிந்தார்க்கு
ஓர்வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ.

பொ-ரை: காவி வேட்டியும், ருத்திராக்ஷ தாழ்வடமும், மேனி முழுவதும் வெண்ணீறு பூச்சும், அடைக்காய் (வெற்றிலை பாக்கு) தின்றத வெண்பல்லும் இவையாதி வேடங்களைப் பூண்டு, ஞானமுறாவிடினும் ஞானிபோல் உலகோர் பார்வைக்குக் காட்டிக் கொள்வது ஞானத்திருட்டாகும். “ஒரு பொருளிலும் விருப்பமற்ற ஞானி பூரணன்; பொய்மைப் பாசம் மிகுந்த சிற்றறிவாளன் ஜீவன்” என்பதை உணர்ந்த ஞானிக்கு நாம், ரூபங்கள் உள்ளனவோ? (இல்லை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: வேட்டி - காவி வேஷ்டி, தாழ்வடம் - ருத்ராக்ஷமாலை, வெண்பல் - வெற்றிலைக் காவி ஏறாத வெண்பற்கள், களவு - திருட்டு, தேட்டம் - 1) விருப்பம் 2) சம்பாதித்தல் (Acquiring, earning, accumulation), 3) துருவிக் கொள்ளுகை (seeking, pursuit), 4) கவலை (Anxiety, Solitude).

வி-ரை: அகத்தே ஞானமின்றி, புறத்தே வேஷத்தால் ஞானிபோல் காட்டினமையால் “ஞானக்களவு” என்றார்.

அகத்தே ஞானம் உண்டாயின், புறத்தே வேஷம் ஞானக்களவு அன்று என்பது வெளிப்படையாம்.

ஆன்மா அணுவிலிருந்து ஆகாயம் வரை உள்ளும் புறமுமாகிய (பரிபூரண அறிவாகையினால் அதற்கு ஓர் சமயமோ, சமயத்தையொட்டிய நாம, ரூபங்களோ இல்லை. ரூபத்தையொட்டியே வடிவும், நாமத்தை யொட்டியே வார்த்தையும் உருவாகையினால், ஆன்மஞானமுற்ற ஞானிக்கு “ஓர்வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ?” என்றார்.

மேலும் ஞானி ஏற்கனவே பரிபூரணமாகத் தன்னை உணர்ந்தமையால், ஞானிக்குப் பெயர், புகழாதிக்களையோ, சொத்துபத்துக்களாதி பொருட் செல்வங்களையோ, லோகாயதனமான பட்டம், பாண்டித்யம் இவையாதி கல்விச் செல்வங்களையோ, பதவி, அதிகாரங்களையோ, (1) தேடிச் செல்ல வேண்டிய (2) சம்பாதிக்க வேண்டிய அல்லது (3) இவையனைத்தும் இல்லாமைபற்றிக்கவலைப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பார் ஞானி “தேட்டம் அற்றேன்” என்றார்.

இவ்வாறு ஞானியைக் குறித்து நூலாசிரியர் விவரிக்கும் ஸர்வ குண சம்பந்தநராக நம் கண்முன் ஸ்ரீபகவான் வாழ்ந்து காட்டினர்.

இவ்வாறு புறத்தே வேடத்தால் சிறப்புளராயினும், அகத்தே ஞானமில்லரென்னின் சிறப்பிலரென்றும், புறத்தே வேடமேதுமில்ராயினும், அகத்தே ஞானம் உடையவர் சிறப்புளரென்றும் இந்தத் திருவெண்பாவில் அறிவித்தாராயிற்று.

142. கல்வியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிசுடுக் குட்கட்டாய்ப் பல்லின்வெளுப் பொத்த பசுமார்க்க - மெல்லை கழன்ற தியானத்திற் கண்சிமிட்டு மாங்காண் கழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

ப-ம்: கல்வியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிகடு க்குள்கட்டாய்ப்
பல்லின்வெளுப் பொத்த பசமார்க்கம் - எல்லை
கழன்ற தியானத்தில் கண்சிமிட்டு மாம்காண்
சுழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

பொ-ரை: தாம் கற்ற கல்விகளைப் பேசியும், புத்தகம் கையில்
கொண்டும், காவி வேஷடி உடுத்தும், காதில் கடுக்கன்
அணிந்தும், கழுத்தில் ருத்ராஷு கெவுடு தாங்கியும்,
பேச்சிற்கும் வேடத்திற்கும் ஏற்பப் பல் வெளுப்பும் ஒத்து
ஜீவபோதம் நீங்காத இவர்கள் பிருத்வி முதல் நாதம் வரையில்
அளவு கூறப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் அனைத்தும்
கழன்ற எல்லையற்ற ஆன்மத் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதைப்
போல் கண்களை மூடிக் கொண்டு (ஆசனங்கள் கட்டி)
அமர்ந்திருப்பர். ஆயினும் முன்னர் ஞானேந்திரியங்களால்
அறிந்தும், கன்மேந்திரியங்களால் தொழில்பட்டும் பழகி
விட்ட மனம் விஷய வாசனைகளால் அவர் அகத்தே
சுழலுமேயன்றி அடங்காது. (கெவுடு-பொன் அல்லது
வெள்ளிக் குப்பியில் வைத்துக்கட்டிக் கழுத்தில் அல்லது
கையில் அணிந்து கொள்ளப்படும் உருத்திராஷும்).

வி-ரை: ஞானம் இல்லாது ஞானியைப் போல் வேடமிடுதல்
தகாதென்றார். எனவே இவர்கள் மார்க்கம் பசு
மார்க்கமேயன்றி பதிமார்க்கமன்று என்றார் (பசு-ஜீவன், பதி-
சிவம் (ஆன்மா)). எவ்வளவு தான் ஞானியைப் போல்
வேடமிட்டு நடித்தாலும், கண் சிமிட்டுதலை (இமைத்தலை)
ஒழியாதமைவது போல், மனம் வாசனைகளால் எப்போதும்
இவரகத்துள் சதாசுழன்று அலைபாயுமென்பார் "கண்சிமிட்டு
மாங்காண் சுழன்ற பெருமாயைத் தொழில்" என்றார்.

143. ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும்
போனத் தளவே புசிப்பன்றி - யேனாந்
துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய
வறிவார்க் கறியாவின பம்.

ப-ம்: ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாள்தோறும் போனத்து அளவே புசிப்பன்றி - ஏன் ஆம் துறவாய் அவாஅறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய அறிவார்க்கு அறியாஇன் பம்.

அன்வயம்: அறியாஇன்பம் ஏன் ஆம்?, என முடிக்கவும்.

பொ-ரை: அகத்தில் ஞானம் உள்ளவரைப்போல் நடிப்பவர்க்கு எக்காலமும் அன்னபானத்தளவு விஷயானந்த அனுபவமேயன்றி, ஞானவைராக்கியத்தால் ஆசைகளைத் துறந்து சத்திய ஆன்ம வஸ்துவை உணர்ந்த ஞானி ஆனந்தாதீதப்பட்டு விதேக முக்திநிலையில் ஆன்மானந்தத்தையும் அறியாது நிற்கும் ஆத்ம இன்பம் எவ்வாறு ஏற்படும்? (உண்டாகாது என்றவாறு).

அ.ப-ரை: நாடோறும் - நாள்தோறும், போனம் - போனகம், யேனும் - ஏன் ஆம்?, துறவு - புறப்பற்று நீங்குதல், அவா அறுத்தல் - அகப்பற்று நீங்குதல், அறிவார்க்கு அறியா இன்பம் - ஆன்ம பேரின்பம் ஜீவபோத நாசத்தால் தோன்றாமல் தோன்றுதல்.

வி-ரை: இவர்தம் ஆசார, அனுஷ்டானங்களைப் பிறர் கண்டு, பெரியரெனப் போனகம் கொடுத்தலின் "போனத்தளவே புசிப்பன்றி" என்றார்; அதாவது, விஷயானந்த சுகமேயன்றி, ஆன்ம சுகம் இன்று என்றார்.

புறப்பற்று நீக்கத்தை "துறவு" என்றும், அகப்பற்று நீக்கத்தை "அவாஅறுத்து" என்றும் குறித்து, இவையிரண்டும் நீங்கவே சகல, கேவலாவத்தைகள் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்ம மெய்யுணர்வு தோன்றும். ஆகவே "துறவாய் அவா அறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய அறிவார்" என்றார்.

அத்தகு தூய அறிவாளர் உள்ளத்தில் ஆன்மப் பேரின்பம் ஆவிர்ப்பவித்துக் கட்டுக்கடங்காமல் பெருகும் நிலையை

“ஜீவன் முக்தி நிலை” என்றும், பின்பு அந்த ஆன்மப் பேரின்பம் உதித்த இடத்தில் அடங்கி சமனமாகும்போது அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்கிறோமென்ற உணர்வும் தோன்றாது, அந்தப் பேரின்பமயமாகவே திகழும் “விதேக முக்தி நிலை” யை “அறிவார்க்கு அறியா இன்பம்” என்று குறித்தார். இதையே வேதங்களும் பெரியோர் வாக்கும் “ஜீவபோத நாசத்தில் தோன்றாமல் தோன்றும் பேரின்பம்” என்று குறிக்கின்றன.

இவ்வாறு ஞானமின்றி ஞானசார மாத்திரம் செயல்படுவோர்க்குப் பிறப்பின்பமேயன்றி, வீட்டின்பமில்லையென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் விளக்கிறாயிற்று.

இனி இத்தகைய “பேரின்பம்” எவ்வாற்றால் அடையப்படக் கூடுமென்பதை அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் கூறுகிறார்.

144. இன்பே யறிவுக் கிடம்புள்ளி னேந்ததுபோற்
றுன்பே யணுப்பொருப்பாய்த் துக்கிக்கும் -

நன்குணத்தார்

பேரின்புக் கிச்சை பிறந்ததினிக் கேளுனக்குப்
பேரின்பந் தேடிப் பெறாய்.

7

ப-ம்:

இன்பே அறிவுக்கு இடம்புள் இனேந்ததுபோல்
துன்பே அணுப்பொருப்பாய் துக்கிக்கும் - நல் குணத்தால்
பேரின்புக்கு இச்சை பிறந்ததுஇனிக் கேள்உனக்குப்
பேரின்பம் தேடிப் பெறாய்.

பொ-ரை: பேரின்பம் ஆன்ம அறிவுக்கு இடமாகும். அசுணப் பறவை சுஸ்வர இனிய இசை நடுவே அபஸ்வரம் சிறிது தோன்றினும், அதனைப் பேரொலியாகக் கொண்டு வருந்துவதைப்போல், நீ உலகாதிஐம்புல சுகங்களினால் வரும் துன்பம் அணுவளவாயினும், அதனை மலையளவாகக் கருதித்

துன்புறும் நல்ல குணத்தால் உனக்கு இப்போது ஆன்ம பேரின்பத்தின் மீது விருப்பம் தோன்றியுள்ளது. எனவே உனக்கு அதனை அடைவதற்குரிய உபாயத்தைக் கூறுகிறேன்; கேட்பாயாக! நான் கூறும் அந்த உபாயப்படி நடந்து அந்த பேரின்பத்தை தேடிப் பெறுவாயாக!

அ.ப-ரை: புள் - பறவை (அசுணப்புள் - இசையறிவுள்ள பறவை), இளைதல் - வருந்துதல், பொருப்பு - மலை, இச்சை - விருப்பம்.

145. பேரின்ப முன்னைப் பிரியாதுன் னுண்மையஃ
தோரின்ப மாய்விடயத்தூடுதிப்பும் - பேரின்
பழிவிலே தோன்று மறிவு மயலா
மொழியு மிரண்டின்ப மும். 8

ப-ம்: பேரின்பம் உன்னைப் பிரியாது உன் உண்மை அஃது
ஓர் இன்பமாய் விடயத்தூடு உதிப்பும் - பேரின்ப
அழிவிலே தோன்றும் அறிவும் அயலாம்
ஒழியும் இரண்டு இன்பமும்.

பொ-ரை: பேரின்பமே உனது உண்மை இயல்பாதலின், அது என்றும் உன்னை விட்டுப் பிரியாது. அகந்தை வயப்பட்ட ஜீவபோத விஷயானுபவத்தால் உதிக்கும் இன்பமும் அதுவேயாகும். ஆயினும் ஜீவன்முக்திநிலையில் தோன்றும் பேரின்பம் தான் உதித்த இடத்தில் அடங்கி அழியும்போது (சுகஜமாகும் போது) தோன்றும் விதேக முக்தி ஞானம் (அறிவு) விஷயானந்த இன்பத்திற்கு அயலாகும். அஞ்ஞான விஷயானந்தத்தில் தோன்றும் இன்பமும், மெய்ஞ்ஞான ஆன்மானந்தத்தில் தோன்றும் பேரின்பமும் ஆகிய இந்த இரண்டு இன்பங்களும் பிரக்ஞான விதேக முக்தி நிலையில் அழியும்; (சுகஜ நிஷ்டை கைகூடும். இதுவே இறுதிநிலையாகும்.)

இனி, விஷயானந்தம் போல் ஆன்மானந்தம் அறிய இயலாதோவென்னின் மேற்கூறுகின்றார்.

146. விடய முதித்துநின்று விட்டவிடங் கீழ்மே
விடைவிடா தேநிறைந்த விற்பந் - தொடுவரோ
தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை
தோன்ற வடங்காச் சுகம்.

9

ப-ம்: விடயம் உதித்துநின்று விட்ட இடம் கீழ்மேல்
இடைவிடா தேநிறைந்த இன்பம் - தொடுவரோ
தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன்உண்மை
தோன்ற அடங்காச் சுகம்.

பொ-ரை: விஷயானந்தம் உதித்து, லயித்து விட்ட இடம், கீழ்மேல் முழுவதும் சிறிதும் இடைவெளியின்றி நிறைந்து பொங்கிப் பூரணமாய் வழியும் ஆன்ம பேரின்மேயாகும். ஜீவபோத அகந்தைமன வயப்பட்டோர் அதனை உணர்வரோ? ஜீவபோத இன்ப-துன்ப, சுக-துக்கங்கள் தோன்றி மறைவன. ஆனால் உன் உண்மை இயல்போ தோன்றாது, அடங்காது என்றும் நிலைத்து ஒளிரும் ஆன்ம பேரிற்பமேயாகும்.

இவ்வாறு ஆன்மப் பேரிற்பம் ஜீவபோதத்தால் அடைய இயலாதென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் கூறினார்; எவ்வாறு அடைய இயலுமென்பதை மேற்கூறுகின்றார்.

147. எங்கும் பரிபூரண மென்னி னீதல்ல
தங்கங்கா மென்னும்போ தங்கிலையோ - பங்காகே
ளாகாயந் தீண்டிவிடு மற்ப வறிவழிவி
லேகாண்பே ரிற்பமுதிக் கும்.

10

ப-ம்:

எங்கும் பரிபூரணம் என்னின் ஈதுஅல்லது
அங்குஅங்குஆம்என்னும்போது அங்குஇலையோ-பங்காகேள்
ஆகாயம் தீண்டிவிடும் அற்ப அறிவுஅழிவி
லேகாண் பேரிற்பம்உதிக் கும்.

பொ-ரை: இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்கள் எங்கும் உட்புறனாய் நிறைந்துள்ளது பரிபூரணமென்னின், காசி முதலான தலங்களில் அங்கங்கு அதைப் பெறலாமென நீ கூறுவாயெனில், நீ இருக்கும் தலத்தில் அந்தப் பேரின்பம் இல்லாமல் போயிற்றே? அறிவு முடம்பட்ட ஜீவபோதமாக விளங்குபவனே, இப்போது நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக! அற்ப ஜீவபோத அழிவிலே ஆன்ம ஆகாயத்தை அடையும்போது ஆன்மப் பேரின்பம் தானாகவே தோன்றுமென்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: பங்கா - அறிவு முடமானவனே! (செவிடு, குருடு விளியில் செவிடா குருடா என்பது போல. பங்கு - முடம் (ஸம்ஸ்கிருதச்சொல் - விளியில் பங்கா என்றாயிற்று).

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் பரிபூரண ஆன்ம பேரின்பம் உறுவதற்கு தலம் இடம் அன்றென்றும், ஜீவபோத நாசமே இடமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(பாடபேதம் : மற்ற வறிவழிவி)

148. உடம்புள்ள மட்டும் விடய மொடுங்கா
வொடுங்குகிலோ கேவலமா மும்ப - ரிடம்புட்
பறந்தாற் கலங்குமோ பாசத்தி னுண்மை
யறிந்தாற் சுடாத்தடைபோ லாம். 11

ப-ம்: உடம்புள்ள மட்டும் விடயம் ஒடுங்கா
ஒடுங்குகிலோ கேவலமாம் உம்ப - ரிடம்புள்
பறந்தால் கலங்குமோ பாசத்தின் உண்மை
அறிந்தால் சுடாத்தடை போலாம்.

வி-ரை: விஷயவாசனை சுகங்களை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமாகிய தேகம் இருக்குமளவும் அவை ஒழியா. மாறாக, உடம்பின்பாற்பட்ட ஞானேந்திரியங்கள் முதலான கருவி கரணங்களை ஒடுக்கி, விஷயவாசனைகளை ஒழிப்பேனெனில்,

கேவலாவத்தைவந்து அடுக்கும். (பின் எவ்வாறு விஷயாதிகளை வெல்வதெனக் கேட்பாயாகில்) ஆகாயத்தில் பறவை பறப்பதினால் ஆகாயம் கலங்குமோ? அதுபோல் விஷயவாசனைகள் வந்து உன்னைத் தாக்கினும், அவற்றை ஒழிக்கக் கிளம்பாமல் நீ ஆகாயம் போல் அசையாதிருப்பாயாக; அதாவது, அழியும் உடல் நானல்ல வென்றும், நான் என்றும் அழியாத ஆன்ம வடிவமென்றும் உறுதிபட விளங்கினால் விஷயாதிகள் உன்னை வருத்துவது எங்ஙனம்? அவற்றை ஒழிக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏன்? மந்திரசக்தியால் அக்னியின் உஷ்ணத்தைத் தடுத்து, அவனைச் சுடாமல் ஒருவன் காத்துக் கொள்வதைப் போல், ஜீவபோதத்தின் உண்மையை அறிந்ததனால், அது விளைக்கும் விஷயாதிகள் அநித்யம், அசுத்தம், அன்னியம், துக்கம் என்னும் அறிவு பூரணமாகவும், அந்த விஷயாதிகள் ஜீவனை வருத்தா.

ஆன்ம வடிவாகத் தன்னை உணரின், கருவி கரணங்கள் அசைவதேயன்றி, தான் அசையாதிருத்தலின் “உம்பரிடம் புள் பறந்தால் கலங்குமோ? ” என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் விஷயாதிகளை உள்ளபடி அருளால் அறிந்து நீங்கி, அந்த ஆன்ம அருளில் கரைந்து நின்றால், அவை மீட்டும் வந்து வருத்தாதென்று கூறுவாராயிற்று.

இனி விஷயாதி சுகங்களை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமாகிய இந்த உடலை ஒழித்து ஆன்ம பேரின்பத்தை அடைவேனெனின், இது பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

149. உடலிருந்தென் போயென் னுருவருவ மூன்று
மடைவர் தொழிலு மநாதி - குடமுடைத்து
மண்ணென்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்து
முண்ணின்று பார்த்தியிப்போ தும்.

ப-ம்:

உடல் இருந்தென் போயென் உருஅருவ(ம்) மூன்றும்
அடைவர் தொழிலும் அநாதி - குடம் உடைத்து
மண்ணென்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்தும்
உண்ணின்று பார்த்திஇப்போ தும்.

பொ-ரை: உடல் இருந்ததனால் பேரின்பம் வருவதற்குத் தடை என்ன? இது போய்விடுவதனால் அந்த பேரின்பம் தன்னிச்சையாகவே வருமா என்ன? உருவம், அருவம், உருவருவம் ஆகிய மூன்று முக்தி நிலைகளையும் ஜீவன் அடைய முடியும். இதற்காக ஜீவன் இயற்ற வேண்டிய சாதன மார்க்கங்களும் அநாதிகாலமாக இருப்பவைதாம். குடத்தை மண்ணென்று அறிவிப்பதே போதுமானதாகயிருக்க, அதை உடைத்து மண்ணென்று நிரூபிக்க வேண்டுமோ? அதுபோல் உடல் மலமென்று அறிவிப்பதேயன்றி, அதை அழித்து அறிவிக்க வேண்டிய அவசியமென்ன? நிலையற்ற மாயையாகிய இந்த உடலையும், கருவி கரணங்களையும் மாயாமலமென்றும், உனக்கு அன்னியமென்றும் கண்டு, அவற்றொடு ஒட்டாது, அவற்றின் பாதிப்பற்று அசைவற சாட்சியாக இருப்பதே ஆன்ம பேரின்பம் உன்னுள் உதிக்க சகாயமாகும்.

அ.ப-ரை: வயிந்தவம் - மாயை பற்றிய அறிவாளியாகும் தன்மை, விந்து - அறிதல், ஸம்ஸ்கிருதச்சொல், உண்ணின்று பார்த்தி - (உள் நின்று என்று பிரிக்க) மாயை பற்றிய அறிவையுடைய தன் உள்ளே புகுந்து காண்க.

வி-ரை: உருவம், அருவம் ஆகிய இவையிரண்டையும் குறித்து "மூன்றும்" என்றதனால் "உருவருவம்" என்பதும் தருவிக்கப்பட்டது. நான்கு முக்தி நிலைகளில் சாலோக்யம், சாமீப்யம், சாரூப்யம் ஆகிய மூன்று முக்தி நிலைகளுக்கும் மேலான முக்தி நிலையாக "சாயுஜ்யம்" அமைகின்றதென

வேதம் கூறும். முதல் மூன்று முக்தி நிலைகளையும் கடந்து சாயுஜ்ய முக்தியில் ஒருவனுக்கு உருவம் உண்டா? இல்லையா? அல்லது இரண்டுமாக மாறி மாறி இயல்வதா? என்னும் ஐயத்தை இந்தப் பாடலில் ஆசிரியர் நீக்குகிறார். இறையவரே (ஆன்மாவே) நான்காவது சாயுஜ்ய முக்திநிலையை அருள்வாரென்பதும், ஜீவ முயற்சியால் சாயுஜ்யபதமடைதல் அசாத்தியம் என்பதும் உட்கருத்தாம்.

சாயுஜ்ய முக்தியில் ரூப, அரூப, ரூபாரூபமாகிய இந்த மூன்று வித நிலைகளைப் பற்றி ஸ்ரீ பகவான் தம் சுவானுபூதியில் தீர்மானித்தருளிய பாடல் பின் வருமாறு:

ஒப்பு: உருவம் அருவம் உருவருவம் மூன்றாம்

உறுமுத்தி என்னில் உரைப்பன் - உருவம்

அருவம் உருவருவம் ஆயும் அகந்தை

உரு அழிதல் முத்தி உணர். - உள்ளது நாற்பது, 40

பொருள்: ஒவ்வொரு ஜீவனின் மனப்பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு அடையப்படும் முக்திநிலையானது உருவ முக்தியென்றும், அருவ முக்தி என்றும், உருவருவ முக்தியென்றும் (சிலசமயம் உருவமாகவும், சிலசமயம் அருவமாகவும் இருக்கக் கூடிய நிலை) மூன்று விதமாகவும் கூறப்படுமாயின், எது சரியென்று கூறுகிறேன்: முக்திநிலையில் ஒருவனுக்கு உருவம் உண்டா? உருவம் இல்லையா? அல்லது இரண்டுவிதமாகவும் அமையக் கூடியதா? என்று ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக எழும் தற்போத ஜீவ அகந்தை தன் இருப்பற்று அழியும் நிலையே சரியான முக்தி நிலை என்பதை உணர்வாயாக!

வி-ரை: சதா சுக துக்க அனுபவங்களால் அல்லலுறும் ஜீவன் நிரந்தர சுகத்திற்கு ஏங்குகிறான். அப்படிப்பட்ட ஜீவனுக்கு சாத்திரங்களும், பெரியோர்களும் "நீ முக்தி நிலையை அடைந்து விட்டால் உனக்கு நிரந்தர, பரிபூரண துக்கக் கலப்பற்ற சுகம் கிடைக்கும்" என்று உபதேசிக்கின்றனர். உடனே ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன் கற்பனைப்படியும், சாத்திரங்கள், மற்றும்

பெரியோர் வாக்குகளின்படியும் “முக்திநிலை” இப்படிப்பட்டதென்று தீர்மானிக்கப்படுவது இயல்பேயாகும். எனவே மிக உயர்ந்த சாயுஜ்ய முக்தியில் ரூபமுக்தி, அரூபமுக்தி, ரூபாரூபமுக்தி என்னும் மூன்றுவித முக்திகளில் தனக்கு உருவம் உண்டா? இல்லையா? அல்லது இரண்டுமாக இருக்குமாவென்ற ஐயம் சாதகனை ஆட்டிப் படைக்கின்றது. அப்போது ரூப, அரூப, ரூபாரூப முக்திநிலைகளில் எது உயர்ந்ததென்ற கேள்வியும் பிறக்கின்றது. இதற்கு மூலகாரணம், ஜீவனுக்குத் தற்போதுள்ள அபக்குவநிலையில், வெகுகாலம் உடலோடு, ஒரு உருவத்தோடு பழகிவிட்டதினால், உருவமற்றுப் போவது பிடிக்காது; பயமே ஏற்படும். அப்படிப்பட்ட மனம் உருவ முக்தியையோ, உருவருவ முக்தியையோ விரும்பும். இப்படிப்பட்டவர்களுக்காகவே “கடவுளும் ரிஷிகளும் ரூபாரூப முக்தர்களாகயிருந்து கொண்டு, லோகக்ஷேமத்திற்காக ரூபத்துடன் வந்து அனுக்ரஹிப்பதும், பின்பு உருவமற்று நிற்பதுமாக இருக்கின்றனர்” என்று கூறப்பட்டது. ஆன்மிக வேதாந்தக் (Theosophy) கொள்கையைப் பின்பற்றுவோர் இவ்விதம் நம்பி திருப்தியடைகின்றனரன்றோ!

அப்படியாயின், உருவமற்றுப்போவதுதான் உயர்ந்த, இறுதி முக்தி நிலையோவென ஐயம் எழுமன்றோ? ஆனாலும், இந்த ஐயமும் அர்த்தமற்றதேயாகும். ஏனெனில் உருவம் இன்றேல், அருவமும் இன்றே! “உருவம் - அருவம்” இரண்டும் இரட்டைகளாகும். (தவந்தங்கள்; முக்திநிலையோ தவந்தங்கள் அற்றது). ஒன்றின்றி மற்றொன்று இராது. உண்மையாதெனின், ஜீவபோத அகந்தை நாசத்தால் மிஞ்சிய நிலை “தனக்கு உருவம் உண்டு; உருவம் இல்லை; உருவமாகவோ, அருவமாகவே இருக்கும் சுதந்திரம் தனக்கு உண்டு” என்னும் சகல நிலைவுகளும் அற்றதாக இருக்கும். ஏனெனில் உருவமாகவோ, அருவமாகவோ,

உருவருவமாகவோ தன்னை (ஆன்மாவை, முக்திநிலையை) பாவிப்பதே அந்த முக்தி நிலையை மாசுபடுத்தும் பந்தமாக முடியும்.

மேலும் “பந்தம் - முக்தி” இரண்டுமே இரட்டைகளாதலால் “பந்தம் என்பதே முக்காலத்தும் இல்லாததோர் கற்பனை” என்பது அகந்தை நாசத்தால் விளங்கும். பந்தத்தை உத்தேசித்தே முக்தியும் சத்தியமாதலால், முக்தியும் வெறுங்கற்பனையாய் முடியும். எனவே முக்திநிலையை ஆராய்தல் காலத்தை வீணாக்குதலே! ஆகவே கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறப்பைப் பெற்றோர் காலத்தை வீணாக்காது, அகந்தை நாசத்தையே தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டும். “நான் யார்?” என்னும் ஆன்மவிசாரத்தால் அகந்தை நாசத்தை சாதிக்க வேண்டித் தமக்குக் கிடைத்த பொழுதை தீவிரமாகப் பயன்படுத்துவதை விடுத்து, இனி அடையப்போகும் முக்தி நிலையைக் குறித்து வாதமிட்டுக் கொண்டிருப்பதில் செலவிடக் கூடாது. இதுவே வேதாந்தம் தோன்றியதன் நோக்கமாகும். இதுவே ஸர்வமத ஸமரசம்; ஸர்வமத சாரம்!

ஏனெனில் இவ்வாறெல்லாம் வாதமிட்டு நேரத்தை வீணாக்கும் அகந்தை மனம் வாதமிடுவதற்கு தானேயில்லாமல் முக்தி நிலையில் முழுவதுமாகக் கரைந்து போகும். இந்த அகந்தை அழியப் போகின்றதேயன்றி, அடையப்போவது ஒன்றுமில்லை.

எனவே இந்த அகந்தை நாசத்தை எவ்வாறு சாதிப்பதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

விஷயாதி வாசனைகள் மீண்டும் இதயத்தில் புகும்போது, அவைகளின் தாக்கற்று, சாட்சி பாவனையில் முற்றிலும் அகந்தை முனைப்பற்று, அவற்றின் செயல்பாடுகளை பார்த்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமென்பார் “உள் நின்று பார்த்தி

இப்போதும்'' என்றார். அவ்வாறு சாட்சி பாவனையாகப் பார்த்தலால், அவை செயலிழந்து போகுமென்பது தாத்பரியமாம். அவற்றொடு மாயையை சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டு முன்னம் அப்போது பார்த்தாற்போல், இப்போது சம்பந்தமற்று பார்க்க வேண்டுமென்பார் ''இப்போது'' என்றார். இவ்வாறு ஜீவபோத அகந்தை நாசத்திற்கு உபாயம் கூறினார்.

மேலும், 'வயிந்தவம்' என்பது ''மாயை'' என்று பொருள்படும். என்னே? எதிரிட்ட ஒன்றைச் சுட்டி மனத்தால் அறியப்படுபவை அனைத்தும் அறித்ய அனாத்மாக்களாகையினால், அவையெல்லாம் மாயத்தோற்றமே! ''விந்து'' என்றால் ''அறிஞன்'' என்று பொருள். இந்த மூலச்சொல்லிலிருந்து ''வயிந்தவம்'' என்னும் சொல் பிறந்தது. வயிந்தவம் என்றால் 'அறிஞனாகும் தன்மை' என்று பொருளாகும். இதையொட்டியே மனத்தால் அறியப்படும் அனைத்தும் உண்மையிருப்புணர்வற்ற பொய்மையாதலால் ''மாயை'' என்னும் பொருளும் உருவாகியது. மாயையாகிய ஜீவபோத அறிவையும் கடந்து தன்னுள் ஆழ்ந்து வையிந்தவ மாயையாகிய சுத்த தத்துவத்தின் முடிவில் நின்று, தன்னையே ஆன்ம அருளால் தானாகக் கண்டு, அந்த அருளில் அசைவற்று சாட்சி பாவனையில் இருக்க வேண்டும் என்பார். ''உள் நின்று பார்த்தி இப்போதும்'' என்றார்.

இனி, வேதாந்த முக்தியோ, அன்றி சித்தாந்த முக்தியோ எது உயர்ந்த முக்தியென்று கேட்பார்க்கு மேற்கூறுகிறார்.

150. கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும் போன்மாயா
மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயற்சிகெட்ட
வானந்தா தீதத்தே யாணவரா மாகமமுந்
தானந்தி னுர்க்குச் சமன்.

ப-ம்: கயிற்றரவும் கட்டையினில் கள்ளனும் போல் மாயா
மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயற்சி கெட்ட
ஆனந்தா தீதத்தே ஆணவராம் ஆகமமும்
தான்நந்தி ஞார்க்குச் சமன்.

பொ-ரை: கயிற்றில் பாம்புபோலும், கட்டையினிடத்து
இல்லாத திருடன் கற்பிதமாக இருப்பதுபோல்
தோன்றுவதுபோலும், உலகவாழ்வின் விஷயாதி ஐம்புல
சுகங்கள் உண்மையில் 'சுகம்' இல்லாததும், மாறாகப் பெருத்த
துக்கத்தைத் தருபவனவுமாகும். இந்த மாயா மயக்கத்தை
உள்ளபடி உணர்ந்து, ஞான மார்க்கத்தால் அவைகளைக் கடந்து
நிற்கும் வேதாந்த வாழ்வும், தன் ஜீவபோத ஆணவத்தைத் தன்
இஷ்ட தெய்வத்திற்கு சரணாகதி செய்து, அதனால் தன்னகந்தை
அழிந்து, அந்தத் தெய்வமயமாக அந்தப் பரமபதத்தை
அடைந்து திகழும் ஆனந்த வாழ்வும் ஒன்றனுக்குக்கொன்று
சமானமாம்.

அ.ப-ரை: அரவு - பாம்பு, கள்ளன் - திருடன், ஆணவர் -
ஜீவபோத ஆணவ மாயையால் கட்டுண்டவர், ஆகமம் - தெய்வ
வழிபாடு (பக்தி மார்க்கம்), வேதாந்த வாழ்வு - ஞான மார்க்கம்
தரும் ஆன்ம பேரின்ப வாழ்வு, தான் - ஆன்மா. நந்துதல் - 1.
தழைத்தல் (*prosper, flourish*), 2. ஒளிந்தல் - (*splendour*).

"ஆணவர்" என்று ஜீவபோத முயற்சி உடையாரையும்,
ஆகமங்கள் தெய்வ வழிபாட்டிற்கு வழிகாட்டுவதால், தன்
இஷ்ட தெய்வத்திற்குப் பூரண சரணாகதி செய்யும் ஆணவர், தன்
ஜீவபோத முயற்சி கெட்டொழிந்து, அந்த இஷ்ட தெய்வத்தின்
பேரருளினால், ஆன்ம பதத்திற்கு ஏற்றிவிடப்படுவர். அதனால்
"ஆணவராம் ஆகமமும்" என்று ஒன்றாக வைத்து, பக்தி
மார்க்கத்தால் அடையப்படும் சித்தாந்த முக்தியைக் குறித்தார்.

தன்னை விடாதிருப்பது ஸ்வாத்ம "பக்தி".
தன்னையல்லாத அனைத்து அனாத்மாக்களையும் "நேதி" செய்து,

வைராக்கியத்தால் தள்ளி, தானாக (ஆன்மாவாக) மிஞ்சி நிற்பது “ஞானம்”. உண்மையில் இறுதிநிலை இரண்டிற்கும் ஒன்றே! ஆகவே ஞானமும் பக்தியும் ஜீவரைத் “தான்-தான்” என்று தழைக்கச் செய்வதால் இருவித முக்திகளையும் “சமன்” என்றார். தற்போதம் ஒழிந்தார்க்கு இரண்டும் ஒன்றே என்பது தாத்பரியமாகும்.

151. என்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண்
டென்ஞமற் சும்மா யிருவென்று - சொன்னுன்
றிருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாட
னருளாளன் ஞானவிநோ தன்.

14

ப-ம்: என்ஆணை என்ஆணை என்ஆணை ஏகம்இரண்டு
என்ஞமல் சும்மா இருவென்று - சொன்னுன்
திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன்
அருளாளன் ஞானவிநோதன்.

பொ-ரை: திருஞான சம்பந்த பிள்ளையார் - சீர்காழி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர்; ஆன்ம ஞானத்தை வழங்கும் பெரும் வள்ளல்; அவ்வாறு வழங்குவதில் பற்பல விநோத, விசித்திரங்களைச் செய்பவர் - முக்காலும் தம் பேரில் “ஆணை” கூறி, பரம முக்தி பதத்தில் வேதாந்தம் கூறும் ஆன்மா ‘ஏகம்’ என்றும், ஆகம சித்தாந்தம் கூறுவதைப் போல் “பரமன் - பக்தன்” ஆகிய “இரண்டு” என்றும் கூறுது, இவ்விரண்டையும் பேசுவதாகிய உன் ஜீவபோதத்தை ஒழித்து, தான் - தானாகத் தழைத்து “சும்மா இரு” என்று எனக்கு அருளிச் செய்து என்னை ஆன்ம வஸ்துவாக்கினார்.

வி-ரை: மற்றைய பெரியோர்களும் “சும்மா இரு” என்று தாம் பெற்ற உபதேசத்தைக் கூறியுள்ளனர்.

ஒப்பு(1): சும்மா இரு சொல் அற என்ற லுமே
அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே
- கந்தரனுபூதி, அருணகிரியார்

ஒப்பு (2): சற்றும் வாய் பேசா வண்ணம் மரபும் செய்தான்டி
- ஆனந்தக் களிப்பு, தாயுமானவர்

ஒப்பு (3): சொன்ன சொல் ஏதென்று சொல்வேன் - என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா இருத்தி
முன்னிலை ஏதும் இல்லாதே சுகம்
முற்றச் செய்தே என்னை பற்றிக் கொண்டான்டி
- ஆனந்தக்களிப்பு, தாயுமானவர்

ஒப்பு (4): சும்மா நிற்கெனச் சொல் லறச் சொல்லிக்
கடைக்கணித்தாய்
- ஸ்ரீரமணசந்நிதி முறை (580), ஸ்ரீமுருகனார்

ஒப்பு (5): மௌனம் உள்ளமும் ஒரு மொழி அருள்நிலையே
- உபதேசத்தனிப்பாடல் (27), ஸ்ரீபகவான்

ஒப்பு (6): சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா இருந்தாய் அருணாசலா
- அக்ஷரமணமாலே, 36

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஜீவர்க்கு
வேதாந்தத்தோ, அன்றி, சித்தாந்தவாயிலாகவோ பெறப்படும்
முக்தியில் பேதமின்று என்று அறிவித்தாராயிற்று.

ஐந்தாம் அதிகாரம் முற்றிற்று

ஆறும் அதிகாரம்

விரத்தி விளக்கம்

முன்கூறிய உபதேசங்களின்படி சரியையாதிகளை நீக்கிஞராயினும், உள்ளத்துறவு இல்லாதவருக்கு ஞானம் இல்லையென்பதினால், அகத் துறவின் இலக்கணத்தையும், அதற்குரிய விளக்கங்களையும் இந்த அதிகாரத்தில் நூலாசிரியர் அருளியுள்ளார். அதனால் இந்த அதிகாரத்திற்கு “விரத்தி விளக்கம்” என்னும் பெயராயிற்று. (விரத்தி - துறவு). ஆதி சங்கரர் இதனை “வைராக்யம்” என்பர்; அதாவது இம்மையிலும் மறுமையிலும் கர்மபலன்களாகிய போத சுகங்களில் ஆசையின்றி இருத்தல் என்பதாம். விரத்தி - விரக்தி (சம்ஸ்கிருதச் சொல்).

152. அறிந்தவிடத் தின்பதுன்ப மாகா ததுவும்
மறந்தவிடத் தின்ப மயக்கு - மறிந்த
வலியறிவு நீயென்றா னத்துவிதா நந்த
முலையமுத முண்ட முனி. 1

ப-ம்: அறிந்தஇடத்து இன்பதுன்பம் ஆகாது அதுவும்
மறந்தஇடத்து இன்ப(ம்) மயக்கும் - அறிந்த
அலி அறிவு நீஎன்றான் அத்துவித ஆனந்த
முலையமுதம் உண்ட முனி.

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்த ஜீவன் முக்திபதத்தை அகந்தை அறிவினால் உண்டாகும் இன்ப, துன்பங்கள் அணுகாது. அதையும் கடந்த விதேக முக்தி பதத்தில் அளவுகடந்த இன்ப லாகிரி சகஜமாகிவிடுவதினால் அந்த

ஆன்ம இன்ப மயக்கமே இயல்பு நிலையாகிவிடும். இந்த தன்னுடைய சுவானுபூதி நிலையோடு ஒப்பிடும்போது, பதியறிவும் இல்லாது, பாசஅறிவும் இல்லாது, பசுஅறிவொடு கூடியிருக்கும் உன்னுடைய அறிவு இரண்டும் கெட்ட அலி அறிவாகும் என்று பராசக்தியிடமிருந்து அத்துவித விதேக முக்திபத ஆனந்தமாகிய திருமுலைப்பாலமுதம் உண்ட என் சத்குருவாகிய திருஞானசம்பந்த முனிவர் உபதேசித்தருளினார்.

வி-ரை: பசு அறிவை அலி அறிவு என்றதனால் பதி அறிவுதனை ஆணறிவு என்பதும், பாச அறிவு பெண்ணறிவு என்பதும் வெளிப்படை. பசு அறிவு (ஜீவத்துவ தற்போத அறிவு) சிவசமயம் பதி அறிவோடு கூடி மெய்ஞ்ஞானத்திலும், சிவசமயம் பாச அறிவோடும் கூடி அஞ்ஞானத்திலும் மாறி மாறி உழல்வதால் பசு அறிவை "அலி அறிவு" என்றார்.

153. அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்
றுறவாயவா வறுத்த தூய்மை - பிறவா
முடிகளச முத்தி முயற்சியெல்லா மூத்த
கடைகரும நாசமிது காண்.

2

ப-ம்: அறுசமயத் தோர்க்கும் அறுதியிட்ட கூடல்
துறவாய்வா அறுத்தல் தூய்மை - பிறவா
முடிகளச முத்தி முயற்சிஎல்லாம் மூத்த
கடைகரும நாசம்இது காண்.

பொ-ரை: ஆறுவகை மதத்தினருக்கும் சென்றடைவதற்கு இறுதி நிலையாகக் கூறப்பட்டுள்ள ஆன்ம சாயுஜ்ய முக்தி பதமானது "துறவு, ஆசைகளை அறவே அறுத்தல், உள்ளத் தூய்மை, பிறவாமையாகிய அதி உயர்ந்த நிலையை அடைவதற்கு ஞான வைராக்கியத்தால் உலகாதி ஐம்புல சுகங்கள் அனைத்தையும் நீக்குதல் ஆகியவை" ஆகும். முக்திநிலையை அடைய செய்யப்படும் முழு முயற்சிகளுள் இறுதியான கருமநாசமும் இதுவேயாகுமென்பதை

அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: அறு சமயம் - ஆதிசங்கரர் ஸ்தாபனம் செய்த ஷண்மதம் (சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், காணாபத்யம், கௌமாரம், செளரம்), கூடல் 1) சாயுஜ்யம், 2) நான் மாடக் கூடல் (மதுரை) பிறவாமுடி - பிறவாமையாகிய தலையாய சாயுஜ்ய முக்திபதம், முடி களசம் - தலைக்கிரீடம், தலைமுடியைக் கலசவடிவில் தலைமீது தரித்தல் (மிக சிறந்தது என பொருள்), முக்தி முயற்சி - முமுக்ஷுத்வம், மூத்த கடை - தலையாய இறுதி நிலை, கருமநாசம் - வினை நீக்கம்.

வி-ரை: சாயுஜ்ய முக்தி பதமடையச் செய்யப்படும் முயற்சிகள் அனைத்திலும் கருமநாசமே (முற்றிலும் அகர்த்தாவாக இருப்பதே) தலையாயதும் இறுதியானதும் ஆகுமென்பார் "முக்தி முயற்சி எல்லாம் மூத்த கடை கருமநாசம் இது" என்றார். கரும நாசமே துறவு, அவா அறுத்தல், தூய்மை, பிறவா முடிகளசம் (முக்திபதம்) என்று கூறுகிறாரெனினும் பொருந்தும்.

"துறவு," "அவா அறுத்தல்" ஆகிய இரண்டு அதிகாரங்களைக் கூறியதனால், இடையில் "மெய்யுணர்தல்" என்னும் திருக்குறளின் கண் அமைந்த அதிகாரத்தையும் சேர்த்து குறிக்கின்றாரென்று திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் கூறுகின்றார். மேலும் "கூடல்" என்றதனால் கூடற்கண் பொற்றாமரைக்குளத்தில் சங்கப் பலகையில் ஏறியிருந்த துறவு (வெளிப்பற்று விடல்), அவா அறுத்தல் (உட்பற்று விடல்) ஆகிய திருக்குறளின் அதிகார நெறிகளைப் பயின்று, இந்த இருவகைப் பற்றுகளையும் துறந்து, அதனால் மெய்யுணர்வை உணர்ந்து தூய்மை எய்துவதற்குரிய நெறிகள் இந்த மூன்று அதிகாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள நெறிகளேயாம்; மேலும் பிறவாமைக்கு ஏது கூறிய பலவற்றுள்ளும் தலையாய கருவிகள் முப்பத்தாறும் போக்கப்பட்ட வீடும், தற்போத முயற்சியெல்லாம் முதிர்ந்த கடையாகிய கருமநாசமும் இம்

மூவகை அதிகாரத்திற் கூறிய நெறியாமென்றும் திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் உள்துறவு, புறத்துறவு உடையோர் ஞானிகளாவாரென்று அறிவித்தாராயிற்று.

154. வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாந் பொருததுபோ
லாசைக்கே டர்க்கிதுவா மட்டதென - நேசித்த
வொட்டையைப்போல் வார்க்கா முடம்பார

ஊண்பழகும்

பெட்டருக்கி தாகாப் பிழை.

3

ப-ம்: வாசிக்குச் சாவீரர் வைதால் பொருததுபோல்
ஆசைக்கே டர்க்கு இதுவாம் அட்டதென - நேசித்த
வொட்டையைப்போல் வார்க்காம் உடம்பார

ஊண்பழகும்

பெட்டருக்குஈது ஆகாப் பிழை.

அந்வயம்: ஆசைக் கேடர்க்கு அட்டது என இது ஆம்; நேசித்த
ஒட்டையைப் போல்வார்க்கு (இது) ஆம் (ஆகும்). உடம்பு ஆர
ஊண்பழகும் பெட்டருக்கு ஆகாப்பிழை ஈது (ஆம் என்க).

பொ-ரை: எய்யப்படும் அம்புக்கு அஞ்சாமல் எதிர்த்து
உயிரையும் கொடுக்கும் வீரர்தம்மைப் பிறர் ஏசினால் அதனைத்
தாங்கமாட்டாரென்பது போல், சற்குரு ஒரே ஒரு முறை
ஆசையை விடுகென கூறிய மாத்திரத்தில் ஆசைகளனைத்தையும்
மனத்தின்கண் மீண்டும் எழாது அடக்கும் ஆசைநாசர்க்கே
விரத்தி விளக்க மென்னும் இந்த அதிகாரம் பொருந்தும்;
சுவைபாராது வேப்பிலை முதலியவற்றையும் முள்செடியையும்
கூட உண்ணும் ஒட்டகத்தைப் போன்று விருப்பு
வெறுப்பாதிசைவிட்ட துறவிகளுக்கு இந்த அதிகாரம்
உகந்ததாகும். ஆனால் ஆசைகளேத் துறக்காது, உடலை
வளர்க்கும் உணவுக்கு ஆசைப்படும் பெருந்தீனியர்களுக்கு

இந்த அதிகாரம் சம்மதம் ஆகாது; அது மட்டுமன்றி அவர்களுக்குப் பிழைபட்டதாகவும் தோன்றும்.

அ.ப-ரை: வாசி - அம்பு , சாவீரர் - சாவிற்குத் துணிந்தவர், அட்டது - கூறப்பட்டது, ஏற்றது (To be fit, deserving), ஒட்டை - ஒட்டகம், உடம்பு ஆர - உடல் பருக்க, பெட்டர் - ஆசைப்படுபவர். பெட்டி - ஆசை. பெட்டி உடையவர் பெட்டர் என்க. இந்த நூல் ஒட்டையைப் போல்வார்க்கே ஆம்; ஊண் பெட்டருக்குப் பொருந்தாது; பிழையும் ஆகும்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆசையற்றோர்களுக்கே இந்நூல் பொருந்துமென அறிவித்தாராயிற்று.

(பாடபேதம் : சாவீரர்)

155. பாசங் கழன்றாற் பசவுக் கிடம்பதியா
மூசல் வடங்கழன்ற தொவ்வாதோ - நேசித்த
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டுமக்கோ
மற்றைச் சமயமெங்கு மாம். 4

ப-ம்: பாசம் கழன்றால் பசவுக்கு இடம்பதியாம்
ஊசல் வடங்கழன்றது ஒவ்வாதோ - நேசித்த
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டு உமக்கோ
மற்றைச் சமயமெங்கும் ஆம்.

பொ-ரை: பாசங்கள் எல்லாம் கழன்றால் ஜீவனுக்கு இருப்பிடம் ஆன்மாவேயாகும். இது எதனை ஒக்குமெனில் ஊஞ்சலுக்கு அதன் கயிறு கழன்றால், இடம் நிலமேயாகுமன்றோ! தம்மால் நேசிக்கப்பட்ட பற்றுக்கள் அனைத்தும் அற்றபோது, பிறவாமை அடையப்படுமென்ற குறள் (திருக்குறள் 349) உன் ஒருவனுக்கு மாத்திரமன்று; எல்லா சமயத்தவருக்கும் சம்மதமாம்.

அ.ப-ரை: பசு - ஜீவன், பதி - ஆன்மா, ஊசல் - ஊஞ்சல், வடம் - கயிறு, ஒவ்வாதோ - சமானமாகாதோ

வி-ரை: ஊஞ்சல் வடத்தில் ஆடுவது அசைவையும், வடம் ஊஞ்சலிலிருந்து நீக்கப்பட்ட போது ஆடாமல் இருப்பது ஒரே நிலையில் இருக்கும் அசைவின்மையையும் குறிப்பதுபோல் பாசம் இருப்பின் அசைவும், பாசம் அகலுதல் அசைவின்மையையும் குறித்து நின்றன. "அசைந்தால் ஜீவன்; நின்றால் சிவம்" என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இதற்குக் குறளிலிருந்து சான்று கூறுகிறார் ஆசிரியர்:

பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும். - குறள் 349

பொருள்: அனைத்துப் பற்றுகளையும் நீக்குவதே பிறவாமையாகிய நிலைத்த ஆன்மபதத்தில் சேர்க்கும். அது இன்றேல், நிலையாத அகந்தை வாழ்வே மீண்டும் மீண்டும் பற்பல பிறவிகளாக அனுபவிக்கப்படும்.

156. உனக்கு மெய்யாத் தோன்றி யொழித்துவிடும் பாசம்
வினைச்சட மேயென்னில் விடம்போ - லுனைச்சுழற்று
மாறாலுந் தன்னை யறியாத துன்னறிவு
தானாக ஞானத் தடை. 5

ப-ம்: உனக்கு மெய்யாத் தோன்றி ஒழித்துவிடும் பாசம்
வினைச்சட மேஎன்னில் விடம்போல் - உனைச்சுழற்றும்
ஆறாலும் தன்னை அறியாதது உன்னறிவு
தானாக(ம்) ஞானத் தடை.

பொ-ரை: தோன்றும்போது "யான், எனது" என்று கருதும்படி மெய்யாகத் தோன்றும் பாசம், நீங்கும் போது உன்னையும் அழித்தே நீங்கும். இத்தகைய பாசமானது சடமேயானாலும் விஷம் புசித்தவனை மயக்குவதைப்போல் உன்னை மயக்கும். ஆயினும் பாசம் ஞானத்தை அடைவதற்குத் தடையன்று. தன் உண்மை இயல்பை அறியாத உன்னுடைய புல்லறிவே ஆன்ம ஞானத்திற்குத் தடையாகும். (ஏனெனில் புல்லறிவே

பாசத்திற்கு மயங்கி அதற்குக் கட்டுப்படுகிறது; உன்னையும் கட்டுப்படுத்துகிறது).

அ.ப-ரை: சடம் - ஜடம் (Insentient), விடம் - விஷம்

வி-ரை: பாசம் அல்லது அவாவினால் வினைகளை ஜீவன் செய்வதனால் பாசத்தை வினைக்கு ஈடாக வைத்தார். வினைகள் சடமாகுமேயன்றி வினைகளை ஆற்றும் எஜமானனாகா. எனவே வினைகளுக்குக் காரணமாகிய பாசத்தை “வினைச்சடம்” என்றார்.

காரண மாயையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவை அறியாத ஜீவபோதம் ஆன்ம பிரகாசத்தினால் தனுகரணவாதிகளையும் அவற்றின் உதவியால் புவன போகங்களையும் ஒருங்கே அறிந்து, அனுபவித்து, பின்பு இறையருளால் இவையனைத்தும் பார்க்கப்படுகின்ற திருசியங்களாகிய சடமென அறியும்போது, தன்னையே என்றும் அழியாத ஆன்ம திருக்காக (அறிவாக) உணர்ந்து, அதில் ஓடுங்கி, ஒன்றி, தன்னைத் தானறிந்து தன் மெய்யியல்பாகிய ஆன்ம வஸ்துவாய் முன்போல் திகழ்கிறது. அவ்வமயம் தன்னால் முன்பு அறியப்பட்ட தனுகரணங்களும், உலகாதி விஷய போகங்களும் தானல்ல; தனதல்லவென்று, அவற்றை உள்ளபடிக்குத் தனக்கு அன்னியமாக அறிய மாட்டாத சிற்றறிவே “ஞானத்தடை; பாசம் அன்று” என்று கூற வருவார் “உன்னறிவு தானாகும் ஞானத்தடை” என்று கூறினார்.

உன்னறிவு தானாகும் ஞானத்தடை என்றதாவது

“உன்னறிவு” என்பது சாத்திர அறிவை குறிப்பதென்றால் சாத்திர ஞானத்தால் ஆன்ம ஞானத்தை அடையலாகாதென்பதாம். மாறாக, சாஸ்திரப் பாண்டித்யமே ஞானத்திற்குத்தடை செய்யும் என்கிறார். இதை ஸ்ரீபகவான்தம் சுவானுபூதியில் உறுதி செய்துள்ளார்.

ஒப்பு: மக்கண் மனைவிமுதன் மற்றவர்க ளற்பமதி

மக்கட் கொருகுடும்ப மானவே - மிக்ககல்வி

யுள்ளவர்த முள்ளத்தே யொன்றலபன்னூற் குடும்ப
முள்ளதுயோகத்தடையாயோர்

- உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம், 34

பொருள்: அஞ்ஞானிக்கு மனைவி, மக்கள், மற்றும் உறவினர்கள் என்று ஒரே ஒரு குடும்பக் கவலைகளே உள்ளன. இந்தக் கவலைகளை நீக்கி ஆன்ம ஞானத்திற்கு முயற்சி செய்து, அதில் வெற்றி பெறுவது சாத்தியமேயாகும். ஆனால் சாத்திர ஞானமுடைய பண்டிதர்களுக்கோ அவர்கள் கற்ற பற்பல சாத்திரங்களும் பற்பல குடும்பங்களாக உருவெடுத்து, அவர்கள் ஆன்ம ஞானத்தை அடையவொட்டாமல் பன்மடங்கு பெருகும் தடைகளாகி விடும். இந்த உண்மையை அறிவாயாக!

இவ்வாறு சடமாகிய பாசம் தானழியும்போது அதற்குரியவனையும் அழித்துவிடுமானதால், பாசத்தை சடமெனவும், தனக்கன்னியமெனவும் ஜீவன் (சாதகன், சீடன்) உணரவேண்டுமென்பது தாத்திரியமாம். வினை சடமேயென்று ஸ்ரீபகவானும் உபதேசித்துள்ளார்.

ஒப்பு: கன்மம் பயன்தரல் கர்த்தனது ஆணையால்

கன்மம் கடவுளோ உந்திபற

கன்மம் சடமதால் உந்திபற

- உபதேச உந்தியார், 1

(கன்மம் - கர்மம், வினை).

இவ்வாறு தனுவாதிகள் தனக்கு அன்னியமென்று தெளிவதே ஆன்மாவைத் தன்னுள் தரிசனம் செய்யும் உபாயமென்று இந்தத்திருவெண்பாவில் அறிவித்தாராயிற்று.

157. சிற்றறிவனாய் மறைப்பைச் சேர்ந்தவடி வொண்படிகம்
பற்றுகினு மொன்றகாப் பான்மைபோ -லுற்ற
வுருவ சொருப சுபாவ முனக்கு
வருமடைவு சொன்னோ மதி.

ப-ம்: சிற்றறிவனாய் மறைப்பைச் சேர்ந்தவடிவு ஒன்படிகம்
பற்றுகினும் ஒன்றாகப் பான்மைபோல் - உற்ற
உருவ சொரூப சபாவம் உனக்கு
வரும்அடைவு சொன்னோ(ம்) மதி.

பொ-ரை: பிரகாசம் மிகுந்த ஸ்படிகம் தன்னை அடுத்த
வண்ணமயமாக இருப்பினும், அதன் உண்மை நிறம் அந்த
நிறத்தொடு ஒன்றாகாது. அதுபோல் தன்னை அடுத்த தனுவாதி
கருவி கரணமயமாக இருப்பினும், ஆன்மா அவற்றொடு
ஒன்றாகாது. இதுவே அதன் சபாவம். ஸ்படிகம்
நிர்மலமாயிருப்பதைப் போல் ஆன்மா ஆணவ, கன்ம,
மாயாமலங்களற்று இருப்பது அதன் சொரூபமாகும். நீ
சிற்றறிவினனாயிருப்பதால், ஆன்மா தனுவாதிமயமாய்
மறைப்பைச் சேர்ந்துள்ளது. நீ உன்னுடைய உண்மை உருவம்
தனுகரணங்களல்லவென்று தேறும்போது, ஆன்மா
மறைப்பிலிருந்து விடுபட்டு ஒளிரும். இவ்வாறு உனக்கு உற்ற
சபாவம், சொரூபம், உருவம் ஆகிய மூன்றையும் சொன்னோம்.
இதுவே உன் அடைவு (பேறு) என்று நாம் உபதேசம்
செய்கிறோம். இதை சுவானுபூதியில் அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: ஒண்- 1) பிரகாசம் (Brightness, splendour), 2)
இயற்கை அழகு (Natural beauty), படிகம் - ஸ்படிகம், அடைவு
- பேறு, மதி - அறிவாயாக.

158. நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவாய்
யனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்த் - தனக்கருளித்
தன்னாநந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
யன்னானுக் கின்னவைமூன் றும்.

7

ப-ம்: நினைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த அறிவாய்
அனைத்துடனு(ம்) நின்று அம்பரமாய்த் - தனக்கருளித்
தன்ஆனந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
அன்னானுக்கு இன்னவைமூன் றும்.

பொ-ரை: நினைப்பு, மறப்பு ஆகிய இரண்டுமற்று, பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவற்றுடனும் கூடி நின்றும், ஆகாயம் போல் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருப்பதாய் உள்ள ஆன்மா ஜீவனுக்கு அருள்பாலிப்பதென்பது, தன் ஆனந்தத்தைத் தனக்கே அளித்துக்கொள்ளும் சர்க்கரையைப் போன்றதாம். அத்தகைய ஆன்மாவிற்கு நினைப்பு, மறப்பற்று அறிவாய் இருப்பது சுபாவம்(சத்); அனைத்துடனும் கூடி நிற்பது அதன் உருவம்(சித்); ஆனந்தம் அதன் சொரூபம் ஆகும்.

அ.ப-ரை: அம்பரம் - ஆகாயம், இன்னவை மூன்று - சுபாவம், உருவம், சொரூபம் ஆகிய மூன்று.

159. அறிந்துபற்றி நின்றமுந்து மற்ப அறிவை
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய் - நிறைந்துசிவந்
தோயாம னின்றதுபோற் றேற்றமுத லேந்துடனுந்
தோயாமற் சுத்தத் துறவு.

8

ப-ம்: அறிந்துபற்றி நின்றமுந்தும் அற்ப அறிவை
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய் - நிறைந்து சிவம்
தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்றமுதல் ஐந்துடனும்
தோயாமல் சுத்தத் துறவு.

பொ-ரை: உலகாதி விஷயங்களை ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரியங்களால் பற்றி, அந்தக்கரணங்களால் அவற்றுள் அழுந்தும் சிற்றறிவை ஜீவனின் இயற்கைக் குணம் அன்று என்று அறிந்து, தன்னை ஞான, கன்ம இந்திரியங்கள் மற்றும் அந்தக் கரணங்களாதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலிருந்து இறையருளால் வேராகக் கண்டு, தான் ஜீவனும் ஆகாமல், சிவமும் ஆகாமல் ஆன்மானந்தத்தில் இரண்டற அழுந்தி நிற்கும் விதேக முக்தி நிலையில் (ஜீவான்ம சுத்தியில்) பேரறிவாகி, ஆன்மா அனைத்திலும் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தும், ஒன்றோடும் ஒட்டாமல் தோய்வற்று நின்றதுபோல், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம், திரோதானம்,

அனுக்ரஹம் ஆகிய பஞ்ச கிருத்தியங்களோடும் தோயாமல் நிற்பதே பரிசுத்தமானதுறவு ஆகும்.

வி-ரை: ஜீவான்மாவின் இச்சை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமாகிய அந்தகரணங்களிலும், ஞானம் ஞானேந்திரியங்களிலும், கிரியை கன்மேந்திரியங்களிலும் நின்று விஷயாதி சுகங்களை அறிந்து, பற்றி, அழுந்துமாகலின், மேற்கூறப்பட்ட தனுவாதிகளைத் தன்னிலிருந்து வேறுக்கவும் ஜீவனின் இச்சா, ஞான, கிரியா சக்திகள் நீங்கும். இவை நீங்கவே, ஜீவான்மாதன்னை அறியும். இதையே “அறிந்து பற்றி நின்று அழுந்தும் அற்ப அறிவை அறிந்து” என்றார்.

அஞ்ஞானத்தை அழித்து, தன்னைப் பற்றிய மெய்ஞ்ஞானத்தை மேற்கண்டவாறு பெற்றவுடன், ஆன்மானந்தம் கடல்மடை விண்டாற்போல் பெருகவும், அதில் அழுந்தித் தன்னை மறந்து தான் ஜீவனுமின்றி, ஆன்மாவுமின்றித் தான்-தானாகச்சுகித்தலை “சுத்த” என்றார்.

ஒன்றையும் பகுத்தறியாது எல்லாவற்றிலும் கலக்கப்படுவதாயுள்ள (வியாத்தியாய்) சூரிய ஒளியில் இரண்டற கலந்து (வியாபகமாய்) நின்ற கண்ணொளிபோல், ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நின்ற ஆன்ம பரிபூரண வியாத்தியில் ஜீவான்மா முழுவதுமாக வியாபகமாய், பஞ்ச கிருத்தியங்களால் விளங்கும் பிரபஞ்ச விஷய வாசனைகள் ஒன்றோடும் தோயாமல் பரிசுத்தமாய் நிற்க வேண்டுமென்பார் “சிவம் தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்ற முதல் ஐந்துடனும் தோயாமல் சுத்தத்துறவு” என்றார். (வியாத்தி- வியாப்தி, சம்ஸ்கிருதச் சொல்)

பஞ்சகிருத்தியங்களாவன:

1. ஓர் இந்திரியத்தில் பிரவேசிப்பது சிருஷ்டி (படைத்தல்)
2. அவ்விந்திரியத்தில் நின்று ஒரு விஷயத்தைப் பற்றுதல் ஸ்திதி (காத்தல்)

3. பற்றிய இடத்தில் இரண்டற அழுந்துதல் சம்ஹாரம் (அழித்தல்)
4. அதில் பிறக்கும் சுகத்தில் மயங்குதல் திரோதானம் (மறைத்தல்)
5. அதனின்றி தெளிதல் அனுக்ரஹம் (அருளல்)

இவ்வாறு ஓர் இந்திரியத்தில் ஐந்து தொழில்களும் இடம் பெறுவதால், ஐந்து இந்திரியங்களிலும் தோயாமல் நிற்க வேண்டுமென்பார் “சிருஷ்டி முதல் ஐந்துடனும் தோயாமல்” என்றார்.

அறிந்து பற்றி அழுந்துதலை விஷயபோதமென்று அறிதல் ஆன்மரூபம்; அவற்றை நீக்கித்தன்னை அறிவதே ஆன்மதரிசனம்; பின்னர் ஜீவனும் ஆகாமல், சிவமும் ஆகாமல் பரமான்மாவொடு இரண்டறக் கலந்து நிற்பதே ஆன்மசுத்தி ஆகும். ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி ஆகிய மூன்றும் ஜீவான்மாவைக் குறித்தே நின்றன; பரமான்மாவை அல்ல, சைவ சித்தாந்தத்தில் “ஆன்மா” என்னும் சொல் ஜீவனைக் குறித்தே நிற்கும்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் “பரிசுத்தத் துறவு”தனை விளக்கினாராயிற்று.

160. கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சுகத்தை
யாரறிவார் அந்த அறிவுஉதயம் - சூரியன்காண்
ணுன்னீழ லைக்கெடுத்த வச்சியிலே லுனமறச்
சொன்னா ரவத்தைகளைந் தும். 9

ப-ம்: கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சுகத்தை
யாரறிவார் அந்த அறிவுஉதயம் - சூரியன்காண்
உன்னீழ லைக்கெடுத்த உச்சியிலே ஊனமறச்
சொன்னார் அவத்தைகள்ஐந் தும்.

பொ-ரை: அடர்ந்த இருளில் மின்மினிப் பூச்சிகளின் கூட்டம்
போன்று அகந்தையிருளில் ஜீவர்கள்தம் குறைபட்ட ஜீவபோத

சிற்றறிவொடு வாழும் பொய்மை நிறைந்த இந்த உலக வாழ்வை ஞானிகள் எவ்வாறு அறிவர்? ஆதவன் ஒளியில் மின்மினிப் பூச்சிகளின் இருப்பு உணரப்படாதது போன்று, ஆன்ம ஞான சூரிய ஒளியில் அகந்தையிருள் அழியவும், இந்தப் பொய்மை உலக வாழ்வு ஞானிகளுக்குத் தோன்றாது ஒழியும். காலையும் மாலையும் நீளும் உனது நிழலைக் கெடுத்த உச்சிவெயில் காலத்தைப் போன்று, கேவலாவத்தை, மற்றும், சகலாவத்தை ஆகிய இரண்டும் அடங்கிய ஆதாரபதத்தில் ஆணவாந்தகாரம் அறலும், ஆன்ம ஞான ஒளியின் வரவும் சத்தாவத்தைகள் ஐந்தினையும் சத்குருவானவர் உபதேசித்தார். (அதை யாம் சொல்லக்கேட்டு நீயும் அறிவாயாக!).

வி-ரை: காரிருளைப் போன்றது ஜீவபோதம்; மின்மினி போன்றவை ஜீவான்மாக்கள். மின்மினி தோன்றி மறைந்து மின்னுவது போன்றதே ஜீவான்மாக்களின் நினைப்பு, மறப்புக்கள் ஆகும். எனவே, "கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம் போல் வாழ்சுகம்" என்றார்..

சூரிய ஒளியில் பூமி இருளும் மின்மினி ஒளியும் தோன்று. அதுபோல் ஆன்ம ஞான ஒளியில் ஆணவாந்தகாரமும், ஜீவபோத கருவி, கரண சேட்டைகள் தோன்றாததலின், "அந்த அறிவு உதயம் சூரியன் காண்" என்றார்.

"சொன்னார் அவத்தைகள் ஐந்தும்" என்றதாவது

ஜாக்ரம் (விழிப்பு நிலை), சொப்பனம் (கனவு), சுழுத்தி (உறக்கம்), துரியம் (நான்காவது நிலை), துரியாதீதம் (துரியத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது) ஆகியவை ஐந்து அவத்தைகள் ஆகும்.

திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் சைவசித்தாந்த கோட்பாட்டின்படி ஐந்து அவத்தைகளையும் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகிறார்:

I. கருவி, கரணாதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் நீங்குதல்

1. கன்ம, ஞானேந்திரியங்கள் பத்தும் செயலறப் பொருந்திய இடம் நின்மல ஜாக்ரம்.
2. அந்த கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் அறும் இடம் நின்மல சொப்பனம்.
3. ஜீவான்ம சைதன்னியத்திற்கு அதிஷ்டானமான சித்த விகற்பம் ஒடுங்கின இடம் நின்மல சுழுத்தி.
4. ஜீவான்மாவின் வாகனமான பிராணவாயு நீங்கின இடம் நின்மல துரியம்.
5. ஊஞ்சல், வடம் அறுபட்டதினால், வீழ்ந்த இடம் அதற்கு ஆதாரமானோர்போல், இங்ஙனம் கருவி, கரண, ஜீவ போதம் அனைத்தும் அற்ற இடத்து ஜீவான்மா அருள் ஒன்றே ஆதாரமாய் நின்ற சுத்தாவத்தை நின்மலாதீதம்.

II. தற்போதம் கெட்டு ஆன்மாவில் அதீதப்படுதல்.

1. சுத்தாவத்தையில், கருவி, கரணங்கள் கழன்ற நிலையில், ஒரு ஒளிச் சுடரை இறைவன் காட்ட, தான் கண்ட கண் போல், ஆன்ம அருள் காண்பித்துக் கொடுக்கவும், தன்னை தரிசனம் செய்தறிதல் நின்மல ஜாக்ரம்.
2. இங்ஙனம் "தன்னை" அறிந்த இடத்து, தனக்கொரு சேட்டையுமற்று, அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய், தான் அசைவற ஆன்மாவை தரிசிப்பது நின்மல சொப்பனம்.
3. இச்சா, ஞான, கிரியாசக்திகள் செயல்படாதொழிவது பரை அல்லது அருள்; இந்த அருளே தானாகி, தரிசனம் செய்தல் என்னும் முன்னிலையுமின்றி, தான் - தானாகத் தழைத்தல் நின்மல சுழுத்தி.
4. கதிரவனது ஒளிக்கு நேரே நின்ற கண், அதில் அதீதப்படும் தறுவாயில், கதிரவனின் வட்டப் பளபளப்பு மாத்திரம் தோன்றுவதைப் போல், ஜீவான்மா பரமான்மாவில் ஒன்று கலந்து அதீதப்படும் தறுவாயில் ஆன்மா அனுபவம் பெறுவது நின்மல துரியம்.

5. கதிரவனின் வட்டப் பளபளப்பும் பின்பு மறைந்து போகும்போது, பார்க்கின்ற கண், பார்க்கப்படும் கதிரவன், பார்த்தல் ஆகிய மூன்றும் மறைந்து, அனைத்தும் கதிரவனாற்றேபோல, ஆன்மானந்தத்தைப் பெற்ற ஜீவான்மா, அந்த ஆனந்தத்தை அருள் செய்த பரமான்மா ஆகிய இரண்டும் ஒன்றிலொன்று அதீதப்பட்டு, ஆன்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறோமென்ற தன்மை உணர்வுமின்றி, அந்த ஆனந்தமயமாகவே சுகித்திருத்தல் நின்மலாதீதம்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானிகள் ஜகத்தை அறியாரென்றும், அவத்தைகள் ஐந்தினிற்கும் ஆன்மானுபவத்தை உவமை கூறி, நின்மலாவத்தைதனையும் விவரித்ததாயிற்று.

161. மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கிற
பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போமன்றி - யையா
தொழிலைச் செயிற்றாணுச்சோ ரனைப்போற் றேன்றிக்
கழலப் பறையறைதல் காண். 10

ப-ம்: மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கில்
பொய்யாய் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போமன்றி - ஐயா
தொழிலைச் செயில்தாணுச்சோ ரனைப்போல் தோன்றிக்
கழலப் பறைஅறைதல் காண்.

பொ-ரை: விசாரிக்காதபடியினாலே ஆணவாந்தகாரத்தில் மெய்யாய்த் தோன்றும் கருவி, கரண உலகாதி விஷயத் தோற்றங்கள் நின்மலாவத்தையில் விசாரித்தறியின், சுவரில் எழுதப்பட்ட பாம்பு போலப் பொய்யாய் அறியப்படும். இவ்வாறு ஞான விசாரத்தால் விசாரித்தறிந்து முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்காது, சரியையாதி தவத் தொழில்களை நீ செய்வது சடமாகிய தூணை இருட்டில் சரியாகத் தேறாது, கள்வனென்று பயந்து, அவன் அவ்விடத்தை விட்டு ஓட

வேண்டி உரக்க கூக்குரலிடுவதற்கு ஒப்பாகும்.

அ.ப-ரை: தாணு - தூண், சோரன் - கள்வன், கழல - நீங்க, பறை அறைதல் - பலர் அறிய பறை அறைதல் போல் உரக்கக் கூவுதல்.

வி-ரை: சுவரில் சித்திரமாக வரையப்பட்ட பாம்பு தோற்றமாத்திரமேயன்றி அசைவற்றதுபோல், நின்மலாவத்தையில் கருவி, கரணங்களின் பொய்மை உணரப்படுவதினால், ஜகம் தோற்ற மாத்திரமேயாகுமன்றி, சேட்டியாது. ஆகவே “சுவர்ப்பாம்பாய்” என்றார்.

மேலும் சரியையாதிகளை ஆற்றுவதற்குக் காரணமான கருவி, கரணங்கள் நின்மலாவத்தையில் சடமாய்ப் பொய்த்துப் போவதால், பொய்யான அவற்றை நீக்குவதற்கு பிராணயாமமாதி லயயோகத் தவத் தொழில்களைச் செய்யத் தொடங்கினமையால் “தாணுச் சோரனைப் போல்” என்று உவமை கூறினார்.

**162. உலகத்தை மாயா உடலைப்பொய் யென்று
வலகைத்தேர் போலறிவ தல்லால் - விலகித்
துடைத்தொழித்த லாகுமோ சொப்பனத்தீச் சூழ்ந்தாற்
கடக்கவிடுஞ் சாக்கிரம்போற் காண்.**

11

ப-ம்: உலகத்தை மாயா உடலைப்பொய் என்றால்
அலகைத்தேர் போலஅறிவது அல்லால் - விலகித்
துடைத்தொழித்தல் ஆகுமோ சொப்பனத்தீச் சூழ்ந்தால்
கடக்கவிடும் சாக்கிரம்போல் காண்.

பொ-ரை: ஜகமும், தேகமும் பொய் என்பது உண்மையாக இருந்தாலும், அவற்றைக் கானல்நீரெனத் தேர்வதன்றி, அவற்றை முழுவதுமாக ஒழித்துவிடுதல் சரியாகுமோ? கனவில் ஒருவனைக் கடக்கும் வழியின்றி அக்னி சூழ்ந்து கொண்டால், அதைக் கடக்கும் ஒரேவழி விழிப்புநிலை ஒன்றேயாதல் போன்று, அகந்தை அஞ்ஞானம் நீங்கி, ஆன்ம மெய்ஞ்ஞானம் ஒன்றினாலேயே ஜகமும் தேகமும் பொய்யென அறிய இயலும்.

அ.ப-ரை: அலகைத்தேர் - பேய்த்தேர் (கானல் நீர்), சாக்கிரம் - ஜாக்ரம் (விழிப்பு நிலை, waking state).

வி-ரை: கனவில் கண்டது நனவிலும் வாசனை மாத்திரம் இருப்பதுபோல், நின்மலாவத்தையில், முன்னர் கண்ட ஜகமும் தேகமும் வாசனை மாத்திரம் இருக்க, அவற்றின் பொய்மை முற்றிலும் உணரப்படுவதால் "சொப்பனத் தீச்சூழ்ந்தால்" என்னும் உவமை கூறினார்.

163. பொய்யென்ற வார்த்தை புரையற்று மெய்யானால்
மெய்யென் பதுதேட வேண்டுமோ - மையிருளைத்
தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசைத்திமைத்துப்
பார்த்ததிலென் சந்தையம்வைப் பாய்.

12

ப-ம்: பொய்யென்ற வார்த்தை புரையற்று மெய்யானால்
மெய்யென்பது தேட வேண்டுமோ - மையிருளைத்
தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி அசைத்து இமைத்துப்
பார்த்து அதில் என் சந்தையம்வைப் பாய்.

பொ-ரை: கருவி, கரணங்கள் அனைத்தும் பொய் என்று சொன்ன சொல், நின்மலாவத்தையில் குற்றமற்று, அனுபவத்தில் மெய்யாகும்போது, ஞானத்தைத் தனியாகத் தேட வேண்டுமோ? (கருவி, கரண சேட்டைகளையெல்லாம் பொய்யென உணர்த்தியது அந்த ஆன்ம ஞானமேயன்றோ?) அடர்ந்த ஆணவ அந்தகார இருளைத் தீர்த்த ஆன்ம ஞான சூரியப் பிரகாசத்தை எதிரிட்டுப் பார்த்தும், பாராது ஒழிந்தும், அந்த ஞானப் பிரகாசம் இதுவோ, அன்றி அதுவோ, பின்னை எதுவோவென்று எதற்காக சந்தேகப்படுகின்றாய்?

அ.ப-ரை: புரை - குற்றம், மையிருள் - மையைப் போன்று கறுத்த, அடர்ந்த இருள், அசைத்து இமைத்து - மீண்டும் மீண்டும், என் - என்னை (எதற்காக), சந்தயம் - சந்தேகம். (சம்சயம் என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல்லின் திரிபு).

வி-ரை: சூரிய பிரகாசத்தால் இருள் நீங்கி, ஒளியைக் கண்ட கண்ணயத்திற்கிடமின்றி அந்த ஒளி மயமாதல் போல், ஆன்ம ஞான அருளாகிய பிரகாசத்தில் ஜீவான்மா ஒன்று கலந்து அசைவற அதிதப்படுமாதலின், அங்ஙனம் இந்தத் திருவெண்பாவில் உவமை கூறினார்.

164. வேண்டா பிறப்பென்ற வார்த்தையினின்மெய்விடயந்
தீண்டா ததிலே தெரியாதோ - காண்பீ
ருடம்பு மிகையொன்றி லாமையே நோம்பென்
ருடங்க வடங்கினு ரை.

13

ப-ம்: வேண்டா பிறப்பென்ற வார்த்தையினில் மெய்விடயம்
தீண்டாது அதிலே தெரியாதோ - காண்பீர்
உடம்பு மிகைஒன்று இலாமையே நோன்பென்று
அடங்க அடங்கினு ரை.

அந்வயம்: பிறப்பு வேண்டா(ம்) என்ற வார்த்தையினில் உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமையே நோன்பு என்று அடங்க அடங்கினுரை மெய்விடயம் தீண்டாது அதிலே தெரியாதோ காண்பீர்.

பொ-ரை: பிறவாமையே முடிந்த முடிவான முக்தி நிலைக்குத் தக்க சான்றென்று அனுபவ ஞானிகளும், ஆன்மானுபவமற்ற போலி குருமார்களும் கூறுவாராயினும், தேகமே மிகையென்றும், அத்தேக போகங்களை “யான்” என்றும், “எனது” என்றும் அளவிறந்து அனுபவிக்கும் பற்றுக்கள் அனைத்தையும் துறந்து, ஒன்றும் இலாமையே தம் தவமாகி, தம் ஜீவபோதம் ஆன்மபோதத்தில் அடங்கிய அனுபவ ஞானிகளை, அவர்தம் தேகம் மீண்டும் தம்கருவி, கரணதி விஷய சுகங்களைப் பற்றாததினால் தெரிந்து விடாதோ? ஆகவே வார்த்தையினால் மட்டுமன்றி, இக்குறிப்பாலே ஞானிகளை அறிந்து கொள்வீராக! (போலி குருமார்களையும் பிரித்தறிவீராக!).

அ.ப-ரை: மெய் - தேகம், விடயம் - விஷயாதி சுகங்கள், மிகை

- தேவைக்கு அதிகமானது (i.e. தேவையற்றது), நோன்பு - 1) தவம் (penance, austerity), 2) நிலை நிறுத்துதல் (to establish).

வி-ரை: ஞானிக்குத் தேகமே மிகையாய்த் தோன்றுமென்பது ஸ்ரீபகவானுடைய சுவானுபூதி நிலையேயாகும். தேகத்தினால்தான் தான் உயிர்வாழ்வதாக எண்ணுபவன் அஞ்ஞானி. எங்கும் பரந்து, எதிலும் நிறைந்து, எல்லாமாய்த் தன்னை உணர்ந்த ஞானி தனக்கென்றதோர் தனிப்பட்ட தேகம் இருப்பதால் மகிழ்வதோ, அன்றி விடுவதால் துக்கமோ அடைவதில்லை. இதைப் பற்றி ஸ்ரீபகவான் அருளிய பாடல்:

ஒப்பு(1): தனுநிலை இலதாம் தங்கினும் எழினும்
வினையினால் அடுத்து விடுத்திடு மேனும்
புனைதுகி லினைக்கள் வெறிக்குருடனைப்போல்
தனை உணர் சித்தன் தனுஉணர் கிலனே.

- ஸ்ரீபகவான், குருவாசகக் கோவை, 24

பொருள்: மதுபான வெறியால் குருடான ஒருவன், தன்னுடல்மேல் ஆடை இருப்பதையோ, நழுவினதையோ அறியாததுபோல, ஆன்மாவை அறிந்த ஞானி, நிலையற்ற உடல் தன்னைச் சார்ந்தாலும், இருந்தாலும், இயங்கினாலும், இறந்தாலும் அதை அறிவதில்லை.

ஒப்பு(2): தேகமே மிகையாய் தேர்ந்தெலாம் துறந்த
தேசிக ரமண மாதேவே.

- ஸ்ரீமுருகனார், ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை, 188

ஒப்பு(3): தன்னைத்தனு வென்பான் அஞ்ஞானி
தானாகக் கொள்வான் தனை அறிந்த ஞானிதரி.

- ஸ்ரீபகவான், ஏகான்ம பஞ்சகம், 4

ஒப்பு(4): தன்னுள் தனுவிருக்கத் தான் அச்சடவுடலம்
தன்னுள் இருப்பதாத்தான் உன்னும் - அன்னவன்
சித்திரத்தினுள் உளது அச்சித்திரத்துக்கு ஆதார
வத்திரம் என்று எண்ணுவான்.

- ஸ்ரீபகவான், ஏகான்ம பஞ்சகம், 3

பொருள்: ஆன்மாவாகிய தன்னுள் தேகம் இருக்கவும், அதற்கு நேர்மாறாகத் தான் அந்த ஜடவுடலுள்ளே இருப்பதாக அறியாமையால் எண்ணும் ஒருவன், திரைப்படக்காட்சியில் தோன்றும் சித்திரங்களுக்குள்ளே அந்த ஆதார திரைச்சீலை இருப்பதாகத் தவறாகக் கருதுகிறான்.

ஒப்பு(5): உடல்நானே தன்னை உணரார்க்கு உணர்ந்தார்க்கு உடல்அளவே நான்தன் உணரார்க்கு - உடலுள்ளே தன்னுணர்ந்தார்க்கு எல்லையற்றத்தான் ஒன்றும் நான் இதுவே இன்னவர்தம் பேதமென எண்.

- உள்ளது நாற்பது, 17

பொருள்: “நான் இந்த உடல் ” என்பது அஞ்ஞானிக்கும், ஞானிக்கும் உள்ள ஒரு பொதுவான உணர்வே! ஆனால் தன்னை (ஆன்மாவை) உணராத அஞ்ஞானிக்கு “நான் ” என்னும் சொல்லின் உணர்வு தன் உடலளவேயாகும். மாறாக, உடலும் தன்னுள்ளே இருப்பதை உணர்ந்து, எல்லையற்று எங்கும் தன்மயமாய்ப் பிரகாசிப்பவரே ஞானி ஆவார். இதுவே இவ்விருவருக்கும் உள்ள வேறுபாடென்பதை அறிவாயாக.

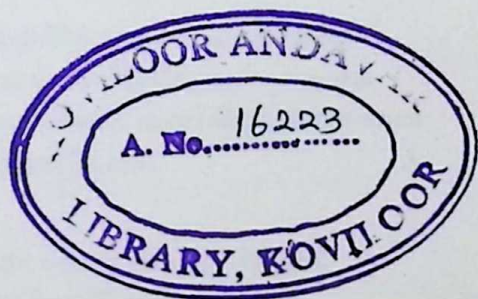
ஒப்பு(6): மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்கொல் பிறப்பறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை. - குறள் 345

மேற்கண்டவாறு ஞானி தனக்கு தேகம் என்பது மிகமிகத் தேவையற்றதொன்று என்று கருதுவதனால், தேகத்தை உதாசீனம் செய்வதோ, அன்றி, அதை அழித்துவிட்டு உடலிலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்று விரும்புகிற ரென்பதோ பொருளல்ல. அண்டாண்ட கோடி சராசரங்களைப் பாதுகாக்கின்ற பரமேசுவர சக்தி தன் தேகத்தையும் பாதுகாக்குமென்று ஆன்மாவினிடத்து பரிபூரண சரணாகதி செய்தவாறிருக்கிற ரென்பதே பொருளாகும். மேலும் அஞ்ஞானியின் பார்வைக்கே ஞானி உடலொடு கூடி வாழ்வதாகத் தோன்றுமேயன்றி, ஞானி தேகத்தைப் பற்றிய

நினைப்பின்றி வாழ்கிறாரென்பதே பொருள்! ஆகவேதான் பெரியோர் “ஞானமே ஞானி; நரன் (தேகம்) அன்று ” என்று கூறுவர்.

எனவே இந்தத் திருவெண்பாவில் அனுபவ ஞானிகளையும், ஏனை போலி வாசக ஞானிகளையும் அறிவதற்கு உபாயம் அறிவித்தாராயிற்று.

ஆரூம் அதிகாரம் முற்றிற்று

ஏழாம் அதிகாரம்

துறவு

உள்துறவு எத்துணைதான் பூரணமாக உடையாராயினும், புறப்பற்றோடு இருப்பின், இப்பற்று ஒரு சமயமில்லாவிடினும், மறுசமயம் அறிவை மயக்கி விடுமாதலின், புறத்துறவின் முக்கியத்துவத்தை இந்த அதிகாரத்தில் விரிவாக ஆசிரியர் விளக்குவதால் இவ்வதிகாரம் 'துறவு' என்னும் தலைப்புடையதாயிற்று.

165. தேடப் படும் பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக் கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினுங் - கூடாத வாணாளை வீண்கழிக்கு மானிடரைப் போன்மயக்கம் பூணார்பொய் கண்டுதுறப் போர். 1

ப-ம்:

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக் கோடிக் கொருநிமிடம் கொள்ளுகினும் - கூடாத வாணாளை வீண்கழிக்கு(ம்) மானிடரைப் போல்மயக்கம் பூணார்பொய் கண்டுதுறப் போர்.

பொ-ரை: தம்மால் சம்பாதிக்கப்பட்ட திரவியங்களை யெல்லாம் செலவு செய்யாமல், பத்திரமாய்ப் பாதுகாத்து வைத்து, தாம் உடலைவிட்டுப் போகும் நேரத்தில், ஒரு நிமிட காலம் அத்தேகத்திலிருக்க, அந்த கோடிக்கணக்கான சொத்துக்களைக் கொடுத்து வாழ்நாளை மற்றவரிடமிருந்து மாறு கொள்வோமெனில், அதற்குச் சிறிதும் இயலாத இந்த

உடலோடு உயிர் வாழ்நாளேத் தவத்தில் கழியாது அவத்தில் கழிக்கும் பேதை மானிடரைப்போல் தேகாதி பிரபஞ்ச விஷய சுகங்களில் உண்மைத்துறவு பூண்டவர்கள் மயங்கார். மாறாக, அவற்றின் பொய்மையை உணர்ந்து துறந்துவிடுவர்.

குறிப்பு: இளமையில் உலக போகங்களில் மனம் வையாது, ஆன்ம போகத்தில் ஊக்கம் செலுத்த வேண்டுமென்பது தாத்தாரியமாம். வாழ்நாளே வீணாக்கிவிட்டால், பின்பு அதை எவ்வாற்றேனும் கோடிச் செல்வம் கொடுத்தேனும் நீட்டித்துக் கொள்ளலாமெனல் முற்றிலும் அசாத்யமென்பதை உணர்ந்து செயல்பட அறிவுறுத்துகிறார்.

166. ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையிற்
பாக்கனையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்னோ - மூர்க்க
ரரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வநித்த நம்வாழ்
வொருபொருளோ வென்றொழிவா ரோ. 2

ப-ம்: ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையில்
பாக்கனையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்னோ - மூர்க்கர்
அரிபிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வுஅநித்த(ம்) நம்வாழ்வு
ஒருபொருளோ என்றுஒழிவா ரோ.

அந்வயம்: ஒரு மனையில் வளர்த்த ஊர்க் குருவியும் குஞ்சும்
பாக்கனையும் பார்த்து
(பாக்கனுக்கு பயந்து ஊர்க்குருவியும் குஞ்சும் வீட்டை விட்டுப்
பறந்து போய் விடும்)

பொ-ரை: ஒருவர்தம் வீட்டில் வளர்த்த ஊர்க்குருவியும் அதன்
குஞ்சும், பூனையும் இளமையில் தம்முள் உறவாய்க் கூடி
வாழ்வதையும், பிற்காலத்தில் அவை வளர்ந்தவுடன்
தாமாகவே பிரிந்து போவதையும் பார்க்கின்றோமல்லவா?
அதுபோல் இளமையில் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பொடு
கூடிவாழ்ந்த சகோதரர்களும், மற்ற உறவினர்களும் வயது
முதிர்ந்த பின்பு மிகக்கடுமையாக விரோதம் பாராட்டிப் பிரிந்து

போவதைப் பார்த்தும், இந்த உலகவாழ்வில் பற்று வைத்தல் அறிவுடைமை ஆகுமா? இது அறியாத மூர்க்கர் திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலியோர் வாழ்வுமே அநித்யமென்னும்போது, நம்முடைய அற்ப மானிட வாழ்வு ஒரு பொருட்டோவென்று கருதி, உலகாதி விஷய சுகபோகங்களைத் துறக்க மாட்டாரோ? (இரக்கக் குறிப்புச் சொல்).

அ.ப-ரை: பாக்கன் - பூனை, என்னோ - இரக்கக் குறிப்பு, ஊர்க்குருவி - அடைக்கலக்குருவி, வளர்ப்புப் பறவை.

மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் ஆகிய சுற்றங்களும், உறவுகளும் அநித்யமென்பதால் அவற்றில் பற்றை ஒழிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை இந்தத் திருவெண்பாவில் வலியுறுத்துகிறார். இதற்கு அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் பட்டினத்தாரை உதாரணம் காட்டுகிறார்.

பாடபேதம்: (வென்றோழிவாரோ)

167. பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப்பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர் - வெட்ட
வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வரநாய்பார்த்து
துறுமுவதைக் காட்டுவோமோ. 3

ப-ம்: பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப் பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர் - வெட்ட
வெறுஎலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வரநாய்பார்த்து
உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ.

பொ-ரை: மாபெருஞ் செல்வந்தரான பட்டினத்தாரையும், அரசு போகம் அனுபவித்த பத்ரகிரியாரையும் பின்பற்றி வறிஞரும் கூட பற்றுக்களை இவ்வுலகில் துறக்க மாட்டார்கள். மாமிசம் சிறிதும் இல்லாத வெறும் எலும்பைச் சுறண்டும் நாய், அதன்முன் அரசன் வர, அவர் அதைக் கவர்ந்து கொள்வாரோ எனக் கருதி, அவரைப் பார்த்து உறுமுவதை

இத்தகையவர்களுக்கு யாம் உவமை கூறேமோ?

அ.ப-ரை: வெறுவீடர் - தரித்திரர், கறண்ட - பற்களால் பறண்ட.

வி-ரை: கப்பல்கள் பல கொண்டு கடல் கடந்து வாணிகம் புரிந்த குபேர செல்வர் பட்டினத்தடிகள், உஞ்சேனைமாகாளம் என்னும் நாட்டை ஆண்ட அரசராக விளங்கிய பத்ரகிரியார் ஆகியோரை உதாரணம் காட்டி, ஒன்றுமில்லா ஏழைகளும் கூட அவர்களைப்போல துறக்கமாட்டார்கள் என்று கூறவருவார் 'விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர்' என்றார்.

வெறும் எலும்பைச் சுரண்டும் நாய்க்கு அது தைக்கும் துன்பம் தெரியாது, அதுவே இன்பமாகத் தோன்றுவதுபோல், மனைவி மக்கள் போகங்களாகிய விஷய சுகங்கள் துன்பமேயன்றி, இன்பம் தரமாட்டாவெனக் கூறவே 'வெறும் எலும்பை நாய் கறண்ட' என்றார்.

தசையற்ற எலும்புத் துண்டை அனைத்துமுடைய அரசன் உதாசீனமே செய்வானென்பதை அறியாது, அவன் அதைக் கவர்ந்து விடுவானோவென்ற அறியாமையில் உறுமும் நாய், அந்த வெறும் எலும்புத் துண்டின்மீது வைக்கும் பற்றைப் போன்றதே அழிந்துபோகும் இளமை, அழகு, பட்டம், பதவி, அதிகாரம், பணம் ஆகிய உலகாதி செல்வங்களில் ஒருவன் வைக்கும் ஆசைகள் என்பார் 'நாய் உறுமுவதைக் காட்டோமோ' என்றார்.

168. • நாடுநகர் வீடுடையாடாய்தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள் - கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதனை இப்போ
விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார்மேல்.

4

ப-ம்: நாடுநகர் வீடுடையாள் தாய்தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள் - கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்குஇதனை இப்போ
விடப்பெறுவார் ஏன்பிறப்பார் மேல்.

பொ-ரை: நாடு, நகர், வீடு, மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, நண்பர்கள், செல்வம், உறவினர்கள், பொன் ஆகிய தேகத்தைப் பற்றியெழுந்த லோகாதி விஷய வாசனைகள் அனைத்தும் தம்மை அகப்படுத்த பின்னிப் பிணைத்த வலையும், கண்ணியும், கட்டும் ஆவனவென்று உணர்ந்து, அவற்றைத் துறப்பவர் இனிமேல் பிறவியை எய்துவரோ? பிறவியை வென்றவர் ஆவார் அவர்.

அ.ப-ரை: மாடு - செல்வம். வாதனை - வாசனை (முற்பிறப்பின் கர்மபலனாக இம்மையில் உண்டாகும் பற்று), தொடக்கு - பாசக்கட்டு (Bondage, Entanglement)

வி-ரை: உடம்பின் வாதனைகள் என்று ஆடை, ஆபரணம், யானை, குதிரை, கவிகை, சிவிகை, சாமரை ஆகியவற்றைக் குறித்தாரெனினும் தகும்.

169. தின்னிற் றிமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொறாதுகாண் - பின்னை
மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது. 5

ப-ம்: தின்னில் திமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொறாதுகாண் - பின்னை
மருந்தாலும் மந்திரத்தி னாலும் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணில் பெரிது.

அந்வயம்: விடம் பிடித்து திமிரில் தின்னில் தீர்ந்து விடும்.

பொ-ரை: ஒருவர்மீது கோபத்தினாலும் திமிரினாலும் விஷம் உண்டால், அந்த விஷம் மணி, மந்திர, ஔஷதங்களினால் முறிக்கப்படும். ஆனால் பொன்னாசையினால் மனத்தில் நினைப்பு ஒன்றினாலேயே ஏறும் விஷம் மணி, மந்திர, ஔஷதங்களினால் தீராத பெரும் பாவமாகும். மேலும் பெண்ணாசையினும் இது மிகக் கொடிதாகும்.

அ.ப-ரை: தின்னில் - தின்றால், விடம் - விஷம்

வி-ரை: துறவு மேற்கொண்டோர் பொன்னின்மீது பற்று வைத்தால், அதைப் பாதுகாப்பதற்கு இடம் தேடவேண்டும்; தவிரவும் அதை மேன் மேலும் பெருக்குவதற்கு அபக்குவர்க்கும் ஞானசாத்திரங்களைக்கூறி, அவர்களுள் பொன் கொடுத்தார் மீது விருப்பும், கொடாதார்மீது வெறுப்பும் தோன்றும்; இதனால் துறவால் பெறப்படும் தவப்பயனுமின்றி, முன்னர் மனைவியொடு கூடி வாழ்ந்த இல்லறப் பயனுமின்றி துன்பமே மிஞ்சும். எனவே பெண்ணுசையினும் பொன்னுசை கொடிதென்றார்.

170. செல்வ மிளமை யுடம்புபேய்த் தேரென்று
சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டதுபோ - யொல்லை
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டாற்
றொடுமோ சிவனைத் தொடா. 6

ப-ம்: செல்வம் இளமை உடம்புபேய்த் தேரென்று
சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டுஅதுபோய் - ஒல்லை
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டால்
தொடுமோ சிவனைத் தொடா.

பொ-ரை: செல்வம், இளமை, உடம்பு முதலியன கானல்நீர் போன்றவையென்பதை கூறவும் வேண்டுமோ? இவை ஒருகால் தோன்றி, மறுகால் அழிவனவென்று தம் அனுபவத்தில் பார்ப்பது இல்லையோ? அழியும் இவற்றையெல்லாம் 'யான், எனது' என்று சுட்டியறியும் ஜீவபோதம் அகன்று, இவற்றை அதிசீக்கிரமாகத் துறப்போர் மீண்டும் ஜனன, மரணச் சுழற்சியில் அகப்படமாட்டார். ஒருவேளை அவர்கள் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறந்தாலும், மேற்கூறிய அநித்யப் பற்றுக்களையெல்லாம் துறந்தவராகவே இருப்பர். அத்தகைய பற்றுக்கள் அவர்களைப் பற்றா. ஏனெனில் சிவனைப்போல் தியாகராஜனாக, ஒன்றோடும் பற்றற்றிருப்பதில் கைதேர்ந்தவராக அவர்கள் விளங்குவராதலின், சிவனைப் பற்றுக்கள் தீண்டாததுபோல், அவர்களுயும் தீண்டா.

அ.ப-ரை: பேய்த்தேர் - கானல்நீர், சுட்டுபோய் - சுட்டறிவுபோய், ஒல்லை - சீக்கிரம்

இவ்வாறு தேகம், இளமை ஆகியவை அழிவது சர்வநிச்சயமாக இருப்பதால், அவை கானல் நீர் போல் பொய்மையானவையென்பதை ஒருவர் கூறவோ, தாம் கேட்கவோ அவசியமின்றென்றும், இதை அறியார் அஞ்ஞானிகளென்றும், இவற்றைச்சுட்டிக்காட்டும் தற்போத சுட்டறிவு நீங்கி, அதிவிரைவில் இவற்றைத் துறப்போர் ஞானிகளென்றும், அத்தகையோர் மீண்டும் பிறவாரென்றும், தவக்குறையால் அவர்கள் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறந்தாலும், சிவனைப்போல் பற்றற்றிருப்பரென்றும் இந்தத் திருவெண்பாவில் நிர்ணயம் செய்தாராயிற்று.

171. ஆசையினா லற்பசுக மாயழிந்தாற் பேரின்ப
மாசையின்போக் கென்றறிய லாகாதோ - வாசை
நளிகைக் கழுக்குவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போ மற்றிவையைந்தும். 7

ப-ம்: ஆசையினால் அற்பசுகமாய் அழிந்தால் பேரின்பம்
ஆசையின் போக்கென்று அறியலாகாதோ - ஆசை
நளிகைக்கு அழுக்குவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போம் மற்றுஇவைஐந் தும்.

பொ-ரை: ஆசைகளினால் அற்ப ஐம்புல விஷய சுகங்களில் ஜீவபோதம் சென்று அழுந்தவும், அதனால் அனுபவிக்கப்படும் சுகம் அற்பமென்று தெளிந்து, அதனால் ஆசைகள் நாசமுறவும், இவ்வாசை நாசமே ஆன்மப் பேரின்பம் ஆவிர்ப்பவிப்பதற்குக் காரணமாகும் என்பதை அறியக் கீடுமல்லவா? ஆகவே ஆசைகள் ஜீவபோதத்தில் உண்டாவது, மூங்கில் புதருக்கு அதன் நெருக்கமே அழுக்கி அதனை நாசம் செய்வதைப் போன்றதே என்று விசாரித்தறிந்து தெளியவும், ஐந்து புலன்களினால் உண்டாகும் ஆசைகள் நாசமடையும்.

அ.ப-ரை: நளிகை - அடர்த்தி, அமுக்கு: முதனிலைத் தொழிற் பெயர்; உதை, அடி என்பன உதைத்தல், அடித்தல் எனப் பொருள்தருவது போல அமுக்குதல் என்ற பொருளைத் தரும், **வி-ரை:** ஜீவான்மா ஆசையினால் ஐம்புல சுகங்களில் அழுந்திச் சிற்றின்பம் பெறுதல்போல், ஆசை நாசத்தால் ஆன்மாவில் அழுந்தி, ஆன்மப் பேரின்பத்தைப் பெறுமென்பதை விளக்க வேண்டியே “பேரின்பம் ஆசையின் போக்கென்று அறியலாகாதோ” என்றார்.

ஒரு பொருளுக்கு அடர்த்தி நிலை அதிகமானால், அந்த அடர்த்தியால் அவை அமுக்கப்பட்டு, சிறியன நாசமாகிவிடும்; பயிர், செடி கொடிகளுக்கு அழிவையே அந்த அடர்த்தி தரும். அதுபோல் ஆசைகள் ஜீவான்மாவில் மிகும்போது, அவை எவ்விதத்தானும் பெருகுமேயன்றி, குறையாது; அதனால் வீட்டின்பத்திற்கு உதவி செய்யும் மெய்யுணர்வு தோன்றாது மறையும். இதன் காரணமாக ஜீவபோதம் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிறப்புச்சுழலில் சுழலுமேயன்றி மீளாது.

குறிப்பு: சுவடியில் உள்ள எழுத்துக்களில் ‘மு, மு வேறுபாடு’ காணுதல் எளிதன்று. ஆகவே ‘நளிகை’ திசைச்சொல் என்று கூறி, மூங்கில் குழாய் என்று பொருள் கொண்டு, அமுக்கு என்ற சொல்லை அமுக்கு எனக்கொண்டு, திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் கீழ்க்கண்டவாறு அருளியுள்ளார்:

நளிகை என்பது மூங்கிற் குழாயைக் குறிக்கும். தேன், எண்ணெய், நெய்யாதி தேவைப்பட்டபோது வார்க்கப் பயன்படுத்தப்படும் மூங்கில் குழாயில் மரவட்டை முதலிய சிறிய ஜந்துக்கள் நுழைந்தால், அதில் மீண்டும் மீண்டும் சுழன்று வருமேயன்றி மீளமாட்டா. அதுபோல் ஆசைகள் ஜீவபோதத்தில் நுழையும் போது, அவை எவ்விதத்தானும் பெருகுமேயன்றி குறையாது; வீடுபேற்றினுக்கு உதவி செய்யும் மெய்யுணர்வு தோன்றாது. அதனால் ஜீவபோதம் மீண்டும் மீண்டும் பிறவிச்சுழலில் அகப்பட்டுச்சுழலுமேயன்றி மீளாது.

ஆகவே மூங்கில் குழாயை ஜீவபோதமாகவும், அதன் அழுக்கை ஆசைகளாகவும் உவமித்துரைத்தார்.

இவ்வாறு இந்தத்திருவெண்பாவில் ஆசையினால் அற்ப இன்பம் கிட்டுவதுபோல், ஆசை நாசத்தால் பேரின்பம் கிட்டுமென்றும், அந்த ஆசை நாசம் ஆசையினால் ஏற்படும் விபரீத அனர்த்தங்களை எண்ணித் தெளிவதினால் உண்டாகுமென்றும் விளக்கினாராயிற்று.

(பாடபேதம்: நளிகைக்கழுக்கு)

172. உதயந் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும்
புதையவொளி வீசுமா போலே - பதிமோகி
தீக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்காற்
றாக்காத தன்றோ தவம்.

8

ப - ம்: உதயம் தொழப்போவார்க்கு உள்ளும் புறம்பும்
புதையஒளி வீசுமா போலே - பதிமோகி
தீக்காட்டிலே கொடுக்கச் சென்றவா(று) கண்டக்கால்
தாக்காதது அன்றோ தவம்.

பொ-ரை: சூரியோதயத்தைத் தொழச் செல்வார்க்கு உள்ளும் புறம்பும் இருள் மறைய ஒளி வீசுவதைப் போல், உட்துறவும் புறத்துறவும் நிரம்பி வழிய, அதனால் ஆசைகள் என்னும் இருள் உள்ளும் புறம்பும் முழுவதுமாக நீங்கப் பெறலே 'உண்மைத் துறவு' ஆகும். தன்கணவன் மீது அளவுகடந்த அன்பை வைத்த மனைவி, அவன் இறந்தபோது, அவனுக்குத் தன்னையே அர்ப்பணிக்க சுடுகாட்டிற்குச் செல்வதைப் போல், தற்போதத்தை ஆன்மவஸ்துவிற்கு ஊனாகக் கொடுத்து உலகாதி விஷய சுகங்களாகிய ஆசைகளின் தாக்கற்றிருப்பதேயன்றோ 'உண்மைத்துறவு (தவம்)' ஆகும்?

அ.ப-ரை: தீக்காடு - சுடுகாடு, தவம் - துறவு

வி-ரை: சூரியோதயத்தைத் தொழுவார்க்குக் கண் விழித்தபோதும், இமைத்தபோதும் சூரிய ஒளிக் கிரணங்கள்

ஒளி வீசுதல் போன்று, துறந்தார்க்கு ஐம்பொறிகளினால் விஷயாதி இன்பங்களைக் கண்டபோதும், காணாதபோதும் உள்ளும், புறம்பும் நிராசையோடு இருக்க வேண்டுமென்று கூறவருவார் “உதயம் தொழப் போவார்” என்று உவமை கூறினார். “தவம்” என்பது இங்கே “துறவுதனை” குறித்து நின்றது.

173. ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்போல
வாமதுபோ னிற்க வரிதுகா - ணாமாய்
வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலா
லளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம். 9

ப - ம்: ஊமைமணி ஆட்டுகினும் ஓசைஅழிந் தால்போல
வாம்அது போல்நிற்க அரிதுகாண் - ஆமாய்
வளர்ந்த அசத்தையெலா(ம்) மாளமரக் காலால்
அளந்துஎறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

பொ-ரை: மணிக்கு ஓசை எழுப்பும் நாக்கு இல்லாத ஒரு மணியைப் பிடித்து ஆட்டினாலும், மணியில் ஓசை உண்டாகாததுபோல், ஐம்புலனாதி சுகங்கள் வலிய வந்து தாக்கினாலும், துறவு முழுமை பெற்றவர்க்கு நிராசையே நிலைத்து நிற்கும். மற்றைய பக்குவர்க்கு அதுபோல் நின்றல் மிக அரிதாகும்; ஆயினும் அங்ஙனம் நிற்க வருமாயின், ஆசையால் முன்னம் தற்போதம் மேலிட்டு மேன்மேல் வளர்ந்த அசத்தான அதன் சேட்டைகளெல்லாம் இறந்து, அழிந்து போகுமாறு அறிவாகிய மரக்காலால் இவ்வளவென்று அளந்து புறத்தே போட்டது போல், ஆசைகள் மற்றைய பக்குவர்க்கும் செயலற்றுப் போகும்.

வி-ரை: அதி தீவிர பக்குவர்க்கு நிராசை முழுமையாதலின், கருவி, கரணங்கள் செயற்படாது. அதுபோல் மற்றைய தீவிர, மந்த, மந்த தர பக்குவர்க்கும் சில சமயம் நிராசை முழுமையடைந்து விளங்குதல் சாத்யமேயாகும். நிராசையின்

முழுமையில் ஆன்ம அருள் தோன்றும். அந்த ஆன்ம அருளால் ஜீவபோதத்தை ஈதென்று அளவிட்டறிந்து அகற்றல் சாத்யமென்பதனால் 'மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டது போலாம்' என்றார்.

எனவே சுவானுபூதியில் மற்றைய பக்குவர்களும் உட்துறவு, புறத் துறவு பூண்டு ஜீவபோதத்தை அகற்ற முழு முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் வலியுறுத்துவாராயிற்று.

174. தனுவாதி நான்கினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்றும்
நினையா தினைப்பாறி நின்றால் - மனையாமோ
காந்தக் கடத்தாசி காற்றற்ற தீபமென
ஆந்தத் துவங்களய லாம்.

10

ப-ம்: தனுவாதி நான்கினுக்கும் சார்வழிந்து சற்றும்
நினையாது இளைப்பாறி நின்றால் - மனையாமோ
காந்தக் கடத்தாசி காற்றற்ற தீபமென
ஆம் தத்துவங்கள் அயலாம்.

பொ-ரை: உலக விஷயாதி போகங்கள் நானல்ல; உலகம் நானல்ல; தேகமும் நானல்ல; கன்ம, ஞானேந்திரியங்கள், மற்றும், மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் எனப்படும் அந்தக் கரணங்கள் நானல்ல என்று இந்தத் தேகத்தைப் பற்றிய தனுவாதி நான்கினையும் உள்ளபடி அறிந்து, நியதி களைந்து, இந்த நான்கினிடமும் "யான்-எனது" என்று சார்ந்திருந்த போதச்சார்வு கெட்டு, அவற்றை மீண்டும் சிறிதும் பற்றாது, ஆசை நாசத்தால் ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஆன்ம அருளில் இளைப்பாறி அசைவற நின்றால், இல்லற வாழ்வாகிய போகத்தினிடத்து முன்போல் பற்றுண்டாகுமோ? காந்தக் கடத்தில் எதிர்முகமாக நின்றபோது அதனைப் பற்றி நின்ற ஊசி, அந்த கடத்தினுள்ளே கிடந்தபோது பற்றாது போலும், காற்றுள்ளபோது அசையும் தீபம் காற்றில்லாதபோது அசைவற

நிற்பதுபோலும், ஆசைநாசத்தின்போது அனைத்து முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அயலாய் நீங்கும்.

அ.ப-ரை: தனுவாதி நான்கு - 1)தனு, 2)கரணம், 3)புவனம், 4) போகம்.

1)தனு-தேகம், 2) கரணம்-கன்மம், 3) புவனம்-உலகம், 4) போகம்-உலகாதி விஷய சுகங்கள்.

வி-ரை: தனுவாதி நான்கினுள் சதா சுழன்ற ஜீவான்மா ஆன்ம அருளில் அசைவற நின்றமையால் “இளைப்பாறி” என்றார்.

175. நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமு மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச் - சாயாநீர்
வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின்
சாட்சியைக்கண் டார்துறவாதார். 11

ப-ம்: நாய்அலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமு(ம்) மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச் - சாயாநீர்
வேட்கை அசுணம் இபம் விட்டில் மீன்வண்டு இவையின்
சாட்சியைக் கண்டு ஆர்துறவாதார்.

பொ-ரை: ஒருவன் பாவையரின் ஸ்பரிசத்தை விரும்புவது நாய் நெய்யை விரும்பி நெய் பூசிய வாளின் கூரிய முனையை நக்குவதுபோலவும், விஷம் கலந்த பாயசத்தை, அதன் சுவை கருதி ஒருவன் அருந்துவது போலவும் ஆகும். ஏனெனில் அது கானல் நீரை மெய்யெனக்கருதி, அதைத்தாக சாந்திக்கு அருந்த விரும்புவதைப் போன்று, பொய்மை நிறைந்த சுகமேயன்றி, உண்மையான சுகம் அன்று. அசுணப் பறவை சத்தத்தாலும், யானை ஸ்பரிசத்தாலும், விட்டில் பூச்சி ரூபத்தாலும், -மீன் ரசத்தாலும், வண்டு கந்தத்தாலும் ஒவ்வொன்றில் ஆசை வைத்தே அழிந்து போவதைக் கண்கூடாகப் பார்த்த பின்னும், இந்த ஐந்து விஷய சுகங்களையும் (குறள் 1101) ஒருங்கே அடக்கிய பாவையரைத் துறவாதார் எவர்? (பாடல் 16 - ஐ பார்க்கவும்).

அ.ப-ரை: அலகு - வாளின் கூரிய முனைப்பகுதி, சாயாநீர் - கானல் நீர், வேட்கை - ஆசை, அசுணம் - அபஸ்வரசப்தத்தைத் தாங்காது இறக்கும் ஒருவகை பறவை, இபம் - யானை.

வி-ரை: துரு ஏறாமலிருக்க எண்ணெயிட்ட கூரிய வாளை நக்கின நாய்க்கும், விஷம் கலந்த, சுவை மிகுந்த பாயஸத்தை உண்டவனுக்கும் முதலில் அணுவளவில் இன்பம் தோன்றி, பின்னர் மலையளவு துன்பம் வருவதுபோல் பெண்ணாசை ஒருவனுக்குத் துன்பம் தரும். மேலும் கானல் நீரை உட்கொண்டுதாகம் தணியப் பெறுதல் ஒருக்காலும் கைகூடாத காரியம் போன்று, பாவையரின் சுகம் பொய்யானதேயன்றி, உண்மை இன்பம் அன்றென்று கூறினார்.

குறிப்பு: இரும்பாலான ஆயுதங்களை துரு ஏறாமலிருக்க எண்ணெய் பூசியே வைப்பர். நெய் என்பது எண்ணெயைக் குறிக்கும்.

மற்றும், ஐம்புல சுகங்களில், ஒவ்வொரு புலனினாலும் உருவாகும் ஆசை அழிவிற்கே வழி வகுக்குமென்பதற்குத் தக்க உதாரணங்கள் காட்டுகிறார். அபஸ்வரசப்தத்தினால் அசுணப்புள் மாயும். மானும், ஸர்ப்பமும் கூட சிறந்த உதாரணங்கள் ஆகும். ஏனெனில் காதுக்கினிய இசையைக் கேட்டு பாம்பு புற்றிலிருந்து வெளிவந்து பகைவரிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளும். மாளைப் பிடிக்கும் வேடுவர் மாளைப் போல் ஒலியெழுப்புவர். அதைக் கேட்டு மானும் நெருங்கி வந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளும். பெண் யானையின் ஸ்பரிசத்தை விரும்பி ஆண் யானை வரும்போது, அதன் வழியில் பள்ளம் வெட்டி, அதை வீழ்த்திப் பிடிப்பர். விளக்குச் சுடரின் உருவத்தைக் கண்டு மயங்கி விட்டில் பூச்சி அதில் வீழ்ந்து மடியும். தூண்டிலில் பொருத்தப்பட்ட உணவை விரும்பி, மீன் ரசத்தால் (உணவின் சுவையால்) அழியும். வண்டு மலரின் மணத்தால் (கந்தம்) ஈர்க்கப்பட்டு, அதன் மீது அமர்ந்து பகையிடம் அகப்பட்டு அழியும். இவ்வாறு இவைகள்

முறையே மெய், கண், காது, வாய், மூக்கு ஆகிய ஐம்புலன்களுக்குரிய ஓசை (சத்தம்), ஸ்பரிசம், உருவம் (ரூபம்), சுவை (ரசம்), கந்தம் ஆகியவற்றின் மூலம் ஆசைப்பட்டு அழிந்து போகும். அசுணப்பறவை, யானை, விட்டிற்பூச்சி, மீன், வண்டு ஆகிய உதாரணங்களைக் கூறி, ஒரே ஒரு புலனாசையினாலேயே இவை அழிந்து போவது ஸர்வ நிச்சயமெனில், ஐந்து புலன்களிலும் ஆசை வைத்த மனிதனின் கதி என்னவாகுமென்று எடுத்துரைக்கிறார். பாவையர் சேர்க்கை ஐம்புலன்களிலும் ஆசையைத் தூண்டுமாதலால், உண்மைத் துறவு முழுமை பெற்றவர், பெண்ணாசையை துறக்காமலிருப்பரோவென்றும் அறுதியிட்டுரைக்கிறார்.

எனவே இந்தத் திருவெண்பாவில் பெண்ணின்பம் மிகச் சிறிதென்றும், அதனால் வரும் துன்பம் மிகப் பெரிதென்றும், அவர்கூட்டுறவு கானல்நீர் போல் மாயையென்றும், இங்ஙனம் அறிந்தோர் தம் மனைவி அருந்ததி கற்பினளாயினும் துறப்பரென்றும் கூறுவாராயிற்று.

176. இடும்பைக்கே கொள்கலமாயேழ்நரகுக்கீடாங்
குடும்பத்தைக் குற்ற மறைக்கி - னடுங்காரோ
வைவர்க் கொருவ னறுதொழிலைச் செய்தலாம்
மெய்யைப் பொய் யாக்கி விடும்.

12

ப - ம்: இடும்பைக்கே கொள்கலமாய் ஏழ்நரகுக்கு ஈடாம்
குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்கின் - நடுங்காரோ
ஐவர்க்கு ஒருவன் அறுதொழிலைச் செய்தலாம்
மெய்யைப் பொய்யாக்கி விடும்.

பொ-ரை: இம்மையிலே சகல துக்கங்களுக்கும் இருப்பிடமாக விளங்கும் மாபெரும் கப்பலாய், மறுமையில் ஏழ்வகை நரகத்திற்கும் வழிகாட்டுவதாயுள்ள லோகாயதனமான குடும்ப வாழ்க்கையின் இந்தத் தன்மையினை அஞ்ஞானிகள் உணராததற்குக் காரணம் அகந்தை மனஜீவபோதம் அவர்களின்

அறிவை மயக்கி குடும்ப வாழ்க்கையிலுள்ள துன்பங்களை மறைத்து விடுவதேயாகும். இதை உணர்ந்த ஞானிகள் குடும்ப வாழ்வை நினைக்கும்போதே நடுநடுங்கிப் போகமாட்டார்களோ? ஐம்புலன்களுக்கும் அதிகாரியாயுள்ள ஒருவன் அறுவகை தொழில்களிலும் ஈடுபடுவது ஆத்ம வஸ்துவை அடைவது என்பது என்றுமே இல்லாதபடிக்குப் பொய்யாக்கிவிடும்.

அ.ப-ரை: இடும்பை - துன்பம், கலம் - கப்பல், குற்றம் - பிழை (deficiency, fault), மெய் - ஆன்மா

வி-ரை: உழவு (Agriculture), தொழில் (Industry), வாணிகம் (Commerce), எழுத்து (Literature, Art, Music etc), சிற்பம், பரதம் (Dance) ஆகிய ஆறு தொழில்களையும் குடும்ப பாரம் சுமக்க வேண்டி ஒருவன் செய்யும் முயற்சியை விட்டு, சிவயோக ஆன்ம சாயுஜ்ய முக்தி பதத்தை அடையும் முயற்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கின், ஆன்ம மெய்ப்பொருள் அடையப்படும் என்பதைக் கூறவேண்டியே எதிர்மறையாக "அறு தொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கிவிடும்" என்றார்.

குறிப்பு: அறு தொழில்களை அந்தணர்க்கும் கூறுவர்: அவையாவன: ஓதல், ஓதுவித்தல், வேள்வி செய்தல், வேள்வி செய்வித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன.

(அறு தொழிலோர் - குறள், 560).

177. குரங்கிற்றுனிச்சி குடும்பக் குழாமும்
பெருங்குப்பை யிற்கரடிப் பெண்டும் - பொருந்துவரோ
காலனுந் தீயுந் கடலுமிருங் கல்லுமாய்
மேலு நரகாய் விடும். 13

ப-ம்: குரங்கின்துனிச்சி குடும்பக் குழாமும்
பெருங்குப்பையில் கரடிப் பெண்டும் - பொருந்துவரோ
காலனும் தீயும் கடலும் இருங்கல்லுமாய்
மேலு(ம்) நரகாய் விடும்.

பொ-ரை: குரங்கின் குணம் போல், சண்டையிடுதலும், சேர்ந்து வசித்தலும் கூடிய குடும்பம் என்னும் இந்த பெரிய குப்பையில் பெண்டிர் கூட்டுறவு என்பது கரடியை கட்டிக் கொள்வதேயாகும். உத்தம துறவு மேற்கொண்டோர் அவர்களோடு பொருந்தியிருப்பரோ? அந்தக் குடும்பக் கூட்டம் யமனைப் போலும், தீயைப் போலும், கடலைப் போலும், பெரிய மலையைப் போலும் இம்மையில் துன்பம் தந்து, மேலும் மறுமையில் நரகத்திலும் சேர்த்து விடும்.

அ.ப-ரை: துனிச்சியாவது பிணங்குதலும் பின்னர் சேர்தலும், (குரங்குக் கூட்டம் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டு பின்னர் சேர்ந்து கொள்ளும் என்பர்), ஊடலின் மேற்பட்டது துனி. ஊடல் - சிறிது நேரமிருப்பது; துனி - நீடித்திருப்பது, இருங்கல் - மலை, துனிச்சி குடும்பக் குழாமும் - கோபிப்பதும் பின்பு தாமாகவே கோபம் நீங்கிச் சேர்வதுமான குடும்பக் கூட்டமும், குரங்கின்: இன்- உவமஉருபு.

வி-ரை: யமன் பாசக்கயிற்றால் ஜீவனைக் கட்டி, நரகத்தில் வீழ்த்தி வருத்துதல் போல், துறந்து செல்கிறேனென்று இரண்டடி எடுத்து வைத்தவனை உற்றார், உறவினர் ஓலமிட்டழுது, அவன் மனத்தைக் கரைத்து, மீண்டும் குடும்பமாகிய துன்பத்துள் வீழ்த்துவதால் "யமன்" என்றும்,

தீயைப்போல் நான்கு திசைகளிலும் சூழ்ந்து ஜீவனை குடும்பபாரம் துன்புறுத்துவதால் "தீ" என்றும், நடுக்கடலில் வீழ்ந்தோனுக்குக் கரையேறுதல் என்பது என்றுமே இல்லாமைபோல், குடும்பக் கடலில் அகப்பட்டுக் கொண்டவன் கரையேறுதல் இல்லையென்று கூறவேண்டி "கடல்" என்றும், மலை போல் குடும்பபாரம் தலைச்சுமையாய் நாளும் அதிகரிப்பதினால் "மலை" என்றும், உவமானங்கள் காட்டினார்.

குடும்ப வாழ்வில் இடையறாது மனைவியரோடு வரும் பிணக்குகளினாலும், சதா திரவியம் தேடும் தேவை ஓயாது

நீடிப்பதாலும், சேர்த்த திரவியத்தைப் பாதுகாத்தலினாலும், குடும்பத்தவர்க்கு வியாதி வந்தகாலையும், அவர் இறந்தகாலையும் கடுமையான தேக, மனோ துக்கங்கள் இடையறாது வருவதினாலும் “குரங்கின் துனிச்சி குடும்பக்குழாம்” என்றார்.

கரடியால் கட்டிக் கொள்ளப்பட்டவன் (பாடல் 4 பார்க்கவும்) அதனின்றும் மீள்வது அசாத்யமென்பதுபோல், பெண்டிர் சேர்க்கையால் வரும் குடும்பமாகிய கூட்டுறவிலிருந்து வெளியேறுதல் அசாத்யமென்று கூறவே “கரடிப் பெண்டிர்” என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் மனைவியாகிய குடும்பம் இம்மையில் பெருத்த துன்பங்களுக்கும், மறுமையில் நரகத்திற்கும் உறைவிடமென்றும், இதை அஞ்ஞானிகள் அறிந்திலரென்றும், ஞானிகளோ உணர்ந்திருப்பதினால் இதனைக் காணினும், கேட்கினும் நடுங்குவரென்றும், குடும்பத்திற்காகச் செய்யப்படும் முயற்சி ஆன்மவஸ்துவை மறைக்குமென்பதினால், உத்தமபக்குவர் அக்கணமே அதனை விடுவரென்றும் தெரிவித்தாராயிற்று.

178. கன்னனைப்போற் றன்னை யறிவனோ காக்கையுடன்
மன்னு குயில்போன வாறுபோ - லந்நியமாய்ப்
பேசாது போனதுறவி பிறப்பறுப்பார்க்
காசானு மென்றே யறி. 14

ப-ம்: கன்னனைப்போல்தன்னை அறிவனோ காக்கையுடன்
மன்னு குயில்போன வாறுபோல் - அந்நியமாய்ப்
பேசாது போனதுறவி பிறப்பறுப்பார்க்கு
ஆசானும் என்றே அறி.

பொ-ரை: துறவை மேற்கொள்ளும் உத்தம பக்குவன் தான் இன்ன குலம், ஜாதி, தாய், தந்தையர் இன்னாரென்று அறியாத கர்ணனைப்போல், தான் இந்த குலம், ஜாதி என்பதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்ப்பானோ? ஒரு குயில் காக்கை இனத்தொடு பறக்கும் பருவம் வருமளவு கூடியிருந்து, பருவம் வந்தவுடன்

பேசாமல் பிரிந்து தன் இனத்தொடு சேர்ந்து சென்றுவிடுவதைப்போல், நித்யாநித்ய விவேகம் வரும்வரையில் குடும்பத்தொடு கூடியிருக்கும் உத்தம பக்குவன், விவேகம் பிறந்தவுடன் குடும்பத்தவர் எவருக்கும் சொல்லாது அனைத்தையும் துறந்து சென்றுவிடுவான். அந்தத் துறவியே பிறப்பு இறப்பிலிருந்து மீண்டு ஆன்மபதம் அடையத் துடிப்பார்க்கு ஏற்ற சத்குருவும் ஆவானென்று அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: கன்னன் - கர்ணன், மன்னுதல் - பொருந்துதல், கூடியிருத்தல், ஆசான் - குரு.

வி-ரை: குயில் குஞ்சு காக்கைகளோடு கூடியிருக்கும் போது, தன் குரலைக் காட்டினால், அவை கொத்துமென்று உணர்ந்து, கூவாதிருந்து, பின்பு, செல்லும்போதும் கூவாது செல்வதைப்போல், உத்தம பக்குவன் குடும்பத்தவரோடு கூடியிருக்கும்போது, தன் துறவு எண்ணத்தைச் சொன்னால் மிகுந்த எதிர்ப்பு ஏற்படுவதுடன், துறவு மேற்கொள்வதே நின்றுபோகுமென்றுணர்ந்து, சொல்லாது அடங்கியிருந்து, மேலும் பிரிந்து செல்லும் போதும் அதுபற்றிப் பேசாதகன்றமையால் 'குயில் போனவாறு போல் பேசாது போன துறவி' என்றார். இவ்வாறு செயல்பட்டதனால், அத்துறவி குறைபாடுள்ளவனல்லன்; மாறாக பிறர் பின்பற்றத்தக்க அறிவும், துறவும் பூரணமெய்திய ஞானியாகலின் "பிறப்பறுப்பார்க்கு ஆசான்" என்றும் நவின்றார்.

179. நித்திரைசெய் வீட்டி நெருப்பும் பெரும்படையு முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே - பித்தரைப்போனில்லென்று சொன்னாலு நிற்பரோ வப்படிசான் இல்லறத்தை நீத்தா ரியல்பு.

15

ப-ம்: நித்திரைசெய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும்படையும் முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே - பித்தரைப் போல்

நில்லென்று சொன்னாலும் நிற்பரோ அப்படி காண்
இல்லறத்தை நீத்தார் இயல்பு.

பொ-ரை: முற்றத்தில் நித்திரையில் உள்ளபோது நெருப்பும்
பெரும்படையும் வீட்டினைச் சூழ்ந்திடக் கண்டு, அந்த
வீட்டிலிருந்து விரைந்து வெளியேறுவோர், தமக்கு
வேண்டியவர் அங்கேயே நில்லென்று சொன்னாலும் பித்தரைப்
போல் நிற்பாரோ? அவர்கள் எவ்வாறு கணமும் தாமதியாது
ஓடிச் செல்வரோ, அவ்வாறே தம் பெற்றோர், உற்றார், உறவினர்
ஆகியோர் எவர்தடுத்தாலும், இவ்வாழ்க்கையைத் துக்கமெனக்
கண்டு உத்தம பக்குவர் துறப்பர். அதுவே அவரியல்பாக
அறிவாயாக!

குடும்பம் துக்கமென்று அறியாதபோது, அதனோடும்
கூடி மகிழ்ந்திருப்பாரென்பதும், அதனை துக்கமென்று
உணர்ந்தபோது துறந்து செல்வாரென்பதும், அவ்வாறு துறந்து
செல்லும்போது எவர் தடுப்பினும் நில்லாரென்பதும்
“நெருப்பு” மற்றும் “பெரும்படை” ஆகிய உவமைகளால்
இந்தத் திருவெண்பாவில் குறித்தாராயிற்று.

180. கட்டுநெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங்குலிற்பேய்
வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் - முட்டத்
தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப்போ வார்போ
லடங்கத் துறந்தேகு வார். 16

ப-ம்: கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங்குலிற்பேய்
வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் - முட்டத்
தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப் போவார்போல்
அடங்கத் துறந்து ஏகுவார்.

அன்வயம்: முட்டத் தொடர்ந்த படை தோன்றப் பிழைத்துப்
போவார் போல் என்று சேர்க்க.

பொ-ரை: பொருளைத் திருடிய கள்வனைச் சிலர் பற்றிப் பிணைத்துத் துன்புறுத்தும் போது, அவர்களில் ஒருவன் அனுதாபப்பட்டுக் கட்டினை அவிழ்த்துவிடவும், உடனே விரைந்து தப்பிச் செல்லும் அந்தக் கள்வனைப் போன்றும், இருளில் பேய் கொல்லும் என்று அந்த இடத்தைவிட்டு பயந்தவர் அலறி அடித்துக்கொண்டு விரைந்து அகலுவதைப் போன்றும், யுத்தக் களத்தில் மோதப் பின் தொடரும் படைக்குப் பயந்தவர் தப்பிப் பிழைத்து ஒடுவது போன்றும், உற்றார், பெற்றார், உறவினர் ஆகியோர் அடங்கிய குடும்பக் கூட்டத்தை முழுவதுமாக ஒருங்கே துறந்து உத்தம பக்குவர் செல்வர்.

அ.ப-ரை: கங்குல் - இருள், வெட்டு களம் - கொல்லும் இடம், வெருவினர் - பயந்தவர், அடங்க - முழுவதுமாக, ஏகுவார் - செல்வார், முட்ட-மோத.

181. உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடென்றுண்டோ
வடுத்தயலாருண்டோபேயானால் - சுடப்போட்டு
டெதிரிட்ட தெல்லாமிழந்தார்க் கிருந்த
பதியைக்கொண்டுண்டோபயன்.

17

ப-ம்: உடுக்கை மறந்தவர்க்கு ஊர்காடு என்று உண்டோ
அடுத்த அயலார் உண்டோபேயானால் - சுடப்போட்டு
எதிரிட்டது எல்லாம் இழந்தார்க்கு இருந்த
பதியைக்கொண்டு உண்டோபயன்.

பொ-ரை: தேகாபிமானமற்ற ஞானியர் உடுத்த ஆடை நழுவினாலும் பொருட்படுத்தமாட்டாராதலினால், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இது ஊர் என்றும், இது காடென்றும் பகுத்து அறியும் நினைப்பும் உண்டோ? பூரணமாகிய ஆன்மப் பேய் வயப்பட்டவரானால், அவர்களுக்கு வேண்டியவர், வேண்டாதார் ஆகியோர் உண்டோ? அகந்தை மனஜீவபோதம் சுடப்பட்டு அகன்றதினால் எதிரிட்டுச் சுட்டியறிய உதவும் சுட்டறிவு அழிந்து, அனைத்தையும் அன்னியமாகக்

காண்பவர்க்குத் தாம் முன்பிருந்த ஜீவபோதமாகிய பதியில் இப்போது இருந்து என்ன பயன் கிட்டும்?

அன்றி, தம் முன் தோன்றும் கடவுள்காட்சியாம் 'பதியால் மேற்கொண்டு என்ன பயன் விளையும்' எனினும் அமையும்.

182. துக்கஞ் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்குத்
திக்குண்டோ வெங்குஞ் சிவாலயமா - மக்கினிக்குப்
பிச்சைப் பொதுநிழலீர் பேரிதுவே பேசார்தம்
இச்சையிருப் பேகாந்தத்தே. 18

ப-ம்: துக்கம் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்குத்
திக்குண்டோ என்கும் சிவாலயமாம் - அக்கினிக்குப்
பிச்சைப் பொதுநிழல்நீர் பேரிதுவே பேசார்தம்
இச்சை இருப்பு ஏகாந்தத்தே.

பொ-ரை: துக்கம், சுகம் ஆகிய இரட்டைகளோடு கூடிய தற்போத சுட்டறிவாகிய ஜீவபோதம் அழிந்த ஞானிகளுக்கு எவ்விடமும் எத்திசையும் சிவாலயமாகும். உதராக்னியாகிய வயிற்றுப் பசிக்கு ஊரில் எடுக்கும் பிச்சையும், தங்குமிடம் பொது சாவடியும், தாகம் தணிப்பதற்கு ஏரி, குளமாதி நீர்நிலைகளும் உளவாகலின், உணவு, தங்குமிடம், நீர் ஆகிய இவற்றின் பெயரை சொல்லார். எப்போதும் மௌனத்தில் இருப்பார். அவர்களின் விருப்பம் ஏகாந்தத்தில் லயித்திருப்பதேயாகும்.

வி-ரை: ஞானியைப் பற்றிய மேற்கண்ட வர்ணனைகள் அப்படியே வரிக்கு வரி ஸ்ரீபகவானுக்குப் பொருந்துதல் காண்க. ஸ்ரீபகவான் அருணாசலத்தை அடைந்த பின்பு அவர்தம் தங்குமிடம் அண்ணாமலையார் கோவில், பச்சையம்மன் கோவில், பவளக்குன்று, குருமூர்த்தம் போன்ற பொதுவிடங்களே; உணவும் ஊரில் பிச்சை யெடுப்பதாலே கிடைத்தது. தாகத்தை தணிக்க மலை மீதுள்ள முலைப்பால்

தீர்த்தம் போன்ற பொது நீர்நிலைகளே அவருக்கு உதவின. அவருடைய மொழி மௌனமே; அவருக்கு எத்திசையும் எவ்விடமும் சிவாலயமே; இருப்பும் இச்சையும் ஏகாந்தமேயென்பது உலகப் பிரசித்தமாகும்.

துக்கம் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்கு

'முன்னம் அனுபவித்த உலகாதி துக்கங்களெல்லாம் மறைந்து ஆன்ம இன்பம் ஒன்றே மிஞ்சி நிற்கும் தற்போத சுட்டறிவு அழியப் பெற்ற ஞானியர்க்கு' எனினும் பொருந்தும்.

183. அங்கக்காரன்றுதிப்பு நாவிசுவையானதுவுஞ்
சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போற்செகத்தோர் - சங்கத்தைத்
தீண்டுமன மேபகையாய்ச் சேராதுடலோடே
மாண்டுதிரி வார்துறவாவார். 19

ப- ம்: அங்கக்காரன்றுதிப்பு(ம்) நாவிசுவையானதுவும்
சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போல் செகத்தோர் - சங்கத்தைத்
தீண்டு(ம்)மனமே பகையாய்ச் சேராது உடலோடே
மாண்டு திரிவார்துறவாவார்.

பொ-ரை: பலவித அபிநயங்களொடு நடிக்கும் நடிகளின் புகழ்ச்சியுரையைப் போன்று(தத்தம் உற்றார், உறவினர்க்கு அவரவர்க்கேற்ற சொற்களைச் சொல்லியும்), கைப்புச்சுவை மிகவும் முற்றிய ஊமத்தங்காயை (விஷத்தை) ஒருவன் சுவைமிக்கதாகக் கருதுவது போன்று (துன்பம் தரும் விஷயங்களை இன்பமெனக்கருதியும்), குளிர்மை மிக்க கொடிய விஷத்தை இதம் தருவதாகக் கருதுவது போன்று (மனைவி, மக்கள் முதலான பாசவிலங்கை இதம் தருவதாகக் கொண்டும்) இந்த உலகத்தவர் வாழ்வார். இவ்வாறு உலக வாழ்வில் உழல்பவர் கூட்டுறவை நாடும் மனத்தையே தம்முடைய பெரும் பகையாகக்கருதி, அந்த மனம் 'உன்னுடையது' என்று சுட்டிக் காட்டும் உடலையும் தனதல்லவென்று துறந்து, அந்த உடலையும் மனத்தையும் தம்மைப் பொருத்தவரையில்

இறந்தவைகளாகக் கருதி, விதேக முக்திநிலையில் சுகித்திருப்பவர்களே 'உண்மைத்துறவு' எய்தியவராவர்.

அ.ப-ரை: அங்கக்காரன் - அங்கங்களைக் கொண்டு அபிநயம் செய்யும் நடிகன், நாவி - ஊமத்தை; அளவிலா கைப்புச் சுவையது. சங்கம் - கூட்டுறவு, சிங்கி - விஷம்; ஆனால் குளிர்மை மிக்கது. (சிங்கி குளிர்ந்து கொல்லும் - குமர குருபரரின் நீதிநெறி விளக்கம்).

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் உண்மைத் துறவு உடையார் விதேகமுக்தராய் உலகில் சஞ்சரிப்பாரென்று உரைப்பாராயிற்று.

184. பொன்மலைமேலாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோர்
ரென்னவே நாதாந்த மெய்தினரை - யென்னருகே
வாவென்று பாற்கடலில் வாழரியை மண்டுகங்
கூவுந்தகைமையதொக்கும். 20

ப-ம்: பொன்மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோர்
என்னவே நாதாந்தம் எய்தினரை - என் அருகே
வாவென்று பாற்கடலில் வாழ் அரியை மண்டுகம்
கூவுந்தகைமையது ஒக்கும்.

அ.ப-ரை: நாதாந்தமெய்தினர் - ஞானியர், அரி - 1) மஹா விஷ்ணு, 2) தவளை, மண்டுகம் - தவளை, கூவும் - அழைக்கும், தகைமை - தன்மை, ஒக்கும் - சமமாகும், என்னவே - என்னும்படி, ஆகாயம் போவார் பூமியிலுள்ளார் என்று சொல்லும்படி மேன்மை - தாழ்வு வேறுபாட்டைக் குறித்தது.

வி-ரை: பொன்மலை முடிமேல் ஆகாய மார்க்கத்தில் பறந்து செல்வார்க்கும் பூமியில் இருப்பவர்களுக்கும் உயர்வு - தாழ்வில் மிகுந்த வித்தியாசம் இருப்பது கண்கூடு. அது போலவே, ஞானிகளும் அஞ்ஞானிகளும் பூவுலகில் ஒருவரோடொருவர்கூடி வாழ்ந்தாலும், அவர்களுக்கிடையில் ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமுள்ளதுபோன்ற பெரும் வேறுபாடு

உண்டு. இது அறியாமல் அஞ்ஞானியொருவன் நாத தத்துவத்தையும் கடந்து ஆன்ம பதத்தில் சுகித்து வாழும் ஞானியின் மேன்மையை உணராமல், ஞானியைத் தனக்குச் சமானமானவனாகக் கருதுவது பேதைமையேயாகும். இது எவ்வாறெனின், ஒரு தவளை பாற்கடலில் யோக நித்திரையில் இருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவைப் பார்த்து “உமக்கும் அரி என்று பெயர்; எனக்கும் அரி என்று பெயர், இருவரும் கடலில் வாழ்கிறோம். எனவே நாமிருவரும் ஒன்றாக வசிக்கலாம்; என்னருகே வருவீராக” என்று அழைத்து உரிமை கொண்டாடுவதைப் போன்றதேயாகும்.

185. கும்பிட்டு கீர்த்தித்துங் கோடி யுபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை - நம்புவரோ
வூணாதி வாதனைக ளொன்றாத வப்பெருமை
வீணே விளைக்கு மெனின்.

21

ப-ம்: கும்பிட்டு(ம்) கீர்த்தித்தும் கோடி உபசாரம்
வம்பிட்ட பக்தி வலைவழியை - நம்புவரோ
ஊணாதி வாதனைகள் ஒன்றாத அப்பெருமை
வீணே விளைக்கும் எனின்.

பொ-ரை: வழிபாடுகள் பல இயற்றி, அநேக தோத்திரங்கள் செய்தும், எண்ணிலடங்காத பற்பல உபசாரங்கள் செய்தும், (சுயநலத்தொடு செய்யப்படுவதால்) புதுமையான “பக்தி” என்னும் வலையில் ஞானமெய்திய துறவியர் வீழ்வாரோ? (மாட்டார்கள் என்றவாறு). உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகிய எதையுமே தம்முடைய தேவைக்கு மிக அதிகமானதொன்றாக நினைக்கும் பெருமை படைத்த அந்த ஞானியர் இவை யாவும் வேண்டாமெனத் தள்ளினும், அவர்களுக்கு தன்னிச்சையாகவே ஆன்மத்திருவருளால் அவை வந்து சேரும்.

அ.ப-ரை: கும்பிடுதல் - வழிபடுதல், கீர்த்தித்தல் - தோத்திரங்கள் பல சொல்லிப் போற்றுதல், வம்பு - புதுமை, வாதனை - துன்பம்.

வி-ரை: இறைவனிடம் கோரிக்கைகளை வைத்து, அவற்றைப் பெறவேண்டியே பூஜையாதி ஷோடசோபசாரங்கள் செய்யப்படுவதாலும், அத்தகைய கோரிக்கைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிலையில்லாமல் மாறிக் கொண்டேயிருப்பதாலும், அவைகளைப் பயனற்றவையெனவும், வீண்வார்த்தைகளை வளர்க்கும் தன்மை படைத்தவையெனவும் கூற வருவார் “வம்பிட்ட பக்திவலை” என்றார். இங்கே ஆசிரியர் நிஷ்காம்யமாக எந்த வித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாது தம் இஷ்ட தெய்வத்தின் மீது வைத்த அன்பு ஒன்றிற்காகவே செய்யப்படும் பூஜையாதி புனஸ்காரங்களைக் கண்டிக்கவில்லையென்பது கவனத்திற்குரியது. இறைவனிடம் ஒன்றை எதிர்பார்த்து செய்யப்படும் பக்தியை ஸ்ரீபகவானும் மறுத்துரைக்கிறார்.

ஒப்பு(1): கோரிக்கை முன்னிட்டுக் கொண்டு இறையைக்
கும்பிடல்அக்
கோரிக்கை தன்னையே கும்பிடலாம் - கோரிக்கை
எண்ணம்அற மாய்வதுமுன் இன்றியமையாது சிவ
வண்ணம்உற எண்ணும் மனத்து.

- குருவாசகக் கோவை, 683

பொருள்: ஒரு கோரிக்கை நிறைவேறவேண்டி, அதை முன்னிட்டு இறைவனைக் கும்பிடுதல் அந்த கோரிக்கையைத் தான் கும்பிடுவதாகும் (இறைவனைக் கும்பிடுவதாகாது). எனவே சிவ சாயுஜ்ய முக்தியை விரும்பும் முமுகுஷுக்கள்தம் உள்ளத்தில் காம்யார்த்த கோரிக்கைகளையொட்டிய எண்ணங்களை அறவே நீக்கி விடுவது இன்றியமையாததாகும்.

ஒப்பு(2): உயிர்க்குறுதி ஆற்றும் உயர்தவத்தைச்சற்றும்
மயக்கிறுதி யாக்கவிட மாட்டார் - மயக்கமர
வாழ்வுக்குக்காமியம் செய்வார்செயல் மாமணியைக்
கூழுக்கு மாறல் குறி.

- குருவாசகக் கோவை, 684

பொருள்: ஜீவான்மாவுக்கு நல்கதியாகி முக்திப்பேறுதனை அடைவிக்கும் உயர்ந்த பக்தியின் பயனாக இம்மை, மறுமை சுகங்களை உயரிய சாதகர்விரும்பார். மனமயக்கமாகிய உலகாதி சுகங்களை விரும்பி இறைவனை பக்தி செய்வது சிறந்த இரத்தினத்தை அற்பமான கூழுக்குப் பண்டமாற்று செய்வது போன்றதே என்பதை அறிவாயாக!

186. கருமந்திரிவிதத்திற் கட்டவிழுங் கால
மரவுந் தவளையும் போலாகி - யிருதலையிற்
கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்றுகித் தோற்றுமெனி
னுள்ளினரு மூருமென்னாகும். 22

ப-ம்: கருமம் திரிவிதத்தில் கட்டவிழும் காலம்
அரவும் தவளையும் போலாகி - இருதலையில்
கொள்ளி ஏறும்பாய் உடம்பேகூற்றுகித் தோற்றுமெனில்
உள்ளினரும் ஊரும் என்னாகும்.

பொ-ரை: சற்குருவின் கிருபா நோக்கத்தாலும் (சக்ஷாதீகைஷ), சங்கற்பத்தாலும் (சங்கற்ப தீகைஷ), கர, சரண ஸ்பரித்தாலும் (ஹஸ்த தீகைஷ, பாத தீகைஷ போன்றவை) அகந்தை மன ஜீவபோத கட்டு அவிழும்போது, சற்குரு பாம்பாகவும், ஜீவத்துவ அகந்தை பாம்பினால் விழுங்கப்படும் தவளையுமாகும். மேலும் சற்குரு ஆன்ம ஞானத் தீயும், ஜீவத்துவம் தப்பித்துச் செல்லமுடியாமல் அத்தீயில் சிக்கி மாளும் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாகவும் ஆகும். அப்போது அகந்தை உற்பத்தியாவதற்குக் காரணமாகிய தேகாபிமானம் ஆன்ம பதத்தை ஜீவான்மா அடைய வொட்டாமல் தடைசெய்யும் யமனாகத் தோன்றும் (அறியப்படும்). அதனால் உடலின் மீது வைக்கும் பற்றே அழிந்துபோகுமென்னின், அந்த தேகத்தைப் பற்றியெழுந்த உற்றார், உறவினர், தம் ஊரார் ஆகியோர் மீது வைக்கும் அபிமானம் என்ன வாகும்? (அழிந்து போகும்; உண்மை துறவே எஞ்சி நிற்கும் என்றவாறு).

அ.ப-ரை: கருமம் திரிவிதம் - மூன்று வித சக்ஷு, ஹஸ்த, பாத தீசைக்கள், கூற்று - யமன், உள்ளினர் - ஒருவனுக்கு வேண்டியவர்கள் (All those connected with a person by way of being friends & relatives).

187. பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந் தெல்லா
மறிவானா னாரென் றறியா - வறிவை
யறிந்துமீ னண்ட வழிபருந்திற் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளேன்பார்ப்பார் பின்.

23

ப-ம்: பிறவாத யோனி பிறந்து பிறந்தெல்லாம்
அறிவால் நானூர்என்று அறியா - அறிவை
அறிந்து மீன் அண்ட வழிபருந்தில் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்கள் ஏன்பார்ப்பார் பின்.

பொ-ரை: எண்ணற்ற பிறவிகள் பிறந்து, இறுதியில் மானிடப் பிறவியில் அறிவால் நானூரென்று அறிவதற்கு அரிதாகிய அறிவை அறிந்து, நீரில் செல்லும் மீனின் முட்டை வழித் தோன்றும் குஞ்சு ஆகாயத்தில் செல்லும் பருந்தின் முட்டை வழித் தோன்றும் குஞ்சாய்ப் பிறந்ததுபோல், பூமியில் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பது நீங்கி, சிதாகாய ஆன்மப் பொதுவெளியில் பிறந்தவர்கள் மறுபடியும் பின்னோக்கி அகந்தைவயப் படுவரோ? (ஞானம் கிட்டியபின் அஞ்ஞானியாவரோ?) என்றவாறு.

வி-ரை: முட்டை வழியாகத் தோன்றல் ஒன்றேயாயினும், நீரில் செல்வதும், ஆகாயத்தில் செல்வதும் ஒன்றனுக்கொன்று ஒவ்வாததுபோல், முன்னம் பூமியில் பிறந்து பிறவிச் சுழலில் உழன்றதும், இப்போது ஆன்மப் பொதுவெளியில் பிறந்து வீடுபேறு அடைவதும் ஒன்றனுக்கொன்று ஒவ்வாததாகலின், இங்ஙனம் மீன் - பருந்து பற்றிய உவமை கூறினார்.

188. அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னாற்போலப் பெற்ற - வரிபிரமர்க்
கப்பா லாம் வாழ்வு மணுவாகி யாதுமற
லிப்போ பெருமையிவர்க்கு. 24

ப-ம்: அரசர்க்கு உடைமை அளவற்ற பேறே
பெருமை ஆனாற்போலப் பெற்ற - அரி பிரமர்க்கு
அப்பாலாம் வாழ்வும் அணுவாகி யாதும் அறல்
இப்போ பெருமை இவர்க்கு.

அந்வயம்: பெற்ற வாழ்வும் என்று இணைக்கவும்.

அ.ப-ரை: இப்போ - இப்போது

பொ-ரை: அளவற்ற செல்வம், பிற பேறுகள் (பாக்கியங்கள்)
அரசர்களுக்குரியப் பெருமையாவதைப் போல், திருமால்,
பிரமன் ஆகியோரின் போக வாழ்விற்கும் மேலாகிய ஜீவன்
முக்தி பத வாழ்வும் அணுமாத்திர இன்பமாய் அற்றுபோக,
இறுதி நிலையாகிய பற்றற்ற விதேக முக்தி நிலையே உண்மைத்
துறவில் லயித்த துறவியர்க்குப் பெருமையாகும்.

வி-ரை: அரசர்க்கு நால்வகைச் சேனைகள், பற்பல
அரண்மனைகள், ராஜ்ய விஸ்தரிப்பு ஆகியவை மேன்மேலும்
பெருகுவது பெருமையானாற்போல், துறவியர்க்கு
மேன்மேலும் இத்தகு செல்வங்களைத் துறப்பது
பெருமையென்றார். அரசர்க்குச் செல்வங்களைத் துறப்பது
சிறுமையாவதுபோல், துறவிக்குச் செல்வங்கள்
சிறுமையென்றும், செல்வங்கள் பிறவிக்குக் காரணமாவது;
அவற்றைத் துறப்பது ஆன்ம வீடடைவதற்குக்
காரணமென்றும், மீண்டும் மீண்டும் பிறவியடைதல் சிறுமை;
பிறவிச் சுழலிலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மப் பேறுறுதல்
பெருமையென்றும் துறவின் பெருமையை இந்தத்
திருவெண்பாவில் விளக்கினாராயிற்று.

189. சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்
கிரியோகங் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்
வேறின்மை பேரின்பம் விட்டுதியா மேலீடு
பேறின்மை தானே பெறல்.

25

ப-ம்: சரியை உடல்வெறுத்தல் தன்னை அறிதல்
கிரி(யை) யோகம் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்
வேறின்மை பேரின்பம் விட்டுஉதியா மேலீடு
பேறின்மை தானே பெறல்.

பொ-ரை: உண்மைத்துறவு பூண்ட ஞானியர்க்கு சரியையாவது
தேகத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது தன்னை அறிதல்,
யோகமாவது தன்னை அறிந்தவிடத்து கருவி, கரணங்களொடு
கூடாமை ஆகியவையாகும். மேலும் கேட்டறியலாகாத
அழகிய ஞானமாகிய தனக்கு அன்னியமின்மை எப்போதும்
தோன்றித் திகழும் ஆன்ம பேரின்பம் மேலிடுதல் (ஜீவன் முக்தி
நிலை), பின்பு அவ்வாறு அனுபவிக்கப்படும் பேரின்பமும்
தோன்றாதொழியும் பேறின்மை (சகஜ நிஷ்டையாம் விதேக
முக்தி) ஆகியவற்றைப் (குருவருளால்) பெறுதல்
தன்னிச்சையாகவே கைவரப்பெறும்.

வி-ரை: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவற்றின்
உண்மைப் பொருளை இந்தத் திருவெண்பாவில் விளக்கி,
இவ்வதிகாரத்தை நிறைவு செய்கிறார். சற்குருவின்
மௌனோபதேசத்தினால் ஆன்மானுபவம் அருளப்படுவதால்
“கேளாத் திரு ஞானம்” என்றார். ஆன்ம பேரின்பம்
உதயாஸ்தமனமில்லாது சதா நிகழ்வதால் “பேரின்பம் விட்டு
உதியா மேலீடு” என்றார். பேறின்மை என்பது இங்கே
துரியாதீதம் அல்லது சுகாதீதத்தைக் குறித்து நின்றது.

ஏழாம் அதிகாரம் முற்றிற்று

எட்டாம் அதிகாரம்

அருளவத்தைத் தன்மை

சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகியவற்றை நீத்து, உள்துறவு, புறத்துறவு ஆகிய இரண்டிலும் முழுமை பெற்று, பிருத்வி முதல் நாத தத்துவம் ஈராகக் கூறப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து, ஆணவாந்தகாரத்தையும் கடந்து, ஆன்ம தரிசனம் பெற்று சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது தன்மையினை விவரிப்பதால் இந்த அதிகாரத்திற்கு அருளவத்தைத் தன்மை என்று பெயராயிற்று. (அவத்தை - அவஸ்தை (நிலை))

190. உண்டொழித்துத் தேடு முடம்பராயொன்றுமுத
லண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து - முண்டு
மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற
வெழுந்தவருள் கெட்டே னிதென். 1

ப-ம்: உண்டு ஒழித்துத் தேடும் உடம்பராய் ஒன்றுமுதல்
அண்டர்பதத்து அப்பாலும் ஐம்புலத்தும் - உண்டு
மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற
எழுந்தஅருள் கெட்டேன் இதுஎன்.

பொ-ரை: ஐம்புல சுகங்களை உண்பதும், அதனால் அந்தந்த ஆசைகளைத் தீர்ப்பதும், மறுபடியும் அந்த சுகங்களையே தேடுவதுமாகிய உடம்புகளை மனிதப் பிறவியிலிருந்து தேவர்கள் பதத்திற்கு அப்பால் மிக உயர்ந்த பதவிகளுக்கும்

சென்றிருந்து, அவ்வவ்வுடம்புகளுக்கேற்ற விஷய போகங்களை ஆண்டாண்டு காலம் இன்பமாகக் கண்டு, உண்டு, அனுபவித்து, இவ்வாற்றால் ஆன்ம ஒளி குன்றி, தம் உள்ளப் பொலிவிழந்து போனவர்களுக்கு இதுகாறும் தாம் அனுபவித்த சுகபோகங்கள் துன்பமாய்த் தோன்ற என் இதயத்தில் திருவருள் உதயமாகியது. இதனால் என் ஜீவபோதம் கெட்டொழியப் பெற்றேன். இது என்ன ஆச்சரியம்!

அ.ப-ரை: அண்டர் - தேவர், மழுங்குதல் - பொலிவு இழத்தல், என் - ஆச்சரியக் குறிப்பு.

வி-ரை: ஜீவபோத அகந்தை ஒரு தேகத்திலிருந்து உலகாதி சுகங்களை அனுபவித்து, பின்பு அந்த உடல் பயனற்றுப் போனவுடன், மற்றொரு உடலை அடைந்து, மீண்டும் மனிதப் பிறவியிலிருந்து தேவர் பதத்து அப்பாலும் உலக சுகங்களைத் தேடுவதை 'ஒன்று முதல் அண்டர் பதத்து அப்பாலும்' என்றார். இதை ஸ்ரீபகவான் மேலும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார் :

ஒப்பு: உருப்பற்றி உண்டாம் உருப்பற்றி நிற்கும்

உருப்பற்றி உண்டு மிகஓங்கும் - உருவிட்டு

உருப்பற்றும் தேடினால் ஓட்டம் பிடிக்கும்

உருவற்ற பேயகந்தை ஓர். - உள்ளது நாற்பது, 25

பொருள்: ஜீவபோத பேயாகிய அகந்தை ஒரு உடலைப் பற்றி உண்டாகும். அந்த தேகாபிமானத்தினால் ஒரு உடலைப் பற்றி நிற்கும். தான் அபிமானித்த உடலிலுள்ள கன்ம, ஞான பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே ஐம்புல சுகங்களாகிய உணவை உண்டு கொழுத்து வலுவடையும். தான் பற்றிய உடல் போய்விட்டால், அதை விட்டுவிட்டு வேறோர் உடலைப் பற்றிக் கொள்ளும். 'இது யார்' என்று ஞான விசாரத்தால் தேட ஆரம்பித்தால், இது இருப்பற்று மறைந்துவிடும். இதுவே இதன் தன்மை என்பதை அறிந்து கொள்வாயாக!

ஒரு தேகத்தை 'நான்' என்று பற்றி, அதன் மூலம் உலகாதி ஐம்புல சுகங்களையே நாடி நிற்கும் ஜீவபோத அகந்தையின் இயல்பினை இவ்வாறு எடுத்துரைத்து, அது கெடுதலே ஆன்மத் திருவருளைப் பெற்று சுத்தாவத்தையில் நிற்கும் வழியெனக் கூறவே 'எழுந்த அருள் கெட்டேன்' என்றார். முதன்முதலில் இவ்வனுபவம் பெறப்படும்போது புதுமையாய்த் தோன்றவும், வியப்புற்று 'இது என்!' என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் சுத்தாவத்தையில் நின்று ஆன்ம அருளை தரிசிப்பவர்க்கு விஷயபோகம் துன்பமாய்த் தோன்றுமென்று அறிவித்தாராயிற்று. மேலும் சுத்தாவத்தையில் ஜீவான்மாவிற்கு ஆன்ம தரிசனம் கிட்டும்போது, ஒருக்கால், ஆன்ம இன்பம் கிட்டாமல் இருக்கலாம். அப்போது ஆன்ம இன்பத்தையே நாடி நிற்க வேண்டுமென்றும், மறந்துங்கூட, அசுத்தாவத்தையில் திரும்பி, விஷயானந்தத்தை அடைதல் ஆகாதென்று அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் தக்க உபமானத்தொடு விளக்குகிறார்.

191. வாசகத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழங்
காசைத் துறையநந்த மாமதிலே - யாசை
யிருதலைப்பா லேக மெனவிரண்டா மித்தி
லொருதலைக்கா மந்துறவன்றே.

2

ப-ம்: வாசகத்தும் கோவையினும் மாணிக்கமாக வழங்கு
ஆசைத்துறைஅநந்தமாம் அதிலே - ஆசை
இருதலைப் பால்ஏகமென இரண்டாம் இத்தில்
ஒருதலைக்காமம் துறவன்றே.

பொ-ரை: மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்த திருவாசகத்தும் திருக்கோவையாரிலும் காமத்தின் இலக்கணமாகக் கூறப்பட்ட கிளவித்துறைகள் அனந்தம் ஆகும். அவற்றுள் தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய இருவரிடத்தும் சமனொத்துக் காணப்படும் காதல் இருதலைக்காமம் எனவும்,

ஒருவரிடத்தில் மட்டும் காணப்படும் காமம் ஒருதலைக் காமம் எனவும் இரண்டு விதமாகும். தலைவன் விழையாவிடினும், தலைவி விழைந்து பற்றும் ஒருதலைக் காமம்போல், ஆன்மா விழையாவிடினும், ஜீவன் தொடர்ந்து ஆன்மானந்தத்தை உறுதியாக விழைந்து நிற்பதன்றோ உண்மைத்துறவு!

வி-ரை: தலைவன் கூடி இன்பத்தைத் தந்திலனாயினும், தலைவி தன் தவக் கற்பால் பிறரை விழையாது, அந்தத் தலைவனையே விரும்பி நிற்பதுபோல், சுத்தாவத்தையில் நிலைபெற்றோர் மீண்டும் அசுத்தாவத்தையில் திரும்பி ஐம்புல விஷயானந்தங்களை விழையாது, ஆன்மானந்தத்தையே விழைந்து நிற்க வேண்டுமென்பார் 'ஒருதலைக் காமம் துறவன்றோ' என்றார். தலைவியின் கற்பைக் கண்டு தலைவன் மனமிளகி, அவளுக்கு இன்பம் தருதல்போன்று, ஜீவான்மாவின் துறவுத்தவத்தை மெச்சி, ஆன்மா பரமகாருண்யத்தால் இவனை சொரூபானந்தத்தில் திளைக்கச் செய்யுமென்பது தாத்தபரியமாம். சிவனருளையே எப்போதும் நாடிநின்ற மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை ஒருதலைக்காமத்திற்கு உதாரணம் காட்டவே "வாசகத்தும் கோவையினும் மாணிக்கமாக" என்றார்.

தம் இயல்பு ஆன்ம சொரூபமேயென்று தேறித் தெளிந்த பின்பும், ஸ்ரீபகவான் தம் ஜீவிதகாலம் முழுவதும் அருணாசலனிடம் வெளிப்படுத்திய ஆறுக்காதல் மனிதகுலத்திற்கே ஒரு மாபெரும் எடுத்துக்காட்டன்றோ?

192. சாத்துவிக மெட்டாய்த் தசவவத்தை யாய்த்தன்னை
நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின் னேயமாய்க் - கூர்த்ததெல்லாஞ்
சுத்த வவத்தைத் துவட்சித்துகளற்ற
வத்துவிதர்க் கேதுமுதி யா.

ப-ம்: சாத்துவிகம் எட்டாய்த்தசஅவத்தையாய்த்தன்னை
நீத்தவனாய்த்தானாய்ப் பின்னேயமாய்க் - கூர்த்ததெல்லாம்
சுத்த அவத்தைத்துவட்சித் துகளற்ற
அத்துவிதர்க்கு ஏதும் உதியா.

பொ-ரை: ராஜஸ, தாமஸங்களை நீக்கி, நிராசை முதலான சாத்துவிக எட்டு குணங்களையும் உடையவனாகி, அருகிய நோக்கம் முதலான பத்து நிலைகளையும் பெற்று, இவற்றால் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய தன்னை நீக்கி (அதாவது, அவற்றைக் கடந்து), தன்னைப் பரையேயாய் (அருளேயாய்) அறிந்து, அருளேயாகி, இங்ஙனம் ஜீவான்மா நுண்ணியதாய் நுனித்துச் சென்றதெல்லாம் சுத்தாவத்தை அனுபவங்களாகும். இறுதியில் ஆன்மாவொடு ஒன்றி, ஒடுங்கி, ஒன்று கலந்து குற்றமற்ற ஏகவஸ்துவானவர்களுக்கு (பின்னர் அசுத்தாவத்தையில் திரும்புதல் என்பது என்றுமே இல்லா தொழிவதால்) மேற்கூறப்பட்ட அனுபவங்களாகிய சலனங்கள் மீண்டும் உதியா. (அவர்கள் சகஜ நிஷ்டான்மாபரணராக மௌனானந்தத்தில் திளைத்திருப்பர் என்றவாறு).

அ.ப-ரை: துவட்சி - சலனம் (Instability), துகள் - குற்றம்.

வி-ரை: சாத்துவிகம் எட்டாவன: நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கமுடைமை ஆகிய எண்வகைப்பட்டவை.

தச அவத்தைகளாவன:

- 1) பிரபஞ்சத்தின் பொய்மையை உணர்ந்து, அதை மெய்யான்ம வஸ்துவாய்க் காணும் அரிதாகிய நோக்கம் (எளிதில் காண இயலாத என்பது பொருள்),
- 2) கருவி, கரணங்களின் நியதி களையும் சிந்தனை (நியதி - தன்மைகளை),
- 3) முன்னம் ஜீவபோத சேட்டைகளினால் அனுபவித்த

துன்பங்களை மறவாது, அவ்வப்போது தக்க சமயங்களில் நினைவு கூர்ந்து நெட்டுயிர்ப்பெறிதல்,

- 4) ஆன்ம அருள் மேலீட்டால் உடலில் இளஞ்சூடு எழுதல் (ஸ்ரீபகவானுக்கு மதுரையில் ஆன்மாநுபூதி பெற்ற பின்பு உடலில் எழுந்த உஷ்ணம் தலைக்கேறி துன்புறுத்தியது; அது அவர் திருவருணையை அடைந்து, அருணேசனைத் தரிசித்த பின்பே நீங்கியது ஆகிய விவரங்களை அவரது சரிதையில் காணலாம்),
- 5) உணவு, உடை, உறைவிடமாகிகளைத் துறத்தல்,
- 6) பிறரொடு உரையாடுவதற்கு மனமில்லாமை,
- 7) மோனத்தில் சுகித்திருத்தல்,
- 8) ஆன்மஉன்மத்தப்பிடிப்பினால் பிரபஞ்சத்தின்பொய்மை இல்லாதொழிதல்
- 9) பிராண வாயு நின்றாற்போல் மூர்ச்சித்திருத்தல்,
- 10) ஜீவபோத நாசம் முழுமைபெறல் ஆகியவையாம்.

இந்த தச அவத்தைகளும் ஸ்ரீபகவானின் அனுபவங்களாக விளங்கியதை அவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணலாம்.

சுத்தாவத்தையில் ஜீவபோதம் செயலற்ற போதும், முற்றிலும் இறவாதிருப்பதினால், மேற்கூறப்பட்ட தச அவத்தைகளையும் அறிந்து நிற்கும். ஆனால், ஏகான்ம வஸ்துவாகத் தன்னை உணர்ந்தவர்க்கு இந்த தச அவத்தைகளும் சலனமின்றி அற்றுப் போகுமென்பதைக் கூற வேண்டியே 'சுத்தாவத்தைத்துவட்சி துகளற்ற அத்துவிதர்' என்றார்.

மேலும் ஞானியர் குற்றங்குறைகள் நீங்கி, ஸர்வகுண சம்பன்னராகத் திகழ்வராதலால் 'துகளற்ற அத்துவிதர்' என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞான சாதகர்தம்

இலக்கணமும், ஞானமெய்திய சாத்தியர்தம் இலக்கணமும் ஒருங்கே அறிவித்தாராயிற்று.

193. உரையொடுங்கிற் போத முதிக்கு மொழிவே
யருளா மதன்போக் கசையாப் - பரையோகம்
போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதியா
தேனோர்க்குப் பல்விதமாகும். 4

ப-ம்: உரையொடுங்கின் போதம் உதிக்கும் ஒழிவே
அருளாம் அதன்போக்கு அசையாப் - பரையோகம்
போனால் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதியாது
ஏனோர்க்குப் பல்விதம் ஆகும்.

பொ-ரை: உரையாடுதல் (speech) நீங்கினால்
(மௌனத்தினால்) ஜீவபோதம் உணரப்படும். அந்த
ஜீவபோதம் நீங்கினால் ஆன்ம அருள் கிட்டும். ஆன்ம
அருளினால் ஸ்திரமான பரையோகம் (அருளோடு ஒன்று
கலத்தல்) கிட்டும். பரையோகத்தினால் ஆன்ம சுகம்
ஆவிர்ப்பவிக்கும். அந்த ஆன்மசுகத்தை
அனுபவிக்கிறோமென்னும் எண்ணமும் நீங்கி
சுகாதீதப்படுதலே இறுதி முக்தி நிலையாகும். இந்த இறுதி முக்தி
நிலையை அடைந்துவிட்ட புண்ணியர்க்கு மறுபடியும் ஜீவபோத
அகந்தை என்னும் பொய் தோன்றாது. ஏனையோர்களுக்கு
பற்பல அனுபவங்கள் தோன்றியவாயிருக்கும்.

அ.ப-ரை: உரை - பேச்சு (speech), பரை - அருள், யோகம் -
ஒன்று கலத்தல், சுகாதீதம் - ஆன்ம சுகத்தை
அனுபவிக்கிறோமென்னும் எண்ணமும் அற்ற நிலை, ஏனோர் -
இறுதி முக்திநிலையை அடையாதவர்கள்.

வி-ரை: வாக்கினை மௌனமாக்கினால், மனம் அகமுகப்படும்.
இதுவே முக்தி அல்ல; இதன் விளைவு ஜீவபோத அகந்தையின்
இருப்பு உணரப்படுவதேயாகும். அதை பூஜை, ஜப, தப,
தியானாதிகளால் அகற்றினால் ஆன்ம அருள் வெளிப்படும்.

இதுவே முக்தி அல்ல; இதன் விளைவு அந்த ஆன்ம அருளோடு ஒன்று கலப்பதேயாகும். ஆயினும் இதுவே இறுதிமுக்தி நிலை அல்ல; இதன் விளைவு ஆன்ம சுகம் உள்ளத்தில் உணரப்படுவதேயாகும். இந்த ஜீவன்முக்தி நிலையும் இறுதி முக்திநிலை அல்ல. ஆன்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறோமென்னும் எண்ணமும் நீங்கி, அந்த சுகமயமாக தழைப்பதாகிய விதேக முக்தியே இறுதி முக்திநிலையாகும். இந்த சுகாதீத விதேக முக்தி நிலையில் சுத்தாவத்தைக் காட்சி பொய்யாகலின் “பொய் உதியாது” என்றார். இந்த இறுதி விதேக முக்தி நிலையை எய்தும் வரையில், சாதகனுக்கு அகந்தை நிலை முதற்கொண்டு ஜீவன் முக்தி நிலை வரையில் ஏதாவதொரு அனுபவம் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்குமென்பார் “ஏனோர்க்குப் பல்விதமாம்” என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் இறுதி முக்திநிலை ஈதென்று அறிவித்தாராயிற்று.

194. கருவி கழல வரைநோக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிரியி - லருளாய்
வெதும்பி யுடல்வெறுக்கு மின்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துறையு நாணுமொடுங் கும்.

5

ப-ம்: கருவி கழல வரைநோக்காம் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிரியில் - அருளாய்
வெதும்பி உடல்வெறுக்கும் இன்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துஉறையும் நாணும் ஒடுங்கும்.

பொ-ரை: மலைமேலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு நிலத்தில் இருப்பவை இருந்தும் இல்லாததாய், மிக மிகச் சிறியதாய் தோன்றுவதைப் போல், கருவிகள் கழன்றால் பிரபஞ்சம் இருந்தும் இல்லாததாய், பொய்யாய்த் தோன்றும்.

எண்ணங்களின் அபிவிருத்தியாகிய சிந்தனா சக்தி உற்சாகத்தைத் தருவதற்குப் பதிலாகப் பாரம் மிக்க பணியாய் மாறி, பெருமூச்சையே உண்டாக்கும். ஜீவபோதம் நீங்கியவுடன் ஆன்ம அருள் தரிசனம் ஏற்பட்டு, அதனால் உடல் இளஞ்சூடாகும்; தேகாபிமானம் அறும்; ஆன்ம சுகம் தோன்றும்; மோனம் தலைப்படும்; நாணம் அகலும்.

அ.ப-ரை: வரை - மலை, பிரியில் - நீங்கவும், வெதும்புதல் - இளஞ்சூடாதல், உடல் வெறுக்கும் - உடற்பற்று வெறுக்கப்படும், விகளம் - மோனம் (மௌனம்).

வி-ரை: கருவி கரணங்களின் சேட்டைகள் ஒழியவும், ஜீவான்மா ஆன்ம மலை உச்சியை அடைவதினால், அகந்தை மன உலகாதி விஷயங்கள் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடும். அதனால் உலகமே ஒரு கனவுபோல் பொய்மை நிறைந்ததாகக் காணப்படும். இதை மலைமேலிருந்து நிலத்தைப் பார்க்கையில் நிலத்திலுள்ளவை தெரிந்தும் தெரியாமலும் காணப்படுவதற்கு ஒப்பிட்டார். இந்த உவமையை இந்நூலில் 43-ம் பாடலில் 'மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றி' என்றும், 184-ம் பாடலில் 'பொன்மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோரென்னவே' என்றும் முன்னம் குறித்தார்.

சிந்தனை வளம் எண்ணங்களின் பெருக்கமேயாகும். ஜீவபோதம் நாசமுறுகையில் அதன் ஆதாரமான எண்ணங்கள் முற்றிலும் இல்லாதொழிவதால், ஆன்ம போதமுற்றபோது "சிந்தனை" பாரமாகத் தோன்றுவதால் பெருமூச்சையே உண்டாக்குமென்று தம் அனுபவத்தைக் கூறினார். அன்றி, ஆன்ம போதமுற்றுத் தன்னை அறிந்த பின்னர், கருவி கரண சேட்டைகளால் உலகாதி விஷய சுகங்களில் அகப்பட்டு முன்னம் துன்புற்றதை எண்ணி ஞானியர் பெருமூச்செய்துவரென்றாலும் பொருந்தும்.

ஜீவபோதம் பிரியில், ஆன்ம அருள் தலைப்படவும், அதனால் உடலில் இளஞ்சூடு ஏற்படுமென்றார்.

ஆன்ம ஞானமடைந்தபோது உடலில் ஒரு வித உஷ்ணம் ஏற்படுவதையும், பெருமூச்செய்துவதையும், சிந்தனையாம் எண்ணங்களின் அழிவையும் முன்னம் இந்நூலில் 74-ம் பாடலிலும் பத்து அவத்தைகளில் சிலவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆன்ம அருள் பெற்றகாலே ஆனந்த மேற்படுதலை 'இன்பாய்' என்றார். மேலும் மௌனம் முதிர்ந்து முழு மோனமாகும் என்றும், ஞானம் பூரணமாகியவுடன், ஞானியர் ஊரார் இகழ்ச்சியினால் நாணமுறரென்றார்.

'விகளம்' என்பதற்கு உன்மத்தம் அல்லது பித்தம் தலைக்கேறுதல் என்றும் பொருள் உண்டு. இந்தப் பொருளில் ஞானப்பித்து தலைக்கேறிய ஞானியர் செயல்கள் உலகோருக்கு உன்மத்தர் செயல்களாகத் தோன்றும். அதனால் அவர்கள் ஞானியரை எள்ளி நகையாடுவர். ஆயினும் ஞானியர் அதனால் நாணமுறரென்றார். மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் இதைக் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப

நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை

பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்

சதுரிழந்தறிமால் கொண்டு சாரும்

கதியது பரமா அதிசய மாக

- போற்றி திருவகவல், 68-72, திருவாசகம்

பொருள்: உலகோர் தம்மை பேயென்றும், பித்தனென்றும் எள்ளி நகையாடினாலும், அதனால் ஏதும் வெட்கம் அடையாமல், அத்தகைய பழிச்சொற்களையெல்லாம் தமக்கு ஆபரணமாக ஏற்றுக் கொண்டு, முகம் சுளியாமல், அகந்தைச் சதுர் (சாமர்த்தியம்) இழந்து, ஆன்ம மயக்கமெய்தி, அதையே

பரம (முடிந்த முடிவான) அதிசயமாக உவப்பர்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் கருவிகரணங்களை நீக்கியபோதும் (வரை நோக்கும் பெருமூச்சும்), ஜீவபோதம் பிரியும்போதும் (அருள் தரிசனம்), அருள் தரிசனம் கிட்டியபோதும் (வெதும்பி உடல் வெறுக்கும்), ஆன்மானந்தம் தோன்றியவிடத்தும் (மோனம், நாணம் அகலும்) ஜீவான்மாவிற்கு ஏற்படும் குணங்களை (அனுபவங்களை) எடுத்துரைத்தாராயிற்று. அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் இத்தகைய அனுபவங்களை மேலும் விவரிக்கிறார்.

(பாடபேதம் : பிறியில்)

195. வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெதும்பி
யார்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின் - வாக்குமன
நின்றுபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க்
கன்றிப் புளகிதமாங் காண்.

6

ப-ம்: வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெதும்பி
ஆர்க்கும் விறைக்கும் அருள் உதிப்பின் - வாக்குமன
நின்றுபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க்
கன்றிப் புளகிதமாம் காண்.

பொ-ரை: பொய்யாகிய கருவி கரணங்களை உள்ளபடி பொய்யாக அறிந்து தேரின் வியர்வை அரும்பும்; விழிகளில் நீர் ததும்பும்; உடலில் இளஞ்சூடுமுந்து ஆரவாரிக்கும்; பின்னர் தேகம் ஒன்றையும் நாடாது அசைவற இருக்கும்; மேலும் ஆன்ம அருள் தோற்றத்தால் வாக்கும், அதன்பிறப்பிடமாகிய மனமும் செயலற்று அழிந்து போகும்; ஆன்ம அருள் உள்ளத்தே பரிபூரணமாய், மேகங்கள் பல ஒன்றுகூடி குமுறுவதைப்போல், ஆக்ரமித்து மனத்தை உருக்கி, உடலை மயிர்கூச்செறியச் செய்யும்.

அ.ப-ரை: வேர்க்கும் - வியர்வை துளிக்கும், விழிததும்பும் -

கண்ணில் நீர்மல்கும், பொய்யறியின் - பொய் + அறியின், மெய் - உடல், வெதும்புதல் - இளஞ்சூடாதல், ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கும், விறைக்கும் - செயலற்றுப்போகும், வாக்கு மனம்நின்று - வாக்கு, மனம் செயலற்று அழிந்து, கார் - மேகம், கார்க்கதமாய் - மேகத்தின் முழக்கமாய், கன்றுதல் - மனமுருகுதல், புளகிதம் - 1) உரோமாஞ்சம், 2) மயிர்க் கூச்செறிதல் (*Erection of hairs on the skin due to excessive delight or fear; Horipilation, goose - skin as from rapture*).

196. பேயைப்பெண் ணென்றிருந்தும் பித்தனைக்குப்
பொன்றோற்று
மாயத்தா ணுண்டுமன மாண்டு மயல் - போயத்
திடுக்கமே பித்தாய்த் தெளிமயலாறற்போ
னடக்குமருண் மேலிட்ட நாள். 7

ப-ம்: பேயைப்பெண் ணென்றிருந்தும் பித்தனைக்குப்
பொன்தோற்று(ம்)
மாயத்துஊண்உண்டுமன(ம்) மாண்டுமயல் - போய்அத்
திடுக்கமே பித்தாய்த் தெளிமயல் ஆனாற்போல்
நடக்கும்அருள் மேலிட்ட நாள்.

பொ-ரை: பெண்களைப் பேய்போல் கருதியும், பித்தனைக்குப் பொன் தாழ்ந்ததாய்க் கொண்டும், பசியென்னும் மாயைக்கு யாது கிடைப்பினும் வாங்கி உண்டு, இவ்வாறு பெண், பொன், ஊண் ஆகியவற்றை மெய்யாகக் கொள்ளும் மனம் அழிந்து, ஆன்ம அருள் கடலெனப் பெருகிய காலத்து, இதுகாறும் நெடுநாள் பெண், பொன், ஊண் முதலானவற்றால் வருந்தித் துன்புற்றோமேயென்னும் திடுக்கமே விடாபிராந்தியாய் மாறி, பின்பு அந்தத் திடுக்கமே மயக்கத்தைத் தெளிவிக்கும் மருந்துமாறாற்போல் ஒழுகுவதே ஆன்ம அருள் மேலிட்டநாளில் உண்டாகும் அனுபவமாகும்.

அ.ப-ரை: திடுக்கம் - திடீரெனத் தோன்றும் பயம் (*sudden fear*), அச்சம் (*shudder from fright, terror*), ஊண் - உணவு.

வி-ரை: பேய்ப்பிடியிலிருந்து விடுபட்டவன் அதை நினைந்து பயந்து போவதைப்போல், முன்னம் பெண்ணாசையால் துன்புற்றவன் இப்போது பெண்களைக் காணும்போதே பயப்படுவதால் 'பேயைப் பெண்ணென்றிருந்தும்' என்று உவமை கூறினார்.

அருள் மேலீட்டால் பித்தனையினும் பொன் இழிவாய் மதிப்பீடு செய்யப்படுவதால், "பித்தனைக்குப் பொன் தோற்றும்" என்றார். ஞானி பொன்னாசையற்றவனென்பது கருத்தாகும்.

ஆன்ம ஞானம் உதித்தபோது பெண், பொன், மண், ஊண் (உணவு), உடை, உறைவிடம் ஆகிய எல்லாவித ஆசைகளுக்கும் காரணமாகிய தேகாபிமானம் அற்றுப் போவதால், இவையத்தனையும் ஒவ்வொரு பித்தமெனத் தெளிந்து ஞானி விடுபடுகிறான். இத்தகைய ஞானம் திடீரென உதிப்பதால் அதை "திடுக்கம்" என்றார். இத்திடுக்கத்தால் சுகமான குடும்ப வாழ்க்கை, பாதுகாப்புத்தரும் உத்தியோகம், ஆதரவான உறவினர்கள், பரிவு பாராட்டும் நண்பர்கள் ஆகிய அனைத்தையும் துறந்து விடும் ஞானியை உலகோர் பித்தனென்றே மதிப்பர். இந்த உன்மத்தமே ஐம்புல உலகாதிமயக்கத்தைத் தெளிவிக்கும் ஆன்ம மயக்கம் என்பார் "அத் திடுக்கமே பித்தாய் தெளிமயல் ஆனாற்போல்" என்று நவின்னார்.

இவ்வாறு ஞானி அகந்தை மயல் தெளிந்து ஆன்ம அருள் மேலீட்டு, ஆன்ம ஞானம் பரிபூரணமடையும் இயல்பு குறித்து இந்தத் திருவெண்பாவில் விளக்கியருளினார்.

197. மலட்டுமக னீங்கி வரக்கண்ட தாய்தால்
அலத்தி மகிழு மதுபோ - உலப்பிலாக்
காலங் கழிந்ததையுங் காணுத்தைக் கண்டகளிப்
பாலு மழுதுசிரிப் பார்.

8

ப-ம்: மலட்டுமகன் நீங்கி வரக்கண்ட தாய்தால்
அலத்தி மகிழும் அதுபோல் - உலப்பிலாக்
காலம் கழிந்ததையும் காணுத்தைக் கண்டகளிப்
பாலும் அழுது சிரிப்பார்.

பொ-ரை: (நெடுநாள் மலடாக இருந்து பின்னர் அரிதாகப்
பெற்ற) தன் மகன் (தன் வீட்டை விட்டு அயல் வீட்டிற்குச்
சென்று மீண்டும்) திரும்பி வரக்கண்ட தாய் (அவனை மார்போடு
அணைத்து முன்னர் அவனைப் பெருத காலத்தையும், இப்போது
அவனைப் பெற்றதையும் நினைந்து) தாலாட்டுதலோடு அழுதும்,
அதனோடு சிரித்தும் மகிழ்வள்; அதுபோல் (திருவருளைப்
பெருது) அளவிறந்த காலம் வீண் நாளாய்க் கழிந்ததை
நினைத்ததினாலும், (அக் காலங்களுள் ஒரு கணமேனும்) காணாத
அந்த ஆன்ம திருவருளை (இப்போது) கண்ட களிப்பாலும்
ஆன்மாவைத் தோத்திரம் செய்வதோடு, ஆன்ம அருளை நினைத்து
அழுதும், அந்த அழுகையோடு சிரித்தும் மகிழ்வர்.

அ.ப-ரை: தால் - தாலாட்டு, அலத்தல் - அழுதல், உலப்பிலா -
காலம் - நீண்ட காலம், தாலாட்டு - குழந்தையை உறங்கச்
செய்யும் பாட்டு (songs Lulling the child to sleep).

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் சுகாதீத, விதேக
முக்தி நிலையைப் பெறுவதற்கு முன் ஜீவான்மாவிற்கு ஆன்ம
அருள் மேலீட்டால் வீணாகக் கழிந்த நாட்களைக் குறித்து
ஏற்படும் ஏக்கத்தைக் கூறி, ஆயினும், இப்போதாவது அருளை
அடைந்தோமேயென்று அனுபவிக்கும் மகிழ்ச்சியையும்
விளக்கினாராயிற்று.

198. நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்தே
யுடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட்டு ண்போய் - மடலெடுப்பாய்ச்
சத்தாதி கெட்டுமனந் தாக்கற்றுச் சந்தழிந்த
பித்தர்க்கு மாகா பிணி. 9

ப-ம்: நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாணம் அழிந்தே
உடல்தளர்ந்து கீழ்க்குரலிட்டு ண்போய் -
மடல்எடுப்பாய்ச்
சத்தாதி கெட்டுமனம் தாக்கற்றுச் சந்தழிந்த
பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

பொ-ரை: (கருவி கரணங்களின் சேட்டைகள்
அடங்குவதினால்) நடை தளர்ந்து, (தேகாபிமானம் அழியவும்)
உடலைப் பற்றிய கவலைகள் நீங்கி, உடலை மறந்து, (உலகோர்
பழிப்பரையென்னும்) நாணம் அகன்று, (உணவின் மீது
ஆசையின்மையால்) உடல் தளர்ந்து, அதனால் மிருதுவான
பேச்சொடு, மற்றொன்றையும் நாடாமையினால்
மடலெடுப்பான்போல், சத்தாதி விஷயங்கள் இறந்தமையால்
மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்று, “அருள் வேறு; தான் வேறு” என்ற
வேறுபாடு (பிளவு) அற்று (ஞான சொரூபமாய்த் திகழும்)
ஆன்ம பித்தருக்கு பிறவிப் பிணி ஒருக்காலும் மீண்டும்
உண்டாகாது.

அ.ப-ரை: மடல்எடுப்பாய் - மடலூர்தல், சந்து - பிளவு, பித்தர்
- ஞானப்பித்து பிடித்த ஞானியர், பிணி - பிறவிப்பிணி.

வி-ரை: மனம் அழிந்து எண்ணங்களின் நீக்கத்தால் மோனமே
அவர்தம் இயல்பாகவும், அதனால் பேசுவது
அவசியமானாலொழிய முற்றிலும் இல்லாதமைவதால்,
பேசும்போது ஞானி மிருதுபாஷியாக, மிகமிக மென்மையான
குரலில் பேசுவதினால் “கீழ்க்குரலிட்டு” என்றார்.

தமிழ் அகப்பொருளில் தான் காதலித்த தலைவியை மணம் புரிந்து கொள்ளவேண்டி பனைமடலால் குதிரை ஒன்றை உருவாக்கி, தலைவன் அதன் மீது ஏறி ஊர்ந்து, தன் காதலை ஊரார்க்கு உணர்த்துவன். இது “மடலெடுத்தல்” அல்லது “மடலூர்தல்” எனப்படும். தான் விரும்பும் தலைவியை மணக்கும் வரை மடலூர்தலைத் தலைவன் அதே நினைவாகச் செய்வன். இது அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் காணப்படுவதாகும்.

ஒப்பு(1): மடல்ஊர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் மன்ற
படல்ஒல்லா பேதைக்குஎன் கண். - குறள் 1136

பொருள்: பேதையின் பொருட்டு என் கண்கள் உறங்குதலைப் பொருந்தாது. எனவே மடலூர்தலை நான் திண்ணமாக நள்ளிரவிலும் நினைத்தவாறிருப்பேன்.

அ.ப-ரை: பேதைக்கு என் கண் மடல் ஒல்லா - தலைவியின் பொருட்டு என் கண்கள் உறங்குதலைப் பொருந்தாது, யாமத்தும் - நள்ளிரவிலும், உள்ளதல் - நினைத்தல், மன்ற - 1) திண்ணமாக, 2) உறுதியாக, 3) திடமாக.

காமத்துப்பாலில் ‘நாணத்துறவு உரைத்தல் (நாணம் துறந்தமையை உரைத்தல்)’ அதிகாரத்தில் சிற்றின்பமாக ‘மடலூர்தலை’ வைத்துப் பாடப்பட்ட குறள் இது. ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறையில் ஸ்ரீமருகனார் இதையே பேரின்பமாகப் பாடியருளியுள்ளார்.

ஒப்பு(2): தயலார்கூடித்தடுப்பினும் ஊர்மடல்
செயலாலும் அடி சேர்வெனே

- ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறை, 876

(செய்யுள் இசை நயத்திற்காக ‘மடல் ஊர் செயல்’ ‘ஊர்மடல் செயல்’ என ஆயிற்று).

பொருள்: மற்றைய பெண்டிரெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தடுத்தாலும், நான் மடலூர்தல் செய்தாவது உமது திருவடிகளை

அடைவேன். (தயலார் - தையலார் பெண்கள்; முதற் போலி).

குறிப்பு: 'மடலூர்தல்' ஆண்களுக்கே உரியது; பெண்கள் இதில் ஈடுபடக் கூடாதென்பது வரையறுக்கப்பட்ட விதியாகும். இதற்குக் கீழ்க்கண்ட குறளேதகுந்த சான்றாகும்.

ஒப்பு(3): கடல்அன்ன காமம் உழந்தும் மடல்ஏறப்
பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல். - குறள் 1137

பொருள்: கடலைப்போலப் பெருகும் காம நோயால் வருந்தியும், மடல் ஏற நினைவாத பெண்மைக்கு மேம்பட்டது எதுவும் இல்லை.

மேற்கண்டவாறு மடலூர்தல் பெண்களுக்கில்லை என்பது அகப்பொருள் இலக்கணத்தில் இருந்துவரும் விதிமுறையாயினும், ஸ்ரீமுருகனார் ஆன்மானந்தப் பேரின்பப் பெருக்கிலே (Ecstasy), தம்மை மறந்து, தலைவி 'மடலூர்தல்' செய்தாவது ஸ்ரீரமண பரமாத்ம வஸ்துவின் திருவடிகளை அடைந்தே தீர்வேனென்று குளுரைப்பதாகப் பாடியுள்ளார். ஞானிகளுக்குப் பொதுவிதிகள் பொருந்தா. இதை யொட்டியே இந்நூலாசிரியரும் வேறொன்றும் நினைவாது, மற்றொன்றும் நாடாது, மடலெடுப்பான் போல் ஞானப்பித்து பிடித்த ஞானி ஆன்ம திருவருள் ஒன்றையே நினைந்து வதிதலால் "மடலெடுப்பாய்" என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் அருள் மேலீட்டையும், உலகப் பற்றொழிப்பையும் ஒருங்கே பெற்றோர் "தான்- வேறு, ஆன்மா வேறு" என்று பிளவற்று, தேகாந்தத்து அறிவொடும் சென்று சுகாதீத விதேக முக்தியடைவரென்று அறிவித்தாராயிற்று.

199. குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்த்திமையா நோக்கும்
வெறும்போகஞ் சாய்ந்து விழினு - மறந்த
திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறைப்பும்
உகைப்புந் தெளிந்தறிதலும்.

ப-ம்: குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்பும் கூர்த்திமையாநோக்கும்
வெறும்போகம் சாய்ந்து விழினு(ம்) - மறந்த
திகைப்பும் விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும்
உகைப்பும் தெளிந்து அறிதலும்.

பொ-ரை: (ஆன்மானந்த மேலீட்டால்) பரமாத்ம வஸ்துவைப்
போற்றும் குறும்பாட்டும், அந்த மகிழ்ச்சியால் தோன்றும்
புன்சிரிப்பும், (தூங்காமல் தூங்குவதாகிய) இமையாநாட்டமும்,
(உலகாதி பொய்ப் போகங்கள் தன்னிச்சையாகவே மலைபோல்
தம்மீது சாய்ந்து விழும்போது அவற்றைச் சிறிதும் நினைபாத)
திகைப்பும், (அவை யாவும் சுகங்களல்ல; துன்பங்களேயென்ற
ஞானத்தால்) உடல் நடுங்குவதும், ஐம்புலன்களின் மூலமாக
ஒவ்வொரு சுகமும் எதிர்ப்படும்போது, (அந்தந்த சுகங்களை
மதியாத) திமிர்ப்பும், (பயம் என்னும் உணர்ச்சியேயில்லாது
எந்த சூழ்நிலையிலும் அஞ்சா நெஞ்சத்தை வெளிப்
படுத்தும்) விறைப்பும், (ஆன்ம ஆனந்தம் தாக்குவதால் எழுந்து
குதித்தாடும்) உகைப்பும், (அகந்தை மன ஜீவபோத மயக்கம்
நீங்கி ஆன்மத் தெளிவால்) ஞானசொருபமாய்த் திகழும்
அறிவும் ஆன்மானந்தம் பெற்றோர் அனுபவிக்கும் அருங்
குணங்களாம்.

வி-ரை: மேற்கூறப்பட்ட ஞானியர் குணங்கள் எல்லாம்
ஸ்ரீபகவானிடம் ஒருங்கே பொருந்தி நின்ற அதிசயம் உள்ளி
மகிழ்த்தக்கது.

குறும்பாட்டு: ஆன்ம வஸ்துவாகிய அருணாசலனைப் போற்றும்
அருணாசல அக்ஷரமணமலை, பதிகம், அஷ்டகம் போன்ற
குறும் பாடல்கள் ஸ்ரீபகவானிடம் தன்னிச்சையாகவே
தோன்றின. "கருணையால் என்னை" என்று ஆரம்பிக்கும்
அருணாசல பதிகத்தின் தொடக்கவரிகள் மீண்டும் மீண்டும்
அவர்முன் வந்து நிற்கவும், "இது நம்மை எழுதினாலன்றி
விடாது" என்பதனால் எழுத நேர்ந்ததென்று ஸ்ரீபகவான்

பிற்காலத்தில் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீரமண நூற்றிரட்டில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் அவர்தம் ஆன்மானந்த அருள்மேலீட்டால் விளைந்தவையே.

புன்சிரிப்பு: ஸ்ரீபகவானின் சந்நிதியில் அளவுகடந்த ஆன்ம ஆனந்தம் தம்முள் பெருகுவதை அடியர் உணர்ந்தனர். தம்முள் பெருகும் ஆனந்தம் அவர் திருமுகத்தில் புன்சிரிப்பாகப் பிரதிபலிப்பதையும் அவர்கள் கண்டனர். ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வாமிகளும் ஆன்மானந்தத்தை முகத்தில் வெளிப்படுத்தியதை ஆதிசங்கரரும் குறித்துள்ளார்.

ஒப்பு: உவகையோர் ஒருவன் தன்னுள் உவப்பவன்

களிமுகத்தன்

- தக்ஷிணமூர்த்தி தோத்திரம், 1

(ஓர்தல் - உணர்தல், களி - மகிழ்ச்சி).

பொருள்: மகிழ்ச்சியை ஓர்பவன்; ஸ்வாத்மாராமனாக தனக்குத் தானே ஆனந்தமயமாக இருப்பவன்; அந்த ஆனந்தத்தை தன் முகத்தில் வெளிப்படுத்துபவன்.

இமையானோக்கு: ஆன்மபதம் உறக்கம், விழிப்பு, கனவு ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் கடந்த உண்மை விழிப்பு நிலையாகும் (State of True Awakening). விழிப்பிற்கும் கனவிற்கும் சிறிதும் பேதமில்லையென்பதினால், விழிப்பு நிலையும் ஒரு கனவே! இந்தக் கனவாகிய விழிப்பு நிலையிலிருந்து உண்மை விழிப்பு நிலையை அடையும் போது ஆன்மபதம் எய்தப்படுகிறது. இந்த உண்மை விழிப்பு நிலை உறக்கமற்றதாகத் திகழ்வதனால், கனவும், அதனோடு விழிப்பு நிலையென்னும் கனவும் நிரந்தரமாக இல்லாமல் அழிகின்றன. எனவே இந்த உண்மை விழிப்பு நிலையை இடையிடையே வந்துபோகும் தூக்கமற்ற பெரும் விழிப்பு (Total Awareness) என்றாலும் பொருந்தும். அல்லது இடையிடையே 'விழிப்பு' வந்துபோகாத 'பெருந்தூக்கம்' என்றாலும் பொருந்தும். மஹாவிஷ்ணு இந்த

பெருந்துாக்கத்தில் பாம்பின்மீது படுத்துக் கிடக்கும் நிலையில் உள்ளதாக புராணங்கள் கூறுகின்றன. இது சாதாரண தூக்கம், கனவு, விழிப்பு நிலைகளைச் சேராததினால், 'யோக நித்திரை' என்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. மற்றொரு பெருந்தெய்வமாகிய சிவபெருமானோடு கண்களை மூடியபடி 'பெரும் விழிப்பு' நிலையில் அமர்ந்த கோலத்தில் தியானத்தில் இருப்பதாக புராணங்கள் கூறுகின்றன. எனவே 'தூக்கம்' என்பதே இல்லாத இந்த உண்மை விழிப்புநிலையை மூன்றாவது கண்ணாக உருவகப்படுத்தி 'இமையா முக்கண்ணன்' என்று புராணங்கள் ஈசுவரனைக் கொண்டாடுகின்றன.

இவ்வாறு மனித வாழ்க்கையின் இறுதி நிலையாகிய விதேகமுக்தி பதத்தை அடைந்த ஞானியர் நிரந்தர உண்மை விழிப்பு நிலையை எய்துவதொடு, அதிலிருந்து இமையும் நமுவாதிருப்பதனால், ஆசிரியர் ஞானியரை "கூர்த்து இமையா நோக்கு" உடையவரென்றார். ஸ்ரீபகவான் இந்த "கூர்த்திமையா நோக்கு" உடையவராய் சகஜான்ம ஸ்தித பிரக்ஞை நிலையில் 54 வருடங்கள் நம் கண்முன் வாழ்ந்து காட்டினார்.

வெறும்போகம் சாய்ந்து விழினும் என்றதாவது

ஆன்ம ஞானியரை பக்தர்கள் தங்களாலியன்ற காணிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்து வணங்குவர். இராமகிருஷ்ணர் மடம், சிர்டி சாய்பாபா ஆசிரமம், அரவிந்தாசிரமம் போன்ற அமைப்புகள் இதற்கு உதாரணங்களாகும். பக்தர்களின் காணிக்கைகள் குவியவும், ஞானியர்க்கு லோகாயதனமான பெரும் செல்வங்கள் மலைபோல் குவிந்துவிடும். ஸ்ரீபகவான் தம் தாயார் சமாதியருகில் வசிக்க ஆரம்பித்ததினால் ஸ்ரீரமணாசிரமம் உருவாகியது. அன்பர்களின் ஆதரவினால் இன்று உலகம் போற்றும் ஆன்மிக தலமாக விளங்குகிறது. இதையே "போகம் சாய்ந்து விழினும்" என்றார். ஆயினும் ஞானியர் இத்தகைய உலகாதி செல்வபோகங்களை மதியாரென்பதினால், "வெறும் போகம்" என்றார்.

திகைப்பும் விதிர்ப்பும், திமிர்ப்பும், விறைப்பும், உகப்பும்:

ஆன்மானுபவம் கிட்டிய ஆரம்ப கட்டத்தில் அகந்தை வாழ்வைப் பற்றிய திகைப்பு ஸ்ரீபகவானுடைய அனுபவமேயாகும். மதுரையில் மரண அனுபவத்தினால் ஆன்மாநுபூதி பெற்றார் ஸ்ரீபகவான். அப்போது முதலில் தம் அகந்தை அழிவைப் பற்றிய திகைப்பும், அதனால் உடல் நடுக்குறுதலும், பின்பு உலகாதி சுகங்களின் சுவை தோன்றாத திமிர்ப்பும், மரணம் வந்துவிட்டதென்று தரையில் படுத்துக்கொண்டதனால் ஏற்பட்ட விறைப்பும், பின்பு ஆன்மாநுபூதியினால் விளைந்த உகப்பும் (மகிழ்ச்சியும்) பிற்காலத்தில் ஸ்ரீபகவானாலேயே பலமுறை பல அடியார்க்கு கூறப்பட்டுள்ளதை அவருடைய பல அடியவர்கள் எழுதியுள்ள புத்தகங்களில் காணலாம்.

தெளிதல்: இந்த ஆன்ம மயக்கம் தெளிந்து பிற மக்களைப் போல் பேசி, பழக ஸ்ரீபகவானுக்கு பல வருடங்கள் பிடித்தன. 1896-ல் அருணை வந்த ஸ்ரீபகவான் முதன் முதலில் வாய் திறந்து பேசியது காவ்ய கண்ட முனிவர் வினாவிய ஐயப்பாட்டை தீர்க்கும் வகையில் 1906-ல் தான்!

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் குறிக்கப்பட்டுள்ள ஞானியரைப் பற்றிய குணதியசங்கள் நூற்றுக்கு நூறு ஸ்ரீபகவானுக்குப் பொருந்துகின்றன.

200. கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட்ட
மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டு - மேல்கொண்ட
வானந்த வுல்லாசத்தாச்சரிய மாரறிவா
ருனம்போற் காணு முலகு.

11

ப-ம்: கால்வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கைவந்தவர்க்கு ஆட்டம்
மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டு - மேல்கொண்ட
ஆனந்த உல்லாசத்து ஆச்சரியம் ஆர்அறிவார்
ஊனம்போல் காணும் உலகு.

பொ-ரை: முடவராயிருந்தவருக்கு தெய்வ அருளால் நடக்க வந்தவுடன் ஆட்டம் உண்டாவதும், கை விளங்காதவருக்கு இறையருளால் கை விளங்கியவுடன் ஆட்டம் உண்டாவதும், சிற்றின்பங்களை அனுபவித்தவருக்குத் தானாகவே வாய்ப்பாட்டு வருவதும் தம்மை மீறியெழுந்த உல்லாசத்தால் விளையும் ஆச்சரியமாகும். அதுபோலவே, ஆன்ம அருளால் இதுநாள்வரை விளங்காதிருந்த ஆன்ம ஆனந்தம் இப்போது கடலெனப் பெருகுவதை ஞானியர் அனுபவிக்கும் அதிசய அனுபவத்தை உலகோர் எவ்வாறு அறிவர்? அத்தகைய ஞானியரின் ஆட்டம் பாட்டம் மிக்க செயல்களைக் குறைகள் நிறைந்த பித்தர் செய்கைகளாகவே அஞ்ஞானிகளாகிய உலகத்தவர்காண்பர்.

அ.ப-ரை: மால் - காம மயக்கம்; ஆசை.

வி-ரை: “ஊனம் போல்” என்றமையால், உண்மையில் ஞானியர் யாது செய்யினும் “ஊனம் இன்று” என்றாயிற்று.

நெடுநாள் கைகால் விளங்காதவர் திடீரெனக் கைகால் விளங்கப் பெறுவதை, அநேக ஜென்மங்கள் அகந்தைச் சிறையில் வாடியவர் இந்த ஜென்மத்தில் என்றைக்குமில்லாத வகையில் விடுதலையடைந்து, நிரதிசயானந்த முக்தி பேறுற்றதொடு ஒப்பிட்டார்.

கைகால் வந்தவர்க்கு ஆட்டம் என்பதனால் ஒரு வித்தையில் நிபுணத்துவம் முன்பு கைவராதிருந்து, பின்பு பெரும் முயற்சியால் இப்போது கைவந்தவர்க்கு ஆட்டம் உண்டாவது போலும் என்றாலும் தகும்.

201. அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாக்கையற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புதியாப் பித்தி - னறிசென்
றலையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்ப
லுலையற்ற தோநிற்ப தோ.

ப-ம்: அறிவு பறிகொடுத்து இவ்ஆக்கைஅற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புஉதியாப் பித்தின் - அறிசென்று
அலையற்ற நீத்தமோர் ஆளற்ற கப்பல்
உலையு உற்றதோநிற்பதோ.

பொ-ரை: ஆன்மாவிற்கு ஜீவபோத அறிவைப் பறிகொடுத்து, உடற்பற்று நீங்கியதால் தேகத்தைப் பற்றிய நினைப்பு முற்றிலும் மாற்றமுற்று, எந்த ஒரு பொருளையும் பெற்றோமென்பதும், பின்பு அதை இழந்தோமென்பதும் தோன்றாத ஆன்மானந்த பித்தின்கண் அமைந்த ஞானம் (அறிவு) அலையற்ற கடலில் வழிநடத்திச் செல்ல மாலுமி ஒருவரும் இல்லாத கப்பல் அசைவற்று நிற்பதைப் போன்றது.

அ.ப-ரை: ஆக்கை - தேகம் (Body), அறி - அறிவு (கடைக்குறை), ஞானம் (Self - Knowledge), நீத்தம் - கடல் (sea), அற - முழுவதுமாக.

வி-ரை: அறிவு பறி கொடுத்து: முன்னம் உலகாதி விஷயானந்தத்திற்குப் பறிகொடுத்த அறிவை இப்போது ஆன்ம திருவருளுக்குப் பறிகொடுத்ததை “அறிவு பறிகொடுத்து” என்றார். இங்கே “அறிவு” என்றது “ஜீவபோத அறிவைக்” குறித்து நின்றது.

ஆக்கை அற மாறி: முன்பு ஜீவபோத அகந்தையினால் முற்றிலும் நிறைந்து, அதனால் ஆட்டுவிக்கப்பட்ட தேகம், இப்போது ஆன்ம திருவருளால் நிறைவிக்கப்பட்டதால் முற்றிலும் மாற்றமுற்றுத் திகழ்வதை ‘ஆக்கை அற மாறி’ என்றார். இது ஸ்ரீபகவானின் அனுபவமாகும். விளாச்சேரி ரங்கநாதையர் ஸ்ரீபகவானின் பால்ய நண்பர். சிறுவயதில் இருவரும் ஒன்றாக நீச்சல் விளையாட்டுகள் விளையாடுவது வழக்கம். அந்த ஞாபகத்தின் விளைவாக, திருவண்ணாமலையில் ஒருமுறை நீச்சலடித்து விளையாட ஸ்ரீபகவானைத் துணைக்கழைத்தார். ஸ்ரீபகவானும் சம்மதிக்கவே இருவரும்

குளத்தில் விளையாட ஆரம்பித்தனர். சிறுவயதில் மிக உறுதியாக, பாறைபோல் தாக்கிய ஸ்ரீபகவானின் பாதங்கள் தம்மீது இப்போது மிருதுவான பூவைப்போல் மிகமிக மென்மையாக விழுந்ததைக் கண்ட நண்பர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு “என்ன பகவானே! ஞானத்தை அடைந்தால் தேகம் கூட முழுவதுமாக மாறிவிடுமோ?” என்று வினவ, ஸ்ரீபகவான் “ஆமாம் அப்படித்தான் ஆகும்!” என்று பதிலளித்தார். இந்த விவரம் விளாச்சேரி ரங்கநாத ஐயரின் புதல்வி ஸ்ரீமதி. அழகம்மாள் இந்த உரையாசிரியருக்கு நேரடியாகத் தெரிவித்ததாகும். இதையே ஆசிரியர் “ஆக்கை அற மாறி” என்றார் போலும்.

ஆன்ம ஞானமுற்றவர் ஆன்மானந்தத்தை “பெற்றோம்” என்ற தன்மை உணர்வு மறைந்த ஜீவன் முக்தி நிலையையும், இவ்வாறு ஆன்ம சுகத்தை “அனுபவிக்கிறோம்” என்ற எண்ணமும் இழந்த “விதேகமுக்தி நிலையையும் கூறவே “பெறுதி (பெறுதல்), இழப்பு உதியா (ஞான) பித்து” என்றார்.

ஆன்ம ஞானமுற்றவர் உலகாதி செல்வங்களைப் பெறுவதினாலும், இழப்பதினாலும் சிறிதும் விசனப்படாரென்பதை “பெறுதி (பெறுதல்), இழப்பு உதியா (ஞான) பித்து” என்றாலும் தகும்.

“அறி” என்பது “அறிவு” (ஞானம்) ஆகலின், ஆன்ம ஞானியர் ஆன்மப் பித்து பிடித்து, அதனால் ஆன்ம ஞானத்தைப் பெற்று சுகித்திருப்பரென்று கூறவே ‘பித்தின் (ஆன்மப் பித்தின்) அறி (ஞானம்)’ என்றார். இந்த ஆன்மப் பித்தின் இயல்பை ஒரு கப்பலின் உதாரணத்தைக் கூறி விளக்குகிறார். அலையற்ற கடலில் இயக்கும் மாலுமியும் இல்லாமல் “உலைவு உற்றதோ? (அசைகிறதோ; அன்றி, அசைவற்று) நிற்பதோ?” என்ற கேள்வியை எழுப்பி, அதனால் அத்தகைய கப்பல் சிறிதும் சலனமற்றது என்பதை உணர்த்துகிறார். எனவே அத்தகைய கப்பலைப்போல ஞானி எந்த நிலையிலும் சமநோக்குடன்

ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களால் தாக்கப்படாமல் அசைவற்று இருப்பானெனக் கூறுகிறார். இங்கே அலையற்ற கடல் ஆன்ம ஞானப் பித்தினால் எழும் மோனானந்தத்திற்கும், கப்பல் ஆளற்றிருத்தலை கருவிகரணங்கள் செயலற்று நிற்பதற்கும், அசைவற்ற கப்பலை ஜீவபோதம் இறந்த ஞானிகளின் அறிவிற்கும் (ஆன்ம ஞானத்திற்கும்) உவமித்துரைத்தார். எனவே “அறி(வு) சென்று” என்பது ஜீவபோதமிறந்து, ஜீவான்மா ஆன்மானந்தத்தில் தன்மை உணர்வும் மறைந்து அழுந்துதலேயாகும். மாறாக, “சென்று அறி(சென்று அறிந்து கொள்)” என்றாலும் இறுதிப் பொருளில் பேதமில்லை.

முற்பாட்டில் ஞானியரின் ஆட்டம் பாட்டம் பற்றிக் கூறியவர் இந்த திருப்பாட்டில் உண்மையில் ஞானியர் அசைவற்றவரென்று கூறுகிறார். ஆயினும் உலகோர் வழக்கத்தையொட்டி ஞானியர் நிர்விகாரிகளாயிருந்தாலும் ஆடியும் பாடியும், அழுதும், சிரித்தும் செய்வரென்று அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் விளக்குகிறார்.

202. செகஞ்சிரிக்கத் தாஞ்சிரித்துச் சீபேயென்றோட்டில்
அகம்புறங்கா டேச்சுக்குற்றற்றுத் - திகம்பரியாய்த்
தானந்தம் பாடிவிண்ணிற் றட்டத்துணங்கையடித்
தானந்தக் கூத்துநடிப் பார்.

13

ப-ம்: செகம்சிரிக்கத் தாம்சிரித்துச் சீபேயென்று ஓட்டில்
அகம்புறம் காடுஞ்சுக் குற்றற்றுத் - திகம்பரியாய்த்
தான்அந்தம் பாடிவிண்ணில் தட்டத்துணங்கையடித்து
ஆனந்தக் கூத்து நடிப்பார்.

பொ-ரை: செகத்தோர் தம்மைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிக்கும்போது, தாம் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தும், பொது இடங்களில் தாமிருந்த இடத்தில் உலகோர் வந்து “சீபேயனே போ” என்று விரட்டும் போது, உடனே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று, புறங்காட்டை நன்மனையென ஏற்று, அசுத்தமெனும்

அருவருப்பு சிறிதும் கொள்ளாது, ஏச்சுப் பேச்சுக்களைக் குற்றமற்றவையாக ஏற்றுக்கொண்டு, திசைகளையே ஆடையாய்த் தரித்து, தமது ஜீவபோதம் நாசமான இடத்தில் பாடி சிதாகாச ஆன்ம பெருவெளியில் பொருந்தி நின்று நுணங்கைக்கூத்து வகைக்கேற்பக் கையடித்து ஆனந்த நடனம் செய்வர்.

அ.ப-ரை: திகம்பரியாய் - ஆடையற்றவராய், துணங்கை - முடக்கிய இருகைகளையும் விலாப்புடைகளில் ஒற்றியடித்துக் கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகை கூத்து (*A kind of dance in which the arms bent at the elbows are made to strike against the sides*), அகம் - தங்குமிடம் (வீடு), ஏச்சு - பழித்துரைகள், குற்றற்று - குற்றமற்று (தொகுத்தல் விகாரம்)

வி-ரை: ஞானியரின் பெருமைகளை அறியாதோர் அவர்களைப் பார்த்து பரிகசித்தும், ஏளனம் புரிந்தும் கேலியாகச் சிரிப்பர். ஞானியரோ அவர்கள்மீது கோபம் கொள்ளாமல் தாமும் அவர்களின் அறியாமையை எண்ணிச் சிரிப்பர். மணிவாசகரும் இதைக் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: செகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகச் கோணுத லின்றி.

- போற்றித் திருவகவல், திருவாசகம்

ஸ்ரீபகவான் மதுரையை நீங்கி அருணையை வந்தடைந்த புதிதில் அண்ணாமலையார் கோவிலில் தங்கினார். அப்போது சிறுவர்கள் அவர்மீது கல்லெறிந்து விளையாடினர். சிலர் பரிகசித்தும் ஏளனம் செய்தும் மகிழ்ந்தனர். இவற்றையெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டி ஸ்ரீபகவான் எவருமே புகுவதற்கு அஞ்சும் ஆயிரம்கால் மண்டபத்திலுள்ள பாதாளலிங்கத்தில் தங்கி விட்டார். அது பகல்வேளையிலும் கூட இருட்டாக இருந்தது; சிறு சிறு பூச்சிகள் அவருடைய உடலைத் துளைத்தன; பல வருடங்கள் சுத்தம்

செய்யப்படாமையினால் அந்த இடம் அருவருப்பூட்டுவதாக இருந்தது. ஆனால் ஸ்ரீபகவானோ எவருடைய தொல்லையுமற்றதாக இருந்ததினால், அந்த இடத்தையே தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டு, அங்கேயே ஆன்மசுகத்தில் தம்மை முற்றிலும் இழந்தார். சேஷாத்ரி பிரம்மம்தான் ஒரு நாள் இதை அறிந்து வெங்கடாசலம் முதலிய அன்பர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீபகவானை பாதாள லிங்க சந்நிதியிலிருந்து வெளியே தூக்கிவரச் செய்து அவருடைய தேகத்தைக் காப்பாற்றினார். இவ்வாறு “(செகத்தார்) சீபேயென்று ஓட்டில் அகம் (தங்குமிடம்) புறங்காடு (ஆகவும்)” என்று ஆசிரியர் இந்தத் திருவெண்பாவில் கூறுவது ஸ்ரீபகவானின் அனுபவமாகவேயிருந்தது.

“செகம் சிரிக்கத் தாம் சிரித்து..... ஏச்சு குற்றற்று” நாணமழிந்து ஞானியர் திரிவரென்பதை இத்திருப்பாட்டில் குறித்ததுபோன்று “நாணம் ஓடுங்கும்” என்று 194 - வது திருவெண்பாவிலும், “நாணம் அழிந்தே உடல் தளர்ந்து” என்று 198 - வது திருவெண்பாவிலும் கூறினார்.

தேகாபிமானத்தைத் துறந்து ஞானியர் தேகத்தில் ஆடையிருப்பினும் நழுவினும் லட்சியம் செய்யாரென்பதை “திகம்பரியாய்” என்றார். “உடுக்கை மறந்தவர்க்கு ஊர்காடென்று உண்டோ” என்று இதனையே 181-வது திருவெண்பாவிலும் கூறினார். (திகம்பரி - திசைகளையே ஆடையாக உடையவர்; அம்பரம் - ஆடை).

ஞானியர் தம் ஜீவபோத நாசத்தை குறித்து அளவற்ற ஆனந்த மடைவரென்பதை “தான் அந்தம் (முடிவு) பாடி விண்ணில் தட்டத் துணங்கையடித்து ஆனந்தக் கூத்து நடப்பார்” என்றார்.

ஆகவே உலகோர் ஏச்சு மொழிகளை ஞானியர் ஒரு பொருட்டாக மதியாமையினால், அவற்றைக் குற்றமற்றதாகவே அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வரென்று கூறவே

“ஏச்சுக் குற்றற்று” என்றார்.

“விண்ணில் தட்ட” என்றதனால் வானத்தைத் தொடுமளவுக்கு ஆன்ம பரிபூரணனந்தம் சிறிதும் மாறாது ஞானியர்திகழ்வரென்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானியரின் குணங்களைக் கூறியவர் அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் போலி குருமார்களின் இலக்ஷணங்களை விவரிக்கிறார்.

203. விபரீதப் பூணு முடையும் விளியா
லபிமா னமுமவரா லாட்டுந் - தபசுபோற்
செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்தி
லையன்றனக்கறிய லாம்.

14

ப-ம்: விபரீதப் பூணும் உடையும் விளியால்
அபிமானமும் அவரால் ஆட்டும் - தபசுபோல்
செய்யும் சடங்கும் திகைப்பும் சிதம்பரத்தில்
ஐயன்தனக்கு அறியலாம்.

பொ-ரை: பார்ப்பவர்களுக்கு விபரீதமாய்த் தோன்றும் ஆபரணங்களும், உடையும், வார்த்தைகளினால் சிவமதம் பிடித்துப் பேசும் அபிமானமும், அவரிடத்துண்டாகும் ஆடல்பாடல்களும், தவம்போல் செய்யப்படும் ஞானசாரங்களும், அகத்தே ஞானமின்மையால் திகைத்திருத்தலும் ஆகிய இவையனைத்தும் சிதாகாசப் பெருவெளியிலுள்ள பரமசிவனது திருவுள்ளத்திற்கே வெளிச்சமாமன்றி மற்றையோர்க்கு அறியலாகாது.

அ.ப-ரை: பூண் - ஆபரணம், விளியால் - வார்த்தைகளினால், ஆட்டும் - ஆடலும், சிதம்பரத்தில் ஐயன் - பரமசிவன்.

வி-ரை: சிரம், செவி, கழுத்து, கரம், மார்புகளில் திருநீறு, உருத்திராக்கம் ஆகியவற்றை அளவிற்கதிகமாக அணிந்து கொள்வது பார்ப்போர்க்கு விபரீதத் தோற்றம் தரலால் ‘விபரீத பூண்கள்’ என்றார்.

உடையணிவதிலும் பொதுவினின்று மாறுபட்டு சற்று வித்தியாசமாகச் செயல்படுவதை “உடையும்” என்றார்.

தாம் சார்ந்த மதமே உயர்ந்ததெனச் சாற்றித் திரிவதை ‘அபிமானம்’ என்றார்.

செகத்தோரைத்தம்பால் கவர ஆன்ம ஞானத்தை விட்டு, மற்றைய ஆடல், பாடலாதி புற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதை “ஆட்டும்” என்றார்.

ஹோமம், யாகம், யக்ஞமாதிகளைச் செய்து தம்மை மாபெரும் தபசிகளைப்போல் காண்பித்து நடிப்பதை “தபசுபோல் செய்யும்” என்றார்.

மேற்கூறியவற்றால் உலகோருக்குத் தம்மை ஞானிகளாகக் காண்பித்துக்கொண்டாலும், உண்மையில் தம்மகத்தே ஆன்ம ஞானமின்றி, அதைப் பற்றிய திகைப்பே நிரம்பியிருப்பதனால் “திகைப்பு” என்றார்.

இவ்வாறெல்லாம் போலிக்குருமார்கள் ஒன்றுமறியா பாமர மக்களையும் பண்டிதர்களையும் ஒருசேர ஏமாற்றுவதை இறைவனே அறிவாரன்றி மற்றையோர் அறியாரென்று கூறவேண்டி “சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியலாம்” என்றார்.

இத்தகைய போலி வேஷதாரிகளை உள்ளபடிக்கு அறிவதென்பது மிகவும் கடினமென்று கூற அதை “சிதம்பர ரகசியம்” என்று கூறுகிறாரெனினும் பொருந்தும்.

இவ்வாறு ஆன்ம ஞானத்தை அகத்தே உணர்ந்து அனுபவிக்காமல், புறத்தே உணர்ந்தவர்போல் ஊரை ஏமாற்றும் போலிக்குருமார்களின் லக்ஷணங்களை அறிவித்தாராயிற்று.

இனி மேற்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளின் குணதிசயங்களைத் தொடர்ந்து கூறுகிறார்.

204. மாலயனா யிந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ்
சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர் - ஞாலமயங்
குன்மத்தக் கோரணிபார்த் தோகோ வெனச்சிரிப்பர்
தன்னைப் பார்த் தாடுவர்தாந் தாம். 15

ப-ம்: மால்அயனாய் இந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாம்
சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர் - ஞாலமயங்கு(ம்)
உன்மத்தக் கோரணிபார்த்து ஒகோவெனச்சிரிப்பர்
தன்னைப் பார்த்து ஆடுவர்தாம்தாம்.

பொ-ரை: அழிவற்றதென கருதப்படும் திருமால், பிரமன்,
இந்திரன் ஆகியோர் வாழ்வும் ஒரு நாள் அழிந்து போகுமெனத்
தெளிந்து, அவர்களுடைய அகந்தை மயக்கத்தைப்
பார்த்து ஞானியர் தலையசைப்பர் - (மறுப்பர்).
மேற்கூறப்பட்டவர்களின் வாழ்வே நிலையற்றதென்னின்
உலகியல் வாழ்வை சாக்ஷதமாக எண்ணி மயங்கும் உலகோரின்
பைத்தியக்காரத் தனத்தை கோரணிக் கூத்தென எண்ணிப்
பெரிதும் நகைப்பர். தானாகிய ஆன்ம வஸ்துவாகத் தம்மை
உணர்ந்து 'தாம்தாம்' என்று ஆனந்தப் பெருக்கில்
நடனமாடுவர்.

அ.ப-ரை: சால - மிக்க, ஞாலம் - உலகம் (இங்கே உலகோர்
என்னும் பொருள்படுவது), மையல் - மயக்கம், கோரணி -
கோமாளிக் கூத்து, கண்டோர் சிரிக்க ஆடும் கூத்து (தாம்
சிரிக்காமல்).

வி-ரை: திருமால், பிரமன், இந்திரன் ஆகியோரின்
ஆயுட்காலத்திற்கு ஆகமங்களில் கால நிர்ணயம்
கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே அவை ஒரு கால கட்டத்தில் அழிந்து
போவதென்பதால், ஞானியர் அத்தகைய வாழ்வை மதியார்.
அழிவற்ற ஆன்ம வாழ்வு எய்தப் பெற்றாராதலின், மால்,
அயனாதி இந்திரபோக வாழ்வைத்துச்சமென மறுப்பர். இதைக்
கூறவருவார் "தலையசைப்பர்" என்றார். அத்தகையோரின்
வாழ்வு எவ்வளவு உயர்ந்ததாயினும், மரணத்தை நோக்கிப்

பயணம் செய்தவாறிருப்பதால் வாழ்வதைப்போல் தோற்றமளிக்கும் மரணம் என்பார் “வாழுவதாய் மாளுவதாம்” என்று நவின்ருர்.

205. ஆசைமுதலான வனைத்தும்போய் நானதுவாம்
வாசனையு மாண்டு மறந்தறியா - நேசத்
துறும்போக வல்லாச லுமைக்கூத்தாடிக்
குறும்போக்கு வந்துநடப் பார்.

16

ப-ம்: ஆசைமுதலான அனைத்தும் போய் நான்அதுவாம்
வாசனையு(ம்) மாண்டு மறந்தறியா - நேசத்து
உறும்போக உல்லாச ஊமைக்கூத்தாடிக்
குறும்போக்கு வந்து நடப்பார்.

பொ-ரை: (ஐம்புலன்கள் மூலமாக உதிக்கும்) ஆசைகள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று, நான் அதுவாகிய ஆன்மாவஸ்துவொடு ஒன்று கலந்தேனென்னும் நினைப்பும் நீங்கப்பெற்று (விதேக முக்தி நிலையில் லயிக்கப்பெற்று), ஆன்ம பரிபூரணனந்த உல்லாசத்தொடும் மௌனக் கூத்தாடி, பின்னர் சேய்போல் ஞானியர் இருப்பார்.

அ.ப-ரை: குறும்போக்கு- 1) சிறு பிள்ளைகளைபோல் உலாவி ஆனந்தித்திருத்தல், 2) யாழ் வாசிக்கும் முறைகளில் ஒன்று (*A mode of playing on the lute*).

வி-ரை: அகந்தை மனஜீவபோதம் அழிந்து, ஆன்மானந்தம் தம் உள்ளத்தில் பொங்கியெழும் ஜீவன்முக்திநிலை அடையப் பெற்று, பின்னர் அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறோமென்னும் உணர்வையும் இழந்து அந்த சுகமயமாகவே ஜீவிக்கும் இறுதி நிலையாகிய விதேக முக்திநிலையில் லயித்து, சகஜானம் நிஷ்டையே தம் இயல்பாக விளங்கும் ஞானியர் மோனமேதம் மொழியாக ஆனந்தக் கூத்தாடி, சிறு குழந்தைகள்போல் களித்திருப்பரென்பார் “உல்லாச ஊமைக் கூத்தாடிக் குறும்போக்கு வந்து நடப்பார்” என்றார்.

ஒப்பு:

பேய்போல் திரிந்து பிணம்போல் கிடந்துஇட்ட
பிச்சையெல்லாம்

நாய்போல் அருந்தி நரிபோல் உழுன்றுநன் மங்கையரைத்
தாய்போல்கருதித்தமர்போல் அனைவர்க்கும் தாழ்மைசொல்லிச்
சேய்போல் இருப்பர்கண்டிர் உண்மை ஞானம் தெளிந்தவரே.

- பட்டினத்தார்

குறிப்பு: ஆசிரியர் ஞானியர்க்கு வகுக்கும் இலக்கணங்களை
எல்லாம் பட்டினத்தடிகளும் உறுதிசெய்வது காண்க.

ஆன்மானந்தம் பெருகவும் அதனால் உல்லாச மௌனக்
கூத்தாடி, யாழ் வாசித்து இன்பமே வடிவமாகத்
திகழ்வரெனினும் பொருந்தும். “குறும்போக்கு” யாழ்
வாசிக்கும் முறைகளில் ஒன்றாகும். ஆன்ம ஞானியர் மோனமே
இயல்பாக மௌனத்திருப்பதன்றி, ஆடல் பாடலாதி செய்வதை
அஞ்ஞானிகள் இகழ்ந்துரைப்பது ஏனென்ற வினாவிற்கு 207-ம்
திருப்பாட்டில் விளக்கம் கூறுகிறார்.

206. கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடுஞ் சுகம்போலக் கொள்ளாதே - நாடுநகும்
பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ னீயவரைப் பார்.

17

ப-ம்: கேடும் சுகமும் முதல்எல்லாம் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே - நாடுநகும்
பூனைக்கண் ஏரி பொருப்புஏறி போல்உச்சிப்
பானுப்போல் நீயவரைப் பார்.

பொ-ரை: அண்டாண்ட கோடி சராசரங்களுக்கெல்லாம்
முதலாகிய தன் ஆன்ம இயல்பிலிருந்து நழுவி, அதனால்
உயர்ந்த ஆன்ம போத நிலையிலிருந்து தாழ்ந்த ஜீவபோத
நிலைக்குத்தன்னைக் கீழ்மைப்படுத்திக்கொண்டு, தேகாதி கருவி
கரணங்களோடு கூடி அனுபவிக்கும் சுக, துக்கங்களை

உண்மையான சுகம் என்று கருத்தில் கொள்ளல் கூடாது. ஏனெனில் சிற்றின்பங்கள் ஆன்மப் பேரின்பம் ஆகா. உலகோர் நகைத்து அவமதிக்கும் பூனைக்கண்போலும், ஏரிக்கரை, மலை ஆகியவற்றை ஏறி நிற்பவர்போலும், உச்சிவெயில் சூரியனைப் போலும் உள்ள ஞானியரைப் பார்த்து நீ உண்மையை அறிவாயாக!

வி-ரை: பூனைக்கண்ணென்று நாட்டோர் எள்ளி நகையாடினும், பூனைக்கண்ணிற்கு பகலில் வெளிச்சத்திலும், இரவில் இருட்டிலும் பொருள்கள் தோன்றுவதைப் போலும், ஏரிக்கரைமேல் ஏறியிருப்பவனுக்கு ஏரியின் இரு பக்கங்களும் நன்கு புலப்படுவதைப் போலும், மலைமேல் ஏறியிருப்பவனுக்கு நிலத்திலும், மலையின் மீதும் உள்ள பொருள்கள் ஒருங்கே தெரிவதுபோலும், உச்சிவெயில் சூரியனுக்கு உதயமாகும் தானமும், அஸ்தமிக்கும் இடமும் தெரிவதைப் போலும், ஞானியர்க்கு பிறப்பில் துன்பமும் (அஞ்ஞானமும்), வீடுபேறுகிய ஆன்மாவில் இன்பமும் (ஞானமும்) ஒருங்கே நன்கு அனுபவமாகும். பகலிலோ, அன்றி இரவிலோ மாத்திரம் காண்பவர் அஞ்ஞானிகள்; ஏரியின் ஒரு பக்கம் மாத்திரம் காண்பவரும், நிலத்திலோ, அன்றி மலையிலோ மாத்திரம் காண்பவர் அஞ்ஞானிகள்; உதயத்தானமோ, அன்றி அஸ்தமிக்கும் தானமோ மாத்திரம் அறிந்தவர் அஞ்ஞானிகள் என்றார். ஏனெனில் இவை இரண்டும் லோகாயதனமான அறியாமையும் அறிவும் ஆவன; இந்த உலகியல் அறியாமை, அறிவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டுத் திகழ்வது ஆன்மஞானம் என்கிறார். அதுபோல் உலகியில் அறியாமையால் விளையும் துக்கத்திற்கும், உலகியல் அறிவினால் விளையும் சுகத்திற்கும் அதீதமானது ஆன்ம சுகம் என்பது தாத்பரியமாம். ஆகவே “கேடும் சுகமும் முதலெல்லாம் (ஆன்ம முதற்பொருள்) கீழ்ப்படுத்திக் கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே” என்று உபதேசித்தார்.

ஞானமும் அஞ்ஞானமும் ஆகிய இரண்டையும் அறிந்தவர் ஞானியர் என்றதாவது

முழுமையான அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஜீவான்மாவைத் தட்டி எழுப்புவது ஆன்ம ஞானமே. இது “கேவலாவத்தை” என்றும் கூறப்படும். மனிதப் பிறவியில்தான் ஜீவான்மா விழித்துக் கொள்கிறது. இதுவே ‘ஆறாம் அறிவு’ (sixth sense) எனப்படுவதாகும். பறப்பன, நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, தாவரங்கள், விலங்குகள் ஆகிய பிறவிகளில் ஜீவபோதம் தனித்துவப்பட்டு உணரப்படுவதில்லை. மனிதப் பிறவியில் ஜீவபோத எழுச்சி ஆன்ம அருளிஞாலேயே நிகழ்கின்றது. இந்த ஜீவபோத எழுச்சி தேகாதி கருவி கரணங்களோடு கூடி, ஐம்புலன்களின் மூலமாக உலகாதிசுதங்களை அனுபவிப்பது “சகலாவத்தை” எனப்படும். இந்த ஜீவபோத எழுச்சியே அறியாமையாகும். உலகியல் சாத்திரங்களாகிய பொறியியல், மருத்துவம், வானசாஸ்திரம், விஞ்ஞானம் ஆகிய நானாவித ஞானங்களும் ஜீவபோத அறியாமையை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த அஞ்ஞானங்களேயாகும். இவை உண்மை ஆன்ம அறிவு ஆகா. ஜீவான்மா தேகாபிமானத்தை விடுத்து, பரமான்மாவின் அருளால் தன் உண்மை ஆன்ம இயல்பை உணரும்போது, தேகாதி கருவி கரணங்களோடு கூடியிருப்பினும், அவற்றில் பற்று வைக்காது, பந்தங்களாகிய அவற்றினின்று விடுபட்டுத் தனித்து ஒளிரும். அப்போது ஜீவான்மா மெய்ஞ்ஞானத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இதுவே ஜீவன் முக்தி. இதுவே உண்மை அறிவு ஆகும். அப்போது ஆன்ம சுகம் இதயத்தில் பொங்கிக்கரைபுரண்டோடும். இதுவே லோகாயதனமான சுக, துக்கங்களைக் கடந்த உண்மை சுகமாகும். எனவே கேவலாவத்தை எனப்படும் முழு அஞ்ஞானத்தையும், கருவிகரணங்களோடு கூடிய சகலாவத்தை எனப்படும் நானாவித ஞானங்களையும் தாண்டிய, ஜீவன் முக்தி நிலை

எனப்படும் உண்மை மெய்ஞ்ஞானத்தையும் ஞானிகள் ஒருங்கே அறிந்தவராதலால் “பூனைக்கண், ஏரி, பொருப்பு ஏறி போல், உச்சிவெயில் பானுவைப் போல் நீ அவரை (ஞானியரைப்) பார்” என்றார்.

மேற்கண்ட உபதேசங்கள் ஸ்ரீபகவானின் அனுபவமேயாகும்:

ஒப்பு(1): அறியாமை விட்டு அறிவு இன்றும் அறிவு விட்டு அவ்அறியாமை இன்றாகும்

- உள்ளது நாற்பது, 10

ஒப்பு(2): அறிவறி யாமையும் அற்றது அறிவாமே அறியுமது உண்மை அறிவாகாது

- உள்ளது நாற்பது, 11

ஒப்பு(3): ஞானமாம் தானே மெய் நானாவாம் ஞானம் அஞ்ஞானமாம்

- உள்ளது நாற்பது, 12

(பாடபேதம் : கீழ்ப்படுத்திக்)

207. சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம் போலறிவீ ரென்றுரைத்த புத்திபோல் - மூல விருளான் மறந்தறிவா ரீதென்றா னென்பா ரருளா லறிந்தறிவா ரை.

18

ப-ம்: சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம் போல் அறிவீர் என்று உரைத்த புத்திபோல் - மூல இருளால் மறந்து அறிவார் ஈது என்தான் என்பார் அருளால் அறிந்து அறிவாரை.

பொ-ரை: சூலேநோயும் பேயகந்தையும் பிடித்ததனால், ஜீவபோத சம்சாரச் சுழலில் உழல்வார் ஞானியரைப் பார்த்து சும்மா எம்மைப்போல் நீரும் அறிவீர் என்று உரைத்த அற்ப புத்திமதியைப்போல், மூல அறியாமை இருளால் தம் ஆன்ம இயல்பை மறந்து, தேகாதிகளை யான், எனதென்று அறிவார்

ஆன்ம அருளால் தம்மை உணர்ந்த ஞானியரின் ஆடல் பாடல்களைப் பார்த்து ஈதென்ன விந்தையென இகழ்ந்துரைப்பார்.

அ.ப-ரை: சூலை நோய் - வயிற்றில் உஷ்ணத்தால் ஏற்படும் நோய், சூல் - வயிறு.

வி-ரை: தேகாதி கருவி கரணங்களோடு கூடாமல், அஞ்ஞான இருளில் முழுவதுமாக மூழ்கி கேவலாவத்தையில் உள்ளபோதும், மாறாக அவற்றொடு கூடி சகலாவத்தையில் திளைத்துள்ளபோதும் ஜீவபோத அகந்தையால் ஆட்டுவிக்கப் படுவதை பேய் பிடித்தல் போலும், மேலும் சூலைநோயால் துயறுற்று வருந்துவதுபோலும் என்று உவமித்துரைத்தார்.

எனவே மெய்ஞ்ஞானிகளின் ஆடல்பாடல்களை அஞ்ஞானிகள் இகழ்ந்துரைப்பினும், ஞானிகளுக்கு அத்தகைய பழிப்புரை பழிப்பின்பாற்பட்டதன்றென்பதை இந்தத் திருவெண்பாவின் மையக் கருத்தாக வைத்தார்.

சூலைநோயும், பேயும் பிடித்துள்ளோர் புத்திமதியை அவை நீங்கிய நற்குணத்தோர் கேளாததுபோல், கேவல, சகலாவத்தைகளில் நிற்போர் உரைகளை, அவை நீங்கி ஆன்ம அருளில் நிற்போர் கேளாரென்பது இவ்வுவமை வெளிப்படுத்தும் மற்றொரு பொருளாம்.

சூலையும் பேயும் பிடித்துள்ளோர் போன்ற அஞ்ஞானிகள் ஞானியரின் பெருமையை அறியாமல், பிறரைப் பார்த்து ஞானியரையும் சும்மா தம்மைப்போல் அஞ்ஞானிகளாக அறிவீரென்று உரைப்பரெனினும் தகும்.

ஆகவே அத்தகைய அற்ப மதி படைத்தோர் ஞானியரின் ஆடல்பாடல்களை "ஈதுஎன்தான்" என்று இகழ்ந்துரைத்தல் அவரியல்பிற்குப் பொருத்தமேயென்று இந்தத் திருவெண்பாவில் காரணம் குறித்தாராயிற்று.

208. மருண்முகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா
 விருளே யொளியா யிருப்ப - ரருளுத்த
 பேயரைப்பே யென்னோரோ பித்தநாப் பாலிருட்கண்
 பார்வைக்குப் பானு பகை. 19

ப-ம்: மருண்முகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா
 இருளே ஒளியாய் இருப்பர் - அருள் உறுத்த
 பேயரைப்பேய் என்னோரோ பித்தநாப் பால் இருட்கண்
 பார்வைக்குப் பானு பகை.

பொ-ரை: அகந்தை மருளுற்ற ஊமையர் ஞானியர் கூறும்
 நல்லுபதேசங்களை அறிய வல்லவரோ? ஆன்ம
 அனுபவமின்றித் தாம் கற்ற சாஸ்திர நூலறிவாகிய இருளையே
 அவர்கள் ஞானப் பிரகாசமாகக் கருதுவர். ஆன்ம அருள் மிக்க
 பேயாய்ப் பிடித்த ஞானியரைப் பேயர் என்று அஞ்ஞானிகள்
 இகழ்ந்து கூறாரோ? சுவைமிக்க பால் பித்தமேறிய நாவிற்குப்
 பகையானது போலும், இருளை ஒளியாகக் காணும்
 (ஆந்தையின்) இருட்கண் பார்வைக்கு பிரகாசமாயிருக்கும்
 சூரிய ஒளி பகையானது போலும் ஞானியர் இவர்களுக்கு
 பகையானார்.

அ.ப-ரை: மருள் - மயக்கம், முகர் - ஊமையர், உறுத்த - மிக்க,
 பானு - சூரியன்.

உறுத்த - உறு என்ற உரிச்சொல்லாகப் பிறந்த பெயரெச்சம்.

இவ்வாறு இந்தக் திருவெண்பாவில் ஞானியரின்
 மகத்துவத்தை அஞ்ஞானிகள் அறிய மாட்டார்களென்று
 உரைத்தார். அஞ்ஞானத்தில் உழலும் மானிடர்கள்
 அறியாரெனினும் தேவர்களும் ஞானியரின் மகிமையை
 உணர்ந்து அவர்களுக்கு பணி புரிவரென்று அடுத்து வரும்
 திருப்பாட்டில் கூறுகிறார்.

(பாடபேதம் : ரருளுருத்த)

209. அடைப்புள்ளாய் யாளடர்ந்த வாமையாய்த் திக்கே
யுடுப்பதாய் யோர்ந்துழல்வார்க்கூரார் - நடைப்பிணமே
யுமைப்பே யாரெனினு மோலமிடுந் தேவர்குழாஞ்
சேமக்கோலாளிந் திரர். 20

ப-ம்:

அடைப்புள்ளாய் ஆள்அடர்ந்த ஆமையாய்த் திக்கே
உடுப்பதாய் ஓர்ந்து உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர் - நடைப்பிணமே
ஊமைப்பேயார் எனினும் ஓலமிடும் தேவர்குழாம்
சேமக்கோல் ஆள் இந்திரர்.

பொ-ரை: (தாக்கப்படும் போது) அடைகாக்கும் பறவை
போலும், அஞ்சாமல் அவயவங்களை உள்ளடக்கும் ஆமை
போலும், திசைகளையே ஆடையாக உடுப்பவராக உள்ள
ஞானியர்க்கு ஊரார்யாவர்? (நண்பரோ பகைவரோ இரண்டும்
அற்றவர் என்றவாறு). அன்றார் நடைபிணமேயெனினும்,
ஊமைப் பேயரேயானாலும் தேவர்கள் அவர்களைச்
குழந்தேத்துவர். இந்திரர்கள் அவர்களுக்குப் ஏவற்பணி
செய்யும் தாங்கும் சேமக்கோல் ஆட்களாய்த் திகழ்வர்.

அ.ப-ரை: அடைப்புள் - முட்டையை அடைகாக்கும் பறவை,
ஓலமிடும் - போற்றி செய்யும் (துதிக்கும்), சேமம் - நல்வாழ்வு
(welfare), சேமக்கோல் - பாதுகாப்பு தரும் கோல், அடர்த்தல் -
1) அழுக்குதல் (to press down), 2) தாக்குதல் (to attack), 3)
வருத்துதல் (to oppress, trouble)

வி-ரை: ஆன்ம நிஷ்டை மாறாதிருத்தலின் ஞானியரை தன்
செயலில் கவனமாய் விலகாமல் அடைகாக்கும் பறவை
என்றார். அடைப்புள் முட்டையை மறைத்துப்
பாதுகாப்பதுபோல், அண்டங்களை யெல்லாம் தம் பூரணத்தால்
மறைத்து பாதுகாப்பரென்றாரெனினும் பொருந்தும்.

ஆள் அடர்ந்தபோது ஆமை ஐந்துறுப்பையும் தன்

ஓட்டிற்குள் இழுத்து அடக்குதல் போல், ஐம்புலன்கள் மூலமாக விஷய சுகங்கள் ஞானியரைத் தாக்கும்போது, அவர்கள் ஐம்புலன்களையும் தம்முள் இழுத்து உள்ளடக்கி, அவற்றை செயலறச் செய்வரென்பார் “ஆள் அடர்ந்த ஆமையாய்” என்றார்.

ஆன்மா தனக்கன்னியமின்மையால் ஆடையற்றது; ஆகவே ஞானியரும் திசைகளையே ஆடையாக அணிபவராக, அதாவது ஆடையற்றவராக, திகம்பரர்களாகத் திரிவர். இவ்வுண்மையை அறியாத அஞ்ஞானிகளுக்கு ஞானியரின் இச்செயல் திகைப்பூட்டும். அதனால் ஊரார் (உலகோர்) இகழ்ந்துரைப்பினும், அன்றி (ஞானியரின் ஆடையுமற்ற ஏழ்மையைக் கண்டு) பரிந்துரைப்பினும் ஞானியர்க்கு ஆவது ஒன்றுமில்லையென்பார் “(ஞானத்தை) ஓர்ந்து உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர்?” என்றார். இங்கே “ஊர்” என்பது ஊராரைக் குறித்து நின்றது. ஞானியர் திகம்பரர்களாகத் திரிவரென்பதை இந்நூலில் 181, 202 - ம் திருப்பாடல்களிலும் குறித்தார்.

கருவி கரண சேட்டைகள் இறந்து நின்றலின், ஞானியரை நடமாடும் பிணங்களென்பார் “நடைப்பிணம்” என்றார். மௌனானந்தமாய் மோனத்தழுந்தியிருத்தலினால் “ஊமைப் பேயர்” என்றார்.

ஐம்புலன்களை அடக்கிய மெய்ஞ்ஞானி தேவருலகத்தும் இல்லாமையினால், தேவர்களும் ஞானியரை உரக்கப் புகழ்ந்தேத்துவதை “ஓலமிடும் தேவர்குழாம்” என்றார்.

ஆன்மா நிஷ்டை மாறாத ஸ்தித பிரக்ஞராய் ஆன்ம ரத்னத்தைக் கவனமாய், முட்டையைப் பாதுகாக்கும் பறவை போன்றும், ஐம்புலன்களையும் உள்ளடக்கிய ஆமை போன்றும் கோவணம் ஒன்றே உடுத்தவராய் (ஏறக்குறைய திகம்பரியாய்), மோனகுரு தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகளாய், கருவிகரண சேட்டைகளற்றவராய் ஸ்ரீபகவான் நம் கண்முன் வாழ்ந்து

காட்டியது உலகப் பிரசித்தமாகும். அத்தகைய ஸ்ரீரமண மஹாகுருவை தேவர்கள் குழாமும் ஓலமிட்டுப் பணிவதை ஸ்ரீமருகனார் கீழ்க்கண்டவாறு போற்றுகிறார்:

புரவாயென்னப் புத்தேளிர் புடைபோந்து ஒதுங்கிப்

புறங் காப்பத்

தெருவாய் உண்டி தேர்ந்துமலும் சிறுநாயேனை அது நோக்கி
வெருவாது எளிதின் வேங்கடவாவிரைய ஆண்டாய் மெய்ஞ்ஞான
குருவா உனக்கே என்னெஞ்சம் குழைத்தேன் குழைத்தேன்
குழைத்தேனே.

- ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை, 452

அந்வயம்: புறம் காப்ப அது நோக்கி வெருவாது சிறு நாயேனை ஆண்டாய் என அந்வயிக்கவும்.

பொருள்: 'எம்மைக் காப்பாற்றுவீராக' என்று தேவர்கள் எல்லோரும் உமது வாயிற்புறத்தில் காத்து நிற்கின்றனர். தெருவில் இரை தேடும் சிறுநாயினைப் போல் ஐம்புல சுகங்களை நாடுகின்ற என்னை நீர் உதாசீனம் செய்யாது அதிசிக்கிரமாக வந்து ஆட்கொண்டீர்! நன்றிப் பெருக்கில் என் மனத்தை உமக்கே குழைத்தேன் என் சற்குருவே (புரவாய் - காப்பாய், புத்தேளிர் - தேவர்கள், வெருவாது - அஞ்சாமல்).

ஞானியர்க்கு சேவை செய்தல் மிக்க நலன் பயப்பதால் இந்திராதியர் பிடித்த கோலை "சேமக்கோல்" என்றார். ஞானியர்க்குப் பணி புரிபவர் தேவலோகவாசி களாகிய இந்திரர்கள் என்பார் "சேமக்கோல் ஆள் (Body Guards) இந்திரர்" என்றார். உபேந்திரர் பலர் உள்ளதால் 'இந்திரர்' என்று பன்மையாகக் கூறினார். (உபேந்திரர் - தேவேந்திரனின் இளவல்கள்).

இத்தகைய ஞானியர் எங்கே செல்வர்; எங்கே இருப்பரென்பதை மேற்கூறுகிறார்.

210. செத்தவரைப் போலத் திரும்பாமற் போகலுமா
மெத்திசையு மொன்றென்றிருக்கலுமா - முத்தர்தமக்
கண்டமணுச்சிற்றி லாடரங்கந் தேகமலாற்
கண்டுகைக் கேதுமிலை காண். 21

ப-ம்: செத்தவரைப் போலத் திரும்பாமல் போகலுமாம்
எத்திசையும் ஒன்றென்று இருக்கலுமா(ம்) - முத்தர்தமக்கு
அண்டம் அணுச் சிற்றில் ஆடுஅரங்கம் தேகமலால்
கண்டுகைக்கு ஏதும்இலை காண்.

அந்வயம்: முத்தர் தமக்கு தேகம் அணுச் சிற்றில்: அண்டம்
ஆடுஅரங்கம்.

பொ-ரை: முத்தர்கள், இறந்தவர் உடலில் உயிர் மீண்டும்
திரும்பாததுபோல், தாம் நீங்கிய ஜீவபோத அகந்தை
பந்தத்திற்கு மீண்டும் புகார். ஏகவஸ்துவாய் அன்னியமின்றித்
திகழும் அவர்கள் எல்லாத்திசைகளும் ஒன்றேயாக ஓரிடத்தில்
இருத்தலுமாகும். அவர்களுக்கு தேகம் ஜீவான்மா இருக்கும்
அணு அளவிலுள்ள சிறுவீடாகவும், அண்டம் ஆனந்த
நடனமிடும் ஆனந்த பொது ஆடல் அரங்கமாகவும்
தோன்றுமேயன்றி வேறாகாது என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: அணுச்சிற்றில் - மிகச் சிறிய வீடு, சிறுமை + இல்
(வீடு), அண்டம் - உலகனைத்தும். "முத்தர்தமக்கு" என்னும்
சொற்தொடர் இருபாலும் நடுநின்று பொருந்துவதினால்
மத்திமதீபகமாகும். தேகம் சிற்றில்; அண்டம் ஆடரங்கம் -
எதிர்நிரல் நிறையணி.

முத்தர்களுக்கு எத்திசையும் ஒன்று, தேகம் அணு
அளவிலுள்ள சிறிய வீடாகும் என்பதே கொள்ளத்தகும்.

211. உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப் பேறுங்
கெடத்தானுந் தன்னறிவுங் கெட்டோர் - நடக்கும்போ
தாகாயஞ் சாணிடல்போ லாவதல் லாற் பூரணர்க்குப்
போகாலு ருண்டோபுகல். 22

ப-ம்: உடற்போகம் போக உயிர்ப்பகைபோய்ப் பேறும்
கெடத்தானும் தன்னறிவும் கெட்டோர் - நடக்கும்போது
ஆகாயம் சாண்டிடல்போல் ஆவதல்லால் பூரணர்க்குப்
போகாஊர் உண்டோடாகல்.

பொ-ரை: உடலால் அனுபவிக்கும் விஷய போகங்கள் விலகி,
அவற்றை இன்பம்போல் காட்டி மருட்டும் ஜீவபோதப்
பகையும் அழிந்தொழிந்து, ஜீவன்முக்தி நிலை வாய்க்கவும், அந்த
ஜீவன்முக்திப்பேறும் கெட்டு, தானும், அதை
அனுபவிக்கிறோமென்னும் தன்னறிவும் கெட்டு விதேக
முக்தராய் ஞானியர் திகழ்வர். ஆகாயத்தில் நடப்போர் அதை
சாண் இட்டு அளப்பது இறுதியில் பொய்மையாக முடிந்து
போவதைப்போல், ஞானியரும் எங்கும் பரவி, எதிலும்
நிறைந்து விளங்குவதால் அவர்களுக்கு போகாத ஊர் என்பது
ஏதாகிலும் உண்டோ? நீயே கூறுவாயாக! (இல்லை என்றவாறு).

வி-ரை: துன்பத்தை இன்பம்போல் காட்டி மயக்கும் உலகாதி
ஐம்புல சுகங்களை ஊக்குவிக்கும் ஜீவபோத அகந்தை
ஜீவான்மாவிற் குப் பகையாய் முடிவதனால், அதனை
“உயிர்ப்பகை” என்றார்.

“பேறு” என்பதனால் ஆன்ம வீடுபேறுற்றலையும்,
அவ்வாறு “வீடுபேறுற்றோம்” என்னும் நினைவும் நீங்கி, அந்த
சுகமயமாயிருத்தலை “தானும் தன்னறிவும் கெட்டோர்” என்றும்
குறித்தார். “தான் கெடுதல்” என்பதாவது ஜீவபோத
அகந்தையை ஆன்மாவில் கரைத்தலாம். “ஆன்மாநுபூதி
அடைந்தோம்” என்னும் நினைவும் கெடுதல் தன்னறிவு
கெடுதலாம்.

ஆகாயத்தை முழம்போட்டு அளக்கும்போது
அளப்பதுபோல் தோன்றினாலும், அவ்வாறு அளப்பதை
நிறுத்தும்போது, அளந்தது இன்றாய் ஆகாயம் எப்போதும்
அளப்பதற்கு முன்போல் விளங்குறலால் “ஆகாயம் சாண்

இடல்போல் ஆவதல்லால்” என்றார். ஞானியர் ஆன்ம பூரணத்தில் சரிக்கும்போது, அவருக்கு முன்னிருந்த இடமென்றும், இப்போது வந்தடைந்தோமென்று ஓர் இடமும் தோன்றாதாகையால், அந்த பூரணருக்கு ஆன்ம சாம்ராஜ்ஜியத்தில் போகாத ஊர் என்பது எதுவுமே இல்லையென்பதால் “ஆகாயம் சாண் இடல்போல்” என்று உவமை கூறினார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானியர் நிற்கும்போது ஞானவைராக்கியத்தால் உலகாதிசுகங்களை நீக்கி, அருளால் ஆன்மானுபூதி எய்தி, இறுதியில் அதை அடைந்தோமென்னும் நினைப்புமற்று, சகஜான்ம சுகமயராய் ரமித்து இருத்தலையும், நடக்கும்போது ஆன்ம பரிபூரணராதலின் ஒருரில் நிற்பதும், பிறிதோருரைத் தவிர்ப்பதும் ஆகிய நியதிகள் என்றுமே அவர்களுக்கு இன்றென்றும் விவரித்துரைத்தாராயிற்று.

212. தருவனமென் றண்டு குடை சாமரையாய் வாழும்
நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென் - பரமசிவன்
ருக்கற் றதுபோல ருள்சிவனைச் சாராபோற்
ருக்கற் றார்க் கெங்குஞ் சமன்.

23

ப-ம்: தருவனமென் தண்டு குடை சாமரையாய் வாழும்
நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென் - பரமசிவன்
தாக்கு அற்றதுபோல் அருள்சிவனைச் சாராபோல்
தாக்கு அற்றார்க்கு எங்கும் சமன்.

பொ-ரை: மரங்கள் நிறைந்த சோலையாயினும், முட்கள் நிறைந்த காடாயினும், சிவிகை, கவிகை, சாமரை, முதலிய அந்தஸ்துகள் பெற்று பேருடனும் புகழுடனும் நாட்டில் வாழினும், தேவலோகம், பூலோகம், பாதாளம் என்னும் எந்த உலகில் வாழினும், எல்லாம் உடையராயினும் ஒன்றுமே இல்லாதவராய் பரமசிவன் தாக்கற்று இருப்பதுபோல்,

அருளே வடிவமான பரமசிவனை அருள் என்ற ஒன்று எதிரிட்டுச் சாராததுபோல், அகந்தையின் தாக்கற்றார்க்கு மேற்கூறியவை அனைத்தும் சிறிதும் வேறுபாடின்றிச் சமனாக விளங்கும்.

அ.ப-ரை: தரு - விருகூடம் (மரம்), வனம் - காடு, நரவனம் - மனிதர்கள் வாழும் நாடு, மேல் - தேவலோகம், கீழ் - பாதாளம், நடு - பூலோகம்

வி-ரை: கருவி கரணங்கள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்றின் தாக்கற்று நிற்றலால் "பரமசிவன் தாக்கற்றதுபோல்" என்றார்.

தேகஇந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் தம்மால் தொழிற்படினும், தாம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காதிருப்பதேயன்றி, அந்த தேக, இந்திரிய அந்தக்கரணங்களை ஆன்ம அருளால் ஒழித்து, பின்பு ஆன்மாவை அடைவோமென்பதன்றி எப்போதும் பரிபூரணராய் ஞானியர் இருத்தலை "அருள் சிவனைச் சாராப்போல்" என்றார்.

213. தம்மையரு ளாலறிந்து தாமறிந்த தெல்லாம்போயிம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்க்கு - முன்னே நடந்தறிந்த போத நசிப்பே யிருக்கு மிடம்புறங்கா டென்ப திலை. 24

ப-ம்: தம்மை அருளால் அறிந்து தாம் அறிந்தது எல்லாம்போய் - இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு - முன்னே நடந்து அறிந்த போத நசிப்பே இருக்கும் இடம்புறங்காடு என்பது இலை.

பொ-ரை: ஆன்ம அருளால் தம் உண்மை இயல்பு ஆன்மாவென்று அறியப்பெற்று ஜீவன்முக்தராகி, பின்பு ஆன்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறோமென்ற உண்மையை அறிந்ததும் நீங்கி, சுகாதீதப்பட்டு, விதேக முக்தராக

இம்மையிலேயே ஆன்மப் பெருவாழ்வை அடைந்த ஞானியர்க்கு முன்பு அகந்தை வயப்பட்டு, அதன் வழி நடந்து அறிந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடன் ஜீவபோதத்துடன் ஒருங்கே அழிந்த இடமே தங்கும் இடமாகும். அன்றி இது சுத்தமான இடம் என்பதோ அல்லது தூய்மையற்ற புறங்காடு என்பதோகிடையாது.

வி-ரை: மறுமை அடையக் கூடிய ஆன்மபதத்தை இந்தப் பூவுலக வாழ்விலேயே இங்கேயே, இப்போதே (Here and now) ஞானியர் எய்தினரென்பதால் “இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு” என்றார். முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்கிக் கடந்து சென்றமையால் “முன்னே நடந்து அறிந்த” என்றார்.

இவ்வாறு ஞானியர்க்கு ஜீவபோத அகந்தை இறந்த இடமே கருத்தன்றி மற்றொன்றும் இல்லை என்று இந்தத் திருவெண்பாவில் அறிவித்தாராயிற்று.

**214. காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி - நாமகுணம்
சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் ருக்கற்றூர்க்
கேது சமயமெனலாம்.**

25

ப-ம்: காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலைப் போர்த்து உறங்கி - நாமகுணம்
சாதி கருமமெனும் வாதனையில் தாக்கு அற்றூர்க்கு
ஏது சமயம் எனலாம்.

பொ-ரை: காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியங்களையெல்லாம் விட்டு நீங்கி, கைகளே உணவை உண்ணும் பாத்திரமாகி, அதாவது மனோதோறும் பிச்சையெற்று உண்டு, பொது சாவடி, புறந்திண்ணை, பாழ்கோவில் மண்டபம் போன்ற பொதுவிடங்களில் கைகளையும், கால்களையும் போர்வையாகக் கொண்டு போர்த்து ஆனந்தமாக உறங்கி, பெயர், குணம், சாதி, செய்யும் தொழில் ஆகிய இவற்றின் மூலம்

ஏற்படும் வேறுபாடுகள் எதனோடும் சிறிதும் தாக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானியர்க்கு யாது சாதி, சமயம் என்று கூற இயலும்? அ.ப-ரை: கலம் - பாத்திரம், வாதனை - வாசனை, சமயம் - மதம்.

215. ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கின்
சீனக்கண் ணாடியொடு தீபமுமா - மேனோர்க்கும்
விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியோ
வப்பராக் கன்றியறி யான்.

26

ப-ம்: ஞானிக்கு உலகநடை என்றுநாம் பார்க்கின்
சீனக்கண்ணாடியொடு தீபமுமாம் - ஏனோர்க்கும்
விப்பிரட்ட மே போல வேறும் விகாரியோ
அப்பராக்கு அன்றி அறியான்.

பொ-ரை: ஞானி அகந்தை மனம் இறந்து, ஆன்மமயமாக ஜீவித்தாலும், உலகோர் இயல்பு பற்றித் தானும் அவர்போல் (கிருஹஸ்தனாக, அல்லது சந்நியாசியாக, மற்றும் பலவிதமாக) ஒழுகல் லோகாசாரத்தை ஒட்டியேயாகும். உலகோர் பார்வைக்கு அத்தகைய ஞானியின் நடவடிக்கைகள் சாமான்யமானவைகளாகப் புலப்படும். இது மூக்குக் கண்ணாடி உதவியினால் கண்பார்ப்பதைப் போலாகும். மாறாக, ஞானியின் உண்மை மகத்துவத்தை அறிந்து கொள்வது இரவில் நல்ல பார்வையுள்ள கண்ணால் பொருட்களை நேரடியாக தீப ஒளியினால் பார்ப்பதை ஒக்கும். ஞானியரின் நடவடிக்கைகள் அஞ்ஞானிகளாக மிஞ்சும் ஏனையோர்க்கு சிலசமயங்களில் உலக வழக்கினின்று அடியொடு நழுவியதால் சமூகத்தில் தள்ளப்பட்டவனாக வேறுபட்டுத் தோன்றும். ஏனெனில் அஞ்ஞானி ஆன்ம மறதியினால் பயனற்ற விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்துவதையன்றி மற்றொன்று அறிய மாட்டான். (அதனால் அஞ்ஞானி ஆன்ம ஞானியரின் செய்கைகளை உணர இயலாதவனாவான் என்றவாறு). தீபம் என்றதால் இரவில் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

அ.ப-ரை: விப்பிரட்டம் - சுத்த பிரட்டம், பிரட்டம் (பிரஷ்டம் - சமஸ்கிருதச் சொல்) 1) - தள்ளுண்டது (*one that has been cast away*), 2) தள்ளத் தக்கது (*fit to be rejected*), விகாரி - அஞ்ஞானி, பராக்கு - 1) மறதி (*forgetfulness*), 2) கவனமின்மை (*inattentive*), 3) பயனற்ற விஷயங்களில் கவனத்தைத் திருப்புதல் (*to divert attention away from important matters*).

குறிப்பு: பகலில் கண்பார்வையை ஓரளவு இழந்து கண்ணாடி அணிந்து காண்பவன் இரவிலும் மூக்கு கண்ணாடி அணிந்தே காணும் பொருள்களை உணர்கிறான். கண்ணாடி இல்லையெனில் பகலிலும் இரவிலும் பார்வை இல்லை.

சீனக் கண்ணாடி - மூக்குக் கண்ணாடி (*Spectacles*).

வி-ரை: கண் ஒளி பகலில் கொண்டவன் இரவிலும் தீப ஒளியால் தெளிவாக அனைத்தையும் காண்பான். இதுபோல், ஆன்ம ஞான தீப ஒளியில் ஞானியின் செய்கைகள் தெளிவாகப் புலப்படும். மாறாக, சீனக் கண்ணாடியினால் பிரதிபலிக்கப்பட்ட ஒளியில் எதுவும் தெளிவாகத் தெரியாததுபோல், ஆன்மாவிலிருந்து பிரதிபலிக்கப்பட்ட ஒளியினால் இயங்கும் அகந்தை மனக் கண்ணாடியின் மூலமாக பார்க்கும் உலகோருக்கு ஞானியின் நடவடிக்கைகள் ஒதுக்கித் தள்ளப்படத்தக்கவைகளாகத் தோன்றும்; முழுத் தெளிவுடன் புலப்படா. ஆகவே “ஞானிக்கு உலகநடை என்று நாம் பார்க்கின் சீனக் கண்ணாடியொடு தீபமுமாம்” என்றார். ஆன்ம ஞானம் தீபத்தையும், உலகியல் அகந்தை மனம் சீனக் கண்ணாடியையும் குறித்து நின்றன.

பிரஷ்டன் என்பதற்கு நழுவியவன் என்று பொருளாகும். பிரட்டம் என்பதற்கு தள்ளத் தக்கவை அல்லது ஏற்கத் தகாதபடி தள்ளப்பட்டவை என்று பொருளாகும். “விப்பிரட்டம்” அல்லது “சுத்த பிரட்டம்” என்பது ஆன்ம நிலையிலிருந்து நழுவுதலைக் குறிக்கும். அகந்தை மனத்தால் வழி

நடத்தப்படும் சராசரி ஜீவர்கள் (ஆன்ம நிலையை அடைந்து பின்னர் அதிலிருந்து நழுவாதவராயினும்), அவர்களும் அகந்தை மனக் கண்ணாடியின் மூலம் ஞானியரைப் பார்ப்பதினால் “ஏனோர்க்கும் விப்பிரட்டம் போல வேறும்” என்றார். உண்மை நோக்கில் (*from absolute plane*), அனைத்து அஞ்ஞானிகளும் ஆன்ம பிரஷ்டர்களாதலால், அவ்வாறு கூறினாரெனினும் பொருந்தும். ஆன்ம நிலையிலிருந்து நழுவிக் கருவி கரணங்களோடு கூடி, ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களை அனுபவித்து மயங்குவதை விப்பிரட்டம் என்று முன்னம் 51 - ம் திருவெண்பாவிலும், பின்னர் 217 - ம் திருப்பாட்டிலும் குறித்தார். ஆன்ம நிலையிலிருந்து நழுவியவர்க்கு ஞானியரின் செய்கைகள் விபரீதமாகத் தோன்றுவதில் ஆச்சரியமொன்றும் இல்லையல்லவா?

தன் ஆன்ம இயல்பிலிருந்து விலகியதொடு நில்லாமல், அதை ஜீவபோத அகந்தை முனைப்பினால் விகாரப்படுத்திய அஞ்ஞானியை ‘விகாரி’ என்றார். எனவே ஞானி ‘நிர்விகாரி’ என்பது சொல்லாமலே விளங்கி நின்றது. ஆன்மாவில் கவனம் வைக்காமல், சதா அனாத்மாக்களிலேயே லக்ஷியம் கொள்வதால், அஞ்ஞானியை ‘பராக்கு அன்றி அறியான்’ என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானிகள் நடையுடைபாவனைகளை உலகோர் உள்ளபடிக்கு அறியாரென்றும், அஞ்ஞானிகள் அனாத்மாவாம் பராக்கு அன்றி ஆன்மாவை அறியாரென்றும், ஆன்மஞானிகள் உலகோர் நடையுடைபாவனைகளாகிய மாயைக்கு உட்படாரென்றும் அறிவித்தாராயிற்று.

(பாடபேதம் : சீனக் கண்ணாடியோடு)

216. மூர்க்க னநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமா மாசார வித்தரெனப் - பார்க்கி
லளவைக் களவாகி யப்பாலா ஞானி
தெளிவைத் தெளியாத தென்.

27

ப-ம்: மூர்க்கன் அநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமாம் ஆசார வித்தரெனப் - பார்க்கில்
அளவைக்கு அளவாகி அப்பாலா(ம்) ஞானி
தெளிவைத் தெளியாதது என்.

அந்வயம்: ஞானி மூர்க்கன் அநாசாரி, மூடனென, பண்டிதனும்
மேற்குலமாம் ஆசார வித்தரெனப் பார்க்கில் (ஆராய்ந்து
பார்த்தால்) அளவைக்கு அளவாகி அப்பாலாம். தெளியாதது
என் என்று முடிக்க.

பொ-ரை: அறிவில்லாத முட்டாள் (மூர்க்கன்) ஞானியை ஆசார
ஈனன், மூடன் என்றெல்லாம் இகழ்வன். ஆன்மிக பாதையில்
முன்னேறிய மெய்யன்பர்களோ ஞானியரை ஆன்ம ஞான
உலகில் சஞ்சரிக்கும் மேம்பட்ட குலத்தவர், ஆசார சீலத்தை
செல்வமெனக் கொண்டவர் என்றெல்லாம் போற்றுவர்.
ஆராய்ந்து பார்க்கில், அஞ்ஞானிகளால் அளவிடப்படுவதற்கு
உட்படுபவராயும், அதே சமயத்தில் அளவிடப்படுவதைக்
கடந்து அப்பாலுமாயும் விளங்கும் ஞானியின் ஆன்ம தெளிவை
ஒருவராலும் எளிதில் தெளிந்து அறிய இயலாத இந்த அதிசயம்
என்கொலோ!

அ.ப-ரை: மூர்க்கன் - அறிவில்லாத முட்டாள்,
வித்தன்-செல்வந்தன்.

பண்டிதன் ஆம், மேற்குலம் ஆம்; இவற்றில் 'ஆம்' அசைச்சொல்.

உதாரணம்: பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து. - 978.

'ஆம்' என்பன அசைச் சொற்கள் - பரிமேலழகர் உரை.

வி-ரை: (1)மூர்கன், ஞானி ஆன்ம ஞானத்தில் ஸ்திரமாக நிலைபெற்று, ஆன்ம நடை பற்றித் தீவிரமாக ஒழுகுவாராயினும், அவரை "மூடன்" என்றும்,

(2)தத்தம் குல, சமய ஆசாரங்களைக் கடந்து செயல்படுபவராதலின் அவரை 'அநாசாரி' என்றும்,

உலக நூல்கள், சமய நூல்களிலுள்ள அடிப்படைத் தத்துவமாகிய ஆன்மிகத்தை உலகோர் உணராத காரணத்தால், அவர்கள் தம் கீழ்மையை அறியாமையால் தம் அறியாமையை ஞானியர்மேல் ஏற்றிப் பழிப்பரென்றார்.

மாறாக, ஞானநூல்களை உள்ளபடி ஒதி உணர்ந்த பண்டிதன் ஞானியின் செய்கைகளை சரியான முறையில் புரிந்துகொண்டு அவரை மேற்குலமான ஆசார வித்தரெனப் போற்றுவாராகலின், ஞானியை "அளவைக்கு அளவாகி" என்றும், உண்மையில் ஞானியர் அளவிடப்படுவதற்கு அப்பாலாய் அனைத்து அளவையும் கடந்து பரப்பிரம்ம சொரூபராய் பிரகாசிப்பவராதலின் 'அப்பாலாய்' என்றும் இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானியின் நடையையும், தெளிவையும் இகழ்ச்சியினாலும், புகழ்ச்சியினாலும் யாவராலும் அளவிட இயலாதென்று எடுத்துரைத்தாராயிற்று.

(பாடபேதம் : வித்ததெனப்)

217. அஞ்சனக் கண்ணாளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோ
னஞ்சலகை மாற்றினதி ன்ணுவர்போல் - வெஞ்சாப
வீடுபோற் றேன்றுமருண் மேலீட்டால் விப்பிரட்டா
மோடையின்மண் டுகமொப்போர்க்கு. 28

ப-ம்: அஞ்சனக் கண்ணாளர்க்கு அருநிதியம் தோன்றுவபோல்
நஞ்சுஅலகை மாற்றின் அதில் நாணுவர்போல் -

வெம்சாப

வீடுபோல் தோன்றும் அருள் மேலீட்டால் விப்பிரட்டாம்
ஓடையில் மண்டுகம் ஒப்போர்க்கு.

பொ-ரை: மையிட்டு மாயம் செய்பவர்களின் கண்களுக்குப் பாதாளத்திலுள்ள பொக்கிஷமும் தெரிவதுபோலவும், தம்மேல் ஏறியிருந்த விஷத்தையும் பேயையும் நீங்கப் பெற்றவர், அந்தத் தெளிவு பெறுமுன் செய்த செய்கைகளை எண்ணி நாணமுறுதல் போலவும், கொடிய சாபத்தினால் வருந்தியவர் அந்தச்சாபத்திலிருந்து விடுதலையானது போலவும் ஆன்ம அருள் மேலிட்ட காலத்து ஆன்ம சாயுஜ்ய முக்திபதம் ஞானியர்க்குத் தோன்றும். அத்தகைய ஞானியரின் செய்கைகள் ஓடையில் வசிக்கும் தவளையாக அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பார்க்குப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவைகளாக அமையும்.

அ.ப-ரை: அஞ்சனம் - மை, அருநிதி - பொக்கிஷம், அலகை - பேய், வெஞ்சாபம் - கொடிய சாபம், விப்பிரட்டம் - புரட்டு வஞ்சகம் (Deceit), வீடு - முக்தி (வீடுபேறு).

வி-ரை: மண் மறைப்பால் தெரியாதிருந்த புதையல், மைபோட்டுப்பார்த்த கண்ணாளுக்குத் தெளிவாகத் தோன்றுவதைப்போல், அகந்தை மறைப்பால் தெரியாதிருந்த ஆன்மா, அருள்மேலிட்டால் அகந்தை அழியவும் தெளிவாக உணரப்படுவதால் “அஞ்சனக் கண்ணாளுக்கு அருநிதியம் தோன்றுவதைப்போல்” என்றார்.

விஷமும் பேயும் நீங்கியவிடத்து, முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நினைத்து நாணுவதைப் போல், கேவலாவத்தையின் தாமச குணத்தின்பாற்பட்ட முழு அறியாமையினாலும், பின்னர் ராஜச குணத்தின்பாற்பட்ட சகலாவத்தையின் பயனற்ற சேட்டைகளினாலும் விளைந்த தம் செய்கைகளை ஆன்மானுபவம் எய்திய காலத்து மீண்டும் நினைவு கூர்ந்து ஞானியர் நாணமுறுவராதலின் “நஞ்சு அலகை மாற்றின் அதில் நாணுவர்போல்” என்றார். ஆன்மாநுபவம் எய்திய காலத்து அகந்தையே நாணமுறுமன்றி, அந்த நாணம் ஞானியர்க்கு அல்ல; இது உபசாரமாத் திரம்

ஞானியர்மேலேற்றிச் சொல்லப்படுவதாம். இந்த அகந்தையின் நாணமுறலை 136 - ம் திருவெண்பாவின்கண் அமைந்த விளக்கவுரையில் விரிவாகக் காண்க.

மனித, தேவ நிலையிலிருந்தவன் சாபத்தினால் தாவர, விலங்காதிகளாயிருந்து, பின்னர் அந்த சாபவிமோசனத்தால் மீண்டும் தன் முந்திய நிலையை அடைந்தாற்போல், அளவிறந்த காலம்ஜீவபோத அகந்தையால் ஆட்டுவிக்கப்பட்டவர், ஆன்ம அருளால் தம் முந்தைய ஆன்ம இயல்பை உணர்ந்து சாயுஜ்ய வீடுபேறு உறுவராதலின் “வெஞ்சாப வீடு போல்” என்றார்.

“கிணற்றுத் தவளை நாட்டுவளப்பம் அறியுமோ” வென்னும் உலக வழக்கக் குறிப்பையொட்டி, அஞ்ஞானிகள் ஞானியரின் நடவடிக்கைகளை அறியாதது மட்டுமல்ல; அவற்றை புரட்டு, வஞ்சகச் செயல்களென்று இழித்தும் பழித்தும் பேசுவரென்பதை “ஒடையில் மண்டூகம் ஒப்பார்க்கு விப்பிரட்டாம்” என்றார். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பற்பல அற்புதச் செயல்களை கம்சன், ஜராஸந்தன், துரியோதனன், சிசுபாலன் முதலியோர் ‘மந்திரவாதியின் வஞ்சகக் செயல்கள் (Black magic)’ என்றனரன்றோ?

218. அவரவரைப் போலிருப்பர்தாமவரா கார்போ
லிவரவர்க் கொப்பில்லை யெனினு - முவமைசொலின்
வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை வெளிவிசிறி
யாசியர்போ லென்கினுமாவர். 29

ப-ம்: அவரவரைப் போலிருப்பர்தாமவர் ஆகார்போல்
இவரவர்க்கு ஒப்பில்லை எனினும் - உவமை சொலின்
வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை வெளிவிசிறி
ஆசியர்போல் என்கினும் ஆவர்.

பொ-ரை: ஞானியர் தாம் எத்தொழில் செய்யினும் அந்தந்த தொழில்களைப் புரிபவரைப் போலிருப்பர். ஆயினும் அவர்கள் அஞ்ஞானிகள் ஆகார். எனவே அறியாமையில் உழல்வோர் ஞானியர்க்கு ஈடாக மாட்டார்கள். ஆயினும் ஞானியர்க்கு ஒப்பாக உவமைகள் கூறத்தான் வேண்டுமென்றால், அவர்களின் இயல்பிற்கு வேசி, பணம், சூரியன், வீணை, ஆகாயம், விசிறி, ஆசியர் ஆகியவற்றின் இயல்பிற்கு ஒப்பாகக் கூறலாம்.

அ.ப-ரை: வெய்யோன் - சூரியன், யாசியர் - 1)ஆசியர் (போற்றுபவர்), ஆசி - வாழ்த்து, 2) ஹாஸ்யர் - பிறரைச் சிரிக்கச் செய்பவர்; ஆனால் தாம் சிரிக்க மாட்டார். சம்ஸ்கிருத நாடகங்களில் விதூஷகர் என்றும், சர்க்கஸில் பழன் என்றும் கூறப்படுபவர்.

வி-ரை: வேசி தன்மேல் விருப்பம் கொண்டு வந்தார்மேல் தானும் அவர்கள்மேல் ஆசைகொண்டவளைப்போல் வெளியில் நடித்தாலும், உண்மையில் உள்ளூர அவர்களின் பொருள்மீதே கருத்தாயிருப்பதுபோல், ஞானியர் தம் மனைவி, மக்கள் தம்மேல் அன்பு பூண்டவராயிருக்க, தாமும் அவர்மேல் அன்பு செலுத்தினாலும், உண்மையில் உள்ளூர ஆன்ம வஸ்துவிலேயே நாட்டம் கொண்டவராயிருப்பதனால் "வேசி" யொடு ஞானியரை ஒப்பிட்டார்.

பணம் எவரெவர் தமதென்று அபிமானித்தாலும், தான் சிறிதும் அபிமானமின்றிக் கைவிட்டுக் கை மாறிக் கொண்டேயிருப்பதுபோல், சுற்றமும், நட்பும் எம்மவர் என்று அளவுக்கதிமாக அபிமானித்தாலும், ஞானியர் தாம் ஆன்ம வஸ்துவையன்றி அவர்மேல் அபிமானமற்றிருப்பதால் "பணம்" என்று உவமித்தார்.

சூரியன் உதயமானவுடன் அனைத்து மாந்தரும் தத்தம் காரியங்களைச் செய்து, பின்பு சூரியன் மறைந்தவுடன்

அவைகளை நிறுத்திவிடுவர். அந்த விளைகளின் பயன்களாகிய பாவ, புண்ணியங்கள் சூரியனைத் தொடுவதில்லை. அதுபோல் ஞானி செயல்படினும், அச்செயல்களின் பலாபலன்கள் ஞானியைச் சார்வதில்லை. ஆகவே ஞானியரை சூரியனுக்கு ஒப்பிட்டார்.

ஒப்பு: ஸ்ரீபகவானும் இதைக் கூறியுள்ளார்:

இச்சா சங்கல்பயத்னமின்றி எழுந்த ஆதித்தன் சந்நிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்னியைக் கக்குவதும், தாமரை மலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தம் காரியங்களில் பிரவிருத்தித்து அடங்குவதும், காந்தத்தின்முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல, ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும் ஈசன் சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால் நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கு உட்பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷ்டித்தடங்குகின்றனர். அன்றி அவர் (ஈசன்) ஸங்கல்ப ஸஹிதரல்லர். ஒரு கருமமும் அவரை (ஈசனை) ஒட்டாது. அது லோக கர்மங்கள் சூரியனை ஒட்டாததும், ஏனைய சூர் பூதங்களின் குணகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை ஒட்டாததும் போலும். -நானூர் அருண்மொழித் தொகுப்பு

வீணை வாசிப்பவர் மீட்டிப் பாடும் பாட்டின் அளவுதான் வீணை ஒலிக்குமேயன்றி மற்றொன்றும் ஒலிக்காததுபோல, ஒருவர் ஒரு காரியார்த்தமாக வந்து பேசும்போது, அவர் பேசும் காரியப்பேச்சு மாத்திரம் பேசி மற்றொன்றும் சொல்லாது ஞானியர் அமைவதால் “வீணை” யொடு அவரை ஒப்பிட்டுக் கூறினார். மேலும் ஒருவர் வீணை வாசியாதிருந்தபோதும், வாசித்து விடுத்தபோதும் சும்மாயிருப்பதைப்போல், ஞானியர் ஒருவர் ஒரு காரியம்பற்றிப் பேசா முன்னரும், பேசி முடித்த பின்னரும் சிந்தனை ஒன்றும் இல்லாமல் “சும்மா” இருப்பரென்பதினால் “வீணை” யை உவமை கூறினாரென்றாலும் தகும்.

ஆகாயம் (வெளி) எல்லாவற்றிற்கும் இடம் கொடுத்திருந்தபோதும், அவற்றின் தாக்கற்றிருப்பதைப் போல், குடும்பத்திற்கெல்லாம் தான் பிரதானமாகயிருந்தும் ஞானியர்தாக்கற்று இருப்பதினால் 'வெளி' என்றார்.

விசிறி தன்னை எடுத்து விசிறிக் கொள்வார்க்குப் பயன் கொடுப்பதன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டாதிருத்தல் போல், ஞானியர்தாம் பிறர்க்குப் பயன்படுவரேயன்றி, பிறரால் தமக்குப் பயன் வேண்டாதிருத்தலினால் 'விசிறி' என்றார்.

ஆசியர் என்பதற்கு நல்வாழ்த்து (ஆசி) கூறுவோர் என்பது பொருள் ஆகின், குற்றமுடையாரையும் குணவான்களையும் ஒருங்கே நல்வாழ்த்து கூறி குணமாகப் போற்றுதல் போன்றும், மாறாக ஹாசியர் (ஆசியர் - பிறரை சிரிக்க செய்து தாம் சிரியாமல் இருப்பர்) என்பது பொருளாயின், பாமரர் - பண்டிதர் - வறிஞர் - செல்வந்தர், தீயோர் - நல்லோர் ஆகிய அனைவரையும் சமமாக கொண்டு சிரிக்க வைப்பதை போன்றும், ஞானியர் எல்லோரிடத்தும் ஆன்ம வஸ்துவையே பார்க்கும் சமதிருஷ்டியுடன் இருப்பர் ஆதலால் ஞானியரை "ஆசியர்" என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் குடும்ப சுகிதராய்த் திகழும் ஞானிகளின் பற்றற்ற இயல்பைக் கூறினார். அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் அரசராய்த் திகழும் ஞானிகளின் சுபாவத்தை எடுத்துரைக்கிறார்.

219. தண்டுகுடை யாளராய்ச் சாதுரங்கப் பேரரசாய்த்

தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலு - முண்டுகுத்தர்
போகத்தா ரோசுடர்போற் பொய்ப் போக மெய்பெருக்காய்ச்
சாகப்போ வார்கடன்றீர்த்தல். 30

ப-ம்: தண்டு குடையாளராய்ச் சாதுரங்கப் பேரரசாய்த்

தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் - உண்டுகுத்தர்

போகத்தாரோசுடர்போல் பொய்ப்போக

மெய்ப்பெருக்காய்ச்

சாகப்போவார் கடன் தீர்த்தல்.

அந்வயம்: சுத்தர் சுகித்தாலும் போகத்தாரோ; கடன் தீர்த்தல் உண்டு.

பொ-ரை: நால்வகை சேனை, சிவிகை, கவிகை, செங்கோல் முதலிய யாவுமுடைய பேரரசராய், அடிமைக் கூட்டங்கள் வானளாவ போற்றிப் புகழ், ஞானியர் மகாபோகங்களை அனுபவித்தாலும், அவர்கள் ஆன்மபரிசுத்தரானதினால் ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களில் ஆழ்வரோ? எண்ணெயை வாங்கிக் கொண்டு அது உள்ளவரும் தான் மிகவும் பிரகாசிக்கும் தீபம்போல், உலகாதி பொய்ப்போகங்கள் தாக்கும்போது ஜீவபோத அகந்தையினால் அனுபவிக்காமல், அவற்றை ஆன்ம வஸ்துவிற்கு அர்ப்பணித்து, தானற்று இருப்பதினால் மெய்ப்போகமாம் ஆன்மவஸ்துவாகவே மேலும் பெருகி ஒளிர்வர். தம்மை மாய்த்துக் கொள்ள முடிவு செய்துவிட்டவர், தாம் முன்பு கொடுத்த கடனை ஒருவர் திருப்பித் தரும்போது, அதை நிராகரிக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு, அவரது அந்தக்கடனை தீர்ப்பதுபோல், ஞானியர் உலகாதி பொய்ப்போகங்களை, இன்பதுன்பங்களைப் பிராரப்த கடனாக பற்றற்று ஏற்று அனுபவித்துத் தீர்ப்பர்.

அ.ப-ரை: தண்டு - செங்கோல், குடை - கவிகை, சாதுரங்கம் - நால்வகைச் சேனை, தொண்டர்குழாம் - மந்திரிகள், தளபதிகள், பணியாளர்கள், குடிமக்கள் ஆகியோர், உண்டு - ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களை அனுபவித்து, போகத்தரோ - போகங்களை அனுபவிக்கும் வெறும் கர்மிகளோ?

வி-ரை: ஐம்புல சுக போகங்கள் வரும்போது ஜீவபோதத்தால் தமக்கென அனுபவியாது, அந்த ஜீவபோதமற்று, அந்த போகங்களை அனுபவிப்பதுபோல் ஆன்மவஸ்துவிற்கு

அர்ப்பணிப்பது பரபக்தியாகும். இத்தகைய பக்தியினால் ஆன்மாஜீவபோத போகங்களை முழுவதுமாக விழுங்கி நின்று பிரகாசிக்குமாதலின், “பொய்போக மெய்ப்பெருக்காய்” என்றார்.

“சுத்தர் சுகித்தாலும் போகத்தாரோ; கடன் தீர்த்தல் உண்டு” என்றதாவது

“சுகித்தாலும்” என்பதில் உள்ள “உம்மை” எதிர்மறை உம்மை. கடன்களாவன சஞ்சிதமும் பிராரப்தமுமாம். இவை இரண்டும் அனுபவித்தே தீர்க்கப்பட வேண்டிய கடன்கள் ஆகும். ஆகவே சுத்தர் சுகித்தாலும், சுகிக்காமல் துன்புற்றாலும் அந்தச் செயல் கடன் தீர்த்தலாம். பிராரப்த, சஞ்சித நல்வினையால் சுகித்தலும், தீவினையால் துன்புறுதலும் முறையே தீர்க்கப்பட வேண்டிய கடன்களாகும்.

இவ்வாறு சஞ்சித, பிராரப்தத்தால் வந்துற்ற இன்ப, துன்பங்களை அனுபவித்து இவ்விரண்டு கடன்களையும் தீர்ப்பர்; பின்பே முக்தி பதம் எய்துவரென்பது கருத்து.

தமது வாழ்நாளின் இறுதி நாட்களில் ஸ்ரீமுகுகனார் சரீர உபாதைகளால் மிகவும் வருந்தியபோது “ஆனாலும் ஸ்ரீபகவான் உம்மை இந்த அளவிற்குத் துன்பப்படவிடுதல் தகாது” என்று சில அன்பர்கள் முறையிட்டபோது ஸ்ரீமுகுகனார் “ஸ்ரீபகவான் எனக்கு நன்மையே செய்கிறார்; என் கடனைத் தீர்க்கிறார் (ஏனினால் மீண்டும் பிறவாமைக்கு அதுவே உதவும் என்றவாறு)” என்று கூறினாராம். இந்தவிவரம் இவ்வுரையாசிரியர், முதுபழம் ரமண பக்தர்களில் ஒருவராகிய தம் ஆசான் திரு. H. வைத்தியநாதன் அவர்களோடு நிகழ்ந்த உரையாடல்களின்போது தெரிய வந்தது.

இந்தப் பெரும் உண்மையையே நூலாசிரியர் இந்தத் திருவெண்பாவில் “கடன் தீர்த்தல்” என்று வைத்தாராயிற்று.

மரணத்தை நோக்கிப் போவார் போகத்தை விரும்பாவிட்டாலும், அவருடைய சுற்றத்தார் அவரை வேண்டி

நின்று உபசரித்தல் போல, ஞானியர் போகத்தை விரும்பாவிடினும், சஞ்சித, பிராரப்தங்கள் அவர்மீது போகங்களை வலிய வந்து திணிப்பதால் இங்ஙனம் “சாகப்போவார் கடன் தீர்த்தல்” என்னும் உவமை கூறினார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் சஞ்சித, பிராரப்தத்தால் வந்துற்ற போகங்களை ஞானியர் அனுபவிப்பதுபோல் உலகோர்கண்களுக்குத் தோன்றினாலும், ஞானியர்க்கு அவற்றில் அகத்தே பற்றின்மையால், அவர் ஜீவபோத விஷயாதி சுக போகிகள் அல்லர் என்பதையும் விளக்கினாராயிற்று.

220. பெருநோவுக் கேயென்னப் பெற்றது உடற்போகம்
நரகேழு முட்டுமிது நாஞ்செத் - துருவத்துந்
தாமல்லாற் போகிப்பதல்லவது வன்பர்பதங்
காவலாட் கைத்தளைபோற் காண்.

31

ப-ம்: பெருநோவுக்கே என்னப் பெற்றது உடற்போகம்
நரகுஏழும் ஊட்டும்இது நாம்செத்து - உருவத்தும்
தாமல்லால் போகிப்பது அல்ல அது அன்பர்பதம்
காவலான் கைத்தளைபோல் காண்.

பொ-ரை: தேகம் என்பது போகத்திற்கு இருப்பிடமாயினும், இறுதியில் பெருந்துன்பத்திற்காகவே பிறந்தது; மேலும் உடலின்பம் ஏழு நரகத்திற்கும் வழிவகுப்பதாகும். ஆன்ம நிலையிலும் இன்பத்தை அனுபவிப்பது தானாகிய ஆன்மாவேயல்லாது தேகமல்ல. ஜீவபோத அகந்தை இறந்து ஆன்ம வஸ்துவாக நம்மை உணரும்போது நம்முள் ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஆன்மானந்தம் உடற்போகத்தால் ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களால் விளைவது அல்ல. அந்த ஜீவன்முக்தி பதம் மெய்யன்பர்கள் சென்றடையும் ஆன்ம பதமாகும். உடற்போகம் அல்லது பிராரப்தம் தேகமிருக்குமளவும் ஒருவனுக்குற்ற காவலாளியைப்போலும், கைவிலங்கு போலுமென்று அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: நாம் செத்து - அகந்தை இறந்து, தனை - விலங்கு, உடற்போகம் - உடலால் அனுபவிக்கப்படும் இன்ப துன்பங்கள் (பிராரப்தம்), உரு - சொருபம் (ஆன்மா) உருவத்தும் - ஆன்மநிலையிலும்.

வி-ரை: தேகம் ஐம்புலன்கள் மூலமாக அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாக (கேஷத்ரமாக) இருந்தாலும், நரை, திரை, மூப்பு, பிணி, மரணம் ஆகியவற்றிற்கு இடமாகவுமிருப்பதால் "பெருநோவுக்கேயென்னப் பெற்றது உடற்போகம்" என்றார்.

உடலின்பத்தை ஐம்புலன்களின் மூலமாக மிதமிஞ்சி அனுபவிப்பது ஒரு நரகமல்ல; ஏழு நரகங்களுக்கும் வழிவகுக்குமென்பதை "ஏழ்நரகம் ஊட்டுமிது" என்றார். அளவின்றி லோகாயதனமான சுகங்களை உடலால் அனுபவிப்பதினால் இறுதியில் வெறுமையே (Boredom) மிஞ்சும். மனத்தளவில் வெறுமை மனச்சோர்வாக (Depression) மாறும். மனச்சோர்வு தற்கொலைக்கே (Suicide) வழிகாட்டும். ஆகவே "ஏழ்நரகிற்கு ஊட்டும் இது" என்றார். உண்மையில் தேகாதி சுகங்களைத் தவிர்த்து, நிரந்தர சுகத்திற்கு உதவும் ஞான வைராக்கியமே அடையப்பட வேண்டியதென்பதைக் கூறாமல் கூறுகிறார்.

ஜீவன் முக்திநிலையில் செய்வினை (சஞ்சிதம்), சேர்வினை (ஆகாமியம்) ஆகியவற்றொடு ஊழ்வினையும் (பிராரப்தம்) கழன்று போவதால், ஆன்மானந்தத்தை அனுபவிப்பது ஆன்மாவேயன்றி பிராரப்தம் அல்லவென்று கூறவேண்டியே "உருவத்தும் தாமல்லால் போகிப்பது அல்ல" என்றார். இங்கே "தாமல்லால்" என்றது "ஆன்மாவாகிய தாம் அல்லால்" என்பதாகும். (ஒப்பு: ஞானமாம் தானே மெய் - உள்ளது நாற்பது, 13). உடலே போகத்தை அனுபவிப்பதாலும், அந்த உடற்போகம் பிராரப்தத்தால் அமைவதாலும் உடற்போகம் பிராரப்தத்தைத் குறித்து நின்றது. "உரு" என்பது

சொருபமாதலின், ஆன்மாவைக் குறிக்கும். (ஒப்பு: உருப்படு (ஆன்ம உருப்படு) வித்தை காட்டு அருணாசலா - அக்ஷரமணமாலே, 33). “உருவத்தும்” என்றது “ஆன்ம சொருபநிலையிலும்” எனப் பொருள்படுவதாகும். ஜீவபோத நீக்கமே ஆன்மா உருப்படுவதாகையினால் “நாம் செத்து உருவத்தும்” என்றார்.

மற்று, ஞானிக்கு பிராரப்தத்தின் காரணமாக அமைந்த தேகம், அந்த பிராரப்தமற்ற ஆன்மநிலையிலும் தொடர்வதால், அது ஒருவனுக்குற்ற காவலாளியைப்போலும் கைவிலங்குபோலும் தேகம் இருக்குமளவும் ஞானியைப் பற்றி நிற்குமென்பார் “காவலாள் கைத்தளை காண்” என்றார். மின்சாரத்தால் சுழலும் விசிறி மின்சாரத்தை நிறுத்திய பின்னரும் சிறிதுநேரம் சுழல்வதைப்போல், சஞ்சித, ஆகாமிய வினைப்பயன்கள் நீங்கினும் எஞ்சி நிற்கும் பிராரப்த வினைப்பயனால் இயக்குவிக்கப்பட்ட தேகம் சிறிதுகாலம் ஜீவிக்குமாதலால், ஜீவன் முக்தனுடைய தேகத்தை ஒருவனைத் தொடர்ந்து வரும் காவலாளிக்கும், கைவிலங்கிற்கும் உவமை கூறினார். காவலாளியும், கைவிலங்கும் நினைத்த மாத்திரத்தில் நீக்கப்பட முடியாதன; அதனால் அவற்றை பிராரப்த வினைக்கு ஒப்பிட்டார்.

இறுதியாக, ஞானி சுகித்திருப்பது மெய்யன்பர்களின் முடிந்த முடிவான இடமாக விளங்கும் ஆன்மாவின் திருவடிகளையென்பார் “அன்பர்பதம்” என்றார்.

ஒப்பு: செல்வர் சிவபுரத்தில் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து
- சிவபுராணம், திருவாசகம்

இதை விளங்கக் கூறவேண்டி “அது அன்பர் பதம்” என்றார். இங்கே “அன்பர் பதம்” ஆன்மாவைக் குறித்து நின்றது.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானிகள் தேக போகங்களில் பற்றிலராகையினால் அவர்தம் பிராரப்தம் அத்தேகத்தோடு கழியுமென்றும், அஞ்ஞானிகள் பற்றுளராகையினால், அவர்களின் பிராரப்தம் மீண்டும் அவர்களை சம்சாரமென்னும் பிறவிச் சுழலில் தள்ளுமென்றும் அறிவித்தாராயிற்று.

221. சுகிக்கில்லை துக்கஞ் சுடுகாடு சொர்க்க
மகத்துக்குஞ் சொர்க்கநர காய்ந்தார் - சுகிப்பதுவு
மத்துவி தாநந்தர்க் காகார மற்றது
பத்திசெய்வார்க் கேற்கும் பயன்.

32

ப-ம்: சுகிக்குஇல்லை துக்கம் சுடுகாடு சொர்க்கம்
அகத்துக்கும் சொர்க்கம்நரகு ஆய்ந்தார் - சுகிப்பதுவும்
அத்துவித ஆனந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது
பக்திசெய்வார்க்கு ஏற்கும் பயன்.

பொ-ரை: அத்துவித ஆனந்தத்தில் சுகித்திருக்கும் ஞானியர்களுக்கு துக்கம் என்பதேயில்லை. சுடுகாடும் அவர்களுக்கு சொர்க்கமாகும். தமக்குப் புறத்தே சொர்க்கம் - நரகம் என்பதை அறிந்தாற்போல், அத்துவித ஆனந்தம் சொர்க்கமென்றும், தேகத்தைப் பற்றியெழும் ஜீவபோதமே நரகமென்றும் தமக்குள்ளே தம் அகத்தில் ஞானியர் ஆராய்ந்து தெளிந்தவராவர். அவர்கள் சுகித்திருப்பது அத்துவித ஆன்ம ஆனந்தமேயன்றி தேகாதி விஷய வாசனை சுகங்கள் அல்ல. ஏனெனில் ஞானியர்க்கு தேகாபிமானம் அற்றுப் போயிற்று. எனவே அவர்களுக்கு நல்வினை - தீவினைப் பயன்களும் இல்லை. மாறாக, இறைவனுக்கு உருவம் இருப்பதாக பக்தி செய்வோர்களுக்கு நல்வினை - தீவினைப் பயன்கள் உண்டு.

அ.ப-ரை: சுகி - ஞானி, ஆகாரம் - 1) உடம்பு 2) உருவம் (form, figure, shape, structure), பயன் - நல்வினை, தீவினைப் பயன்கள்.

வி-ரை: ஆன்ம சொரூபம் துக்கக் கலப்பற்ற பரம சுகமே

வடிவாயுள்ளது. அங்கே துக்கமின்மையால் சுகத்தை அனுபவிக்கிறோமென்ற எண்ணமும் நீங்கி, அந்த சுகமயமாக இருப்பவர்களே விதேக முக்தியடைந்த ஞானியர். ஆகவே நாடும் சுடுகாடும் அவர்களுக்கு சுகத்தை அனுபவிக்கும் சொர்க்கமே!

உடலைப் பற்றிய இன்பங்களைத் தருவது சொர்க்கமென்றும், துன்பங்களைத் தருவது நரகமென்றும் தமக்குப் புறத்தே (பாஹ்யத்தில்) ஆராய்ந்து தெளிந்தாற்போல், தமக்குள்ளே (ஆந்திரத்தில்) இதயத்தில் அகமுகப்பட்டு அகத்தே விதேக முக்தி நிலையை உணர்ந்ததினால், அதுவே நிலைத்த ஆன்ம இன்பமென்றும், மாருக, வெளியே புறமுகப்பட்டு அகந்தையாக எழும் “நான்” என்னும் ஜீவபோத எழுச்சியே துன்பமென்றும் ஞானியர் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். எனவே “அகத்துக்கும் (தமக்கு உள்ளும்) சொர்க்கம் நரகு ஆய்ந்தார்” என்றார். “அகத்துக்கும்”, அதாவது, “தமக்குள்ளேயும்” என்றதனால் “புறத்தேயும்” என்பது தருவிக்கப்பட்டது.

முற்பாட்டில் அனைத்து துன்பங்களுக்கும் பிறப்பிடம் உடற்போகமேயென்றும், அது ஜீவபோத எழுச்சியால் விளைவது என்றும், ஜீவபோத எழுச்சிக்குக் காரணம் தேகாபிமானமேயென்றும் விளக்கியதை இந்தத் திருப்பாட்டிலும் “அகத்தும்” என்பதினாலே குறித்தார். தேகாபிமானத்தினாலே ஐம்புல விஷயாதிகள் ஜீவனை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. தேகத்தைத் துறப்பது தேகாபிமானத்தை நீக்குவது அல்ல. தேகத்தைத் துறந்தால், ஜீவபோதம் மற்றொரு உடலைப் பற்றும். தேகாபிமானத்தைத் துறந்தால்தான், தேகம் ஐம்புல தேகாதி சுகங்களை விட்டு, ஆன்ம சுகத்தை அனுபவிக்கும். எனவே தேகாபிமானமே ஐம்புல தேகாதி சுகங்கள் என்னும் நரகத்தை உருவாக்குகிறது. ஆகவே நிரந்தர ஆன்ம சுகத்தில் திளைத்திருக்கும் ஞானியர் தேகாபிமானமற்றுத் திகழ்வவராதலினால், ஆகாரம் (தேகம்) அற்றவரென்பார்

“அத்துவித ஆனந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது” என்றார். இங்கே தேகம் தேகாபிமானத்தைக் குறித்து நின்றது. எனவே உடலைத் துறப்பது (suicide) வீணையென்றும், உடல் அபிமானத்தைத் துறப்பதே அறிவுடமையென்றும் கூறாமல் கூறினார். இதை ஸ்ரீபகவானும் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: நரக வருவா(ம்) நடலை உடல

கிரகம் அகமெனவே கெட்ட - நரகனும்

மாபாவியை நாடி மாய்த்துத் தானாய் ஒளிர்தல்

தீபாவளியாந் தெளி.

- குரு வாசகக்கோவை, பகவான், 5

பொருள்: துன்பமே உருவான பயனற்ற உடலை “நான்” என்று அபிமானித்துக் கெட்டுப்போன மகாபாவியாகிய நரகாசுரனும் ஜீவபோத அகந்தையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, அதை மாய்த்துத் தான் - தானாகிய ஆன்ம வஸ்துவாக ஒளிர்தலே தீபாவளித் தத்துவமென்று அறிவாயாக!

இவ்வாறு தன்னை அழித்தெழுந்த தன்மயானந்தருக்கன்றி, பரமன் வேறு, தாம் வேறு என்று ஆன்ம வஸ்துவின் தனித்துவப்பட்டு பக்தி செய்யும் சராசரி மாந்தருக்கு, அவ்வித நற்கர்மத்தால் நல்வினையும் (புண்ணியமும்), மற்றைய ஜீவபோத எழுச்சியால் வினையும் உடற்போகத்தால் தீவினையும் (பாவமும்) உண்டாகு மென்பார் “பக்தி செய்வார்க்குப் பயன்” என்றார்.

இங்ஙனம் இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானிகள் ஆன்மானந்த அனுபவிகளாகையினால் அவரை வினைப்பயன்கள் சாராவென்றும், ஏனைய அஞ்ஞானிகளுக்கு அவை சாருமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க.

222. அரிபிரம ரிந்திரர்க ளாதிகளார் தானச்
சரிவிரத்த னின்பத்தைச் சாற்றிற் - பரமசிவன்
ருனே சரிமீட்டுச் சாற்றுகிறருன் ருன்சரிவே
ருனரை வேதமறி யா.

ப-ம்: அரிபிரமர் இந்திரர்க ளாதிகளார் தானச்
சரிவிரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் - பரமசிவன்
தானே சரிமீட்டுச் சாற்றுகில்தான் தான்சரிவேறு
ஆனாரை வேதம்அறி யா.

அந்வயம்: “அச்சரிவிரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் அரிபிரமர்
இந்திரர்களாதிகளார்தான்சரி” என்று கூட்டுக.

பொ-ரை: (அகத்தும் புறத்தும் உண்மைத் துறவு பூண்டு)
சரிகின்ற விரத்தனின் (விரக்தன்) இன்பத்திற்கு ஈடாகச்
சொல்லுமிடத்து, திருமால், பிரமர், இந்திரன் ஆகியோரின்
இன்பத்தையெல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டினும் சரி; பரமசிவனின்
இன்பமும் சரி; இவையனைத்தும் ஈடாகாது. மீண்டும்
சொல்லப்புகின், ஞானிதனக்குள்தானே அனுபவிக்கும் ஆன்ம
இன்பம் ஒன்றே ஒப்பாகும். இங்ஙனம் ஹரி, பிரமன்,
இந்திரன், சிவன் ஆகியோர் அனுபவிக்கும் அனைத்து
இன்பத்திற்கும் மேலாய ஆன்ம இன்பத்தை
அனுபவிப்பதனால், மேற்கூறப்பட்ட அவர்கள்
அனைவரினின்றும் வேறுபட்டு விளங்கும் ஆன்ம ஞானியரை
வேதங்களும் அளவிட்டு அறிய மாட்டா.

அ.ப-ரை: விரத்தி - துறவு, விரத்தன் - துறவி (சமஸ்கிருதச் சொல்
- விரக்தி), சாற்றுகில் - சொல்லுமிடத்து, சரி விரத்தன் -
சரிக்கின்ற விரக்தன் (ஒழுகுகின்ற விரக்தன்), சரித்தல் -
ஒழுகுதல்.

வி-ரை: ஞானி தன்னுள் ஆழ்ந்து தன்னில் தானே
ரமித்திருப்பவன் என்பார் 'தான்தான்சரி' என்றார்.

ஒப்பு: உவகையோர் ஒருவன் தன்னுள் உவப்பவன்
- ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தி தோத்திரம், ஸ்ரீரமணநூல்திரட்டு
அரி, பிரமன், இந்திரர்தம் தான (ஸ்தான) இன்பமும்
ஆன்ம இன்பத்திற்கு ஒப்பாகாதென்று இந்தத்

திருவெண்பாவில் குறித்தாற்போன்றே 188-ம் திருவெண்பாவிலும் “அரி பிரமர்க்கு அப்பாலாம் வாழ்வும் அணுவாகி யாதும் அறல் இப்போபெருமை இவர்க்கு” என்று கூறினார்.

இங்ஙனம் இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானி அனுபவிக்கும் ஆன்ம இன்பம் அளவிடமுடியாதபடி அனைத்தினும் பெரிதென்றார்.

223. சாலோக மாத் தருஞ்சைவ சித்தாந்தி
பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன் - மேலே
யுருகித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கே துண்டோ பிற. 34

ப-ம்: சாலோக மாத் தரும்சைவ சித்தாந்தி
பால்ஏகம் பார்க்கப் பணியும் அவன் - மேலே
உருகித் திருவுளத்துக்கு உற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கு ஏது உண்டோ பிற.

பொ-ரை: சாலோகம், சாம்பம், சாருபம், சாயுஜ்யம் முதலான முக்தி பதங்களை நல்கும் சைவ சித்தாந்தியாம் என் சற்குரு திருஞான சம்பந்தப் பெருமானருளால் ஏகான்ம வஸ்துவை தரிசனம் பொருட்டு அவரை சரணாகதி செய்யும் அதிபக்குவ சீடன்மீது பேரன்பு வைத்து உள்ளுருகி அவரது திருவுளத்திற்கேற்ற பணிவிடைகளை செய்வோரது பெருமைக்கு மேலாய பெருமை மற்றொன்று உண்டோ? ஏகம் பார்க்க - ஒன்றுபட்டுப் பார்க்க (வேறுபடாமல் என்பது கருத்து).

வி-ரை: ஞானிக்குப் பணிவிடை செய்வோருக்கும் அவரருளால் ஞானம் உண்டாகுமாதலின், பணிவிடை செய்வோரின் பெருமை மிகவும் பெரிதென்றார். இவர்தம் இந்தத் திருவாக்கை திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளின் அருளால் ஆசிரியர் அடைந்த ஆன்ம ஞானானந்தமே மெய்ப்பிக்கின்றது. வேதாந்த

இலக்கியத்தில் ஒப்பற்றதோர் சிறப்பிடம் பெற்ற இந்நூல் ஒன்றே ஆசிரியரின் பெருமையை காலகாலத்திற்குப் பறைசாற்றுகின்றது. இது அவர்தம் சற்குருவின் அருளே அல்லவா! ஆகவே ஞானிக்குப் பணிவிடை செய்யும் உத்தம பக்குவரின் பெருமை அளவிடற்கரியதென்றார்.

மற்றபடி, ஆசிரியரின் சற்குருவையன்றி, பொதுவாக அனைத்து ஆன்ம ஞானியருக்குப் பணிவிடை செய்வாரைக் குறித்தாரெனினும் மிகப் பொருந்துவதே! இங்கே 'சைவ சித்தாந்தி' என்றதனால் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே குறிக்க நேர்ந்தது.

224. கால முடன்றேசந் திக்குக் கருமமுடல்
கோலஞ் சமயங் குறிப்பறிதல் - சீலம்
தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோ
டிலையாஞ் சிவனே யிவன். 35

ப-ம்: கால முடன்தேசம் திக்குக் கருமம் உடல்
கோலம் சமயம் குறிப்பறிதல் - சீலம்
தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோடு
இலையாம் சிவனே இவன்.

பொ-ரை: இன்ன காலத்திற்கு இன்ன விரதம் செய்வதென்னும் காலமும், காசி முதலான புண்யக்ஷேத்ராடனங்களை செய்வதென்னும் தேசமும், இன்ன திக்கு நன்மை பயப்பது, இன்ன திக்கு தீமை பயப்பதென்னும் திக்கும், பாபகர்மம், புண்ய கர்மம் என்னும் கருமமும், உடலில் அந்தந்த மதங்களுக்குரிய வேடங்களைப் புனைவதால் ஏற்படும் கோலங்களும், நன்றென்றும், தீதென்றும் அறியப்படும் சகுனங்களைக் குறிப்பறிதலும், இன்ன ஜாதிக்கு இன்ன ஆசாரமென்னும் சீலமும், தலை போன விடத்து அதனோடு போன உயிர்போல, தற்போதம் இறந்த விடத்து நீங்கும். ஆகவே மிஞ்சி நிற்கும் ஜீவன் சிவனே (ஆன்மாவே) ஆவன்.

('தன்னோடு' என்றது இங்கே ஜீவபோதத்தைக் குறித்து நின்றது. தான் - அசைச்சொல்.)

225. சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்
தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதாகமங்க
ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்.

36

ப-ம்: சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்
தேவாரம் காலம் தியானம் அறம் - பாவம்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேத ஆகமங்கள்
அதிசயிக்கு மேல் உரைப்பார் ஆர்.

பொ-ரை: தற்போத மரணம் ஒன்றையே பெருந்தவமாகக் கொண்டு, அதனை சாதித்து, ஆன்மாவொடு இரண்டற்று ஒன்று கலந்த சத்திய ஞானியர்க்கு தேவாரம் முதலான தோத்திரங்களை ஓதுதலும், காலகாலங்கள் அறிந்து ஆலயங்களுக்குச் சென்று தொழுதலும், பற்பல தெய்வங்களை மனத்தில் இருத்தித் தியானித்தலும், புண்ணிய கருமங்கள், பாவ கருமங்கள் ஆகியவற்றைச் செய்தலும் ஆகிய இவைகள் செய்யத் தக்கவை (விதி), விலக்கத் தக்கவை (விருத்தம்) என்று இருவிதங்களாக உள்ளனவென்று சொல்வதற்கு வேதங்களும் ஆகமங்களும் கூட அதிசயித்துச் செயலற்று நிற்குமெனின், அவற்றிற்கும் மேலாக மாற்றி உரைப்பார் எவர் உளர்?

அ.ப-ரை: நோன்பு - 1) விரதம், 2) தவம், சந்து - பிளவு, சந்தற்ற - 1) பிளவற்ற, 2) இரண்டற்ற, சத்தியர் - மெய்ஞ்ஞானியர், அறம் - புண்ணியம், விதி - செய்யத்தக்கன, விருத்தம் - தள்ளத்தக்கன

வி-ரை: தற்போதம் சிறிது எழினும், அதனை உடனே அழிப்பதே நோன்பாகக் கொண்ட ஞானியர்க்கு மற்றைய நோன்புகளின் அவசியமின்மையைக் குறித்தார். அவ்வாறு தற்போதம் அழியப் பெற்றவர் என்றும் ஆன்மாவொடு இரண்டற்று மெய்ஞ்ஞான பரிசுத்த ஆன்மவஸ்துவாகவே விளங்குவராதலின் "சாவே

பெருநோன்பாய்ச்சந்தற்ற சத்தியர்க்கு” என்றார்.

விதியாவது வேதாகமங்கள் கூறும் பூஜை, ஜெபம், தியானம், யாகம் போன்ற செய்யத்தக்கனவாம். விருத்தமாவது தள்ளத்தக்கனவாக விளங்கும் பொய்யுரைத்தல், மதுபானம் செய்தல் போன்ற பாபகர்மாக்களாம். ஞானி ஏது செய்யினும், அது சுயநலம் சற்றும் இன்றி பரநலத்திற்கே திகழ்வதால், ஞானிக்கு காலம், தியானம், அறம், பாவங்கள் இல்லையென்றார். வேதாகமங்கள் கூறும் விதிமுறைகள் ஆன்ம ஞானத்தை அடைவதற்கேயன்றி, ஞானத்தை அடைந்தவர்க்கில்லை. எனவே வேதாகமங்கள் ஞானியைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு ஒன்றும் கூறாதொழியுமென்றார். இதை ஸ்ரீபகவானின் மீதேற்றி ஸ்ரீரமணபுராணத்தில் ஸ்ரீமுருகனார் போற்றுகின்றார்.

ஒப்பு: வீறிட்டெழுந்தநால் வேதாகமங்களும்

வீறு ஆறிட்டு அமைதி அடையின் அடிநாயேன் உன்

சீரும் சிறப்பும் செயலும் குணநலமும்

பேரும்பெருமிதமும்பேசல்பெருநகையே

- ஸ்ரீரமணபுராணம், 299 - 302

பொருள்: ஆன்ம வஸ்துவின் பெருமைகளை மிகுந்த வேகத்தோடு ஆர்ப்பரித்தெழும் வேதங்களும் ஆகமங்களும் கூட உள்ளபடிக்குக் கூற முடியாது அடங்கி அமைதியுறுகின்றனவென்றால் வெகு சாமானியனான நான் உன்னுடைய சீரும், சிறப்பும் செயலும், குணநலனும், உன்னாம மகிமையையும், கீர்த்தியையும் பேச முயற்சிப்பது பெரும் நகைப்பிற்குரியதல்லவா?

226. மோனிகளைப் பார்த்திமையா மோகமும் வெண்டிங்கள்
மேனி யழகெழுதா மேற்பத்தி - யான
பதுமா தனன்கண்ணும் பானுவும்போற் றுளு
யெதிராகுஞ் சொப்பனத்தி லும்.

ப-ம்: மோனிகளைப் பார்த்துஇமையா மோகமும்

வெண்திங்கள்

மேனி அழகுஎழுதா மேற்பத்தி - யான

பதுமா தனன்கண்ணும் பானுவும்போல் தானாய்

எதிர்ஆகும் சொப்பனத்தி லும்.

அந்வயம்: பதுமாதனன் மோனிகளை இமையா பார்த்து மோகமும் வெண்திங்கள் மேனி அழகெழுதா மேற்பத்தியான கண்ணும் எனச் சேர்க்க.

பொ-ரை: ஞானியர்களை கண்கள் இமையாது பார்த்து, அவர்கள் ஆன்ம தோற்றப் பொலிவில் மோகமும், மேலும் அவரது ஓவியத்தை எழுத இயலாது தடைப்பட்ட பத்தியான பிரமனின் கண்களும், கண்களைக் கூச வைக்கும் சூரியப் பிரகாசமும் போல் மோனிகளைக் கண்கள் இமையாது பார்த்து, அதனால் பொங்கிப் பெருகும் அவர் மேல் வைத்த அன்பும், திருநீற்றுப்பூச்சால் வெண்மை நிறம் ஒளிரும் பூரணசந்திரனைப் போல் பிரகாசிக்கும் அவர்தம் திருமேனியின் ஒளியும் தன்னிச்சையாகவே என் அகக்கண்ணிற்கும் புறக்கண்ணிற்கும் எதிரே எப்போதும் கனவிலும் நனவிலும் விளங்குவதாம்.

அ.ப-ரை: பதுமாதனன் - பிரமன், எழுதா - எழுத இயலாத, பத்தி - தடைப்படல்,

மேற்பத்தியான - ஓவியம் வரைவதற்காக திரைச்சீலையில் மேல் கோடிடல் (*drawing the outline sketch*), மோனிகள் - ஞானியர், பாநு - சூரியனது ஒளியைக் குறித்தது (இடவாகு பெயர்).

வி-ரை: பிரமனின் இமையா நாட்டத்தையும், ஒளி நிறைந்த சூரியனையும் உவமானம் கூறியதால் ஞானியர்மேல் கொள்ளும் அன்பையும், அவர்தம் திருமேனியையும் சீடர் ஒருபோதும் மறவாரென்பதாயிற்று. “சொப்பனத்திலும்” என்றதனால்

“ஜாக்ரத்திலும்” என்பது வெளிப்படை. இதனால் ஞானியரின் அன்பும் ஆசிகளும் பெற்றவர் சர்வநிச்சயமாக ஆன்ம ஞானமெய்துவரென்று கூறாமல் கூறுகிறார்.

“அழகு எழுதா மேற்பத்தியான பதுமாதனன் கண்ணும்” என்றதாவது

வி-ரை: ஊர்வசியைப் படைத்த பிரமன், அவனை ஓவியமாக வரைவதற்காக திரைச் சீலையில் மேல் கோடிட்டுக் கொண்டு, ஒளிரும் அவள் மேனியழகைப் பார்த்து மயங்கி, மேலே ஓவியத்தை தொடரமுடியாமல் கைவிட்டதாக ஒரு சம்ஸ்கிருத கவிஞர் கூறியுள்ளாரென்பர். அவ்வாறு கண்கள் இமையாது பிரமன், நோக்கியதை “பதுமாதனன் கண்ணும்” என்றும், சூரிய ஒளியில் கண்கள் காண இயலாமல் கூசுவதை “பானுவும்” என்றும் உவமானங்களைக் குறிப்பிட்டு, மோனிகளின் திருமேனி வெண்திங்கள்போல் ஒளிர்வதால், அவர்களின் திருமேனி அழகைக் காண இயலாமல், இமையாது பார்க்க சீடர் முயற்சித்து, அதனால் அவர்தம் திருமேனி தம் மனதில் ஆழமாக படியவும், அந்த திருமேனியே ஜாக்ரத்திலும், சொப்பனத்திலும் நீங்காது, முயற்சியின்றித் தானாகவே எப்போதும் விளங்குவதை “தானாய் எதிராகும் சொப்பனத்திலும்” என்றார்.

திருப்போரூர்சிதம்பரம் சுவாமிகள் “மோனிகள்” என்பதற்கு “ஞான சாதகர்” என்று பொருள்கொண்டு, சுகாதீத முக்தியை அடைந்த ஞானியர் ஞான சாதகரைக் கண்டால், பாசங்கள் எல்லாம் கடந்து இவ்வளவு வந்தாரென்று அவர்மேல் பரமப்ரீதி அடைந்து ஞானியர் “மோனிகளை இமையாது பார்த்து (அவர்மீது) மோகமும் (அன்பும்)” கொள்வரென்கிறார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஞானிகளின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுவாராயிற்று.

227. உருகு பரமசுக வல்லாச நோக்குந்
திருமுகமும் புன்முறுவற் நேசந் - திருநீறும்
தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தி லோர்சாத்து
மற்றே வெறுமனழ காம். 38

ப-ம்: உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கும்
திருமுகமும் புன்முறுவல் தேசம் - திருநீறும்
தற்பாவ(ம்) மாண்ட சரீரத்தி லோர்சாத்தும்
அற்றே வெறுமன் அழகாம்.

பொ-ரை: உள்ளத்தை உருக்கும் பரமசுக உல்லாசத்
திருநோக்கும், ஆன்ம ஆனந்தத்தால் தாமரை போல் மலர்ந்த
திருமுகமும், அந்த இன்பம் மேன்மேலும் பொங்கி
எழுவதனால் தோன்றும் மந்தகாசப் பிரகாசமும், திருமேனியில்
பூசப்பட்ட திருநீற்று அழகும் ஜீவபோதம் இறந்த ஞானியர்
சரீரத்தில் ஒரு சிறப்புமற்றே வாளா விளங்கும் அழகுகளாம்.

அ.ப-ரை: சாத்தும் - பூணப்படும் வெறுமன் - சிறப்பற்ற,
சாதாரணமான (கிராமியச்சொல்), அற்றே-அவ்வளவே.

வி-ரை: மேற்கூறப்பட்ட ஞானியரின் அழகுகள் அனைத்தும்
அவர்தம் கருத்தாய்த் தோற்றது, இயல்பாய் அமைவதால்
“வெறுமன் அழகு” என்றார்.

ஆன்ம ஞானமுற்று ஆன்மானந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கும்
ஞானியர்க்கு சடசித்துக்களாயுள்ள பொருள்களும் கூட
சுகசொருபமாய்த் தோன்றுமாதலின், ஞானியர் நோக்கை
“உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கு” என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் நிரதிசயானந்த
ஆன்ம அழகு ஒன்றே பெரும் அழகன்றி, மற்றைய அழகுகள்
எத்துணை உயர்ந்ததாகத் தோன்றினும் அடிப்படை, ஆதார அழகு
ஆகாதென்று எடுத்துரைத்தாராயிற்று.

228. வாடன் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த வுடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடயா நந்தசுக நீங்காத நோக்குந்
திருமுகமு மென்னைவிடா தே.

39

ப-ம்: வாடல் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்கியத்
தோடு மெலிந்த உடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடய ஆனந்தசுக(ம்) நீங்காத நோக்கும்
திருமுகமும் என்னைவிடா தே.

பொ-ரை: உலர்ந்த பூவின் மணம்போல் பிராரப்த வாசனையால்
உடலோடு கூடியிருப்பினும் சிறிதும் முயற்சியின்றி
இயல்பாகவே அமைந்த வைராக்கியத்தால் தேகாதி
ஐம்புலன்களோடு கூடாமல் ஞானியர் விளங்குவர். அத்தகைய
ஞானியரின் நிர்விஷய ஆன்மானந்த சுகமும் அவர்தம் ஆனந்த
திருநோக்கமும் என்னை விட்டு எப்போதும்
நீங்காதமைவனவாம்.

அ.ப-ரை: வாடல் மணம் - உலர்ந்த பூவின் மணம் (faded
flower), நிருவிடயானந்தம் - நிர்விஷய ஆனந்தம்.

வி-ரை: உலர்ந்த பூவெனினும் அதன் இயற்கை மணம்
நீங்காதமைவது போன்று, ஆன்ம ஞானமுறினும் சிறிது
நீங்காதமைந்த பிராரப்தவினையால் தேகத்தொடு ஞானியர்
கூடியிருப்பரென்றார். வருந்தி, மிகவும் முயன்று செய்யும்
ஜீவபோதமுடையாரது வைராக்கியம் போலல்லாது,
இயல்பாகவே ஞானத்தால் பூரண வைராக்கியத்தை ஞானியர்
பெற்றவராதலின் "வருந்தாவயிராக்கியம்" என்றார். மேலும்
ஆன்மானந்தம் முன்னிலை ஏதுமின்றி எதிரீடற்ற இடத்தில்
தோன்றுவதால், "நிருவிடயானந்தம்" என்றார். தம்
சற்குருவாகிய திருஞான சம்பந்தபெருமானே பூரண
ஞானியராகத்தமக்கு அனுபவமாகத் தோற்றலின், அவருடைய
நினைப்புதம்மை விட்டு என்றும் நீங்காதென்றாரெனினும் தகும்.

229. தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபே
ரத்துவிதி யேகாந்தி யாநந்தி - சுத்தன்
றுரியனவ தூதன் றுறவிசிவ யோகி
நிருவாணி யென்விரத்த னென்.

40

ப-ம்: தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபேர்
அத்துவிதி ஏகாந்தி ஆனந்தி - சுத்தன்
துரியன் அவதூதன் துறவிசிவ யோகி
நிருவாணி என்விரத்தன் என்.

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வைகள்
அனைத்தும் அகன்ற நிர்வாண பூரணனே (1) ஆன்மாவொடு
அத்துவிதமாக இருத்தலின் “அத்துவிதி” என்றும், (2)
இரண்டற்று விளங்குவதினால் “ஏகாந்தி” என்றும், (3)
ஆன்மானந்தத்தைப் பூரணமாய் தானாய் அனுபவித்தலால்
ஆனந்தி என்றும், (4) மும்மலங்கள் நீங்கப் பெற்றமையால்
சுத்தன் என்றும், (5) சொப்பன, ஜாக்ர, சுழுப்தி நிலைகளைக்
கடந்து மேலாய துரியான்ம நிலையில் நிலைத்தமையால் துரியன்
என்றும், (6) பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன்
ஆகிய வர்ணங்களையும், பிரம்மசாரியம், கிருஹஸ்தம்,
வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் ஆகிய ஆசிரமங்களையும் முற்றும்
துறந்த நிர்வாணஞகையால் அவதூதன் என்றும், (7) தேகாதி
ஐம்புல உலக விஷய சிற்றின்பங்களைத் துறந்தவனாகலின்துறவி
என்றும், சிவமாகிய ஆன்மாவொடு எப்போதும் ஒன்று கலந்து
விளங்குவதால் சிவயோகி என்றும், (8) அத்துவாசைவ
மார்க்கங்கள் ஆறையும் கடந்து நின்றதனால் நிருவாணி என்றும்,
(9) ஆன்மாவொடு கூடியிருக்கிறோமென்னும்
நினைப்புமற்றவனாதலின் விரத்தி என்றும் ஞானியை நீ
அறிவாயாக!

(பாடபேதம் : திகம்பரியே)

230. அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவத்
தொடும்பக் குவந்தெரியா தோகோ - மடந்தேடிப்
பிச்சையாய் மூலையிற்பெண் பேச்சாய் வரினடைக்கைக்
கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர்நீட் டும். 41

ப-ம்: அடங்கத்துறந்தார்க்கும் ஆசையறப் பாவத்(து)
தொடும் பக்குவம் தெரியாது ஓகோ - மடம்தேடிப்
பிச்சையாய் மூலையில்பெண் பேச்சாய்வரின்
அந்நடைக்கைக்கு
இச்சையாய்க் கைக்குஎதிர்நீட் டும்.

அந்வயம்: அடங்கத் துறந்தார்க்கும், ஆசையறப்
பாவத்தொடும் துறந்தார்க்கும். 'துறந்தார்க்கும்' என்ற சொல்லை
இரண்டு இடத்தும் கூட்டுக.

பொ-ரை: அகத்தும் புறத்தும் ஆசைகளை முழுவதுமாகத்
துறந்தவர்க்கும், ஆசையற்றதுபோல் பாவித்து நடப்பவர்க்கும்
இடையேயுள்ள வித்தியாசம் அவர்தம் பக்குவ,
அபக்குவங்களினாலே, ஓகோ, தெரியாதோ? ஆசைகள்
முழுவதும் அறாதவர் எவ்வளவு தான் அற்றவர்போல்
நடந்துகொண்டாலும், உணவிற்காகப் பிச்சைதேடி
மடம்தோறும் அலைவதினாலும், ஒரு பெண் இரகசியமாக தன்
ஆசையை மெல்லெனப் பேசிக் கைநீட்டி வரும்போது
இச்சையொடு கையை எதிர் நீட்டுவதினாலும் அறிந்து
கொள்ளலாம்.

அ.ப-ரை: அடங்க - முழுவதுமாக, பாவத்தொடும் - துறந்த
பாவனையொடு வேடமிடுபவர்க்கும். ஆசை அற
பாவத்தொடும்: அற - அற்ற(எச்சத்திரிபு). வரின் நடைக்கைக்கு
= பாவத்தொடு நடைக்கைக்கு ஆகிய இரண்டுமே தகாத
ஒழுக்கத்தைக் குறித்து நின்றன. பக்குவம் - தகுதி.

வி-ரை: 'ஆசையறப் பாவித்து அடங்கத்துறந்தார்க்கும்' என்று

கூட்டினாலும் இறுதிப் பொருளில் பேதமில்லை. “ஆசைகளை துறந்துவிட்டதாகப் பாவித்து அவ்வாறு ஒழுகுபவர்களுக்கும்” என்று கூறியதனால், “அவ்வாறின்றி இயல்பாகத் துறந்தவர்களுக்கும்” என்பது தருவிக்கப்பட்டது.

திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் “மூலையில் பெண்பேச்சாய்” என்பதற்கு பின்வருமாறு பொருள்கூறுகிறார். புதிய மருமகள் நடுவீட்டில் நிற்காமல், ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டு, தன் விருப்பத்தைக் கணவனிடம் மெல்லப் பேசி வெளிப்படுத்துவதைப் போல, ஆசைகளை முழுவதுமாகத் துறந்துவிட்டவரைப் போல் நடிக்கும் போலி குருமார்கள் தம் ஆசைகளை தமக்குற்ற அணுக்கத் தொண்டரிடம் பிறர் அறியாமல் மெல்லப்பேசி நிறைவேற்றிக் கொள்வர்.

சுவாமிகள் மேலும் “வரின் அந்நடைக்கைக்கு இச்சையாய்க் கைக்கு எதிர் நீட்டும்” என்பதற்கு கீழ்கண்ட பொருளைத் தந்துள்ளார். நடை என்பதற்கு செல்வம் என்று பொருள். அடியார்கள் விதம் விதமான பரிசுகளை (அன்னம், வஸ்திரம் விலை உயர்ந்த ஆபரணங்கள், நிலம், வீடு ஆகிய செல்வங்களை) தானமாக அளிக்கும் போது, முற்றும் துறந்தவரைப் போல் நடிக்கும் போலி குருமார்கள் அந்தப் பரிசுகளை கொடுப்பவரின் கைக்குத் தம் கையை எதிர் நீட்டி மனம் உவந்து வாங்கிக் கொள்வர். ஆகவே உணவிற்கு மடம் தேடி அலைவதினாலும், தம் அணுக்கத் தொண்டர்களிடம் ரகசியமாகப் பேசி தன் ஆசைகளை நிறைவேற்றி கொள்வதினாலும், தம்மை (ஞான குரு என்று) நம்பி வந்த அடியார்களின் செல்வங்களை சுயநலத்தோடு ஸ்வீகரித்து கொள்வதினாலும், போலி குருமார்களுக்கும் உண்மை ஞான குருமார்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை தெரிந்து கொள்ளலாம் என்கிறார் திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள்.

(பாடபேதம் : பாவித்தொடும்)

231. கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல்

பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம் - விருதினவன்
வெற்றி குதிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின்
பற்றுமதிற் சிக்கெனநிற் பாய். 42

ப-ம்: கரைஅடுக்க வந்தால் திரைஅலைக்கும் கப்பல்

பொருள் அடுத்தால் தோன்றும் பொய்ப்போதம் -

விருதினவன்

வெற்றி குதிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின்
பற்றுமதில் சிக்கெனநிற் பாய்.

பொ-ரை: நடுக்கடலில் சென்ற கப்பல் மீண்டும் கரையை
நெருங்கும்போது, அதை அலைகள் அலைக்கழிக்கும். அதுபோல்
விஷய வாசனைகளைத் துறந்து சென்ற துறவி மீண்டும் அந்த
விஷய வாசனைகளை அடுத்தால் அவை ஜீவபோதத்தை
மெய்ப்போதமாகக் காட்டும். ஆகவே, ஒரு போட்டியில்
ஐயம் கொண்டவன் (விருதினான்) வெற்றிக் குதி குதித்தல்
போன்று ஆன்ம சாயுஜ்யத்தைப் பெற முயற்சி செய்ய
வேண்டும். இல்லையெனில் முன்னம் துறந்த விஷயாதிகள்
மீண்டும் வந்து பற்றிக் கொள்ளும். எனவே அவை உன்னைப்
பற்றாதபடிக்கு துறவின் கண் உறுதிபட நிற்பாயாக!

அ.ப-ரை: விருது - வெற்றியின் பரிசு, விருதினவன் - விருது
பெற்றவன்.

வி-ரை: அலையற்ற நடுக்கடலில் நிற்கும் கப்பலை அலை
அலைக்கழிக்க மாட்டாததுபோல், விஷயாதி உலக சுகங்களை
அறவே துறந்து நின்றாரை ஜீவபோதம் துன்புறுத்தாதென்பது
இவ்வுவமையினால் குறிப்பால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

விருதை நாடி நிற்பவனுக்குப் ஒரு வினையில்
போட்டியிட்டவர்களை வெல்வதே விருது ஆகும். அதுபோல்
துறவிக்கு பூரணத் துறவே விருது; அன்றி, அது
கைகூடாவிட்டாலும், அது கைகூடுவதற்கு சகாயம் செய்யும்

சுத்த வாசனையொடு இறத்தலே விருது! ஆகவே “விருதினவன் போல்” என்றார்.

வெற்றிக்கு ஐம்பது படிக்களைத் தாவத் தொடங்கினவனுக்கு கடைசிப்படியை அடைந்த பின்பே வெற்றி கிட்டும். மாறாக, ஒரு படி குறைந்தாலும் முழுவதும் தோல்வியே. அதுபோல் துறவி விஷயாதி சுகங்களை முழுவதும் துறந்தாலே வெற்றி; அன்றி ஒரே ஒரு விஷய சுகத்தை அகற்றத்தவறினும் முழுவதும் தோல்வியே. மேலும் அடைய வேண்டிய துறவின் இலக்காகிய ஆன்ம பதத்தையும் இழந்து சம்சார சாகரத்தில் மீண்டும் மீண்டும் உழலும் அவலமும் சேரும். எனவே “வெற்றிக் குதிக்குதித்தோன் போல் சிக்கென நிற்பாயாக” என்றார்.

இங்ஙனம் 229, 230, 231 - ஆகிய திருவெண்பாக்களில் துறவின் இலக்காகிய ஆன்ம பதத்தை நினைந்து விஷயாதி சுகங்களைத் துறந்தவர் மீண்டும் அவற்றைப் பற்றலாகாதென்று அறிவுறுத்தினாராயிற்று.

எட்டாம் அதிகாரம் முற்றிற்று

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

ஒன்பதாம் அதிகாரம்

வாதனைமாண்டார் தன்மை

ஆன்ம ஞானம் பெற்றுக் குடும்ப வாதனை மாண்டு இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டோரது தன்மை கூறினமையால் இந்த அதிகாரத்திற்கு “வாதனை மாண்டார் தன்மை” என்று பெயராயிற்று. துறவிகளாயிருந்து ஞானம் பெற்றோர் மட்டுமன்றி, இல்லறவாசிகளாயிருந்து ஞானம் பெற்றோரும் உளராகலின், அவ்வதிகாரத்திற்குப்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

232. ஞான மில்லாத வைராக்கி நன்றல்ல

கானவர்க்கு நோயினர்க்குங் கள்ளர்க்கு - மானதுவெ
னெந்நிலைக்கே நின்றாலெனென்வ்விடயத் தேய்ந்தாலென்
றன்னிழப்பே யின்பாந் தலம். 1

ப-ம்: ஞானம் இல்லாத வைராக்கி நன்றுஅல்ல

கானவர்க்கு நோயினர்க்கும் கள்ளர்க்கும் - ஆனது என்
எந்நிலைக்கே நின்றாலென் எவ்விடயத்து ஏய்ந்தாலென்
தன்னிழப்பே இன்பாம் தலம்.

பொ-ரை: அகத்தே பரிபூரண ஞானம் இல்லார்க்குப் புறத்தே பூணும் வைராக்கியம் நன்மை பயக்காது. அது வேடர்களுக்கும், தீராவியாதிஸ்தர்களுக்கும், கள்வர்களுக்கும் உரித்தாகிய வைராக்கியம் போன்றதாகும். அகத்தே பரிபூரண ஞானமுடையார் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் என்ன?

எப்படிப்பட்ட விஷய வாசனையோடு கூடியிருந்தாலும் என்ன? அவர்கள் எய்திய தன்னிழப்பே (ஜீவபோத இழப்பே) அவர்கள் எப்போதும் நிலைத்திருக்கும் ஆன்ம பேரின்பத் தலமாகும்.

அ.ப-ரை: என்: அசை. வைராக்கி - வைராக்கியம் (கடைக்குறை), கானவர் - வேடுவர், தலம் - இடம்

வி-ரை: தழைகளை ஆடையாய் உடுத்திக் கொள்ளுதல், காய்கனிகளை உணவாகப் புசித்தல், பனி, மழை, வெயில், காற்றுக்களைப் பொறுத்தல், இரவு பகல் காட்டில் சஞ்சரித்தல் ஆகியவை காட்டில் வசிக்கும் வேடுவர்களுக்குண்டான வைராக்கியமாகும். தீராத நோயாளிகளுக்கு விஷய போகங்களைத் துறந்திருத்தல் வைராக்கியமாகும். பகைவர்க்கு அச்சமின்றி, தம் உடலைப்பற்றிய கவலைகளைத் துறந்து இருளில் தைரியமாக நடமாடுதல் கள்வர்களின் வைராக்கியமாகும். ஆனால் தற்போத தன்னிழப்பை எய்தாத இப்படிப்பட்டவர்களின் வைராக்கியத்தால் ஜீவபோத இழப்பும் ஆன்ம ஞானமும் எய்தப் பெறுமோ? மாறாக, அகத்தே பரிபூரண ஞானமெய்தினவர்களுக்கு, அவர்கள் இல்லறமோ - துறவறமோ, ஆகிய எந்த நிலையிலிருந்தாலும் குறையில்லை. அவர்கள் எவ்வித விஷயாதி ஐம்புல உலக போகங்களில் மூழ்கியிருந்தாலும் குறையில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் உலகபோகங்களை அனுபவிப்பதைப்போல் தோன்றினாலும், ஜீவபோத நாசமாம் தன்னிழப்பைச் செய்தவராகையினால், உண்மையில் கருவிகரணங்களோடு கூடினும், அந்தந்த விஷய போகங்களை மனத்தளவில் கூடாது நிற்கும் அகர்த்தரேயாவர். ஆகவே அவர்கள் அனுபவிப்பது நித்ய, பரிபூரண ஆன்ம பேரின்பமேயாகும். மேலும் ஆன்ம பேரின்பமே அவர்கள் என்றும் நிலைத்திருக்கும் பூமியுமாகும்; அன்றி விஷயாதி சிற்றின்ப சுகங்கள் அல்ல என்று கூறவருவார் "தன்னிழப்பே இன்பாம் தலம்" என்றார். மேலும் ஞானியர்

விஷய போகங்களை அனுபவித்தாலும், அவற்றில் ஆன்ம சுகத்தையே காணுவரென்பது தாத்தாரியமாம். மற்றும் “ஆன்ம பேரின்பமே தலம்” என்றதனால், பேரின்ப நிலையும், அதை அனுபவிக்க வகைசெய்யும் விஷயமும், அதன் இடமும், அது அளிக்கும் இன்பமும் ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றே என்று சுருங்கக் கூறி விளக்கினாராயிற்று.

**233. எல்லாச் சமயங்க ளுந்துதிக்கு மில்லறத்தி
னில்லாம னீத்தாரென் னீத்தாலென் - புல்லறிவைத்
தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றா
ராகிற் பிறப்பறுக்க லாம்.**

2

ப-ம்: எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கும் இல்லறத்தில்
நில்லாமல் நீத்தார்என் நீத்தால்என் - புல்லறிவைத்
தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றார்
ஆகில் பிறப்புஅறுக்க லாம்.

பொ-ரை: அனைத்து மதங்களும் போற்றும் இல்லறத்தையே துறந்தவர்மற்றைய உடலொறுத்தல், ஊண்வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஊரொடுக்கம் துறத்தல் முதலியனவற்றைத்தனிப்பட துறக்க வேண்டுமோ? (தேவையில்லை என்றவாறு). ஜீவபோதத்திற்குக் காரணமாகிய புல்லறிவை நன்றாக விசாரித்தறிந்து, அதனைநீக்கி, சிவத்தோடும் இரண்டறக்கலந்து, அவ்வாறு கலந்திருக்கிறோமென்னும் வாசனைப்பற்றும் அற்றாரெனின், அத்தகையோரே மறுபடியும் கருவடையாமல் பிறப்பு - இறப்பு சம்சார சுழற்சியிலிருந்து விடுபடலாம். (மற்றவர்க்கு இது கைகூடாது என்றவாறு).

வி-ரை: இல்லறம் மிக உயர்வாகப் போற்றப்படுவது.

ஒப்பு (1): அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று.

ஒப்பு (2): இல்லற மல்லது நல்லறமன்று.

- ஒளவையார்

புல்லறிவைத் தீர விசாரித்து அதைக் கெடுத்தவர் இல்லறமோ, அன்றி, துறவறமோ எதில் நின்றாலும் பிறப்பறுப்பவரென்பார் “இல்லறத்தில் நில்லாமல் நீத்தார் என் நீத்தால் என்” என்றார்.

புல்லறிவு எனப்படுவதாவது சிற்றறிவு, ஜீவபோத அகந்தை அறிவு, சுட்டறிவு, சுட்டுணர்வு, விஷய ஞானம், திரிபுடி ஞானம், பேத உணர்வு, அறியாமை, பேத அறிவு, விபரீத ஞானம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை என்றெல்லாம் பற்பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுவதாகும். உண்மையற்றதும், பிறப்பு - இறப்பு என்னும் சம்சார சாகரத்தில் ஜீவனை எந்நேரமும் உழல்விப்பதும், அறிவை மயக்கி, கருவி கரணங்களோடு கூட்டி, மனோ வியாபாரமாகிய ஜக, ஜீவ, ஈசுவரர்களைத் தோற்றுவித்து ஸர்வானர்த்தத்தை உண்டாக்குவதும் இந்தப் புல்லறிவே. இதன் உண்மையற்ற தன்மையை உணர்ந்து, அதனை வேரறுத்தவர் இல்லறமோ, துறவறமோ எதனை ஆசிரயித்தாலும் ஆன்ம ஞானமுறுவர்; இவ்வாறு புல்லறிவைத் தீர விசாரித்து அதனை நீக்காதவர் மற்றைய யாது துறப்பினும் பிறப்பறுக்க இயலாதவரென்னும் மற்றொரு பொருளும் காண்க.

ஜீவன்முக்திநிலை மட்டுமல்ல, விதேக முக்திநிலை அடைந்தவரே நிரந்தரமாக பிறப்பறுக்க வல்லாரென்று கூற வருவார் “சிவத்தொடும் பற்றற்றாராகில் பிறப்பறுக்கலாம்” என்றார். இதையே அடுத்துவரும் திருவெண்பாவிலும் கூறுகிறார்.

234. மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த

தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்துங் - கனுபவிக்கை

போகா ததுபோகிற் பூரணமாம் பூரணந்தா

னாகா திருப்பதெவர்க் காம்.

ப-ம்:

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த
தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்து அங்கு - அனுபவிக்கை
போகாது அதுபோகில் பூரணமாம் பூரணம்தான்
ஆகாது இருப்பது எவர்க் காம்.

பொ-ரை: இல்லறத்தைத் துறப்பதினால் மாத்திரம் ஜீவபோத அகந்தை மனம் அழியாது. மனத்தை மாய்த்து, தன்னிழப்பு செய்து, சிவத்தொடு இரண்டற ஒன்று கலப்பின், ஆங்கு சிவான்ம இன்பத்தை அனுபவித்தல் ஜீவனை விட்டுப் போகாது. ஆனால் அவ்வாறு ஆன்ம சுகத்தை அனுபவிக்கிறோமென்ற எண்ணமும் நீங்கி, அந்த சுகமயமாகவே இருப்பின், அதுவே பூரணமாம். இந்த இறுதி நிலையுறின், எவருக்குத்தான் ஆன்ம பரிபூரண விதேக முக்திநிலை கிட்டாமல் போகும்?

வி-ரை: இல்லறத்தில் முன்னம் அனுபவித்த விஷயாதி வாசனைகள் மீண்டும் எழுமாதலால், இவ்வாழ்க்கையை ஒருவன் துறப்பதினால் மாத்திரம் ஆன்ம பரிபூரண விதேக முக்தி கிட்டாதென்று கூற வருவார் “மனையிழக்கிலோ மனது மாறாது ” என்றார்.

ஆயினும் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களால் அகந்தை மனத்தை மாய்த்து, ஆன்ம சாயுஜ்யம் பெற்று, ஆன்மாவொடு இரண்டறக் கலக்கும் போது, ஆன்ம சுகத்தை அனுபவிக்காமல் இருக்க முடியாதென்பார் “மாய்த்த தனை இழக்கிலோ சிவனைச் சார்ந்து அங்கு அனுபவிக்கை போகாது ” என்றார்.

அகந்தை அழிந்து ஆன்ம இன்பம் ஆவிர்ப்பவிப்பதை நன்கு, துல்யமாக உணர்பவனே ஜீவன்முக்தன். ஆயினும் இதுவே இறுதி நிலை ஆகாது. அந்த ஆன்ம சுகத்தை அனுபவிக்கிறோமென்னும் உணர்வையும் இழந்து, அந்த ஆன்ம சுகத்தில் மயங்கி, கிறங்கி, மதுவுண்ட வண்டு போல, தன்மை உணர்வையும் இழந்து, அந்த ஆன்ம

சுகமயமாயிருப்பவனே இறுதி விதேக முக்தி நிலையை எய்துகிறான். இதுவே ஆன்ம பரிபூரண நிலையாகும். ஆன்ம பயணத்தில் முடிந்த முடிவான இடமாகச் (பரந்தாமமாக) சொல்லப்படுவதும் இதுவே. இந்த உண்மையைத் தம் சுவானுபூதியில் கூறவருவார். “அது போகில் பூரணமாம் ” என்றார்.

இவ்வாறு விதேக முக்தி நிலையை அடைந்தவருக்கு ஆன்மானுபூதி பூரணமாகாமல் இருப்பது எங்ஙனமென்று கூற வேண்டியே “பூரணம்தான் ஆகாதிருப்பது எவர்க்காம்” என்று இந்தத்திருவெண்பாவை நிறைவு செய்தாராயிற்று.

235. மாயாபோ கத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணிபோற்

ரோயா தவரே துறந்தோர்கள் - தோய்வாரேற்

சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத் தேதிரும்பும்

வேரொன் றதுவே வினை.

4

ப-ம்: மாயாபோ கத்துஅரசாய் வாழ்ந்தாலும் மாமணிபோல்

தோயா தவரே துறந்தோர்கள் - தோய்வாரேல்

சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத் தேதிரும்பும்

வேர்ஒன்று அதுவே வினை.

பொ-ரை: அழிவற்ற போகங்களுக்கெல்லாம் அரசராக வாழ்ந்தாலும், மாணிக்க மணி ஒன்றோடும் தோயாது, சேராது தனித்துப் பிரகாசிப்பதைப்போல், அந்தப் போகங்கள் ஒன்றோடும் சேராது, துறந்து நின்றவரே உண்மைத் துறவிகள் ஆவர். அன்றி அந்தப் போகங்களொடும் சேர்வாரெனின், நிலத்தைச்சேரும் விதை மீண்டும் முளைப்பதைப் போல், உடல் இறந்த பின்னும் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறந்து துக்கிப்பர். மரத்துக்கு வேர் போல், இத்தகைய பிறப்பு - இறப்பு சம்சார சுழலுக்கு வேராக விளங்குவது வினையேயாகும்.

அ.ப-ரை: மாயா - மாயாத (அழியாத), மாமணி - மாணிக்க மணி, துறந்தோர்கள் - துறவிகள்.

வி-ரை: மாணிக்க மணி தன்னை அடுத்த பிற வண்ணங்களைச் சாராது, தன்னொளியை அவற்றின் மீது வீசி நிற்கும். அதுபோல் ஞான வைராக்கியமுற்றவர் தம் ஆன்ம இயல்பிற்கு வேறாய் நின்ற முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தம் ஆன்ம ஒளியால் அழித்து நிற்பர் என்று கூறவேண்டி “மாமணிபோல் தோயாதவரேதுறந்தோர்கள்” என்றார்.

நிலத்தில் சேரும் விதை மீண்டும் உயிர்த்துவந்து உற்பத்தியாகலின் “சேரும் விதை போல்” என்று உவமானம் காட்டினார்.

வினைகளே பாவ, புண்ணியங்களென்னும் விதைகளைத் தோற்றுவித்து, அவற்றின் மூலம் ஜீவனை மரணத்திற்குப் பின்னும் பிறவிச் சுழலில் வீழ்த்துகின்றன. ஆகவே வினையை பிறவிச் சுழலென்னும் மரத்திற்கு வேராக உருவகப்படுத்துவார் ‘தீர்ந்த இடத்தே திரும்பும் வேர் ஒன்று அதுவே வினை’ என்றார்.

ஒப்பு: அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்

தவாஅப் பிறப்புடனும் வித்து. - குறள் 361

(அவா - ஆசை)

வி-ரை: ஆசைகளால் தூண்டப்பட்டே ஜீவன் வினைகளை ஆற்றுகிறான். எனவே வள்ளுவப் பெருந்தகை வினைக்கு மூலமாம் ‘ஆசை’யை பிறவிச் சுழலுக்கு ‘விதை’ என்கிறார். ஆகவே ‘வினை’க்கும் ‘ஆசை’க்கும் பேதமின்மையால், நூலாசிரியரும் வள்ளுவப் பெருமானும் ஞானத்தின் உச்சியில் நின்று ஒரே கருத்தைக் கூறுகின்றனரென்பது வெளிப்படையாம்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் எந்த நிலையில் நின்றாலும், பற்றற்றவர்க்கே ஆன்ம வீடென்று அறிவித்தாராயிற்று.

236. ஒருகுடைக்கீழ் வாழலகத் தோர்க்குறுமுருண்டோ
வருணிழற்கீழ் வாழ்வார் அறிவு - கருவிகளிற்
போனாலென் சேற்றுத்தூள் போலோபருந்துநிழல்
போனாற்போற்றோயாமற் போம். 5

ப-ம்: ஒருகுடைக்கீழ் வாழ்உலகத் தோர்க்குறும்
ஊர்உண்டோ
அருள்நிழல்கீழ் வாழ்வார் அறிவு - கருவிகளில்
போனாலென் சேற்றுத்தூள் போலோபருந்துநிழல்
போனாற்போல் தோயாமல் போம்.

பொ-ரை: அண்டாண்ட கோடிசராசரங்கள் அனைத்தையும் தன்
ஒரு வெண்கொற்றக் குடைகீழ் ஆளும் ஆன்மாவின்
சாம்ராஜ்ஜியத்தில் குடிமக்களாகக் குடிபுகுந்து, ஆங்கே வாழும்
ஆன்ம ஞானியருக்கு நிலையாக உற்ற ஊர் உண்டோ? எல்லா
ஊரும் அவர் ஊரே. மேலும், ஆன்ம அருள் நிழலின் கீழ்
வாழும் ஞானியர் அறிவு கருவி கரணங்களின் மூலம் உலகாதி
விஷயங்களில் சென்றாலும் என்ன? (ஐம்புல சுகங்களினால்
உண்டாகும் அறிவு மயக்கம் ஏற்படாது என்றவாறு).
சேற்றினுள் அழுந்தும் தூள் போல், வானத்தில் பறக்கும்
பருந்தின் நிழல் எதிலும் நிலையாது நீங்குதல் போல், உலகாதி
சுகங்களில் ஞானியர் அறிவு தோயாமல், மயங்காமல்,
விரைவில் ஆன்ம அருளையே நோக்கிப் போகும். சேற்றுத்தூள்
போல்போம், பருந்து நிழற்போல் தோயாமல் போம் என்க.

அ.ப-ரை: சேற்றுத்தூள் போலோ, ஊர்உண்டோ,
இரண்டிலுமே ஒ-அசை

ஒப்பு: யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் - புறநானூறு

வி-ரை: ஆன்ம சாம்ராஜ்ஜியத்தை அடைந்த ஞானியர்க்கு
அனைத்து ஊர்களும் ஆன்ம ஊராகவே அனுபவமாகும் என்பார்
"உறும் ஊர் உண்டோ" என்றார். சேற்றையும் பருந்தையும்

ஞானியர்க்கும், அவர் அறிவைத் தூளுக்கும், பருந்தின் நிழலுக்கும் உவமை கூறினார். சேற்றில்தூள் அழுந்தினால் மறு படியும் பிரிந்து மேலே வராது. அதுபோல் ஆன்ம அருளில் மூழ்கிய ஞானியர் அறிவு திரும்ப எழாது என்று கூறவே “சேற்றுத் தூள் போல்” என்றார் மேலும், ஞானியர் அறிவு உலகாதி விஷயங்களில் தங்காது, ஆன்ம அருள் நிழலையே நாடி நிற்குமென்பார் ‘பருந்து நிழல் போனால் போல் தோயாமல் போம்’ என்றார். ஞானியர் அறிவு நிலைத்து ஆன்ம அருள் நிழலிலேயே இருக்கும் என்றும், ஒருக்கால் நிலைக்காமல் போனாலும் நிழல்போல் அனாத்ம விஷயாதிகளில் நிலைக்காமல் அவைகளைவிட்டு உடனே விலகி அருள் நிழலுக்கே மறுபடியும் திரும்பிவிடும் என்பது கருத்து.

இறுதியாக “சேற்றுத்தூள் உவமையில் தூள் முழுவது மாகச் சேற்றில் அழுந்தி விடுகிறது; “பருந்தின் நிழல்” உவமையில் நிழல் எதிலும் சிறிது கூட தங்காமல் நீங்கி விடுகிறது; இவ்வாறு ஒன்றனக்கொன்று நேர் எதிர்மாறான உவமானங்களை ஞானியர் அறிவிற்குப் பொருத்தி உவமிக்கும் ஆசிரியர் திறன் ரசிக்கத் தக்கது.

(பாடபேதம் : தோர்க்குறும் பூருண்டோ)

237. நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார் - துய்ய
விருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வல்லாப் பொருள்.

6

ப-ம்: நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரில் நிழல்என்ன
மையுண்ட கண்போல் மனைவாழ்வார் - துய்ய
இருளால் விலையேறு மாணிக் கம்எல்லாப்
பொருள்போல அல்லாப் பொருள்.

(விலை - மதிப்பு; value)

பொ-ரை: நெய்யுண்ட நாய் போன்றும், நீரில் விழுந்த நிழல்

போன்றும், மைதரித்த கண்போன்றும் ஞானியர் இல்வாழ்க்கையில் வாழ்வார். மிக்க இருளில் மறையும் மற்றைய கற்களைப் போலல்லாது, தான்தனித்துப் பிரகாசித்து, மேலும் மதிப்புப் பெருகும் மாணிக்கக்கல் போன்று இல்லற இருட்டில் இருந்தாலும் மிக பெருத்த அளவு ஞான ஒளி வீசி வாழும் ஞானியர் மற்றைய இல்லறவாசிகளைப் போன்றவரல்லர்.

வி-ரை: நெய்யை உண்ட நாய் சிறிதுகூட அந்த நெய் வயிற்றில் தங்காதவாறு மீண்டும் கக்கிவிடுவதினால் அந்த நெய்யின் சாரம் அந்த நாயின் உடலில் சாராததுபோல், விஷயங்களைத் தாம் அனுபவித்து ஆன்மாவிற்குச் சமர்ப்பிப்பதனால், அந்த விஷய வாசனைகள் ஞானியரைச் சாராதாகலின் “நெய்யுண்ட நாயென்ன” என்றார்.

கரையிலிருக்கும் மரம் மேல்முகமாயிருக்கவும், நீரில் அதன் நிழல் கீழ்முகமாய்த் தோன்றுவதைப்போல், ஆன்மானுபூதியில் முழுவதுமாகத் திளைத்திருந்தும், இல்லற வாழ்க்கையின் இன்ப, துன்பங்களில் முழுமையாக மூழ்கியிருப்பவர் போல் ஞானியர் தோன்றுவதினால் “நீரில் நிழல் போல்” என்றார்.

பிறருக்கு அழகாய்த் தோன்றினாலும், தனக்குக் கரிப்பதாயிருக்கும் மைதரித்த கண்போல், காண்போர்க்கு இல்வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற்றுப் புகழோடு விளங்கினாலும், தம்மைப் பொருத்தமட்டில், சம்சார பந்தம் நீங்கி என்றைக்கு ஆன்ம வாழ்வு ஒன்றை மட்டுமே பற்றி வாழும் வாழ்வு கிட்டுமோவென்று ஞானியர் எதிர்பார்த்திருப்பதினால் “மையுண்ட கண்போல்” என்றார்.

மாணிக்கக்கல் பகலைவிட இரவில் மிகவும் பிரகாசிப்பதினால், ஞானியர் இல்வாழ்க்கையென்னும் இருட்டில் ஆன்ம ஞானமென்னும் ஒளிவீசி மிகவும்

பிரகாசிப்பரென்பார் “இருளால் விலையேறு மாணிக்கம்” என்றார். மாணிக்கக்கல் கல்லாளுலும் மற்றைய கற்கள் போலன்றி மதிப்பு மிக்க நவரத்ன கற்களில் ஒன்றாக விளங்குவதைப் போல், ஞானியர் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவர்தம் ஆன்ம ஞானம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்குமென்பதால் மற்றைய இல்லறத்தவர்களைப் போன்றவரல்லர் என்பார் அவரை “எல்லாப் பொருள்போல அல்லாப் பொருள்” என்றார்.

238. தொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் விழிக்கும்
படிகத் திருண்மணிக்கேன் பற்று - மடிபார்த்துக்
கூடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூடாக் குடும்பக்கூத்
தாடிக்கேன் மேற்பிறப்புண் டாம். 7

ப-ம்: தொடைதட்ட ல்ஒன்றே துயிற்கும் விழிக்கும்
படிகத் துஇருள்மணிக்குஏன் பற்றும் அடிபார்த்துக்
கூடப்போம் கள்ளனைப்போல் கூடாக்குடும்பக்கூத்
தாடிக்குஏன் மேல்பிறப்புண் டாம்.

பொ-ரை: துயிலும் நிலையிலுள்ள சிறுவனைத் துயில வைப்பதற்கும், உறக்கத்திலிருந்து அவனை விழிக்க வைப்பதற்கும் தொடைதட்டல் ஒன்றே செயலாகும். ஸ்படிகக் கல்லைப் பற்றும் பல வண்ணங்களாய் இருள் மாணிக்க மணியை எப்படி பற்றும்? (பற்றாது என்றவாறு). பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர் கள்வனின் காலடியைப் பார்த்து செல்லவும், அவர்களோடு கலந்து கொண்டு கூடச் செல்லும் அந்தக் கள்வனைப் போன்று, தன்குடும்பத்தவரோடு கூடி நின்று, மனத்தளவில் கூடாது, பற்றற்று விளங்கும் ஞானிக்கு மீண்டும் மறு பிறப்பு எப்படி உண்டாகும்? (இல்லை என்றவாறு).

வி-ரை: துயில வைப்பதற்கும், விழிக்க வைப்பதற்கும் தொடை தட்டல் ஒன்றேயாவதைப் போல, ஞானி இல்லற

வாழ்க்கையில் தன் குடும்பத்தவர்கள் தன்னைச் சாருந்தோறும் ஆன்மானந்தத்தில் ஆனந்த நித்திரை செய்வான்; அஞ்ஞானியோ தன் குடும்பத்தவரின் கூட்டுறவில் தன்னை இழந்து அகந்தை மயக்கத்தில் அழுந்துவான். இங்கே குடும்பத்தவரின் கூட்டுறவு தொடை தட்டலைக் குறித்து நின்றது.

ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் இவ்வாறாயினும், குடும்பவாசனை ஞானியைப் பற்றாதோவென்னின், ஸ்படிகக்கல் தான் சார்ந்த நிறத்தைக் கொள்ளுமாபோல், அஞ்ஞானியைக் குடும்ப வாசனை முழுவதுமாகப் பற்றிக் கொள்ளும்; ஆனால் மாணிக்க மணிக்கல்லை ஸ்படிகக் கல்லின் பல வண்ணங்களாய் இருள் பற்றாததைப் போல், ஞானியை ஆன்ம வாசனை ஒன்றைத் தவிர வேறு குடும்ப வாசனைகள் சிறிதும் பற்றுவென்பார் “படிகத்து இருள் மணிக்கு ஏன் பற்றும்?” என்றார்.

பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர்கள் கள்வனின் காலடிச் சுவடுகளைப் பார்த்து அவற்றைப் பின்பற்றிச் செல்லும்போது, அவர்களோடு அந்தக் கள்வனும் கூடச் செல்வதைப் போன்று, குடும்ப வாசனை சிறிதும் பற்றாத ஞானியும் தன் குடும்பத்தவர்க்கு சுக, துக்கங்கள் ஏற்படும்போது, தானும் இன்பமும் துன்பமும் உடையவனைப் போல் நடந்துகொண்டு, ஆயினும் மனத்தளவில் அந்தந்த சுக, துக்கங்களிலிருந்து விலகி நிற்பான். அத்தகைய இல்லறவாசியாக வேடம் போட்டாடும் குடும்பக்கூத்தாடியாம் ஞானிக்கு மேல் பிறப்பு ஏதுமில்லையென்று கூற வருவார் “கூடா குடும்பக் கூத்தாடிக்கு மேல் பிறப்பு ஏன் உண்டாம்” என்றார்.

ஒரு ஆண்மகன் பெண் வேடமிட்டு நடிப்பினும், தான் ஆண்மகன் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருப்பதைப் போல், இல்லறவாசியாகத்தன் பிராரப்தம் இருக்குமேல், இறைவனின் அந்த விருப்பத்திற்குட்பட்டு, அதன்படி வேடமிட்டு ஒழுகும்

ஞானியை “குடும்பக் கூத்தாடி” என்றார். ஆதி சங்கரரும் இதைக் கூறியுள்ளார்.

ஒப்பு: ஒருவன் பெண் வேஷம் கொண்ட போதும், விட்டபோதும் புருஷனே ஆவதுபோல, பிரம்மஞானி தேகேந்திரிய உபாதிகளோடு கூடி வாழும்போதும் பிரம்மாகாரமே! - விவேககுடாமணி

(பாடபேதம்: கூடக் குடும்பக்கூத்)

239. தொடும்போ துழல்காற்றுத் தூளம்போற் றெட்டு
விடும்போது மங்ஙனே விட்டு - நடந்தாலு
மாகாய நீங்காம லாடியது போலடங்கு
மேகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென்.

8

ப-ம்: தொடும்போது உழல்காற்றுத் தூளம்போல் தொட்டு
விடும்போதும் அங்ஙனே விட்டு - நடந்தாலும்
ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடிஅது போல்அடங்கும்
ஏகாந்திக்கு எங்கிருந்தால் என்.

பொ-ரை: பற்றும்போது சுழல்காற்று தூளத்தைச் சுழற்றிப்
பற்றுவதைப்போல் விஷயாதி சுகங்களைப் பற்றியும், அந்த
சுழல்காற்று நின்றபோது தூளத்தை விடுப்பதுபோல் விஷய
வாசனைகளை விடுத்தும் ஞானியர் செயல்படுவர். தூளத்தைப்
பற்றும்போதும், விடுக்கும் போதும் சுழல்காற்று ஆகாயத்தை
விட்டு நீங்காமல் ஆடி, ஆகாயத்திலேயே அடங்கும்.
அதுபோன்றே விஷயாதி சுகங்களைப் பற்றும்போதும்,
விடுக்கும்போதும், ஞானி ஆன்ம ஆகாயத்தை விட்டு நீங்காது,
அதிலேயே ஏகாந்தியாகச் சுகித்திருப்பான். அத்தகைய ஆன்ம
ஞானி இல்லறமோ, துறவறமோ எவ்வறத்திலிருந்தாலும்
என்ன? (அதனால் ஒருவித வித்தியாசமுமில்லை; ஞானிக்கு ஒரு
விதப் பற்றும் இல்லை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: உழல்காற்று - சுழல்காற்று, தூளம் - புழுதித்தூள்

இங்ஙனம் இந்தத் திருவெண்பாவில் தூளத்தை விஷயாதி சுகங்களுக்கும், சுழல்காற்றை ஞானிக்கும், ஆகாயத்தை ஆன்மாவிற்கும் உவமைகள் கூறினார்.

(பாடபேதம் : சுழல்காற்றுத்)

240. சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்
மைந்தருட றம்முடலை வாட்டினர்க - ளந்தமிலாப்
பத்தரொடு ஞான வயிராக் கியல்பலர்க்கு
மொத்ததுசார் போத வொழிவு.

9

ப-ம்:சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்
மைந்தருடன் தம்முடலை வாட்டினர்கள் - அந்தமிலாப்
பத்தரொடு ஞான வயிராக் கியல்பலர்க்கும்
ஒத் துசார் போத ஒழிவு.

பொ-ரை: (1) சுந்தரமூர்த்திநாயனார், (2) சேரமான் பெருமான் நாயனார், (3) செங்கட் சோழ நாயனார், புகழ்ச்சோழ நாயனார் ஆகிய சோழ மன்னர்கள் (சோழர்), (4) மெய்ப்பொருள் நாயனார், கழற்சிங்க நாயனார் முதலிய குறுமன்னர்கள் (குறுமன்னர்), (5) தம் மைந்தனின் உடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்டர், தம்முடலை வாட்டிய கண்ணப்ப நாயனார், அரிவாட்டாய நாயனார், ஐம்புலன்களை வென்று தம்முடலை வருத்திய திருநீலகண்ட நாயனார் முதலியோர், (6) அதிபத்த நாயனார் (பத்தர்) ஆகியோருடன் ஞான வைராக்கியமெய்திய மெய்யடியர் பலருக்கும் குடும்பத்தில் கூடி இல்லறம் ஆற்றியிருந்தும் அதன் ஜீவபோதச் சார்பு ஒழிந்து ஆன்மானந்தத்தில் திளைத்து நின்றல் ஒத்திருந்தது. (ஆகவே தன்னிழப்பு செய்து ஜீவபோதம் ஒழிந்தவர் இல்லறமோ, துறவறமோ எவ்வறத்திருப்பினும் ஞானியர்; ஒழியாதோர் எவ்வறத்திருப்பினும் அஞ்ஞானிகளே என்றவாறு).

அ.ப-ரை: அந்தமிலா - முடிவற்ற (நிலைத்த புகழ்பெற்ற),
பத்தர் - அதிபத்த நாயனார்.

வி-ரை: நெய்யுண்ட நாயென்னும் திருவெண்பா முதல் இந்த நான்கு திருவெண்பாக்களிலும் ஜீவபோதச் சார்பொழிந்த ஞானியர்க்கு இல்வாழ்க்கையில் ஆன்ம ஞானவொளி இரவு விளக்குபோல் மேம்பட்டு மேன்மேலும் பெருகுமென்றும், அவர்குடும்பப் பற்று நீங்கி ஆன்மப் பற்று உடையவராதலின் மீண்டும் பிறப்பு - இறப்பு உண்டாகாதென்றும், அவர் எவ்வறத்திருப்பினும் ஆன்ம நிலையினின்று பெயராரென்றும், இல்லறம் ஆன்ம ஞான மெய்துவதற்குத் தடையாகதென்பதை மேலும் வலியுறுத்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் முதற்கொண்டு இல்லறம் பூண்ட பற்பல ஞானியரை உதாரணம் காட்டி விளக்கிறாராயிற்று.

விரத்தி விளக்கம், துறவு ஆகிய அதிகாரங்கள் முதற்கொண்டு இந்நூல் முழுவதிலும் துறவறத்தை மிகவும் சிலாகித்துப் போற்றும் இந்நூலாசிரியர், இந்த ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் துறவறத்திற்குச் சமானமாக இல்லறத்தையும் புகழ்ந்து, “இல்லறமல்லது நல்லறமன்று” என்னும் தமிழ் மூதாட்டியார் வாக்கை மெய்ப்பித்திருப்பது அவர்தம் நடுநிலைமைக்கும் ஆன்மானுபவத்திற்கும் தக்கதோர் சான்றாகும்.

இல்லறமோ, அன்றித் துறவறமோ எவ்வறத்திலிருந்தாலும் தீவிர முயற்சியால் அடையப்பட வேண்டியது மனத்தளவில் நிலைத்த ஞானவைராக்கியமே என்று இந்நூலாசிரியர் அறிவுறுத்துவது அவர்தம் சுவானுபூதியினாலேயே என்பது வெள்ளிடை இமயமென இந்த அதிகாரத்தில் பிரகாசிக்கின்றது. எனவே இந்நூலுக்கே பெருமை சேர்ப்பதாம் இந்த “வாதனை மாண்டார்” அதிகாரம்.

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

பத்தாம் அதிகாரம்

நிலை இயல்பு

ஆன்ம நிலையின் இயல்பைக் கூறினமையால் இந்த அதிகாரம் “நிலை இயல்பு” என்னும் பெயர் பெற்றது.

241. அறியார் வழிகேட் டறிந்து நடக்க
வறிவா ரறிவென் றறியார் - மறையாக்
குடையிருக்கத் தாமே குதித்துங் கடந்து
மடர்மழைக்கே குவாரவர்போல் வார்.

1

ப-ம்: அறியார் வழிகேட்டு அறிந்து நடக்க
அறிவார் அறிவென்று அறியார் - மறையாக்
குடையிருக்கத் தாமே குதித்தும் கடந்தும்
அடர்மழைக்கு ஏகுவார்அவர்போல் வார்.

அந்வயம்: வழி அறியார், கேட்டு அறிந்து நடக்க (அச்செயல்)
அறிவார் அறிவு என்று அறியார். அடர்மழைக்கு மறையாகுடை
இருக்கத் தாமே குதித்தும் கடந்தும் ஏகுவார்அவர் போல்வார்.

பொ-ரை: தாம் செல்லக் கருதிய ஊருக்கு வழியை அறியார்
அந்த வழியை அறிந்தோரைக் கேட்டறிந்து நடந்தபின்பு, தாமே
அவ்வழியை அறிந்து நடந்ததாகக் கருதுவரேயன்றி,
அவ்வழியை அறிந்தோர்தமக்கு அறிவித்த அறிவே அதுவென்று
கருதார். அப்படிப்பட்டவர்கள் மறைப்பாகக் கையில்
குடையிருக்க, அதை உபயோகிக்காமல், கனமழையில்
கொட்டும் மழைக்கிடையே குதித்தும் கடந்தும் அம்மழையில்

நனைந்து செல்கின்றவரைப் போன்றவராவர்.

அ.ப-ரை: மறையா - மறைப்பாக, அடர்மழை - கனமழை.

வி-ரை: ஆன்ம ஊருக்கு வழிதேடி ஜீவான்மா செல்லும்போது, கருவி கரணங்களாதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து செல்வதற்குரிய வழியை ஆன்மாதன் அருளால் அறிவிக்கவும், அந்த ஆன்ம அருளால் வழி நடந்தோர் தாமே தம்மறிவால் அவற்றைக் கடந்ததாகக் கருதுவரேயன்றி, ஆன்ம அருள் அறிவித்த அறிவே அதுவென்று கருத மாட்டார். இதையே "அறியார் வழிகேட்டு அறிந்து நடக்க அறிவார் அறிவென்று அறியார்" என்று உபமானம் காட்டினார்.

இத்தகையோர்களுக்கு எவரை ஒப்பிடலாமெனில் அதற்கு கீழ்க்கண்டவாறு மற்றொரு உதாரணம் காட்டுகிறார்.

ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களாகிய கனமழைக்குப் பாதுகாப்பாக ஆன்ம அருளே குடையாக ஒருவருக்கு எப்போதும் உதவ இருக்கவும், அதை அறியாமல், ஐம்புல ஜீவபோத விஷயாதிகளுக்கிடையே தாமே குதித்தும் கடந்தும் செல்ல முயற்சிப்பவரை உவமித்தார். அம்முயற்சியில் அவர் தோல்வியுறுவரேயன்றி, வெற்றி பெறரென்கின்றார். உபமானத்தில் முயற்சிப்பவர் கனமழையில் முழுவதுமாக நனைவரேயன்றி, அதிலிருந்து விடுபடார். அது போன்று ஐம்புல விஷயாதிகளைத் தம் முயற்சியால் கடக்க முயல்வோர் அவற்றில் அகப்பட்டு அழிவரேயன்றி ஆன்ம ஊரை அடையார் என்பது கருத்தாம்.

ஆகவே இந்தத் திருவெண்பாவில் கருவி கரணங்களை அறிந்து நீங்கி நின்றதாகிய ஆன்ம அருள் அறிவிக்க அறிந்த அறிவே தாம் பெற்ற அறிவு என்பதை சாதகர் உணர வேண்டுமென்றும், கருவி கரணங்களை நீக்கிச் செல்லும்போது, ஆன்ம அருட்போதத்தை முன்னிட்டும், தற்போதத்தை பின்னிட்டும் செல்ல வேண்டுமென்றும் அறிவித்தாராயிற்று. (பாடபேதம்: 1. வறிவா றறி 2. மழைக்கே வாரவர்போல்)

242. செத்துப் பிறவாமற் தேடித் திரிகையிலே
 செத்துப் பிறந்து திரிவீரே - சுத்த
 விருட்கே வலசகலம் போகவெதி ரிட்ட
 வருட்போத ராய்த்திரியா மல்.

2

ப-ம்: செத்துப் பிறவாமல் தேடித் திரிகையிலே
 செத்துப் பிறந்து திரிவீரே - சுத்த
 இருள்கே வலசகலம் போகஎதி ரிட்ட
 அருள்போத ராய்த்திரியா மல்.

அந்வயம்: எதிரிட்ட இருள்கேவலசகலம் போக சுத்த
 அருட்போதராய் திரியாமல் செத்துப் பிறவாமல்
 தேடித் திரிகையிலே செத்துப் பிறந்து திரிவீரே.

பொ-ரை: எதிரிட்டுச் சுட்டறிவாய் நிற்கும் மயக்க வடிவாய்
 கேவலாவத்தையும், விகற்ப வடிவாய் சகலாவத்தையும் தம்மை
 விட்டுக் கழன்று போகவும், இவைகள் தாக்காத
 சுத்தாவத்தையில் நின்று, ஆன்ம அருட்போகராய் ஆன்ம ஊரில்
 சஞ்சாரம் செய்யாமல், செத்துப் பிறவா வகைதேடி
 முமுக்ஷுக்களாக ஆன்ம சாயுஜ்ய பதத்தைத் தேடி
 முயல்கையிலே மீண்டும் மீண்டும் சம்சாரப் பிறவிச் சுழலில்
 செத்தும் பிறந்தும் உழல்வீரே! (இதென்ன காரியம் என்றவாறு).

வி-ரை: முழு அஞ்ஞான இருளில் ஒன்றும் தோன்றாமல்
 செயலற்று மயக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பது தாமஸ
 கேவலாவத்தை; அதினின்று சுட்டறிவாக ஜீவபோதம் எழுச்சி
 பெற்று, கருவி கரணங்களோடு கூடி, உலகாதி ஐம்புல
 சுகங்களை அறிந்து அனுபவிப்பது விகற்ப வடிவாய் ராஜஸ
 சகலாவத்தை; கேவலாவத்தையின் மயக்கம் நீங்கியபோது
 அதை மயக்கம் என்று அறிந்தும், சகலாவத்தையின்
 விகற்பத்தினின்று மீண்டபோது, அந்த விகற்பத்தை விகற்பம்
 என்றறிந்தும், இவ்வாறு அவற்றை அறிந்து நின்ற அறிவே தான்
 என்றறிந்தும், இவ்வாறு தனக்கு அறிவித்தது ஆன்மத்

திருவருளே; அந்த அருள்தன்னை விட்டு எப்போதும், என்றும் நீங்காது என்பதை அறிந்தும், அந்த ஆன்ம அருளை சதாகாலமும் நாடி நிற்கவே, மயக்க விகற்பங்களாகிய கேவல, சகலங்கள் முழுவதுமாக நீங்கி, ஆன்ம ஞானம் பூரணமாக அவர் முன் வந்து பிரகாசித்து அவரை முழுதும் ஆட்கொள்ளுமாதலின் “இருட் கேவல சகலம் போக எதிரிட்ட அருட் போதராய்த் திரியாமல்” என்றார்.

ஸ்ரீமுகனார் செத்தல் - பிறத்தலைப் பற்றி சுவானுபூதியில் அவரருளிய ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறையில் விளக்கியிருப்பது இங்கு ஒப்புநோக்கி மகிழத்தக்கது.

ஒப்பு: செத்தாலே திறப்படுவோஞ் செத்தாலோ

பிறந்திடுவோம் -

எத்தாலே வாழ்ந்திடுவோ மெனக்கருதி ஏமாப்பீர்
இத்தாலே வாழ்ந்திடலா மெங்கள்வேங் கடரமணக்
கத்தாவோடொருமுகமாய்க்கண்ணோக்கம்ஆடாமோ.

- பா. 1627

பொருள்: அகந்தை இறந்தாலே நன்மை அடைவோம். மாறாக உடல் மட்டும் மரித்தால், மீண்டும் பிறந்திடுவோம். ஜனன மரணங்களைக் கடந்த பேரின்பப் பெருவாழ்வை எவ்வாறு அடைய முடியும் என்று பெரிய எதிர்பார்ப்புகளோடு மனக்கோட்டை கட்டுபவர்களே! எங்கள் வேங்கட ரமணனோடு கண்ணோக்கம் ஆடுதல் என்னும் இந்த உபாயத்தினால் எந்நாளும் சிரஞ்சீவிகளாக வாழ்ந்திடலாம் என்னும் உண்மையை அறிந்தபின் கர்த்தாவான அவனோடு நாங்கள் கருவிகளே என்று உணர்ந்து, ஒருமுகப்பட்டு ஏகசிந்தனையுடன்கண்ணோக்கமாதோமோ!

அ.ப-ரை: ஏமாப்பீர் - பெரிய எதிர்பார்ப்புகளோடு மனக்கோட்டை கட்டுதல், ஒருமுகமாய் - ஒரே சிந்தனையாய்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆன்ம நிலையின்

நுட்ப இயல்பினை விளக்கினாராயிற்று. அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் சகல, கேவலங்கள் ஜீவபோத முயற்சியால் நீக்க இயலாதென்று அறிவிக்கிறார்.

243. சகலமுங் கேவலமுந் தாக்கறுப்பான் றுளே
பகல்விளக்கோ டுச்சிப் படிகம் - தகவைத்து
மூட்டி யறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு
நாட்டமொழி யென்றருளி னான். 3

ப-ம்: சகலமும் கேவலமும் தாக்கறுப்பான் தாளே
பகல்விளக்கோ டுச்சிப் படிகம் - தகவைத்துஊழ்
ஊட்டி உறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு
நாட்டம் ஒழி என்று அருளி னான்.

பொ-ரை: சகல, கேவலங்களின் தாக்கத்தை அறுப்பது ஆன்ம அருளேயன்றி சாதகன் தாளே அறுப்பான்? ஆதித்தன் சந்நிதியில் பயனற்றுப்போகும் பகல்விளக்குப் போன்றும், உச்சி வேளையில் ஸ்படிகக்கல் பஞ்ச வண்ணங்களின் பாதிப்பற்று இருப்பது போன்றும், நீ எமது சந்நிதியை விட்டு நீங்காமல் இருப்பின் கருவிகரணங்கள் உன்னைத் தாக்காத வகையில் தகுந்த முறையில் உன்னை விளங்கச் செய்து, உனது ஊழ்வினைப்படி உன்னை ஊட்டி, உறக்குவிப்பது எமது அருளே! ஆன்மாவாகிய நாம் உன்னைக் கூடுதலும், ஜீவனாகிய நீ என்னைச் சேர்தலும் மனோ கற்பனைகளேயென்று தேர்ந்து, நாம் இருவரும் ஏகவஸ்துவாகிய (ஒன்றாகிய) ஆன்மாவேயென்பதை உணர்ந்து, நம்முட்கலப்பதாகிய நாட்டத்தை நீ ஒழிப்பாயாகவென்று என் சற்குருவாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் எனக்கு அருள்பாலித்தார்.

அ.ப-ரை: படிகம் - ஸ்படிகம், தக வைத்து - தகுந்த முறையில் வைத்து.

இவ்வாறு இந்தத்திருவெண்பாவில் சகல, கேவலங்களை ஆன்ம அருட்போதத்தாலன்றி ஜீவபோதத்தால் நீக்க

இயலாதென்று விளக்கினாராயிற்று.

244. சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொப்பனம்போ
லாக்கு மருட்போத ராகுவோர் - நீக்கும்
பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர்
துரியகதி இன்புகடந் தோர். 4

ப-ம்: சாக்கிரத்தில் போதச் சலனையெல்லாம்
சொப்பனம்போல்
ஆக்கும் அருட்போதர் ஆகுவோர் - நீக்கும்
பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர்
துரியகதி இன்புகடந் தோர்.

பொ-ரை: ஜாக்ரத்தில் (விழிப்பு நிலையில்) ஜீவபோத
சேட்டைகளையெல்லாம் கனவு போல் பொய்மையாக்கும்
ஆன்ம அருட் போதராகுவோர் (ஜீவன் முக்தர்) ஆன்ம
அருளாகிய ஆன்ம இன்பத்தையும் கடந்து செல்லும்
பரையோகரும், பரிசுத்தரும், பரம சுகமாகிய
ஆன்மானந்தத்தை அனுபவிப்பவரும், மேலும் அந்த
இன்பத்தை அனுபவிக்கிறோமென்னும் தனித்துவத்தையும்
இழந்து அந்த சுகமயமாகவே துரியாதீதத்தில் திகழும் பரம
சுகானந்தாதீதரும் (விதேக முக்தரும்) ஆவர்.

அ.ப-ரை: சாக்கிரம் - ஜாக்ரம் (waking state), போதச்சலனை -
ஜீவபோத சேட்டைகள், பரை - அருள், பரையோகர் - ஆன்ம
அருளில் ஒன்று கலந்தவர், பரம சுகானந்தர் - ஜீவன்முக்தர்,
துரிய கதி இன்பு கடந்தோர் - ஆன்ம சுகத்தை
அனுபவிக்கிறோமென்னும் எண்ணமும் அகன்று,
அச்சுகமயமாகவே திகழும் விதேக முக்தர்.

வி-ரை: விஷய போகங்களையும், தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும்
பொய்யெனக் கண்டு, அவை பொய்மையாதலால் மெய்யாம்
தமக்கு அன்னியமெனத் தள்ளி, பரிபூரணமாகிய ஆன்ம
திருவருளையே நாடி நிற்போர் அம்மெய்ப்போத

திருவருளேயாவராதனால் “சொப்பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதர் ஆகுவோர்” என்றார். அங்ஙனம் அருளே வடிவராகும் காலத்து ஜீவன் முக்திநிலை (பரையோகம்), விதேக முக்திநிலை (துரியகதி இன்பு கடந்த நிலை) ஆகியவை ஞானியர்க்கு எளிதில் அடையப்படுமாதலின் “பரையோகர், சுத்தர் பரம சுகானந்தர், துரிய கதி இன்பு கடந்தோர்” ஆகியவற்றை அவர் மேலேற்றிக் கூறினார். “அவர்” என்னும் சுட்டறிவுச் சொல் சொல்லளவில் (வாங்மாத்திரம்) மாத்திரம் எஞ்சி நின்றது.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஐம்புல விஷயாதி சுகங்களையும், கருவி கரணங்களையும் உள்ளபடி கனவென அறியில், ஜீவன் முக்தி, விதேக முக்தி நிலைகள் அடையத்தக்கதாகுமென அறிவித்தாராயிற்று.

245. தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்போ

யருள்கழன்று

சுத்தபரை யாய்த்தன் சுதந்திரம் போய்ச் - சத்தி

யொழிவிலே போதம்போ யொன்றாகா வொன்றி

னழிவிலே இன்பவதீ தம்.

5

ப-ம்: தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்போய்

அருள்கழன்று

சுத்தபரை யாய்த்தன் சுதந்திரம் போய்ச் - சத்தி

ஒழிவிலே போதம்போய் ஒன்றாகா ஒன்றின்

அழிவிலே இன்ப அதீதம்.

பொ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், கேவலாவத்தையும், தற்போதமும் நீங்கப் பெறின், ஆன்ம அருள் உதிக்கும். அந்த ஆன்ம அருளை அனுபவிக்கிறோமென்ற தற்சுதந்திரமும் நீங்கி சுத்தான்ம அருள் வடிவமாகவே திகழும்போது, பராசக்தியாகிய அருள் தனித்துவப்படுவதும் ஒழிந்து, இறுதி விதேக முக்தி நிலையிலே, தான் வேறொன்றும் ஆகாத ஏகான்ம

வஸ்து ஒன்றே மிஞ்சுவதால், அதை ஒன்று (ஏகம்) என்று சொல்வதும் அழிந்துபடின் ஆன்ம பரம சுகானந்தாதீதமே நிறைந்து விளங்கும். (இதற்கு மேல் ஒருநிலையும் இல்லை என்றவாறு).

அ.ப-ரை: தத்துவம் - முப்பத்தாறு தத்துவங்கள், சுத்த பரை - சுத்தான்ம அருள், சத்தி ஒழிவில் - பரைஒழிவில், இன்ப அதீதம் - விதேக முக்தி நிலை.

வி-ரை: பரையோகத்தில் (ஆன்ம அருளில்) ஜீவபோதம் அழியுமாதலால், “தற்சுதந்திரம் போய்” என்றார். பரை ஒழிவில் ஜீவபோத வாசனை அழிந்து, ஆனந்தாநுபவம் உண்டாவதால் “சத்தி ஒழிவிலே போதம் போய்” என்றார்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் ஆன்மானுபவத்தின் இறுதி நிலைகளை எடுத்துரைத்தாராயிற்று.

246. போதப் புரவி புருட னதிலேந்து
வீதிப் பவனி விறிசாகும் -போதப்
புரவியருளேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாங்காணப் பா.

6

ப-ம்: போதப் புரவி புருட ன் அதில்ஐந்து
வீதிப் பவனி விறிசாகும் - போதப்
புரவிஅருள் ஏறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாம்காண் அப்பா.

அந்வயம் : “புருடன் போதப் புரவியதில் ஐந்து வீதிப் பவனி ” என்றும், “அருள் போதப் புரவி ஏறினாற்” என்றும் கூட்டுக.

பொ-ரை: அறிவாகிய குதிரைமேல் புருஷனாகிய ஜீவான்மா சவாரி செய்யும்போது ஐம்புலன்களாகிய வீதிகளில் உலகாதி விஷய சுகங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டு சுழல் விறிசுபோல பவனி செல்லும். (மாறாக), அறிவாகிய குதிரைமேல் அருள்

(ஆன்மா) பயணிக்கும்போது போக்குவரவற்ற பரம மௌனனந்தம் உண்டாகுமென்பதை அறிவாயாக! அப்பா! (விளி).

அ.ப-ரை: போதம் - அறிவு, புருஷன் - ஜீவான்மா, ஐந்து வீதி - பஞ்சேந்திரியங்கள், விறிசு - சுழன்று சுழன்று வானத்தை நோக்கிச் செல்லும் ஒருவகை வானம் (பட்டாசு).

வி-ரை: சிற்றறிவு என்றும், பேரறிவு என்றும் இரண்டு அறிவுகள் இல்லை; இருப்பது ஆன்மா அறிவு ஒன்றே. இந்த அறிவு ஜீவான்மாவொடு கூடும்போது ஐம்புலன் வழியாக உலகாதி சுகங்களில் மயங்கும். அந்த மயக்கத்தை நீக்கி, அந்த அறிவு ஆன்மா அருளை நாடவும், ஆன்மா அருள் ஜீவபோதத்தை அழித்து தானே பரம சுகமாய் பிரகாசிக்குமென்பதைக் கூற வருவார் “போதப் புரவி அருள் ஏறினால் போக்குவரவற்ற பரம சுகம் காணப்பா” என்றார். இதில் அறிவைப் “புரவி” என்றும், ஜீவான்மாவைப் “புருஷன்” என்றும், பரமான்மாவை “அருள்” என்றும் உருவகித்தார்.

இவ்வாறு ஜீவபோதத்தில் நாட்டம் வைத்தால் ஜனன மரண சம்சாரச் சுழற்சி என்றும், ஆன்மா போதத்தில் நாட்டம் வைத்தால் போக்குவரவற்ற மௌனனந்த சாயுஜ்ய முக்திபதம் என்றும் இந்தத் திருவெண்பாவில் விளக்கினாராயிற்று.

ஒப்பு: ஸ்ரீ பகவானே ஓர் அன்பர் “நான் ஏன் ஆன்மா விசாரத்தில் நாட்டம் வைக்க வேண்டும் ” என்று வினவியபோது “ இல்லாவிட்டால் லோக விசாரம் வந்து விடுகிறதே ” என்று அவர்பதில் அளித்தது இங்கு ஒப்பு நோக்கி மகிழத்தக்கது.

247. அறிந்தமுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாய்த் தேடி
மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து
சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப்
பகைகெட்டது துறவப் பா.

ப-ம்: அறிந்துஅழுந்தி ஆராய்ந்து அகம்புறமாய்த் தேடி
மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து
சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப்
பகைகெட்டது துறவப் பா.

குறிப்பு: பிறிந்து - பிரிந்து (எதுகை நோக்கி வலித்தல் விகாரம்).

பொ-ரை: ஜீவபோத அறிவால் ஐம்புலன்களால் அறியப்படும்
உலகாதி விஷய சுகங்கள் எவ்விதத்தில் உருவாகின்றனவென்று
தனக்குள்ளேயும், வெளியேயும், விசாரித்துத் தேடியும், அந்த
விஷயங்கள் கிடைத்தபோது மெய், வாய், கண், மூக்கு,
செவியாகிய ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கை, கால், வாய்,
குதம், உபஸ்தமாகிய கன்மேந்திரியங்களால் பற்றி, மனம்,
சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் எனப்படும் அந்தக்கரண
சதுஷ்டயத்தால் அவற்றுள் அழுந்தியும், அந்த விஷயங்களை
கேவலாவதையெனும் அஞ்ஞான இருளில் முழுவதும்
மறந்தவனாயும், சுகலாவதையில் கருவி கரணங்களோடு கூடிய
ஜீவபோத எழுச்சியில் அந்த விஷயங்களே தானாய் மயங்கியும்,
விஷயங்கள் தன்னைப் பற்றியபோது அவற்றை அனுபவித்து
அவற்றைப் பற்றி சுகரூபியாய் பதறியும், அவை பிரிந்தபோது
துக்கத்தால் பதறியும், இவ்வாறு ஜீவபோத அகந்தை மதி
மயக்கத்தில் மயங்கி நின்ற சுட்டறிவின் தொழில்கள்
(செயல்பாடுகள்) அனைத்தும் நீங்கி, விஷயாதி சுகங்களாகிய
பகைவர்கெட்டொழிந்ததுவே "துறவு" என்பதை அறிவாயாக!
வி-ரை: "துறவு" தனை விளக்கவே இந்தத் திருவெண்பாவில்
விஷயங்களை விவரமாகக் கூறினார்.

விஷயங்களைச் சேரும்போது சுகமும், பிரியும்போது
துக்கமும் தோன்றி மனம் பதை பதைப்பதால் இரண்டிற்கும்
பொதுவாக "பதறி" என்றார்.

விஷயங்களை எதிரிட்டுத் தேடி, ஆராய்ந்து, அறிந்து,
பற்றி, அழுந்தி, தன் உண்மை ஆன்ம இயல்பை மறந்து,

அவற்றில் மயங்கி, அவைகள் தரும் சுக, துக்கங்களால் பதறி, மீண்டும் மீண்டும் அவற்றில் உழல்வதனால் சுட்டறிவின்பாற்பட்ட “சுட்டுத்தொழில்” என்றார்.

இம்மை, மறுமை இரண்டிற்கும் விஷயாதிகள் உயிர்க்குத் துன்பமே விளைப்பதனால் “பகை” என்றார்.

246 - ம் திருவெண்பாவில் “அறிவு (போதம்)”, 247 - ம் திருவெண்பாவில் “துறவு” ஆகியவைகளை விளக்கியவர், அடுத்து வரும் திருப்பாட்டில் ஆன்ம சிவ சாயுஜ்ய யோகம் என்பது யாதெனக்கூறுகிறார்.

248. நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற
விடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணி - லடங்கின்
மயக்கி மலமழுத்து மாயையிது வாரா?
வயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோ கம். 8

ப-ம்: நடந்ததெல்லா(ம்) நீயே நடப்புஅழிய நின்ற
இடம்சிவ(ம்)நீ என்றிருக்க எண்ணில் - அடங்கின்
மயக்கி மல(ம்)அழுத்தும் மாயைஇது வாரா?
அயர்ப்புஅருளால் ஆம்சிவயோ கம்.

பொ-ரை: கருவி கரணங்களாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் இவை இவையென அறிந்து நடந்து சென்றதெல்லாம் உன்னுடைய தற்போதமேயாகும். இவையனைத்தையும் கடந்து, இவையெல்லாம் அழிய நின்ற இடத்தை நீ ஆன்மநிலை (சிவம்) என்றிருக்கக் கருதி, கருவி கரணங்கள் அடங்கப் பெற்றால், ஆணவமலம் உன்னை மயக்கித் தன்வயப்படுத்தும். உன்னால் அறியப்படும் கருவி கரணங்கள் (தத்துவங்கள்) அனைத்தும் பொய்யாகிய மாயை, அந்தக் கருவிகள் ஒழிய நின்ற விடத்து அயர்ப்பாய் (மறப்பாய்) நின்றது ஆணவ மலம் என்றால், இந்த ஆணவமும் தோன்றிடாத சுத்தாவத்தையின்கண் தோன்றும் ஆன்ம அருளால் ஆன்ம சிவயோகம் உண்டாமென அறிவாயாக!

இங்ஙனம் கேவல, சகலாவத்தைகள் அற்றபோது, தற்போதம் அழியாதோ? இதற்கப்புறமும் ஜீவபோதம் ஆணவமலமாய் உள்ளதென்பது எவ்வாறென்று வினவின், அதற்கு அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் பதில் கூறுகிறார்.

249. அருளும் பரையு மருக்கன்மதி போன்ற

விரவுபக லற்ற விடத்தே - பரமநிலை

சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய

சுத்தநிலை நீயற் றது.

9

ப-ம்: அருளும் பரையும் அருக்கன்மதி போன்ற

இரவுபகல் அற்ற இடத்தே - பரமநிலை

சத்திக் கழற்றியிலே சச்சித் ஆ னந்தமய

சுத்தநிலை நீஅற் றது.

பொ-ரை: சூரிய, சந்திரர்களைப் போன்ற அருளும் (ஆன்மாவும்) பரையும் (பராசக்தியும்) ஆகிய இரவு பகலற்ற இடத்தே ஆன்ம சுகாதீத சுத்த நிலை உள்ளது. பரை ஒழிவில் (அருளை அனுபவிக்கிறோமென்ற எண்ணமும் அற்ற நிலையில்) ஆனந்தாதீதம் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கும் சுத்தான்மநிலை ஜீவபோத வாசனையாம் "நீ" என்னும் எண்ணமும் இல்லாதொழிந்த நிலையாம்.

அ.ப-ரை: அருக்கன் - சூரியன், மதி - சந்திரன், அருள் - ஆன்மா, பரை - பராசக்தி, சத்திகழற்றி - பரைஒழிவு, சுத்த நிலை - விதேக முக்தி நிலை.

வி-ரை: பரமான்மாவின் அருள் ஜீவான்மாவிற்கு ஜீவன்முக்தி நிலையில் தனிப்படத் தோற்றுவதாலும், அது மிக அடர்த்தியாய் ஆவிர்ப்பவிப்பதாலும் அந்த அருளை "சூரியன் (அருக்கன்) " என்றார்.

அந்த ஜீவன் முக்தி நிலையில் அருளை அனுபவிக்கிறோமென்னும் எண்ணம் கூடவே நிழலெனத் தனிப்படத் தோன்றுவதால், அவ்வெண்ணத்தை "மதி"

என்றும், பகலும் இரவும் ஜீவபோதத்தில் தோன்றுவதுபோல் ஆன்ம அருளும், அனுபவமாகிய ஜீவபோத வாசனையும் ஜீவான்மாவிற்கு உண்டாவதினால் அவற்றை "இரவு பகல்" என்றார்.

பிரகாசம், உஷ்ணம், சோபை என்னும் இம்மூன்று குணங்களையும் உடைய சூரியனைப்போல் அறிவு, அருள் (பரை), ஆனந்தம் ஆகிய மூன்று லக்ஷணங்களை உடையது ஆன்மா (சிவம்) ஆகலின் "சத்து (அருள்), சித்து (அறிவு), ஆனந்த மய சுத்த நிலை" என்றார்.

ஆனந்தம் உள்ளவரையில் ஜீவான்மாவால் அனுபவம் கூறப்படும். அந்த ஆனந்தாதீதத்தில் அனுபவமும் மறையும். எனவே "சுத்த நிலை நீ அற்றது" என்றார்.

இனி, விதேக முக்தி நிலையை மேலும் அடுத்து வரும் திருவெண்பாவில் விவரித்து மகிழ்கிறார்.

250. தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணுக்கித்
தாமருளா லுண்டுபரை தாமாகித் - தாமழிய
வஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயின்
பஞ்சமலக் கொத்தறும்ப் பா. 10

ப-ம்:தாம்அருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக்கு ஊணுக்கித்
தாம்அருளால் உண்டுபரை தாமாகித் - தாமழிய
அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு
அடிமைசெயின்

பஞ்சமலக் கொத்துஅறும்அப் பா.

பொ-ரை: தாம் அன்னம் முதலியவற்றை புசிப்பதுபோல, தம்மை ஆன்மாவிற்கு உணவாக உண்ணக் கொடுத்து, ஆன்ம அருளால் தமக்குறும் ஆனந்தத்தைத் தமக்கு உணவாகக் கொண்டு, அருளேதாமாகி, தம் ஜீவபோதம் அழிந்துபடவும், "ஓம்நமச்சிவாய" என்னும் ஐந்தெழுத்தால் ஆன்மாவை அர்ச்சனை செய்து, சிவனடியார்களுக்குப் பணிவிடை-ஈரிந்து

வரவும், ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களாகிய பொய் மாசுகள் முற்றிலும் ஆன்ம அருளால் வேரறுக்கப்படும்.

வி-ரை: தனது உடல் உண்ணும் உணவு தன்னை அவ்வுடலுக்கு உண்ணக் கொடுத்து நிற்கவும், அதனை அவ்வுடல் உண்டு தான் பருத்துக் கொழிப்பதுபோல, ஜீவபோதம் தன்னை ஆன்மாவிற்கு உணவாக அளித்தலும், ஆன்மா அந்த ஜீவபோதத்தை முற்றிலும் உண்டழித்துத் தானே முழுவதுமாக நிறைந்து விளங்குமென்னும் உண்மையைக் கூற வருவார் “தாம் அருந்தல் போலத்த(ம்)மே சிவனுக்கு ஊணாக்கி” என்றார்.

விஷய சுகங்கள் வந்து பற்றும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டும், ஆன்ம அருட்போதத்தை முன்னிட்டும் அவற்றை அறிந்து, பற்றி, அனுபவித்து, அதனால் பிறக்கும் ஆனந்தம் ஆன்ம அருளாலேயேயென்பதை உணர்ந்து, அவ்விற்பத்தை ஆன்ம அருளுக்கே சமர்ப்பித்து ஞானியர் நிற்பதனால் “தாம் அருளால் உண்டு” என்றார்.

சகல, கேவலங்களை நீக்கி சுத்தாவத்தையில் நின்று தம் ஜீவபோதத்தைச் சிவத்திற்கு ஊணாக்கவும், முன்னர் சுகம்போல் தோன்றிய விஷயாதிகள் இப்போது துக்கமாய்த் தோன்றுமாதலின், அவற்றை சுகமாய் முன்னர் தோற்றிய திரோதானம் (மறைப்பு) அகலும், மறைப்பு அகலவும், இருவினைப் பயன்களும் (பாவ, புண்ணியங்கள்) சமமாய் (இருவினை ஒப்பு) தோன்றும். அப்போது ஆன்மா சிவனாய் புரியும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களும், அவை செயல்படும் சுத்த மாயையும் நீங்கும். அதனால் கன்மமலம் நீங்கும். நீங்கவே, பரையோகம் உண்டாகும். பரையோகத்தால் “தேகம் நான்” என்னும் மாயை (மாயாமலம்) நீங்கும். அதனால் தற்போதம் கெடும். தற்போதம் கெடவே ஆணவ மலம் நீங்கும். சைவ சித்தாந்தம் விளக்கும் இந்த ஆன்மானுபவங்கள் அனைத்தையும்

சுருங்கக் கூற விரும்புவார் “தாம் அழியப் பஞ்சமலக் கொத்து அறும்” என்றார்.

இவ்வாறு ‘தாமழியப் பெற்றவர்’ ஜீவபோதம் கெட்டதினால், பார்க்கும் உயிர்கள் அனைத்தையும் சிவமாகப் பார்த்து அவை எல்லாமும் சிவனடியார்களாகத் தேறி, ‘நமச்சிவாய’ என்னும் ஐந்தெழுத்தால் அவர்களை அர்ச்சித்து, அவ்வடியார்களுக்கு அடிமை செய்வார்களாதலால் ‘அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு அடிமை செயின்’ என்றார்.

ஒப்பு (1): தமைச் சிவனுக்கு ஊனுக்கி

ஆன்மாவிற்கு ஜீவபோதத்தை ஊனுக்குதலை ஸ்ரீபகவானும் தம் சுவானுபூதியில் கூறியிருக்கிறார்.

தன்னேத்தான் காணல் தலைவன் தனைக் காணல்

என்னும் பன்னூல் உண்மை என்னையெனின் - தன்னேத்தான்

காணல் எவன் தான் ஒன்றால் காணவொணுதேல் தலைவன்

காணல் எவன் ஊனுதல் காண் - உள்ளது நாற்பது, 21

பொருள்: அகமுகப்பட்டு தன் உண்மை இயல்பை அறிவதே இறைவனைக் (ஆன்மாவை) காண்பதாகுமென்று பற்பல சாத்திர நூல்களும் வலியுறுத்துவதே உண்மை நிலையாகும். எவ்வாறெனின், தான் இரண்டற்ற ஏகவஸ்துவாகத் திகழ்வதால் தனக்கு அன்னியமாக இறைவனை எவ்வாறு காண இயலும்? இறைவனை தரிசனம் செய்வதென்பது, இதுகாறும் அன்னியப்பட்டு இறை தரிசனத்தை மறைத்து நின்ற ஜீவபோதத்தை இறைவனுக்கு உணவாகக் கொடுப்பதேயாகும்.

ஒப்பு (2): அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு அடிமைசெயின்

இது பற்றி ஸ்ரீபகவான் கூறியிருப்பது:

உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்த உள்ளத்தால் எப்பொழுதும்
உன்னைக்கண்டு எல்லாமும் உன்னுருவாய் - அன்னியமில்
அன்புசெயும் அன்னோன் அருணாசலா வெல்கும்
இன்புருவாம் உன்னில் ஆழ்ந்தே.

- அருணாசல பஞ்சரத்னம், 5

பொருள்: அருணாசலா! உன்னிடத்தில் சரணாகதி செய்து
ஜீவபோதம் கெட்டொழிந்த உள்ளத்தால் எப்போதும்,
எல்லாவற்றிலும் உன்னுருவையே தரிசனம் செய்து,
அனைத்தையும் அன்னியமற்றுத்தாமாகவே கருதி அன்பு செய்து
அடிமையாக வாழ்பவர், ஏகான்ம இன்ப சொருபமாம் உன்னில்
தம்மை முழுமையாகக் கரைத்து ஆன்ம வாழ்வில் வெற்றிக்
கொடி நாட்டுவர்.

இவ்வாறு ஜீவபோதம் கெட்டொழிய பெற்றவரே
உண்மையில் மனித வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவராதலால்,
'பஞ்சமலக்கொத்து அறும் அப்பா' என்று நூலாசிரியர்
கூறுவதை "அருணாசலா வெல்கும் இன்புருவாம் உன்னில்
ஆழ்ந்தே" என்று ஸ்ரீபகவானும் உறுதி செய்கிறார்.

**சைவ சித்தாந்த கோட்பாட்டின்படி கீழ்க்கண்ட விளக்கம்
காண்க:**

சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றி
நிஷ்டை பயில்வோர் பஞ்ச மலங்களை நீக்க இயலாதவராவர்.
அவர்கள்

(1) நகாரமாகிய திரோதானத்தையும் மகாரமாகிய மலத்தையும்
பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தையும் வகாரமாகிய அருளையும்
முன்னிட்டு

(2) யகாரமாகிய தான் நகார, மகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார,
வகாரமாகிய பதிக்கும் நடுநின்று வகாரமாகிய அருளைக் கூடிச்
சிகாரமாகிய சிவாநுபவத்தில் வகாரமாகிய அருளும் கழலாது
யகாரமாகிய தற்போதம் கழல,

(3) இங்ஙனம் அருளே நாவாக ஜெபியாமல் ஜெபித்து சிகாரமாகிய சிவத்தில் அதீதப்படுவதாகிய பஞ்சாக்கர (பஞ்ச - அக்கரம். (அக்ஷரம்) = ஐந்தெழுத்து = நமச்சிவாய) தரிசனம் கிட்டும்.

(4) இவ்விதம் பஞ்சாக்கர தரிசனம் செய்து, மெய்யடியார் களுக்குப் பணிவிடை புரியின் சிவ நிஷ்டை கூடி, பஞ்ச மலங்களும் (இறைவனின் சுத்த மாயை வயத்ததான பஞ்ச கிருத்தியங்கள்) நீங்கப் பெறுவர் என்பதை 'அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு அடிமை செயின் பஞ்சமலக் கொத்து அறும்' என்றார்.

251. கருவியுதிப் பிற்சகல கேவலத்தைக் காட்டி
யருளுதிப்பு மங்கதுபோ லாக்கி - யிரவுபகற்
றுக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கநீ
யாக்கா தெமக்குப் பரம்.

11

ப-ம்: கருவிஉதிப் பின்சகல கேவலத்தைக் காட்டி
அருள்உதிப்பும் அங்குஅது போல்ஆக்கி - இரவுபகல்
தாக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கநீ
ஆக்கா துஎமக்குப் பரம்.

பொ-ரை: கருவி கரணங்கள் செயல்படும்போது சகல, கேவலாவத்தைகளைக்காட்டி, ஆன்ம அருள்உதிக்கும் போதும் அதுபோலவே உண்டாக்கி, இரவு பகல் அற்ற சுத்தாவத்தையில் உன்னை நாம் சேர்ப்பது எமக்குப் பரம்; அப்போது மீண்டும் தற்போதத்தை உருவாக்காதிருப்பது உனக்குப் பரம் (என்பதை அறிவாயாக என்றவாறு).

வி-ரை: ஆன்ம ஞானம் இல்லாமல் அஞ்ஞான தற்போதத்தில் உழலும் போது கருவி கரணங்களோடு கூடாமல் இருக்கையில் கேவலாவத்தையும், அவைகளோடு கூடியிருக்கையில் சகலாவத்தையும் ஜீவான்மாவுக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதை "கருவி உதிப்பின் சகல, கேவலத்தைக் காட்டி" என்றார்.

ஆன்ம அருள் உதிக்கும்போது சகல, கேவலங்களை நீக்கி, ஜீவான்மாவின் இயல்பு பரமான்மாவே என்பதை உள்ளபடிக்கு அறிவித்து, பின்னர் ஜீவன்முக்திநிலையில் ஆன்மசுகம் ஆவிர்ப்பவிப்பதை, அதாவது ஆன்ம திருவருள் தரிசனத்தில், அந்த அருளை சகலமென்றும், அந்த சுகத்தை அனுபவிக்கிறோமென்னும் நினைப்பும் நீங்கி, அச்சுகமயமாகவே ஆகும் பரை ஒழிவை கேவலமென்றும் ஜீவபோத அஞ்ஞானத்தில் முற்கூறிய சகல, கேவலங்களைப் போலவே, ஆன்ம ஞான நிலையிலும் காட்டிக் கொடுத்ததனை “அருள் உதிப்பும் அங்கு அதுபோல் ஆக்கி” என்றார்.

இவ்வாறு சற்குருவானவர் சீடனை இரவாகிய கேவலமும், பகலாகிய சகலமும் அற்ற சுத்தான்ம விதேகமுக்தி நிலையில் சேர்க்கும்போது மீண்டும் சீடன் தற்போத எழுச்சியை உண்டாக்காதிருப்பது அவனுக்கு நன்மை பயக்கும்; அதுவே தமக்கும் நன்மை பயக்குமென்று கூறவருவார் “இரவு பகல் தாக்காத சுத்தத்தலத்து நாம் வைக்க நீ ஆக்காது எமக்குப் பரம்” என்றார். அதாவது சற்குரு சீடனை ஆன்மநிலைக்கு ஏற்றிவைக்கும்போது, சீடன் தனக்குத் தானே இடையூறு செய்து, அதைத் தடைசெய்யாமல் இருந்தாலே போதும் என்பது தாத்தரியமாம். சீடன் தன்னை முழுவதுமாக சற்குருவினிடத்தில் சரணாகதி செய்துவிட்டாலே போதுமானது; சற்குருவே அவனை ஞானியாக்கி விடுவாரென்பது கருத்தாகும்.

சீடனின் நன்மையையே தன்னுடைய நன்மையாக சற்குரு கொள்வதை “எமக்குப் பரம்” என்றார். அதனால் “உனக்குப் பரம்” அதாவது சீடனுக்குப் பரம் என்பது தருவித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் நூலாசிரியர் சீடனுக்கு உபதேசிக்கும் வகையில் இந்நூலை ஓதி, இதன் வழியில் சென்றார்க்கு ஆன்மஞானத்தை சர்வ நிச்சயமாக

அருள்பாலிப்பாரென்பதை உறுதி செய்தாராயிற்று.

252. கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச்
சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங் - கிருத்திவிடு
மெந்தலைமை யென்பீரா லீனர்வாக் கென்னவே
தந்தலைமை மாண்ட தலம். 12

ப-ம்: கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச்
சருக்கரையே வாயில் சனித்தாங்கு - கிருத்திவிடும்
எம்தலைமை என்பீரால் ஈனர்வாக்கு என்னவே
தம்தலைமை மாண்ட தலம்.

பொ-ரை: விளைந்த கரும்பை எடுத்த வெற்று நிலத்தைத் தம்
கைகளால் கிளறி அந்த நிலத்தில் திரிபவர்க்கு சருக்கரை தானே
வந்து வாயில் தோன்றி இனிப்பது போல, ஆன்மானந்தத்தைத்
தேடி, தற்போதத்தால் சரியையாதிகளைச் செய்யும் தீவிரதர
பக்குவரை ஆன்ம அருளே வீடுபேற்றில் கொண்டு
சேர்த்துவிடும். இந்த உண்மையை உணராது, மாறாக என்
வலிமையினால் ஆன்ம வீடு அடைந்தேனென்று நீர் கூறினால்,
அறிவீனர் வாக்குப் போல நீ செய்யப் புகுந்த காரியம் வெற்றி
பெறாமல் கெட்டொழியும்; அவ்வாறு நீர் சொல்வதே
அறிவாகிய ஆன்மா இல்லாதொழிந்த, ஜீவபோத அகந்தை
மனம் எழுச்சி பெற்று நின்ற இடமாகும்.

அ.ப-ரை: கருப்பு - கரும்பு, கருப்பு நிலம் - கரும்பு பயிரிட்டு
எடுக்கப்பட்ட வெற்று நிலம், சனித்து - ஜனித்து (தோன்றி)
ஈனர்வாக்கு - அஞ்ஞானிகளின் பேச்சு, தம்தலைமை - ஆன்மா,
எம்தலைமை - ஜீவபோத அகந்தை, கறண்டு - கிளறி (e.g.
1] அகப்பையைக் கரண்டி என்றும் சொல்வர், 2]
கறண்டிகைச்செப்பு - கரண்டகம்).

வி-ரை: சரியையாதி முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் சாதகரின்
தீவிரதர பக்குவத்தை முன்னிட்டு ஆன்மா அவர்களை
ஓரோர்சமயம் ஆட்கொள்வதுண்டு. இது கரும்பை அறுத்த

வெற்று நிலத்தில் இனிப்பைத் தேடிக் கிளறி அலைவார்க்கு தெய்வ அருளால் அவர்களின் வாயில் கரும்பின் சாரமாகிய சருக்கரையின் இனிப்பு தோன்றுவதைப் போன்றதாகும். ஆயினும் இதற்கு ஆன்ம அருளே காரணமன்றி, சரியையாதி முயற்சிகளை மேற்கொண்டதல்ல. சரியையாதி முயற்சிகள் தற்போத எழுச்சியால் மேற்கொள்ளப்படுவன; அவை ஒருபோதும் ஆன்ம வீட்டின்பத்தில் சாதகரைச் சேர்க்கமாட்டா. ஆகவே தன் ஜீவபோத முயற்சியால் ஆன்மாவை அடைந்தேனென்பது “அறிவீனர்வாக்கு” என்றார். அத்தகைய அறிவீனர் வாக்கு ஞான மேம்பாடற்ற இடத்திலிருந்தே தோன்றுமாகையால், “தம்தலைமை மாண்ட தலம்” என்றார். “எம்தலைமை” யென ஜீவபோதத்தைக் குறித்ததனால் இங்கே “தம்தலைமை” ஆன்மாவெனக் கொள்ளப்பட்டது. மற்று, “தம்தலைமை” என்று இந்நூலில் குறித்த தம்முடைய வழிகாட்டுதல்களையும், உபதேசங்களையும் குறித்தாரென்றாலும் பொருந்தும். எனவே இந்நூல் நெறி சென்றார்க்கு ஆன்ம வீடு பேறுறல் உறுதி; அன்றி ஞான மேம்பாடற்ற இடத்தில், ஆன்ம வீட்டின்பம் ஒருக்காலும் இல்லை என்று வலியுறுத்தவே “தம்தலைமை மாண்ட தலம்” என்றாரெனினும் தகும். இறுதியாக “உம்தலைமை” என்று கூறவேண்டியது “எம் தலைமை” என்றாகியது சொல்ல வந்த கருத்தை தெளிவாகக் கூறவேண்டியேயாகும்.

253. கண்மணியி னாகாய நீழல் கலந்தாற்போ

லுண்மையைநீ யுண்டென் றெனையுணர்த்தித் -

துண்ணெனவே

பார்த்திருந்த சித்திரம்போற் பார்த்தானே நாம்பரவித்

தோத்திரஞ்செய் யாப்பிறவாச் சொல்.

13

ப-ம்: கண்மணியில் ஆகாய நீழல் கலந்தால்போல்

உண்மையைநீ உண்டுஎன்று எனைஉணர்த்தித் -

துண்ணெனவே

பார்த்திருந்த சித்திரம்போல் பார்த்தானை நாம்பரவித்
தோத்திரம்செய் யாப்பிறவாச் சொல்.

பொ-ரை: கண்ணொளியில் ஆகாயத்தின் நிழல்
கலப்பதுபோல், நீ ஆன்ம சொரூபமே (ஜீவபோதமன்று)
யென்று உணர்த்தி, 'முற்றிலும் அகர்த்தாவாக, சுவரில்
சித்திரம்போல், தன் திருக்கண்ணோக்கத்தை என்மீது பாய்ச்சி,
என்னையும் ஆன்ம வஸ்துவாக்கிய என் சற்குருவாகிய
திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை நான் சரணாகதி செய்யவும், என்
மோன மொழி அவரை எந்நாளும் தோத்திரம்
செய்தவாறிருக்கும்.

அ.ப-ரை: நீழல் - நிழல், துண்ணெனவே - விரைவில், பரவி -
நாடி, செய்யா - செய்து, பிறவாச்சொல் - மோனமொழி.

வி-ரை: கண்ணொளியொடு கதிரொளி கலப்பது மிக மிக
சகஜமாக, அது நிகழ்வதே தெரியாமல் நிகழ்வதுபோல்
சற்குருவின் அருள் நிகழ்வதாலும், ஒன்றையும் காண இயலாத
கதிரவனின் அளவு கடந்த பிரகாசத்தைக் கூறாமல்,
காண்பதற்குச் குறைந்த அளவு சூரிய ஒளியே
போதுமானதாலும் 'கண்மணியில் ஆகாய நீழல்
கலந்தாற்போல்' என்றார்.

தாம் ஆன்மாவாக இருக்கிறோமென்பது
உண்மைநிலையாதலின் சற்குரு அந்த உண்மையைத் தனக்கு
உணர்த்தினாரென்று கூறவேண்டி 'உண்மையை, நீ உண்டு என்று
எனை உணர்த்தி' என்றார்.

இதை சற்குரு அதிவிரைவிலே, உறுதிபடச்
செய்தாரென்று குறிக்க 'துண்ணெனவே' என்றார்.
(துண்ணெனல் - விரைவுக்குறிப்பு).

ஜீவபோத சேட்டைகளை அழித்துத் தன்னை அசலமாக்கிய
சற்குருவும் முற்றிலும் அகர்த்தாவாக உள்ளாரென்று கூற
'பார்த்திருந்த சித்திரம் போல்' என்றார்.

சற்குரு தன் வலிமை மிக்க திருவருட்கண்ணோக்கத்தினால் (சக்ஷ தீக்ஷயால்) தம்மை ஆண்டு அருட்பாலித்தாரென்பதை "பார்த்தானே" என்று கூறினார்.

தம்மை சற்குரு முழுமோனத்தில் ஆழ்த்தவே, தமது மொழி மோனமே என்று கூற வருவார் "பிறவாச் சொல்" என்றார். தாம் தம் சற்குருவைப் எந்நேரமும் பரவிப் போற்றுவது அந்த மோனமொழியினாலேயே என்பது மறைந்து கிடக்கும் பொருளாகும்.

இவ்வாறு இந்தத் திருவெண்பாவில் இந்த நூலை நன்கு உணர்ந்து அதன்படி ஒழுகுவோர்க்கு ஆன்ம ஞானம் தானே விளங்குமென்று அறுதியிட்டு உரைத்தாராயிற்று. ஏனெனில் இந்த நூலின்கண் அமைந்துள்ள உபதேசங்கள் மிக மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள தீவிரதர பக்குவர்க்கே பொருந்துமன்றி, ஏனையோர்க்கன்று. ஆகவே பக்குவமுற்றவர் இந்த உயரிய நூலை ஓதி, உணர்ந்து, ஒழுகி ஜீவன்முக்திநிலை, விதே தக முக்தி நிலை ஆகிய ஆன்மானுபவங்களுற்று ஆன்ம இன்பத்தில் திளைத்திருப்பராக.

ஒழிவில் ஒடுக்கம் முற்றிற்று

அதிகாரங்களின் பெயர் முறை செய்யுள் தொகை

சீராகு மாகமத்திற் செப்புமியற் சித்தாந்த
 நீராகு முப்பொருளி னேர்தெளிவி னோர்த்துய்தற்
 கொத்த பொதுவி லுபதேச மேழொன்பான்
 சத்திநி பாதத்துத் தமரொழிவு நாலே
 முருமையோ கக்கழற்றி யார்ந்திடுமை யாறங்
 கிரியைக் கழற்றி கிளத்துமீ ரெட்டாஞ்
 சரியைக் கழற்றியதிற் சாற்றுமீ ரேழாம்
 விரத்தி விளக்கத்தின் மேவும் பதின்மூன்
 றுறுப்புறு நற்றுறவி னுற்றவையைந் தாகு
 மருளவத்தைத்தன் மைக்கு ளரிய வாறேழாம்
 வாதனைமாண் டார்தன்மை வாய்த்தமும் மூன்றாகும்
 கோதி னிலையியல்பிற் கூறல் பதிமூன்று
 மொருபத்ததிகாரத் தோங்குதிரு வெண்பா
 விருநூற்றைம் பான்மூன் றிவைக ளிசையத்
 தழுவியுரைத் திட்டான் றகைமையுறு வள்ள
 லொழிவி லொடுக்கத்தி னுள்.

பொதுவிலுப தேசத்தி லறுபான் மூன்று
 புகழ்சத்தி பதியொழிவி லிருபத்தெட்டு
 கதியோகங் கருமஞ்ச ரியைக்க முற்றி
 கருதுமுப்பான் பதினாறு பதினா லாகும்
 துதிவிரத்தி விளக்கந்துற வருளவத்தைத் தன்மை
 தொகைபதின்மூன் றிருப்பதைந் தாறே ழாகும்
 மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மைநிலை யியல்பு
 வழங்குமென்பான் பதின்மூன்றாய் வகுக்கும் பாவே.

பொற்புறுநற் போரூர்ப் பொலிந்த சிதம்பரத்தே
 விற்பொலியும் வேலர் வியனருளால் - தற்போ
 தொழிலுறு மானந்தத் துள்ளொடுங்கச் செய்த
 ஒழிவிலொடுக் கத்துரைமுற் றுஉ.

அதிகாரம் மற்றும் பாடல்களின் எண்ணிக்கை

வ.எண்	அதிகாரம்	பாடல்கள் எண்ணிக்கை
1	பொதுவிலுபதேசம்	63
2	சத்திநிபாதத்துத்தமர்ஒழிவு	28
3	யோகக் கழற்றி	30
4	கிரியைக் கழற்றி	16
5	சரியைக் கழற்றி	14
6	விரத்தி விளக்கம்	13
7	துறவு	25
8	அருளவத்தைத் தன்மை	42
9	வாதனை மாண்டார்தன்மை	09
10	நிலை இயல்பு	13
மொத்தப் பாடல்கள்		253

பிற்சேர்க்கை

ஸ்ரீமதி. T.R. கனகம்மாள் அவர்கள் எழுதிய 'ஸ்ரீ ரமண நூல் திரட்டு-விளக்கவுரை'யில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஒழிவில் ஒடுக்க'ப் பாடல்கள்

நூல் பெயர்	பாடல் எண்	ஒழிவில் ஒடுக்கம் பாடல் எண்
<u>உபதேச நூன்மாலை (பாகம் 1)</u>		
அக்ஷரமணமாலை	74	35
உபதேச உந்தியார்	9	2
உள்ளது நாற்பது	31	6
''	34	25
''	36	24
உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம்	7	7
''	8	94
''	14	129
''	27	35
''	34	59
''	38	56
<u>அநுவாத நூன்மாலை (பாகம் 2)</u>		
ஞானசார விசாரப் படலம்	77	59
''	83	59
ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிரகரணம்	12	118
''	34	25
''	44	36
''	46	3
ஆன்ம போதம்	24	17

No. of Copies		Date		Remarks	
1	10	1911	10	10	10
2	20	1912	20	20	20
3	30	1913	30	30	30
4	40	1914	40	40	40
5	50	1915	50	50	50
6	60	1916	60	60	60
7	70	1917	70	70	70
8	80	1918	80	80	80
9	90	1919	90	90	90
10	100	1920	100	100	100
11	110	1921	110	110	110
12	120	1922	120	120	120
13	130	1923	130	130	130
14	140	1924	140	140	140
15	150	1925	150	150	150
16	160	1926	160	160	160
17	170	1927	170	170	170
18	180	1928	180	180	180
19	190	1929	190	190	190
20	200	1930	200	200	200
21	210	1931	210	210	210
22	220	1932	220	220	220
23	230	1933	230	230	230
24	240	1934	240	240	240
25	250	1935	250	250	250
26	260	1936	260	260	260
27	270	1937	270	270	270
28	280	1938	280	280	280
29	290	1939	290	290	290
30	300	1940	300	300	300
31	310	1941	310	310	310
32	320	1942	320	320	320
33	330	1943	330	330	330
34	340	1944	340	340	340
35	350	1945	350	350	350
36	360	1946	360	360	360
37	370	1947	370	370	370
38	380	1948	380	380	380
39	390	1949	390	390	390
40	400	1950	400	400	400
41	410	1951	410	410	410
42	420	1952	420	420	420
43	430	1953	430	430	430
44	440	1954	440	440	440
45	450	1955	450	450	450
46	460	1956	460	460	460
47	470	1957	470	470	470
48	480	1958	480	480	480
49	490	1959	490	490	490
50	500	1960	500	500	500
51	510	1961	510	510	510
52	520	1962	520	520	520
53	530	1963	530	530	530
54	540	1964	540	540	540
55	550	1965	550	550	550
56	560	1966	560	560	560
57	570	1967	570	570	570
58	580	1968	580	580	580
59	590	1969	590	590	590
60	600	1970	600	600	600
61	610	1971	610	610	610
62	620	1972	620	620	620
63	630	1973	630	630	630
64	640	1974	640	640	640
65	650	1975	650	650	650
66	660	1976	660	660	660
67	670	1977	670	670	670
68	680	1978	680	680	680
69	690	1979	690	690	690
70	700	1980	700	700	700
71	710	1981	710	710	710
72	720	1982	720	720	720
73	730	1983	730	730	730
74	740	1984	740	740	740
75	750	1985	750	750	750
76	760	1986	760	760	760
77	770	1987	770	770	770
78	780	1988	780	780	780
79	790	1989	790	790	790
80	800	1990	800	800	800
81	810	1991	810	810	810
82	820	1992	820	820	820
83	830	1993	830	830	830
84	840	1994	840	840	840
85	850	1995	850	850	850
86	860	1996	860	860	860
87	870	1997	870	870	870
88	880	1998	880	880	880
89	890	1999	890	890	890
90	900	2000	900	900	900
91	910	2001	910	910	910
92	920	2002	920	920	920
93	930	2003	930	930	930
94	940	2004	940	940	940
95	950	2005	950	950	950
96	960	2006	960	960	960
97	970	2007	970	970	970
98	980	2008	980	980	980
99	990	2009	990	990	990
100	1000	2010	1000	1000	1000

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

அ

அக்கினிதேவற், 252
 அங்கக்காரன்று, 342
 அஞ்சனக்கண், 400
 அஞ்சுதொழி, 80
 அடங்கத்துற, 424
 அடைப்புள்ளா, 388
 அட்டமாசித்தி, 205
 அண்டமுதலாய, 164
 அதிபக்குவத்தாற், 145
 அரசர்குடைமை, 348
 அரிபிரமரிந், 413
 அருணனுதயம், 188
 அருளாலே தம்மை, 98
 அருளும் பரை, 456
 அரைநோட்டஞ், 169
 அவரவரைப், 402
 அழிப்பேயவனுக்கு, 268
 அறிந்தமுந்தி, 453
 அறிந்ததுவாய், 199
 அறிந்ததெல்லா, 299
 அறிந்தவிடத், 299
 அறிந்துபற்றி, 308
 அறியாமை நீங்கி, 147

அறியார் வழி, 455
 அறிவடங்கா, 208
 அறிவாலே பற்றி, 267
 அறிவாயிரீர், 227
 அறிவித்தாலன்றி, 110
 அறிவுக்கறிவா, 246
 அறிவுக்கறிவென்னு, 200
 அறிவுபறி கொடுத்த, 372
 அறிவுமறிவா, 195
 அறுசமயத், 300
 அறைந்தபறை, 44

ஆ

ஆகாயத்தே பலவுந், 233
 ஆகாயம் போவார்க்கு, 255
 ஆசைமுதலா, 381
 ஆசையினாலற், 327
 ஆலிங்கனத்தி, 41
 ஆனேக்கை, 47
 ஆனேமதப், 144

இ

இதுவென்ற, 107
 இடும்பைக்கே, 334
 இருட்கேவல, 242
 இரும்பை, 184

இருளிற்சுட, 23

இன்பேயறிவு, 285

உ

உடம்புள்ள மட்டும், 288

உடலாலுழைத்தா, 278

உடலிருந்தென், 289

உடல்பொறி, 191

உடற்குயிர், 38

உடற்போகம், 391

உடுக்கைமறந்த, 340

உட்புறம்பாம், 241

உண்டொழித்து, 351

உதயந்தொழ, 329

உதித்தொடுங்கும், 230

உதியாதுளதா, 60

உபதேச பித்தோ, 216

உருகுபரம, 421

உரையொடுங்கிற், 357

உலகத்தை மாயா, 314

உனக்கு மெய்யாத், 304

உனையுணர்த்,

ஊ

ஊமைமணி, 330

ஊர்க்குருவி, 322

ஊன்றிலமசை, 95

எ

எங்கும்பரி பூரண, 287

எட்டுருவுமை, 61

எந்தவூர்நீ, 279

எல்லாச்சமய, 431

என்னுணை, 296

ஒ

ஒட்டாதிருக்க, 223

ஒருகுடைக்கீழ், 436

க

கடல்சிவநீரா, 76

கட்டியநாண், 236

கட்டுநெகிழ்த்து, 339

கண்மணி, 464

கயிற்றரவுங், 294

கருப்பநிலத்தை, 463

கருமந்திரி, 346

கருவிகழல, 358

கருவியுதிப், 461

கரையடுக்க, 426

கல்லையுரு, 183

கல்வியாய்ப், 282

கவிப்பயனு, 211

கன்னனைப், 337

கன்னிக்கதலி, 88

கா

காணுமறிவுநீ, 272
 காமாதிவிட்டுக், 395
 காலமறை தேச, 177
 காலமுடன், 416
 காலனுக்கு, 133
 கால்வந்தவர், 371

கி

கிரியைக்கிளைத்து, 250
 கிரியையான், 258
 கின்னரியை, 152

கு

குடையுஞ் செருப்புங், 266
 குட்டித்தி, 11
 கும்பிட்டுங், 344
 குரக்கிற்றுனிச், 335
 குரங்கை நினையா, 238
 குருட்டரிப்ப, 13
 குறங்குகுத்தி, 219
 குறும்பாட்டும், 367
 குன்றழலி, 52

கூ, கே

கூட்டிற்குரங்கை, 224
 கூரிருளின்மின், 310
 கூலித்தொழி, 8
 கேடுஞ்சுகமு, 382

ச

சகலமுங், 449
 சத்தாதிதத்துவம், 129
 சத்தியநிர், 29
 சரியாதி, 151
 சரியைகிரியை, 203
 சரியையுடல், 349
 சன்மார்க்க, 136

சா

சாக்கிரத்திற், 450
 சாக்கிரத்தே, 215
 சாத்துவிக, 354
 சாயாபுருட, 26
 சாலோகமாதி, 415
 சாவேபெரு, 417

சி

சிந்தைபய, 131
 சிற்றறிவனாய், 306

சு, சூ

சுகாதீதம் வேண்டிற், 260
 சுகிக்கில்லை, 411
 சுட்டுப்போதங், 232
 சுந்தரனார், 442
 சும்மாது இருக்க, 265
 சும்மாத்தே பார்த், 154

சுருதிசூரு, 34

சூலையும் பேயும், 385

செ

செகஞ்சிரிக்க, 375

செத்தவரைப் போல, 391

செத்துப்பிறவா, 447

செல்வமிளமை, 326

ஞா

ஞானக்கிரியை, 283

ஞானமில்லாதவை, 429

ஞானிக்குலக, 396

த

தண்டுகுடை, 405

தத்துவத்தாரல்லார், 132

தத்துவத்தின், 423

தத்துவத்தை, 249

தத்துவமுட்டாக்காய்ச், 212

தத்துவம் போய், 451

தத்துவாதீத, 122

தந்த்ரகலை, 36

தம்மாலறிந்த, 90

தம்மையருளா, 394

தருவனமென், 393

தனுவாதிவான், 331

தன்னறிவு, 16

தன்மையுமுன்னிலை, 101

தன்னிழப்பை, 5

தன்னையறியாது, 57

தன்னையிழப்பார், 197

தன்னையறிவார், 68

தா, தி

தாக்கற்ற, 30

தாமருந்தல், 457

தானல்லர், 140

தின்னிற்றிமிரில், 325

து, தே, தொ

துக்கஞ்சுகமான, 341

தேடப்படும், 321

தேட்டந்திரண்ட, 175

தேனுண்டு, 20

தொடும்போ, 441

தொடைதட்ட, 439

தொழிலிறுதிதானே, 262

ந, நா

நடந்ததெல்லா, 455

நடந்துங்குளித்து, 277

நடைதளர்ந்து, 365

நாடுநகர்வீடு, 324

நாயலகைநெய், 332

நாயேறிவீழ்ந்தென், 134

நி, நீ, நெ

நித்திரைசெய், 338

நினைப்புமறப்பற்று, 307

நினைப்புமறப்பறுத்து, 126

நீர்க்குப்பதமு, 228

நீர்க்கும்வழி, 253

நெய்யினிழல், 214

நெய்யுண்ட, 437

நெருப்பில் விறகு, 257

ப

பஞ்சமலமும், 159

பட்டினத்துப், 323

பதியிறக்கக், 180

பரிசித்துஞ், 176

பழக்கங்கொடியது, 235

பழுதையைப், 86

பற்றாதபோதும், 226

பற்றியது தானும், 97

பா, பி, பு, பூ

பாசங்கழன்றற், 303

பிறவாதயோனி, 347

புளிசேர்பழ, 187

பூசிமுடிப்பனவம், 142

பூரணவாநந்த, 75

பெ

பெண்ணாணலி, 54

பெருநோவுக்கே, 408

பே

பேயைப்பெண்ணெ, 362

பேரின்ப்முன்னைப், 286

பொ

பொய்போகப், 18

பொய்போலமெய், 196

பொய்யென்ற, 315

பொன்மலை, 343

போ

போதப்புரவி, 452

போதம்பதை, 115

போதவொழி, 46

ம, மா

மகவான்கண், 148

மணிப்பாம், 238

மண்ணாதி, 78

மண்ணைமலையை, 229

மயலற்றார் கேட்க, 162

மரப்பாவை, 185

மருண்முகர், 387

மருந்துபிணி, 270

மலட்டுமகனீங்கி, 364

மலமாயை, 111

மலையேறிப், 104

மறப்புநினைப்பு, 246

மறவாததம்மை, 93

மனவாக்குக், 220

மனையிழக்கி, 432

மாயாவிசார, 85

மாயாபோகத், 434

மாலயனா, 380

மாற்றுப்பலவகை, 182

மு, மூ, மெ, மே, மோ

முலைமுதிர, 157

முலையுண்ணி, 49

மூர்க்கனநா, 399

மெய்யாகத் தோன்றி, 313

மேலைச்சகம், 165

மோனிகளைப், 418

வ, வா

வணங்காவுரை, 43

வதுவைச்சட, 275

வாசகத்துங், 353

வாசிக்குச்சா, 302

வாடன்மனம், 422

வாதிமடத்தன, 160

வாயுமனங், 222

வாலேமுகமாய், 218

வி, வெ

விடாதவத்தை, 65

விடயமுதித்து, 287

விபரீதப்பூணு, 378

வெண்ணெயுறு, 185

வெற்றவெறு, 123

வே

வேட்டியுந்தாழ், 2891

வேண்டாபிறப், 316

வேதாகமப், 1

வேதாந்தம், 119

வேர்க்குங்கண், 169

வேர்க்கும்விழி, 361

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

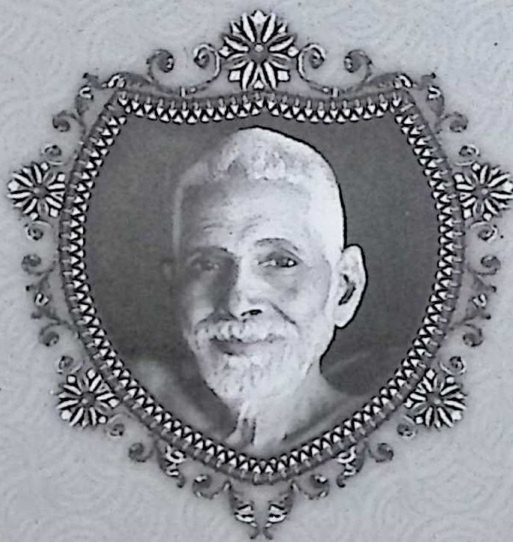
ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜத்தின்

இதர வெளியீடுகள்

1. திருக்கு திருசிய விவேகம்
2. அருணை ரமணரும் அன்பு அன்னையும்
3. அருணை ரமணேசன் திருவேங்கடமுடையானே
4. ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை பூங்கொத்து - 1
5. சிவபுராணமும் ஸ்ரீ ரமண புராணமும்
6. திருவண்டப்பகுதி
7. திருச்சாழல்
8. ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை சங்கிரஹம்
9. அவஸ்தாத்திரயம்
10. Upadesa Saram - An Introduction and Overview
11. திருப்பள்ளியெழுச்சியும் - திருவெம்பாவையும்
12. மணமாலை இன்பம் (அக்ஷரமணமாலை விளக்கவுரை)
13. உள்ளது நாற்பதும் உபதேச உந்தியாரும்
14. உபதேச சாரம்
15. ஸ்ரீ ரமண நாற்பது (ஸ்ரீ ரமண சத்வாரிம்ஸத்)

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின்
60^{வது} ஆராதனை மஹோத்ஸவம்
மற்றும்
'ஒழிவில் ஒடுக்கம் - விளக்கவுரை'
நூல் வெளியீடு

இடம்:

பாரதிய வித்யா பவன், மயிலாப்பூர், சென்னை.

நாள் : ஏப்ரல் 18, 2010

நேரம்: மாலை 3.30 முதல் 7.30 வரை

பகவரன் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின்

60^{ஆம்} ஆராதனை மஹரத்ஸவம் மற்றும்

‘ஒழிவில் ஒடுக்கம் - வினக்கவுரை’ நூல் வெளியீடு

சிறப்பு விருந்தினர்கள்

ஸ்ரீ. T.R. கண்ணன், சேர்மன், ஸ்ரீ ஜெய ஜோதி சிமெண்ட்ஸ், சென்னை.

பேராசிரியர் Dr. V.R. ராஜேந்திரன், துணைவேந்தர், விநாயகா மிஷன்ஸ் பல்கலைக் கழகம், சேலம்

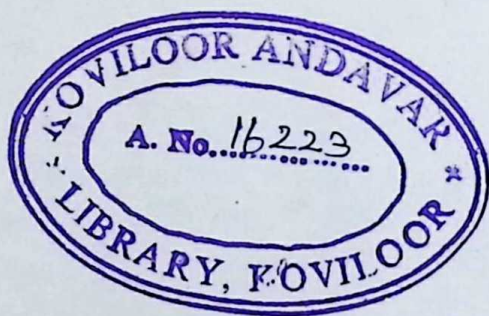
நிகழ்ச்சி நிரல்

- 3.30 வேத பாராயணம்
குளமேடு ஸ்ரீ இஷ்ட ஸித்தி விநாயகர் வேத பாராயண ட்ரஸ்ட், ரமண ஸமாஜ், வித்யார்த்திகள்,
- 4.00 தேவாரப் பண்ணிசையில்
ஸ்ரீ ரமண சத்திதி முறை
திருவாசக செந்தாவலம், சிவநிரு, பா. சற்குருநாத தேசிகர், ஒதுவன், திருமயிலை கபாலச்சரம்.
- 4.45 அஷ்டரமணமாலை
கூட்டு பாராயணம்
- 5.00 வரவேற்புரை
ஸ்ரீ. M.K. வைத்தியநாதன், செயலர், ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம், மே.மாம்பலம்
- 5.10 துவக்கவுரை
ஸ்ரீ. B.R. குமார், இணை பொது இயக்குனர்(ஒய்வு) பிரசாப்பாதி, சென்னை
- 5.20 தலைமையுரை
ஸ்ரீ. T.S. கிருஷ்ணமூர்த்தி, தலைமை தேர்தல் ஆணையர்(ஒய்வு) மற்றும் சேர்மன், பாரதிய வித்யா பவன்
- 5.30 நூல் வெளியீடு & அருளுரை
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ . நாச்சியப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள், வேதாந்த மடம், கோயிலூர்
- முதல் பிரதியை பெறுபவர்
ஸ்ரீ. க. லோகநாத ராஜா, இயக்குனர், ஸ்ரீ ஜெய ஜோதி சிமெண்ட்ஸ்
- 5.50 வாழ்த்துரை
வித்வான் ஸ்ரீ. ஏ. வைத்தியநாதன், தமிழ் தாத்தா உ.வே. ஸ்வாமிநாத ஐயரின் நேரடி மாணவர்
- 6.00 வாழ்த்துரை
பேராசிரியர் Dr. V.R. ராஜேந்திரன், துணைவேந்தர், விநாயகா மிஷன்ஸ் பல்கலைக் கழகம், சேலம்
- 6.10 சிறப்புரை - ஒழிவில் ஒடுக்கம் 1. மகாவித்வான் மயிலம் ஸ்ரீ வே: சிவசுப்பிரமணியம்
2. ஸ்ரீ. கணபதிதாஸன், ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்
- 6.30 சிறப்புரை
ஒழிவில் ஒடுக்கம் - உரையாசிரியர் முகவை கண்ண முருகனடிமை ஸ்ரீ. கே. ஸ்ரீராம் தலைவர், ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம், சென்னை.
- 6.45 ஏற்புரை
- 7.30 தீபாராதனை, பிரசாதம்

மூலக் நல்வரவை சுற்றமும் நட்பும் குறு எதிர்நோக்கும் - ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம், மேற்கு மாம்பலம்
தொடர்பு: 1. ஸ்ரீ எம்.கே. வைத்தியநாதன் 23716495 email: srhcpl@gmail.com

2. ஸ்ரீ வி. ரமணன், குளமேடு, சென்னை. 9444172623

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்

ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளலாரின் அவதாரத் தலம் சீர்காழி. இவருடைய பெற்றோர்கள் சிறுவயதிலிருந்தே இவரை தோணியப்பர் சிவாலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்வர். அங்கு ஒரு காட்சி இவரது பிஞ்சு உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணிப் போல் பதிந்தது. இவரது பெற்றோர்கள், உறவினர்கள் அனைவரும் கோயிலினுள் நுழைந்தவுடன் ஒருமுறையும், மீண்டும் கோயிலை விட்டு வெளியேறும் முன் இரண்டாம் முறையும் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளின் சன்னதியில் கற்பூரம் ஏற்றி வணங்குவர். இவ்வாறு இருமுறை வணங்கப்படும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே அனைத்து தெய்வங்களிலும் உயர்ந்த தெய்வம் என்ற எண்ணம் கண்ணுடைய வள்ளலாரின் இளம் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்தது. இவ்விதம் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கண்ணுடைய வள்ளலாரின் இதய தெய்வமானார். இதன் உச்சக்கட்டமாக திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அருளால் சிவ சாயுஜ்ய முக்தி நிலை எய்தப் பெற்றார். இதன் விளைவாக கண்ணுடைய வள்ளலாரின் சுவானுபூதியில் பிறந்ததே வேதாந்த இலக்கியத்தில் தலைசிறந்து விளங்கும் ஒழிவில் ஒடுக்கம் என்னும் இப்பெருநூல்!

நூலைப் பற்றி....

நூனியர் எல்லோரும் தேச காலங்களைக் கடந்த ஒரே அகண்ட சித் ஸ்வரூபரே. அவர்களின் போதனைகளும் ஒன்றே. குறிப்பாக இந்த நூலின் 74, 199, 204, ஆம் பாடல்கள் ஸ்ரீ பகவானது போதனையை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

ஸ்ரீ V.S. ரமணன், தலைவர்
ஸ்ரீ ரமணாசிரமம்

பொதுவாக வேதாந்த விஷயங்களைக் கேட்பவரும் படிப்பவரும் மிகச் சிலரே. காரணம் அதன் பொருட் செறிவே. இதனைக் கருதி இந்த நூலாசிரியர் சொல்லும் விஷயங்களைப் பொருத்தமான எடுத்துக் காட்டுக்களொடு கவைபட விளக்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டுகள் பல உள்ளன; இவை படிப்பவர்க்கு இன்பம் தருபவை; விஷயத்தை எளிதில் விளங்கச் செய்யவை; கவையானவை; இவற்றிற்கு இந்த உரையாசிரியரின் விளக்கங்கள் தெளிவாக உள்ளன.

இந்த நூலுக்கு வேதாந்தபரமான ஒரு உரை தேவை என்று ஸ்ரீ பகவான் ஸ்ரீமுகுகனூரிடம் கூறியதை சிரமேற் கொண்டு, சிரமப்பட்டு [taking lot of pains] ஆசிரியர் 'முகவைக் கண்ண முருகனடிமை' ஸ்ரீ. K. ஸ்ரீராம் அவர்கள் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். இவருக்கு இப்படிப்பட்ட நூல்களுக்கு உரையெழுதும் ஆர்வமும் சிரத்தையும் அளவிட முடியாதபடி உள்ளன.

வித்வான் ஸ்ரீ. எச். வைத்தியநாதன்
தமிழ் தாத்தா Dr. உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களின் நேரடி
மாணவர்; உடன்பணியாற்றியவர்

மூலநூலும், திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகள் அருளியுள்ள அதன் விளக்கவுரையும் அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்த காலங்களையொட்டி இன்றைக்கு மிகக் கடினமான தமிழ் நடைமில் அமைந்துள்ளன. ஆகவே சிறிதே தமிழ்மொழி அறிந்தோரும் எளிதில் ஓதி, உணர்ந்து பயன்பெற வேண்டி, எளிய தமிழ் நடையில் ஒரு விளக்கவுரை இக்காலத்தில் அவசியமே திரு. கே.ஸ்ரீராம் ஆக்கியுள்ள இந்த விளக்கவுரை அந்தத் தேவையை முழுவதுமாகப் பூர்த்தி செய்கிறது. ஏறக்குறைய காலத்தினால் மறைந்து போய்விடக் கூடிய இந்த அரிய வேதாந்த பொக்கிஷத்தை பட்டைத் தீட்டி மீண்டும் வெளிக்கீழ்த்திரு கொண்டு வந்திருக்கும் திரு. K. ஸ்ரீராம் அவர்களின் திருத்தொண்டு பாராட்டத்தக்கது.

ஸ்ரீ. M.K. வைத்தியநாதன்
செயலர், ஸ்ரீ ரமண பக்த சமாஜம்

14ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சீகாழி ஸ்ரீ கண்ணுடைய வள்ளலார் சுவாமிகளை நூலாசிரியராகவும், 17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருப்போரூர் சிதம்பரம் சுவாமிகளை உரையாசிரியராகவும், 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வடலூர் திருவகுடப்பிரகாசவள்ளலார் சுவாமிகளைப் பதிப்பாசிரியராகவும் பெற்ற பெருமை படைத்து இப்பெருதால்!

நூல் வரலாறு
முழு விவரம் நூலினுள் காண்க